

تصحيح شده بقلم الفقيه احمد دهمي
١٩١٦

توضیح در مورد تاریخ
١٩١٦

تاریخ و وصف تالیف
سرفراز منیر شیخان اسلام آباد
عبد اسد بن فضل اللہ
علیہ رحمۃ اللہ

و للمصنف تالیف آخر موسوم باصفاء الاولیاء
و تہذیب الدہر و دینیہ القصر فی اوصاف
الشعراء و تواریخہم ذکرہ
فی المجلد الثالث

۲
۴۳

تالیف این اثر
حضرت سیال
و قیام از بنگلہ
۱۵

Süleymaniye - U - Hüphaneesi	
Kisim	Kitap ex.
Yayı	
Eski No	2191

تاریخ

ذکر حوشی و تاریخ
جهانگشای
فتح جزیره بمول چاوه
ارسال نامه سلطان
و جواب آن
دفعن الاکو و جلوس اباقا
ذکر چهار فضلا
ذکر شهباز قید و تاختن بران
شکر فرستادن بر بران
مرسه مسعودیه
مکتوب خولج در باعیات
صفت قلم
ضعف دولت و مخالفت محمد الملک
گامه دادن صاحب نفرت ایچان
قره صاحب دیوان با برادر
خلاص صاحب علاء الدین و قتل محمد الملک
جواب سلطان مصر
توجه ارغون بنیاد شریک و تقیض خولج
صفت جنگ
ظهور ارغون و معاونت بوقا و هلاک
قتل سلطان احمد و جلوس ارغون
آخر احوال پرا احوال اولاد و مرانی در حق ایشان

اسم کتاب
دانشگاه تاریخ
ذکر مستقصه احوال آن
و این علقی و اغدر آن
و حشت میان الاکو و برکه
و عبدالمؤمن و دیاقوت
قصه معصوم بیک
علم بای یعنی حج المظفر
سمرقند و بخارا بعد از اباقا
و صف دمشق و جامع بنی امیه
موت بند قدار و جلوس قلاوون
موت بند قدار و جلوس قلاوون
حکایت مارون الرشید و طرفت آمون
تغیض خواجه علماء الدین که مستوفی چندین ملک بود
مخالفت امراء مصر و افتراء اعداد صاحب
حاکم بغداد شدن علاء الدین و اعاده شمس الدین بصدور
اختلاف پادشاه خلیفه ارغون با دیگر برادران بسبب اسلام خان
ذکر حادثه قنغراتا و یکدیت او سلطان
و متابعتش بکدیعت اعدا و محبوس شدن
تراجع تحت سلطان و بهمنی عارت و اخذ مبتلی شد
استقرار دولت ارغون و استلاف آرا بعد از اقبلاک
و اخذ خولج و وجه الدین

خطاب خاوه
و مقدمه
احمد و شهباز
استخلاف من ماردین
صاحب دیوان
مخاربه بایراق
عالم بای یعنی حج المظفر
سمرقند و بخارا بعد از اباقا
و صف دمشق و جامع بنی امیه
موت بند قدار و جلوس قلاوون
موت بند قدار و جلوس قلاوون
حکایت مارون الرشید و طرفت آمون
تغیض خواجه علماء الدین که مستوفی چندین ملک بود
مخالفت امراء مصر و افتراء اعداد صاحب
حاکم بغداد شدن علاء الدین و اعاده شمس الدین بصدور
اختلاف پادشاه خلیفه ارغون با دیگر برادران بسبب اسلام خان
ذکر حادثه قنغراتا و یکدیت او سلطان
و متابعتش بکدیعت اعدا و محبوس شدن
تراجع تحت سلطان و بهمنی عارت و اخذ مبتلی شد
استقرار دولت ارغون و استلاف آرا بعد از اقبلاک
و اخذ خولج و وجه الدین

خواجه بهاء الدین
و حوام شرف الدین
اولاد خولج شکر الملک
سیاست خولج بهاء الدین
سجادت خولج
رباعی خولج در حق
نیمار و شراب
الکبیر خاوه شکر خود
ان کما کان رو عکس شکر کما انت را او
ان کما کان لیکل خود ان کما انت را او
مسلما شدن نکودار
بالی شاه مغول و می
با احمد خان
رعایت علماء و مشایخ
بسی رافعی و غیره
صفت خزان و خطاب
فلک و بیات
ایضا و ما ماقصه شبنون
و جباشرخ ارغون
بامور ملک
مکتبه در آیت
و یکی ایضا فی المجلد الرابع

خواجه بهاء الدین
و حوام شرف الدین
اولاد خولج شکر الملک
سیاست خولج بهاء الدین
سجادت خولج
رباعی خولج در حق
نیمار و شراب
الکبیر خاوه شکر خود
ان کما کان رو عکس شکر کما انت را او
ان کما کان لیکل خود ان کما انت را او
مسلما شدن نکودار
بالی شاه مغول و می
با احمد خان
رعایت علماء و مشایخ
بسی رافعی و غیره
صفت خزان و خطاب
فلک و بیات
ایضا و ما ماقصه شبنون
و جباشرخ ارغون
بامور ملک
مکتبه در آیت
و یکی ایضا فی المجلد الرابع

در مدح و بندش در بارگاه دارد
عیش و طرب تو سر فرازی دارد
بر مرد و مکن مکنه که دور از آن خلک
در پرده زار شکره باز می دارد
از جنسیات جمال الدین مسعود
کی باشد ازین سنگ برون آیدم
باینست ازین سنگ برون آیدم
کونی مگر از سنگ برون می آید
پروانه دار سنگ برون آیدم
منی نیستن الیکون فی کل منوز
فلا بد ان یلغی بشیرا و ناعیا
دیوار دلاراح بسطام و دواع
مانند جلابان که در او زهر ادهند
طالب التلخیص علی هلال استدر قبل ان
و غرض هصر قبل ان
الکبیر
از آنکه از آنکه
سازمانه
و شکره

ابتداء تاریخ ایفکنا مصاف
و اول سعاه سه سبع و عین

و تمامه و آخر کتاب من جلد التاریخ
علی ما شو طوری در این کتاب سه شصت و پنجاه
اجرا و در وقایع ابو سعید بارخان
ولادت امام و علیه العول
و کتک و کتک

۳۴۴

حمید خلیل افندی

مدعی جایی نایب ایلی بکدر

موصی الیه مدیت مدید کتاب دیوان هر لون میبازند و کتب
نام و شان اندر لایزال کتب انوار آمد جلالت الهی شریک سعادت
و بیان یوز حقیقتا اوج جادری اولاد سنون سوله بدر کرم جلاله
ایله نامداره و بنده ستمه مزبورده ذی کلمه سی عشق سنه عسده
المرزاق افندی برینه رئیس لکتایان عنوانه کما مکار اولاد
طغیان دردت سندسی او اسطون صدر عالی کتیدا لغی
مستندند و عز و وقار الهی قرا را بشارتند بو کتاب
لطافت مآت ایکی وز سنند مقدم کتبه دیواندن
ایکن نذکره جی و رئیس لکتایان اولاد سنون سوله بدر کرم جلاله
منسوب اولاد ایکی فرورد و نور الهی کتایدی
عزیزین محسوب و مرغوب اولون کتیده سی
انقافات حسندون نمونه روکار
و در کجیل همکارانه بار کاران
نیتنه بو محله در کتار اولوشده
فی سبع الاوقات
رحمی

بدره نامش نازنین المدافره کتایدی
دوشاه رانیز بنشاند بعد از کتایدی
از کتایوم ابتدا کتایدی
الهمم ایلی

۲۱۹۱

فازتم بکده و نال ایلی
المعجمی الی عدم کتایدی
عند حکم و حق صلی العساکر الذمیر
بولایه روم ایلی کتایدی
عینی
خطایه بنرف استغایه صلی
معدینه زخاله سالیان حال
و الفقه

Handwritten notes and signatures in various directions, including a large signature at the bottom right.

عاقبت خارشکن را یعنی **دوازده جار** از **شرب الخمر** بیانه واد شراب در خود پیچود و تا قرص صفت
متلی شد و جام فالش برنگ بجای ایام آمد و شراب رجش که جوهره شرفه شده جهان بود بر خاک تو طال کت
و در کت شهر کس نهان حسین دستمایه مدت خاینت او دو سال و نیم بوده و از و بری ماند از نام
اگر سال کرد و هزار دو سیت **بخر خاک تیره ترا جای نیت** نزدیگت بدین معنی فرود بی که وقتی اتفاق افتاد
و عمرک لابدمن ان یروزل **فان کان یوما وان کان الفنا** چون اربع بکر کت مسعودیک که در کت
بر رسم منگو فان باسم وزارت موسوم بود در صلیبه معالی اعشا و کارم و ما تری بر بحایل او مقوم بخدمت
العون کتافت و مشرف کتشتی در یافت **برقرار ملازم بندگی شد العون مظهر و کامکار** ایام رالم و صبح
دولت مطیع و بخت مساعد زمانه یار **افزودند سندان و حیرت و سنا** در المایع بخت ملکست
و علم دولت از چتر زرش آفتاب بگذرانید و هر غنمه را که ما در مبارک شاه که خاتون قرا اعول بود نیز
چنانی بر استیلا در قید از دواج آورد و بغایت او را دوست داشتی **و اعذرهم اشقم جیبا**
هر غنمه را دو خواهر بود یکی الحامی خاتون که ملاکوفان او را از زوجیت قبول کرد و دیگری یکی که خاتون
صاین خانی با تو بود و اتفاقت که نفس بندان ابداع بنوک قلم اختر اع در میان موصول چنان هم
صورت بکمال حسن و بایستگی و زینب لطف و شایستگی را نیکنه مر غنمه هر جذبت خود پرست بود
با دین اسلام میل تمام داشت و پیوسته تعصب مسلمانان کردی **ایا روزگار می گفت** تو در دیگرمان
چو کافری که نکردی ز منی مسلمان **و شیخ السیوخ کیف الدین الباقوری** رحمه الله علیه که مقتدای
و قطب دوروش با علم طریقت و پاک با عالم حقیقت بود **که شیوه مذکر توبری** جز بخت خود بلند
در توجید ذات و تجید صفات تلیقی چون وحدت دور از ما نماند معنی بدیع شریف که ایضا
مجلت ده آفتاب می شد و لغظی عرب لطیف که قطعه کاتبی در صفت روانی از مشرفین حضرت
ردیف آب **ای انک بالظافت الفاظ عرب تو** مشهور می خورد ز جانت روان آب **لولو جوهره بود**
وز مشرف غوطه خورد و نهان ز میان آب **در عهد الفو بیدار** از جی ازین بر آنچه تا پایداد بدار العوار
ابرار خرایم **جانا بغیستان چندان بنامد کس** باز آئی که در غیبت قدر تو ندانند کس
دلکش شهر کس نهان **علی بن العوا** بکسطنطین در روزی تمام وصول عام **که سلطنت**
با نظام روزی گذاشت **و بهر طرف که عنان تافت** موبد و کاروان **با بیخ و استیاج** و بیخ و استیاج
واجبت کرد **تا گاه چشم بد روزگار** در کار آمد و لامارات ادبار و آثار انک **و انک از سر غنمه** شکام
وضع عملی است از من بلورین را از شراب ناب روح خالی گذاشت **و قلم تقدیر روز ما** چه حال او کار
نسخه

جلوس از فرقه است
دکتر

الشیخ الکبیر الذی یطالع
بما از فرقه است
الشیخ الکبیر الذی یطالع
بما از فرقه است

تسخیر این مرتبه نکاشت **در بیخ نهفته** مد دو هفته در بیخ است **در کل قدان** شهر و خورده در بیخ است **تسخیر**
از خدمت با اهل اشفته در بیخ است **سروی** که می زندش از در **بکرک** **فریاد** که در خاک **خفته** در بیخ است
العون خیر طال او سوکوار و کسید بوش کشت و بغان لا در بغان عاوشن خیر لا در در بغان **تین و تون**
و در تذکر او میخواند این بیت **بانه و مردش** **بوی تو منور در جهنماست** **انک تو منور با سنهاست**
دیدار تو با قیامت اقبال **نیگست ولی در ان سخنهاست** **رد آرت قوت عصبی و غلبه و همی بکلی**
حکم فرموده سمرقند و بخارا را غارت کتند **مسلمانان** را که هر غنمه بایل و مقصبت ایشان بودی **بر بیخ** که از آن
یعنی درستی او این طایفه را بروی مبارک **بنود** مسعودیک مانع شده و قضا بر دیا چون دعاه یسکان **دافع**
و قتی گفته ام **ز مانک یا سلیمی قد تعضی** **سواران تعصب او ترضی** **خیزه خیزه** چه نهی بر دل خود بار
ایران چنین بود و بود تا که بود کار جهان **خدا خدای و دوا دی می دنیا که چشید** **ز غم خاست** بس آنکه کل کار جهان
بمدت **انک العونیز** بحکم آنکه **هر زندگی که بی تو باشد** **مکیت بنام زندگانی** **پس مر غز گرفت**
و بجهان راه در او اهل شهر کس نهان **روان شد** **دوست بردوست رفت** **دیار بر دیار**
و ان استطیع فی اکثره **انک زایرا** **و سهامت لی یوم القيمة اشغال** **سبحان الله** ما چه چیز آفتاب است
او که **ملال و ارش از خوف** **بلیت مصون می شود** **عاقبت در عهده بر اراد با ز و پوره** **حقاق دمار**
چون صبح دوم **انک بقا** چون سایه در وقت زوال **یا چیز شد** **عقار نخوت و سطوس** که بر طقه قاف
کبریا **از عراودت** سرین استنکاف **مینود** **هم بعباب** **عزای البیر** **چاکر** **خجده** **خواب** **شین** **عدم**
شیری **امور** **شما** **عشش** **که تنگ** **جای** **کسان** **و بملک** **بیل** **افکن** **راه** **بشغال** **شغالی** **تکلیف** **کردی**
آخر **زوبه** **بازی** **فلک** **گفتار** **عشوه** **طیوید** **در خواب** **فر کوشش** **با نکت** **کردن** **سپش** **که** **قوایم** **انرا**
مناکب **جو** **زاد** **وقه** **شعوی** **طای** **بودی** **در خواره** **بنا** **طش** **از بسته** **شکر خنده** **و طره** **پریچ** **و بند** **بویا**
شکر **ریز** **و غیر** **بیز** **نمود** **در خاک** **حاک** **تیره** **چنان** **نخته** **تا بوب** **بیل** **شد** **که** **این** **بیت** **مناسب** **حال** **اه**
و لم **تروق** **الوصل** **الذی** **عاید** **زفته** **و لم** **تعهد** **العوس** **الذی** **صار** **ما** **تا** **مدت** **ملک** **و چهار** **سال** **بود**
بشرا و اتفاق کرده **مبارک** **کشا** **بر تخت** **ملکت** **نشست** **و تغیر** **از زمانه** **بر خاست** **کای** **کاش** **خج**
مستی **ز وفا** **و عهد** **یکبار** **برای** **بر قامت** **شاهی** **جو** **قیامی** **دورنی** **باز** **زوی** **ما** **تشی** **و عهد** **طبری**
سال **بر نیامده** **براق** **بر روی** **خروج** **کرد** **و کوکب** **طالعش** **بزرگ** **شرف** **عروج** **در** **موضع** **خود** **شرح** **تیر** **ان**
ایراد کرده **اید** **بنیه** **منه** **و طول** **طول** **جوا** **ختم** **خاینت** **در** **قید** **بوار** **کفتار** **شد** **و کفر** **ارسلت** **از** **خار**
نظار **هر** **کسته** **کشت** **تمامت** **باشانه** **لویگان** **و خواب** **ز داوا** **بیل** **راست** **و قول** **درست** **خط** **داوند** **که**

از کجا پس قبلاتان
الطریق للنی
المنیرة فی القوه
المنیرة فی القوه

نکته برنگ او
جان
الذی در فرقه است
انک زایرا
الذی در فرقه است
انک زایرا
الذی در فرقه است
انک زایرا

دستار تومان لشکر و دستار تومان رعیت را شماره در دوران عرض و ادوار و فغان نسبت گفته با آنکه هفتصد کلبه و هفتصد
است هر یک هجده از کشتن بی کشتن در زمین بی دین و دیگر علم و قیام و هضم و عبده او مان با اشیاء و اقوام که سالی
ایشان در فصل شماره و بعضی نیست از عوارض و فغانات مضاف باشند و چهار تومان لشکر که اهل حرارت و عیاشی اند چون اما
در پس فردان موزن اوی در کشت و شب چادر فیزی در سر کشتند و چهار تومان خیال در آن شب روی آغاز نهند و طرار
کنند تاب و اهل هیز طره معنوقان ساز دهند کرده که در هر در بند و محلات و مجاز کوچک و شوارع و کوچهها در موضع
سواد و ضعیفی با حیاط تمام بنشینند و در آن و جعل النوم سبانا بر روی مردم دیده که نهند و بچکانند در کمال طبعی بنشینند
بپوشند و در میان شهر بپسند و شصت موضع پول ساخته اند بر سر راه که رودخانهها و دجله غار است منصف و منصف
از دریای چین و انواع سفاین و معاریب اصناف جدیدین ضایق بر آب روان گفته که تفرلو آن در عدل و هندسه فکر بخیزد
با محقق و خنوم در زناجی میسبان مستخرجه رسد از دهام غربا و اصناف نام از آن ف چهار جهت عالم که برای تجارت
و طواری حاجات در چنان ملکی طاری و مجتمع شده که همه عقل و مکنه نفس خود معلوم باشد این مقدار حال دار
اصلی است اما چه صد شهر شور و فریغ و سبب بقیه از اعمال و توابع این است که مختصرترین شهری از آن از سواد و
و شیراز معتقد باشد از آن جمله لکنین در زرتون و چین کلان را چون خترای مشک خوانند یعنی شهر بزرگ نشانه در این عالم
و لجهت همان تفریکه اند که با وجود این طول و عرض بر حسب العدل همان الارض در سایر آن جا که ربع و سبکی زمین
که قابل عارت و فغان است باشد و از صحتی زراعت عالی اقاله بل تمام مزرع و محروم باشد و اولد و فاجیت و جمعیت در آن
بر آن سعادت دارد و بنا بر آسمانی و دولت قالی ملکی چنان عریض و بسط که سلاطین افاق از بسطی زبان کوم تا غایت
بزرگی از آن دیار و به تحفه از آن اقطار ظهور کند یعنی علی اعلا معنی مضاف گشت و بجزئی از خطا مملکت چینی را
بکشد و بر فتنه و آسوب جهان که ای حکم چون چین زلف بان بر افکند **ک** کوه بیک صبا دو ابروی خوس
بیک تا فتن از خطا تا فتن **ج** جنز قبا بیکت ادرا چینی در از فتنه و حضور کلاه سلطنت را نیز کف سو فرائی عالم و قیسه
تصرف آمد حکم رفت تا جادی که در ماک چینی ابواب معاملات بر آن منتوع بودی بیاد روند و از خوانند و در جوهر و
عوض دلو و در شهرهای مملو که ملک قان است و جادو و حضور بعد از مدتی فرمود تا جادی که در ماک قان چون
نقد عدل و پهل آن جاری و رایج بپایرون آوردند و باز ممالکی بر نشاندند ملک قان و جادو قان است
آن الارض به یورشها فتنه و فتنه قان و جادو قان را قبول بایست که و در آن عالی را در تمام اشغال
مسلوب بالشی جادو با صلاح ایشان بچه سپر است که با آن ده دنیا باشد و اما بالشی از زر و نقره با نصد مثال است
بالشی زر هواری و بیت بالشی جادو معتبر بود و هزار دنیا و بالشی نقره سادی بیت بالشی جادو معتبر بود و دنیا
تبریح و ترتیب آن اطراف مسخر و حکام فانیست معز و مخالفان را مقرر کرده اند و لایح بین الايام فی تغییر الامال و تعبیر

منطقه و چون اعتدال عرض از عشره دقیقه بر گذرشته بود بل تحقیق سبغی که **ق** قدش زلف السبعین من اعولم

12
الرجال خلافتها و طراقتها لاتبی الالسنه الهی قد ظلت من قبل ولنی تجد لسنه الهی **ف** فتح خزینه مولا جاده
از فتحی که در زمان دولت او میسر گشت فتح جزیره مول جاده بود از بلاد هند در نورسنه لصدی و شصت و شصت و بیست و یک
جیش بر فاش جوی **ت** تعیین کرده با ایت و اجهت معال و عوالی در آن فرمود **ع** علی در کلب تجوی لجه الماء با دمان
جریان چون ساحل متصو را و ابط و اکتب و سنابین ساخته از بیم صولت شمیرنه جزیره آن چنان جزیره که طولش در دست
فرسنگ و عرضش صد و بیست فرسنگ بود در فید ملک آورده و الی انجاسری را به با شصت و عراضات عازم بندگی
صفت شد در راه اجل مقدر در مکتب جواد از آن موضع نزل و پیشش بعد از آن بنایه تخت اعلی بویست و از آنجا
سیور غایبی و عاقلنت بید ریغ نصیبی و از یافت و خلیج و آناه که مقرر فرموده از نرد و حوارید آن ناحیه را در تصرف
او مکتب گذارست و حقیقت آن موضع طراخی است از اطراف بحر اقیانوس ملید و طایف شتون و از کثرت اجناس خراش
و خواهر جواهر و بقیاع رابع و نایف شرابها منته خوار صنع بچینه انجا و جانب آن باریج عود و قنبل بود و هفتاد
دو نوعی بزبان طوطیان **ک** اما حدیقه شمس علی بنایه نصیحتی روضه انجان و مویله مباراتی عبره العبره
کالآلی روضه عیان انعامی محرمه جاراتی محرق کالعوه علی انار و سوب فی الربیع عر تر جمع مثلث الهی و منها نرها
در این انامری بالاسرار کن فی اعلی و جود کله بالاسراک بل بالانواع و میفوه بدایع نصیحتی کفایع البغایع انواع الطول و اکتب
علی نصیحتی و استند ال ذیل العفول علی خطبات الخاطی ما طوی الکتب طا و ادو طوی الارض و اط **د** در عهد خاندان دیگر کلاه
ملکت خان با بیع بود و چینه قیلا قان در فغانت بر آقا در یافت از باطل که اندید در وقتی که اقباب بنقطه اسرف بپوشند
بعد شهری مربع بنا فرمود چهار فرسنگ در چهار فرسنگ کوی این عدل بر وفق معال تمت میفوه و از اطراف و نام نهاد و از باب
حرف و اصحاب صفات برای نقل فرمود و بانگ مدت از کثرت و از دهام ضایق مصری جامع گشت و از خود زینت و زیب
نوری لامع و بر طرف آن شهر فرسی که بزبان این منجبر از کاغ فانی و بارگاه سلطنت باشد هم مربع چهار صد کاد از انواع
و لغت با منی سافت و در آن بهت آباک قباب و مناظر که رشک عفت بیت محمود و سقف مرفوع بود بر افراخت اعمال مکتب
رصین از جوانب و درجا با فنون را برش و انواع تکلف و نالیس ترتیب یافت عصبه زمین از اجبار بشتم مفوش و در
دقت صنعت و حداقت عمل تا شیل معصوم و طلسمات مثبت بر آن مثبت و منقوش و در آن از سندس از نازکی و غائب
اقتیدسات منجیر و در پیش اشناک شباک از زر و نقره و اطراف شرفات ایرانش منازله چون طرفه و وجهه در بر
در بر زمین رشک خلد بر بنا مکتب بود که نه و معنور آرم ذات الهی لم یلم یلمی سله فی البلهه معانیه هر کس که ضحیت
سعادت آن مکان و نزهت فراغت آن بنیان **ر** رأی الربیع رأی الارض الربیع رأی **ط** الطود الربیع
تهلان قدر کلا **ز** برین سق امرو ده لت و حساب تمت متیق یافت و اهورا و آرای خاص و عام بر متابعت و متابعت
منطقه و چون اعتدال عرض از عشره دقیقه بر گذرشته بود بل تحقیق سبغی که **ق** قدش زلف السبعین من اعولم

عشره و صفا

دند منسبه ومان عساکره . واسود مشرق لونه و تضعیف . ارکانه را بسبق نه سوان . خوار است سپهر همین چکین
نام هم در حال حیوة هفت مقصدی منجبت است . و درین باب با او امرت کی . تا او را در
مماکت جای دهد و برکت خانیته پای نهادارگان حضرت و پیشکاران دولت عمرند داشتند که هرگز این قاعده نبود از این
پادشاه مماکت گنای چکین فای خونه که با وجود بر سر مقصد امور سلطنت باشد مانند کان موهلکا دهم که بعد از آن بر خانیته
چکین . تا بر سر خط بطلان نکشد . متفق با سیم و او او را در امان و امتثال موافق بی تقدیر سینه در خبان بود که
ولی پیش از موتی در گذشت و از نهوس تاج و تخت و تخر در درانه ناز و بخت تحت کوه عوفی یافت . فلک تلخ جویم سوگ مشبه
و کل مغفود هواه تغیر . اعوان بر توبه پر چکین اتفاق تازه که در خضر نوبت دولت بقا آن رسیده و ازین دار فنا عالمی گذار
بقا است خواست بپرست ایمان حضرت را حاضر که خدمت تو انی فغانی ساقط کرده . منوع امتداد است با اراض و احوال
دیگر موافق نموده عزت آورده اند و زمان کوچ بپورت موعده از باس . نیز دانی سبک در رسیده معصود و قه
ضیمه و محبوبات خاطر را کشف باید که . و خلاصه مراد از مملوایات اندرون خضر که بر خانیته توجیه از دولت است
و اجماع در سبک بنا به احوال و اتفاق بود و الا که محقق بود اجماع بسبب عدم استیصال است احتمال خواهد یافت بمصالح خوب
چنان نزدیکتر نماید که هم او در کیفیت آنرا خضر بگوید که باز از اندیشه تاشها مت شانه تا او را با ملاک انجود خاکسای احوال
استر ضا کند و از تقید قضا این عهد که کار می ظمیر بر خوار است . مشابه که در ممالک ابعاد الیوم توبه رسیده . علم سلطنت
و شطوط آغاز کند و لشکر از رتبه انتقال در وقت اعتقاد انانی نماید و در میان امور دولت برین مانده و مدارک
بر این منعت تمامت هم از لکان و او در موقف جموعیت متفق الکلمه گفتند توجیه است اعتقاد ارفانیته است
ع و حق علی ابن الصقوان شبیه الصقوا . و بعد از آن تا مک رقاب و نایب شایع بر حدق اینانیت و اتم و عمر عند
علم الکتاب . تفریح این سخن که همی گوید این رحمی . داند خدای بلکه شمس خدای لکان . که موافقات این احوال
ناگاه (جل کین بکنت که و تیر قدر از گشت . قضا بنداخت و در این کسب سیری که خارج آن تیر شدی بر استی بنا فتنده
چون تیر اجل رسد سپهر ماهیجت . در تهر سینه شکت و تسین و ستاره قآن عالی در گذشت . و نام بر یگوانف نام الملک
عزیزی بالعدل ذکره . و استند الیه زیانی بعد از تجلده اثر سچی مشکند و مختلف از خلا بساط ملک موز لایلی ایسمه صومیه و لا
تیلی عن صحنه الله الالات هصافته . آینه کار از دستوری باقی گذاشت . بیایگی که بر و نیز از زمانه جم خورد
بر و برسی که کسری زر و زر کار بر بره . که او نهاد خزانه بدیگری بگذشت . در او کفتم مماکت بدیگری بپیرد
نه هر که مال بپوشان بجایت نه بزیست . نه هر که ملک جهان داشت تجت ببرد . ذکر مجلس سحر قآن
هر چند ایراد این ذکر غرضت نسبت به حال و رتبه اجمالی در تاریخ عهد باید و فغان ملایم بیند . اما خدای تعالی
با نقتح و صبا و دولت او معاری داشت خوار است که علاقه این سخن انگار که بنزد و مسکن این عقده و در سلطه

ص

دار طمعه لاجینی و لیکر در اصل دوزخ با یکدیگر زد و دوزخ لا تیر و طول جود در محل خود رائق تر که کرب فی برج لالی فی دوزخ
بعدا که قآن ندر حق را اجابت کی . و از چکین سه بر ماند . کلمه . ترسم سیمور . کیده گلگی بود . یعنی الکن . و ترسم معلول
سند لوکان آقا وانی بر حسب التزام او را قآ وانی بتمددا بخالی برداشتمند و هر اولو تهور سنده ارج و معیزه تمامه جمع است
بمکرع اقداح ارنیاع موصل گردانند . زمانی چنیز روز جوانی فرخ فرازی و هسکامی مانند سب و صل غوانی غم خدای سر بر
دولت را از طلعت شمالی خود مثل حاصل لغاب گردانند و حیا ط بارگاه . محظ کوهار مرکز و خود لو دولت طرخت
فتوح العلیا و فرخ سرورده . و عاز فرخ الله فرخ سریره . سنده لوکان علی التاویب زانوی خدمت بر زمین نهال
و کمان بغات مختلف و دلاک و توفیق دولت روز افزون را دعا کنند چنیز روز کار از تاثیر فضل بجا و ختم و خوش وجه
و با صبر و وفا اندر روز نهال دور از عشق زبان حال می سر اید این شعر دگش **لله** خالور دین مفتوح و مفرح
و از هر بین مقلد و متوجع . و اللیل بیبط کالشار فقم بنا . تلمذ با بنه کریمه لم فرج . طلع الهمار و للاح نور ثقیل
و بدت سطور الوعد بین بنیج . حکان یومک فی غلاله خضیه . و البت فریب علی فرج . ساعه چنیز از انتظار آن نرم
بهشت آیین خضر در دل داشته صراحی استالت را بطریق مشورت لب بر لب اومی نهال و چنیز نای چشم در این کشت که
بوسه و بر ببط استراق سمع را گوش نهاله معلوم حاضران میکشت که سر ارایت ن این رباعی رایع بود
از کل صوبه صبریت با بیل کره . بنیل نزلب نوه نه و غفلت کوه . مطرب چو ترانه ز صراحی عالی از بهر عادتش با فضل
چون رغبت له مستغنی شد و کوشه رایت نزل محنتی تمیز قآن روی بساختن جهات مملکت آورد و تجرید رسوم قآن عالی
که سر اسر مصلحت نام در نهایت عام و مصالح بلاد . و خارج طریق و نلا بد بقر بیع دله . و بارگش از لوکان و نوبیان و اطراف
چنانکه هر یک بطرفی از ممالک و بیوردی نمود بفرقه بر قاعده معتین و مورد داشت . و هر کس علی حسب الرتبه و المقدار
بر بیع و بایزه و طلعت و اموال و از مرکز آرد و که محیط معالی بود متوجه مقام و منزل خود گشتند . همان امر حضرت اولیا
جنگ کنت ترخان جنگ کنت . بایان بچان علوی . عبدالمعین بچان سمرقندی . با شمش بچان آبیور . میر خواج بچان
بوسه و او روز که بپوشد ستمان و تغیر و سناله است بقاعده انترج و منتهج آبا و اجداد با حیا و رسوم گردیده اسد است که
طریقه مثل و ذریعه علیا . صاحب دولت و اطراف اقبال یار تواند بود پیش گرفته و ممالک را بعد از انصاف مملو
در عیال و لشکر ابدال در اعمات مطیع هر روز در رشته دین نصیحت حال کنایه بزبان حال الملک
آیة تو از ظلم با فرمودند . و اجد لو د اصل جهان فرمودند . امروز کجای خویستی دلور بود . باید که چاکر کین
ایراد حدیث و اتمه بعد لک . بیند کمان جوایه احوال روزگار . و دانندگان مضایف صحیف اخبار کشت بندگان
جهت ابرکار احزاب و نمایندگان نصاریف نمود و احصاب . تولا هم اسر بر حتمه الواسعه . چنیز تفریحی که اند که بدست
اسلام در عهد دولت خلفا باین عبادت دایم از بدین باب . ملک در جرم اعز و امان بود و معین کانه طبرستان

رایع این رباعی

باید که چاکر کین
باید که چاکر کین

اصول و احوال
شرف
دقت و بجزئی

ایادین بیوتات آن با هفتاد و نه هزار سده و اطراف آنکف آن بار رفته در زمان در زینت طراوت انباز و در هر دو سده هفتاد و نه
 ظاهر لغز و امان در پرواز و از لوازم نعت و راحت و احصاف نعمت و شگفتی نعت و عمل در بهر ت **۳** سرب الخضر با بید
 نامر می لغز و بعد از **۴** مینم مضر اول من الف الوصل اول با بعدله **۵** کناره بعد ز خیران سیم تن خیمه سیان رجه ز خیران
 ماه رخ کثیر مدارس و بنای مجول عماد فاضل خاص و فتنه در آن ایام دست بسته و پای شکسته ولات حسنین خاص ارباب صنایع
 و حرفه متوجه از غایت جایی شراکتی بر روی آب سیال نقش می بستند و در غیرت صورت آرایه فاضله آذری با بر روی کاغذ از در
 جفت می شکستند چنانکه قاضی الجکس علی بن عبد الوهید کجانی برین بسیاسته اجزا کرد **۶** سخی جابجی بخدا کل غایبه میالی
 دموع المرحوم اموی **۷** معاهد غزلان انس نمانت **۸** لواظله ان لاتا وی مرعوا **۹** ما تکتن النفس النفور و تعزى
 بآس قلب الیقین زیبا **۱۰** یحیی الیه کل قلب کانا **۱۱** تکت الیجات القلوب برعوا **۱۲** فکل لیل عیبها زمر الصبی
 و کل فصل الیه در نه برجا **۱۳** بحقیقت آب فراتش در دل و معین زوه **۱۴** دین لذت بر رخ و شیره حیوان بید
 ریاضش در فصل بهار از صوف کل و از بار خضات عدن تجزی نجرها الاله **۱۵** در رب بین تا کر رزان عاشق و از دست
 عودان بلند بالای تجلیات انداخته و بر غیب رخ زلفه محمد انور فرود گشته انا و بانای بیخ بمانت **۱۶** مرزجی ناخجنا ناراجی
 استخالف غنچه بلالیم بزبان نیک از چشم لب و دلار خبر و ام غنچه آن با عرصه گاه فرودس توان و حاصله اموال حال در یک سال
 زیارت از سه هزار تومان و هذا المعنی قد استخفی عن اهل الخیره عز الیه ان و لیس الخیر کالعیان در نور سست و سینه که از روی
 این حکایت بران خاک عبرت رسیده کثرت عمارت و بانایان و تصور در تبت و زینت شهر و اعمال در آن **۱۷** هر چند عزم
 زان مالک بنو بنیست و بکوش صیر بله و واخبر مالک فانی از خصب در لحت فرودس عدن می کفو و بجم لذت و از نعت
 در وقت عزبت انصاف حکم **۱۸** هر ی ناطق غلغی و قد امی المودی **۱۹** فانی و ابی المحدث **۲۰** این چند بیت منظم کرده
۲۱ اروع زورایه اعلی نهاده **۲۲** و اروع فیها القلوب لول بباد **۲۳** اسیر و بر منی جز دوی **۲۴** ارق من الماء الزلات لصاد
 یقطع نفسی شوق قطرها اذا **۲۵** الی راجع منحا الی و عا **۲۶** فولدی حیم منزه کوفله **۲۷** و حاجنی شوق بود اولو
 تحول احوالی بزین محول **۲۸** بعدب مپاه و اخضر و باد **۲۹** مصدوقه تیب آنت که ضلیفه المستعم بالیه
 عبدالله ابن السقف از زوره قلعه بی عباس عزیز حفص عیش و امداد شمع و ترخ کثرت اموال و ناپس ذخایر و غلغی جوهر
 ممتاز بود و بیوت و غنلت و خیل و کثیر مهر و مذکور ترغاب غنایت با و این در اختلاف با کیوان تقابل و با سمانین تقابل **۳۰**
 مسعود و از غایت آراستگی شیب مذهب و در صفا سر رفعه و نمارق مصفوفه خورق و سدر ترا عینه تصویر می ساخت
۳۱ و سائیه الاعلام مخط دونه **۳۲** ستا بنجمی آفاقا متضایلا **۳۳** سخن با ایوان کسیرین هرزه **۳۴** فاصح فی ارض اللدنی
 فلوا بصرت ذلت العیال عا دها **۳۵** لاعتبت اعابها و ایا بلا **۳۶** ولو خلقت حساء **۳۷** مفر حشرها **۳۸** درت کیف بی بخت
 چهار صد ظلم بجزت در گاه مسحول بودند **۳۹** با آنکه محبت عزم عزم با عزم در اختلاف نوا گشته می و هیچ آفریده را از نوا گشته نام

وکر مستعصم

نوا گشته نام
چهار صد ظلم بجزت
در گاه مسحول بودند

نام و شهادت بر ایام و اشراف اطراف و اعیان زمان در حضرت امیر المومنین بر نبوی بی پیش قبا مجبور عالی بر سماع
 راه سنگی ثنابت مجرا الا هو انداخته و طاقی الملس سیاه از مخوفه صفت بر صفت استین زد و گذارشته از سلاک و ملوک اطراف
 کسی که بسده سدره طاق و عقبه علیه خلافت شرف حسی آن استین را چون دامن کوه عزم منظم زیارت کردی آن جزا
 مانند مجرای تنی بوسه دهی و در اجبت نمودی **۱** و لقا قبلوا با بوا یک التراب **۲** رده الا کرم لا الارغاما
 در عهد انابک سعید مظفر الدین ابو بکر انا را برانه مولانا قاضی القضاة الفخام مجرای امیر اسمعیل عالی بر سالت سوی حضرت ایت
 در سالک چون پیش فدا روضه و جناب منبع رسید بر اسلام حجر و دستلام الزام نمودند از غایت نک و دقتی مستکنف
 پیش سنگی متخمش بودن و سراطی تقیم رعایت کردن صحیحی در دست داشت آنرا بر سر سنگ بگذشت و بران بر سده معال
 جهان بود که در اعیان فلسفه عزم رکوب فرمودی بر سبی براق صورت برق زلفه که کون بطوق زرد و سار صحرایین و بلوق
 کینه و در ساحت و مقام و وضع مستوق ساخته و از بطنان غیب در شان او زنده دعای صالی فی جلاله اخیر متعده و کلام
 غره و وجه و لوراک المطلب بحیل توایه و نسل الاله از طلق شده و فتح القوم غایبه شاده و سلاطه العودق منشی غنانه بر
 سوار سدی و طیل فی مانند شب و مجبور در روز دولت فرود گشته است **۳** با اولو سالت و کبار فایح عهد و گوگنه نجوم
 سپهر خلافت که خاک بدیده دور بین کواکب در آن زینت و تجلی آمل میگرد و در رضوان بر می غلامه حور از غبار موکبش غایبه
 لستوا فی سینه **۴** قضا زوره خاک سم منده شرف **۵** در در دیده جوان خیل رضوانی **۶** از
 معتبران روایت که خردس و عوام محرفات و بچو و دعوف بیوتات که بر مرم موکب بعدی بیت وضع کرا
 کوفته برای توجع و نظاره یک نوبت احتیاط کرده اند و جوه استکل لیل استکراه سه هزار دنیا و عوال در قلم
 آمد **۷** چه توجع کنی ای کار تو خود نظاره **۸** در جهان ای الایم غراره **۹** تا که سباعت و جلالت و کمال
 اقدار و مهابت مستعصم زیاده از آن بود که در بی موضع استیقا شرح آن توانی که در آن تاریخ خصصت هزار سوار
 نان باده در رسوم از دیوان عزیز موظف و مرتب داشتند و قائم کنگ و پهلوان صفدر سلیمان شاه بود مدوح اثر الله
 اوامی و مدار و امور جمهور و و ایتیان صغیر و کبیر و شرابی ترور داشتند و زمام منصب وزارت بوزیر موبد المومنین
 محمد زید المک العلی مقوم و اوقاضی بزر بود نام شمس النظم و کسور تا صیاتی المنقول و الحقول که جمعی واریختی
 عزیزی داشت چنانکه مصدق دعوی ابو محمد خازن می ترست بود **۱** و زبیر و تا عجیب الحوانه **۲** و زبیر الیه سماح امیر
 و خطیب من فوق النیرا بنجره **۳** فلا تجرد ان الخطیب خلیمر **۴** در حال تجرد کلام و سستی این دو بیت امل کرد
 و فلکوا فلان کس استم **۵** و استلمه دون الکلاقی تمیج **۶** نقلت زرده مابه و طبعه **۷** فکل انا بیض بالذی فیبه
 اذا الکله لا یو ذی غیب **۸** فدره الی یوم القیمه تیج **۹** مستعصم بعدت و راحت **۱۰** تمنع بلاه الی لاعب کعبت
 و صلالت باشد در مذهب ملوک کسب که ضلیفه کجی و امام ابن الامام المقرض الطائعه علی کل الامام مستعود بود و این

عزیزه
عزیزه
عزیزه

نایسته

وکر ابن العلی

اوست یافت و حضرت نصرت رضا در سبزه زار شیراوش آمد مکه کمال بخش و بهایت و فداکار و قدرت علی بر سر
و سلاطین و ملوک عالم از رجب یاس ادر برت فخر چون بر یک بیدار شد با خزان لرزان بودند **سوره**
اگر قصر بودم اندر زشت نگار و هیت و در خاقان چنین اندر زمت بشود آوا یکی قسم تو بر کبره بجای بنویز
یکی نام تو بکنید بجای خاتم و طهورا ابن علی در بر خفا از سر خفا بیدارگاه فلک شکوه رسول و ستاره و بعد از انظار
مطاعت و اخلاص عبودیت و زمین مملکت بعد از در خفا انجانی و بتبع صورت خلیفه زمان خرافه که اگر کسی
بصوب این دیار بخان غنیمت سبک که اندازد آنکه بریت موافق و سوت صفوت احتیاج افتد تا تکلیف مطلقه و غیر
چرا رسد مملکت بخلو تقسیم کند و از ایشوا هر معقوله منجم کند هلاکوفنا بنجر و این جام زیاده که اتمار نواهد و نیز حضرت بعد از
و کثرت افعال و در خور اسباب و آن در بنیاد اقالیم سینه شهرت یافته بود و مصاحبت و ملاصفت دور و سگاری
در رب و محلات از جوارش که ناخود و نامعدنوا انجانی که نسبت غرضی از و طاعت جنود و خول و از دعام رفوف
در خاف متضایق میسود متقی ظاهر داشت و پادشاه جهان خاتم آفرینان جلالا آن در سالی خلوص و در نوبت
چو ما خون را با شکوه فاک بر یک معول مانند شب طین و غول در عهد خلیفه ان هر لاین اسم فرستاده بود
و در آن عهد صد و بیست و چهار هزار سوار در شهر و اعمال معین و در تب بودند مستغفر بدافت و متابعت پیش آمد
و چو ما غیر از مندم باز که اند **سوره** امام عظیم النبوس لوان باسه احباب بیزا استقل به قطر
این احباب در معقوله اسماح فایکیر بشون بود و بر اللوح از دکان انتفاش یافته اگشت راه رسول ابن علی را بنواخت
و در لسی حکام را بر اعتماد و توکید مانی اعضا طلب و توفیق کرد ادر علی التواتر بصوب تفتة و رسل موجب
استقامت حضرت و اکتان خاطر اشرف بنو ستار و پیغمبری دلوم که مر اقطاع شکر این چوین جبال دفا و حسن عهد صفه
منقطع خواهم که و با بطنیم طریقه معانجت سپرد باید که از ترفی رایات های پیکر نصرت اثر خیز دل اعلای هر قوم آن است
خفقان باید هلاکوفان در تقسیم اسیر غنیمت و استغفرت آن مملکت از رای مولانا نصیر الدین استگنی که و از روی
احکام بخومی استن رتی بعد از تبسیر طالع و تقویم کواکب و تحقیق نظر و اتصالات سحره و در دست که استخراص انجا
دی تحمل فرید کلغنی بر دست مواکب منصور میسود خواهد شد و درت خلافت و امانت بشو و الاثر الوصول و حصول الاثر
اگر صورت قضا و قدر موافق این احکام باشد آن اثر میافزود و لنت با استه تواند بود و الا لکه **سوره**
ادبر با بنجم و لست لورنی و رب الارض یعمل لیا باکا و منزه و انان بعلم خانیة الاله و تخیلی اجدر
که در سراج ملک فریضی اگر عیلم مستصبر اند با وجود رب خلق الانان علم البیان بهنگام استغفار و استغفار عارض
صغیر جوبیر خالیة و اسم اعظم الهی می کنند و اگر اطمینان بجس معجزانده که زمان ده مملکت ابدان و ارواح اند در غنیمت
مواضع است و انما و مساجلات جلاب لاش فی هو جلاب نمت صحت میدانند و اگر عمره علم نجوم که ستیا جان

سایگان عصمه انلاک و مندرسان اقطار کره خاک از بیل تا بل بر تخته اهلکام خود فر نقش و انعم عندله و عنده شیخ
الغیب الایله الا هو در باب خود می آرزند هلاکوفان بدلی ثابت و شمیری منفتح استعد و نهضت و حرکت را ان
را ند و از همدان ایلم فرستاد و استعد عا یکی ازین سه کار که دی وای کوچک با بر این با و وزیر سلیمان است
خلافت علی الدین ابن دجوزی را بنو ستار اند انجانی در غنیمت سوغو خاقان را از راه اردبیل با شکری دولن کرده که
از دجله بگذرد و با تا بجزو ملکی سوغو و از غول بگذرد تا حصار عقبان را رایت هم بنو در وقت آمد و از ان طرف
ابن علی صحرانست که سهام کمیدت بوفض مقصود برست شیطان توکل و تضلیل را اشرافان اغا در از کوه و سر
حقایق با و در خدمت صورت خلافت عرضه داشت که ادر و بجز لاسه و المنه جم غیر سلاجین و ملوک اطراف داغ اخلاص
و مطاعت امیر المؤمنین بر چین صدق و اخلاص تعیین مین دارند و هیت نفاذ حکم و قدرت و سلطت مال و کثرت
چیش دبلوز غزنی اعتره له مال ازین و شمال بر برید شمال و صبا در صبا و مسامتت گرفته چند مال هر سال
بقلت مولود عساک و اقطاع و در وجه رتوت افعال صرف کردن از مقتضی رای رزین و فکر و درین دور میمانند
اگر امیر المؤمنین حضرت فرماید زغالی لکوا هر یکی بطرفی نامزد کند و بعلی منوب که در لند تا این اموال خویش را توفیر
باشند خلیفه مصلحتی این شور که ام شور جهان و صفوف صولر بود برای وزیر یا تریز بر منوط که اند و این کنش غم
خود غمخوارگی **سوره** لولا کان الوزب دلیل قوم سیدیم طریقه الهالکین و صفوف استماع اکان فوش و فیه
با جوارری غیر دراری و مت هد عثمان صوراوش و طغذ با انواع ملامی اشتغال بنوعی از شرف لغو بیض کوه غیب
بصیبه نفع و بیض توفیق پذیردافت و بقول قول است از پرده سازی مختلف مرفه گشت برکت رای برکت
عاقبت انجانی از روزگار او کرده و فلک و توت این سخوفه و تضریر در زمام کار خود کرانه که قال بعضی حکما
لما اقبلت الدول خدمت الالهوت المعقول و لولا الوبرت خدمت المعقول الالهوت **سوره** غیره و صوف تو بوسی است
نگاه دارش از تهمت انجانی **سوره** ابن العلی اصبت فالزم و در دست فایم را کار است و چنانکه گفتار را بکنند
دهند قال البسی صل لکم علمه سم لا تکن کالضبع یشبع بالدم حتی یصا و در توفیق کم و تشرید جمع ادا و تغیر مجده سعی
پیوسته باشد که ان لکرش کی فواد و اولو و توفیق امین سببا حاصل شد و علوم باشد که نه شود و وضع ارا غنیمت
صعوبت دارد و فایانید بنظومات و توفیق جموعت را زیاد اجتهادی بکار دردی آید **سوره** حیات که بر اهل کدر صید
به صیلت کم در جلیت ادرت و انه می باشد و دام می کشند و صفور مرصد مکنز می نشیند تا هر جان در موالی دام جمیع
فار میرده که نمید باز بجز دانگه کوچکی درسی نند و پاپی هنگام اطاری و هر دفعه از دامگاه ر میده شوند و صغیر
و ندامت داغ که کند مثل الف صیلا لا یقوم بکثرتش و احد **سوره** اری الف بان لا یقوم بهادیم **سوره** بکلیت
بیان خلقه الف بادم هلاکوفان بر سیمال مغر و زمان منتظر بطالع مسعود و نوید اقبال مسعود از اردوی صف

در وقت که شکوی - متعود الیسن الدرر و تخالجه فی البرد فقا والوی جولاوا از اطراف و کمر سرد
رکاب فلک جوی درای جوشان و بکف خودت دران گشتند او را زده صدک که ایلیانی که امارات تشکیل
و عذاب آسمانی بجهت بجز لو رسید مقربان جناب و ارضه خلافت که غرض البید و صنیع عارث را آفت بودند چون دوانی
و سزای حضرت امامت را بدان غفلت و نزال و کالت بی جزئی سلامت که زنده و بیافت تقریر که در عام قوت غلبه و طیش
شکوت و منتشر و مستفیض است و جوت اسماعیل و شایب از بدیهه جهانگیری ایشان در خنجر - بقوله القلب
اللبیب مصدق فی صبره عینی و سیم صتم ایلی غم آنقدر صابن دیا که همه اندر اگر این صبر تحقیق بود و در کان عینی
سجودی که موقوف و مستعد تمام مقاومت در صبر طاقت نیاید و جوی سبیل از سر گذشت در کعب خیر دست دایمی زدن
مغیبه نخواهد بود و مرغ زرک که از نفاذ بود در جوی نفس انکار چند نگه در آندوی زنده فزنی سر بیشتر مالک نفس در هر
با کده و غنا ابتلا زیارت که ع لقا و حق الحمد و لا ینفع لکم مصالحت آن نزد یکدیگر در رعایت تمام اهل ادا
داشته نیاید و اطراف کار هفت پیش از بونی و اقام که خود که تمام مملکت و نظام دولت و سکون از و طرادت حال در غمت
رعیت بی شکر تیز داند بیست در است و راست و احیا با بیغ و کوشش نام مکنز که کمال امور رسب و کمال در
و محافل توفیق باز و ده کند زبرک سار جو اصطکاک قدام و مقدمه در صانع او جایگزین از تولید آتش ترمی بشیر کالصر
کانه جهالات صورت اندیشه کند و بیخ چیز از دور سراب رافت هر که بهت در می در می زرف و صورت موهومی
که آس در پیش خیال آرد و فنا دان فغفلت صاحب بطالت متکامل تا نسیب ایست آتش بوی رسد و جوارح
خلاص نجیب و تا در درای عین چیز نجات الماء عظمه کونو آرزوی معبر و حاصل بر با طو کتذ راند و پیش از هجوم
ایشان تهیه اسباب دفع قدم بیعت و کجای عا که از نواج و اعمال مثال باید دله و پیش بر قول دیز را عمارت
و یقین دانست که مقصود از تشفیتم عمل لایع ارمه شلم مواضع همه و اختلاف الایلیت عده النظام متمشین ناد
صوفی تکرر و تر صد این دایه دپا و واقعه دهها حرفه مکایدها که هر چند ناهنجار مشفق از سورت ناره اشفاق
سورت این فصیح در از تر از در سن آل عمر ز بر روی میخوانند و از اذالت التباس البقرة تبت عینا سیکر و است
ولا تلقوا بایدیک الی التهلک بازمیراند اما فاجحه حکم است بقواعد تقدیر بیست اندیشه بیست شکست و دیده
خلیفه و از تامل در معنی مذکوره از اب صوفی متعادل میکاره اند تا در کالونی بیده اندک قسوس علی کل شیء قدر
خلیفه در غمت و غور بهلور بستر استرغاه و کرد و انداخته و کوشش را از استماع نصیحت لواللوت الکرامه
فقتل النوم والکری گرساخته با وزیر فرقه استنارت که اندین گفت و دم فریب غلبه آثار او جان شرف خود
با سبب بخت بیدار در دبا شد فاصه جوی نور صواب باوری کند و سه و دولت طیبیت یعنی مرضی
سوف خلیف در سبب بولن قال بعض البلقاء لوالأضبت الوزیر فخلاخش الامیر و لا تعین بالامیر لواقف الوزیر

در سن ۴۰

اورید اینهاست چنانچه در ای بریده تقدیر و ارادی بظهور و صوفی خواهر سویت موجب است آن لایحاله از جوف
بیان از میز بر دیده و حسن تعبیر و طول تفکر در جم دانها و کثرت احوال و زور بار زوی که تواناها با هم
تا نیز نتواند که لا اذ لقصانه لا معقب حکمه لقا جان ایمن حار العین ابن العلقمی این سخن دایمی وقع است
و با نوع شغوفه این نزا متغافل گوانید و کنت که معقول را متاومت با بیدار بود که هم میر خود اگر عورت و
تا رسیده از بام خانه با خشنوهای بخته بدافت بر خیزند همه در مفایق و لغزاع محلات تا خیر یابند و با خیر گویند
بلو غنوت و عجب و کبر بر زلیح مستقیم نسبتا یافته بود و کنت در صفت عقل و درایت بر تافته بر رقم جلوت برغ در مرغ
ماهورت ن که ع و حد یک الهم و انت نذل و زیر نیز بر اندن بیدق نرود و تصنیف منصوبه احتیاج محول
تا چه گونه فرزند حسن حسین ملاک دین بکند بی وجه وقت نبوس فراست و قبل سبیل اورا شهادت دهند نهان اعلام
لستعلا احوال صلیفه و کیفیت حرکت و منازل پاکشاه میاید و ناکاه خبر رسیده که طایفه سوختن با یکدیگر و از نرنگها
پر دلان او ملک هم فرسائی انتم هم مخخصان از طرف غریب متوجه بعد از نده فغلبه فتح الریز این الکره و مجامه الهم المستغفر
الدویت دار الصغیر را با هر رسوا بدافت ایشان روان که اندیشه چیز میان عسکین کار از مبدأ مصالحت بختها
رسید و مواجبه بر باجه و مقابله بقتله سبل شد در اول و همت که معقول مندم کشد و فتحه الین هر دی جهان دیده
بود و عمارت قایم دهر بر سر او نشسته و در روز کار کار فروروش و شب غنیمت کون غنیمت می اورا بستاند کافور تجارب سبل
ساخته گفت هم درین مقام ثابت قدم باید بود و از عقب ایشان تعاقب نکره و با اعلام حال بر جوی حضرت خلافت ادا
داشت و دانی بجز جوان با شیطانی جونی جمع داشت این رأی را بر نوعی از تغافل عمل که در صول و دلوه حقوق ابدی
و اصطلاح امیر المومنین را برین وجه مکافات می کسی که بیک دنده بدافت با اعلای حضرت تفاوت طالت کالت
ظاهر که اندیشه مصلی آنست که علی الخور پیش از آنکه ایشان ترا صدی که متعاقب شویم ظاهر از اندیشه ایشان فارغ گردان
فتح الریز از خجالت رای و جهالت نفس و غنورایی و با پیما بی دلوانی در غضب شد و در کار راه مساعت
از عقب عقاب ناکه نمی بخنفس دلوه در حوالی و جیل اتناق ملاقات افتاد حال صفت مجاربت را تسویه کند فتح الین
بر روی مظاهر خجالت فرخنده از الخیل و ارتفعت عزه و لکما عبارت از است و التعلی استر محاسب الکره سوار است
و با قبال حدیث توایم انرا مستور و محجل گویند یعنی بقدغه فرار مزاحمت صبر نباید و عا نکره و عا نکره آن بدوز
مجاربت که در وقت مجاربت و باقیام بدافت نمانند و فریقین مقابل یکدیگر فرود آوند که معقول در شب آب
فوات را به بخته بعد از کشته جوی آب کشتان قدر از چاه خلیفه شب جملو زمین رسن آب تا تیره کشید
و سبزه زار آسما را سیراب گوانید نزل که بیدار جوی ز کس از قول در آندند خود را مانند بیلو غرق آب
با فتنه از طرفی آب که او انگیز و حش خاک بر آتش دولت می زد و از دیکر سوی با جمله شکر صرصر اثر

مت و بد از نرینیا

است و تصنیف بکار و تامل
تألفه در راه

نویسه و جوی بکنگر

سج

آب روشن اقبال را تیره می گویند تا اگر آن لشکر چه در محاصره و عزت آب و چه بزم تیغ چنبر آب هلاک شده
و آب با هم سنگدلی افغان کنان برای روان بر قامت و شمایل آن جوانان بخواند **ع** سمشاک و عجز از چینی
فخ الدین در آن متذکره منتقل شده و لندک مدعی که لزان در طر هلاک امان یافتند از نینب تیغ خون آتش هم راه
گفتند عاقبت عاقبت دواتی با ستمین خلاص یافته مجول دار ببغلو در آمد اعلام حضرت خلیفه که آمدند که
از موکه بفرستد و چون موکه از دواتی با ستمین دیگر سلامت یافته اینک ببغلو آمدند ادایت که اندک خلیفه در
سگرسه نوبت بر زبان راند که همه علی سلامه مجاهد الدین و پیغمبر از غفلت و غیباوه ادایت که آمد که چنبر خبر رسید
که در اولان لشکر ایچانی تو یک کوه حرمین رسیدند جواب دلو که از ایچا چگونگی خوانند که دست خود داشتند که
که متوجه این دیارند بر روی دریا چنبر موج کردند و بر قلال جبال عقاب آسار و نند و سگسند را بر
عسکرت خوانند پیش سنا یک مراکتب ایشان از حرمین چه خبر و مگر غباری و از حدیث با با بیان آن لشکر
چه بیرون جرد آرا شاری و درین حال عبدالعزیز علی و بروایتی ابراهیم بن سعد الارسی گفته **ع**
یا سالی و مجتبی الحق نر ناد **ع** اصم خدی نش دان و نشاد **ع** و اصم خدی روایا تختها **ع** درانه و احادیث و اسناد
فتم ذکی غاب جاذق یعظ **ع** و عا ط النعمو النعمو **ع** عزیمت فکوانی الیز و انکوا **ع** شاه جهلم برای افکار
لوا امتحلت امور ان من لیتم **ع** فیها و داد **ع** و لا فرم و انجاد **ع** اما الیز فشفول بغیر **ع** و العاضان فنت **ع**
و صاحب الباب فلور شار بنال **ع** و تارة هو چکی و عولو **ع** و شیخ الامام صدر الدین ائمه مقصوده حکام
بعده بالیوس آباد سواسیه **ع** با سودانی الوری و ما و لا **ع** ان جت یثرب او شانت **ع** قتل کز تزلت فی فضل
یا ضیفة الملک الیز ائمه **ع** عناه من صلات الله بر بغلو **ع** اری المقدر کاشن **ع** و انخذل فاشن **ع** و انخذل
و الیز کیف لوا یستعمل لا یتقالم التقیر ان الخرم بر لب البحر الی الی **ع** دولة بعد ما انوک و انک الیز
حضرت مرتضی است رضی الله عنه نم الموارز الماش ورة و شس الاستعدلو الاستعدلو **ع** و قال فیلسوف الله بالی
ینال مالایال با جفوه و القوة **ع** کسی بگردن مقصود دست حلقه کند **ع** که بیس بر بلا سیر خواند بود
شکل عزال ظاهرها الذی لوفی ملک الملک الو شراب بالعیات و نوم بالعد ورت در ماه فری البرج ارج و حسی
که چنبر روز عاشورا روز متقل بود و عواصت بغلو مانند کربلا موضع کرب و بلا و بزبان حال کویان و و بلا و اول
چون نور جهان افروز جبار در حاشا افق شرق پدید آمد و اترجیات و قوه هتاسم در ابدان حیوانات
ساری و ظاهر شد لشکر عمارت آماردک دیدار **ع** قوالون فارس الخلیل الی **ع** و لیس علی خیر الی
بایتم سر العوالی کاتا **ع** نشب علی اطرافین ذبال **ع** مناصفة از زله یعقوب یعقوب و نکال **ع** و فی الشکر کائیک
و انخال باوی دولت و اقبال رسیدند و از جانب جنوبی شط نزل کردند و در حالی در آن سکون قرار یافتند

در عبا و است

سنگ بر سر العود

سکان و افزادمان رملت **ع** شط المار فلا اهل ولا کن **ع** ماده اصلهار دستانت از حوالی ال و دیده
خلیفه و امالی دور شد **ع** دردی جوب و درای صواب در حجاب استخالت مستور و زبان خلقت بطریق نیت در غم
و کت این ایبات از آن که گو **ع** و لغوان حسبتم در دعا **ع** فکانوا و لکن لا مالک **ع** و حسبتم بها اصابت
فکانوا و لکن فی ذلک **ع** و قالوا قد صنت منا قلوب **ع** لغصده تو و لکن خود دلو **ع** از روی اضطرار بر خود
استوار کردند و بر بار و مجتهد حاضر و مستقر داشتند و در اقیان و سرایان و سلیمان شاه روز دیگر چنبر
درین حال ازین سزایشان مدور بر زود و روی زمین بعد که چنبر ایشان مسکن و درویش مظلم بود مانند دل
کاوان در ستمانی گرفت ارباب عقاب بگر ایچانی بمیون طائر از سر قهر چنبر کوهنا مباحات بر او افتند
و ناره محاربت که کفر ام آن حلب عطب بغلو بود از وقت **ع** شکفا لعداة عرسطو **ع** لوفل شکرها
لزعزعا **ع** از درون شهر نیز چنان در بار ایچا شستن تحویف دهند بایقوت باز و دست در کلاه کوه نملان
زنند **ع** یا عقاب را بکل اندازند **ع** و زلزله را بنشر در قدم ساکن گویند **ع** و سحله برق را بسراستین امان
کنند **ع** و شکوده کاروب و مستعلاات رمی و در شقی و ضرب کنند طایر بال از برج معوج لطلوع و سیکو
عزوی التوین قل سائو علیکم منه ذکر **ع** میزان آغاز گو **ع** و عقاب عقاب شکال قدر باز از رف جره محاربت
علی الابد **ع** مجانب و عرواات بفعل ظاهر حرکت نصب یافت **ع** و چنبر اباب تقدیری در حالت نصب تابع خسته
و جواب دخل مقدر را مکتها سر نیز در بیست جدال انداختند آن روز تا زده زرین سنام خود کشید از زرین
رائف تقدیر بر سطح میدان مینای جولان مینمونه محاربت قایم **ع** و مکاهت الیم بعد و تیر جرف و نا و کز زمین شک
میخنی و فلاخن از طرفین چنبر برید دعا و ابراز در انصعاک و مانند نوزل در انحدار خلقی تمام از در سن و بیرون
مغزل و مجمع شده چنبر مشاطه که فر **ع** بزلف شام زلفمت فغاب باز آورد **ع** ایچان فر
تا از محاربت دست کشیده داشتند چاه روز برین سوال بغلو محصور و ام لو تکلیف و تغذیب نا محصور بود
چنبر هنوز راه تجلدمی پیونده حکم رفت تا از خشتهای که بیرون شهر بود پشتهای بلند و قصور و فرغ ب خسته چنبر
بر دروب و صوم بغلو مشرف بود و ایچا بر او افتادند و از حدیث اجمار و التهاب قواریر نوظ شهر بر ناله رعد
و در خشدن برق کشت **ع** زلزله بیکان از کان کتاب کلان بارین گرفت **ع** امانی با پاک عجز و لولال شدند و زبال
لا طاقه لیا الیوم بحالوت و صوم **ع** بر آوردیم شط که در میان بغلو چنبر صوی عجز و بر وسط السما جاربت
انظر فی حالت یافته بود و مجال قرا سده گویند و از طرف دیگر شکر آتش حلقه بلوت **ع** که بخر خضم غایب
در مقام انتقام ایستاد **ع** و در در اتم جنم و سنجی ما بعد **ع** و درین صاق مجاهدین محمد بن الحسن بن سراج
الدین بر سف بن المطر و کس البر بن الفو در خدمت و محبت رسولی کنونی حضرت ملا کوفان در سال سنی بر

خوانده شده خرابین خاص و در محرم دار الخلافه را بکنه غارت کش کردند و بمقدمه قهر شرفات آنرا بجز محرم
چندت زدگان در پیش انداختند دور و قصور که از یک و عرف جهان از شرم ابا و بن آن تبصیر مقصود
بود و از حلیت نراست دور با خاک کوی برابری و زبان حال کوی کم تر کوا فرضاست و بی چون مقام
کرم بر خوانند بر روی که او بر خوان زین تیره نهایی • زین تیره کوه بر خوان زو کم تر کوا بر خوان
و برای شوق قلندوسی در ندر بر آمد از در و باها • سقی عهد سعیدی حبیب گان جنابها • بر اگر ایجا
غایها • و آن فرح اما و شط زارها • و ادعش منفاها و اقوی مقارها • قلم جویان حولت بر صیغت
سطوح جدران و سقف آسمان های هدی منازل قوم شهید لیم بالشراف و السود
جیرانها جا در زمان علیهم • او جاد حکم علی الجیران • فرتها و خدور مذہب و مرصع بکار و پاره میکان
ومی بودند و بعد نشینان هم بزرگ که • سرزاکوش کنیزانش نیارست آورید • لولو کافور
نایام خود لالانگره • در جرم جوشش الا که بر پوشندگی • دست به کلغونه بر روی کل رعنا نگره •
آفتاب اندر سرایش روی آمدند ز درگشت • تابنا نیش سستی و ارض الاسمانگره • جز زلف
بتان سوی کشان در برزن و اسواق بر آورند مهر یک دست خویش عوفی از کتار شده در درویش
پیش آن اثرات مکادم و محضات تار فالان ابرزن ضا طالا ضربت علی کل طرا ایدی التقی کللدره در یک
ساعت زلزله یوم القیمه در مدینه السلام ظاهر شد ملک چنانکه شوخ قانی شروانی ادعش اورا لایق می آمد
ذات الهام قوم خیر البلاء عالم • بیت احرام تالی دار السلام اصغر • بر اسطه ان لکراتش قهر صاعقه
اثر صر نسیب صنعت و کم تر کوا از قرینه اهلکنا با جانا با سنا یا یا یافت محال در مکار سر بر خرابا بیابان
قف بالدیار فنادا اسلام • جیب ضرورم و مریض • گانت ربوعک للظباء اوان • ما بالحق لکن
الادام • غراب البین دشت بر سر کاف اعراب و از فریاد • یاد هر کف اصحابی و ما صنعوا
یادار این هم یادار یادار • در گرفت و از ان همت در سباب اصحاب و از تراب بر مثل و ما بالذکر
و باها دوی کفوری مانند چنانکه میر موی گفت • از روی یار فرکی اولین همی بنیم تپی
وز قد آن سرو سهی عالی همی بنیم عزیز • بر جای رطل و جام می کورس نهال کشند بی • بر جای چنگ
نای و نی او از انشت در غن • القصد بعد خواب و همانک عالم بد خایر و نایب آن کمور سر
مفلان اثاث و ادانی زین و سبهن که از ملین و بیت شراب خلیفه یافته بودند در اطراف
بیت شبم در خاص بغرفه خند و ازین جنس در شیراز بسیار اتفاق افتاد و چند کس بدان واسطه
از حقیقت قور و فاقه با وج شردت و غمت رسیدند که را چند نفر نفع و اجناس از اطلال کون

تقدیر است که باری
تجدید است

و اگر کون و معنی و با بیج و مجذبات روم و مصر و چین و خیل عربی و بغالی نامی و عثمان و الانی و تاجق
در ساری ترک و خطای و بربری حاصل شد که فدک آن در عقد محاسب فهم نیکند و از بسیاری از دروا
نمین و بغالیس امتعه و تماش و فواش که از خزانه خلیفه و خانه نولبر و ارکان دولت و اعنیا و متولان بفر
بیرون آردند و زمین صورت و اوقیت الارض افعال گرفت • و از تجب جندان ماها قال الان
مالها و خلیفه مصنی جت آب قراج استنباط کرده بود و آن را از زرناب ارتس رکن مفرد و مستنصر
ملاز سخته آنرا نیز برداشتند و این قضیه مشهوره است که چند خلیفه انصار لاین اسم دعوت ارضی
الی ربیک اجابت کرده از وی دو مصنع زرمانده خیره اش مستنصر روزی با خلاصی که محرم آن راز بود
بر سر آن رفت و گفت از اجل همین قدر مهلت میخواهم که این زر را بدست قلت القنات اتفاق کم ظالم خنده
از مستنصر بدان ترک بوب ختم گرفت و از بوجب خنده سوال که گفت روزی در خدمت قدرت اینجا آمد این
مصنع هنوز پر نشده بود گفت مدت زندگانی من چندان می باید که این را مال کنم از اختلاف این دو آرزوی
معموم باری مستنصر آن روز را در معارف غیر صرف کرده و فرجام نیک هیچ از و باقی نماند و از آیات غیر او
یکی در نه مستنصر است که او در با اتفاق ام المدارس باقت مقصود از نیز حکایت اتم چند نوبت بمسئله
با مال و تفریق آن مصنع را با مال مال ساخته بود لاجرم عاقبت چون تعجب آن مصنع شد و از خیرین
روایت است که چهار هزار چهار بار افعال دغایم و افعال نیکم را اندکجا رفت آن ملایس و شی گفته بودی
لغاما اکلنا بغله و کسیره • و نما عوانا فوق جص مرشش • تمنی امیر المؤمنین مکانا •
بتک الغلابا و الحصیر المنقش • کاملان دزدند که در دنیا ناپافت از غم ناپافت بهند و اندوه نستی از پی
هستی مؤلم تر • لغو با سه مزاجر بعد الکو غور جور روز کار نا بیدرست و باز بجای عمل و نور دور
و ازون فلک بی منتهی لاهول و لا قوه الا بالله العلی العظیم • بعد از دوسم روز خلیفه وقت و عهد
با و ای مکتوبه صبح تحیم ناز است • و بدایت از آیت • قل اللهم مالک الملک توتی الملک حضرت
و نزع الملک ممن تبا و تو خرت و تذل من تبت • کرد و چون از نماز فارغ شدند در دعا نزع
وزاری عقوقت هدران این حال و مستحقان این متالی صورت نماز که بدک معبود بقیاست و معنی
آیت که در حق ربیعان و خلیفه بریان یافته بود عرضه داشتند هر چند درین موضع روایت حکمت
چه گفته اند حکم بر نفع شود بود که او را از طعام ممنوع دارند و چون بطاقت رسید از موکلان
معد که این معنی بسم اشرف ایمن رسید این ترا فرمود تا از ان عاشق زین معشوق بشمیت
محبوب چهره بغض سیرت نایم حد و محال است و ما که بغضا و مناوات • تبالمه خذاع باق

تجدید

اصو دو در جبین کالمناقح . لطیفی بالامال پیش ضعیف نهالند . ذهب شکر خنده قهر میزد و در مواریث حقیقت
 یار تریا العزور بایک مال کمالک . فقد صار العبد و مالک مالک . پس او را گفتند از آن رت پلوت
 روی زمین بر آنست که ازین لطیف تناول کنی گفت زر را چه گویند توان خوردن اینی ن کشور کنی ممالک فرسی
 بر سالت تر جان و موهب چیز معلومست که ندر علی توان خوردن جوهر نکر و اعوان توفقه نکر دی تا بقدریه با
 خود و چندین خلایق ما را در آن شرکت ندلوی تا ملک موروث از توفیق چنینست که کسی جانشان فایز
 بر اندازد که قدرت عذاب آسمانی اند مصعز مانی . لم تطلب الدنيا لغالم ترورها . سرور حجاب اود
 این سخن که چاشنی حکمت داشت ضعیف گفت جواب نه داشت بادی چند کورته زر کران دم در کشید و از جاه دیده
 ستمیده . بنوارتی دمع بها النخل والسجل . ریاض ذبول یافته رضا در آب دلوه یعنی
 از کرم اگر کار بمان نشود . آخر کم از آن که آب روی شوقم . ایجان با ملا زمان در نخی و ابقا و اوماد
 بیست . گفتند اهل اسلام او را ضعیف رسول و امام بحق و حاکم بر دما و فروع قوومیدانند اگر ازین ورلم
 خلاص باید در صاب باشند که از اطراف نکر با بروی جمع شود . و استیفاء احتیاج است و استعداده کند و باز
 نداد که آن هم را چشم رکاب کردن سای و محفل گفت صد هزار عیان لصیاح اصد مرد عاقل با اختیار دست
 فوت نکر و اندک گفت ایجان نجبال معاوضت از دست ندهد در زمین که خار و خشک باشند بوقوع
 فی شکر نمانند و سینه که باز از ضعیف بعد از آن بوی دفاطمه گفتند تغذیب دشمن را مجسم بهتر از ظهوره عدم
 و تالیب او را نماز یانه لایق تر از شیب مترعه قنا صورت چگونه بندد . فلا یبقین شایک و اللهم
 فاکمل میسور تبتیرنا بیا . بارش ، بقتل او برین دلو غرضه در کشندک تیغ سقاخ را بجز مستقیم نکرین کرد
 پس او را در مکه پیچیدند و بر عیالات اندکند اعضا و اباض متلاشی گویند . در وقت امامت بران صد
 لاشی روح و جسد او بصددهم بیست زمین و آسمان فرستادند و مدت نماند او هفت سال بود عاقبت اس سفت
 بی عیالک سهدم شد و لباس امامت خلافت یافت . ستم تر نهان چغیر بر تو کس رفت . درین بر چه ازین
 بازی بسی رفت . و به آنتمت اخلافة العلیة التی اعلی دذوالعزیز اسلامه الفومار با و انما علی المنتصر منک
 المنقبة اسعاره . فو تک فی الرابع من صنف سنه حشر و غنیر و ستانه و ناکوی سنای لسان حال با حزر اراد
 ان یجمع روعه الملک و دعة النفس فاضتر و اعد انظر به و الا زوالها سبطو یک . وقد ذهل رجلا منه ان قال الا
 زوال و اعمال الامال خیال و الملک صید شرف لا یصیده کل صائد و الدوله عاکمه لسطا . لا تنقل کل عاقد
 اخزم حتم العاقل و الکسل حتمه العاقل و الرای السدید فی سیاست الملک اخوی حربه اجمید و قد احدید
 و انک العقول امضی جزایب المصقول و الملک لفا تفرغ من استارة الناصح و استقناع الرای

استماع و خلافت

استماع است نهو صبر بمقامات الصعاب من كان قدره و رأيه كالافلاك و كمن سنا و سنا خلیفه ان بهی کالنجم فاذا
 در سنا . الا انما الدنيا اذا رمتها ارتشک . و لفا سقرها سقتک بغیرها سنا . ای و الظل سواة فاذا اقبل الملم
 ادلی و لفا و الی المرء عنه تبعه لیستوی لیس السجد الا من تفکر الیوم فی غداه . و لا الشقی الا من یعوق او الیوم الی ما عدا
 و این رباعی فارسی هم درین معنی وقتی بر حسب حال انتظام یافته بود جز وجه تناسب موزون بود
 بر نطق فلک جو نمود غم باختیبت . دین ترکب روح ازین جهان تا خفتیبت . بنشاب در امضاء غلام
 بد عهدی از کار بر شنا خفتیبت . چون تیغ دولت عیسان نبر استین نکر گشته گشته شد و روز سخت
 ابن العلقی توقع داشت که در موضوع ساعی جمیل . و ذکر فریب اندله نداشت در حق او از حضرت فاضل گفته
 و مصاحف حکومت بعد از چغیر هر آینه از ناسی تا کزیر خواهد بود و ادب کثرت و قوف و بصیرت تمام در کیفیت
 صرف و ضروب طواری مناجح و مصروف جاری سواج مخصوص نوی مومض سکوت عیالیانی او را التفات نفوز
 و کنت مطیع صلاح و مطیع اضرار و فلاح از وی برخواست چغیر دلی نمت خود را بداند بشید و اضاغت حقوق
 و اضاغ و عهد در مقابله اصطناع و تربیت او را در گذشته آمد ما را نیت بد کویج دلون و چغیر اول کسی که
 از آن که ایجان که به بغلو در کد علی بنا در بعد که در و ازده صله را مستحکمانه او را سیور غامبی فرموده است
 بغلو دلو . و این عمر لیز را که در مدت عمر آن را آرزو نماند و در خاطر نگذرانیده بعد راه حکومت در زمان در
 چه در مدت محاصرت و اقامت ایجان بخدمت بسندیده قیام نموده و نکر را به تغار از یعقوبه مدو که بود
 و صورت حال او آن بعد که بوقت تمام بغلو از طایفه ثقاته سالی غورقه تحف غایت حکایت
 در در که از غریب ایام سست چغیر روایت گویند و العهده علی الراوی که ادا از رعاع الناس بود در دار
 و ایسین و غایغ از رفیع و جویس و کاس خدمت عامل یعقوب کوی و از نوع کنایت سید و سعید چند اسم
 کلاسی و سعید و سخی بروی اطلاق توانستی کردن میدانست پیش از یک سال که چتر افتاب کوش ایلی می
 بر سوله دیار عراق سنا به انداخت منوب او در وقت هوا جو و شدت طهارت بر که از حوارت لایب خود رشید
 حرا با آتش پرست و او را ناکفی و از سورت حوقی رصیق سلال در طلق هراچی و دهن سنا غراج محل غلبین
 کرفتی و تبا نیر هوای گرم . بشیره نوم شدی بر سام ماهی و ال . بر سر بختی قیلوله را از اسل استراحت و استنابت
 کسره . بعد و پای در کتا باین عمر لیز ناگه شرطه دکت و غنیزی بجای می آورد تا کاه بزرگ لشکر خواب چنانکه گفته آ
 قد غشی النوم و یغیر ندینی . لوفه عینی و یسر ندینی . دو کسبه بر سر شهرت تان داغ ابن عمران تا خفتن
 و هو اسن ظاهر او را پیچید و تعطیل . باز و بر تافت حاکم با سید کسب دست کشیدن چیست در جواب گفت علیه
 خواب بر منقعی غلات اغلات سوال کرد که در خواب چه دیدی گفت بحاکمه خیال چنان وقت همه رفت

حل العلقی

بشیره
وال
بانی بول
بشیره
بانی بول
بشیره
بانی بول

کرب طخلافت کلی علی شده و رشده دولت مستقیم غی و تعالید حکومت غیره با غور و تجدد الهی از قبل خود او در دنیا
از دولت مزایه چنانکه از تقدیری استعدای کند و قضیه استهزا در جنبه حلیتی بر طبع بیشتر مردم غالب
باشد بای بر سینه این عماران زده و او را از تحت حکومت ویران کند و در این سلسله
شاهه امده واضح از گمشده جبهه زین اندازنده و روزگار هر دو کس جاہل بود در آن ایامی که بر او از
و کردمش خود و بسا عدو ساعد و دولت مملکتی او را دست خویش آید و برین خود دانند که قطعا انکس اعتراف
بر حرف او در از نولتر که چون این شجره از وی مستوب و مستبعد نیست باری هر دو آن ان قضیه را اضعاف
بل ستم اضعاف ملامت بر نه و آن حکایت بر طایفه انسانان نماند درین حالت که ایچان عالم محاصره بنده بود و
این علم را نام خود برتری نوشت که اگر با کس بنده را از ظلمت استعدا فرماید باشد که کس با کس را با کس را آن
بیر و ایدست خجسته اوراق در کان اغراق کوفه از سیر بار و بطرف کس که گاه انداخت بعضی فرادان بر کشته و قهر عرصه
تیر بر بر حرف مقصود آمد و این سخن در دل ایچان کورستان موقتی عظیم یافت ایچو فرستاد و این علم را از ظلمت
بیخ حال و صوبه صونی محل مضایقت و مناقشت نمود با اتفاق گفتند کهن زینبیل از بعد لکم گیر آورد بر درون
در بند که حضرت عرض داشت که اگر کلم بر لیخ شکر بنده چو یک با کس ای را بتعارفند که باید بدو دهم هر چند این
سخن در از تقدیر بود و از قبیل حال پیچند او را شخته دلوند بر انابیر و زبیر زینبیل که محل ترمیم عیالات بود درین
بعقوبه و حوالی بود و توقف داشت نمودند با نزه روز به حسب تعیین باک و حوالیت بقلم خود کس را تفرار
دلو و اگر بدیده اعتبار نگارند بی خلافت این صورت تیم اقبال ایچان و ظلمت خذلان خلیفه بود چو غیر بعد کوشی
قضا و حق این خدمت را این علم را بسودر غایتش و حکومت فرمود و حکم شد که این علم را با او نکر باشد از کس
صفه عظیم نام کشند و حریف باس و جلالت را خاتم مع نه از خذلان در امانت و اولاد این علم را بی باکیت میبند
چند روزی در ناگامی بر سوی تک بودی میگردد و تجلدی میبند و با بهر اب توسل اطراف تعلیمی استعدای
عاقبت با بقی فرزند ذر زرقه و معنی فی اخرون القلب و حقه نال ملکیت ازین جنس فرماید و بسیار شکر
برین وجه میان انبیا زمان کمر کرده قال الما من لبعض اولاده ایاک ان تصنعی لا تسبیح قول السعاه خانه با سخی
رجل لرجل الا انخط من قدره عنده مال ابلاقه ابد او در حضرت او چوین نام تمام بر آمدی فرمودی با ظنکم
بقوم معتمده الله علی الصدق در است گفته اند بیچ طایفه را اعتماد نشاید روی زخم یافته و پلک استعدای
که فردنی سحر دار و دوزخی که از بار و فکاروی و ثبات کند و عمارت کوی بیب کیدان برای مصلحت خود را
کشاید بعد از آن با بر سطوح حیطان و حکایف ابواب بیوتات و مدارس و در بطنه با قدام مختلفه عقاید
متفق میبوشند سخن امیر لابعل بن العلمی میفرماید که یک از باب مولات آن متشیخ لفظا از ازین

دلت این الصلح
علیه یسبحی

ازین حکایت گشت که بعد از حجاب مجازات را بر دند میان معول طرقتی محمود و عاکلی مسخر است که هرگز اتفاق
و سخن چین را اعتبار نگینند و بنظر اعتماد بر این ن نگارید و اگر اجابا سبب بر منفعت یا کوشهای معاندی اتفاق را
نزیت و تقویت کنند و سخن وی در گوش گیرند چون آن مصلحت کنایت شود و آن مقصود در صحت سعایت از حصول بود
او را مانند کلونج سبب بعد از استعمال خشنی مستقدر دانند و سخن او را عیبی مستهزیه کسل الشیطان از قالیان کس
فکرا قال انی بری منک و پیش قول دهم ادرا ارضه بصدق اخزان باید مقداری مانند کفایت انواع اغراض فاسده
و خن تریات و اکاذیب فقدا اصل بهتان و اثنا مبینا متبیر کوه و این قضیه بر عین نزدیکی است از آن
روی که چو کس مقدوح و بدوچ گفت شهادت او شرعاً سموع نباشد موت چهل روزن کرا ایچان بقبل و عیارت
و تشدید و تعقیب و تحویب دور در وب و استخراج اموال شعول بودند با کس بر حاشا نشه بقیا رحمت کوه و کرا
از قتل منع فرمود و ملامت ابریت فی اللؤلؤ و احر او تخشکان نصب کرده و صنع الدین عبدالمؤمنه که تو فعل در
لواب قیضا عورت کمانی و مفرقات منالفت و شامی و محیی و امم دگر کس فن موسیقی بود و معضلات متقدیرا
متردک که داند و بر اصول پردی ای شنی عشر چند شجبه تفریح کوه و عزلات اقدام مصنفان سلف باز غنچه و در صورت
علمی چوین با جان خیره از منشات و محلات خود غری را در پیوسته نوا کشیدی بقول راست بر لب بطا ابو نصر ایچان
که باز گشت از باب این صناعت بدوست جای گرفت بودی و هر گاه که پیش طه از غم زلف مغول او تا در برابر استه کوه
طبع باز بند چو کسوی جنگ در بافتادی و بر بطن صفت کوشمال تعلیم خردی و بر مثال ذوق طلق در کوش کشیدن و نای
صورتات نفس الابصار مادی و حکام استک ف علم نسب و تالیف از حکم مطلق او روان افلاطون مذکور
و در ضرب اصول از خنیف اول تا تقییل نای فرق نهادی و از بقیه ذوق تفریحی طاس فلک طینسی که بی و بی جامع
و ایتام بر هیئته موزون صفه در وقت و دوران آمدی در فاق این احوال به بند که حضرت و حکمت سر برد
بارش استافت و از صدر الهی تادقت عود سیر اعظم بیرون بارگاه فلک سکوه استاده بر بطن سوا
و بیج آوردی نظر بر روی انراقت چوین حال او عرضه داشتند ایچان او را خوشتر از بر بطا او نواخت در زخم
و نمانده هزار دنیا از بعد له بطریق ادارا رشمه بالست نه مقرر فرمود و س طها بر در زندان او عارف بود
بعد چون مال جوان انداخته و دشمن برانرا فتنه گشت و دیار در باع و ما فیها کنده و بیصه و کسوفه و کار بر وفق
ار لوبت مسافرت از حکم با کس و اشارت آن مولانا ایچان عظم نصیر الدین زریح رسد رده این فتح نام که جان
حکمت و سپیکر بلاغت زنده داشته است در موفرتین عبارتی و معجز تر است ایچان محوی بر لعلان
چنان فتح نام دارد و انظار شدید سلطوت و زید اقتدار و زید عیاد اعطاف و کما کما استاده امصار و تحویف
ولات و حکام اقطار داند از شوکت و استظهارت مات فرستاک اللهم فاله السموات و الارض بعلم الملک

مناق ۶

فتح نام تمام

کم لولا کان کم بالحب سواد سماه ولدی کم نه انصافا ما احب الی قرآه آیات و تعنیف حکایات و تعنیف مکاتبات و تعنیف کلمات
و ما کن موخر الصبر موعده نالسه و یجل الیه لکن و اللفظ و کنی ما ترنا جواب الی کلام و لا یفقد ما قام الی الام بل قلنا حضرت
و نقد عزیزی و حضرت و السلام و چون جواب حضرت پادشاه با اقتدار رسید انش عصب موقد گشت و آبروی شاهی
و سکون بر خاک ریخت خواست تا فرزند مستحق آن دیار بر پا افتاد و کید بوقار ایستاد و توان آن که این بیت از گفته کا
منالبت است **کتاب** ما جود و ایضا فرهم **یوم** به الیه الغنوم کتابا **چون** قضا مبرم در منزل و سل
عزم در تسبیح استخوانی شامات روان زمو و خواران مکادحت شامات سین و شمار بر رخ نه حال آن که
چنانکه در عقب این ذکر مکرر میگردد بجز مزاره و قومه **ذکر حلب** و **استخلاص آن** و **تتمه ذکر کتابا** از کلمه ربیع
نست با نگر کی توان **طوبی** و **لجو** منون خاشی **حیر** و **قلب** الارض منون **عزوب** **استخلاص حلب** و **توبی** با قافین
در حرکت آمد **بزم** لولا انات فی نه لثمة **مزا** الخلیف امیرت الاعمی فصل **دایکت** از ملک کامل که سلطنت میا
فا رقیب داشت نیک در خدمت بود و فرمود که سیلی از طوفان سلطنت در آن دیار بندند و با برقه را از برادرک بیت
بوت با نه بیت ف نماید و در راهی از سردیای بر گشتند حسب آنکه بوقت محاصره بغداد طغیان از وی استمداد جنگ
که بود اول کوی آراسته بعد اسلام را بفرستاد چنانکه بوضع بیاید رسیدند که مفرق لوق و در اسطه تا حسی
بنی ظنیه و استخوانی بعد از آنکه از اجناس حاجی و اعلام را بجز رایت لوب درین عهد مکتوب کرده خاک از زمین
بدست حشرت بدان پاشیدند و مراجعت نمودند از لوب بوجه قاف **براه** میا فارین که کشید مکر کامل داشت
که در شمشیر بجز با سطر طرمانه دلوزمانه دلون مغارت باشد نه مقاربت و با عمارت باقی که مجموع افای را امتحان
کون بختن باشد نه تطیب با خرابی و حواشی بقلعه انگلیک میانه که محسنهای منیع بود و بنای و از مستطیر و سل
اما در نواحی و اعلامی که بر اثر اقبال هر چه در صد امکان آید از قتل سگان و تزیین مسکن و موطن و تزیین و بیع متقدم
و نامر مبعده در زرع و گوگرد در راه و وسیله در اما کنز و ارتش در بنیه نمودند از آن حدود عازم طلب نمودند و هر چه
نزول فرمود و خوف فوسف هر ای در محل اسرار سگان طول یافت و آمد لوب در زری بر عت ظلت **حلت** حلب من
با هم و قلوبهم **لقد** جعلت کالطائر المتخدر **حقان** انجانا کام در مفا و عت بر سینه و از حصار زبان تبرک که
داشت اهرات پشته با با عاصف مبارات کجا تواند نمود و بیاینج با بیخ و بر چه کون دست برد نماید بعد از که
رزی کوششها کوفه عاصف بتدرک نشد مغولان مانند مغولان **یوم** ثنوت المهرجات قد دفعت
غری و بردی الیم دی جوار **در** شهر ریختند و قتل بینا که از کتاب نه **بتار** و غارات و سی و اسر که عادت
مهور این است مشغول گشت **خلایل** جلال اسلامیان که از شعاع این جلال از رسول سیه خوف چهره بر آید
بجل و در جل می بستند چنانچه با هر روی و هر جای کشند و سایه که از از بی آن عمارت کوه غایت از آن

کتابی که در سیرت عصای عصمت است که سوت را در مجلس عازت باخذ و اعطاک کما کان اقامت و ابدان میگردند ای بس صبا
ماه دمی که سببا باشند دعواتی بخت که پیش برادر و شهر در موض فضاخ آورده با بری چند نرسیت یافتند که مفعولان
از بسیار و دیار و جوهر و اورد و نیز و نالسه که در میزان اعتبار این غیر المیز دزدی داشت خوانه مشغول بنالسه
و عطف جواهر و در بریم و اقطع لعل آبدار در زبده و عقیق شقیق رنگ و باقوت ناب در دست تصرف خوانجیان تا هر لاله
که در و دیور گشت نه او هم بدان مرصع گشت بصیظ و حفظ آن جهت عراضه خدمت پدران است رت فرموده جگر کار
قل و بسی در هم و تزیین نمرد و نواصی و تحصیل غنایم از صداقت و لوازم بنیات کشید غریب زتهاض و همت نقلت
و کوه رستخوار و وقوف غالب شد بعد از آنکه مسفت مراحل را بقطع رسانیدند و بغوا و اضلاع زمین از زمین کتاب
مواکب چین بخرج هفتین تا هزاره حکمت گشت پدر فرامید و خوانه بوضی سولست محلی مرضی و موقوفی عظیم یافت و تا
سلطان بعد بقایا آن خوانه معجوب بود در عهد ارغون خان از زاده بزم در دانه بنیم جعفر سر مریم در فیه کلده
تر میهن کرده داشت و زن آن دو شغال و چهار داشت روزگارا با هم را میبگفت کسی مریم را نکوید این در بنیم کجا
آورد و تزیین و تزیین از بریم اسلام جاهه الی عرض کرده یعنی نظیر تو با این را طلب توانی داشت پس فرمود که
از جبات خوانه حلیت است **لا** در زرقی از مکر مکارها **لا** الی زرقی و لا الی زرقی فی افنگ **اما** از طرف
دیگر چون کید بوقایم که نهم نمودند از انشا رحمت سلطنت و مجرم لکر ایحان نولعی شام جعفر دل جوهر از زهر
شد از بار چنق در آن نزدیکی سوار خیز اندام و اتمام آن لکر جهان انوب معلوم کرده بودند و تزیین بلاد که نظایر
آز بجه عمده تجرید اموال و عده تمک افعال خود گشته و بیست رت مکنده اکثر قطان آن اقطار از امر اول
وار با ببول و استظهار عازم حدود مصر شدند و بدوئی رمله که حاصل و جا جوهر است میان مرحد شام و مصر با و از خط
نیل مرشالی طریق ممدود و طی و همت بر ستم لود و استبداد مقصود داشتند و دست نهر بنیره مکر خرف بود که ربه است
لود در صناعت اوزان فارسی و صناعت لطف و سلامت گان نیر می سرخی کیمیا و یکی یکی الامثال وان کان کما
و این دو بیست از با کار افکار او در مدینه السلام ستمای زفته کشد **باللطف** لولا انیت من اهواه **ذکر** بالقیس
ان اخوه که سبب خالطه **ادرق** فعل عبد کالتنه **چون** منبذ مصلح اول بابا است که رسیده باللطف لوالقیس
مزار اهواه **ادرا** کتم **ما** اشرق الی کلام **لقد** لغیت باللطف اقصی قانه اللطافه **چون** مصلح رابع صورت اللطاف
بنت **ادرق** فعل عبد کالتنه **کنتم** ادرق عود الفنقل مرزقه هو ادتک ابلاده **بقا** یا اقوم دشمنی چون
بجال مجرور و مقام مقادیمه داشتند و ندریند مشایخ و معارف با حسنا جو و علم و معارف رحمت نام قدیم
اعنی کلام ملک گویم و اسم اعتبار الاستقبال و ملکی گویند و از غنایات بطش و غنایان باس بالترام طریقیه چهار است
و مهارت توفی لطفه نواصی فضیحه بر خاک مطاعت ندارند و در مقام سلطنت شهر را تسلیم کردند کید بوقای

در شهر رفت و فرانس در قبضه تصرف و غیره نیز آورد و حضرت مفتی و افاضی مالک قبه الاسلام را **عاض** و **عاض** و **عاض**
 الارض نقش ترها. توالی جباهه سه و سماح. مرکز ربات استیلا و عظیم جسم محتسب او رند سلطان مظلوم که در آن حال فرمان
 ظاهر را و بعد بر عزم از عاچ کند ما فواید در از سه هزار سوار ساعد مبارزت و مغفوقا که شجاعت و شوق صدر ملت سکنی و
 خونریز صندری بودند. **افواج** و **جوب** و **الغزیه** زایه. **اداکلت** و **الادرا** و **لا** و **شعاع** عتاق کرانی شد که در آن
 معلوم بود که بین وجه قصدی می بودند و شرا این و پیشه خود رفته بموضع خدمت شرایین حیات این ترا قصدی
 خواهند کرد و خوانه موصو را بازن و فرزند بقلمه و مشق در ستال و خود بان که مستقیلا ایشان شد. و در سر حد بیابان
 نزول که مضر بان مواطا که گوید که از ناداری رمل دور و زه راه برهند و بخت عطف نمایند و از جاها که سفید بر این
 لشکر تبار بر تو آشکار گوید و چون این نشانه ظاهر شود میان نیز از مکان و مکان در وقت آید و در آن وقت
 سرگوبی بیع و دولت بودی تمام که آثار آن در جهان باشد باید از باشد بنمایند برین بیعالت که مضر **لها** عدد اول
المتر علی الحصى. و لکنه عند اللقا و جبال از طرف اولی رمل اجتناب کردند و میان در هر صد انحصار و
 انتظار اختیار عازم و جازم استلانه و در آن موقول از سر غرور و فرخ در عزمه صحاری و در فاضل ایام ختام و الحجاب
 و از سوغه می کشیدند و اکثرا ضمیم العذر از شکر گذشته و صورت فتنه و مالوف بر درشته آهن از طلا به و باسی
 و غافل از نوازل قدر و باس زمانی که متکفل فتح سر ایاز لبه حنف و جوب است که پایش بود میر و با سفید بر این ظاهر
 مغلان چون علامت لشکر خود دیدند کان بیکانه بزودند و بر جای ساکن می بودند تا از حواله صفوف صیور پیش با جوش
 چون محیط دایره بیکدیگر پیوست و فحاشه دفعه جمله آدره از ایشان برضی پای بسته خراب بود و بعضی مشتعل
 و نما و دولت کاسات شراب فوج فوج از گوشهها مستقیم شدند و سلاحها بر چند راست میکرد و روی بیک
 می آورد و اینچنین که تراش خود را بر تیغ زند تا چیزی شده با جت الدهاء و العین و بلفغ الدهاء و الینز
 و کل قرار با جوامع تله و کل مغیض بالدهاء و مسبل. **پر** و **لان** بطعن و ضرب و در شق و مشق و تهنک و فتنک
 با زبند جنرال الف و ادرج از کف ابطال مانند فخر نشسته در اضاقت ساقا شده و کما تیرا همه صفت بنون
 تا کید کان چون تکره و ابروی یار در بیکدیگر پیوستند. **وان** القوس جزایح النبال. **و** **طار** و **الهم** ضرب القتال
 در حال تیغ نافع با استقبال ارواح می رفتند و مصدر سینه را بهام معتدل مثال صبح اهابت مشتق میکردانند و دانه
 و لهار اوجوف می ساخت خطبا اسیا قصری. **بعض** تصاعق بالایدی مقابضها. **و** **قد** صامع الاغواق و القما
 ضحکن من صلا الاغواق بصدانه. **صتی** لواء صمکت ضربا یکین دما. **بر** نما بر آنست موقول آیت اللهم اقل کثرة اهل
 الذین یلذون رسک و یصدون عن سبیلک و یعرفون معک الحقاوق خواندن گرفت عاقبه الامر که در کتب و کتابت
 لشکر بزم لوت ان لیوث و ضرب جام آن لشکر ضغام ارغام بکن انتقام بر ب ط مفراب عرضه می نمایند

آن را نیز

هم که مدعی بود که خبر آن متعلقه نشنا و دایره فتح بخت بود لا کوفان آورد.

هم که مدعی بود که خبر آن متعلقه نشنا و دایره فتح بخت بود لا کوفان آورد. **ازان** تاریخ باز فشتون لشکر
 اسلامیان و شدت شجاعت و کمال شجاعت و فرط تدبیرش میان و نبات قدم و لطف احتیاراتش
 در مواقف منازل و وقایع مناجات موقول را معلوم شد پس ملک مغلوات رت راند و خوانه
 که در قلعه بود بازن و فرزند کید بود در قبضه تصرف و قید امر بود و نمانت حفاظ فرانس قلعه را بر سر
 مطا و عمت و می خضعت که از بی انکه تیغ معری را بعینق میزانی که مجاری آن ادعیه عروقت ملوت
 که اند بخواب آبا عدم دستدایت ترا از بالا و قلعه بنشیب انداختند و پیش ازین حال دمشق و
 حلب و مضافات دیار شامی از عدله مضر خارج بود و چون ملک منظور را دیدیم که صحنه حال بر قدم
 این فتح آرایش یافت گفت این دیار بزم تیغ آبدار از تصرف کناره انتزاع یافته باید که مضاف مالک
 مضر باشد عطفی که عواطف الطاف و اصناف الااء از شین بین خشت مبراست یعنی یک
 جاست مالک شام را که در اقباب کوشی شهرن موفور دایره ملک منظور از زمانی درشت **عصی**

ذکر استخلاص میر دین

در سیاق این احوال سماغ نویسن از حکم بر بلع آسمان الحان
 ایمانی با لشکر انبوه جنت استخلاص میر دین و آن حد فو تا فرزند گشت در آن حال سلطان ملک سعید
 بود و سپر خود را ملک منظور در جسد دیند میداشت چون قلعه انجا با قلعه سمار در رفت هر از می و با
 سر بگذرد در مناعت انبازی میگرد بخش آن لستظها را فزوه بسباب مدافعت و مکافات را مرتبا
 کرده اند و سماغ بان که مضر بن حیام و موضع مقام اختیار کرده و او میری بود از نجغان اترک و دولت
 و فرد سبیت ممتاز بود و با آنکه تیرا و افاقت کسبند قلاج می رسید از منتصف بالای قلعه نکول میگردد
 پس بسوک و خفتای و سعور براه ایچی میر دین رفتند و از زبان پادشاه گشت مالک شرق و منوب که در
 مدت خروج ایشان که گشت و اسباب دطر و بود که معاکبان و معاندان را آماده گشته اند که

بتیغ و ناصی مشتق بله مندری شیخ و زا جوی قطیع لست جنانم گفته ام.
 کنی تک اندازد اما هو س بق. **من** الغارة الشقا و التلیل بق. **و** **ما** رقی اللفاق مرصت **بط**
 بکث بالآثار منها اخلای بق. **فما** قتل جنده او تبلیل باسل. **و** **ما** کل سفی اذ ملک با بق
 بک القوس حزبان و ذال السبل بق. **و** **ذا** الخیل صر حال و ذال الریح فاقی. **سبغ** لاغواق الخضم سوار
 لوت له مات الرجال موقی. **اگر** بر تزد اصرار نمایند و جصانت سنگی برهم نهاله پناهند و با
 بدماغ صفراه دهند با جت ترة آن تخریب دیار و تبغیع احوال و دنا خواهند بود و اگر با بی و تقبل

تلقی کنند زن و فرزند و مال و خواسته چندین مسلمان در حصن امن و وقایع امان بمانند فاضل ما آنها
بهوان منقلباً ۶۰ زین هر دو کدامت اختیار است بگیرد بر او آن سلطان سعید از ترعید صواب
مخالفت و ابراق بوارق هیبت منزلت و منتقل شد اینجا را مکنز و نواخت کوه عقده نوار بکش
و در عناک برست و پراه مطاعت در آمد چون بر بندگ حضرت با نواخت و در ایا تشرف حبت اورا
با همت و زبردت فک مملکت اورا حکام تدبیر ثبات همت اختر سیاه بودند و روزگار اعلای را
روز دفع مکاره انکار بسیار بسیار رسانید پس ملک منظور از جیبش بمانش سرور رسانیدند
و قایم مقام پدر و ملتزم باج و خراج شد و تا آخر عمر بخدمت پندیده در خدمت آرد و بیخیزد قیام
مندی و باستانی میردین هم بران اینجا که نام این در مقدمه است افتاله موز کنت

ذکر مویجات وحشی که میان هولاکو خان و برکه اغول واقع شد

بوقتی که پاست بهایگر چنگیز خان بر ملوک و ممالک عالم فاکر و مالک کنت و اطراف و کنایه را بر سران چنگیز
جوجی چنگیزی او کتای تولی قسمت میفرمود و منازل و یورتها را در چهار سوی کیتی تعیین میفرمود
مستخرج روزنامه دما و مستغرب شهادت بی نهایت اوج و تفصیل نواحی بلاد در تاریخ جهانگشای
مستور و مذکور است جهای را عسکارت منازل از حد خود تجاوز ایضا با حکوم سر فرزند و بجای تعیین شد
و مقام مالکوف او پیوسته در جوار المالیغ بودی و ادکنای در عهد چنگیز بودی و در عهد سلطنت خورگ
بودن هم حد و المیل و فزناقی که تنگنا خانه و ستره مملکت مقام داشت و تولی را بورت محاور
و ملاحظه او کتای بودی و از اطراف قبایق و خوارزم و اقصای سفین و بلخ را پیوسته با کوبه
در طول بنام بهر چین جوجی موسوم گردانید و ماوری در بند که از ادم چوبه گویند ایدیم موضع مشاه
و مورد کشتاب نگارنده و اجبانات از آن تا صفتن میگردند و میگفت از آن و از بیجان کتای
داخل منازل و ممالک این است بدین موجب بولق منازعت و اندر فحاشنت از طرفین
معاقب گرفت در زمستان سنه اثنی و ستمین سنه چنگیز از کوه قندیر رود در بندرمانند سبکیم
گردانید بود و بوستین پیراهن شتابانند از آن طول و عرض اطراف تلال و دانه لباس قایم بر
و سطح اعلا نهر مقدار یک نیره چنگیز از آنک مسمت شده بچگم برکه اغول که منول نام است از
عنا رب و غول زناکت تر از قطره باران اقبلوا حاملی کچادول مسلمین بالخران بران آرد چنگیز
چنگیز آتش دباک بکشد و از مهیل و صلیب جبال و اجبال طبعه سا اهره زمین بر اصطکاک
خودش بعد و لغمان برقی برق کنت آتش ضم از رفته تالب آب کور بمانند هولاکو خان دفع خرا

مرقبه
شاه

شیر شرایت نوابان کوی آراسته پذیره شده عداة لغد اهم بموتی رواج تعارض لارض رگرا
و خیل مکنز بالدار عین تحت العجاة بخرن فرا بیضی الصفاغ و سمر الرماح فبا بیضی سز باد با سمر و قوا
بعد از مصاف و مقاتلت این نوا مندم گردانید و همچنان از عقب لشکر می کشید

ان هر بوار در کوا وان و قنوا خنوا ذباب الطریف و القالد در بندگ با کوبه باز عهده تجارت بکشدند
و اقدام اتمام فرستاد و از آن که بزرگم بر که در ابقا فرست تا خلق تمام بقتل آوردند و باقی مغلوب گشته
عنان اندام بر راه دلوند هولاکو خان لشکر را اجانه انصراف نعلوت تا بر روی آب که پرخ گرفته بود عبور کرد
بی تماشای کان حواری المیجات مایع و دما المهند من عطاش قتلوا بیز ذی روح منات و ذی عقل
و ذی عقل مطاش همچنین روز بروز مراحل باغبان منازل لشکر اینجا می شد چنگیز در عهده ملک از راه
نزول فرمود که اغول را از آنک در دانه جارنگ فرود غلبه و استیلا پادشاه و سز مال ناماره غضب از رفته
حکم فرمود که تمامت لشکر از هر ده هشت نفر متکرب شوند و مصلحت و مقاتلت را در تکب مخالفت بر لشکر
اینها پی رسیدند و راه مهاره و مواساة بر بستند و مطاوت بر کشانند تا عهده دیار خود را از سزای طلب
و تعدی بیگانگان مصفی فرستد که انیدند و صالوا صولته فبیز بلیم و صلا صولته فبیز بلیم
این نوا از عاچ که چند منزل بر عقب معاقت گهوند چنگیز پادشاه اعلای کوز لب که اقبال خود فرامید انشای
فرمود و ارمقان برکه اغول را که در برزیمت جرت و معاقت لشنتال داشتند بی صد و چاس اموال تمامت بیاس
رسانیدند و مال اچ یافت خزان را بر گرفتند و بسیار از آن جماعت بودند که پیش معاقت برزیمت و عاقت و عاقت
داشتند بعد از سپری شدن این آن مالا بهر دست مؤمنان بمانند برکه اغول نیز جبارت را تجار دیار ماکتانی بقتل آوردند
همان معالجه با ایشان کار بست راه صادر و وارد و موفت ارباب تجارت چنگیز کار هر منزلت بیگانه بسته شد و شیطانی
فترت زبانه زمین جسته و درین نزدیکی قازان ایلچی فرستاد و شماره بخارا نامه گوید ایند از جمله شام فرقه هزار که در
نکار آمدن بودند پنج هزار سوار تعلق داشت و سه هزار بقون بیکی آمد هولاکو خان و باقی با تلخ قول یعنی دلا و تلک
موسوم بود تا هر کسی از دلا و چنگیز خان که بر سر خانیست دستور باید از اینجا صدمه حکم کند این پنج هزاره با نورا تمامت
بقی را از نورد و بر بان صفاغ بیضی که برید سنایا لغز است پیغام آجال برایش خوانندند و بر مال و وزن و فرزند
ایشان بیع ابقا فرست و چنگیز قاعده الحبت سوارت و البفض سوارت در نظر عقل تهدد لست بعد از گذشتن برکه
اغول بر شمش منگوبور قایم مقام کنت و با ابا قان بساط مخالفت قدیم بسوط گردانید و میان این چند کنت
گرد فراتفاق افتاد و یک نوبت سی هزار سوار شیخ زن نیزه گذار از آن ابا قان بوقت مراجعت و عبور بر روی
آب پنج اجوان تلاش شده و تمامت غرق گشتند و حامل حیوة را بر تخته پنج شمش کوه انید بعد از آن ابا قان

تمامت ناله کان بربیت که در کون انداخته هفت کثرت افغان از آن زمانه و کار طوی را چون فردوس برین عالم فوایدش مانند صبر
کاشکال اللؤلؤ المکنون بر آواستند و صوت قیامه التوبه باطراة بعین طین نریل النوم حوراء و جوت ذبول الشبک السیف من
کاشکال سبله اذیال لالا و وقع غافس دری علی شرف مستقیم مولود اللیل حواء سابقا از آن زمانه بر آواستند و جوت ذبول الشبک السیف من
بانی صافی تر از نور خود در دماغ که صفت ساقش بیک جان بباری چهره بقیع در یکد از آن زمانه خود صاحب اولم خود
تصنی و سوغ طاس و کاشیم و زرمی بچونید و طافت باقرع الملائکة بنهم بنات مغول خدیوین از آن زمانه و تحت زبانی
عند و زمانه بر اعلا معاد سسر و نظریان خوش آواز و رسید ببل نور از زبان سلطنت برین زمانه از آن زمانه که
بمیلن و فایر هم چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام
چنان اند که فرخوام و این رباعی بکج که از آن زمانه ببل و در بار کل خوشتر و در کثرت است تالی آن رخ
الورد کاصدغ احتیای بیوع و اقبیل فی الارض علی اللوی بیوع بادوست نشسته قوی بیع کج که
چند در دهر اوست کاشکال سبله اذیال لالا و وقع غافس دری علی شرف مستقیم مولود اللیل حواء سابقا از آن زمانه بر آواستند و جوت ذبول الشبک السیف من
بانی صافی تر از نور خود در دماغ که صفت ساقش بیک جان بباری چهره بقیع در یکد از آن زمانه خود صاحب اولم خود
تصنی و سوغ طاس و کاشیم و زرمی بچونید و طافت باقرع الملائکة بنهم بنات مغول خدیوین از آن زمانه و تحت زبانی
عند و زمانه بر اعلا معاد سسر و نظریان خوش آواز و رسید ببل نور از زبان سلطنت برین زمانه از آن زمانه که
بمیلن و فایر هم چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام
چنان اند که فرخوام و این رباعی بکج که از آن زمانه ببل و در بار کل خوشتر و در کثرت است تالی آن رخ

بانی صافی تر از نور خود در دماغ که صفت ساقش بیک جان بباری چهره بقیع در یکد از آن زمانه خود صاحب اولم خود
تصنی و سوغ طاس و کاشیم و زرمی بچونید و طافت باقرع الملائکة بنهم بنات مغول خدیوین از آن زمانه و تحت زبانی
عند و زمانه بر اعلا معاد سسر و نظریان خوش آواز و رسید ببل نور از زبان سلطنت برین زمانه از آن زمانه که
بمیلن و فایر هم چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام
چنان اند که فرخوام و این رباعی بکج که از آن زمانه ببل و در بار کل خوشتر و در کثرت است تالی آن رخ

رسمه الاله العجیبی

بانی صافی تر از نور خود در دماغ که صفت ساقش بیک جان بباری چهره بقیع در یکد از آن زمانه خود صاحب اولم خود
تصنی و سوغ طاس و کاشیم و زرمی بچونید و طافت باقرع الملائکة بنهم بنات مغول خدیوین از آن زمانه و تحت زبانی
عند و زمانه بر اعلا معاد سسر و نظریان خوش آواز و رسید ببل نور از زبان سلطنت برین زمانه از آن زمانه که
بمیلن و فایر هم چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام
چنان اند که فرخوام و این رباعی بکج که از آن زمانه ببل و در بار کل خوشتر و در کثرت است تالی آن رخ

و تو خور رو عت خاینت و کمال انصاف و مودت تا حدی مبالغه نمود که **سب** بدان دید و او که بدتر از تو هم
بدان خرم و غم بدان رانی جویم **ا** از خاندان سلف و سلاطین کجا حکایت کرده اند و در اندک زمان بواسطه تأثیر
جانیان و نشو و نما و راحت و امان **ب** جهان چون بهشتی شد از آنکه **پ** بر از زک بوی و پراز خاکست **د**
و جگت ظلام الظلم انوار عدل **ه** الا قائل مثل تری متطلما **و** در عهد خاینت که تاریخ روزنامه عدل و اراش
و عنوان راز نامه بدل و زاس نمود **ز** معاشره اقا و دند در جوار فضیلت و معانی مشهور **ح** بر تنی را صفت
یکی مولانا و اعظم فیض الدین طوسی که در کمال حکمت و معلوم در ریاضی و اخلاق از سلاطین و بطلیموس و افلاطون
یونانی در گذشت **ط** دیگر وزیر چون صاحب دیوان شمس الدین که کلک زمین سیما برین زمین بر دیباچه دستور
وزارت **ث** کان فیما آیه بل غایة **ج** کان فیما متدعا بل مجزا **د** رقم زک سیوم عیسی نفسی در موی سیما و اولانی
ساجو ایسان فی تفسیر الملائکة و الاطمان چون صنی الدین عبدالمعز الاموی که تا جهان باز ببل زبانها
بر کلین زمانه نوا می مصنفات او ببول راست **ز** بر ساز خواستند **ح** سرک النفوس و زینة ما ملأها للملین
جانم خطاطی خیر جمال الدین یاقوت که **ح** یونس الدردی فی ارض القراطیس **ص** صفت بیان اوزید و بر ابع او
برمان اخطا هند که **و** چنانچه طهرت باله جیهانیه **ط** برشاید سو عیاق نوبین راه نیابت و حکومت مالک ارازی
داشت و تخصیص نمیت بهات بعد از فارس در نظر اهتمام او فرمود و انصاف میری عاقل عاقل بود و در ضبط
معالج و در بط مناج امور فاعده نما که ذکر آن برود و مور خافت نشود و دست خندان دور کار باطراف و جوانی کسر
راه نیابت و منصب صاحب دیوانی مالک بر فاعده زمان مولاکوفان **ج** صاحب عادل شمس الدین محمد بن احمد بن یونس
بما الدین محمد الجویمی نورانه زینتم و بیخ غزتم تمویص کرد و او با عن از ضلاید حید و لعاطم اکارم و کاکر شاهر
جاسان بود **ح** و کجا در کرم الطبیاع و لیدتم **ث** یب التایم لیله المیلا **د** و ادا اسطل عد فلیس نیمه لاشید باج
سالت جو شوم شرف و اصالت ارومه جلال و نباهت عرف کریم و نر امت اصل نبیل خاندان دوستار
ایشان که محط آمان و محط اقبال و محط افضال و موع روائع فضل و مرجع بدایع علوم موشرع
حسن اخلاق و مصنع طیب اعراق و موع اصحاب استیجاب و موع ابواب استرفا بود **ح**
عالیا ز مثل ساری است و چون نور اقباب از مطلع خراسان در افکار اخاق ظاهر و متطایر و محبت
در زمان دولت مولاکوفان که مستعمل اش استیلا مغول و مصطلح تبشیر علیه بکا کان بود **ح**
در کامطت قواعد المکلبین و زراعت مواد شرو حایت بیغه اسلام بد بیضا نمود و چون سر خاینت
مکانت را قاهرین شد سیور غامی ریلوت نهایت از مالوف و مستط فرمود و نیابت بیخ موع خوار
راه بر قرار بر کلک **و** قوار عطار و منار کوه شازاد فرود داشت و زبان وزارت از املا محمد صنعت
حسن کر می گفت

چهار فصلی در عصر باقا
بانی صافی تر از نور خود در دماغ که صفت ساقش بیک جان بباری چهره بقیع در یکد از آن زمانه خود صاحب اولم خود
تصنی و سوغ طاس و کاشیم و زرمی بچونید و طافت باقرع الملائکة بنهم بنات مغول خدیوین از آن زمانه و تحت زبانی
عند و زمانه بر اعلا معاد سسر و نظریان خوش آواز و رسید ببل نور از زبان سلطنت برین زمانه از آن زمانه که
بمیلن و فایر هم چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام زدیوسر بود که در چنان اند که فرخوام
چنان اند که فرخوام و این رباعی بکج که از آن زمانه ببل و در بار کل خوشتر و در کثرت است تالی آن رخ

و کوا چون که از کز منک کشای در آید و بیک جای مجمع آید در استقام رایت براق باشد تا این وقت
 بتیم رساند ایلمی واجب کرد برای بافتن و اسعد و مشغول نخلت یا سوا و نوعی که هیچ آویزه باشد
 احتیای بر نشینند و بدانکه با بد جهت لکر بستند و چون بکجایان علق هر یک را بر لب هر روز صفت
 بود کند و سوزنا فرسوده بدین واسطه غلامی تمام بیدار شد و چند روز کا و لکر که در آن دیار یافتند
 فرمود از آن گشتن و از بوستها سپهر کا و ساقین آهن سپهری که از بوست های کا و بجز سارند
 نیکو دایغ تیر حوادث بیالی باشد برین موجبات ضلایین در مغایق نا کاجی افتاد و کس را مجال
 دم ندانند و بدین بسند و نکر د جهت ساختن ما بجا ج شکر و تعارفات این را نمود تا با جا را
 و سر قدر عمارت کند بازمعه بیدک بیک مسعود رحمت آسمان بود او را مانع کردید و گفت
 تخریب و لایمی موجه در قبضه تصرف بازشان بتصور استخلاص و لایمی موسوم خارج از خزانه ملک
 معترض خود و کیاست بنانند و سیر قدر رعایت باید کرد که اگر این کار در عهده اقتناع مایه دورا
 افتد از بخارا اثر عیونی و نزل لکر بارش را مددی تواند حال برای جبرخی حق بشنید و جواب
 و چشم شد مسعود بیک راسخت خوب فرمود زدن اما دست از عمارت کشید و داشت و او در حقیقت
 اعظم الجمل حکم حق عند السلطان جایز قایز گشت پس از نهد لکانا که بیک بر بیه قیود و سنجاب
 براق را معجزند بودند جلا و مبارکش و بچاقا اغوال کفرت او سوختند و او را یا ما و بر بزرگ
 دیار و کوجک و مرغاول و جواتهای ممبر سبیل دیگر نهد لکانا تخلف کردند براق حد برادر
 سوار عرض حال و در شهر سربس و سینه و ستار از آب آمو بکندت و بخارسان اند و از حد
 بدخشان و کثر و شیوه عمارت و طالعان بنده و در جتی و در دشا بجایا تا نزدیک شتابور سوار
 و از شوا و عو در حق او گفته بود روان موی که بر پشت خود انداخته از زمین توانی بگریز
 در آشنای بحر این ذکر یکی از حاضران این بیت ملا کرد در جواب گفتم ازین سیاق نظم سخن
 حاصل نمی شود همانا راوی از قبیل آفت الشعر من زواة السوا بوده بود بی حسن ایام و رابطه
 الفاظ بدین وجه پسندیده می افتد **زان روی تو اموی بگریز تا شک کان موی تو بر پشت خود انداخته**
 در تعریف این حال میان شاهزاده و چاقا و جلالتی گفتار و شد و چاقا از در بند و چیل موی
 که خود برهنه می شود بگفت و نستی که عین ملامت روی بر روی داشت بنمود و بانکه خود را بجهت
 در راه هر جا رسید دست عمارت برکشید و بخارا و از این جاشنی تا نصیب نگذاشت تعصبه لقا
 بپوش استغفار و ملکت ایلمی نه عرصه نمی راه طول و عرضی حال با شمشیر براق چنانکه برق در کاز
 احوال را

سند و رایت براق بود
 خندان با با خان
 خندان با با خان

افزای سحاب نفوذ یا بد بر انکرشا ز لوه تبیین دو آینه و ایش از بعد از طراد و عمارت مانند کواکب که
 از انزال تیغ یک سوار و چرخ متفرق شوند منهنم گردانند و در جاهی خروج کورکان ایلمی را پیش برادر
 خود نگو دار اغول که در بند که صورت ابا قاسم بود و دستار معلوم بانکه با لکر خنجر زاف و خروج
 بر غم تفرج ملک ابا قاسم امو عبور فرمایم کرد و آن دیار را محکم چونیک ساخت باید که اکاه از زور کا
 و فرصد کا و بیکار باشد خط را در جوف قبل نقیده که در جبر ایلمی بلیخ الوکه براق بجای آورد از عقب خنجر
 براق از آب گذشت و بانکه بارش را دینی برسم انداختند بل بسیار سرد در خاک و ششین در مهراة اقامت کرد
 و استمداد لکر و استنهاض رایت ایلمی نمود بارش را نیز مسعود کار مستواش خوب گشته بود و ادرکان
 و عواقب آید شمت را بانکه موفور و ابعیتی نامحسوس مقدمه سمیت فراسان نزدیک ششین مدد لکر ششین
 را روان فرمود **کما یجریک ریح الصبا علی العجل** و با شش لکان از اطراف ممالک معموره ایلمی
 خنجر آب از حجاب و ارتش از اصاب هم صلاب جدا گشته نگو دار از سر استشاره بان که خود
 کریخته راه کرجستان گرفت و در و زکار را خود چنین است شخار ابا قاسم خواست که اول مقدار کمال
 او شود تا معصیان و نمرود او جز اعراض عادیه دیگر بارش را زله کان اسرایت نکند شیر امون نویز
 را بان قدر لکر که مشغور و حاضر بودند بر اثر او چنانکه رجوم نجوم در عتبت شیا طیر ساری کرد و بنویسند
 بعد ما که ملاقات فریقین دست داد خوش بر آید زهر دو کس با بر قند یکسر سوس زله کاه مکار و حث
 و مکارخت در از کشید و معاولت بظاوت ایلمی میسکری بهار از لوار نگو دار جمله آون و در حث
 یا نقد نغز از اعوان شیر امون و اب و منغات گشته بازن لکر ایلمی در آن کز و فریز و فر و ملغز
 شد و بعد نوقی ربانی در علات سوال مسکری بهار را به قتل آوردند و عو جی تمام با نزر لکر در قمار
 دمار کشیدند و بر خی را در قید اسرار قمار نگو دار سامان قرار نید با یک نر اسوار در ماهن کرجستان
 رفت و بداد او ملک در استمداد و ششمان زد و دختر خود را بوسی حاله تا بیکر بجا هرت نظارت او
 از غایبه مخالفت مامون ماند و قوچ کرج و قتل نخل و قنبت عقیدت در حرکت آمد نقد سوختند تا نگو دار
 ملاک گشته زرجس بکدت ایشان خبر یافت **توفیق انوار و العار و المنیرة و الاله نیرة** و خزان
 و بتولم عتاب در جوانی لیل کلون القراب **و فی القتل اللیل اخی للویل** خود را بر ذن انداخت و ایلمی بخت
 روان گردانید و در مقام اعذار بمقام استغفار و عفو و اعراض ایلمی نوسل نمود جبر شرف نگشتمی را
 دریافت ابا قاسم را در نواخت اهر و میسوی عیاشی فرموده **کما فی ایتمالت** کرد و غیب و هراس خوف
 و یاس از نامه حال او که کرد و در تغییر نیت و خروج از رتبه طاعت **سوال فرمود عرصه داشت که از**
 براق خطاب

بیلوایام
 بیلوایام

اصطلاح العیلت الشدید
 و العیلت الشدید
 و العیلت الشدید

بیلوایام
 بیلوایام

بیلوایام
 بیلوایام

باز آمدن نگو دار از
 کرجستان بهرگاه ابا قاسم
 و نگو دار از کرجستان

تغییر از طبع الاثر از آن
در شش و غیره

بنده گوایم و الشمس طالعته نور انور و الخلام با طلام تیغ با گردن زبان سرزنش دراز کرد و سبوی سخت
همین آورد ابروی کان بیک کر شده از گوشه چشم چون غره یار ناوک خوز بر روان کرد و سر سرگردانی کز
دکوبان ملزم نمی شد تیغ آید از حکم قاطع از انبساط می رسانید و در تیغ عمر او را بخیر میساخت و غنای
برای با طارنای از میمنه درآمد و بقوت حدماست **سر ایماست** و قبح لوکیون بیدیل تضعیف
میوز را که در موارات بود و بار غنای و شیکتو با بکتوان لک کسبه بر گرفت و براند چند انگ در صبا
بر شبکه ورد و ورد و در بیشتر نکرد و این را اسم در زخم زد و بدان سو بیرون شد تا علم ابر دارد
و خود علم از ان در غنای بود او تقاعس غلبه خنانک با آن اصولات مترادفات و حملات متعاقب
در گذشت نزدیک آمد که بر اقیان کوی و او در ظهور با چوکان نهامت هوی مقصود رساند منقار زمین برای
شد و بر سر صندلی نشست و گفت سر کس که اووز در جود و غایب است و شایسته بیفش از انرا چو کم
از اخذ ای دانه و در لوز خنکیز خان ما اینجا جانرا خواستیم در باخت و در غنای است و بود بهار است
حمله عشق ترا تاب عز آوردیم و سپهری سحر در جنگ بران از همه میران بستنای بین سخن سکون جانی
حاصل آمد و باز گری نمودند و امارات بمبارات بدل شد و نانی احوال غم مقابل و متعادل کردند و در
باصات در محاولت و الحالت در محاولت آورد **از کان علی کجایم** منار **و ایدم التوم** اجته النواش
سقی الدم کل نفل غیر نایب **و در وی کل روح غیر فاس** **یر تا تند نکر که از فاضل غام بران شو**
روان گشت **ابا قافان** **از کاشی سئل السیف ضرب اللعدی** **والنفر کان صباچه** **بیتلجی** **بابا لوز**
نکر که در کرد تیره **بایسان نیزه** **تیره** **میسوندند** **و بایکان** **که بیکان** **اجال** **رازمی گشت**
کانه برودن الموت خرها **و ایشقون** **از اخطی** **ریحانا** **در قومه** **کارزار** **رازد** **و دشمن** **کارزار** **رازد**
بوقت **لا یطیق اللیث فیه** **مساولی** **و الذیبت** **احیالاً** **کوسی** **نخاری** **در سبقت** **لیجانی** **ای**
دوبیت **راکوت** **تقم** **بوش** **ایده** **است** **بیم** **زخم** **لو** **زنا** **خواه** **آیند** **بیش** **او** **بروز** **جنگ** **سیر** **و**
نمونه دیده در چکل نشاندید که در کردن **نمناکه** **زهره** **بر تارک** **کر فته** **هر** **در دندان** **عاقبت** **مراول**
فرعام اقدام و حسام انتقام بود **و اسب** **قنور** **در قنور** **الانک** **خواست** **بسن** **بیر** **چرخ** **آوا** **از** **و کت** **جیات**
خود آوردند **و از** **منفر** **بوار** **چاشنی** **چشاند** **جلاد** **تانی** **نجز** **باوی** **نور** **بود** **و کسپه** **دشمن** **را** **بشت** **و سپاه**
و بلغ السیل زبانه در دوزخ ضحیح و کسا خند و بسیاری از بر اقیان در جود ضارلت **عرض** **جام** **گشتند**
براق شاه را **لا یستفعم** **النوار** **مرا** **الموت** **الاقلیل** **را** **غایت** **اغتنام** **و زبده** **مرا** **نمرد** **بوقت** **انک**
درست **موز** **در** **بین** **ضرب** **قره** **غروب** **نهان** **خواست** **شد** **و ما** **بجها** **بسیه** **بر** **رخ** **نظم** **نیلگون** **انکار**

و این از موهبت
و این از موهبت
و این از موهبت

و این از موهبت
و این از موهبت
و این از موهبت

صعوب
الزیمه لایزاله
السیر الزبده

الانوار الالهی

الانوار الالهی
الانوار الالهی

گشت از روی عجز پشت نمود و از دست برد سلوات لوز لک پای برداشت بادیده بریز لوز انک حرت فایخت
دلی که از ان در اتش غیرت بر آب صیون چون گرده بگذشت **را** **اذ** **الم** **ذل** **الزیمه** **فایخت** **قاه** **ظهور** **استقام** **الاصابع**
و کان لم یسیر المعصوم عاده **فحاطت** **لم** **منه** **السيف** **القواطع** **سرا** **برده** **فایخت** **خاویه** **علی** **عروضا**
مانده نزه اغتصاب و سغبه استلاب پار شاه کامیاب گشت لشکر با تولع غنایم دست یار لوز
و جوا یار لوز در شکار تیهوتا زان و دشمن در بالای سوان و ماویه خذ لان سرگردان پار شاه
بر تو ابریشم تبسین را با لشکر ازین در فراسان نجیب فرمود و بر غم توجه مارد و خاص فح و ظفر
بر میز و یار پویان و در با غایت کویان **زیر** **رکابش** **نکر** **حلقه** **بگوش** **آفتاب** **بیش** **عاش** **نکر** **عاش** **نکر**
عنان برداشت چون بو ظالم میمون و لشکر دولت روز افزون در دستم عز و جلال نزول فرموده
و با مع قطن اقطار بشت رایت این فتح تا مدار شرف ساخت در قاعده رایت عدل و انصاف
را که موجب دوام پادشاهی تواند بود بر افراخت **بیکتی** **فبتندگی** **کشتی** **از** **پای** **از** **تیغ** **تو** **کشتی** **الزیمه**
براق از ان طرف با مقدار پنج هزار سوار در اضطراب خلق بسیار پریشان کار **کوش** **که** **بود** **بهر** **یک** **نکار**
باز بخار رفت انار راه ز جبار بر احوال لولها هر دو فوج گشت و او با دشمنان و سواران با انکار از لولها
فلاحی مدید او را افلاجی نفع بدد منها **بوارط** **سقط** **که** **در** **جود** **میجا** **انتفاق** **افکار** **بود** **روی** **نمود**
قوی محرکه که از تحریک اعصاب و اعضا که حرکت ارادی بدان متعلق است باز ماند چنانچه محقق چیز
جیبت و اکبت خاص گشت **بجای** **عنانم** **عصا** **داد** **سال** **بسن** **دعوی** **کرد** **که** **فلا** **که** **اسلام** **را**
مستعد شود ام و او را سلطان عیاش الدین لقب نهادند **ایلی** **محدث** **و** **سنا** **و** **از** **تکلف** **باز** **بهر** **انکار**
و خلف میعاد و توفیق لکر و حال مضطرب **دل** **طلب** **قبو** **در** **جواب** **بخش** **بروی** **نمنا** **بیر** **صورت**
داشتی و دیگر او سخن خود را دیگر کرد و بیوردی که با اتفاق معین کرد **بودیم** **فوسند** **ک** **دانات**
نکر را **چتر** **ناموس** **خود** **و** **رونی** **ملک** **بها** **خود** **کامی** **حال** **کا** **طلب** **العیر** **ترین** **فضیح** **الذین**
با این جواب **یرسح** **و** **سنا** **و** **تغار** **و** **علوفات** **نکر** **او** **معین** **کرد** **و** **گفت** **این** **مژگان** **در** **نکار** **انکار**
تا بوقت **قور** **لیتامی** **چتر** **اقا** **ولاین** **بهم** **رسم** **سحق** **کار** **کرد** **و** **شود** **براق** **نیز** **مژگان** **در** **نکار** **انکار**
بیا شد **در** **از** **طرف** **نکر** **با** **بدو** **بکشد** **چنانچه** **سی** **مرا** **سوار** **عرض** **حال** **و** **فرمان** **موجود** **بر** **رفت**
و در **نحو** **نشته** **با** **انکر** **بطرف** **سبتان** **بیرون** **رفت** **و** **خواست** **که** **از** **بازن** **ز** **لولگان** **که** **در** **غرم** **توجه**
بلا **دشتر** **تقصیر** **کرد** **اندر** **از** **خدمت** **او** **تخلف** **ند** **استقام** **کرد** **بدین** **جبال** **براق** **چنگ** **بویس**
فرمود **تا** **احد** **بواس** **را** **احضار** **کنند** **بر** **زبان** **براق** **چنگ** **رفت** **و** **کر** **غرد** **ناید** **و** **می** **زبت** **صورت** **انکار**

و این از موهبت
و این از موهبت
و این از موهبت

از عجب متعاقب کرده

و در جنگ کشته شود چگونه باشد براق گفت نزار او باشد مجیز یا سوار بر زکریا سفار یکی اعول
متعارف است اتفاقا براق بتکی در شکارگاه با جد بوری رسید و با وی معبودی اندک بودند چون
استعداد داشت از آمدن خدمت براق تا نزد غنچه و سوسن کج خود رو لنگرند براق بتکی از عجب
تعاقب کرد و مخالفت نمود احمد تیری بوی انداخت جواب هم تیری را که او بر عقل اند
و بر جای برد شد **ع** ای بوی کرم بودم از دست کرم و سرد و از طرف دیگر با او در خدمت بتکی اعول
رسید او دانست که اندیشه براق بر حسیب و غیر او بر نیز مطلق مطلوبست مایا و در دربار با بوی
خدمت با بتکی اعول موکد داشت شاه رده سوابق حقوق نعمت خود را بر رسم مغول در خدمت این
عبارت تکرار کرد که چندین مدت ما بختهای فریب ما بر شسته و جاها را ملون پوشیده و کاسات
روقی از دست ما در کشیده مگر مکافات نرسد حقوق را از ما زانده تا ما را در کام از دریا بگذشت
نه او استیصال کرد و گفت **ع** قیم خواهی برادر بدیدار که بجز استخفار بجز در هیچ مکر و مکرده
وقوف نیافته ام **ع** و خود قبول نرسد مادامت شایر او در گذرد این حکایت بود که
نوکری از نزار احمد برون بجز از کیفیت وقوف **ع** واقعه او برسد بتکی اعول را بعد براق محقق
شد با او ریز گشت و نزار خود مقابل براق با استیلا و بخدمت رفت تمامت نامه اداگان
از نقد و انتقام او اگاه شد و متفرگ شدند و برادران او اقسمن شدند و او را بدید کرد و متوجه حق
قد و گشت تمامت لشکریان سلاهارا در کردن انداختند و در بجز و تصور و ظلم و نزار باکی براق استوار کردند
قد و ایشان را بنواخت و برت معین فرمود براق رونق از کار دور و خوش دلی از حالت سینه بهوز
دید بنا کام ما چاهون خود تو کالای او را و ظلم فرو بسته از گردش جمع **ع** بخدمت خدیو سوسن لشکر
جوان کار از دست رفت و بخت جز نوزگار آشفته و نوک خوکاشن بزبان اشک این بیت در صنعت
تردید جز بیغایت آنرا تردید بر بیاف بجز بر منی زخم زده **ع** روزگار آشفته نزارانف تو با کار
قد و از افعال نزار تا او تملک شده بود و تمام غنچه را تملک نه تخلیق او را از عقل اخصی نیت
چونیک نوبت آیت و العافیه عن الزمان را بر چند از معنی نزار خیر نداشت معول آورده بود نیز گفته اند از خود را
از مودن و پیشانی شیر شزه را بتوقع موانعت خاریدن و دشمنی از قید فرست و نزاران کار در احوال
باز و عاقبت او را شربی بجمع کردند که بدان جام عمرش نزار نزار **ع** و میاه اقبالش نمونه سراب
و طاحل رود کار او از گفته کتاب این بیت در بزرگ کتاب **ع** و اقبال البراق و بیض براق **ع** تلاشی خیرش
و در کار او نزار نزار و نزار و مدت مکن او نزار **ع** پیشش به نیت بجز شد جو نزار
و نزار بین الملک المستعالم

دو قیله

بسیار از این کلمات در کتب دیگر آمده است
و در کتب معتبره نیز
و در کتب معتبره نیز
و در کتب معتبره نیز

از براق
و نزار بین الملک المستعالم
و نزار بین الملک المستعالم
و نزار بین الملک المستعالم

تیمر حال این آنگر

ماوقان

و از براق چهار پسر ماند بیکتور نوابور با مولادای بعد از آن بران الغوچه با قیام با نگر کی
بدیشان یکی شدند چون در تعاریف اینحال بر اقیان رباعی فرید فیه گشتند و اسباب مطابقت
را مانند بنابر مفاغف مدغم گردانید با اتفاق با جده و مخالفت آغاز نهادند و از حد نجزدنا بخارا
دست تحویب و تعویب برکنانند بلا دعا و دارالند که بعد از مدتی بوارسکه اجتمع بر آنگه کان و ایلاف
از خانه براق اداگان امید عمارت دیار انتحاشی سکان در نزار دیار طاحل بود با نزار دیار طاحل گشت
و در همان نواحی بجز بجای ذبه الفویقیر و کجا و حقه العکیر از افروغ شدن و فراغت و آسودگی
که مسندی تمدن و توطین با نزار بجز ماند و چند کثرت میان ایشان محاربت افتاد و هر نوبت بیکم
بجزم نصرت لشکر قید و مسعود شدند و مخالفان بکسور تا شهور احدین و سحر و سنای صاحب بیکم
در بندگی ابا قاسان محضه داشت میان قید و دیگر شهزادگان نوابور بلاد ما و در اندر عظمی کمال
مبسوطت و هر کسی که آنجا تملک و استعدادی یافت بدماغ خود خیالات محال راه طاحل معلوم باشد
لشکر فرستادن و نزار دیار غرضه هو تحویب کردن تا شغل ناطیل از میان بر خیزد و حکم برین شد که
بتکی بهار و جارود و اقبل ترکان **ع** و در زمان سیمار یکیش حدودا با با قادیان من تصیق در دهکده
بنجا را در نزار و مثل نزار در استقام او را بوسف و فرغانه بران جیتور و جورغان و ایلا بوقا
بخوانند و بیکبار یکا آثار عمارت از نزار حله مطوس گردانند مثل است کرک در برون بناید آوست
نومادر مرد را سنیون میاموز حکم فرمان خیر لشکر نزاران اوان شدند از و صول او از
لشکر مغول مسعود بیک بکرتخت و بسیاری از در باب بخارا و مکر قنده جلا و طر کرده با طراف
بیرون رفتند و پیش خیال وطن جز در خواب ندیدند و با یار خوی مویان این سرایه می آوند
که **ع** قیاد وطنی آن خاتمی بک سابقا **ع** فرالدی فلینع لکنک ابلال **ع** پیران جیتور با نزار نزار
و کار کای که دار الملک معوضه و واقش را قتل تمام و نزار اچ مغول بخدمت رسانیدند و از طرف دیگر
بتکی بهار با نزار معتم رجب سال نزار **ع** بنجا را در آمدند و سخت روز نشن کرد و خانیکن نزار
آوی در شکم ریز نزار با نزار کر قنده **ع** بیرون از زون و برین و کشتن و رفتن و کندن و سوسن
شغلی نزار نزار **ع** میان اند کوس این قضیه جواب استهزار مسعود بیک بود بوقت ملاقات صاحب
انتقد مدرسه که مستحدث او بود در بسط معروه جهان **ع** چنان مدرسه بکال آنگه افغان می دادند
و قریب نزار طالب علم در زویا را نجا تحصیل علوم و استمال داشتند از نزار و دود غم اندوه
ازان بیک نزار رسانید و نزار گفته فرود می سراید **ع** سیزده بجای رساند سخن که بران کند خلد نزار

در کتب معتبره نیز
و در کتب معتبره نیز
و در کتب معتبره نیز

در کتب معتبره نیز

در تذکر اجناب و تودیع از اب لایق نموده ...
تغایر یا بجای آوردن یکی در حق دیگری
در وقت عیاشات اچھی بر واج علیک و لکن فل عینک تدبیر
که مایه خاص سلطان بود شناخت کردند و فراغت نمود با ایشان استوی حرکت سلسله غریبت
باید شاه کرده و بران شرط چند هزار دینار زر را مقبل شدند و ادا از اسم در خراسان منگول
بود که این قصیده را با نشان و انشا رسانند با چوئی مویان آید می یوی بار هر باران آید می
از یک لعل و این در شتهای او زیر پایم بر بنیان آید می آورده اند که سلطان سزای
ارکضت لا بعد از کشف قطع یک فرسنگ راه بر سلطان رسانیدند و بسبب آنکه الفاظ این
الفا موارث از عیاش لغت عرب و داعیه شوق و طرب و شکی بر شوات معنی و وضع مطلب
طباع را خراب و ملامت افکار و کجایان انشده و کاذب منقوش علی چیز از همه و بیشتر
بحین و تحسیر از باب عصر مود و است از باب تعلید در حالت تعلیق این ذکر بعضی یاران
بجا بود از انما می و مجارات را قتر اچ کردید بر حسب الما مور معد و در این ایات هر چند
از ایات فضایل آبیات اند در مدح حاج دیوان ملک عمر الدین جوینی منظم شد
و چون در زمان حیات آن صاحب قران مولف این بدایع از سعادت مشول حضرتش محروم شد
این قصیده بر روح او که المومنی حق را الایمان انرا مکتوبه و میداند که عمیر میان این
این دو قصیده طبع تقار و ظاهر و حال خداوند افضل باشد **قصیده**
با کفر افشان در آن آید می بوی کل سوز جان آید می در سیده دم نسیم مشک سید خوشتر از مشک دانه آید می
ز آن کل این خاکش نازد مالک ای بیچاره ای جهان آید از برای در کوشن کلینا ناله مر و آید سان آید
زخمه سازد مان مرغ و مردمان از نوای او نوان آید می از شغش و باله سوزنستان کالو کز در کار آید
با بانی و بوی کل در فری کشتیم را باک بان آید از فزع لاله ستم و شام بوسنا با خمر آسمان آید
وز در خشا ارض وقت بحر آسمان خورشید آید بفرجان آید میگردم بوی لوف دستان آید
چشم شادی می بعد یارب مگر باریم نماند با آید صبر جز خوامم کز در از بیم و اشک ناخود آید
سخن و سخن میسوزم و یاکش مرا فرزانه بر زبان آید کرد و آنچه نماید امید ز یاد اند فریاد و دل آید
و ازینا بخشش و بخشایش عالمی پر و جگر آید بخت بیدارن بجا آید کاجوی کا و لاله آید
این سخن از از نوین طبع را آب کوز در دمان آید کز شنید رود کی گفته با چوئی مویان آید می
مقصود ازین شوکلام هر چند خبر شو یوزیج افسا است که او در بلاد ماورالنهر زشت
بهشت

در این ظاهر در این ظاهر در این ظاهر

کتابه

چندین بار در این کتاب

بهرین

بهشت دارد بجهت و مصونت از ننگات دهر و مومن از طریقان قدر در تحت نملک با کشت
راوه قید دست و ارباب سز معید بقید او نسیم صبا تا جواز تا مده عدلش بر رخ غنچه غنی وزده
و بلیل از رخ خار تا پیش سودای عشق کل سخن بزرده مردی بزرگ محبت صاحب بخت بود
در قوت آداب تو عمل داشت جامعاً بیز ادب البیان و البیان فایزاً علامت اعلی
سز اللان و السنان صاحباً للکتب و الکتابت سیراً للکون و الجوس الحاکم و الامان
و فار ساعل مشاکب الجوزا مثل المراکب و اذا مشر للذی کل کان بجا و اذا امره للو غاکان
و اذا الارض اظلمت کان شمسا و اذا الارض کان دبلا بدرش کرت در عهد سلطنت غورا
در عهد امیر اسد سالاران معدود بود با خطی مجدود و ضعیفی نامحدود و انما قرابت
با سلطان شهاب الدین که بر محبت را با سلطان محمد خوارزمش و زوئی آورد مبتدار
جلوس منگوقاغان جنر میان او و اولاد جغتای السباب مناوات منوادر شد
و شکول مناوات متعاقد با سون منگوقه پیر جلوس جغتای بود بر عنق مقاومت
کشت کشت منگوقاغان شگری را بوسه سال که قراچ ع جنگ سماع جنگ بنداشند
و حدید را حویر و فولاد را لا ز شمرند و بیشی ژاله بیکان غنچه کردار دید و را بسپارفته
و سر را بیش مغز جز زکس با فرار آسته و در جیش کا خضم عذبه علی سرف آثار
تا پیش از آنکه شمر شام جود برایشان خراشام جاشت شوند بعد از ابراق دما
و از باق ارواح با سون منگوقا دسبکه کرده پیش با تو فرستاد در حال ملک شمس آید
کرت محبوس بود عرصه مملکت منگوقاغان را از از دحام جفوم خالی یافت بعد از فوت
شاست برینگی که بعد با نشان کیتی ستان جنگه خان نسا یافته بود بر طرف عرض رسانید
و خوا نمود که در صفت خود ما داعیه ترغیب و واسطه ترغیب جنگه خان و ارفع میهن
او را از سرافض ص کوی داد ایم و سر بر استان مطا و عت ناله و خیار شهر و عود
کنیستان اسم جنس است با دانسته اگر خا آن مور فرماید بتا زک شرایط نیک بندک
بر رعایت پیوند و منگوقاغان در شمالی او محایلی رشد و نهادت نوسن کرد و بر
متقی ان احکام اصفا را برین و بارین سر شیره حال و همراه و غیر و زود جزقیصات دیگر از لیز
نواحی بزرگ محاف و نمو و با سوز غامبی تمام بخدمت امیر ارغمن رفت و بدلا قتلان
و عذوبت بیان و جنت شمایل و صفت فصاحتی دل او را صید کرد و بعد غایت در باره خود

نصلا

ماضی الغوام

ولایت سیستان

Handwritten marginal notes at the top of the page, including the name 'ابن ابی عمیر' and other illegible text.

بقیادیم از غون تا کنار آب سند بسبیل مساطعه در تیر استقام او کرد و تر تبهها و مقبلان فرمود
خوبین موجبات ذکر او با وج استقام او در ذره افتاد رسید و ضبط امور ملک نظم مصاح
بوجهی سینه گرفت که بکن جنون و ارتضا قانی متون شود و اطراف کیکانات و مقدار
را سبیل کرد آید و تا سر حد دل را سها را از قطاع اعز و مطین در اذاعت صیت معالی در ش
صایف فضایل و تشبیهات نجاعت و سخاوت مساعی جلیل نموده و استعاره غا که نیایج
طبع او بود در اطراف با ذیال ریاح در صباح و رواح تعلق ساخت بوفی که پادشاه کاخ
سولاکو خان بر اکثر اقلیم ثالث و رابع استیلا یافت بسی از اسباب قضیت رب الا
مترد و مستوحش شده و در سوره سنان و عسین و سنا به نکران نام زود در قیام ماده
عصبان او فرموده مقدم این ن تقود و از غایت غضب حکم راند تا پوست اعضا
شمس ابدی را بجا در آکند بحضرت فرستد جز از مضمون احکام و تجیز عسکر خبر یافت
این بیت را بر تیری بسته تا بیستی بایه تخت ایلیان و سلا سحر کج غان سون کامل تا بجم
یا قو تقورا از تو بستانم بقور از ان در حدقه سیستان با نزل لشکر غان مبارزت گناه
کرد آید و از جانبین پای اقدام در مقام حاکم نهادند بجای دله بدل زند غایت
تغیر ممالک کردند و معاطلی که با ملک شمس الدین در خاطر داشت در حق او تدریم افکار
و جز بیز حال مدتها بر آید باز دروغ از سلسوی از حدقه سیرا تا با لشکر ایلیان مناخوت
و مطاردت نمود بعدا که سسل تراسل کردند و بجای طفت پادشاه و تیسار استظهار یافت
ایل و مطبع کشت و بنظر سیور غایبش مکتوب آمد و خدمات مشهور و مقامات ما نود در بندگی
حضرت بکرات تقدیم نمود و در جنگ بر که در صود در بند با گوید ملازم دکاب فلک و سالی
و ایلیان را نهادند و بهما کردی او معلوم گشت و بر سر دولت از اضلاع دلاوری و کسب
زنده و حکایت کردند که جنر ملک سیستان را بتسل آورد و به بندگی سولاکو خان پیوست از
وی باز خواست فرمود که جوات نا حکم برین پیشوای نیرو را بتسل آوردی و در
جوانه را بروی شب خوش کردی تا تلغیم و تلغیم گفت سبب آن تا پادشاه دشمن مار
این سوال از بنده خود نه از او آید تخم آتاه را جواب ایضا جواب که جواب شمس
جایب روی بود و قنبر ایلیان را ایجا را حاوی علی الغور ایلیان را خوش آمد و طفت
تا نهایت مبدول داشت چون نوبت فانیست با با قاضان اتصال یافت از جبارت
بصوب بندگی

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including the name 'ابن ابی عمیر' and other illegible text.

بصوب بندگی متخلف شده و بتسل تا آتیک ما حضرت العیب و ما غنما عینش تحمل نمود و این دو بیعی از سر نیک
کرداشت پیش صاحب دیلم فرستاد رای سون خسرو ترکان چین که میگوید که بنمروز وطن گاه پور دستانت
که از هابت عمیر و کزکا و سرش به نور خانه او اسباب ویرانت صاحب دیلم برای استنانت جانب
و استنانت خاطر این مکتوب را که از لطافت اولن مترشح است و بینان فضایل بدان مترشح بنرست
فروع ملک ملک شمس الدین محمد کرت تویی که بگو ملک سر بر سر جان مشتقی که ز محبت رسید بر دل ز بندگی نرسد
از ان روشن بار یک سیز تو اکتی چنان نزد که چو این شوق نامه بر خواند بر ایلیان برای بر انگری از ان غمت
باب غم عیاری که نیست نیست با فقر عیارت سپهر نه مهر و روزگار جفا پینه است که مطلوب مجبور از جبارت
دارد و معضه دل و جاز از اسان بر بنا رده و پس بر صلیت و اجتهاد که انبای آدم کشته ز یاد ان ریح و غنا
و در اختیار از زود امنیت بهره توسل جوینده ماده انقطاع و حرمان بقیودت الخلاف فلو که هیا لید و با قها
الاییت ابو صان یعونه یوما فا حکیم بما فعل البواقی مهذوق این دعوی است که سالهاست تا کوس جان
و جان کوس با و زده جو محذوم ملک سلام سهر یا ایران خسرو و بر بعضی اکتی والدین که روزگار داد و نوازی
ازم بلا و جریان افلاک موافق حرام شتف و روح کشته و بنده کینه محمد بن محمد ایوبی خواسته تا بهر را جزیرت کند
و جزیرت کند که آن کام بر آید و روزگار یک کام و ابیسی نه از غیب تا خبری روی غم که موجب خیرت باشد
سبب خیرت دلها طافت شد و جان دور از افاقت اکتی محوم فعل معلوم است از ان سعادت باز
فرستد ایش برین بام لا جوره اندوه که بهین از روی عاشقان کلد دیوار در بر خذرون و قها فرزند زله
محمد از ان جانب سید بنده و جبار ساره جان ما بجز و حضرت مهنر رسانند خا صیت نفس سبب داشت که بهر
فرده که مرده زنده شد در باب احترام و اجتناب از حضرت علیا ستمه بر فم غشی که ستمه بود از در جبارت
و کسنا فی سبب فذری نوید که راه بجنب و تویم سرده و ما ید و غم این حضرت بموجب حاور مکر ایلیان
در جواب صاحبی اهدار کرد و خیر ایام و لبالی متواتر و متوالی در میگویند که سبب او بنده بکام دل نرسد
و هر اندیشه که دل بر ان نهال با کشته تغییر و تبدیل کند بس سعی و جهد مفید و بیخ نیست و کوشش و کوشش
ناقص و عروج نه سالها بود تا بنماز و روزه و استدل و سیم و در روزه خواسته تا باز لغای صاحب اعظم دستور
اعدل اگر مبراک الهامی و القام شمس اللدوله والدین بنده قدره بیند و غان نو کس با ز گوید فاما با دغز دست
با دوست نشایدم در بارش بر سیز از ان عمل که با ز نهرا نیست بگریز از ان ملک بر بارش از غم
ایام شباب و در میان ایام اعوام سنوات و شایع احوال و محبت و اسباب مودت سیز الجابیز مکره و بینان
عج یکانکی و روضه و از سوم بیگانگی تصور سیه و دعوی بتبله حق آورده است و از انز جانب مهر و روز مکتوب
حاکم و حادث میگرد

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including the name 'ابن ابی عمیر' and other illegible text.

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including the name 'ابن ابی عمیر' and other illegible text.

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
الذين اصطفى لنفسه
والعالمين

در کباب چون کوه با درنگ جمله بردند تا بر خوان مصاف ایشان قبل آن جا شدت از خوف جا شد
قتل را ترتیبی سازند چنانکه تیغ لمعان فرساید منوق بام شکافته کرده و بیره معریان منوق و منبرم
شدند نزدیک بود که رونق از کمر مصری و شاهی کرسی قدر بودند دور کرده و شکست جزب الله
از آن حرب درست ملائکه ارضی ام تحت الیه سجدا و بکیا آواز اللهم انصر جیش المسلمین و لا تنصر علیهم
بمعام ملاء اعلی رسانند بفرمان ارحم الراحمین جفر حکم سبقت یعنی علی غضبی سبقت یا قه بود
عقاب بلیت بر سر اعدا دین در پرواز آمد و سهای تحت نه معنا اسلامیان جناح فوز و نجات
یکتره از بیمه نیمه شام با اختتام جمع حایه در ماهه عرب که خار به را غرض تاوک توجیح کاشند
و بفکر نوح بر صغیر بیاض مجادله از عروه دما بر اعدا و اعلی الممالک یا یبنی علی الکسلی و اللغض عند مجاهدین
من نوشتند بر قلب مغول با قلمت مبالات علی اجمله جمله آوردند دعا رب لا تذر علی الارض و الکا و
دیارا با جا بت مقور شد و فتح الباب دینا بدی ظاهر گشت که منگو سیموره در تیمار بوار افتادند
و شعله با تور منی از رغب و رتیب شاه راه بر برب بسین که قند ناگاه منگو سیمور را تیری زدند که
زبان سوزان نامه اجل بوجه سیمور روان بروی خواند باقی ابطال شام و در حال بحر که رحلت
معمود اعدا دین را مفر بودند از بلون مکن جز وقت ظهور بود بر میوند که بطور ناگه ظهور با چهر
و کوبها عزت عبارت از آنست هر کس که پیولاد رک صاعقه انگیز کردون ترا و غریب طل کوه حمل
سود گشته بیرون آمدند و معنی آنکه مکان فی الدنیا شرح سابع سابع شده سیمو سیمو بر او گشتند
سوی زامن آتش خور میخند و تمامت کبریا بران عرضه عرضه شرفیات ساخت و در خوش سوزان
در آن صیاری از لوم و دما ایشان لها جشن و سوز طاجل اندله فد فرنا علیهم و اما کان لهم فرنام
افجا باطل بوضوح و باکت بد حضورا فیعلم الدین ظلوا ای معکب بعلیونت اصل السلام
بر قنصی ارتق کرسی لمرید زبان بسایش آنچه به الذی عز فضل انا زرقنا فیک المصلوب
و اجد مدالین صرف الرقی و الحمد لله الذی کشف الکرب برکت دین و این فتح نامه را مطر
بطراز انا فتحنا لک فتحا مبینا و وزیر بکلیت ببارک الله ربنا و عیس ردنا عن غیر الوعالم
بسادات مکة هر سه ساله قیال و ادام سبیا دهنم و سناله لما کان یوم الخیرین اثنای عز و جبر
لنه فتح و سبعین و ستایه حفر العدو المذول الی ظاهرا المخص المحروسة فخر بنا معهم بصافا
داریت به رچی ایچرب از بون و کا نوا یام الف ایچی بریدیم فوقنا سیزدی للکر العلام
و کجالت العیون با سهام و طار حاتم ایچام و عنی نه الروس ایچام و تقابلت الایطاک
و تقابلت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
الذين اصطفى لنفسه
والعالمين

الربيع الحوت
والربيع شله

انگیز

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
الذين اصطفى لنفسه
والعالمين

سایه صحرای

در ساله
الکرب جمیع الکرب با نعم
سوی النعم از من اطف
با شرف

الحکم بکر الوز
در بیان
و در بیان
و در بیان

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
الذين اصطفى لنفسه
والعالمين

و تقابلت الاقبال و کثرت العدو فلم یول عروکا و الاسلام ان ان فذناک امر الله سبحانه و تعالی ملائکه
المسویرة فاجتذبت الائمة و انجزت من السفر ما وعدت و احمده علی ما ضر دینه و اعان معینة فلما قد
السید الشریف خطه و الملحن من عذبة البشیر الذی عظیم قدرنا و سار فی الافاق ذکرنا و اتمه بوقتم
و یانا و للسلام علی من رابع الادی باقی احوال این ملک اجمال در موضع خود ایراد کرده آید بکول اید مقوی
و شمول نعمه و نور منته موصیح تهنیتی که تقدیم یافته و شرح مطلقات میناق آن و قضا
جفر فرج بهاد الدین ابن صاحب دیولر ازین راجه غوره بریاض سرور شنافت بانکه علی چنانکه مخط
اتحلال یا بد و دانایکی از عقب دیگری جاری کرده تا بار ضعف و و من و دولت صاحب را علی العو
روی غم و اندک و قابع متابع در رسید و متابع احداث ذکر از غرض بر امر و ذکر العین آری معص
از فلکست نمک و متعارف از دایب روزگار زما مومار و ایدار اوار و تر شرح انزاده و ترفیه ار اذل و تکدی
چیت در زیر این کسب گشتن تا پایدار عهد غنچه کل را بدست که دادند که باز درین کار انکارش
نهادند و چون شراب کامی را در کام اید و اری بکار میخند که هنگام صبح او را بدرد سرور خار حوادث
ستلانکر فتنه گذام روز آفتاب سعادت صاحب دینی از افق مشرق و در بر معنطرات ارتفاع بخط
استوایدوست که در آزارت فکلی از ابر معنطرات انحطاط کفینض عذوب محجوب نکرد ایند یا چه وقت
نهل اهل صاحب کمالی بر لب جو بیار شوط اوت و نفاست یافت که عاقوب بد بود ارباز و نکبا
نکتت قبول قبول و جفاف گشت بد بر جو بیار روضه امید تا منم سر سبز و تازه نهای نیافتیم
مهر سیر را و مستغیر را با نده و صحت بچاق و روزه الی نیافتیم اول ظلی که تالی این واقعه گشت مخالفت
مجد الملک بود و او مردی اصیل بود مولد و محمد او یزید از ابناء ثروت و کثرت مسجود منجوه بجای
و حمت و متوجه بزرده علو در رفت بر ارجح حال و ضیق مجال دست خوش ایام و پای مال حوادث لبان
شد در عدله دولت خوانان و خدم صاحبی معدود گشت و بحکم کرم انجناب کعبه امال و قبله اقبال
و مطرح شجاع افضال و شرح و فخر عز و جلال بود بنا امید او را با اعمال فرا خور حال مضوب فرمود
بعد از آن تغییر عقیدت و فضول و مکیبت در سینه حال تنفس کرد عیارا اعمال و اعتنا نقصان پذیرفت
و به جانب او اتقات ظاوی کمر رفت بارها بکارم نه در بیخ حاجی که وارطه از اراق ظایق
و رابطه توی از بواوق به توصل جبت و شفیق الیکخت و بیچاره که غم و بیچارگی کمال گشت و از ریاضت
عواقب بوی کستیانی شمشام امانی او نه سوست بطالع تولید و بخت نخب رفته و فلک نامساعد
دروزگار ششغه در مسارا ام گشت فان قبل صبرا فلا صبر للذی غذا یید لایام متقله صرا
فان قبل صبرا عذرا خواله ماری از ملک الدینا اذ الم بجد عذرا

ذاک
افضل
ارکا

اللذی

الربیع الحوت
والربيع شله

نه مکنی که امکان اقامت در تصور آید و نه قدرت نفقه و الادعای مسأوت و مهاجرت را اختیار کردنی
چون فلاحه و لایحه فی الدنیا بل قیل ماله و لا مال فی الدنیا بل قیل مجرد ازین سر بر آید و نه تمت
و خاست نمت فو یعنی تواضع آوردیم نظام از مالوف و انقطاع از ماکوس و مطوع
بالطبع معلوم و موجه باشد تا کام بلینت و ما یعنی عزرا کندان بیت دوری و اینی می پوست
و در رشته اشک لعل کنیز در رسته این ابیات **حک** اما فی هذه الدنیا کریم برین هر العلب
اما فی هذه الدنیا مکان **حک** یسیر با یله الحار المعتم **حک** روان من بیت و اختلاف و تردید بین
او داشت و با ایشان سوابق معرفت مستحکم گردانیده و سوخته متعین احوال ملک و مال بودی
و از علم استیقا و حساب محفوظ عاقبت کار جز نومید شد و گفته اند **حک** نمیدانند و در بر باشد
و چیره زبان دن **حک** کماک خوش خوش گرداند **حک** بدایم میاورد بیکبار که کار را بگویم زنجار
دافر اذ غمت فتوکل علی الله **حک** را بیدند لزا جهاد جت گرفت و نطاق اقوار مال اریطافی بر میان
ضرورت حال بیت و پای در پای **حک** و قرب البحر محذور العواقب **حک** نکال در شورسته ثمان
کسب غیر دشمنایه بعضی او را که در باطن ایشان مخالفت و انکار صاحب منشاخت **حک** و چون نقد نامه
فصلی است امتناز فرضی گردند هنگام مقام شریک که شرا و باز بوی عاید خویش او را بیدار
حضرت بردند **حک** تکلم بالقول المصلح چاسد و کل کلام الحار مدین **حک** حقیقت لطف جزوه
با چنین توفیر یار داشت و ادب خدمت سلاطین و ادب ایشان و ادای سخن راه بواجبی دانسته
عرض داشت که صاحب دیوگر درین مدت که بدین شغل خطیر مشغول است بوسایل شروع
در جلیل و علم متشبه **حک** هرگز مال ممالک را بر اسی توفیر نگردد و تمامت ملک بکین راه اطلاق خاص
فهرساخته و در هر طرفی از اطراف دیوانه پرداخته و همچنین داستانی درو شایب
صاحب علاء الدین علی طریق الاشباع باز راند و عنان مطیبه **حک** تشبیه **حک** این محاصرت
که خولج با الدین در مدت حکومت عراق بیرون از حقوق و واجبات دیوانه **حک** تشبیه **حک** توان
را از اسمعالی استیواج کرده و دیناری از آن وجوه بر کار رفرا نه **حک** و هر یک مضمون باشد
مقدمه من یتبع **حک** بخل معلومت و ذوق فروض روزگار چسوس **حک** این تعالی بطل طلاله
انرا بقبول در دل ایمانه جای دل و گوهر توفیر او چون تعلق بر گرفته بود هر چند در نظر عقل
نقدی مزینت میوه توستی بوسنی باکناه بدان مشغول گشت از کلزار سعادت **حک** **حک**
اذا ضافی امر او تعذر مطلب **حک** مغذ آله العالمین مساسط **حک** در زردن آمد امکان تواضع
و عاطفت زیاده از مامول او ارفاقی ز موه و بدست حد کاسه طاق و تشریف خاص مبدل **حک**
معلوم

بهر جا که میسر آید

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

و هم در آن مجلس سخن تمامت ممالک پرسید او نیز تقدیری دلپذیر بلام فرج البشاشی با دار سائید
برایغ نافذ شد که مشرف ممالک باشد و محاسبات چند ساله استدراک کند و مظان توفیرات
و مواقع توفیرات اموال را استکشاف نماید و بیخ او نید از شاه زلف کان و خوابین و احوال
مخالفت بین نیانید و برین هنگام پاینه سر سیری مال که تا غایت بهم سلاطین و ملوک راند و بوی
عصبت باکن با صاحب متعینند **حک** مستحقا رواب و کلید و تبر **حک** ابلیان عنان مساعت برناقت
صاحب از تبر باران مکاید **حک** اذ الحضام که در اول نشاء که کتله طاله نشاء معقود را مقطر
گردانید بود تا خبر یافت **حک** و تمامت که با لجاج و عقال توأم اند بر نفس مستولی شد و زلف فکر
چکلا **حک** اللجاج اقل الاشیا و منفعة فی العاجل و اکثرها مضرة فی الاصل مناسب قضیه آمد و این حکایت
مهورات که با رونا رسید **حک** رورنی با ملکه مملکت و عقله دولت خط یعنی زبید خا تون
بملاعت شطرنج دفع ملالی و تطیب حالی کرد **حک** مراد را شرط آنکه غالب را بر مغلوب کم ناند و در
و هر چه اقرع **حک** اسعاف لحر لانه ان **حک** دوست لعل با رونا غلبه کرد زبید را و موه تا بر این
و سکونی که بچ توأم انان حاوی با **حک** خلع کرده در مقابل با رونا با سده زبید جذائی استعفا
کرد **حک** نماید بنا کام بر حسب مشروط **حک** بانی احوال زبید غالب آمد لغت ملحق است **حک**
با فایز جنبی که کسری **حک** بوجه شکی با رونا از ساجت خلعت و ضمانت صورت او لغت دست
شفاعت کرده تا در موصی این اتناس از جواهر نفیس **حک** و بواجبت ابدار **حک** جذائک در حوصله آرزو نمید
بر داده زبید گفت **حک** اگر تمامت فر این جدول افتد و در ملک شریک دهد معتدل کوله بود **حک** متعنا
شرطی که رفته قیام واجب **حک** دفع راحل غیر قابل **حک** هر چند در شفاعت بیشتر زبید انشا **حک** الخ
و اراج لجاج که یوغر العلوب و نیجه الحوب **حک** صعقت دانه زبید کرد با رونا با فایز **حک** مجمع
بغیر انی از فارقا روره **حک** اصحاب او قطراتی که بفضل هضم رایج **حک** سعدان بود که بتعبیه نوع را بید
شخصی دیگر کرده در معرعه شهنوی یافت **حک** و قوه ماسکه بحما طلت آن قیام **حک** دانه
ثم جلنا النطفة علقه فخلقنا العلقه مضغة فخلقنا المضغة عظاما فکسونا العظام لحما **حک** بوسطه
تا خرات لولم علوی **حک** از ابریه ان و صلی دیگر رسانید **حک** قنار که انده اصن الخا لغتی
منکام میقات وضع عمل و زمان **حک** ناس **حک** کاین **حک** امون **حک** همون **حک** انفا **حک** من **حک** از مصنی **حک** علم **حک** در نفا
و جوامد **حک** جوا **حک** از حنیض رضاع **حک** بیفای **حک** تمیز رسید **حک** دلائل نجابت و شمایل شهامت از حرکات
و کلمات او ظاهر بود **حک** فاجله عینه **حک** فراره **حک** ایغت ان حال الشن **حک** تدر کنی
لما بصرت بحیث الابيض **حک** ایغت
اذا وضع **حک** ولاد المرء **حک** ولدت المرأة ولاداً و ولاداً

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

بسیار با هم

اذا وضع ولاد المرء ولدت المرأة ولاداً و ولاداً

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
الطاهرين من الذنوب والخطايا

زورنی شخصی مستثنی با حضرت خلافت آید و بر دعوی باطل اصرار نمود او را در عذبات عذاب
کشید بسیار سطوت تعویلی کردند چون نادید صریح تقدیم یافت بصیاح غویل و ندید طویل
در آمد مامول در رسته برادران در موضعی حامل و موقتی نازل استکاء بعد مقبلی را گفت
فا صبر کا صبر اولوا العزم من الرسل ما لون از معرفت دگا و فطنت و دنا و ضکت او متعجب شد
و شفقت ایوت در وقت آمد و گفت صدق رسول الله صلی الله علیه و سلم اذ قال اولادنا الکیادنا
بعد از آن یوماً صواباً و محبت و تربیت در حق او فریدی پذیرفت تا مامون در کل علوم بر او تکرر
فایق شد و با قیاب و اسم ملوکانه از فریست و میدان داری بر برادران غالب چون
تا رون دعوت حق را اجابت کرده رسید خواست که بسرش محمد امین در مسند خلافت قائم مقام
بماند اما ترید و آید و لایکون الاط برید میان برادران بکرات محاربت رفت و در تاریخ
دولتین کیست آن احوال مشروحت چون محمد امین بقتل آمد و دعای خلافت او را طایفه
با شایسته و زوافق آتایینه تا اینهمه امین بقتل آمد برید نفسها سرد چون با خزان از
جگر جویند بر کشید و گفت ما اتقدنی ببدایوم الایوم قیامی بالیوم مع ابیک از نظم
ایضا حکایت و ترتیب این عوایت حجاب ریخت از محادات ابصار مرتفع کرد که معاند و کجای
در محضرات امور منتهج تا کافیهها بزرگ و طالب معادات دشمنان سترگ است و تلف بعد از
و نوع ممانت و صلوات نایبات زیاده عنایه خواهد بود و حسرت و صحت از عقب نوازل
قضا و قدر مثل ملح السراب للصادی بن فایده و برج مثل بندگیان است مع اکدی
فان علی کار محمد الملک در یک لحظه که پر تو آفتاب عنایت ایمانه بروی افتاد بنیم صفت از شری
بشیرا رسیدت حضرت بکلام دره بیوت دمی کان زره به از هزار خورشید شد عثمان
پریوش و رزیم کر سیم عارض را بر او کب تازی نزله کوه پیکر سوار گردانید و خوکا چهل سری
و بار کا از اطلس ششتری بر او است سبحان الله کان العنی لم یعر یوما اذا اکتسی
و لم یک صعلو کا ادانا عولا و لم یکف بوس اذا بات لیلته یناعنی عوالا ساجی الطرف الکلا
روزگار همین حالت بید آمد که خوب و زشت و بد و نیک بر گذر دیدم بدین حکیمه میباید بخامد خورشید
نکاشته سخن خویشی تاب زد دیدم که ای بدولت در لوزه کشته مستطبه بیانش عزه که از تو تر که دیدم
درگاه او حکم المشرب العذب کثیر الرطام صورت از وضام گرفت صاحب دیوان را عبادت
بر دامن صیغره و صفی حال نشسته بیند که حضرت شافت با کت با زخواست فرمود که چند سال
در هفت

سنة حال
محمد الملک

الذی اذی الام

چندان در خدمت بدر بن کوی گور خان و درین مدت که سر سلطنت بخوس مبارک ماورین و ما نوس شد
بر همان نوع تمام صفت لوف مفر و مویم و تمامت اموال را در تحت قلم تو مسلم را سینه
ا روز محمد الملک چنین نوری میکند اصاعت حقوق عاطفت با کتانه ما و اقبال برادر کتاب
کفران نعمت چگونه جایز داشتی قال المعتمد بالله ان لیعم المملوک حقاً من فایها بالکفران
انت ای یوف متقاضینه ضمه صبحی که رهبر عقل کل و کانت اسرار فلک و اطلاع بخد صیاب
بعد دانست که تحطیه و تکذیب خصم در موضعت عتب و غتاب با کتانه موافق بصلحت
و بلائم صواب باشد و وجه خلاص مناس را بخ از روزنه صدق و اصلاح مشایخ برین توان
نمایم که تنگ اندر آید سخن پناهیست بخ پایک یزدان مکن بتلقین ملقن و سحر کت
و تا بیدر شد عقل و نوافق ای باب و هدایت در مقام خدمت فیح دل و فیض زبان گفت برهوال
و تن و جان و زمان و مال و ذلای جان جابان ال فان انانم انکر کتاک جا بالا فلان
بلی نعم ایاری و نعم با کتانه مشتهاء با کتانه یعنی زمین ما چگونه انکار نتوان کرد
من شکر چون کنم که همه نعمت توام نعمت چگونه شکر گذر زبان خویش بر آنه در خدمت خود و برادر
و فرزندان از نعمت فایض حضرت سدید و حکیم و خویوم و بویوم و بعضی در خدمت با کتانه رلوکان
و خوابین و احواف کرد و سطر در وجه صدقات عموم طلوع تسانت دولت روز افزون معین
و انکه امروز در تحت تصرف است از بضاعت و ضیاع در دیار واقصاع و فوله و اسباب و خراب الملک
و مالیک و اسکا دو اب فضاله حوان انعام و عین فیض ایاری با کتانه است چگونه که زمان بید
هر وقت که مصافق باشی هر که اشارت نافذ کرد در رسید ایثار بر رضا ظاهر کرده رسید
و هیچ وجه در هیچ حال توفیق و تسویف با ز شمره و فقه تا از عمر بهیمن معذرت در در ساعه
زندگانه حرمه باقی بیک چنان میان بسته و خامه زبان کتانه و الاغی تنگ کشید کوب دریم و بیک
هر اذ املت منک الله فالما الیه و کل الذی فوق الزاب تراب ع آن تو ترا آن مانیر
منک بد و الیک بعد ای سخن مستغن بسیار داری نعمت و سائل بر شرایط صدق اهل
انصاف و مذکر سوابق خدمت و مافی لواحق عشرت چون از زبان کتانه با مامون اسمعت این
رسید شایع عنایت از مهب غیب در روزیدن آمد و غنچه قبول بصبا رضا در شکفتن باب
عفو و اغماص غبار سخن اغیار را از صغیر خاطر محو فرمود و امدلوا اللافی در حق صاحب
تازه گردانید و اریکت ملک بخش معنی اگر اذ اما اتی من صاحب لک ذکته
فکن انت مجالا لزلته عذرا

غاصر الام
ایضا

الذی اذی الام

کار بست زبان اشرف زمان فرمود که بوده و نا بوده گناه ترا بخشیدم و بر قدمت خدمت انبار
و شغل موهوم مقرر داشته آمد باید که با سجد لو از روی انشراح صدر و دل قوی بر قاعد کوچ دهی
صاحب بکلم و ما العصور و دسمه پیش عفا عا طفت و همای سمت با کلمه مدبر وار سجد عبودیت
مکرر گردانید و مطوقه صورت بطوق منت جانی از حضرت خانی مطوقی کنت در حال رسل را چون
سوادی عام که از تنگنای دام خلاص باید یا شا چین که از اوج هوا بسوی صید انقضاض کند
باطراف مالک و ستاد و ملتوی مجر از هرت عواطف حضرت پیش بر از صاحب علاء الدین نوشت
او خط بر جناح عزیمت بود بصوب بندک در جواب این دو بیت مندرج گردانید
و کیف یوتر قول الوشاة فدی تک فی عرضک الابل وان سعائهم فی علاک
و از منشیات صاحبی بنارت نامه اتفاق انفا منته آن عزیزن باین آیت و منصفه بدین بیت
وان بابت قوی بطول باغوفی رب و جعلی من المکرین امروز مجد انه فارغ دم از دشمن
کا ندر دل تنگ من خردوست نمی کشد و بعد از شرح الطاف و اعطاف با کرامی و فیض انعام
تا نسامی در مطاویر زجره الفاظ در بار ایمانی کامکار بدین سیاق است ایرلو کرد که
روز نا بهر تا بتواتر اجازت تفر غایت مالذت خواب و خورد بر تو منغص و مگر ما ندره
الکون ازینجا که در خدمت من شد باز خانه رو و امشب بدل فایده و سینه مشبع دست و پای
از سر اندر شطاط خوش بخوا انداخته زه و بخت و در بر بر خیز هر جزد در عا بل حال بجای غایت
ایمانا نورا مالک مخافت صاحب را سکونی حاصل آمد و از بطن و وطن طاهر با فقه بخصب مروت
و کتب مستطهر کنت اما مجد الملک در سعایت مجد و صد دودمان او را که موجب دل و امانا
اسلامیان بود مستعد بوارطه شرف قربت ایمان و اشراف مالک معبوط اشراف اطراف
عالم شد و در تمام نواحی و جواب برای رفع محاسبات استدراک بجز الثقل نواب الضب کرد
و از مکاتبات که از دیوان مصدر مکتب اول صاحب دیوان در طرف چین و البشیر کان مودنا
بیمینه نشان می فرمود و مجد الملک در طرف یاز مسرف مالک بلکاسی را جان رقم میند که شعر
یا بلکاسی مانند خط بطلان بزنام و نشان صاحب مکنند لاجرم استخفاف و استحقار
سیما بادودمان گرم و خاندان قدیم منبج نا کامی و سد عمی سخوب دوست و دشمن با هم
و این توبیت مجد الملک انش کرد در بحر غم نو عوطه خاتم خون با عرقه شدن با کور دیوان
این کار که پای دریدان دانی تو هم شرح کنی روی بدان هم کردن

بسیار است
بسیار است
بسیار است

عمره سخن

حاکم

تشیع

معتبر

صاحب دیوان رد اعلیه و جمع الصفاحه سج لیدیه این روی می گفت بر غنچه جورش شاه نشاید برودن
بس غصه روزگار باید خوبون این کار که پای در میدان داری هم سرخ کنی روی بدان هم کردن
صاحب بقوت نفس و بخت صحت از ملا رفت بندک حضرت تنگانی نمی شد و اما رات عجز و انفعال
و اگر چه موضع و موقع آن بود از روی آنک و بگلدی انشا مینن اریهم انی اریب الهم
نخ راه نمی دلو حکایت کردند که روزی استخفا روضه ما در پایه تخت با مجد الملک در باب سخن که
سینه بسع اشرف سیده بود مواجه کند علی الریم هر دو مقابل یکدیگر را بنور زنده ایشا اشارت
فرمود که صاحب فرود تر از روی را نو زند هر کان فوق محل انفس منزله فلیس بر فوعی
در صورت دشمن معاند از سادست سانی به عیایتی ایشا آن با پیش کوار را در کشید و معنی این سخنان را که
الشراب انتع من زرق الشراب و انفع من زرق الشراب است کاز من بست التواضع امان و التواضع
و التواضع امان من التواضع و التواضع امان من التواضع و التواضع امان من التواضع
در انشای طوی مجلس بر من هم چون عصبه بهشت غم و سالی و شراب نابش چون آب حیات جان فرای
خوشیدن نمی و دو جنک لو آکر بای دل می پرستان ببرد ز جای صاحب سر نوبت ایمان را
کاسه گرفت و از قبول آن اعراض رفت در کثرت رابع از غایت جلالت دفع شامت معادی را
را نوزده عرض کاس کرد ایشا از طوم که بض حرمت کسر در کتاب مجید کثمت بسر کاه اورا
تکه دلک رین بوسید انتقام کرد بعد از ان ایمان ان جام نوشید جمع اینا فاز او شده که سیک
منجلد و دست هر جزد از و قبول کاس اعراض و مفیدم اقبال زیارت عطف مع پرا در خاطر بود که
اگر آن تکه را رد کند هم بسر این کاله دید او را از حلقه همچون تکه بر در استی صاحب و جو این
معدلات و انار پیکر ایمانی بر مصارت مبارت مفید و با مکا بدت فلک سغله معاندت می فرود
می فاک بعز الناس لعن الدهر طرا و لیس میخری احداث دهر حاجب الوالی
و ما یفرض العقیق هم صدری فایر رنزع عدنی رفا و کل غنی لدی شبیه فقر
ولا الثوب الشمی یزین شانی ولا الکرب الکریم یشین احری چون ملال ریح الاول سکر
در تمام به بر بسید و بر شرف منوال بارگاه آسمان شکوه شرف جنت از عرض عرا صد
و ترتیب طوی و تکمیلی فارغ شد خوانم زر که مصوب بود تعلیم کرد و در عقب

انصاف
انصاف
انصاف

انصاف

انصاف

انصاف

انصاف

انصاف

انصاف

انصاف

انصاف

انصاف

بعلت توفیر اموال اعمال خوانه دیگر بوض سوست بل زوره صدق با فک کار مشتعل و با یکی طع
 بباگ دروغ ایشان مضطرب و مشتعل از نامت مالک خراسان و شیواز و کرمان و عراق و روم و کابل
 و دیار بکر و موصل و میا فارقتین و شانه سعاة در کار آمدن بودند و سلاب خوف و خطر
 و هول و فرغ در اندرونها جاری شد ملوک و اصحاب مناصب بتقیح صورت مناصب
 میان بسته در زبان کنایه بدین معنی **بهر** سقا داد عنک اباس طم
 و غنی قینه منفعه رشاک **ب** و ذکر بعضی از آن احوالی در موضعه خود منهوم مطالبان کرد
 اهلایع مجد لکل بتاز که عیبه داشت که مدت دو ارفه سالت که تا اعمال عراقی عیب
 و خوزستان و مضافات آن بر سبیل ضمان صاحب علماء الدین را حوزر و معوض و معوض
 هر سال بیت نومان زره توفیر برداشته و با دیگر اموال اندوخته در ریزد ریزد دین ساخته
ع در کل جارحه هواک دین بعضی از ثقات و نواب که مستول المالی و مر بوب عوارف
 صاحبی بودند و از هر دفعه ضام ایشان را تعیین کرد و مدد معین داد **ب** عصابه و قات
 بر جبین گوان بنند و نا بعد تصدیق ضم مغزی کرد **بهر** لیس الصدوق الذی ان زال صا
 ابدی الذی کان فراسرار کتبا و از فرمان **آه** ولا تلبسوا الحق بالباطل و انتم تعلون
 منزج شکست کوی ابو الفج مذهب و از زبان انا صاحب این چنین اینس در آن
 معنی منطوم کرد این **بهر** الارب سولی عزه فر عوه **ب** بمین علیه حاجتی یمنیه
 اکیا بد منه صدا استحقه **ب** فاصدقانی و فی که یمن هو **ب** عجت لا اطلق الیام کالهم
 غیر الکریم المعون **ب** یسیمی **ب** هوا **ب** حقیقت حال **ب** و الحق لا یخفی علی کل حال **ب** بر تقدیر انک مبلغ
 مذکور باسم توفیر حاصل شد **ب** زواید اخراجات و توقعات پادشاه زلوکان و خواتین و اجرا
 و مصلان و ایلیان نازل و رسم مد و تنسقات پادشاه که از لوازم تصدی اشغال خطیر
 و ذناب و مقاطعات اموال دیوانه باشد علی الخصوص در چنان ملک نسبت چنان از مردمی
 قیاس توان دانست که اضعاف مضاعف خواهد بود و منکسرات مال بقایای اعمال
 غیر مرجو اکتول که سر جمله آن در جوابد کیفیت در آید و بگذرد و بیرون
 سبیل معلوم را که اکثر متاملان ما باشد و با و صوح این دلایل در سال متقدم
 باسم توفیر مال تمام بخران رسا شد بعد و در از آن آن برید عواطف اطفال
 یافت و چون درین حال مضایقه فلک تنگ حوی و مناقشه زمانه بهانه حوی
 معاینه

مصطوبه

کتابه

مبجل

معاینه دید و کار و شایسته روایح ریاضه از قیمت مندل داشته بود اخبار رنجوردل و اشتراد مسرور خاطر
 و منحل دولت آغاز غاز بهار کرده و وقت حواشی کار بهر مع وایشی فر گرفت اندیشه کرد که
س المال عرض زایل و ظل مایل و سجاة صیف تنفس و زوره طیف منبر **ب** امله
 بمکالمه و مجادله ادوان و معارضه و مقابله صد **ب** مضطرب شوم سلامت عرض سلیم را
 توفیرات نابود را قبول کردن توفیری تمام **ب** و فاضل و جوات رادین وجه معین کرد این
 کفایتی بنام چه در آن بگذر سال بولنطه کثرت حالات و نازکا جوانب مبالغه و جوه اگرستوهت
 و خاضه رسا بند بود سبب استوفاه و خولط رعایا و تخفیف اعمال عال و چون احتیاج خوانه
 بال بود در جواب عذرت و نیت و عرض حساب و سیاحت و جمع و فذلک موقعی نمی یافت
 از اینر بگذر توان می بیت ساخت و دل از اندیشه برداشت جماعت اصداد با خود گفتند
 اگر وجود فاضل را بر کار این توفیر نشاند بروی ثقل نشیند بیش شاه بر رخ رفته توفیر
 بیار دیگر و زو را نند و منصوب بر ساخت که در سهور سینه و ستین و ستیا به چون بعد
 و مضافات بر سبیل امانت و ولایت نام داشت جمعی از ارا و اکابر و کتبه استرفاع و استدراک
 محاسبات کرده دوست و بنیاد نومان باقی گنید و ما غایت اران و جوه بخرانه رسید
 و آن مال بعینها متوجه لبت و باقی و لا ینفع لهشته الزمان راتی و مع در آن تاییح بر برای گشاه که
 حا سوس طلایح عیب و ناموس مالک سر آراست **ب** مکتوف لبت که بقایا بقلوب مبتصران نوالی
 داده و استیفا آن از دایره کمالات بیرون است **ب** اگر ازین نوع خطایی بود فر خای اعمال
 و توفیر رعایا فایده صورت بنزد از سران در گذشت و کار نامه با نامه در نوشت و صاحب
 علماء الدین را نواختیمها تنها و مو **ب** معاودت **ب** با سر حکومت آنجا بر لیح **ب** کال **ب** قصه که کنی بخور از
 از دهن رشاه در دهن بار که حکایت زرکال نفس **ب** ایچ **ب** رسم سده بود و در عالم ملک چون دایه
 از و رای پرد **ب** قضا **ب** بفضا **ب** ظهور خواهد آمد **ب** اسباب سز سلیله وار دست در یکدیگر دهد و حسن
 تدبیر عقلا در آن موضع **ب** مان نسبت داشته باشد **ب** که سعه لاش را بنی پوشند و با کوه الوند بقوت
 باز پوشند و دریا را با بنا شدن توفیر کنند و آفتاب و ماه را با ستمنرال و عید نماید و دیگر
 باعث کل و محک اصلی بدین مقدمات احتیاج **ب** که مضمود بود **ب** مال **ب** چه درین حال از حد و حصر
 رسید که **ب** الهی و اشتر استغور **ب** شمس **ب** که جعل ستر العیون غاره **ب** و کاتا یبقرن بالادان
 عنم معا و چه را با ابلحان عالم نصیم **ب** ان **ب** رش **ب** هر که شکوینور را **ب** ف **ب** نکه ذکر ان **ب** تقدیم یافت

دواء العلب الرضاء بالقضاء واستهتن الموت بين عليك **36** ليس استمت اكسار كذا
 فاصرفوا فضل وما ارتجل الحمد مقام وترحال وقبض وبسطة كذا عان الدنيا وانظرها الكلد
 يكن ازشفقان اورا زمسارات وشاة اخبار كرد در جواب اين دو بيت جون آب لال
 وسو طلال وكوشه اجاب باعقب ودلال بنوشته **37** ريمت العدى ان لا اين تدللا
 لصف اليبالي ان ذا لعجب وكيف ابالي باخطوب وانا على من الوافي الكيف رقيب
 واورا در مساق اين احوال رات في اين اموال شعفا رجان نوازست بعضي اران در تلبه
 الاخوان وبعضي بر لوح حافظه بلغا وادبا عصر مطور واين قضيه را **38** ليس نظر الزمان اليك شزرا
 فلانك ضيقا من ذاك صدرا زيارت از منتفك تن از محول شعرا وفضلا بنوشه كردند
 بعد از القضاء ايام بوس ووفات نجوس بخدمت صابحي برده اران جمله توشيح قاضي غزالين
 البعضوني بسنديه فرمود **والموشح هذا** شكرت الله ذا المعروف شكرا
 فجازاني به فرحا وبشرا وسوف يحي بشرى بعد بشرى ليس نظر الزمان اليك شزرا
 فلاك ضيقا من ذاك صدرا ولا تخرج لحالة البجني فلفظ الله ليس يرسل عني
 اخي فاشت بقلب مطين لكن باسمه ذاتة فاني ابي الله في ذا الامم سرا
 لقد ربت احداث اليبالي فلت احاف من رشق النبال وليس للاوي خطر لي بيالي
 زمانى ان زمانى لا ابالي فعلام تراه يترشحى سهايا
 احييت ان يكون له عظاما وكيف اراه يخفى ذما و قد عاشرته ستمين عاما
 واني ذقته حلوا ومررا ففمت طباخه بجا ووصلا وزرت فطوبه فرعا واصللا
 ومنذ نشأت حتى صرت كهلا سلكت فجا صخرنا وسهلا وفضت غماره مدا وجزرا
 فكم منح للمعالي غير عالاه وبدله وصالا بافضال وكم لبنيه اطع في مجال
 ريت الحلال الهرا لبعي بحال يريكن الوجهم يريكن ظهرا فمر مثل على العليا جامي
 فادر كما ولم يحش ايكاما توحيت الننا وعنت ذاما تراني ثابا جانبا اذانا
 جوسن الحاديات عرس اورا فاقربا بصبري والعطايا واجعل جنتي صبرا ورايا
 اذاما قابلتنى بالهدايا وجئن مقويات للمنايا واومين القوي خوفا وذكورا
 فم وانظر عيب الكسرى جري فلت كما نل صروف دهرى وسوف تسبع في الافاق صرى
 اذا حاربهما بجوه طوى من المولى فاكس من كسرا جلا التوب عن عيسى عابا **39**

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

المتن ابي
 بن جعفر
 بن محمد
 بن الحسين
 بن علي
 بن ابي طالب
 بن عبد المطلب
 بن هاشم
 بن عبد مناف
 بن قصي
 بن كلاب
 بن لؤي
 بن غالب
 بن فهر
 بن مالك
 بن النضر
 بن كنانة
 بن خزيمه
 بن مضر
 بن نضر
 بن كنانة
 بن عبد المطلب
 بن هاشم
 بن عبد مناف
 بن قصي
 بن كلاب
 بن لؤي
 بن غالب
 بن فهر
 بن مالك
 بن النضر
 بن كنانة
 بن خزيمه
 بن مضر
 بن نضر
 بن كنانة

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

فادركت الامور بجهتها ما فلاح فلاح نفسي اذ منانا ما
 بتاتا في العوام ثم صبرا ساظره للولى بها سرورا
 لاني لم ازل جلد اصبوا فان شاددت في عرض فتورا
 يعني لم تدع للقلب شكرا فخذصا ودع من قال افكا
 اذا دلت جبال البصر دكا ترامني فوادا استقرا
 ولطف توصل بوقن فكري وليس بضايق للاجر صدى
 فكن خلا وما شئت فخرا فاقم بالمنزل للمنا في
 فخر صحن المطالب الاماني تراني لا يعرني زمانى
 وذكرني في المحافل خردكر كبرج العطف فاح بكل قطر
 اري دهرى بعاند كل فر كان لم لدرى الاوار وثرنا
 وانظر في بحور الفرح منا سيدرك كل سؤل فترتاني
 يكون خاتم هذا الاثر نصرا فصحوا للمواعظ اى سمع
 لتقع في وشى بك اى فتح ولا تك مثل خسا ذات دم
 وكن كحولت الدنيا ذكورا وشيد بالموال عليك سورا
 وكن في البوس والنعى شكورا لربك جامدا ستر او جهرا
 بل نامت طوايف در حاكك از بلوك ومالك ارزوى انصاف بدى معنى
 اتر كمتونا جيعان سروركم فلهونا اذ فرتم غير انصاف با صاحب علاه الدين
 مشارك ومسامع ابر غار وكنشى دل شكلى ومجن ناوك مجن بوند پس ايمان بوزم
 توجه بيلاق بوموه تا اردورا كوچ كردند ورايات عاليه براواشت وبال انهر انت
 يرفخ برجم مشام زمانه غير ايكى مى ساخت وفراش صبا منزل بمنزل الام بالام
 وش بوملون مى انداخت كما رعد بوزورى از مقدمه نيره ان كشته وساعتى برق
 درختان جون تبخ فوجيان خاص عكس صبا انداخته وبال علم بن طان كبرج الدهر واحش
 سوى اواخته عصايم ضلال وفرقه ارذال جون اذ ابرج عجائب غور واهتراس
 اكاذيب صراخ ووعوى يا معنى كريكى زيور صدق خواشت بل كذبوا بانام كيطوب عالم
 جوفات مالي ومراحت طالى حاصل نديدند بمرجد پيرامن مكر وريب براندند

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
 وبعد

از شیخ و شایب و بر و فاجه قابل و فاجه کسی را که از تقدی او حکایتی را ندی و شکایتی خواهد کرد
نیافتند و بر سبیل بر طیل و ارتش چیت ما طلب شد تا بگیری او را بزم نگر داندند
و بعدت خطاب بر او را نتوانستند کرد سیداب استعمار درون ناپاک این را فرود گرفت
واضطراب واقعه او را غایب از این نرا متغیر کرد ایند و در مقابل ایضا ظاهر و قصد شیخ
مترصد مجازات سیمات افعال و مقابح اعمال گشتند و درین اندیشه استیناف
اصناف ضلع و استعمال اسباب احتیال پیش گرفتند روز بد روز برز
وزور در زیور راز ریز و زبر و زور و محض تلفیق و تخلیق بر می آمدند تا باز یکم
باز یکم غوغا افشانه را بهم کردند از اقداح آرا و استیارات ایوا این
صهره تزویر بر بساط عرض یافت که او را بر آمدت و مکاتبت بلاد شامی موعوم
کرد ایندند و بر قم عصیان مرقوم بجولی را از قوم بهود باز دست کردند و بر کاغذ
پا را خطوط میون باب ز عیوان و شکر و مانند طلسمات سحر و اشکال بر کجا
بر کشیدند یعنی از در میان امش او هنگام تعیین یافته اند دوسه تن را از مجاہل
عرب با اتفاقا امر او شنگان بشایع و مقدمان عرب در هر وقت و سناک بهودند
اورند تا تخویفا و ترغیبا تنکیلا و تا میلا مصدق اقاویل و محقق ابا طیل و مروج
نقد مزین و بیخ لفظ مزخرف اینان کردند و حال آن بود که در اول سال مذکور
میان الفی و او مصری مخالفی ظاهر شد و سنقور اشقو با جماعتی از او آوار ترک
بجری و کوی جانب مصلحت را گرفتند و عیسی بنا بر سنا از او آوار اعراب شام و آن نواحی
با او هم موافقت نمود و اسباب مصالحت مکرر گردانید و الفی در دمشق بنشیند از
رد دمشق و رستق ایشان مستعد مقاومت و مقدس دفع انارت فتن گشت
در سیاق این احوال اطوار خبر در رسید که فوجی از موج اتراک بجوی از مصلحت
شکر مصری بهزیمت یافته بجوار عانه و مدینه مقبل شدند از روی جرم
واجبای برای اجتران و محض حالی رسولی را با اتفاق با شقاق او او را شکر
و سناک بهود و سنقور اشقو و عیسی بنا بر سنا بر موافقت و سناک بهود
ترغیب دلف و از مخالفت بجز بر و تنقیر و لجبب السنه اتفاقا انزالم ایشان
از الفی معارن و وصول رسول لافلا بدان رسالت اینهاج نموند و اران الوکت
استعمار و فوج

موت

نیز از بعضی از نویسندگان
در این کتاب مذکور است
که در این کتاب
نیز از بعضی از نویسندگان
در این کتاب مذکور است
که در این کتاب

و این کتاب
نیز از بعضی از نویسندگان
در این کتاب مذکور است
که در این کتاب

و این کتاب
نیز از بعضی از نویسندگان
در این کتاب مذکور است
که در این کتاب

استعمار و فوج عیسی برادر خود را مصوب رسول بغداد و سناک صاحب علامه الدین او را
بند حضرت روان گردانید و صورت حال آنها کرد ایماکان در حق سفقو اشقو نواخت
و عارف و فوج و برادر عیسی را سرتیف ملام و زور و غلبه بر بغداد حواله کرد و در آن وقت
سفری مذکور نمودن کوی را چون قطرات باران بگران و مانند کوه سبیل کوه گردان
برگزار روان کشید بود بقدرت میان بحر عیسی امای المشرق تیزیم پنجه
و شرح منه افریات المغارب . اذا خاض بحرا لم یبق صدوره .
لا تجاره فی البحر نعبه سارب . وان رام برآ لم یلاح شرعاته .
لساقه فی البر موقف را کب . خدمت اولدیز رسول فرستادند و اظهار مطاوعت
و انقیاد کرد پیش سلطان مودین همین لدریال و مواسلت رفت اینان هر یکی از مقام
یکبخت حال را اعلام حضرت کردند و حکم بر لیغ شد تا شکو بسمون لشکر را باز گردانند و از
قصد ایشان هیچ گزارا ما پاید و اعلی عول از طرف دیگر بدیاری نام نکر کشیدند و طبعی نام
بقتل اولاد معصوم ازین شرح است که خلاصه اندیشه ایشان جادیه حال بود و کادیه
جبال لولق و یلذب کاسراب بلاروار . فحسبه العظان زلال باه . بدین سوید
از عبت ایماکان بر رفتند و تزویر و با فته و اعلاوط بنوی سادته را عوض کرد با مید
هم مغلان مال چون معوی حال و محشی کار بودند ازین جهت و نسبت که بعدق نسبتی
نداشت انکشاف غیرشان بنامند ایماکان بنظر و است که جام جهان نامی عکس کمال عبت
اوست از دیباچه احوالی فضول فضول آیت افزا بر خواند و با نامی فطنت از زار از زوار
از زار زار از زار او بکالا با سنها صاحب علامه الدین حکم نفاک یافت و ایلی و سناک
تا در بند کاسریر دولت لازالت ثابته الادکان کشف الغماج باشیاع روح چون سیدو
آمد از زوره زور انکه او را محل اعمال تمام می دانستند فنار بر قرار اختیار
کرد بهود و آنچه باند از آوا شهامت زور نفور شدند اعلاکی را اندیشه اقاله
اگر او را تخلیص و کله گشت هیچ آوند در سعایت ایشان رغبتی ننماید تا جمل حد
و تمینه با منتها ایلی را و زب دادند دستیار ایتالی و سنقور طال خود سا صد
و صاحب نجمانا با سلسله و توکیل می دانست از وی لولق از دور فلک تسلل ناگامی هیچ
علی کل حال نیست و با سناک استار کس را یا رای سوال نه توکل بکلمات ارضی
کرده

و این کتاب
نیز از بعضی از نویسندگان
در این کتاب مذکور است
که در این کتاب

استعمار

در مقام تسلیم الحمد لله علی قضی و الحیرة فیما یقضی الله ما شاء و الله کان و ما لم یشاء لم یکن و نوربان
و سبحة بنان ساخت و روز نایچ رضا را که عالی ترین و ارباب نفس است بذكر اذالم یکن ما ترید
فارد یا یکنون مویخ کرده اند و علم رزین و فکر میتن او میخوانند اگر سپهر که نوربان
و کر زمانه نشانده تو با زمانه بز که بزودی انقضاء غم غوم را بسبی ظاهر شود
ع فاضل الامدادناه الی الفوج و با چنین شئی که خصیض دستش کامی عبادت
از اینست و قزاز فیروز را رسید و جوان بعد البوس بوس و در دعوات
مانع لیر و الهی ان حسنا فی من عطا یا ک و سبیا فی من قضا یا ک خدا ما اعطیت
علی قضیت حتی نحو ذلك بذکر باللی و سیدی و مولاه ی لولا عطاؤک لکننت
من الهالکین و لولا قضاؤک لکننت من الفانین و انت اجل و اعظم من ان
تطاع الا باذنک او ان تعصی الا بعلمک و انت علام الغیوب الهی الی لم انت
الدنوب جواد منی علیک و لا استخفا فایحکم و لکن جوی به فلک و سبق به
علمک و المقدره الیک هرگز برک برک که درین معانی اجمالی واجب در این
بروی روشن شود که بهم خیر و شر و نفع و ضرر بفعل و ارادت بند متعلق
و جعل قضا یا بقدر مقدر قادر مطلق است امور عالم بحسب او معانی پس
در مقام ابتلا هم دستخوار بر روی آسان کرد و برکت توکل و رضا مستحق
فرید نعمت و لسان و این مقدمات صورت حال و وجه در مبداء و منتهی
و الحمد لله فی البدو و الرجی شیعه او یک الهی اشترکوا الهوا اکبریت
در مسارعت و مبارزت از عقب رباب بارش و تقاعد و تقاعد منسوبند
و قریه تسویف و تعویف بر رقع اندیشه من انداخت رعاع الناس
در خفیه از گوشها باز دست می کردند تا ایشان را بی روایات خود
کردانند و ان روایات را بقول ناراست بچینه رسانند و احادیث غیر
ان آحاد با سناد یا بذا الالف مفری مسئل سازند و الهی الهی
و لکن جعلنا لکل نبی عدوا شیا طیر الانس و الجن یومئذ بعضهم لا بعض
ز خوف القول عدوا در همه بعد از بعض خود فروری دیگر نیافتند
چون یکماهی در مضار این فکر جولان کردند با جاعت ایچان صاحب را معبد
کرده

در مقام تسلیم الحمد لله علی قضی و الحیرة فیما یقضی الله ما شاء و الله کان و ما لم یشاء لم یکن و نوربان

توکل

دانه

ما نور

اند

فیما یقضی الله ما شاء و الله کان و ما لم یشاء لم یکن و نوربان

صاحب را معبد کرده عازم بند عسرت شدند و در آن سفر سفر صورت خواج بهاء الدین علی
بن عیسی الاربیل و نور الدین محمد الرحمان السمری که صبیح دولت و وزی نعمت صاحب بودند
و در ضمن واقامت منکام نکمت و سلامت مصاحب و مطیف رکاب فلک سانی و مجلس ظلم انار
او شعر کالنجوان مسافرت کان مصاحبا و اذا حطت الرجل کان جلیسا بالک
چون ناله خود در سینه مقید بودند بر مثال اشک از دیدن اوان کشتند و اگر چه اسباب
مجاورت و مجاورت و مجالست و مجالست دست فراموشی طالب بر اسبست و مشاعره و نغمته
المصدوری و بنه المکطوم بر زبان خاتم دوربان که صورت غار ان داشت می گذرایند
و بدان تا بر عاوشات اعدا و اعیان مسافرت در شدت و بلوی بر خود اسبان گذر
می کرد و چکا که اطباء نفوس و ذوات ان فی اندک لفته الله و کان بالذو و ابراهیم الی
گذرک بشقی الم نفوس بصدقه الاخوان از قطعه که صاحب در تسلیم خاطر بهاء الدین علی
بهر و او را از فلق واضطراب صوت و کتیاب منع کرده بیت دوسه چون در خوشاب
درین مقام احتیاج ابراد انک شعر بیت انک بخرج و بیت عینک تدمع
تمسی و نضح باکیا و لکل هم تخشع من کل خطب جاکث و عام تغشک تخشع
لا تجزعن لتازل فاصبر فصرک انفع او در جواب نوشت شعر
لم لا و جلا افرع و یظن طرفی یدمع و کاد لغنی من موا حله لکون تقطع
والدهم قدساء علی فیکف لا التضعع و ایا که مده تا بر صیوات ترکب و اجل مضال
بوی عقبه اسد ابال رسانیدند ایچان را دیدند چون تیر از سخت نفال بافته روان
و بصفت باز در نشیب و فزاز در پروان مولفه و اعیاد واه الموت کل طیب
و نامت رانها بر عارت مقال ایشان جوکار ارباب بنز بسته شده و انان روی امور خواج
رحم مانند زلف دلبران پریشان کشته صاحب را از توجه با در وضع کردن منصفان عصابه
تخیل و ناصبان مضوبه تخیل ایچم را کوشند تا وقت جلوس خانی و را محلی کردن از
تخصی حضرت و کماست نباشد بدین سخن با وجه بنا شیر صباح و فلاح در شب کور
موم با با قید جدید و کید و کید حسله در ساخت شعر ارجم علی جروح فلک نغمت
عذ الحراق خذا احو الریق و ان مطنی العطل علی لم یکن عجبا و انما عجی فی البعض کیف فی
میادی و مضاع خیر و شر را در عالم مجازی مقداری و وقتی موقت است و ارباب

کماله و کماله و کماله

اند

صاحب را معبد کرده عازم بند عسرت شدند و در آن سفر سفر صورت خواج بهاء الدین علی بن عیسی الاربیل و نور الدین محمد الرحمان السمری که صبیح دولت و وزی نعمت صاحب بودند و در ضمن واقامت منکام نکمت و سلامت مصاحب و مطیف رکاب فلک سانی و مجلس ظلم انار او شعر کالنجوان مسافرت کان مصاحبا و اذا حطت الرجل کان جلیسا بالک چون ناله خود در سینه مقید بودند بر مثال اشک از دیدن اوان کشتند و اگر چه اسباب مجاورت و مجاورت و مجالست و مجالست دست فراموشی طالب بر اسبست و مشاعره و نغمته المصدوری و بنه المکطوم بر زبان خاتم دوربان که صورت غار ان داشت می گذرایند و بدان تا بر عاوشات اعدا و اعیان مسافرت در شدت و بلوی بر خود اسبان گذر می کرد و چکا که اطباء نفوس و ذوات ان فی اندک لفته الله و کان بالذو و ابراهیم الی گذرک بشقی الم نفوس بصدقه الاخوان از قطعه که صاحب در تسلیم خاطر بهاء الدین علی بهر و او را از فلق واضطراب صوت و کتیاب منع کرده بیت دوسه چون در خوشاب درین مقام احتیاج ابراد انک شعر بیت انک بخرج و بیت عینک تدمع تمسی و نضح باکیا و لکل هم تخشع من کل خطب جاکث و عام تغشک تخشع لا تجزعن لتازل فاصبر فصرک انفع او در جواب نوشت شعر لم لا و جلا افرع و یظن طرفی یدمع و کاد لغنی من موا حله لکون تقطع والدهم قدساء علی فیکف لا التضعع و ایا که مده تا بر صیوات ترکب و اجل مضال بوی عقبه اسد ابال رسانیدند ایچان را دیدند چون تیر از سخت نفال بافته روان و بصفت باز در نشیب و فزاز در پروان مولفه و اعیاد واه الموت کل طیب و نامت رانها بر عارت مقال ایشان جوکار ارباب بنز بسته شده و انان روی امور خواج رحم مانند زلف دلبران پریشان کشته صاحب را از توجه با در وضع کردن منصفان عصابه تخیل و ناصبان مضوبه تخیل ایچم را کوشند تا وقت جلوس خانی و را محلی کردن از تخصی حضرت و کماست نباشد بدین سخن با وجه بنا شیر صباح و فلاح در شب کور موم با با قید جدید و کید و کید حسله در ساخت شعر ارجم علی جروح فلک نغمت عذ الحراق خذا احو الریق و ان مطنی العطل علی لم یکن عجبا و انما عجی فی البعض کیف فی میادی و مضاع خیر و شر را در عالم مجازی مقداری و وقتی موقت است و ارباب

بصفت ابراهیم الخلیفه
بصفت ابراهیم الخلیفه
بصفت ابراهیم الخلیفه

معه و خودی قدیم و علتی فرمن و عادتی مترن است که آدمی زود درین خاکدان و حاصل نهر بار
دان هنگام محنت بتذکرایم دولت تن در خوش دهند و در روز ساری شب اندو و فراموشی
کنند و بی رنگ کار دنیا تا هست **سر** کطل وزن معنی ام شبارقه - ام جوی عاصقه ام ضو صبح
بناخت و بی قرار در رفو گذر و نا پایدار بود **شک** معنی **وشی** ابریم ادم صفتی که این عروس
بذو فارام در شب اول زفاف از سربیک دلی نه دور و بی حلاقی سه کانه بر کوشه چادر بست
و در کج انبیا نه قناعت که کج خانه فراغت است **خوم** و از لوبه بنشست **قدم** قلم از جا که عاگرت
باز منبج مقصود نهم سلطان روی با ضی بهات ملک و سفید مصاح سلطنت او **میش**
فاز بالدرغایب و جاز بالصدف قاضی و دفع الامر واضع و حصد المریع زارع **مناسبت**
راه نیابت بسو عیاق نوین تفویض کرد و مصفب صاحب دیوانی برقرار صاحب شمس الهی را
مقرر فرمود و رونق و فتق امور مالک بر برای ریزن و فکر دور بین او باز گذاشت **لاجرم**
رونق ملک طلت از پایه مهوسه زایل شد و بلاد و عباد را بچس مساعی و یمن تدبیر خفا من و محمود
داشت و جهایان را حکایت عدل و بیرون فراموش شد و ریاض دین محمدی بنسایم عدل اهدی
بر روز فرم و نازه تر کشت و رقاعه اسلامیان **برلیخ** را فرمان و ایلیج را رسول گفتند و ایلیج
از شرب فرمودن بوی و ایلیج با قیر و امپوض شدی و شیخ کال الدین عبدالرحمان الکوفی بواسطه
موفقی سابق سیور غایشی کرد و تربیت قربت یافت و او موهوم حکم شد که تمامت اموال و وقف
بر حسب شرط واقفان بوقوف و حضور نواب خ کال الدین و ایله کنار و علماء نامه از منصب استحقاق
رسانده و مهمبدات و مواضع اصنام بی نام و دیرهای نصاری را مساجد و معابد اهل اسلام
سازند و بدین مهات دین از جوان و جوان حضرت بهر طرف یکی را روان فرستاد و در حیل باب
علوم و فنوی و تعظیم اصحاب زهد و تقوی و مشایخ و مقصوفه و اصحاب فقه یکی همراه شد
و شیخ کال الدین عبدالرحمان ملازم لیل و نهار گشت صاحب دیوان در مبدار خوض انغوان
شروع در پایه محنت عرضه داشت که هر سال هشتاد تومان زود بمصاح اردو باه خواب
و ش هزاره کانه و اش و تجار چونیک منظور صرف میرود و اگر بزرگ کار خاصه خلیفه فری الدین
ایداچی می شنند اگر برلیخ شود از خاصه مال خفا امسال آن هم را کنایت کم پیدیدین
حکم برلیخ بنفاد پوست که خلیفه فری الدین ایداچی در کار اش مدخل نماند محنت صاحب لیرال
مصالح اش را بواجبی مستثنی گردانید و تقرر کرد که چهل تومان زر ریال خرج نشد تا غایت
ایلیخ

در خوشی

بصفت

بصفت ابراهیم الخلیفه
بصفت ابراهیم الخلیفه
بصفت ابراهیم الخلیفه

بصفت ابراهیم الخلیفه
بصفت ابراهیم الخلیفه
بصفت ابراهیم الخلیفه

تا غایت آنچه تصرف نمود اندوهناک و ضیعت بود و شب و حشت حاجب خلیفه فری الدین از بود که
سلطان در مبدار جلوس بر سوابق ضیعت و او اصرار داشت که در بندگی حضرت محمد دانت حکم فرمود
تا او صاحب دیوانی بازند بکمال انصاف عذر این گفت که نطق تدبیر فری از احاطت بر کل مصاح
قاصر است و با وجود آفتاب از چراغ بیرون زمان انبساط نمودن معقنی کیا میت بنا شد **اگر**
بارت سیور غایشی فری ایله همان اسوه قدیم و یسور مالوف که در بندگی اقا انیکو موسوم بود
کوچ دهم و امتثال او امر و نواهی را که بیدم سلطان استعفا و او را پسندید و رعایت کار
اش بزرگ را که ورطه بایل و در میان سه ساحل بود بکمال کفایت او تفویض فرمود **برین**
موجب که تقدیم یافت صاحب دیوان را تیزی با او در خاطر ظاهر شد و فری این تدبیر که
قاید روح قدس را می شایست از اثر ام غیبت مصاح اش بخالصات اموال خود مدد
او را اندیشه روی نموده و در شهر سنده انشی و تعیین و ستایه که محرر این سطور را غریبت
سفران طرف افعال بد و اعی **سر** و اتی امر و اچینتمک مکارم سمعت بها و اللذان
بخدمت ان یکا مستعد شده انواع مکارم یافت بصورت شخصی مصور و عالم معالی در ریخت
سمت نفسی مسخر و مجا و رلم چون آب روان روح افزای و لطف ضعی چون جوهر بال طریه زای
در صیغت و صیغوت در نظمی اعدب فری معین و در کسوت لطافت زیبا تر از کل و نسیم
جولوگتی و عدال دلی که در سمعت **زنجیل** و ظلم نیاید نصیب الا که جام بال سابق دهر بدستی
بتیغ سر بزند لکل را نکرده **خطا** حالی که دید بر و او اعزاز کجیل شد بی سابقه خدی
و لاقه معرفتی که جالبه مکارم اکام و مستعدی احلاط و انبساط با خدا مدد
استیناس متعاقب شده و از هنر طبع در کتاب فضایل علی حب الاستقلال و غنی خالق
و میل کامل فرامود و حکم آنک هرگز رکوب غارب اغتراب و کروب مفارقت دیار و اترا
و تحمل اسفار شاقه اتفاق بنفالی بود اختیار از عالی ایام مهاجرت و فرقت فرقت احباب
و وطن بدین میت **سر** بم التعلل لا اهل و لا وطن **ولا نهم** و لا کاس و لا کس
تعلل رفتی چون ملاقات دست و لوی **با تراکم** و تراکم سواغل و علاقی در طلاق و جبه
و لذت نسان بساط لطف طبع را بسو فرمودی و بچس مجاورت و اظهار تعلق خاطر
و طبع مشاعر و معاشره با او و حشت مهاجرت زایل گشتی و در انجام امان و قضاء مهات
بدم و قدم مکرم و بچس نمودن و جوی زبان عذب عقد لا تنطق داشت در راه او لیر شایلی
اطلاق و لغت گسری گسری

بصفت ابراهیم الخلیفه
بصفت ابراهیم الخلیفه
بصفت ابراهیم الخلیفه

بصفت

ای تو غیب در جهان بزم غیب شهر تو

ای تو غیب در جهان بزم غیب شهر تو ای تو غیب کی بود رسم غیب پروری
وینس غیب ان ینال غرایبا من الحمد نزد فی الزمان غریب و چون اتع
عصیدیا را بر مقضی و ما رغبتی فی عجب استغنی و لکنما فی مغز استجیح
نه از خورساجت سماجت و علو سمت آقا فلا بر خاطر گذشت که چنین شخصی مؤید مدت سال
در ملازمت با آن مان کردن غلام بنظر عنایت مکتوب بود و مستعدی جلایل اعمال با آن
سند اگر آفتاب صفت نظر بر آفتاب زرد و نیار داشتی یا چون شکوفه میل برک سیم
خویش عام او را حاصل بودی اما بیهاست بر موفقی عاقل روشن رازی که دیدن فکرش بکل
الجلال بصیرت بجلی شود با شارت یا صغرائی عری عری و یا غزائی عری عری کجا بدین حال
ترکیب چون اطعمان مستأنس کرد و بل ملتفت و از جا و حشمت این جهانی و صامت و ناطق
توقه فانی آفتاب ذکر باقی که حقیقت عمرتانی جوان نیست چگونه اختیار نکند و اینک با آن
حال نیز نه زجت قال شاید عدلست که بواسطه مشاهدت ابریکتی جلی و نتیجی کرم
اصل در مدت آنک مصاحبتی بعد از آنک ازین آستانه غور بمنزلت جوهر پیوسته و از آن
ناز و نغم او را و اعقاب او را ازین نامند بجز در جوانی خامه بر صفحه و طوق کاغذ بد در شیخ
لعاب مدلهی چگونه مطالعاتی ذکر عجل او را از عریضه ذکر الفتی عمره الثانی و حاجت
ما فانه و فضول العین اشغال بر میخواند مقصود از احوال این تشبیه است
رفتی جسمی از اهل فضل و مشاهیر آن صورت مطیعان خدمت و محرم زاز بودند در مجلس
السی و البیاشن اطلالا اخلا با حاضر شدند و لظفر مجال اعیار رسیده داشتند
رایقات الفاظهم از وق فر و وقات الریقا و در وایح مطایبهم اطیب فر المیک
السمیعی در اثناء حکایتی که میرفت ذکر صاحب مجلس الدین ادر الله علیه شایب
رحمة طراز حله اخبار و وارطه عقده حکایات آمد و محتر این قولی از اسباب
و عشق که خاطر زاهر صاحبی را با آن یگان حاصل بود و در مقدمه اش رتی بدان
نفت استغنا فاکرد و تجب لطف بملذات قیم و ایمان موکد و جی بل شتاب از
مجادات بصیرت برداشت و تقرر کرد که با خدمت آن صاحب قرآن هیچ
و صحت مخاصمت و شتاب رخا شستی نبود اما هر چند پیرامن کعبه تقوه طواف میکردم
و روی بقبله اطلاق می آید خاطر صاحبی را نفور تر می یافت و اعراض و انقباض ناله مشایخ
کرده می آید

بسیار از این کلمات در کتب معتبره آمده است و در بعضی کتب نیز در وصف اهل بیت علیهم السلام آمده است

در این کلمات از صفات اهل بیت علیهم السلام در کتب معتبره آمده است و در بعضی کتب نیز در وصف اهل بیت علیهم السلام آمده است

کرده می آید خالصت فحلاط و صافیت شوب و واصلته فقطع و با آنک تقطف حال او اصلاح
حال خود را در عقدت تعذر باستم و از عنایت و موافقت و مخالفت نمودم شدیم
بدخواه دولت و قاصد جاه او بودم و در حضور و غیبت بر و اسم خدمت و اطاعتش تا تو فرمود
والدلیل علی ذلك در زمان اجتناب از کار آتش بزرگ چون او در موضع موافقت او بود این
دو سه بیت که در ریز نور پارسی کفایت از ظلمت و بنای مع لطف طبع از الفاظ آن جاری نشا
کردم و بخدمتش در ستا مکن نوید ما را زانکه نوید همه کس را بخدمت خوار میزند
ببند شد نیتدش همه چیز بحسب ظاهر بسیار بند سزد کرد عاقل وقت
نگهدارد ولی در کار ببند این معانی در گوش صاحب کما ظن فی لوح البهر ذباب
تا تیری نگردد و این قطعه با عنایت ترکیب و لطف تمثیل از آیت رحمت نامه است
مثلی بر لطایف تویج و اعرف بر جوامیم هم و تینه انشا گشت و در همینه انشا
لوتری خوانده مجربان پیشت سمعت عقوت از مر تعظیم از گرم آیت و لکن را
بر خوانده رنی کریم رحیم بهر تعظیم و عکس این معنی نکته با فتم چو در تعظیم
تو کریمی و کرد کار کریم راستی سبب کرده شد بدویم با جندین سوابق اعداد
در مقام استغفار کافان المثبتی و اعلم انی اذا ما اعتذرت الیک اولو اعداری
اعتذار الیک انشوطه از مقاعد تنگ حاجی و امی نکشت بهج در بند تدارک و من نشد
بل دیگر اسباب را رهینه شد چون این حکایت با دایا پوست از حاضران که واقف بر احوال
بودند استهلال کرده هر یک استمانی موافق این غط و ملایم این نسق بتو رسایند
بعد از نظیر اساطیر و افسانه و ابراج انواع احوال زمانه باز سر سخن رونق سلطان
اعد در تمهید قواعد عدل و انصاف و اخلاق ابواب ضم و اجواف نیک بیان بود
صاحب دیوان تقرر کرد که چون با کس سلیم لا اعتقلا در اعلام اسلام و اعلام
آیت مثبت دین محمدی علیه الصلو و السلام رجعتی صالقی و یعنی صافی دایه با طبر
بلاد مصر و شام اظهار موافقت و اعلام مطابقت بسیر باید گرفت تا بتبع خلاف
الطرفین در علاون راه و راه تقوی تجار و دولوی تقوه منفتح کرده و مولد شوشات
و اصول نما رعایت یکبار که منقطع بنجد مقاصد اساطیر و بتواری خطوط السمان
و عهد تعارضت السعوه فعدا بر جی الصلاح و یکن الاحوال و در کفر رفع ناله را استبدادی بود

بسیار از این کلمات در کتب معتبره آمده است و در بعضی کتب نیز در وصف اهل بیت علیهم السلام آمده است

بسیار از این کلمات در کتب معتبره آمده است و در بعضی کتب نیز در وصف اهل بیت علیهم السلام آمده است

وانما يعجز الملك العظيم بان يعطي ملكا و اقليم و حصون او ان يبذل في تسيده ملكا غير موصول اما بحرية على
والقراقرات والسجاني بالاطراف النعوض الى اصد بالاذن واصفار موافقا لوالدين والصارين من سواب
القدري حين بلغنا معده ذلك تقدمنا ايضا بمنه الى سائر النواب بالرجعة وطلب واليسر وعتاب وقد منا
الى معدي العاكر باطراف تلك الممالك بجل ذلك واذا اتحد الايمان والنفوس الايمان يحتم من الاحكام
وزر يتطلب جميع الاحكام واما انما سوسن الفقير الذي اسكنه اطلق وان تبت من تزكيا والواجبين
بني الفوا لفضل جماعة الفقوا والعلما رجاء بالطن من اباب في ذلك الجانب فحتم وزند منه كان قد صرح
وكم من قري بنين فقير في ذلك الجانب سيرده والى الاطلاع على الامور سورده وظفر النواب منهم جماعة
فخرج عنهم السيف ولم يكن ما غطت طرفة العيون ولا وكيف واما الاشارة الى ان في اتفاق الظاهر يكون
صلاح العالم وينتظم مثل بن آدم فلا مرد لمن طرق باب الاحكام من خضع اليه فاحاد فلا حاد
وشرئتي عنانه عن المكافاة لكن مدي المصالح للمصالح والصلح خير وما كان في تشييد الاحكام فلا بد من
امور بني عليها قواعد ويعلم من دولها قواعد وان الامور المسطورة كتابه من كتابات لازمة تنعم بها
كل معنى وعلم ان تبيها صلح اولم ونعم لمور لا بد من حكم في سلكها عقود الصمود نظم قد يخلها ان المشافهة
التي اذا اوردت اقبلت ان سيلة عليها النفوس واخزنها صدور الرسل لعن ما خزره سطور الطوس
واما الاستسهاك بعولها وما كنا معدنين حتى نبعث رسولا فاعل هذا النسخ من الوعد نبي وعمل هذا السبل
نبي بل لفضل التقدم في الدين عقوقا ترضى وافادات يستدعي سمعا المشافهة التي حلت لان افضى
العقاة قطب الله والدين وكان منها ما يناسب ما في الكتاب من قوله في الدين وانظام عقود في سلك النسخ
وما بسط من عدل ولعان وسيرة مشهورة بكل لان فالمنه قد عليه ذلك فلا يشبهها ويشبهها من امتنا
وقد اراد الله على رسوله حق من امتن باسلامه قل لا تمنوا على الصلح بل اذبحوا عليكم ان هذا لكم اللان
ومن المشافهة انه فدا عطاء الله تعالى من العطار ما اغنا به عن امداد الوالدين الى ما في يد غيره من ارض
فان حصلت الرغبة في الاتفا على ذلك فالاحصاء والكتاب ان تم امور اتمى حصلت عليها الموافقة
تمت للمصاحبة والمصادفة وراس الله والناس كيف يكون تصافينا وادلال معادينا واعزاز مصاحبتنا
فكم من صاحب وجه حيث لا يوجد الاب واللاح والنواب وما تم امور الدين المحرم واستحبابه صلح السلام
الابن الحافة الصباية فان كانت له رغبة مصروفة الى الاعمال ومن العقاب وجعل الاعضاء وكبت الاعذار
والاخلاق والاسبند الى من تشاء الا ان عند الاستسهاك فقد تم المراد من المشافهة ان كانت
رغبنا منه الى ما في يد من ارض ورمال فلا حاجة الى انفالا المعجزين الذين يوفون الميراث في ايد
فاكواب

وهو الذي
لما عظمة له
المجاورة
عليه

وهو الذي
لما عظمة له
المجاورة
عليه

فاكواب انه لو كنت كفت القذون من ممالك وفضل للملك الميراث المملوك سكنت الدنيا خضعت
الدنيا وما احتم بان لا يهني عن ظلم وياتي مثله ولا يامر بئس وينسى فعله وقولوا تاي الا ان بالرمم وهي
بلاد في ابرككم وفوا جها يحيي اليك فقد سكر فيها وفك وسبي ومنك وباع الاحرار وابل الى الاملاك على
الاصرار والشفافة انه ان حصل التصيم على ان لا يبطل هذه الاغارات ولا يغير عن هذه الاغارات
فحين مكانا يكون فيها اللقا ويعطى الله الضمير لربنا والكتاب على ذلك على ان الايمان التي اتفق فيها
لمتفق الجمعان من مرة قد عاف موافقا فرسل اوليك القوم وضاف ان يعاود ما يعاود موصوع
ذلك اليوم **سحر** فما كان اعجيب عامك فعودوا الى قصص فرقايل فان الحكم الصعيل الذي
قلتم به في يد القائل ووقت اللقا علم عذابه لا يعذر وما النصر الا عند الله العون الحكيم
لمن اقدر لا لمس قدره وما نحن من سطر قلته ولا لفرله الى غير ذلك لغنة بما امر ساعة النصر الا
كالساعة التي لاناتي الالبعة وانتهى برفق لما فيه صلاح هذه الامة وسما لفاكر على انام كل خير ونعمة
وكتب من مستهل رمضان من السنة المذكورة **سحر** فعدنا باخلف سبل سبل موافقت
ميا ط غير مفتوح منذ ازل ولو كان واروا ان استسهاك واستسهاك سلطان با يكون مصر واقتاح
مخالفت ميان اربان متفكر ومبرسان مذبذبا وان ظهور قوت لسلام واسلاميان بوضوح
ومشكاهم جلوس سلطان لعدا اربان بهن ارعون باتفاق ديك برا اربان بنجائنت آقا مو طلكا
على بود بعد اربان عازم سفور لوق سذوبان بعض احوال در خاطر وبنار فقيرى كاه
بيدا كنت واما رات مخالفت هويدا در بند ساقى اسباب مدافعت وپرداختن ابواب محاربت ملكا
بارك باه كرد **سحر** براي كراة ولا عجل ذأ بصير شكل الشى نورى تجمل طعا چاراكوسى
واعلام حاله وغير تومان كردايند ولكر واواناس نشناس صفت اندر ناس و در ميان مغول اربان
نه بال تر بنانند و در عدو له تمام اولم ندو حكايبت تغير وبتديل عبيدت اورا در خدمت سلطان عرصه
داشته الينا ف كم مقدم شكر كرج بود و بصدرى وبهالى مشهور براه رسالت تا مراد شد و امتياز
حكم بربيع بستخار او نفلا يافت جولا كهنديت ساهلوى رسيد عاطفت ش نشانه عقاب دل
شد و فاه اورا كه اميد شبات از فوجون كبريت احوال كير اعظم عديم الوجه بود بلكل اجل و شغل
ياضناع مقدر كرايند الينا ف بناج اوبد كاد غوث نكه اعناق بمنت موكر و مشركا با هواى كز
مخوف است فتم بالكره و بربكنا دلى و بر اطلاق در عيوبت و موافقت ش بهر لوه موافقت
منتكم راحت ملكه جون به بندك سر بر دولت معاودت در باب توجه ارغون بصور حضرت عدوى

وهو الذي
لما عظمة له
المجاورة
عليه

وهو الذي
لما عظمة له
المجاورة
عليه

ستیم تر از غزه دلم را با دار سینه عذریستقیم السقم منه جفون ایگمان و دلیل او می فرستاق العساق
نه مقاسات البحران صاحب دیوان را از باجری جهانت اعلام کرده بودند و از تبلیل نفیر و زلزله
حکایت او آیت مواصفه چون آب زومی خوانند و خود هیات ظاهر دلیل هیات باطن باشد و زبان
ترجمان احوال سرایر و اظهار عنوان الباطن در بندگ حضرت بعد از تمهید مقدمات عرض داشته باز بواج
دختر سلطان کوچک نام ایساق را بزرگ کرد ایند و در لیح بنواخت و عاظت و اعلا و عربت و ملک
او نافذ گشت بدین صفت تدبیر هیچ مخالفت را از ساخت سینه او قلع کرد و مال و حشمت برین معالجات
ارغاب یافت عقیبت نه راه از غون خوشی را بر سر این سلطنت فرستاد معلم بدانکه در زمان ابقان مجد الملک
و اقبال نایب غضب ایگمانی و تراجم کوچک فروخت حاجت مویطکا حال بود که هر چه صحت دادند از نقد و جنس
و صیاع و عقار از آن بازشه این و بهنگام اشارت بدین معنی و نعمت نسیم کند اکنون التماس از سینه
سلطنت آنت که او را صاحب جویتم اینی فرستند تا آن سخن بر رسیدند و آن مصیبت بفضیل سینه
و نیز جز نام معروف در ملک بزرگی مایه و هرگز حساب منتمل بر وجه و فرج مالک دفع نکرده
از نام جوید که بزرگش باقی منع بنامید باعث بر این الوکات مطمح مالی بود چه در وقت که واقعه
ایا فاضان شایه شد بدان سوال که سترج حال آمد اکثر طوایف از راه غلبه طغی آن و آن بعضی الظن نام
می گفتند صاحب دیوان بر آن تکلیف بر آمد و نظر بر این مجد الملک چون از این کار فارغ شود بکسرت فاع
او بر دلا با بعضی خواص و ایساقان حضرت مواصفه کرده تا پادشاه را سخن ناتج تخرج کردند
وفات برادرش منگوتون چون اسم در آن نزدیکی واقع شده بود بدین روایت منند که ایندند
این اعطای در خاطر سینه است حکام نیز بود و بودند دیگر ابواب و حشمت منند سلطان دانست که
زیر معصومیت و این التماس زهر بیت در جلاب بعینه کرده و تیغ خون ریز در زیر تریان نهفته
و صورت بزرگ در پراهماء دلکش و ملائیس منقش جلوه هاله آنرا جواب این و موه که نامت اهما
ملک عالی در نظر و عهده صاحب دیوانست که رعیت کند مصالح در معروض اسمال و احلال افتد
و درین دیوان حضرت کسی که قیام مقام او تواند بود و بنحیث امور تمام نمید او را چگونه توان و ننگ
برسون و واصله العاقی نموده و برشون و مقترحات افکاره فرموده رجوشی سخن تمام کرده با جوشی
و ناخوشی بیغام و اجنت کرد و رجح بخشی چنین ابرای مدافعت ضمیمه منافرت گشت و معاد است از ط
موت بجز فضل پوست بر ساز و ساز کاری بعضی محانوت را اینک بلند تر شد بل کار از این بوی
بگشت

اینکه در این کتاب
در بیان این که
در بیان این که
در بیان این که

برین سینه

بگشت و در مطاوی این اطوار کسپر فضایل از علاجه دامنه و روزگار در عطار خود رجوع کرد فانک
تا عطف صله یگانه همه آفاق صاحب الدیوان علامه دولتی صاحب رفیع و زمان
بالاستند و شند و یک شب کشته چهارم صبح در اران ازین خست الیدی
ببرای بعضی خوابید و جهان معالی را با خود در دل خاک دفین ساخت ع ای خاک چه دانی که بد رفتی
دیدم فضل خواب من بیدار و روزگار بچرخ حسرت امانی میخوابید و زبان طال از غایت سوزانی در کسرت
احرم تردیوان العقیل عطلت لغفدانه افلام و دفاتر کثیر مضی حایمه لیس بسده
سواء و کاک لکسر الدلی عز جابر یسلی علیه خطه و بیانه فذامات و اشیه و ذامات ساعه
دما زجر غرقه در بای دید اند جانها چو مرغ بسمل در خون طپید ایندانی سبک چو سبک
بر روی طاق قبه خضرا کشید مدری از آسمان وزارت اخول یافت سروی بوستان معالی برین
صاحب دیوان در مقام غزانت و سخن سراچه چهره را بسیل خون آلود سرشک شست برین
خور از خواب جدا نید و در خورد بعد و شمع کرد در اشک بر زبان بر رخ زلفه مانند صبح جامه دران
بدم سر در این بیت مکر میگرد کسی فرود دو شمع بودیم هم یک شمع بود و دیگر میسوف
شعر و فرستاد ارض نم یکی اسمی یکی بقیون سر تا و قلوب چون هنگام زینغرا
دعوم کفاح بعد نه موسم عزا و نباح سلطان او را خلعت خاصه با انواع سیور غایب غنی نسیم
خاطر مبدول فرمود پس تدریر استدرال امور و وضع مال باج و تسکین بحرام گشته که
زنان از زمین برانگیخته به مشغول شد و در غون بر لیح و نسل با طرف که اطلاق صاحبی را
با صرف ایگمان و نواب دهند و دکلا او را از شروع در استیفا و متوجهات ممنوع دارند و بدین
مصیبت نولا تا جور را بر او روان کرد ایند و سبب ننگ نفس خود در آن حوالی بعد از این
استعداد استند بصرف قوت بعضی را در تصرف گرفتند و ذرایع اختلاف و در سایر معادلات
علی الحالات و العلات سبله و اردت دریم که کلا بهیچ وجه غایب شایسته بخیر شایسته
ببرای رسانید ع من یرزع الشوک لم یحصدیم عینا و کلمات در هنگام اجتماع شاه روزگار استخار
بعور لپای ایگمان علی التماج تمام می نمودند و ما زادوا الله التباعه من جانب السلم و الصلاح
و ما اعدوا الله الی الفارعة و الکفاح و جفا صرف تقدیر بر رسته دکان تصاریف مصارف حصول را
از دست مؤمنه نیز فلک بر کشید و حرف خاطر زمانه گفته ع و اللیل ان طال غال الیوم بالقتل
بیل شد و یکس روزگار و جاها بر سز مستعاره اشجار از کسوت خام بیج ریح عاریت گرفته بودند بدست
نخود فضل باز خواست کرد

اینکه در این کتاب
در بیان این که
در بیان این که
در بیان این که

کافیست
اذا استعملت
در بیان این که
در بیان این که

خزان

خاطره خوان در بیست خانه اغصان و نیل حور و صوفی و شاد و سحر افکن و روح نامی
از گوشت بنات بنات عبا خواند مولده را عیب خانه گرفته - مار باری ستر و شاد و زلف و بگدا
چکند نامی عین و طبیعت عذبت و سخن مسعود سعد سلمان تلایم وقت و زمان آمد
چون گشت باغ بیز و نشان گشت راز او - جو نامک بود پیدا آنکه که بد جوان
آری جوان و بیز میدون چنین بود - کین راز خود بدید کند و او کند نشان
در بوستان بجان کل و لاله و سمن - اند تبریح و زکس و نارنج بی کران
گر از غول ز باغ بشد هیچ باک نیست - می خواه از غوانی بر یاد از غوان
بیزبان زبان از باک بزبان - برک ریزان موبک خزان بوی برک بنوا می ساخت و نای بسیل
نا طقه نوا - برک ریزان به طالع فریاد ریخت - بقبح آنچه از برک و نوا می شنید
می نواخت باغبان در سخن چرخ از زیر درخت از غوان و سخن رخت آقامت تو یک سر و سینه افکن
کشید و چون ایام نصارت سبزه و گل و طراوت و طللویت با سمن و سبیل است و بوستان
سر بل و مواهلت غایبات - نه بنات می نمود - سب و صل و عجب زنده گزیده مگر
نسبتی داشت شب و صل تو بیا روز شبات - ذکر شکر عهد و وفا - لباس فصل بقیام و وفا
و دوام نصرت علی الاوقات - ای کوه اغر و مواظب و التکرار - عین و دید و ناضر ایام اوقات
بر ورق میخند نگاشته از سباج دلنواز قاری و جام و تغوید و زو نه عادل در مجلس باغ آواز
ز باغ و نفاق عیب غراب بدل مانده - و لیل زینر بریده تجب نکران - و بزبان زبان حال طعنه زانا
گویان فلکای از این بجه ذات حال - در روزگار - چنین ازین گذرش نامحلی - و ازین حو کات دایم چو گوی
درین تعلقات چه بنام من نهی - تا کی فلک که جهان می گردی - روزان و شبان برین دان میگردی
فک آدم گشت و آدم خاک شد - در دور تو و تو همچنان می گردی - نه نیم نو بهار و غفارت ریاض
از سموم مصیف مضمون جمله و نه برک و بار بستان تا بستان - از نرگ و تاز و عیب خریف امان می باید
و در قوای ملون - خزانه خانه - خانی از سبب سبب صدمت گشتا سلامت می پیدا گشت ای کاس
- آذای پذیر بودی روز نمود - امروز خزانست و سینه فردای - و درین میان
روزگار و برای فلک شهور انی عشر جلالی - و شوح تا اثرات دهور زمره بشر را از آب
بارشها طبع آتش سرعت مؤلف که دشمنان را چون آتش پاری می چسبت - و دوستان را چون نسیم
عالی موافق این کلمات مؤلف میگرداند - نظم زور درین که وقت اعتدالت
جهان چون سوز و سبب با گشت

خطاب نیکوایان

آتش پاری

زنا نیر

زنا نیر نه از بدبختی - ایجا نه میرسد روح بدبختی - م فروداد ما را عورتی - کال شغلی کرد ابله
بها ندرم تیر اوج خورشید - نشو ز نشان از زو رضا رامید - زود ادست بی عرطه با جور
بطل خویش خوش آن کام جور - بشیر یور سهیل آید بدیدار - می تا بنده همچون چیه بیار
بوق در صهرم بوقت خیزان بر - به باک بران برک رزان را - بخونی چونک آید ماه - آستان
نکاری بچو طه تا با ن - به آرزو فرود یابی از رستگاری - ز چو نقل کن سوی شستان
چو آمد ماه سرد و قلبت کای - تو هم قلب شتاب و جلم می خواه - چو شد کسین زینر از راه بهمن
می اندر جام چون جانتست - در استغذارند باز او قدر عمر - و مالبرد مثل اجر و اجر
در آمد بنجه ز زبده بی طیش - پذیرد از عمر خود روزی بی عیش - ارغون غم تو چه بعد و صبر و صبر
و نواب مدینه السلام را جانشی انتقام بچشاید خوانه موجه بستند و بعلت بنایا در سالها که گشته
مبالح و جومات رامعین کرد اینده - استخلاص رفت سببش بخش و بولافور و طعا چاره در صحن معالی
و خوش در مصفا که همت کس می پسندند چون از کفیل مال فراغی حاصل شد - در او ایل شهر سینه
اشنین و ثنائین و ستاییم با نکر می طهر - موایی و رانی و المیر طلاقه - فو جهل بله و بی
در خوانده عازم بلایه شرف شد - و ما شرفی با ما را الا تذکره - لما به اهل الکبیر نزول
در تبریر آنکه چگونه حکما - موروث از دست معالی دولت بیرون کند و بد بخت دشمنی پر خون
روزی پیشی می پوست - ای عسکری آن یاتی با فتح او امر عزت - چون اندیشم ملک گیری
نه معاشرت رجان و مساعدت مال - حال میبندد صدمت بر کفیل این اسباب که معین بود حصول
مطلوب مصروف ساخت در این امور امیر علی کلین - با جمعی کتب تعلیم بعضی او از خدمت
سر بر بارش - ز تو تویر کردند صاحب موقوف و جبه زنی العزودی این القاصد العبد و الدین
ظاهر آن ذات مطهر که سپهرش کوید - صدر طاهر که صاحب ظاهر سببست
الطاهر الا با و الا بنا و الا اداب - و الا نوب و الا لاف که روس زمره مکارم و مکارم مولا
و تاج تارک ملوک و اکارم و اعلا بیه - ترا همت عرض سزای او چون تر کید آسمان از عیب
مصون و جلالت قدر مینفش - مانند آفتاب از طرف تکلف تا هوس در مدت حکومت
اعمال طراسان و مضافات آن - بر سال تواناها بخا صه تصرف کرده - و بعد از آن متودن بها کید
و انواع اکادیب و افا یک - در زیور تزییر بختوت جلوه حال - و لیکو همچین با ولد الزنا
و از ما نر ما ثورات سید ابوالحسین محمد بن عبدالله البلیغی با صبحی واضح مینماید - معادات الاغنیاء
و الاغنیاء

ازین کلمات تا آخر
الطاهر الا با و الا بنا و الا اداب
و الا نوب و الا لاف که روس زمره مکارم و مکارم مولا
و تاج تارک ملوک و اکارم و اعلا بیه
مصون و جلالت قدر مینفش
اعمال طراسان و مضافات آن
و انواع اکادیب و افا یک
و از ما نر ما ثورات سید ابوالحسین محمد بن عبدالله البلیغی با صبحی واضح مینماید
معادات الاغنیاء
و الاغنیاء

الانکه کلید و الا ذکر الإقرا
و الاغنیاء

Handwritten marginal notes at the top of the right page, including the name 'ابن عربی' and other religious or philosophical phrases.

برگردن عروس بسته **ان** کنت **خرد** علی **دنب** من **یدیک** **خرج** علی **ایضیر** **البک**
ولست بلوام علی **الاخر** **بعط** **ما** **یعنوت** **ولکن** **ان** **اتقد** **ما** **تامم** **از** **اول** **انذیشه** **ونکایو**
الکتاب **فارغ** **شده** **ودر** **آخر** **احضرت** **وندامت** **زوال** **که** **لاذمه** **وجوه** **اوست** **فلاص**
کفاک **فرعیوب** **الدینا** **ان** **لایسق** **والاوه** **خیر** **وابقی** **صاحب** **شمس** **الدین** **با** **ستماع** **این**
جشم **زخم** **که** **چهره** **اقبال** **را** **حال** **اختلال** **بوه** **متاسف** **گشت** **چه** **نسبت** **قرابت** **و** **وصلت**
مصاهرت **مناکده** **بوه** **و** **وسایط** **تعلق** **مشابکت** **منفقه** **درین** **مال** **رسولان** **فرستاد**
و **بخط** **انزف** **تلیه** **نامه** **نوشت** **و** **فراموش** **که** **درین** **واقع** **با** **وی** **شتر** **اک** **دایه** **و** **در** **صباغ**
و **صائم** **شامیم** **این** **بیم** **جان** **کداز** **و** **کار** **در** **هم** **است** **موقوف** **فان** **سلطت** **نفس** **ضحقا** **فحقا**
ع **در** **دور** **کس** **رسد** **که** **دهی** **دایه** **عزای** **و** **فی** **نذا** **المخلوب** **لنایدن** **و** **صبر** **افنی** **نذا** **القطع** **لنا** **سحل**
الم **تران** **امال** **و** **المجد** **والعلی** **ما** **امان** **متی** **بجلم** **به** **وجب** **الغسل** **ما** **جون** **غرض** **نزهت** **از** **ان** **عضو**
مصول **سوست** **اورا** **تشریف** **دله** **محل** **کرد** **آیند** **و** **باز** **با** **کراه** **بر** **تقلد** **حکومت** **اعمال** **فراست**
از **ام** **رفت** **و** **قبیل** **حق** **الوزیر** **علی** **الملک** **ان** **یعطیه** **من** **نفسه** **ثلث** **خصال** **و** **یعقینه** **عز**
ثلث **فاما** **الثلث** **الذی** **یعطین** **ایاه** **مرفوع** **الحجاب** **عنه** **و** **اتهام** **الوفا** **علیه** **واقضا**
السرا **ایله** **واما** **الثلث** **الذی** **یعقینه** **منها** **ان** **لا** **یمنعه** **اذا** **سأل** **ولا** **یطمع** **فیه** **اذا** **الیر**
ولا **یجمل** **علیه** **اذا** **سخط** **در** **طینت** **و** **طبیعت** **مغول** **این** **طریقه** **بغایت** **مذمومت** **و** **سجایه**
موسوم **که** **بهر** **ز** **نواب** **و** **وزراء** **از** **خدمت** **خطاب** **و** **عقاب** **ایشان** **سلامت** **نخواهند**
و **بنجاه** **سال** **مغوق** **خدمت** **عاقبت** **بوفامت** **انجامیده** **و** **نیک** **بنزیکها** **بتضرب** **مفسدی**
و **تفریح** **حاسدی** **نسیا** **منسیا** **کرد** **در** **مصراع** **چنین** **بازیت** **بسم** **الله** **کسی** **کس** **رغبتی** **باشد**
باری **جل** **و** **علاء** **ابواب** **قناعت** **که** **موجب** **فراغت** **دینا** **و** **سعادت** **افزونت** **بر** **روی**
حال **ممکنان** **کسی** **دار** **له** **عقیده** **بصیرت** **ممه** **را** **بجمل** **موفقت** **جناب** **ببومیت** **محل** **کرد** **انبار**
تا **بدین** **زخارف** **پای** **نا** **برجای** **سرممت** **فزونیا** **رزه** **مفوت** **از** **این** **خطام** **نظام** **بدارند**
ومن **التوفیق** **والهدایه** **الی** **سواء** **الطریق** **ذکر** **حادثه** **قنغراتای** **و** **فایض** **طیلت**
اوسلطان **را** **نسبت** **تسبب** **اسباب** **اشتات** **در** **عالم** **ملک** **با** **جوازیب** **حوادث**
ولوازیب **کوارث** **معلوم** **علم** **علام** **قدیم** **و** **مقدور** **حکمت** **حکیم** **تدیر** **تواند** **بوه** **و** **بعد** **از** **وقوع**
واقع **و** **حدوث** **حالات** **مغول** **و** **نفوس** **را** **بمصدق** **تجربت** **و** **قیاس** **و** **عالت** **و** **الت** **حدس** **چو** **اس**

Handwritten marginal notes at the bottom of the right page, including the name 'ابن عربی' and other religious or philosophical phrases.

اجنح ۱۰

فیت

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including the name 'ابن عربی' and other religious or philosophical phrases.

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including the name 'ابن عربی' and other religious or philosophical phrases.

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including the name 'ابن عربی' and other religious or philosophical phrases.

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including the name 'ابن عربی' and other religious or philosophical phrases.

حل مشکلات و کشف معضلات فضا و قدر و تمیز میان خیر و شر نفع و ضرر معین و مصور
میکرد و چون سلطان احمد در استزادت رونق اسلام و اسلامیان مبالغه می نمود عتاید و ارباب
سز لوکان و ارباب عت تخر می گرفت و از مخالفت و ببال و نکالتش در خیره با مدیکر سگالش
میکردند در اول شهر سینه اصری و ثنائین و ستامیه قهر آتای ارباب لشکر تمام بسپرد روم
و در ع عصاة آن بوم و ستاک بگو شیطان اندیشه ناصواب در ایشانه دماغ او بیضه
و سواس نهاک و سودای سلطنت تمام ممالک و تمام از دست فکرت بر بود
با بعضی احوال در مخالفت موافقت کرد و تلمیسی اندیشید که مفاصه سلطان را بردارد
و خط در چار با تن ضایت نیند امضا را این عزیمت و تغیر این مملکت را متوجه
ار دوکت و متر صد و ششتر بهو تا به وقت کمان کینه کشد و کین بکرت کشاید
خوفین مبدع غریب و واهب رغایب جل آلا و نه خواست که ظلمت بر نور ستولی
و کفر ایمان مستعلی کف یک از حرمان دایره اتفاق و زرقه مواضع شقاق از سر
یکدیگر سیر سیر شتر شتر قلمه فلا را در بندگ سلطان باز کرد و از کیفیت اجتناب
و قصد برادر شفیق و میعال اقتضال راز گفت جماعت ستم را و منهم فریشتی
لنوا الحدیث که عقد بهم را بر او دولت و ملت خواستند زد گرفته احضار کردند
و ایشان را در مقام یار و عونی بزرگ در مروض سوال و جواب بل نکال و عقاب
اوله هر یک جنایا و ضایر و ضایا سر بر سر بر سر بر سر از قول کاتب گفتند
عدل تو بفتح ضرر بجاری باشد عفو تو حقیق نه بجاری باشد کسر فلکی در قدم ان جای است
و در عفو کنی بنده نواری باشد براعتاف منایح اختلاف و اقرار جنایت
و اچچاف اعتراف آوردند چون دلایل عذر و قیانت بر برادر خود که هنگام سز و رضا
و زمان دولت و صولت پشت استظهار و روی زر مظهرت میدانست در ستانیت
حکم فرمود تا پشت او را مانند روی طره دلبران بست بشکستند کوجان نوس و ساکی حاجی
و جعی تمام از اوله بزرگ که درین راه رهبری و برین کار یاوری بودند سجنه صام انتقام
کشند و ذلك اولی بهم و اچوی و السیف بیدی الجورنی چاله و بیدل الانصاف آجوی
بعد از ظهور این حال و شعور بوبن فعال سلطانرا بکل مولو اغلا که مفعول منقطع شد و تصور
و کینه از بوابی بواتی او ایکی هزار گشت و العجب این حال بحقیقت داعیه سب عذر و بکرت
و جالبه

بنا بر این که در این کتاب
در بیان احوال و احوال
و احوال و احوال

الباقی فی التمهید
و فی التمهید
و فی التمهید

و جالبه سمعت مکر و خدیجیت اعرام مفعول و موجب زوال و نکال ایشان گشت و بعد از آن سالها
ع وقوع القوم فی سلاجل و واقع نموده و شرف الینیم بطر صورت حال جنایه در سلب طوبی
خانان و اثناء اثبات طاربات احوال معلوم مسلمان کرده و من الامثال البیره ان تعین
تر مالم تر مناصبت عجا ربیه بنه زلفه لر عوفن با سلطان احمد
مخض توفیق و سعادت تا بیدنی جونی و متقاضی صحت کردن و نسای ارغونی بر مقتضی سعید
ولا تعقدن تعضی البغون علی القندی و فی الارض برکوب و کیف و صاحب و زحمت
یکلیله از طلب اجتهال در طریق توصل و بوزلا متقا عدسندی باز عالی پرواز بزرگ پیش کشین
او بر قه قله مشواخ شام و فیه قلعه رواج صما سزه کی خانه بخند و برانه نشین میر نعمت فرود
و شیران سزرت که فضاله فرایر لیا ن مطح و مطح انشال و اکشبا و زبید چگونه از مابقی اکیله
ذیاب و کلاب و تهیه چاشت خود سازند ع النراج للقوق و الحخال للقدم حیال و عمال
عقد ملک از محادات ضمیر او محبوب نمی شد و درین آرزو نامی سودای شامی میر ساید میاض
نامی بقول تهاجی سحر اهرت عذمتی و صلبها طریبا و در بیان عینه اهل من الظفر چون از ضایت
موروث و سلطنت مامل خواس نرا بسبیل بهانه می گرفت بهانه را ایلی فرستاد و التماس
نومانات عراق و شیراز که اکثر با بنو خاص اخفاص داشت در میان انکاخ و بطن گشت اشارت
سعر ستعلم بلی ای دین تدبیه واتی غنیم فی العاصی غنمها و سر بوش اعترار از طریق
عرض برداشت خلاصه آنکه چون سر بر دولت پذیر نیکو استحقاق او اتفاقا مسند و متفاد سلطانی
می شد این مایه نیز هم طرفین باید تا مصالح لشکری که در نظر است از این ساخته کرده آید
فلم تست ترضی ان اکون مصلیا و قد گنت ارضی ان یکون لک الشقی الکنون دارای
ملتمس اگر آثار قبول مشاهده افتد و آنچه نخلصات اینجوعاق دایه مجذول مبر این میان آقا و
طریق مسابقت و متابعت مساوکی مانده و منهل مصادقت و موافقت مور و وللا که از
اسعاف این مقترح متبانی و متغابی خواهد گشت سحر خال الرج میناد و ما انصر خاذل
ولا انصر خوان لا السهم خالع جنگ ساز و برک کن و مهالنه و مدانه را ترک چه بعد الیوم
در عوفن سر بر مملکت و الکلیل سلطنت و راتخت زین باشد و باج ترک قباچوشن تر ناله بمرک
سلطان چون این اقرار صلح پیغام خشن و اقرار ج که داعیه استیجاش بود معلوم کرد گفت
سحر و عذنی جواب لو اردت قلعه و لو قلته لم ابق للصلح موضعا جوالی هم ازین
بهره و شیوه اخفا از موهو که

وضع القوم فی سلاجل
وضع القوم فی سلاجل
وضع القوم فی سلاجل

بنا بر این که در این کتاب
در بیان احوال و احوال
و احوال و احوال

الباقی فی التمهید
و فی التمهید
و فی التمهید

یورت صمد و ملک مانوف ادعاص خراسانت و از روی اشفاق و لهتنام کمال او متوجه شد
اگر التماس دایم که طریقی از اطراف بدان مضاف فرمایم بقدر بلای طریقی شود تا چنانچه
رای انور که **ع** یک ذره ز نورش آفتابست **ص** صواب بید بعد از استنجام رند اسوا
و ایرار زند آرا عاطفت و عارفت درخ نذاریم و اگر بر قاعده راه عوایت خواهد
سپرد و نقش این از دیباچه لوح یکدیگر بکلی سترد **س** یصر علی التمانی
ویوش قلع اخیخه الاغاء **و** مان فرمایم تا موجی از دریای محیط یعنی قوی از خم ضرور
که حضرت ازلی عنان کشیم **و** سعادت کلی را بدایت ایشانست بدان صوب
آیند و از عنون را با شگری که بوجه ایشان در پیداشتی است جیلا منشی کنان
بپایه تخت لیوان رفعت ما آوردند و مثل **ل** لا تدن غضنک **و** انبر دن عصبک
مشاهده کند **س** مستعلم از داریت رحمی اوجب بینا **ب** بر اع بنانی ام قاتلک الجول
ببین جواب لطیف و تهدید عینف ایلی را باز کرد ایند و امید صلح و اصلاح چون دامن دریای
و تدارک کار ما نند آستین از دست در گذشت سلطان زوال در تو نهور سینه اینی و ما را
اراء و اولاد ناس را مواخذت فرموده و ایلی و ستلا بعد از او را و نواب سترلی را طغیاجار
و طاعز و طولادی و ایلی بر سنبلی نوس و جوش و چیغا تو مکتوف و مکتوف
صنوف بلیات کرد ایند و ما مقدول منتظران در بند کرد و از آن میان کینی تو و احوال
بنا ناسی آقا **و** و جوی قلیل از خوف فلک عا **و** و ویف زمانه بی و قاهره اقامت بر چیدن
و از زخم کهنه تن ملوس **و** منصوبه روزگار معاصر راه طویل خراسان پیش گرفت
و از حکم یرلیغ چونوا ایلی را بیستی آبا بک یوسف لور فرستادند تا با آنکه تمام مستعد
و و شکره شد محافظت آن مدد نماید و هنگام احتشاک و میعاد اسفالد جریک مضور از موضع
خود در حرکت آید و صاحب دیوان لیل و نهار با ساختن مهات جریک از دور و نزدیک
ترک و تا جیک اشتغال منوره **و** با صابت رای آفتاب منقبت **س** از این قبل شجاعت النجمان
مو اول وی المحلی الثاني **ا** افاصی و ادانی را مطواع و مدعان ساخته اسباب صلاح و استعدا
آلات جیب مرتب میگردانند پس یرلیغ با سترکاب لکر فلک یافت **ا** در باب ساجیت
در معالجت هر کس از جای خود بهینه عدت معالجت قیام نموند و در مقدمه مولود جو
و بار بار اغول و اینفاق که موسوم به یامارت و قباحت لکر منور و نهو بصدری عمر
جمهور

الابدون عصبک
الوصف
لی
و اینست که در این کتاب
در بیان اینست که در این کتاب
در بیان اینست که در این کتاب
در بیان اینست که در این کتاب

و اینست که در این کتاب
در بیان اینست که در این کتاب
در بیان اینست که در این کتاب
در بیان اینست که در این کتاب

معالجت

جمهور از غشون و کلتا و نارین اعدا و استغان اسان منوجه خراسان شدند
نی قنوی من جدید لوقذفت به **ص** صرفا لزمان لما دارت دوایره **ج** چنانکه صفت این بنا
گفته ام **س** ترکان که چو شیر دروغا بخروشند **و** در صلح بعثت و مدارا کوشند
شده که در صفت رزم مجو خجری بنشینند **ک** که در کف بزم همچو ساعز نوشند **و** از آن طرف شاه لقا
ارغون **ج** چون از معاودت ایلی بر مضمون صغیر سلطان واقف گشت و در عقب کینی تو رفت
یا خبر مواخذت اعوان برسد دانست که آب از سر خرابک **ع** کار از پشت شک دید بر بکند
از انعام ساز صاف و جدال و تحصیل آلات قال و ساختن مصالح لکر و نواضن هر هر ضرور
فایز شده و بعضی از قولها فراوان من **ع** عضه دانستند که اگر ما منفله نایم منهد می شویم که
تومان لکر باده تومان معارضه کنیم چون تمامت اقولم این حاضر نبودند با کینه در دیکران
از لاکن و یورتهای ایلیان را روان فرموده تا بی تا بی و تا بی **ی** یا قی قزلی و از و تا **ج** جیغیم
و هر کس از مقام در عقب را با **ج** چون طغز و نصرت مسارعت نمایند چه زمان احتمال
رواقتا رخمی کند بس بولاتا مورد و جور عدای و بولوغان را نو کراسا حبه یا کلهزار
خاص بطریق متعلقه از بنین روان گردانند و فوه بقول عملا **ج** جیغیم غرض صورتی ملد
و ستامه که سید عمر مخالفان دولت بود با احوار اما کاجی و نغای بار غرضی و ناوان
و قرآنا پس قلع و عا و با بنین قوی و سر طاق و العفو و اولادای و قدغان دانغان
و مقدار چهار هزار سوار ابناء **س** معاربت رحمی بالشهاب لدی الوغا
و قد رحی العوینت بالهتیب فی الفلک **ح** حرکت و مده چون بادمان و طاعت
مراکت نواصی دامغان **ج** محط شعاع ابصار اینان شد خیر او رزند که الیناف
ری ولایت زنی رفته بود و دیار را نالی و اسباب سوزنه و کشته و رفته و مرای لادرا که
ایلیوار عنون بعد خواب کرده پس تمامت او زمان را بغارت بهد و با دریا بیان
فرستاد و او را آن تجامر فارغ و آرزو نایم **ع** غضب ارغون را بر نایر سوزا
نشاند چون شیر زخم یافته در اسطراب آمد قسم پاک کرد که در از این جانیست
جانیست را استجمام نیکم تا بی ترحم بر رخ تیغ شدایی سزای تحزیم سزای در کنار
لور کار او نهم از اینجا استخار و وصول لکر تا روزه سب را سب و روز را روز **ج** جیغیم
نکفت دو غزلی را بیک منزل می بردند **د** در حوای آن خولج **ا** اعاقا ملاقات عسکرین

نیشاند
نیشاند

و از آن

و منارت فریق افسار از دوسوی روی با قبال آوردند بوقتی که از گردش مغفوز کار فرج
مؤلفه ترا و او خورید زین صام و فویقوم به همچو کیمین سپر صفه بنا بر این
آراسته از طرف ارغون بولانا مور و اما کاجی در میمنه بودند و بولوغان در میسر و تا و تا
در قلب چون هرگز اقبال او نابت و از طرف سلطان بولاجوش زلفه در قلب کن و بسیار
اغول حافظ میسر بود و آلیساقا لشکر و راید ظفر در میمنه ایستاد با کجا دل ابطال در علیان
اند و سواران از اطراف در جولان **سحر** و هر کل متبیح الاطلاق بتبیح الخطب لضاق الاطلاق
یسعی به البرقی الآ آت فرس **سحر** صورت الموت الا اند لجل **سحر** یعنی الراج بعد رینه لیس
ظفر و نادی جواد مال کفیل **سحر** مجلس رزم را از لشکر جنگ تیز شده زخمه سنان او تار شراین
را از برفه تجاری اصطحاب میداد و صلیل فضال و صام خیفه و تعبد الاصول ضربی می نمود
بر او ای کوس اعراف جبار که او اعدایات ضحاک و الموریات قدقا **سحر** صفت داشتند در پای
گوفتن آمدند ساقیان قضا بکاسه سر باه شراب هلالیل متراق مداوا هلاکت می نمودند
و در میان آب دندان تیغ از نجیح جل الورید چهره را سلکونه می ساخت و چنانکه دوستی
گفت از هر گوشه دلاوری و بهر طرفی کان وری در صحرای بر دیکر می زدند و در اسرار
تو گفتی که خورید شد در شرح **سحر** سر سنج کجک را باز کرد **سحر** در آن هر چه بد فرج بر او کرد
سوا همچو زنبور شد تیز **سحر** صدنگین تن و آهینین بیشتر **سحر** ز کردان هر کس که انجا گذشت
کمانش جان بد در آن بنزد **سحر** مگر کس که دال بشناقتند **سحر** بر اندر پر بیدر بافتند
چون ابر کمان تبر باران کرده شکفت اگر از سبزه زار خنجر کل و لاله شکفت
ز بولا دیکان پر عقاب **سحر** سپر کرده در پیش تیر آفتاب **سحر** ارغون سباوش
وش تهن تن **سحر** رهیون پیکری که از فراغت او محمد خوش خرام کردن بسته
عقال بحر **سحر** جهان نوردی که او زرش از بر اینیزی **سحر** بعالمیت رساند که اندر و در
سحر و کل دواتی فی راس چور **سحر** قنت ان کیون له شگالا **سحر** یوژ ایتیر لوامسی صدیدا
ادنی جذی اچدیله نچالا **سحر** سوار کشته **سحر** کان فی سدره بدره و ضرها ما
و در مدار میدان چون نوبت دور بود **سحر** یدیر با طراف الراج عیهم **سحر** کزری
کوس المنا یا حیث لایشتی **سحر** الخمر **سحر** فلک هزار چشم بران نیزه گذاری **سحر** میدان کزری
و خنجر گذاری **سحر** با خلاص آیت **سحر** وان یکار **سحر** می خواند و زبان سوزان چون تیر از خنجر راست میراند
سحر شاه

شاه بر اسب قیل تن زخ فکند بلیک **سحر** شیر فلک چه سکت بود تا شش پهل شتری **سحر** شکامی که
کان جایی و اما خنجر روی بتان در خم می افکند و قمر در قوس می آمد و چون تیغ آتش بار صاعقه کرد از
بر زوق اعادی راست میگرد روزگار من گفت **سحر** شبهته و السیف فی گفته **سحر** با بعد از
هر چند لشکر ارغون میان لشکر سلطان کوس قطره بود و دریای محیطه یا زنی نسبت اجوام
بسیطه اما شاهزاده با مقدار با نهد سوار **سحر** مانند شیر شکامی که کله آهوا از اغنیتی نژده یا باز که
نهوازا بتقار و محبت شکر **سحر** خطه بر قلب و ساعتی بر اطراف عملها جان شکر می کرد و میکشت و
می تاخت و بهر صدمه سر کارا چون کوی می انداخت **سحر** تور **سحر** حوب تغلیط کشت و تجا و یغ دماغ
پر دلان از دغان سودا و آتش غضب با متلا رسید **سحر** فرو بسته در ان غوغای ترکان
زبانک نامی ترکی نامی ترکان **سحر** بر ک سروران سر بریده **سحر** زمیز جیبا آسمان داور بود
مغافصه البناق از میمنه بر میسر **سحر** در جمله **سحر** اولی **سحر** والصر عند الصدمه اولی **سحر** بولوغان منزم شد
و سید نباشت منظم هم از انجا سر خویش **سحر** و راه لشکر گاه سلطان در پیش گرفت **سحر** بولانا مور نیز با امانت
از میمنه خطه طرف مقابل را حمله آوردند **سحر** با سار او غول **سحر** با سازون کر عیان و از بر نافت
سحر بسط الرعب و الیمن یمنیا **سحر** فتو لو اذن الشمال شالا **سحر** بولانا مور **سحر** تا نزدیک قزوین
از عقب رفت چون او را نیافت زنا و فرزندان او را برون آورد **سحر** و دید که کان را چون
کرکان کوسغند از غارت کرد از طرفین قتل شنیع و نکالی قطع رفت **سحر** و هر دید و ولایت که
بر حمر اینان افسار اثر عمارت از ان نواحی فتح کرد آیدند **سحر** و سوزان دیار باجال موهو زنده
چون هر دو لشکر با یکدیگر مختلط شد **سحر** در لنگر و دار و دران کرد **سحر** ارغون با قنت فوجی
از قلب جدا ماند **سحر** وقت دهر ک قلب **سحر** وقت بزرگ قلب **سحر** رهنی میان نوش تو کشته
سامان توقف و مجال تبنت ندید **سحر** راه فیروز کوه **سحر** روان شد **سحر** و اعدا لشکر که در خدمت رکاب
بودند بسید سوار می کشند در خاطر داشتند که بشکر و او ناس بودند **سحر** و دیگر باره استیغاف
معاقت و استعداد مکاوت نمایند و نیابای لشکر چون از حال نهد یخبر بودند تا امت متوق
شدند فریقین نفع محاربت در نوشتند دست از جنگ کشید داشت **سحر** چون سیم رخ زرین بال آفتاب
عزم آشیانه خوب کرد و غراب سبب چوالک **سحر** ایچو را بر اطراف سهل و جبل کسره **سحر** آوازه افسار که
ارغون بد اینست **سحر** اتفاقا لشکر و او ناس در رسیدند **سحر** چون از حالت نهد **سحر** خبر یافتند **سحر** حبت
کردند و در راه **سحر** ای راسی که عالت اینسانست **سحر** آغاز نگاه دست متمک **سحر** فلک و باراج موهو پیکر کشته

الدوام و الزمان و الزمان و الزمان

و منارت فریق افسار از دوسوی روی با قبال آوردند بوقتی که از گردش مغفوز کار فرج
مؤلفه ترا و او خورید زین صام و فویقوم به همچو کیمین سپر صفه بنا بر این
آراسته از طرف ارغون بولانا مور و اما کاجی در میمنه بودند و بولوغان در میسر و تا و تا
در قلب چون هرگز اقبال او نابت و از طرف سلطان بولاجوش زلفه در قلب کن و بسیار
اغول حافظ میسر بود و آلیساقا لشکر و راید ظفر در میمنه ایستاد با کجا دل ابطال در علیان
اند و سواران از اطراف در جولان **سحر** و هر کل متبیح الاطلاق بتبیح الخطب لضاق الاطلاق
یسعی به البرقی الآ آت فرس **سحر** صورت الموت الا اند لجل **سحر** یعنی الراج بعد رینه لیس
ظفر و نادی جواد مال کفیل **سحر** مجلس رزم را از لشکر جنگ تیز شده زخمه سنان او تار شراین
را از برفه تجاری اصطحاب میداد و صلیل فضال و صام خیفه و تعبد الاصول ضربی می نمود
بر او ای کوس اعراف جبار که او اعدایات ضحاک و الموریات قدقا **سحر** صفت داشتند در پای
گوفتن آمدند ساقیان قضا بکاسه سر باه شراب هلالیل متراق مداوا هلاکت می نمودند
و در میان آب دندان تیغ از نجیح جل الورید چهره را سلکونه می ساخت و چنانکه دوستی
گفت از هر گوشه دلاوری و بهر طرفی کان وری در صحرای بر دیکر می زدند و در اسرار
تو گفتی که خورید شد در شرح **سحر** سر سنج کجک را باز کرد **سحر** در آن هر چه بد فرج بر او کرد
سوا همچو زنبور شد تیز **سحر** صدنگین تن و آهینین بیشتر **سحر** ز کردان هر کس که انجا گذشت
کمانش جان بد در آن بنزد **سحر** مگر کس که دال بشناقتند **سحر** بر اندر پر بیدر بافتند
چون ابر کمان تبر باران کرده شکفت اگر از سبزه زار خنجر کل و لاله شکفت
ز بولا دیکان پر عقاب **سحر** سپر کرده در پیش تیر آفتاب **سحر** ارغون سباوش
وش تهن تن **سحر** رهیون پیکری که از فراغت او محمد خوش خرام کردن بسته
عقال بحر **سحر** جهان نوردی که او زرش از بر اینیزی **سحر** بعالمیت رساند که اندر و در
سحر و کل دواتی فی راس چور **سحر** قنت ان کیون له شگالا **سحر** یوژ ایتیر لوامسی صدیدا
ادنی جذی اچدیله نچالا **سحر** سوار کشته **سحر** کان فی سدره بدره و ضرها ما
و در مدار میدان چون نوبت دور بود **سحر** یدیر با طراف الراج عیهم **سحر** کزری
کوس المنا یا حیث لایشتی **سحر** الخمر **سحر** فلک هزار چشم بران نیزه گذاری **سحر** میدان کزری
و خنجر گذاری **سحر** با خلاص آیت **سحر** وان یکار **سحر** می خواند و زبان سوزان چون تیر از خنجر راست میراند
سحر شاه

الدوام و الزمان و الزمان و الزمان

و در اصفهان و حوالی را آتش غارت در زنده جهان در زلزله و غرض افکار و از لغزش آن دولت که در راهها
و لوله و جوش ارغون بتجیل بان گرفت چون دو جنانک منگام نزول مجال طبع بنده در راه
از خدمت سلطان ایلی رسید و بیعام حال که ما اینها را نگفته بودیم که با ارغون در عرصه مبارزیت
جولان نماید حکم بر بلخ جان بود که ارغون مبارک سلطنت که آنجا **بهر** تقسیم ابطال و تسهل فرج
و ترغیب حاجات و ترویج نصاید حاضر آید تا بعد اللیاء و التی در مجلس ستمین یکدم یکس در ام
بر سبیل معاوّه و بارشمنی حال استظاب حال شود باید که ارغون زار بخت و نوبت مرده
و عقد بخت و تقویت مشرفه و احوال و معاوضه توهمات و سوابق خطرات و التیفات
با عمارت صافی و مخا لسنی و انی حضرت نوحه نماید ازین جنس سخن چند متعلقه و اعلا
عاقلان فراموش ارغون قلعنا ترین و لکنی کورکان را خدمت سلطان فرستاد
تا بیانه هم ازین نوع در جواب پیمانند و تمهید معذرتی بنمایند لکنی در مسارات صورت
حال ارغون از توفیق جموع و قلت لکنی و استغفار بسیار شرح حال و گفت اگر استعداکن کار
ارغون درین حال مهمل نماید چون لکنی و او ناس بوی منقل سفید صورت کز و صفت باز در سپهر
اینه کون مشایره نتوان کرد بشنایت که مهلت لکنی باز که توقف بر نیک و ضرورت ملکی نایز
بندیده عاقلان گفته اند توفیق از تبعات زمان نماند بکم آزان و لطایف جیل دست در وقت
تلقی بتازه روان کردن به سلامت نزدیکه نماید اما روز گذشته را باز نتوان اول و نیز از شرف
بیش در قبضه امکان نیاید بر بندگان کزانه لوازم مناصحت و تعظیم فراموش و ارشاد
آنچه بخواه خاطر مجذوم باز کرده معین است اندیشه صایب شهنشاه در کم روزی و وضع
در ایک العیال بانه که فوت شود در بیغ باشد بعد از فوت قدرت بخت و حریت جمع بیعت
و تکاپوی فکر منج نکرده و سلطان با دو انده نومان لکنی سواران کرد افکن شیر کبر
فروشنده با جوشن و تیغ و تیر در حرکت آمد **بهر** چنانکه الان طاهر الموح مصطفی
تصنیق عنده سهول الارض والاکم بعد و به الیخ حصری فی السفة رسف لکفید لایسی به قدم
و بعدد السج منه و می مایه منه قنایت فی الجو فر دم در جیل بزرگ و یک اعوضه
و نکر کیدان اهدت و اراستکی و اهدت و پراستکی در هیچ تاریخ مطالع نرفته و به طرف که قریشان
می آید در ظلم و عارت دراز میگردند و ظالیق را در عیارات بچن و تعذیب می آید و تخصیص دهعان
و نواحان **ع** فاجت خرابی علیها النواج آیت سفید هم مرتین بران بکار کان خواند
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب

فصلی
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب

و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب

و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب

و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب

و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب
و در این کتاب در این باب

سلطان در خانه که شکل مستدیر او مواری دور فلک و مثل خلد برین بود و حامل آفتاب سلطنت
 بود. کانه صیحت من فضة ضربت. و زینت بدنا بر مفاصله. ان قریل کن البیران ساکت
 او جلا غنت فلن یعشاء عاطله. و بعوف عجم او را خوکا خوانند بر سر دولت نشسته و باب
 نفوس هموم از لوح کینه شسته دل خود را بنده اب خطرات و قدم سرات ترجیح تا بیل کرده بطر انتقام
 و دلال استعلا که هنگام فرصت از مقتضیات بوابل نغانی و عواید قوت سهولت باشد در کار اید
 اشارت کرده تا مجال دخول و استیذان چون عواید اما بی برار عواید تنگ گردانند و او را در معارفه دو آقا
 باز داشت بلی آفتاب سما که بنام سورت ظلمت از اثر آتش افشانی میکرد و دیگر آفتاب خاک نمونگان
 و تمنع از عروج و انما تدر سیاه در وقت روزال با چرخ میکرد ایندی خبر از آنکه فرانس تقدیر غفلت بر عزم
 و مؤخر دلیل سر آریده ظل ظلیل دولت جهت ارغون و اروع مبارک او او داشته خواهد کرد و بدست خود
 روزگار مبابی جان بنانی در عهد سلطانی اینکشته چنانکه در قوع و اینسق از کلبر ک طری کلاب ترخ کند
 از عارض من سیاهت رلق عرق چکان کشت و زبان از تشکی چاک و قال از بتکی حال
 متجرب بر کرده خاک خواهرش بولغان از غایت شفقت و دلسوزی بر خاست و پیش او لکد تا لطف
 بایه جز خویش تا بنس آفتاب از کل سیراب سیم پر و پو چهره او محبوب گردانند بعد از زمانی بولغان
 خاتون را در فوکاه راه دلو نوسلطان او را ترجیح کرد و کاسه طلا چون سهای معصوم را در دام
 کام آوید بود و سها بین اما بی بر بابل مرادات کامیاب یافته بر این اطعام و تطهیر اشکره خاص
 تجر کنان دامن کشان بیرون آمد بری قبه باج و حاجت از سر رشک کلاه کیوان در خاک
 انداخته و از طره قبا و روید ریختن ایگون زرکش هر و ماه سیماب کون شده در حوال اردو ساعنی
 جا نود انداخت چون بخاک معاوضت کرده ارغون او از طلا در رفت و زانو نو و حرام خدمت بولغان
 هم اقامت کرد سلطان او را در کنار گرفت هر دور صاره لعل کون را بلای و در انگر رحمت و مجلت
 مرصع کردند لولف کاشش قطر المزن و چه شقایق بس زبان سلطنت نوید ها که بر قاعد عهد ارم باقا
 ارغون اردانی دانه و ملتقات را بعل اسعاف بر جوید اعطاف رقم زند و از جابین برک تمت
 و معاسمت سازد بچند و ترک شمر کاشرت و نصیب مضمون مناصبت پیش گیرند لیتسوق عقود الامور
 و یقیم جروح الجهور و سکن القلوب المقلقة و یتلانی الجون للارفة و نصیر العیون مالشا هذ
 فی الدعة تقو معدال علی اللام دع القلوب تقو حالی فرکاسی مفود تعیین رفت ارغون
 باری دران روز که صورت عقب باری داشت آیس شده و با اندوه دل آتش و ش آیس کشته
 خود

وازظنه و طرد

خواسازانه

الارفة ام العلقه ام الارق السهره

باعتبانی
 در این کتاب
 از کتب معتبره
 در این کتاب
 از کتب معتبره
 در این کتاب
 از کتب معتبره

صاحب کتب
 در این کتاب
 از کتب معتبره
 در این کتاب
 از کتب معتبره

فوق و بولوغان و ما و بولوغان خانقا دران مقام و حنت و دست سکن سندن اروع برادر بوقا چهار
 لشکر چون کواکب پیر امون فوکاه آسمان در ایندی بحوالی محیط شدند روز دیگر را حالی که خورشید شنید و ار
 تخت میناسی برآمد سلطان جهت مواصلت تودی خاتون روان شده چه خاطرش بجانب چون
 جوهر بر کز اصلی مایل بود ایساق را تعیین فرمود که بعد از انحضت رایت سلطانی اردوی حیات ارغون
 کوم حال بمنزل بوار رسانند و خود تا از درخت نو بر وصال تودی بروی کل بهجتی اجتناب کند در تجلیل نام
 حرکت و صف و بلیل نواب عقل میگفت از زلفه طبع کاتب سه طراوی نذر کسب باغبان هرگز
 چودست یافت بر اطراف کلستان تودی تیغ میناکون را با ساقو عقیق زنگ معاوضه زد
 و وصال زان از صیال تیغ زنان تیغ البیدل کشاخت بطون عواتق را بر ظهور عیاق اختیار کرد
 و بداشقه نفور لطافت از مکاشفه نفور اطراف عافل ماند از بهر نوش نشوت انکیز عقار طارا
 پیش نینس عقاب فدا کرد ایندی در هوس ابکار و عوان انکار اعوان را فراموش فرمود معارف
 و عرف بر معارف لشکر ترجیح یافت در مناظره خدیو بیض و منقعات مخاطر صدقه بیض و منقعات
 ناچیز انگاشت صیاح دیران و غانا شغف بصیاح دیران بیا مایل شد در اری عوالی ریوف با
 در میدان رزم ناید عوالی شغوف در ایوان بزم توقع کرد معراج میهات نغزب فی حدید باده
 در نظوت سرای مقصود بر کوشه تخت سلطنت عروس کت از در کنار کبر تنگ که بوسه بر رخسار آید اید
 از خنت و طیش چون درین منبج خواست خفت برای یکساعته مساکن ساکت عیش بترک ملک و مالک چند
 چنین بگفت چه مست جام و رام بود و در سر خیال دلارلم فارغ از گردش ایام بذر ام و بیخبر از ایلام این لام
 زدی دام و دشمن گرفت بدلم بکش خیره زده و میر آب نام ارغون بگفت دولت
 حیوة مقدر بود سلطان سیف در وقت خود نراند و الوقت سیف قاطع بر بخواند و در انتهاز
 فرصت و اغتنام زمان قدرت قدم غزلیت در طریق فلا بتدل شغفک الایها نه هالک لاجوم دشمن
 از وحد اتاک عدوک خرابها برآمد یوم بتدل الارض غیر الارض معاینه گشت و لکد
 مثل ماکل فرصة تنال و لا کل عثرة تعال بوقا بظاهرت بر ارض اروق کرد حضرت
 سلطنت رتبت قربت و اعتباری تمام حاصل داشت و شهرتی یافته بود و از پانیه مصود در کشته
 با کت بهر لکان و بعضی اعراف و ره پوست که لهد اروع چیکر خانرا مستدل بل مستأصل خواهد کرد
 و سلطان را بتعلیم صاحب دیوان و مرتب و مقدم داشت و از برای کسر مغول لشکر کرج را در تمام ایساق
 مقرر گردانید و او را بر غایت استظهار و اعتضاد از سایر اعراف و اینا قان بر کرد ایندی صاحب حمت و حفا

در این کتاب

از کتب معتبره

تکلیف اللطیف
 در این کتاب
 از کتب معتبره
 در این کتاب
 از کتب معتبره

الایها

چون بخت سمت غیر عقیدت دشمن درنا صیغه حال بکلمه سیاهم فی وجوههم معاینه دیدار غفلت
کار حق را فراموش کرده و بدفع شرف و جود او تعلق نماید و آن را روزنامه تاریخ سعادت و شکام
توفیق و هدایت نمرد چه اگر بطرف اغفال و اعمال گراید و پیرایه تذبذب و حتی براید تا کار از دست
چون تیر از پشت برود و آب از سر جانک فرصت از پیش بگذرد بی شک در خون خود سعی نموده با
و درین جهان آن معذور و مشکور نبوده **ملفوظه** و کیف یفتح باب للملم وقد شدت علیها و الاغفال افعال
مصلحت الواس و وکیل نیز بازند که هو لاجور ایحالی و لهدرا از سر سرسلطانی برداریم و این مقدمه باطلای
منوط است تا من را ازین اندیشه صواب غفله میباید کرد که چون روزگار ما نهد دل کنایه کار را
سپاه کرده و لشکر روزنی برک و سپاه این عزیمت تصمیم رسانند هر یک از مقام خود مترصد
زمان موعده و مترصد او آن میباید شدند **س** چو جوخ بلند از شنبه تاج کرد **س** شامه بر کند بر لاد و
رایضا فلک رفته به راه آفتاب وارد از میدان آسمان بیرون تا خفته و ادم شام راستام مویخ
بدر بر انداخته بنات العرش کرد عجب شامی کردن شده و فو قدان دیدان و در حولت
لیالی گام رید زهره ناشطه ترک نرم عنوق گفته و بهرام سیاف گوشه خور کرده تیر در بر خامه
انداخته و چون مشنر طالب غرض گشته و زطل و توت سر زار دلو در جاه حیات اغلا اقل
ما فهم گفت **ع** ولكن الحق دلوک الدلاء **ملفوظه** من چینه نریا بصفت چون مهره
تقدیر شجری شده جا بگردد **ع** کوسی دختران ثوابت چکل بستگان بعون از و رای کوه
کچل بنظاره ایستال تا کاه بو قاپیسی فرگاه شامه آید و دامن فرگاه را چون چجاب
شرم و آرزوم برداشت بعد از آنکه او را از حکم ریع او را برای مصلحتی و سالی اند از خون از مویخ
و حث مضطرب بر خاسته و اجس اندرون در تکاپوی که همین لحظه با جود و دل در درج
و دایع روز جوانی از غ **ملفوظه** تقویق للمنی سبب و دایع **ع** تجع نماید بو قاستار خون
کر فته بیرون آمد از خون استقامتی بگرد و استغفار می نمود پس صورت مواضع قضیه
کنا فیکون و امضا رعایت سنجون و اغلو طه تا میل هو لاجور ایحالی تو تیر کرد فرموده که
با بولوغان کنکاج کرده بویسم برویم بو قایمانه شد گفت رای زمان در چنین مقام مصلحت بین
و صواب دلان نیارند مبادا کارها دست خفته متلاشی گردد و زمان فرصت مانی **منقول**
اذا اصبت فانزم و اذا وجدت فانغم **ع** با هم دیگر روان شدند **ملفوظه** ایحالی **س** و اکب مروج
و بلغم بکلم غم و محرم بجا زیم چون بسته بودند چرخ بجزر اعلا گشته **س** و سوار شدند گمان
برین بیت

تجربه
ایزنا بدین
روز سه را

بدین بیت **س** و بنات غراب و الوجیه لاقی **ع** و اعوج تمی نسبة المنتسب **س** بر ابا باین چون
آتش سوار شدند و آب ناموس **س** شمن بر خاک استذلال ریخت اروق و مولاجور در زیر بر سر سار اغول
راندند و او را با چند خواص سمت خفته یافتند و از جویدن اجیانام ایشان محو کرده از خون و بوقا
عازم یوزت الیناق که خضم الله و نایب اجد بود شدند آن عرفه نمرد از اندیشه نیش **س**
س من کل شایله الخطوم طاعنه **ع** لا تحب السجف مسرا و لا الكل **ع** در پشه خانه
پهلوی تنم بر بستر استراحت مسودن **س** به **س** یا را قد الیل مسرورا با و له
ان اکولوت قد یطرقن اسما را **ع** بایتونا در راندند و او را با پشه خانه پاره پاره کردند
بعضی یتناق داران دست تیر برک لاند بوقا او از حال که تا امروز بیاسار اهر کوچ میدلیم
و کردن انقباله بر ربه مطاوعت می نهاده اکنون بیاسار هو لاجور الیناق را کشتیم این سلاح
بیندا خند و زانوی خدمت زنده بر زمین ضراعت نهاده فرج روزا بگردان سبب ما کردند و در
و رلازل در منازل اقل **س** می تا بگردانی انگشتری **ع** جان را در کون شود داوری
و بین نغلی سفوه و انفرافها **ع** تقلب حالات و کشف مجایب **ع** مع دران شب ما از میان
واقعه دعما با ذیال ظلام تمسک نموده بر مرکب وار سوار شدند و از عقب اهر چون بالی کرد
بیاید روان **س** الیل دایع و البکاش تنفط **ع** فن بخا براسه تقدیر **ع** اهر چارونگی
از اسفوان بل هزار فرسنگ از سر حد امکان معاشرت با سر سیر و افسر ملک گذشته بود و
این قضایا نبشته **س** یا را قدان الیل غفله **ع** فالبص استغفار و ارجابه **ع** ما ترا
جاذبه قرار و سکه حیات از جز ضبط بیرون رفته بر سید قصه حادثه فرار خود و اطلاق از خون
و احوال سنجون و قتل اعوان بر خوانند و بکواسی آن دعوی سیلاب شک حرمت از هر دو دیدن بر وجه براند
ملفوظه فاربعة نظرن احوال جاتی **ع** و تعینی فرسرها و بیان **ع** صعوه زفری و اجد ابرامی
وصف لونی و اشراف جانی **ع** بدین خبر موحش و بیغام شوش دل سلطان در قلوب بلا بلاروق
و جان در مضیق بیجان بیجان هر چند اهر با چند شرح اسباب منصرف از زکار و عا کر
و قرآن مفخایر صورت لایسرف داشت بالفروه منصرف شده و اعلام دولت مخالفان
علی الا بندا و فوج کشت حکم تهری و داوری چیزی رجوع قهری اختیار کرده و بقصر الا ن باز آمد
خشیت و خبیت بر خیم مستولی شده و لشکر جبر و خجوت بنکاه اصطار را تا راج دلفه **س**
باطن ظاهر حالتش سوس کرد و اضطرابش در مونس اندرون آتش بر کوزه ازینجا بر غم اردوی

بسیار ازین
اکل سترقن کاط کالیت
سوق فی مزالین
البحف الی
الاسرار
در انصاف
اغرم افان
فی الی

ما درش قوتی خاتون غمان بصوب مراب معطوف گردانند و خود مانی کا زبه که کسب بقیظت
 یکسبه الظان تا آخر حتی اذا جاء لم یجد کشیاً اورا غور میدرد در راه او او قولش که
 و ملوک اطراف تخلف می جستند و منزل و منزل از وی باز می ماند و او صورت اختلاف می گرفت
 بر کاشی زکاشی دور می ماند زینت آینه مسطور می خواند صاحب جوان نیز در زمان
 مراجعت از خدمت چشم و خیل و خوال و موالک و جنایب جدا مانده کالشمس بجای آسمان و نوره
 با یک کوتاچی بجای هم رسیده بعضی خوابکان شیراز که در خراسان بخدمت ارغون می رسیدند و بعد
 از مغالنه و انزاع لشکر چون کار دیگر نموده و احوال مستمر سلسله اطباق بکسته بطرف اردوی احمد
 آمد از توج آن فتنه و تلمیح نیز نایب در همایه مهانت و فیاض دهشت پویان بجای هم آمدند
 صاحب جوان از زبان یلکو سرالای بگرفت و بکمیقت بر سر جهان و کار او بولایع است
 و بازی و موزور بموتات مجازی نزد ایلم مبتلا در چارمچ مجازی عرف اللیالی قبل ما صنعت
 فلما دمتی لم تزدنی بها علما چون عیفت تخت می نواهند و آنک قول مخالف را نیز کرده ساز
 برن علق کردن نسبت لایقتر نموده عازم آصفهان شده وقتی که از حایل فلک تیغ صبح بر فوق
 شب تیره راست کردند قدر توایت زهر انجم و فد بشتر بالصبح طایر الاسحار
 اما ارغون در آن شب که بمطافرت اعدا روز بدر بود و بمساعت اولیای شب قدر چون کارکن
 بسافت و دل از مواد کینه پیر داخ شب برتیب چون بخت هو بیدار بود
 فلما تعوی الصبح من حیلة الدیمی و غرض نجم اللیل غر طول ما سهر عارض صبح از شکن زلف
 درخسیدن گرفت و شامها را کافور بدل شمارها عین بر اطراف چرخ اخضر بر تختند شهر لکان او را
 بخدمت آمدند و نعمت جیات و دولت و قهر اعالی سلطنت را بعد از قطع اهل تنبیت کرد
 چه خوش باشد که بعد از استاری با میدی رسد امید واری بوقا که بعد قضاء الله منتجان
 و سلطنت بر ارغون ثابت گردانند بود بوز را بر جازه بلای میون و نیز در اندک خور و بسیار
 از آسمان برده کرد و در تاختن سوسو سفور لوق روان کرده تا لشکر قوا و ناس را اعلام کند
 و راه احمد نگاه دارند و دانش تو شیخی ما پیش تو شیخان فرستاد و فرمود که در راه شمشیر از نوکران احمد
 در رخ ندارند و بهر موضع که مصادفت افتد بجایه کویزه اینک ارغون با پنج تومان لشکر خواهند
 رسید بوزار نشینت این مصلحت بنه روی نیز بر عزم اقتناص صید مطلوبه اقتناص از دشمنان
 حرکت و موفقیه چنانکه درین ذکر شرح حال آید شوه از القاء این اجبا و تامت اردو سمت تو قوا شوه
 گرفت

صباح
 شامها غیر
 و در این شب قدر

علاوه بر این که در این شب قدر
 در این شب قدر که در این شب قدر
 در این شب قدر که در این شب قدر

الحاکم القیامه
 الحاکم القیامه
 الحاکم القیامه

الحاکم القیامه
 الحاکم القیامه
 الحاکم القیامه

طامه کبری در در دنیا واقع شد و فطاعت آن مول و فرخ و شاعت از خوف و فرخ تا مقصود همان
 بدو حضرت شد بالشاه زر و سیم و اوانی عرص و زره زره ثباب و بیاج و پرنیان چون شک فاشا ک
 سناک افکار از غایت رعب و هراس انتغات بدان می گردند حکم دلاص علی البطیاء ساقطه
 حکم جهان علی اکصبا و منتشر خواهد که غیرت خلد برین و حورین بودند زواجر فایده که با استدلال
 و یمن عز در تقلدن مثله کان التراق و سخت بالیاسم طر ایر منایم بهاسم اینان بعد از کوش
 و کردن چون قطرات اشک از دیده روان می انداختند و پیاله از زمین و یار می دیدند و در راه و لغوار
 می خریدند و از ترس منون روزی یوم لایمنع مال و لابنون حسب حال بر و جوان افعال
 تا جهان ریم دست برد نهاک دست بزدی چنین نداده یار سوغنجاق با غوق سلطانیا
 و خوانند و احوال راه مسلی گرفت و از زبان عصبیات و اجواد ظالم می شنیدند ایک طریق الرشید غیر مسلم
 عزم داشت که از عقب سلطان برآید در راه مغافصه طایجو قونجی و کیتوغا با قوی دیوی رسیدند
 و بر اعوق زده از طرفین جنگ در پیوست ما کا از شست قضا تیری بر مقبل برادر اعوق قونجی رسید
 و بر جای سرد شد و کوب سوغنجاق را نیز تر زنده خواند را باز گردانیدند و در مسلی بخا فطنتان
 قیام می نمود سلطان چون بار دیوی مال ز رسید از انجم کار و اصدوم روز کار که ما کاجین فتنه
 می انگیزد و با بیوسان بدین گونه رنگ می آید خبر حال قونجی گفت مصلحت با ندیم اینجا بود و او را که ملازم
 با خود مستغرق و فطبق گردانید و جسم نهان برین عرصه بوقلون تا خود فلک از به چه آید بیرون
 و در آن حال کعبیت واقع بر هر کس ملتبس بود و بر حسب غلبه طنون و اختلاف عقاید درید او
 هر کس سخن می گفت روز دیگر را چون زباب بناسیر صبح صاف از چشمه فوریدند تا را نجا رنجه
 و دی کیتی را مانند این چنین بمصقله لعان برده و قرائعای و سیکتور علی الریم بخدمت رسد و از وصول
 پارتا بر جناح تعجل به رتبت نکر و زینت اسباب سلطنت سوال کرد گفت ارغون را گرفته سپه دایم
 تا اولایع و از قی جهت جو یک معین فرایم مواض فراخ رو بچندان بدرید
 کین سوزن غم کام بتواند دخت نایبان بیرون فرکا نشسته بود و این مفروضات را
 استراق سمع میکرد آواز حال که قضیه برین وجه نیست شنس سپه و شصت میر با ارغون عقد صحت
 بسته اند و جهره مطاوعت لهدر را بخدشه غدر و انکار خسته حال که کینه آمد اگر قبای مملکت
 و تاجی دولت و نظام امور و استقامت حال لشکر مطلوبست او را محافظه باید کرد رضی با کیمایان
 عالم حاکم و صورت پرستان عه زانی جانی هر لحظه چون شاخ مید از هر بادی بران و بر ساعت
 چون شمع بر خد گذاران

ارزنده الطاهر فرات
 العیسی و الامام اللین الرق
 در عداد و در این راه و در این راه
 در کجای سفر و در کجای سفر
 الفخر الکاتب
 الخیر الکاتب

الحاکم القیامه
 الحاکم القیامه
 الحاکم القیامه

چون بی اختیار از محاذات بعبار و ابعاد و رفع شد و و این حالی از توفیق عسکر و تبلیل ضایق
 و اشغلی ظاهر بخصوصیت لزجانی اشعار کرد از فو کا بیرون آمدند و کنار و تفاق بلطاز
 محاذت منف خود عقوبت قرآ اس با اعلام پوره در حرکت اندر و بهر طای غارت ز بار
 آغاز کرد اینجا رسیدند رسیدن همان بعد و بر اردو زدن همان چون سباع و ضیاع
 که مغاضت بر سر طبا و آرام مصادمت کنند نیز بهایم سیرتان نهنگ را در اسوان شیکلی
 و جوز حسان معصورات فی الحیام افکارند و طکل و ملا بس را خلع کرده بغارت کاند و تا مدت
 و بساط زر و کیم و ثنایب و قماش که در اردو یافتند التقاط رفت قوتی را برای از کوشش کرد
 جدا و موزنا از پاره بیرون کردند و نیز از ناپاکی و بی باکی ممکن بود بفرستند و هم از یاسا
 معقول است که در هر لوح و لوح پیریه خوانین و بنات باشد از توقعات و مطالبات مصون دارند
 و بدین آن آیینی نرسانند اما درین حال شباطین معقول چنان از کینه ضبط بیرون بسته بودند که
 بقول بیچ لادول مندی گشتند و منار گشته چنان از زمین و زمان بالا گرفت که آنرا **اصراع**
 باران دو صد ساله فرو نماند عاقبت سلطان را گرفته و جامه بیرون کرد در فو کا نگاه
 میداشتند اما ارغون چون استدراک کار سلطان را غم استرکاب منفذ لشکر از اولاد
 بازماندی داشتند و کلها بکوشها رفته بود و انتظار تحفیل اسباب و محاکم استبطا در آن موجب
 قوای مطلوب میسند یا مقدار سبب سوار چون و اثوق بود بمعان و انت و انجا انجا لغت و انجام
 موا عید فتح و تا میدعان فلک سرعت بجنا بیده اما یک یوسف شاه نو و سید عالم الدین از سلطان
 در غلوان انزام او واجعت کرده بودند و شرف کشمش در یافته درین حال ملازم رکاب اسان سانی
 رعنان اعنان سانی بودند هر یک با یک کوتا بی و بوقا سید عالم الدین را قتی شد و بوار طم تربیت او
 محلی و موق یافت و ذکر آن در موضع خود اثبات خواهد رفت ان سانا الله تعالی چون ارغون نزدیک
 مسلی رسید زهر سوکینا به این شد بزوی یکی لشکر کین بر فاش جوی قرابغای و سیکور
 با لشکر و او نام سلطان بسته بر گرفتند و سنبعل شد آیین معقول باشد در سیاق سباق و اثنای
 و امنه و مناضله که چون غالب ظافر کردند دست افشانند و با او از بلند لفظ چریو گفتن عالی
 نظر ارغون بر دشمن افکار و او را بوان صفت دید با او از سر شامت و خرافه یوگوت در هم آجا کاسه
 گرفتند و با سیر دشمن غالب بشد که شرر بیشتر او با سیره با سیر او عاید شد و در یک بی مالک مملوک
 و سرور با سوره و مطیع مطاع گشت تمیث گفتند محقق شد که در تغلب اعصاب و تبدل روزگار
 ابرضا

۱۱۱۱
 ۱۱۱۱
 ۱۱۱۱

این آیه که در قرآن است
 و در حدیث آمده است
 که هر که در راه خدا
 کشته شود...

در اینجا

این حالت تویه نمونه معتبر است شاید که عقلا آنرا دستور تجارب اختیار و معیار اخبار احوال
 چه در توارخ متقدمان و مصنفات سلف که بنظم و ترتیب و مدون گردانیده اند چنین
 حادثه که معاینه گشت بجز وجه حدوث نیامد و برین منوال داستان با حال و توارخ روایت
 نکرده اند تا سماع بملله الاولون و ما سندن الا فزون **موقوفه** چنین عجایب طلی باها دراز
 نه کوشش دهر کشید و نه جسم دوران دید ارغون چون از تادیب صادره لایذخ المور
 من خیر و تبین تادیب گشته بود و برای العین می دید که اغفال سلطان چگونه مینرنا کاطی
 شده در تاجیل و اعمال او چگونه از عقل رخصتی یا فنی پسران قنر آتای تیمور و ایلدر را بر موه
 که از داء دوی و کینه در برینه پدر فارغ کردند و بدان تشفی جویند و اینجا که خسته هم از بنا
 بقصاص پذیر سلطانرا پشت شکستند **قال** الله تعالی و جواد سینه سینه سینه
 عمارت تغییر او نه اند که درین کلمات با اعجاز لفظ سینه ثانی را معنی نه اساست
 چه بموقع فرا افاده پس مدغم نیاشد احد را در قرابغای و ان موقعیت دن
 کردند و لادهر عبت و عقاب **سب** میمنت رسم سپنج سرای یکی را به دیگر آورد بجای
سر کان لم یکن بین الخاض و حاتم کتاب تسخیر الفلا و خیام و ما الدهر الا دولة ثم صولته
 ولا العیش الا حجة و سقام محمد عاقبت آنکس تواند بود که سنوس جهان با پادار بوی
 نخرد و دم و افسون این فریوت رعنا که کلبر کش تا چار چار خار و میل امل پرورش را
 بی تا مل دین غم و دین سرخان در عقب است نوبه بر خود پرده صبر و وار نه در
 و بظاهر موه و صورت فرود گوید در یکین عبارت از است شکر و یقین داند که سلطنت مال
 و مثال و لذات و اسایش این جهان مانند جان آورد و وفاء غایبات و موا عید غید و ابرستان
 و آفتاب درستان سر امر عشوه و غرور و محال و زور است و هوشمندان بزرگ و سید کامل حصول
 آن که وجهی کم از عدم باشد مسرت و ارتیاح نمایند و بدنام و زوالش که لازمه طال تواند بود
 ذامت و شجرت نیفرا اید اینا و اساس و بیاس او را یکسان سمد **موقوفه** و سیمان عندی
 و متابعت وصیت نامه راجانی راه درین دو طالع قاید رعنان هدایت و منتهج اسباب سواکت
 خود داند **حیت** **قال** عز و علا **کیلا** تا سوا علی فاتکم ولا تقوا بما آتیکم **چرا** راه
 عقول و نظر مستقیم این مرده شیون نمی لارند و این جلوا زهر آلود گرانند چنین ده
 و این قطعه که گفته ام ملحه است از برق این بیان **سب** زور کار اگر کام خویش برداری
 بر آفتاب اگر نام خویش بنکاری

اسکان
 لغت العقب

طلب و ا
 این آیه که در قرآن است
 و در حدیث آمده است
 که هر که در راه خدا
 کشته شود...

تسخیر سلطان
 تسخیر
 تسخیر

الغایة القاربه التي
 غفت بزوجه
 غایم ان نیا زارا
 اسیان المطان
 الواحی

باعتبار از نورانیته
باعتبار از نورانیته
باعتبار از نورانیته

ع زمشک بوی و زخوردید نور نیست بدیع . و لا باس جزین صلابی را از عیال نکال صلاح
فک باشم بدین نیت خیرت که از تعارض ادله مختلفه تولد کند منتفی شد و نابر خوف و هراس منطقی
آیت و اقوف اوی الی الله ان الله بصیر بالعباد بر زبان گذرایند و بصوب اردوی آسمان مثال
مثال شد و در راه امیر خوار با بریغ مشتمل بر ازاله اعداء و اقاله اعداء و پشاز و پشاز و پشاز
تواعد و حمت و تاکید معاد عاطفت بصاحب رسید و حکم بشواید طال و اذغ طال روی عرق و از اناء
ظنون رت نامه حکام عراق فرستاد و بر فحاح تحوید و اجفال روان شد . کان الصبا احدی و اکبر
و اکبوز بعض جنایه او البرق زامله و البراق را چلته و جونا برف گشمن تشریف جست از حضرت
نواخت و اعزاز یافت و وعده فرمود که منصب صاحب دیوانی برقرار از زانی فرماید تا با اتفاق
بوقا بخت آن همان ملکت و ملات امور را قیام نماید صاحب زمین بارگاه را بنقوش بویک
بوسه منتفی کرد آید و زبان با ستمت عمر و مدظنت بارت . جوانخت سرا و ارتاج و کت
نجم عذ خف معافوت کرد صلابی نعت صاب او را و اسم و لوازم سپاس داری با دار ساینده
و نذور و صدقات بوقا بعد از یهفته بوقا چون دید که صاحب دیوان بقاعد مبناش منصب
معوض خواهر بود بارت . را بر ابقاء او ملاستها کرد و تا کید نموده تا کید او اید او از اسال جانب
قد با کند پس گفت از کسی که بذر نیگوی ایمان را با جندان سوابق ترسیخ و تربیت بد اندیشد توقع نیک
بند که چگونه توان داشت ثبات دولت بارت و فناء صاحب دیوان متلازمانند ایمان هنوز از اختلاف
عقاید متردد بود . معاکم بارنا صریح و معاکم این معنی از افواه استماع رفت بود و در زمان سلطان
مساعی صاحبی در ترتیب اسباب هر یک ذناب ان تنکرات می شد و علاوه ان تغییرات می آمد
چون درین حال از مشیر موافق و مجلس مشفق چنین مبالغتی یافت حکم بر لیغ تا فشد که او آ
بار عوف قدغای و او کتای سخن پرسند و بعوض قضیه پرسند صاحب در مقام بار عوف ملوقفه
مواقف الخوی و الباء ساء و الکرب حاضر آدرند بر آیین ایشان چون سرد ستهای
او را در بستند و بیلا از طوائف ترک و تا زیک بر آمد که چرا در اوراق در ظلالی می بندند
در جواب حمل هفت نایت و القاء عر خرفات گفت ارباب مساد و تفصیرات فرزند آنچه
ارباب اغراض بسع اشرف . قصها الله بالمسار رسانند انده با مید عفو بارت . یکی را ضد
اعزاز منهام . اما از نسبت این خیانت و تمت . تقد ولی نعمت خیر ندارم .
نه بر زبان گذرایند ام نه بر خاطر . نه در عقیدت من بند هرگز این بود . کار بخداقت
و باقت بیان لبه بود .

در وقتی که در این کتاب
در وقتی که در این کتاب
در وقتی که در این کتاب

و باقت بیان لبه بود .
و باقت بیان لبه بود .
و باقت بیان لبه بود .

ع طو ل ف با حکم قضا دم سجا چکند . حکم شد که بینا فضایل و معالی را فراب گردانند و حسینه

جود و مکام را سراب در موضع موبینه نزدیک آید . جلاد قهر با تیغ افی زهر صاحب است کاه
حاضر آید از دبد اختر خون شفق می بارید و زبان عطایه نغیر گنان و زهره کیسو گنان
می سراید . تیغ نیلوزی آفر چکند بر تن آن . که ملاش بدی از رایچه نیلوزی
دانست که روی صلاص نیست و تا جان او که عا شنه مگرمت و مطلوب بارت است در موضع
مدر نیاید بهانه با قیست . استغانت کرده تا محطه امان دادند و هم آنجا غسل کرده و بمصحفی که
داشت تفال نموده پس وصیت نامه بنویزدان و این رقعہ با فاضل تبریر نوشت .
چون بزوان تغال کردم بر آمد آن الذین قالوا ربنا الله ثم استقاموا تتلوا للملائکه
ان لا تخافوا و تحزنوا و ابشروا بالجنة التي كنتم توعدون . پس تعالی چون بند خویش
درین جهان یگوفانی نیکود است و هیچ روی از او که تیغ خواست که هم درین جهان فانی بشارت
جهان باقی بدو رسانند چون چنین بود مولانا محمد الدین و مولانا افضل الدین و مولانا شمس الدین
و مولانا امام الدین و شیخ کبار را که ذکر هر یک بتطویل می انجامید و موضع احتمال نیکو بشارت
رسانیدن واجب نموده تا دانند که قطع علاقی کرده روانه گشتیم ایشان نیز بدعا فرمودند
چون از کربزار غ شده در مقام تسلیم بر زبان راند . هر چه از نواید خوش بود خواهی شنید
و عرش عقل میگفت . یا احن الصبر زوالی العلوب بها . و قل لصاحب یا انفع الهی
فلیت طاعة الشمسین غایبه . ولیت غایبه الشمسین لم تعبت . نماز دیگر را از روز دو
چهارم شعبان . سنه ثلث و نمانین و ستا به . چنانکه باظم این آیات ذکر آن حال را در صحت تاریخ
برین غلط تویر کرده است . خوریند فلک صاحب دیوان مشرق و غرب . انگش زمانه چاکر و گردون وید
در سال خمی جویم معنی گشته متصل . زدن بسک و در زنت عرش میدید . وقت نماز دیگر انروز صد هفتاد
روز دو شب چهارم شعبان منهد شد . بسودار چال فاسد غوغ بیضاء او را که بیضه غار صبح
سعادت بود بچشمه خضراء تیغ بر سا برآ غر آ زمین چون چهره چهره اشفق کرد آیدند و چنان
صاحبی را که ارطام ما فر کیتی از اظهار ما نند او تا جا وید عقیم ماند بگواسی تیغ استشمال
کردند . کوهی کوتا بود او که کردنش بنادالی شکست . کوهی کوتا برین کوهی بگریستی
آتش تاب برداشتی از کیتی چ رفت . آتش از غ خون شدی آب از خون بگریستی . و این دو یعنی که زلوه
طبع یکی از فضلا آخرت صوره و معنی در صنعت و اعانت نظیر حق او را بی نظیر آمد بعیت

طهارت

درین نداشت و در آن

فواصی الم

از رفتن شمس از آفتاب خیزد و خورشید بر او می‌تابد و درین زمان صبح زود می‌شود
خبر آن واقعه مایل و دامنه مثل به طرف از طرف ملک رسید خواص و علوم ایف و حلیف این خیز
گشتند و کار و اصغر با سلیق آن ان العین بکسوف و گفتند **سور** بقول سهام النبیات جداد
و لیس ایامی لهن جلد و سطوب اذا ما سا فرالعت بینها فلیس لها غیر التفریق و سلام الیوم للعالم
علی و نوله للعفاة معلا **سیراز** با وجه آنکه هرگز بمن قدوم صاحب مشرف شدن به ایالی بود
خیرات جاریه او که بر و فاجره و غنی و فقیر را فایض بود شکسته بال و پریشان حال شدند و وقت ناله
و درین گشت **ملولف** ایضات ای روح درون کوصاص عالی منش **آنکه** هر ساله از خورشید خیزد
صاحب آفاق شمس الدین و دولت آنکه بود در دولت با فروغ از نور روی روشن **سند** برای یکیش کردن و
چون باشد منی او از میان بیرون **و قلم** در آنجا که در درقان **شاید** باید بد زنت تیغ قاطع مرز
بعد از واقعه صاحب دیوان تمامت املاک او را در جمع ممالک با بنجو در آوردند و اساس شهر خیرات
منهدم گردانید و آثار از میان برداشته **و آن** نغم لایکن الدهر اولاد او را بیچی و فرج اند و معهود
و انما یکم بخم شهر مکارم و مثال نورسته صدیقه بآلت و جلالت بودند از عقب پذیر بفرستاد
و بران اطفال به گناه رحمت نکرد و برین حال چون مدتی نگذشت آذوق خوله مارون را بقتل آورد و چون دیدن
اینکه از کار عجز نمود و ثروت موصوف و موقوف بود و سبزه و شهادت مذکور و مشهوره کان
سعایت آروق در زه آوه بود که از اعمال بعد از مباح نهال خاصه تصرف نموده آروق بتویم آنکه
خوله بیرون با وی در وقیعت میراز است و خود سوابق مخالفت و کما شرت و لواحق معاندت
و جواهرت در میان منهدم بود حکم بر تیغ هر دورا بر تیغ گذرانید **ملولف** یعنی زهر برین ناید آواز
و مقابله صاحب و اولاد در جزایب نبریز است در شهر و سینه استین و تسعین و ستامیه
ما قبل این اخبار آنجا رسید ریارت را ساعتی در آن مقام روح انکیر و موضع سعادت بخش
استرواح رفت **سور** عطفتنا فینا مساعیه آنها عظام المساعی لا العظام ابو الیاس
وزنابه فاستوقفنا رسومه کما استوقف الرض الطیاء الجواریا و قفنا و ارضنا الدیوع و
یکون علی رسوم الوام غوالیا و لما تجاهت بنا البکاء و لم نطق عن الوجه قلاعا عذرا ابو الیاس
هر دو را از با هفت پسر بعضی درجه شهادت را با سعادت دنیا جمع کرده و بعضی با چند هزاران
در تیغ از مصاحبت روزگار که کمتر چاکری از ایشان بود مجاورت انس آمد و دوریان و دوس
که این القاب و اسم آنان بعد از آنکه بر صفحات توقیعات منقش بودی بر الواح مقابله
نقش کرد

غیر التبع ام
علمه براه 2

در قلم

عزایب و انزال
شهر خیزد
از آن این است

لا در وقت اولاد که در 5

نقش کرد و چون از آیت تنزیل بر دیباچه لوح نبت هر یکی آیتی مناسب نوشته **سفر**
لا در در نوازل للاحداث نقلت اجتنابا الی الاحداث فعدت ناه نسا و هین مقابله
و عدت مدایجنا و هین مرانی از مشاهده آن مشاهده و واقعه و واقعه آمانی خمین شد
درین دوران بر وجه زنا ب از دیدن شکوه و هیبت تر صالقی در دیده اعتبار از مکانت صدر
و سند خرمی حاله و سبب آنکه در زمان حیات این از سعادت نیل خدمت بر مقتضی
ما کل با جمعی المرء یتفق محروم افعال بود و بدایع خبیت موسوم شده خاطر که با نش تحریر عین بود
از شیمت روزگار تجب میسر و بمعانی این ابیات عمل میکرد **سور** العیش نوم و المیته یقطعه
والمرء بینها خیال سار فاقضوا ما ربکم علی لا اتما اعادکم سفر من السفر و تراکضوا خیال النبا
ان تسرد فانه عوار لیس الرمان وان حوصت مالمنا خلق الزمان عداوة الاحرار
یکی از فضلا عصر در شرح و قلیح اینان قصیدت انش کرده بود و کاغد بر سطح دیوار قبل ملحق
گردانید چون تا کما حب حال بود جذبیت از ایشان یاد گرفت درین حال آن را در حریطه خاطر باز
یافت و ایراد کرد **سور** یا جوداب فرمغان تبریز سقاکی الحیا الملتی امام فلقا طیقوا ترک علی
غرم و جود علی خدیو کرم ضم شما مقوته بعلاء و نجوم حکمت بدوا تمام سبعة قدکت علیهم نجوم
سبعة فی ضیاء و الظلام و ارض سبع و کعب سموات لبا ق و سبعة الایام فرج الله ثم کبی و معهود
و بیرون مسجد المستضام و ابوم محمد قد تقصوا و جمیع قتل حکما م فریونی در لوز که آنجا یک
من قبل کافه النار در تفریح و شجاعتی مؤمن عظام ملک صاحب بولن ملکر دار اللام فکلی تلک البتور تجایا
در فوات عزیزنا بالسلام چون قاضی محکم ازل حکم لم یزل تقدیر کرده بود که با نیک مدتی
بساط فراسان از تمامت صادید و قوم خالی آمدیم در تضا عیف لوزجال و زواج ایامی که تفریب
ارکان حضرت با خوله و وجه الدین متغیر شد و او را ما خفه کرد این دو بیت حسب حال گفته
شد **سور** ما خفه چه دیبایم ازین فرخ کوزیشت یا در غنا بدانت و یابی خطا بگشت
چون عاقبت فاست جان دورنگ خوه زشت و خوب باشد و فوه نرم یا درشت
دانست که این نوبت خلاص متعذراست هر چند بیس او و ارکان دولت ضراعتها نوشت
فایده بگردد در رفیع مکتوبی بیس طوغان همستانی اهدار کرده بود و در تضرع و تضرع جانان نموده
وام خود را ضعیف داعی وجه عاصی در قلم آورد این بیت فارسی مندرج ساخت
بود جانانم بجان تو میر ماری سخت رحم کن بر مردی که کار این بار

الحکمت القبر و الجاهلین
و اعدا

از کلمه ای که در
لا یتفح
مالها الخطر والرح اذال

سر یا دهر انگ بارجال بصیر **۶** فلذک ما یتجاہم وتبیر ما فراولت
 اعمال دیوانی و ملاست اشغال این جهانی بوضامت مفضی است و دولت پنج روزه را
 سرعت انتقال و ارتحال چندی مفضی **۷** بر است عرص دینی و دنیال او یکسر
 دانی که چیست عاقبت عرص ماریکر **۸** خوانی عیش خوش بعوت کار بر ولد
 با نیستی باز دم کار و بار یکر **۹** چون روزگار کس ندهد بند آدمی
 فوای که بند گیری از روزگار یکر **۱۰** و الله یعمل احوالنا مؤونه بحسن العواقب
 و غیر المآخوف و یعضنا فی العلم والعمل عن قیالة الرای و ظل التذیر انه علی ذلک قدر
 وبالاجابة جدير و صل الله علی سیدنا محمد بشیر و نذیر و صوفی و یا جرح الظلمة انوار
 و سراج و قمر منیر **۱۱** قد دفع الزمان و کثیر بهر الخلد **۱۲** من کمال الخلد و کمال الامور
 من نورته سرور و ما **۱۳** و صل الله علی سید محمد و آله و صحبه الطاهر الطاهر **۱۴**

در این کتاب
 در بیان
 در بیان
 در بیان

[Faint, mostly illegible handwritten text in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, mostly illegible handwritten text in the upper right section of the page.]

تحقیق در زیارت منی
در حدیث نبوی
و سایر
و غیره

کتاب و کتاب	
اول	درد
دوم	درد
سوم	درد
چهارم	درد
پنجم	درد
ششم	درد
هفتم	درد
هشتم	درد
نهم	درد
دهم	درد

فهرست جلد نهم

تقدیم ذکر مسود عات جلد نهم
 تنبیه بر آنکه مقصود این کتاب نه محض تاریخ است
 صفت شیراز
 فروع سجوقیان و احوال ایشان علی الاجمال
 ذکر آتابکان علی الترتیب مشاعر و تعیین فدیة الملک
 صفت صفایان
 جنگ آتابک با سلطان محمد تغش و گرفتار شدن و عفو کردن سلطان محمد تغش
 عقوق ابوبکر سعید زنگی
 جکوس بر تخت سلطنت
 حبس صاحب سعید عمید الدین بیرون و شرح قصیده اش
 در تیغظ و انتباه و عدل
 ترجیح آتابک مستوفی را بر علماء و اجلاای بعضی از فضلا حکایت دیگر
 ذکر قوانین شیراز و اعمال و سایر احوال
 ذکر مصادر اموال صفت قلعه سفید
 ذکر شهر لوه سلطه شاه
 صفت عشرت لطیفه اخراج شهر لوه
 فتح جزایر فارس حکایت ناخدا و فروغی که به بحر فارس
 حال بنی قیس و آتابک و وفات آتابک و صفت فنای دهر
 ظهور دولت سجوق و کتبت آتابک
 اسامی عشاق مشهور شیراز
 کشته شدن بنو قشاه و دولت آتابک ابش
 خروج قاضی القضاة شرف الدین
 حکایت لطیفه در تحقیق وجود انسانی
 بهار و جنگ در یاد مویخیز
 در مذمت اشغال و لوای و حکمت در کتاب
 هجوم نکودار بفارس و قتل و غارت
 تهنه حکایت فارس
 کفار در انعام
 حکومت آتابک در شیراز
 مستلذات دنیا
 قتل سید عماد الدین
 صفت سارخسکه
 قتل آتابک
 احوال حکام شیراز
 صفت بخل
 قتل خواجه سیف الدین و نظام الدین و صدقات بوباق
 نوروز مغول
 قتل بوقا
 ذکر سعد الدوله یهودی
 جلد یهود در اظهار عدل و منشور با ابراهیم
 اظهار طعن و نیت و تحریک شاه بهرامی

[Marginal notes on the left side of the page.]

[Marginal notes on the right side of the page.]

Handwritten notes at the top of the page, including the name 'ابن سينا' and other illegible text.

Main text on the right page, written in a cursive script. It begins with 'وحيث في زرى ارون شعري' and continues with various lines of text, some in red ink.

Handwritten notes at the bottom of the right page, including the name 'ابن سينا' and other illegible text.

Handwritten notes at the top of the left page, including the name 'ابن سينا' and other illegible text.

Main text on the left page, written in a cursive script. It begins with 'التي وجدنا' and continues with various lines of text, some in red ink.

Handwritten notes at the bottom of the left page, including the name 'ابن سينا' and other illegible text.

تفسیر این کتاب
در حدیث و روایات
و در بعضی از کتب

دست زده

و حفظ شرایط ملک گیری و شرط موایطه بین پروری و دولتیاری انان درین عهد که ذکر آنرا منقوض ادوار
و محتمل اعزاز دست عدنان و با بنام طایران نگردد اگر شامی مبارک ذات بیرون اعتبار بود و تا حدی در عقوبت
دین محمدی و اظهار سعادت اسلام مبالغه نمید کرد از زمان او هیچ آفریننده بظاهر در علم حکمت و جدلیات و منطق
که میزان معنی است شروع نیارست کردن و در کمال عاقبت اندیشی و اصابت تدبیر او این نکته دلیل قاطع
که چنانکه در کتابها بگفته اند چنانکه در ملک مند و عالمی از آثار باطنی سطوح اشکرت قابل
معلوم است چنانکه با تصور مناصبه او از سؤقی مناصب جهان داری سلاطین اسلام صورت قضیه آید
از سر یکتا دلی اظهار دلیل کرد و تسخیرات و عواضات بر در صحبت برادر زلف خود تهنیت بزرگ او کتافا
ز تالار و التزام خواجه و از اوت نموده تا آن سوره غامبی بر اینجانب با لقب قلع خانی ارزانی داشت
و سلطنت مالک دوروش بر روی مغرب فرموده و بمبارکت و عواضات او کتافات بزرگ از
از زمین فلت و آفات بزرگ در غنای اوقات و مختلفات احوال سلیم و سخن ابوابت
و با اول که در زمانها از آن بگذشت صاحب سعید عبد الدین اسعد را سق اسعد را در برابر سطر موجبات
و چشمتی که از او در خاطر داشت مواظف فرموده و او را و اسلالت با دیوان عزیز خود آنرا دایما
بقوس و در اطراف شهر تمام یافته و سلطان محمد خوارزمشاه او را منینت وزارت دله بود
بل خصا ممالکت تقلد کرده و او در وقت قبول لشکر بمغرب داشت عمل بجمعه بدین وسایل بسیار
و بنا بر قلع خویش بدایح سلطنت سطر او سطر داشتی از آن جمله قطع را در تنبیت
سلطان محمد امیر المؤمنین سطر از صدوق لباس این تفریح ساخته آمد
و وقت از روی او بنا نهادند لوار الحاد و العالی عالیها و اخصی بر روض الشراعیه ضرا و امس به صدر المملکت طالیبا
صوار ملک ایض النبوت عادت دیار الاغاکلی منقوان خوالیا غدا المملکت لارمان موالیبا مطیعا و اباء الزمان
و قاضی حال ملک کل خوالیا بر کل انان التناز عواریبا و جاکم در ار اکلاد ذلقة بعلمک نالت نحو اوجایبا
کذا العظرات انازلات فر السام اذا ما جلن صرن لاکلیبا در حال این رباعی اظهار شفاعت و ضراعت
را بجهت کتابک و ستاک ای و ارت تابع مملکت و افر سعید بخشانی خدای باجان و سر سعید
بر عز که جو کار خویشین ما ستم و سخن الف استاک ام بر سعید پس او را با بر سر تاج الدین
محمد در قلع استخوان معید و مجوس کردند و الطیر اجناس تیر و زنا بلغاتهن جیبش الاقفاش
در جیبش قلع قضیه جیب مطلع تیر فریلقن حانات سطلی منتعات بدلان و خضر آید
پوشش بقول بدایح و لطایف و مجرب با نوع روایع و تنایف انشا کرد و تحبیت کلمات تیر غیرت لعلی
موجب

تفسیر این کتاب
در حدیث و روایات
و در بعضی از کتب

النبی اذینه
و التوفی ما تفتنه
یا ابا عبد
المنذر

تفسیر

صاحب التعمیر شد و از آن مجازات اینق در کسوة عبارات رسیق روان ارباب حقیقت کفایت نیست رقیق
ذوق کشت و از آرزوی چکی بتکلان الفظن دیده ادراک اهل فضل بر منظره سؤقی و ان جل عمر الطوق
چون ادوات خرید از کاغذ و ادوات قدرتی داشت اهل علم کرده و بر سر آنرا بر سطح دیوار بافت کرده
با کم گرفت بعد از آن طابوس روح او را از نفس قالبی بچو خه جان و ستا کند مفاکف شهر سنده اربع و غیرت
بوقی که نایح الدین محمد خلاص گفت این نصید را بدین نام المبتون صفی الدین ابوالخیر معصوم ابو الفتح السیرانی این
حال العاجب العبد رجما الله علما و روایت کرده در بعضی ابیات قدیم و تا خبری با او وجه علاقه لفظ و در این معنی
معلوم نمیشد از احباب امکان مرتب گردانند و فضلا و بلغاه اطراف بمطالع و مذاکر آن رجعتی صالحی فرمودند
و مولانا رفیع و نظیر این محمود بن الامام المحدث صفی الدین معصوم که در فضل و تقوی یگانه عصر است از امر شیخ
ساخت و در علم حرف و نحو و نظم و صبح و اجم و فیض و افصح از روی معانی و بطن بیان کرده و در کتب
و براعت و کتب شهرت این نصید غو ابل فرید نهرا از مرید ابیض و بقیان میان ابناء زمان مستغنی
عنی الظیاء عن التکلیل بالکل آتایک در سلوک طریقه اصیاط چنان مستقظ بود و وجود مال المیزه انجان
که کلی و جوفی اعمال و اشغال بجمال و منفردان و کتب فیه تفویض و معنی در وقت استرفاج محاسبات
بعور فیصل و فیض و صفای و عواقب رسیدن بهج و برز و نایب مملکت و استقلال شریک که بی مراد
بمضرت یا اذنی بر انام ادنی مصلحتی جبارت نمودی و اگر از تشریح فریقت بود در مبارک او و مجلس بر
ساختندی در ارکان و او اسراب خوردندی و صحر امطران خوش الحان تفسیر زانم مناک و مناسی
اشغال کردندی و بسبیل خواجه رسما بالمسائده سی هزار دینار زر رنگی که حاصلات محقرترین ولایتی
از اعمال شیراز مواریثی بر سال استرضاء حضرت خان می کرد و اندک عرصه از او وارد و دیگر طرا
با آن منظم می گردانید و هر روز آتایک سعید با برادر زلف کمان یکی را بگرفت و ستاک و شیخان معول را
از روی دور بینی که عاقبت منج عاقبت بنف در بیرون شهر مقام حال و اسباب و با بیخای اینان
بر حسب مصلحت و سب و منه و معدن را بر کانت نام معوض با بند و عوام را از منفه نزدیک اینان
مانح و رفته رفته کسی را استطلاع بر احوال ملک میر شرف و بر این این مصلحت کاخ اقامت را در میان
فرزندی که دست نشان دولت و کستونس اقبال آتایک بود اختیار کرد و ارکان دولت در خیالی آن خانه
بر او نشاند و هر روز بوقت آنکه بچند آفتاب بر گوشه تخت لافق قدم نهایی با سقا فان
او او و کرا و اعیان مملکت و کافه مجتهد عازم لشکرگاه شدند و بعد از آن خول سالاران
و کانه ام انجوم و بر تها غوبت کوکبا و ذالایوب و او عرض جعله فی الموال بملته تیارا او و جها المتجرب

تفسیر این کتاب
در حدیث و روایات
و در بعضی از کتب

دین

تفسیر

چون بیاد دولت بنگیدند بس هر کسی بوضع خود مراجعت نمودی اما فی فارس بهیچ فاهیت در مهاجران
و در سواد و انصاف بسوزند و در خواب نوبین خوش بختند و از اعدای خیرات جسته و ادر او صدقا
عمده کل نیز بسوزند در اینها مدارسی مساجد و معابد خیر و استخراست خانان و اسولوا در دارالملک و الحرف
عظم و اعمال رغبتی کامل داشت و قوی و زاری و طواصین و بسایین در هر جایی بوقف و موقوفه در نفس دار
الملک دارانشفا در کمال آراستگی برداشت و اطباء با محقق که ارباب طب و طباشیری و حدس بواجلی
و انفس سچی بودند اینجا باکاشت تا در موقوفه اربعه رجب تکلیف احلاط و اوجیه بعد از تشخیص اوجیه
و تجویز اعراض و موقوفه السباب و علامات و نظر در از مندرجات که کل قانون کل طب است
رضی و محروم را معالجه می کنند و عمل طب لمن جیب و جدلین و دیکجای آورند و عمل معنی الاحوال الطبیعی
و آن فی طبیعه نجایا انواع اشرب و اعذیه و ادویه و معاجین و اوقصه میدهند و مراتب اعدای
و غذای دوائی نگاه میدارند و در جوار نیز بتان استوار اس و موقوفه جریه صحت خود عیض **مراج**
کلذیقیم و روض اربعین **اسجار** مملکت ممالک مانند نبال دوشن بر و مندند و انار سا بلات
فغان علی رضایه نیز قرق در فضل صیف و ربیع منزه حلاوی شده و انواع فواکه و انار و اربار و
در نظر با جوی روضه رضوان رایق بر شفا دارا از نغزات سیلان ظهور سخن بر او و انوار بریط و ظهور
و کیفیت سر استان مملکت سندان آفر و زانست و بسیار رجات و بقاع متبرک در نفس سباز و اصناف
رصد اندام و معوض اخراج بسو بگر تجرید عمارت کرد و در عهد او قاضی علامه جمال الدین ابوبکر المصری
رحمه الله که جامع ادبی النفس و الدرس و صاحب رایین العمل و النقل بسو و در حق فرقه بسیار آمد و او را طب
قاضی القضاة ملک و بیات اجتهال نیز امام یگان و معتدلی زمانه در تریخ طبعه کتفان و تشریح انواع علوم
و تشریح در سن و قنوی و اعلان زنده و نفوس از املای عطا بسو بنوک فرکان مستری بزرگار سپهر
مینیالی نام بر ورق صحیفه ماه عالم نوبه و آفتاب عالم که مسطور است و بعضی اهل عصر راست از
قصید در سبج او که اثنا و خطبه در سن تعیین کرده **سج** بضاعتی المزاجه مولای فاقین
فانت عزیز المصر بل او صد العصر فاقون لنا لکل الغایه مفضلا **یزد** کلبی بسطه اجماع و القدر
اتابک بایان انعام و اصطلاح ستر و علانیه از سر علا نیت و سنا طوبت بر زکار و عباد ملاحظی
و متصوفه فایض داشتن و جانب ایشان را بر ایتم و علما و فاضل مزج دانستی و چون بداعیه
صن اعمال فریدار سماع زهر و تعشفت بسو **سکینا** و مترجمان خود را در زما و ت
وموض **فرقیته** بقوم نوسنهم جلوه گری می کردند و با ایکن و انعامات او محفوظ می شد
و ارباب

و اینها را در کتاب...

و اینها را در کتاب...

متسلان

و اینها را در کتاب...

و ارباب بلاهت و اصحاب نفوس سادجه را کفنی اولیا و جلساء خدای تعالی اند و نفوس ملکی داده از شایسته
شعوره و اخیال خالی و علی ضد هر حال از خداوند کلان ذکا و ذنبت و اهل بطن و فضیلت کسب کرده
و اینها را بجز نبیره و مفضل نسبت دلوی لاجرم چند اولی از ایمنه نامدار و علماء بزرگوار بواسطه نسبت علم
حکمت اند علاج کرد و قهر و اجرا از سیر از افروغ از این جمله امام صدر الدین محمد الاشنی الواعظ که استخبار
و استیصار او در انما بکل علوم عقلی و نقلی چون بیاض نهار از اقامت بینه استغنا داشت و کسب و عظم
خود را این التوی عهد بل قریح عصر زمانه است چون بلیل خوش نوا مسنون او از شاخه زبر زخم موعظ
وصیرت کرد استان بلاغت زدی از کله از اسرار روحانیان عجمی مکاشفات کفنی و بر جوی فرزه فرقه سلی
عزامت کردی و در دیوار بکفیت نه پندار کفنی **سج** خمر لفظ خوشتر که کوشان کوه **در** حلقه کوش از این ذکر کرده
از زلف حروف عارض معنی تو چون چهره آفتاب تا بان کوه **جماعت** فضل که در کلبه ذکر او
حاضر شده اند و تقریر کرده اند که حکایات و جزویات علوم و اما حدس سخن بسو که اگر سالی از عوایات
و مشکلات فنی از اقسام اصول و فروع الهیات و طبیعیات و میزان و هندسه و بیات و حساب جدلیات
و طب و علم نب و تالیف و اصلین و رموزات تفسیر و تاویل و وجود و تراک و احکامات و بیات از
و معانی و بیان و نحو و صرف و نحو و فروع سوال کردن **علی** الارجال جواب سئله را در ضمن مبارک و مسائل و فروع
بر وجهی ایراد نمودی که موجب حشمت اولی الالباب گشتی سالی در میان حاج **بوضع** عرفات و عظم کفنت و شرح
حقانی شهاب الدین عمر السهروردی صاحب المعارف و محقق العوارف **قد** سر ایستاده در زمان آفرین بسو و درم ظاهر
پوشیده شده و در محله نشاند مجلس او حاضر آلودند و سخنان او را نیک پسندیدند و فرمود و تحسینا فرود
و این دو بیتی او راست **سج** در حجب حال حنف و آتابک **از** هجرت تو کون و اوق اولیتر **م** در که نورنی و نانی
چون برده راستی مخالف کردی **ما** را بس ازین راه عراق اولیتر **و** امام علامه شهاب الدین محمد بسی **و** مولانا غزالی
بیا ابراهیم قیس که جنسی ایلم قس العلم بسو **در** افا نیز علوم و حدیث و در حدیث و علامه روزگار و عجمیه ادوار
هم برین مقدمات **با** حدیثید تعیید فرمود **و** باعث او بر نکار این طایفه **اشفاق** او بسو بر مال و ملک بیاد
بقوت در بیت و درایت یکی را بر اسرار نیز و قوف افتد و خللی سرایت کند **و** چون باین عالی ملک در عوایب زوال
مقدر کرده بسو نیز سیم عنم و جزم و رای حزم فایده نده **و** اما المال و الاموال الا معالج **فلا** بدیوم از تره الواسع
بعد از اندک مدتی مملکت فارس **مانند** در صدق مخزون و محفوظ بسو **و** بکل کل من **یرج** الی امله جفر قطره در دریا
پریشانی عوف شد و روز بروز ده **احکام** مختلف و نازع آرام متباین می گشت **چنانکه** از سیاق این اوراق
شرح آن معلوم و معین کوه **و** ما نوفقی الابا **علیه** تو کلت و مورث العون العظیم **حکایت** کرد که روزی

محمود از شاهی الواعظ

و اینها را در کتاب...

حکایت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

جاهلی در لباس شیخ و تصوف با بارگاه دولت او حاضر شد بعد از تقدم ترحیب و تکریم بانفاس و نواح او ترحیب
وقت نماز شام در آن شب از آن شب که شخصی امامت را تحمیل نماز بست بجایه موقوفه خارج حروف نیز داشت
اندک المصراط المستقیم را جز طبع خود ناستقیم خواند چون از ادب مکتوبه فارغ شد از آنجا که در اعتقاد معتقدانه راجح
و از روی استعظام و استحضار در حق او سخن راند و صلی کرانایم ارزانی داشت و نیز استیانت این کتاب
نابد و نه سلطان محمد خوارزمشاه که جزو الغل الغل و قد الامم بالادیم چه او دایم با خواجه امام غزالی در امر ارزانی
در ترحیب طوایف زنا و تصوف بر ایمنه و علمای باطن مباحثه کشیدی و بدین دلیل تمسک نمودی که این گروه چون
لقبه غیر مختلف و غیر ترجمه فرفیه فافعی شوند و از اختلاف و اختلاف دامن بعلق در میچینند برانی
اندر متقدمی تلویح کرامات و مترقی بزرگه مقامات میگردند هم القوم لا یشتقی بهم طلیسهم و طلبه علوم
و تعلیم ساهما جان کداز میکنند و ضحاک جگر و دهده را بخ میخورند و این را این قبول و منزلت پیش مردم حاصل
نمی شود **ع** الذنب اللطیف لا للجم فی الصغره هر چند خواجه امام غزالی میفرمودند که لا اله الا هو و الملک
و اولو العلم را که نام علماء در عقب ذکر ملائکه معویب و زوره لا یعصون الله ما امرهم اثبات رفته و این آیه دیگر که
بی وساطت ذکر علمانی نام خود کرد ایندینجا موعظه و ما یعلم تا اوله الا الله و الراضون فی العلم توفیر موعظه و بدینکار خواجه
کایسات علیه افضل الصلوات فضل العالم علی العابد فضل العزیز لیله الدر علی سایر القلوب در عبارتی واضح و انشأ
الایح با حکمت تطبیق کردی و کوزه بعد از تلیق خاطر عاظم سلطانان بر انظار اصرار می نمودند و برقرار از رای
این مجتهد استنباط رودنی تلاذج را شایسته کرد تا از بدگان اصطلح خاص دو شخص بیادوردند بعد از الزام
با ستیام و استنطاق بفرموده تا این را سزاوار و الباس دلق با دار ساینند و بر سر سجده مرقع یعنی از اهل
جان تصوف اندیشه شدند فوفی تلاذج بر قاعد و یدان هر امن ایشان حلقه کشیدند و کثیفت دیوار
در شبته کرده بودند و پیری را در حلقه آورد **ب** بلطف اکیل و عن الذابره اعلام رای حضرت با مکتب
سلطنت کرده تا باین جهت خویش بزرگوار مستجاب بر عروه توب نایید سلطان پیر عسوه زیارت
مشایخ فرور را چشم می فرماید و بر او بی خدمت با تواضع بسیار می نشیند و از بانفاس انقاس تا
این مستمکنه صلوات موفور میزدول می فرماید چون بسند طالت و سلطنت خواجه امام از صورت
رو کشف قناع کرده و سلطان بدین تفریح اقع که این دو شخص در روز در روابط قبول و فر ابل نشند
و با صیقل و انیق موانست داشته رای ملک پرور در منشا می چه می فرماید بحق خلق و بدین بزی خلق
و شیخ بکر و زه در نظر خلق میفر خلق و سیرت ایشان می تواند بود و بوسیدن جامعه از برق کسی را از
رق موایرستی صاحب دلیه یا موجب کرامت و دلیل سعادت گشت **س** لیس التصوف ان یلا یکن العنی
و علیه لیس المحسن قح **ط** بطریق سوره و بیض لقیفت **ح** فلکانه فیه غاب البقع **ی** بکونه

این کتاب در کتابخانه
مکتب اصفهان
تاریخ ثبت
۱۳۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

چگونه مقابل آفت با مساعی محلی که باها در کسب کمال نفس و تقنی در معارف یقینی و معالمان دینی بسزیه است و بعلت ستفاد
کنهات مراتب عقولست معرفت تصدیق موجودات و تصور و تصدیق محالجات حاصل کرده **ب** علی استوی الذی یعلمون
والذین لا یعلمون سلطان اعتراف کرده و باز با طجاد لکن کتمه بعد از انکشاف الذی هو الذی جسدوا فی الکائنات
والطف من شانه تدار فی مجلس الاستیناس **ع** علیهم السلام بامر قصه خواجه **ع** بدار مملکت آنابی برای فرخ الدین
ابوبکر و مقرب الدین مسعود بود **و** این فرخ الدین ابوبکر **ب**ینی و اعلی رقع ندانست پدرش را ابو نصر جوایج گفتندی
از جمله رعای الناس و سوره و درست دون البلوغ بود که جوایج بطیخ آنابی کشیدی اتفاقاً روزی نظر آنابی
که یکجا نخاسر جو او بود بر روی آفتاب **و** ما الدوله الا الاتفاقات الحسنة مخایل ریند و شمایل سلامت دریا صیه
او نفوس کرده او را در عدله خدمت طشت خاتمه معدوم فرموده و از آنجا به جا و تیب بخانه داری موعوم کرد ایند
و مطبخ شعاع آفتاب عنایت و مطبخ نظر انعام خاطر او محیط و فورا عتقاد آنابی و در چرخ فرسی **ط**
کشید قامت از لوی چو سر سبی **ان السری اذا سر فی غیبه** **ب** با ذکر کلمات مضطربت لابل قرابت
مشکلت در مملکت یافت و در جیارت کمال دولت و افاضت مجال مکرمت و ترقی بمخارج قصوی صحت
و تقنی از لوازم سود خفت بدایعه **س** و لقد سموت بهمتی و سما بها **ط** طلبی المکارم بالفعال الا فضل
درجه یافت که در میدان روزگار مشار آنار و ذر و در دید منایب ملوک ایام و تاج تارک نام
یا فکان سنود و اعوام شد **ب** بالسوی واجد نعمة تاتی و لا تفتح بشیعه فالغذی عقد الحکام
بسیعه کبیر سبعة **و** درین حال که ذکر او ثبت می گشت انشا کرده شد **ط**
فجد وجد سجا تلی بر غایب **و** ما کجد غزنی للاختیار بغایب **ب** بهمتی سمو الفنی لا مجاله
کطیر جو با جناح المناسب **ت** تدبیر تدبیر الکفالی بقا عدا **و** لا تحش عن دهر اتی بمصائب
فالایلم بکن اصل دلی و منیب **ع** فففس عصام صودت للناصب **و** لا تقبل التقدير بحری کام
و ما کل مطلوب یزفح للطالب **ل** لان جودوا لک بعضی **ح** مجده **و** وذا الکسل المحفوت خطوه طایه
تفصیل صنیع مکرم اذ از تیند ساجد و تمهید قواعد ربطه و سقایات و طامات خصوصاً و بدل اموال
و استحقاق خیر این عموماً مجبول نفس و منظور ممت و مخرج اریکت و مبتدع حسن سحیت او بوده و ترتیب
ایمه ما فاضل بوفه انعام سابع **و** ابوار یتامی و ارا مل در کف سابع **د** درین موضع معنی تطویل
خولم بود **و** لا وجد مع الوجدان **و** ویس الجحر کالعیان **و** و تواند بود که بعضی مثلاً ملان انشا
از قبیل احسن الشعر الذی یذ از انشا من رفیات خیر ارجح امروز معمور و فرین است **و** مراسم مواسم
خس و تلیقین **و** وعظ و تذکره در ان معین **و** واخیر المملک **ک** در سکت یقینه کشیده **و** منور را که از سبک
در ریح در سالی ارتفاع است

امیر خردان
در کتابخانه
مکتب اصفهان
تاریخ ثبت
۱۳۰۰

والحمد لله
والمجد له
کتاب 7
ذوالکحل
الا بیوات
الانزال

با وجود تقبلی بیکانگان و فساد تصرف و زندان او اسدلال می توان کرد بر حکام ذلتی و حلال
بسیارند که از عزیز و عزیز و در یکم عضو قوت و مع بده الشمال در صدق عبودیت و بی نعمت ایاز تانی
و بیانی صفایت را به حق حسن عیادت بانی لاسک بر نام نیک که عاقبت محمد فرزان نیست فایز شد
و سعادت دینوی و افوی را طایز **بزرگ عمت بانی** این بر که رشته تو چنانچه عمت تست که قدر تواند
در ذکر قوانین دارالملک سیران و امانک و مایا سب بدلتک للاحوال
منقول از روایان اخبار و اخبار مشاهدان این دیار چیز است که در عهد انابک سید سعد بن ابی طالب منواه
کار تجارت و ترتیب و زینت سیران و دور و دور و دور و از نظام ظایق عشر معشار این مقدار بوده
و نفع دارت و طیارات و قو این دیوان و انجور مواضع تعیین شده در سایر اعمال و ولایات
بسیار خطاب سدر عشر و مساجت و فرض با املاک ملاک موهوبه و اگر میناه و اراضی دیوانی اگر
بدور و تعاون از خاصه دیوانی مورثین مقاسمه آنرا بنا صفا موسم بیرون والا اصلاح قلم توخ و مطالب
منجم داشتند و مساجت منافع و عواید مستصرف و مالک منجم الآماش و الله **س** فیا طیب مال باتیها
قد توخر العیش المهنی بعید **ا** اما بیک بویکه اناراته بر بانه با خواص دولت و انار مملکت مشاوه
کردن زینت نشا و رنگه اطامع احرار معقول و توقعات خوابین و احوالات ایشان زایل از است که
در حوصله حاصلات این ملک کفیه و مصالح خوانه و مواجبه بیکر و دیگر لوازم کار سلطنت که اوی ضروری
و مهم لابد است بدان مضاف میگردد این مملکت درین معنی که اندیشه گامه و برین اندیشه چه مصلحت خیز
عالم الدین میرانی مسفی از داشت در دیوان اعلی و مولد او از عواید بود و مذکور بطیب عواید
تقریر کرد که از روی شرح مطهر حضرت هست اولاد الامیر ترا برای ذب از حجت اسلام و رعایت
منابع جمهور و عنطت امور مملکت از اعتیاد ارباب زووت بهر وجه استمداد کردن لطفا و عنفا
طوعا و رعایا بس دارات و طیارات در بخش دارالملک و اعمال وضع کرد و در حوز بر و توانی
بر دخول اصناف قفشات و عشور و جوی و بحال و انعام و حمیر و بیوز معین کرد این و متغایر انواع
مطعمات الا جو و کنزم بریوت کشت و اراضی و زرع در تمامت ولایات مشا رین از میل اویه بود
و حاصلات که از اهل استعمار و دما قیرن و تیار آب سنج و بهی بنصف مقاسمه فرمود و املاک اربابی را
از قنات و طوایر و دواب بساتین نسبت اشخاص و حسب مواضع ربع و عنس و سوس و غیره با لیسر
او العشر آغاز نهاد و استیجاب حقوق دیوانی از خراعات و اشجار و نباتات بر مساجت و تقدیر و فرض
و تقریر مبنی ساخت و در روی الاعالی سیران بهر منصب بهر اعظم بود و عواید از زوای زلال نیز

در این کتاب
بسیار از اخبار
و روایات
منقول است

عناد کا
اولو الادوار کا

از مسیل

طیغ
طیغ
طیغ

طیغ
طیغ
طیغ

طیغ باغ ارم دیوان لوح را در تقسیم مقاسم و ضبط اولو اجزا و ادوار اجزا مشارب تا یکدی زاک رفت
درین باب تفسیر و بلاجه و جوعه آب و چای نیز در مداف اهل استیفا **ا** و لکل اناس مشربهم منفض
مثل است که اگر کسی را نده (درجی) حلقوم بکیرد معالجه آن را بترج آب معالجه واجب است اما اگر آب در رگ گذر
کلو گرفته شود وجه مداوی بهر چیز مواند جست و دست از لغت جوت باید شد **س** یدایس تا از بیض
و کیت یدایس از خرقه پانز **ا** مثال اعلی بوضع امثال این مقدمات نفعه و امتثال ایت و بنیر و قطیر
صفحات دسایز و فو اینر نامه ملک این رسوم از نام اموال عالم بخانه انابک عاید شده اما عالم الدین
بر نامی برده و او انواع آداب را متشبهت و با سباب نظم و نثر متشبهت بود در عهد انابک این قطع
منقر نظایت از غزل و نصیب بصاحب عید الدین و نسیلا **س** لسته مولانا علی زجاج **ا** و ذکر فی العید و تاج
تجرت لادری دوار لعله و از فزنی دو اوسا و جراج **ا** ارتضی یکنون العبد مؤول فارس و من الارض الوراق فجاج
بوزر متاعی صی کا لبر خالص **ا** و للعسوی العلیکان رواج **ا** عید الدین در جواب و قطع بران و آن و روی و نسیلا
از ان جمله ایرا دو بیت در قلم آمد **س** و قد یمنق انی الخیس هابه **ا** و یهدم لسنی الحظیر رواج
و للخرات الرذل شتی مواضع **ا** و موضع ترمین ای کوهر تاج **ا** ایق از نفوس اناضل بوضع موهبات
و مؤقریات بحران طو ایفنا لایست و مذموم و الشفقه علی الملوک شوم **ا** حرمندان گفته اند
تج چیز درین موضع لایق افتد ضایح افده و وضامت آن شایع جراج در آفتاب و ضایح کینا
و تواضع درستان و امیرار کفن با زمان و شفقت بر کار سلطان چون انابک بر خست شین
حضرت از کوس منال رعایا بترج **ا** بل تکرع کرده و درین غفلت از قول نصیحت **ع** زد اقیامت کم
تمتع علی التبرج نفایس الملاک و نوای ضیاع **ا** و عمارا کا بر سادات و مشایر قضاة **ا** و عمارا
ایمان و کفاهه با چو در دیوان گرفت و صاحب را در مومن ایشیاج **ا** و بولنا و باز خواست سلطان
من اوله **ا** لا اله الا الله **ع** عتاب چون توی اندر ازاد اطاعت **ع** حدیث جمله شیر است و جمله روایا
حکایت منصور الخلیفه نمود از حال او آمد من لم یسبحه خلافة الله فی الارض لم یسبحه ضیاع التامی
و الماکیر **ع** و قتی این بیت گفته ام **لؤلؤ** فیا موقدا نار الفیرک ضوء **ا** و یازار عابدرا لفرک کجید
و فاضی الدین العلوی و اگر خاندان ایشان **ا** دوچه سیمارت و قاضی القضاتی به از اعتناق سفلی
قضا مؤول کرد اند و تمامت املاک موروث و کفیت ایشان را در دار الملک انحال با قضا تصرف
گرفت با برانک طایفه سادات در سیران قومی انبوه اند و تغلب و استیلا تمام دارند
اگر حسب زوای مال و نحت املاک و منصب حکومت و قضا که با شرف نسب سیمارت ایشان را
جمع شود

طیغ ده
معاطه
شرف برقیه ای
عص

طیغ
طیغ
طیغ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

شعر فلما تبدى بلال الصيام
عس على الكاس والبربط
استهلل رمضان بتي وزبك الله
يكفني ويدامن نغم الشفع الوان
تمك نغدي في هر روز و روزی از صحف
مجید نخطی غیرت لولوه
منشور و رنگ طبرک مطور
بنوشتی و بکعبه موعظه
و زنگاری این بدله مشهور
باندکه نظام الملک
صفایانی خطاط مدنی ظریف
فاصل بود و در موضع ظرافت
و لطافت طبع او بچم رفیع
ناجم اول یافتی و روضه
تغیر کلام و موکابرت ناموسیم
قبول پذیرفتی در رمضان
بخدمت او رفت و از سبب
ادمان خبر رسوال کرده
سره که بقت رایج شده که
هر سالی بخط خوشی سی بار
و آن بپنیر کعبه
اجله الله فرستم نظام الملک
در جواب بر بریده گفت
چون سهره با و ایران کار
نمکند باز خانه صاحب
اولی باشد و او را در باغیات
لطایف آیات است و حکما
خوبه مفسقه و غزلیات
کامله ریخته و کلاهوار
رقه متغیر صنعت کلام جامع
و امارات سلامت و لطافت
از دیباچه کز لامع اما در فوریت
مقلان دست گامی برداشت
ممت صنایع فایزری بها
مع فضله و سخایه و کماله
الا قصور و جود عز جود
لا عیب للرجل الکریم کاله
لا جوم عز از معتقنی شعر
الیکس و الکاس لا برحی امتلا و ما
و فرغ الیکس حتی تملأ الکاسا
باز هم پدید در دام ناکلی
بمجد و بر غم دهر خاکسار
هم از بال آبی بر غم آتش
فصل می ریخت و در شکایت
فلک دو لاله در روزگار
نما هو از ز طبع ابدار
آشیا از این سخن می انگشت
کامی در غم بگردش تو
فرستد نیم از لکم که لا یوم
بندیم کز چشم تو بر ما
بهر فریاد اهل بنز مینیم
و باز آنکه جوامع حیرت
او چنان چنین مسخوف بود
بر استغناء لذات و مع
رزعین و بهیوات مقصود
بالذات می نمود و در حیا
او مجال تمام حکومت
عین حال بیکه ملک بر ملک
بلک سبخی جام سا فیما
ز تریج نهان اما بک
بهنوز از جانب او با ایمن
بود و نظر استقام و استغای
اخوت بر حال او می انداخت
محق و لایس که حاصلات
آن سیم مطربان و جایزه
سوار در با حیرت مجلس
را و این سخن چون از زانی
دانشی ما و سال بر نیاید
بکدر و تغییر اشرف را
مندی و از اول و لو کار
کی را یا رانه که بطریق
خدمت با یا مانه مجلس
و جانب او حاضر شدن
با و وضع این دلا یلی
و فی از اوقات بساط
آبالی رسانیدن که مسعود
را در صبح آبگ لنگری
را بجهت د لوه و با بعض
آوا از سر بعض و آخر
اتفاق کرده که معافه
و بعته بعته معصوم را
مصدور بودند صاحب دولتی
نسبتی نداشت مواجس
نفس آماره عنائین آمد
تا بی انارت و دلیل باقی
اما ره و نکر درین صبح
دش جز بنیم صنع سحر
زار استمان بشکفت و صبا
از خوکات

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

موزون خورشام ایلم با بختکله ساز آمد
چنانکه ابو العوج یوقتی گفت
لقد تبسم نغز الصبح من فلقه
و بات جیح الدجی عجلان من فرقه
و صفق الذبک انسا بالذی لقیته
عیناه فی دمه الاظلام و شفقه
برشت و صبح آبارا چون نیکین
در حلقه گرفت ساعتی توقف نمود
چون مصدق کما توتیر نام خدا نام
و کتی من مده زلفت و ازین یافه
فشد یکی را از مویان و زنگاری
تا از تخم کتاب اعلی اعلام
کرده و زدیعه نظری کماله
و پوستیده آنکه آن شخص
در رفت تمامت خواص ندما
و صریحاً از مداومت کاس
بمست افاده یافت و صورت
عقار زبام عقل به را در خلاب
حیرت انداخته مؤلفه در مقله
صبح و صبوح دمی قلقله
کل و کلین و بلبل و بلبله
بلبلان از نوادم زخمه بسته
و مست و ساق نزدیک صراحی
افاده چون ساعه از دست
در حل شکسته و می ریخته
و شاهد فرات عقد کرده
کسیخه دغ از طبایح خون
دش آسود و دیده نامی
کفین بغمه چنگ کسبوا
شفه را چون دلبران بوقت
عقاب روی دردیوار
و ببل از سناخار با نای
این غزل آید و عجب
نکرده بود خفتگان
بیدار در چنین صبحی
با بند شادست و زدم
بله صبا غمش است
چشم زگر از بشارت
در خار غنچه مست
و کون از لوست جگر
مست نایست و لادست
مخ و مست و مست بالست
عاشق از لک او بر صفت
بنده آنکه در زلف
افلاست چون دل مست
سرف زلف کون از زلف
ایزال بالست سلفور
در زلفها و سر بر کنار
مغنیه نهال بود و جاهها
میرون کرده و از جاههای
بلان که خوله طایخ
افلاست حاد می را از زلف
تنبیه در زلف سلفور
و اریح تمدد اطراف
آرد آکا افضی الشقیق
عل تنبیه و سان بهیات
فاضی بحی من اکت
موافق آمد شعر فقلت
خدا قال کنی لاتعبدنی
فقلت قم قال رجل
لا تو اتین انی غفلت
عن الساق فیصرنی کاترانی
سلیب العجل والیدین بغف
و ذلک تمام و تبرید
بسر در وجوهات اندک
افا قتی یافت با یکتا
جامه بیرون رفت و ستاره
مخام خدمت افامت کرد
از تابک در او را دران
سیت دیدن میان سده
و از سخن ناقل بجان
سلفور شاه صفاء باطن
خود را چون باطن بر او
مقابل کرد دلش در غلبان
آمد و از تصاعد بخارات
مولود ذوبان یافت و قطرات
عبرات بار صغبات و خات
و زبان کرد و باز گشت
آتابک عنان بخیم اقبال
افت و سلفور ما فرض تمام
بواسطه قلت دخل و کزت
فخرج جمع شد و از این صبح
خاطر بریشان سبب
بایکدانش غم می گم
من کارایت فی جسمه از این
چو آتش بر دیاب کارمن
از طین مجلس روایت
که صبا می در صبح
آبگ با مطلع و صلح
از سر مست و ازین صبح
افدح ریح را بر ریح
قدح قمر در کردش
آوده بود و یاقوت
مذاب صراح از دیده
بجانب صراحی این سخن
روان کرده رنگ کسان
مخ را بر کز زخم زمان
صح را سار و نوبی تازه
بین و مطربان برین
آبگ نوا بر کشید هر
کراواک صبح خود

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

شرح الفقه الغنیة
الاصول
الاصول
الاصول

چون کاسی چند تناوب کرد و در بیابان قوت مطهر را بجا داشت و وقت چاشت در آمد خواست که علی را
بخدمت بارگاه انا بک بعد خواص عرضه داشتند که طاعتی عزما لا عظم بل عزما پیش سده میون دعا دولت
میکنند و وزیر عیس شهنشاه چون وجوآت خود میجویند در فرانه زرد در دست بخراغند داشت
بزرگ باید وزر که ضربی می داند معنوق چه دانند که فان قبل توجیست ایرکیت کریانه
و لطف بخت پارسا نانه از خلف میعال و مطل و تله و تسویف بوجوبی که مداخل لزم معین بنود
استنکاف نه و عنم رکوب آن کوب باطل و نه سحر دا و الاموم بهتوت عذراء و فوج مبارک
لم تر کنها تقادم عهدا فی الدن غیر حفاشته الصفاء پس در عهد تا بدین اشارت است
در کن که بار آمد و شد بهمن دی جام و قح و صراحی و کشته می بر کن فلک سرده و بنوار وزن
چندک دوف و چار باره و بر بطونی ابل طرب بدستیاری بکدیله جز ساز را با هم ساخته کردند و سابقان
دوستکامها و رطابها را در دوران آوردند و ای پرستان در مقام سل من وزیر غفار می گفتند
بیت ساکینی بکد دلفند و که خند و که ستم در کف کیمت که دانه که بن طاب بیار غنا چون مجلس را
نیک گرم دیدند و زهره از زهرت لیز در حوی سرم دله و ستم و طیف جام و صراحی شده و گفت و شنید لب
و کوس نامی و دف معوض کشند و حنت صفت ازان زخیلی دور شدند و چشم بدلا جو رسکغور شاه را
از توفیق این نجز دله در حال جناب بکیند و با خود متوجه خدمت شد انا بک در مجلس نیم نشسته بود
و مطبان در پوه سادی و در نواری آمد و سلغور را گفت بر حسب حال از نتیجه طبع خود بدیدان کن
تا این پیر خدیو پشت رعنا و بر بسته تن دل اندر و ارا بر انگشت اشارتی بنوازد هر جز راه طرب
برویسته بعد و روزگار با او اشک جفا تیز کرده و در مقام ستم بنشسته جهان روشن بر دید او
نار شد و در دل نکو میداد اصطحاب او تا در حالی این دو بینی استلا ان کرد و از مطبان استنباط
بیت که من جو تو بخت همیش داشتم با بخل همیشه سر بکین داشتم بزبان که بوی تو و امید
کرم بدی ترا چنین داشتم چون این را بی را در خواست از دید کوه ارنگی که تالی لاتی لیز
الفاطر را می شایست بر چهره روان کرد و بر خاست انا بک گفت سلغور آیت شکایت میخواند
و در پوه موسیقی سخن بر پرد میراند حاضران صورت تراکم وروض و ستم عزما عرضه داشتند از فرانه
عجالت الوقت راده صره زرد و ده تحت جامه و از اصطبل فاص ده سر عاق جلا بنور ستار و نوید
مالک و جو و قوض را از فرانه دله سغه و اقطاع بر قاعدا مقرر کرد آینه منور بر عرض کوه
بر مطیفان و خواهند کان توفقه که بعد از مدتی در عوض اسعاف مطلوب بکار می نمودند او را
سخنی نافع

شرح الفقه الغنیة
الاصول
الاصول
الاصول

شرح الفقه الغنیة
الاصول
الاصول
الاصول

سخنی نافع بخرم و فقه و بسبب بدگمانی و جهاد او را که در کم رنگی سالم بعد چون شعر فرغ قطع نزد جان
او را بخیط افلاک و مرا خاک رسانیدند و روزگار از گفته او تقدیم رسم خراشی را این باغی میخواند سحر
بس بیل باغ طرب کال نهاک که ایام و را چو ظاهر و فانا کال نهاک ای بس صدف در خانی که فلک بزرگ صدف
بعد از آنکه سالها چون موسم ربیع در رسیدی هر بیل بر سر شاخ کالی از زبان او شعر میدانی الحیر العلی می
شعر و لکم رعیت العیس و هو حق و هر زرت غضن الانس و هو طیب و شغقت حب الیوم و صدر الی
و لقد شغقت من السرور و حبوب و اجبت یا فقه الصباح بنوعه اصحی لما بعلا و یمن و حنت
و لغیت نایرة الشاطر فرجیا بلسان زرد و اللغات فروب آری درین کافک چاره چیست
چون همه راه اینست و دلهما در تن بقید این محنت رهین است ادا و ارفلکی هر طختا زینهارا
کین میدند این قطعه و قتی گفته ام **قطعه** بنامه سالکی به محنت و غم که در هالم کل و خازست با هم
درین مجلس افروم بنیم که خط عیس بدام اوست بیکدم تن آسای زدیانی و لایف که تا زخمی زرد نهاک بر هم
مدورالش و ایند غم و زرد شب روزش را ایند چوارم سخاوت انگس و ازیانه که عیس لدر کوزیت فرم
معصوم ازین اطبات اسباب صفت کلام خرم و اقیاط و و فور کف و یعظ ان اکرنا است و از فرج نامد
که در زمان دوشن تیر شد و روزگار بران بشر کشند فخره قیس و پوری و قیظ بود فکر لیز فرج چون بعد
اجتیا د است تقیم آن واجب غم هر جزد بعضی انا را رویات بر بخاورد و او اوط در میان لغو محولیت
و اما چون با صفا و از مشا بهر ثقات که در کتب دیده اند و از معبران تفحص غم بشیند اعجاب و اعجاب را نه
اعتقاد و تصدیق را در فکلم اود **ع** و خدا صغی و ذوع ماکدر بر خوانند با باطل معتقدات ایغور و محالات
فرعومات آن طایفه که در جهانک ای سطور است بنام برین معنی بده و باشد که از غایده طالی ناند آن مطاوی
و العدة علی الراوی و الصلوة علی تیر شد کل غاوی و یبید کل مناوی اما یبع الجسم المجرى الماوی
شرح استغناء جزایر فارس جزیره قیس که امروز از معظلات جزایر فارس است در بیضا فاق لیز
بهر زمان سیاره در هر مکان دایر میخواند بلاد هند و اقصی حسن و ترکستان در عوض فرض لیز عرض
و عایید ظریف و نفایس و نایف مصر و شام و منشی قیروان در رشته فرزند لیز و رونی می یابد و جویند
و براج تجار در راز و بچاره و نظام و زینت بفاع و اصقاع بوجوه آن در جزیر حصول می آید و در زون سالفه
قطعه زمین خراب بپوه و در میان دریا می باشد جلوت فلکی و او ان و چون غور اندیشه عقلایی با
ببصطط فی دیونه نمازه بر طول او گذشته نه غول نه قلا و ز در عرض او خدیج به حال هیچ کسی
در هیچ عهد از عارست دران جزیره چون عیس محال ادراک نکرده و فرضا و دیور صاگر و و اتوی ایجا قدم
نکرده

شرح الفقه الغنیة
الاصول
الاصول
الاصول

الاصول
شرح الفقه الغنیة

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

و روزگار زنجیره خود باز خواست و موافق استقامت را استلاب نمود و بتدبیر ادلی واسطه احوال مملکت و در
استمال دولت ایشان آن بود که چون آنجا که ابوبکر طالب ز راه بر تخت سلطنت موروث تمکن یافت ملک سلطان
بخت نمود و خیال جلا بدل و دماغ راه حال و دیگر و تجزیه که محققه نوبت نفوس انسانی و بفضله نظر
تواند بود آغاز نهاد و در استمالت جانب جان پارسی مؤید بوفیق الهی طوعی تعاطی و تامل سپرد و از
نکایت ایلم و شعور بازن فلک مینامد فارغ و از لولشت **م** مقام علیه الدهر هر کل جانب **ب** تجویب مال
و در سواحل اعوام بعض اولاد بنی قیصر طرایف و تخت و او ان ترتیب دلانند و محبوب رسول با ذکا و عظمت
و صلاح نطقی حضرت فارس و سنا **م** او را الفارسی ابناء الملوک لهم **ب** فرایح جوع زدین القبا **ه** او از فارس
و فضا سواحل التماس کرد بزرگی بجهت مدول داشتند و رسول را با عزاز و نواخت راجعت حال و مایل
قیس علی الدوام ارسال رسل و تجدید بمن میگردند و استضافت بجهت دیگر را با باطنی غلو در عهد ناما بک سعور
چند کرده رسولان تعاقب کردند و وزیر از روی عاقبت اندیشی و مصلحت جویی که بر کفایت حضرت ملوک و امن
و نضای سده سلطنت واجبند گفت مصلحت نیست که این را از تلک بجز با حکومت سواحل انضمام یا بد
این توقع در عقد توفیق لایق و این ملوک بر این اشام غیر صحیفه المجلس رای معتبر **م** بر در این بجز
بیر در آنه خست بکمال آن بید **م** ستغای گرم و دولتی مباحث نیم محرم شد تا آنجا که سواحل ایشان را
ارزانی داشتند و بهر و با بسویک آن پنداشت **م** سواد جل عدلی او ترحل **م** جد لکر فضا را
در قد عرف او بودند از جد مایه و معدار پایه حله و تجاوز شدند و از استماع معنی بر آمد او را عرف قدر
و لم یعد طوره مقام غنم در معاوضات حضرت فارس التزام طریقه ادب مهمل گذاشتند از استخفاف بلکه
استحق بلکه وزیر عرض داشت که ملوک کین را تبیی و تجویب و تندیدری لازم آنجا که سعور بدین استقامت
نوموه ایشان بدین سینه استوار نمودند و آن تطیع بفرسودگی قوت گرفت طبیعت و تعهد بجا
مبدلند چون ملک سلطان بر قاعد اسلاف قلت مبالات پیش گرفت امت آنجا که از انضا
انفت داشت جوانت بتاریخه تعینت نفس جوع او را فرما حق کرد اند و اندران معدار او فرا
اونامید که **م** و کل شیء عند بعداد **م** اما انفالان کرد و بجز این مهم **م** ترتیب جهاز و معین بقدری
داشت تخت اسباب التبارک را در بفرکت لانه عوض نموده آن تدبیر از قوت بفعال نا آمده
و نیز تلک نیز ایزت بر لوح مفکره بتعمیم و تصویر بنویسند صاحب هر موج سیف الدین با نظر علی بقتل
از سوره الغایه انجا که با ملک کین خبر یافت رسول و سنا که و اظهار مخالفت و مشایعت کرده عرض داد
در عرض قیسی لکن عربت و بعضی نیست و ملک انجا در عور و کثرت و خلا و غفلت لاری گذاشت که عرض با ملک
منظر شوم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

منظر شوم و بالغات خاطر زاهر او منقض استخوانی بجا سواقی تمام در اوج و ذلک فرغندنا بین سهل
وقا **م** علی الصلوة واللام ان الله ملکا یسوق الامل لا اللیل **م** بل علی منعه لو و بید استغاده است
مثال فرماید ما او امر میرات بوقت آنکه از قیسی استجاست لشکر و استیصال ارجا لا موصول نماید و نه از
نفرستند که اینک بر از مقام خود جهازات را بجهت بجا مسعود بجانا که چون مای در آب غوطه خورد و مانند طلا
گردد و بوقت مناجرت چون با خود را بر آتش زنده خون کرد این فاصدایا قولهم شد و بعد از استیصال جهازات
قیسی مضاف مملکت فارس را سده و نعلی در مقابله این خدمت چون محافظت آن طرف از قیسی محترم و خدمتکاری
مخلص ناگزیر است **م** بن را ارزانی فرماید تا آنجا که باین بیخام ابتهاج فرود و از محامل رهند و اقبال مطلق بوفیق حضرت
سرد رسول را حضرت حال و سیف الدین ابانصر را استمالت کرد و بوجه دلجویی بجای او بود و برین سراط مطوب و نفع
و توقیحات با طرف سواحل و سنا **م** با باغ و نهید و تعینت و تا کید که جز از قیسی با دکان را با اجوات طلبند
مخلاف معاد مانع کنند و اعلام دهند و الا در عرض و آن کین چاه را بنام تیغ و ضاهو جسم معبود کرد این
سیف الدین با باغ و نهید و تعینت و تا کید که جز از قیسی با دکان را با اجوات طلبند
با کتی کتی گرفتند و در آب جز جباب سر فلند **م** با قبضه سیمند **م** در مصافح با سیر روی و روی بر مکتب **م**
اولیک مثل العول لایل غلظت بل **م** یصلون العیلان **م** فی همه قفر **م** عازم کین شده **م** علی العجله العیة بر سهل
آنجا اجز انداختند حکمت فکر و سفاک و بنس و بطش کلا **م** و تیغ اضطلاع بر رسید و مقدم انتمام بقتل در روز
روز صبح عالی لافری سینه است و عربین و سنا **م** ملک سلطان را بقتل آوردند و انبیا و انبیا را تشکیل با شباغ
تقدیم غنم خویند طلعت بنی قیصر **م** با فوج غروب بکثرت محقق کت و شعله اقبال بنده الحمت منطقی **م**
توقیر قیصرانها او دارد اکر **م** جوعه جوعا نکند جج اقصای بجا **م** جوعه این فخر نامدار که شامان کاملا
در بحر از روی آن غوطها خولع بودند و کوه بر روی است ایشان بقتل بردست سیف الدین ای نصر را زاکه
کلفی بوساس قتی هبتا کشت و با علاقی جواهر و فز این و لوف و بیاعت جز ایر متفاهر شد سلطان غور او را
و سوره حال و غوغاه **م** ان الانس لیطعن ان راه اسکندی **م** در دماغ اقال خواست با غول و اسبدلو
مالک کین **م** و جامع و لو خویند سواک **م** فویک زیر کان محقق است که در مشاطه قسمی جود و سوس حال با کلفونه
حسن آراستی تواند حال **م** و نه هر دست نهی از شاخ سرفراز سینه عروت تواند چید **م** ان خلف الوعد
معن خلق الوعد **م** از عهد عهد که بر من آید **م** و نه هر چه کان بر من آید **م** از عهد عهد **م**
کین که مقض التزام و مشروط و نام بقود قیام بوجوب لزوم و بکثرت استماع کرد و بجز نقص میاف
دار کتاب سینه اصرار اصرار نموده تا آنجا که بر جبابی خورا که محضی بود بر مکتب مکتبیت و علی عهدت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

و عواصف دولت ابدی مخالفان را خاک استلال در دیده اقبال ریخت و آب نظیفه بر آنرا استعمال

و عواصف دولت ابدی مخالفان را خاک استلال در دیده اقبال ریخت و آب نظیفه بر آنرا استعمال
و بلا عذر فرو نشاند و منگفت خانما نیکت علی نفس سیفا الدین ابانخو در عوض ملک گیس ملک خرد
مشاید کرد و در آنک یوم اللذات اراخ مرحوم سه سال و عترت و سنه ۱۰۰۰ مایعنه الله للناس زوجه فلاوسک لها
و ما یسک فلاوسل له من بعد و هو العزرا حکم بدین فتح که مفتح ابواب مفتح و مملوح اسباب مباح
و تیمه بکر ماری و تیمه بکر مطالب و ابرضا دولت و رونق بازار سلطنت به عطف و اقدار و کسوت
و استظهار انابلی یکی هزار شد و فواین بسیاره شمار معور و نامداره لجه بزرگ و بزرگ مباح
نرسیم کل الامام عیلا پس راد و نوبی نام نهال و صیقت خانه دولت او را عاکی بوسه از ظلمت
و انش اقبال را با دین و آری طیب و بسهل مذاقت مولود و اول عیال از آنجا بر تده کرد ایند
و جل زور از سر منقطع و اعیان او اولیای فی اللباب با شکر گزین از رجال تراکه و نور و اگر لفظ
و سواحل نشینان آنجا معجز و مرتب داشت و مواجبه بان پاره موقر و موظف و روز بروز نطق
عاطر سانشامی که خاخر کفایت و حرام و نعل ایام هر آرزو و کام بود و بارن میا فطنت که دفاعی
مخبر خان علی الاقبال ما اینت طالب و حتم علی الايام انک غالب درین حال کنایت جهه اصباح
باسبان الکنک بر قارقا و شکار و مطواع شد و رسایل باطراف نخدمه انابلی دولتی داشت و الزام
فرج نموده پنجه قبول کرد سال سال مال مواضعه با دایره رساند و با وجود آنکه در سرگرمی معیبه
و آفتاب ملت خمر بر مملوح نا نموده خطبه بنام اتابک و منه و تا آخر عهد او این حال بر عطف
اطلوع است و طواری مستور انابلی بعد از بسمله بنوشند و ارش ملک سلیمان عاقل جهان
الروایه مطرف الدینا والدین ابو بکر بن سعد ناصر عبدا الله المومنین و توفیق الحکمه به
و الحکم به العمل ابواب جونا نهایت طالب دینوی سلسله و از بسببیت دیگر بر آفت مروطا
و حصول هر سبب ازین اسباب بخند داعیه غیران منوطه جنایک زبان صدر صفا اصلحا این
که مرتب ازوز بیان در ملک صن اجبار کنین است حدیث نوکان لابن آدم و لعیان مرد
لا یبقی ثاتا و لا یلد ابوف ابن لقم الا التراب منمت بر استملاک دیگر جزو استرفاق و دیگر
اچار و حریره معصور کرد ایند هر نزدلوه ما کما از دینعی فافقر کل الفقرف لانثاره
و در ستیاری دولت و اقبال و پاییزی توفیق ملک معال جزیره اوک را بخیر خوانند در قلم دیوان
عزیر المستقم به بود و رسال دخل و فوج از با معتمد خلافت بی مدخل آفت و مدخل خلل مخافت
خواب می گفتند خیمه فتح بخر و لطمه عطر شکر و توأم زلفه سال با و سوزن تیر اما می ساخت این بجز
و عواصف

و عواصف دولت ابدی مخالفان را خاک استلال در دیده اقبال ریخت و آب نظیفه بر آنرا استعمال
و بلا عذر فرو نشاند و منگفت خانما نیکت علی نفس سیفا الدین ابانخو در عوض ملک گیس ملک خرد
مشاید کرد و در آنک یوم اللذات اراخ مرحوم سه سال و عترت و سنه ۱۰۰۰ مایعنه الله للناس زوجه فلاوسک لها
و ما یسک فلاوسل له من بعد و هو العزرا حکم بدین فتح که مفتح ابواب مفتح و مملوح اسباب مباح
و تیمه بکر ماری و تیمه بکر مطالب و ابرضا دولت و رونق بازار سلطنت به عطف و اقدار و کسوت
و استظهار انابلی یکی هزار شد و فواین بسیاره شمار معور و نامداره لجه بزرگ و بزرگ مباح
نرسیم کل الامام عیلا پس راد و نوبی نام نهال و صیقت خانه دولت او را عاکی بوسه از ظلمت
و انش اقبال را با دین و آری طیب و بسهل مذاقت مولود و اول عیال از آنجا بر تده کرد ایند
و جل زور از سر منقطع و اعیان او اولیای فی اللباب با شکر گزین از رجال تراکه و نور و اگر لفظ
و سواحل نشینان آنجا معجز و مرتب داشت و مواجبه بان پاره موقر و موظف و روز بروز نطق
عاطر سانشامی که خاخر کفایت و حرام و نعل ایام هر آرزو و کام بود و بارن میا فطنت که دفاعی
مخبر خان علی الاقبال ما اینت طالب و حتم علی الايام انک غالب درین حال کنایت جهه اصباح
باسبان الکنک بر قارقا و شکار و مطواع شد و رسایل باطراف نخدمه انابلی دولتی داشت و الزام
فرج نموده پنجه قبول کرد سال سال مال مواضعه با دایره رساند و با وجود آنکه در سرگرمی معیبه
و آفتاب ملت خمر بر مملوح نا نموده خطبه بنام اتابک و منه و تا آخر عهد او این حال بر عطف
اطلوع است و طواری مستور انابلی بعد از بسمله بنوشند و ارش ملک سلیمان عاقل جهان
الروایه مطرف الدینا والدین ابو بکر بن سعد ناصر عبدا الله المومنین و توفیق الحکمه به
و الحکم به العمل ابواب جونا نهایت طالب دینوی سلسله و از بسببیت دیگر بر آفت مروطا
و حصول هر سبب ازین اسباب بخند داعیه غیران منوطه جنایک زبان صدر صفا اصلحا این
که مرتب ازوز بیان در ملک صن اجبار کنین است حدیث نوکان لابن آدم و لعیان مرد
لا یبقی ثاتا و لا یلد ابوف ابن لقم الا التراب منمت بر استملاک دیگر جزو استرفاق و دیگر
اچار و حریره معصور کرد ایند هر نزدلوه ما کما از دینعی فافقر کل الفقرف لانثاره
و در ستیاری دولت و اقبال و پاییزی توفیق ملک معال جزیره اوک را بخیر خوانند در قلم دیوان
عزیر المستقم به بود و رسال دخل و فوج از با معتمد خلافت بی مدخل آفت و مدخل خلل مخافت
خواب می گفتند خیمه فتح بخر و لطمه عطر شکر و توأم زلفه سال با و سوزن تیر اما می ساخت این بجز
و عواصف

و عواصف دولت ابدی مخالفان را خاک استلال در دیده اقبال ریخت و آب نظیفه بر آنرا استعمال

و عواصف دولت ابدی مخالفان را خاک استلال در دیده اقبال ریخت و آب نظیفه بر آنرا استعمال
و بلا عذر فرو نشاند و منگفت خانما نیکت علی نفس سیفا الدین ابانخو در عوض ملک گیس ملک خرد
مشاید کرد و در آنک یوم اللذات اراخ مرحوم سه سال و عترت و سنه ۱۰۰۰ مایعنه الله للناس زوجه فلاوسک لها
و ما یسک فلاوسل له من بعد و هو العزرا حکم بدین فتح که مفتح ابواب مفتح و مملوح اسباب مباح
و تیمه بکر ماری و تیمه بکر مطالب و ابرضا دولت و رونق بازار سلطنت به عطف و اقدار و کسوت
و استظهار انابلی یکی هزار شد و فواین بسیاره شمار معور و نامداره لجه بزرگ و بزرگ مباح
نرسیم کل الامام عیلا پس راد و نوبی نام نهال و صیقت خانه دولت او را عاکی بوسه از ظلمت
و انش اقبال را با دین و آری طیب و بسهل مذاقت مولود و اول عیال از آنجا بر تده کرد ایند
و جل زور از سر منقطع و اعیان او اولیای فی اللباب با شکر گزین از رجال تراکه و نور و اگر لفظ
و سواحل نشینان آنجا معجز و مرتب داشت و مواجبه بان پاره موقر و موظف و روز بروز نطق
عاطر سانشامی که خاخر کفایت و حرام و نعل ایام هر آرزو و کام بود و بارن میا فطنت که دفاعی
مخبر خان علی الاقبال ما اینت طالب و حتم علی الايام انک غالب درین حال کنایت جهه اصباح
باسبان الکنک بر قارقا و شکار و مطواع شد و رسایل باطراف نخدمه انابلی دولتی داشت و الزام
فرج نموده پنجه قبول کرد سال سال مال مواضعه با دایره رساند و با وجود آنکه در سرگرمی معیبه
و آفتاب ملت خمر بر مملوح نا نموده خطبه بنام اتابک و منه و تا آخر عهد او این حال بر عطف
اطلوع است و طواری مستور انابلی بعد از بسمله بنوشند و ارش ملک سلیمان عاقل جهان
الروایه مطرف الدینا والدین ابو بکر بن سعد ناصر عبدا الله المومنین و توفیق الحکمه به
و الحکم به العمل ابواب جونا نهایت طالب دینوی سلسله و از بسببیت دیگر بر آفت مروطا
و حصول هر سبب ازین اسباب بخند داعیه غیران منوطه جنایک زبان صدر صفا اصلحا این
که مرتب ازوز بیان در ملک صن اجبار کنین است حدیث نوکان لابن آدم و لعیان مرد
لا یبقی ثاتا و لا یلد ابوف ابن لقم الا التراب منمت بر استملاک دیگر جزو استرفاق و دیگر
اچار و حریره معصور کرد ایند هر نزدلوه ما کما از دینعی فافقر کل الفقرف لانثاره
و در ستیاری دولت و اقبال و پاییزی توفیق ملک معال جزیره اوک را بخیر خوانند در قلم دیوان
عزیر المستقم به بود و رسال دخل و فوج از با معتمد خلافت بی مدخل آفت و مدخل خلل مخافت
خواب می گفتند خیمه فتح بخر و لطمه عطر شکر و توأم زلفه سال با و سوزن تیر اما می ساخت این بجز
و عواصف

و عواصف دولت ابدی مخالفان را خاک استلال در دیده اقبال ریخت و آب نظیفه بر آنرا استعمال

و عواصف دولت ابدی مخالفان را خاک استلال در دیده اقبال ریخت و آب نظیفه بر آنرا استعمال

و عواصف دولت ابدی مخالفان را خاک استلال در دیده اقبال ریخت و آب نظیفه بر آنرا استعمال

تا که پیش از آنکه وفاته انگیزی نکرده و خویش و دغایان را در تحت تصرف آورده و او هم از شای عیاشی سبب بوده
 چون بجای و بیف دماغ او از تا غیر اطراب با آن ناب منتهی شدی بقاع و عقاب هر کس اشارت راندی بشی بر کوشه مجلس
 بزیم بشت آیت چون او زکی نشسته و غلطان زین مکر بر رسم خدمت ملوک صفتیست و نشان بری خراسان و سا
 لاله بدارت بری چون عند دوستان بصفا تلخ چون عیش عاشقان بمذاق بگفت که قند سوار مجلس از
 بخار بخورد و کلاب خورد چون غایب و غیر خورد خورد معطر شده و زمین بارگاه از کل و کسبل و ریگان طره در حدیقه
 چنان آمد **مس** قدح پر بال کردن کرد ایشان چنانکه کاندز منازل آه خراسان هواست زده شوک سوزان
 زیک و بی زلف و نوروزان زیک و سطران بالنده بزل نیک و سطران نالنده بر کل زلاله هر که بر افسان زباله هر که
 از زخمه سازی و در نورانی مطربان بار بد نوای کور سیلان داده آوا در برده و دایه و بجای و در آن عشاق چون کینه و خور
 و او العیس و عجزه و عروه و غفران و مهر و وفا و دلیل و چون و شیرین و ذوال و ورتقه و کلک و بر سر مجلس در پرواز
 اند بل اعلا روح را قابل و در ساز و نوا شدن در مقابل از قول کمال سمعیل بدین نغزل قابل
 ای در محیط عشقت سرگشته نقطه دل می از جلال بدیت خوش گشته و از کل رفت تو بر بنا کوش بخان و کشت
 خال تو بر زنگان ما روت و چاه بابل دورشته در دندان چون از رخ تو تابد کوس مگر دریا در ماه که منزل
 نوازش او تبارست و همایکانه بمراقت باله با قوتی نسب و زاج و مشام شب حاضر و روز نا آمد و طیب
 و طیب داشته و عکس نور عارض ترکان زهره جبین صورت بعب را بر در دیوار نگارخانه خیال
 نگاهش تا کجا سجوقش را خیال ترکان دامن دماغ بدست استیلا بچم زو گرفت و اندیشه ملامت لایمان کربا
 جاز تا تاب طلا و اگر چه مشغوف شغفها چقا مشغوف جال و مشغوف وصال و از عیسی برین چهر
 زلف وصال او بعد اما در بنیت او چه سامان بخت نیافت **مس** سحر سحر لذات و کنشی غوا یلا
 فمخنی بگرگ شمش و می تجرع از مولد عثمان نظر بر رنگی قوی بیگل انداخت که در صف الغال قدم
 ایستاد بعد صورتی انتقال عز وایش علی عاشق با چهره چون زلف در بران درم و قاتمی با قدر شب
 مشتاقان در از چشمی دشمن روی ترا ز دیدن رقیب و شکل هولناکتر از سحران محبت و جیب او را اشارت
 فرمود تا ترک چینی نژاد رومی رخ را بیخ هندی سر از تن جدا کند بچم و فان شاه ان دیو سیاه ماه پیک
 از حرم سلطنت بهجوقش ایستاد تماشای بگرفت در سزاوار که سر رشته قننه و آشوب جهان در رشته طینت
 احتیال بود بپست بر دیده آن را در پشتی رزین زلاله بین شاه فلک با یکاه آوید و روزگار سخن عمر بر سینه
 مکرری کرد **مس** ان فر علقه اکبر البکایر عذی قتل حسنه عاتق عظیمول کتب القتل و القتل علینا
 و علی الغایات جوال الذبول از پرورکان دایه صدف دو دانه گوهر خوشایک بهای هر یکی در جرم صدم بود

و شاق خادم
 مجلس
 مجلس انور
 اسامی عشاق
 مسعود

و چون زهره و شتری از عارض ماه چهارده درخشان در کوش داشت سلجوقی بجد ماسه انامل هر دو کوش
 او را که سامعه نهای بداشت با کوشوار جدا کرد و پیش مطربه مجلس انداخت آن شب تا روز بعد آن مرت
 مرتب و معتوق را از مسرت عذب رجوع عوض ساخت و چهره ترکانا که مقبل شفا سلطنت
 و خورشید سپهر مملکت و کلد کشته سخن معوی و در عمل صغیة للملاجه خال جوعه گاه فضاله جام کرد ایند مثل
 است که از سر برید آواز و مرغ برید باز نیاید اما چون سر ترکان در طشت نهاد شناعت از بام اشهار
 در افلا تا مجذب طاس کون فلک رسید معنی وقت الطشت غیر منکسر لیسلم یقطع و یکسر مثل قاریاست
مس فلما رانی اننی قد قلبته خدمت علیه ای ساعه مندم سلجوقش چنانکه رسم بی دولتان بازند
 از اشارت بکن موضع رهبرک قبل مشک و تامل عاقبه فلک قبل سحرک غافل ناز و قدر کلام
 قدرتی العسل تلخ عز الزلال بدانت و در صومالی بداض عواقب مخارج تصور نکرد **مس**
 قتیانک و الا مر الی ان توسعت موازده خافت عیدک صادره در آن وقت اغلبک و قتلغ
 از حکم برین هولاکوفان بر مالک سراز با سفاق بودند روز دیگر جعفر قضیه تاوضیه فاش و فاجحه
 ابواب استیجاش شد اعرابین حرکت انظار کردند و باز آنکه در ارتقاب این جرمه سلجوقش در صورت
 ایگانا بعد از قبول متک توانی شده سوز در سرت عذوب بود و از طریقه صواب اندیشی نفور
 چون با سقا فان خدمت آمدند این را نوتی افلا که سلجوقش معدهی فولد سوست بی اجازت
 بر واک سوار گشتند و روان شد سلجوقش را از واجعت اراجر کردند از سر طس خفت
 که با نذامت و سامت همزادند و الجملة ای الذماتة و فتح الملامتة بایلی بر این که معصوم کوس
 شعاری باشد کرنی زین در دست داشت بر حینت درگاه یکسواره از عیب سخنان بر کف الجبل
 برانند نزدیک و نایق این ان اول با و غلبک رسید داشت که نه زود چون سیر عینور **مس** و قد و طل الجصا
 منی بد و صفنا رما و سن و التمام قاصدا و است خواست تیغ ابکون مسلول کرد اند از زرعیت
 صومنت دستش بفعال تیغ مشکول ماند سلجوقش بقوت بازو کر یک زخم را چنان بر قله
 سروی نو که نقش چهره او از لوح و جبهه پال بسترده حالی از پشت رکوب جدا گشته روح بخا زن
 نیزان سپرد و خاک و جناب نیز از بر اثر رسیدند تا بر غصب شای شعله بر که ا شیر
 کتید بعد و دست تغییر ابواب کوس بر طالع کالی اقدام در مملکه عوام ابا م سردستی ببرد
 و از صفوا دور کار چیز سوز خوشوان خواند **مس** ما صفو عیسی المر الا فر صفت
 و البین ان قات الفتی امکا نهما اشارت راند تا کرم از سر پای و عوام الناس از هر طایف با بخت
 ملاخرو قارورات نطق و ان

۱۸
 اروت

بسیاری از این اشعار
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

الرجب المصطب

مطلبه در کرامت او و در کرامت او و در کرامت او

دلایلی از آینه واره بجای اشعه انوار لاهوتی افکاره در جمال لایب غیب معجز از سمت چو در
دران جلوه کاند پوسیده نماید که تاثیرات نفوس و ادله ارواح حقیقی دانه چه مدار اول که منبع فیضان
نور است بر وجه موجودات علی الاملاق و احاطت علم او بر کل سبب و جو ممکنات شده در عقول انانی
می کند. خدایک عقول در نفوس و نفوس در اجرام سماوی تا او را حرکت دوری اختیار می کند. قشبه
بالعقول و اشتیاقاً لها بس اجرام علوی موثر میشود. در عالم ما تحت فلک انوار عقل که بفلک و کسب
معین نور است بر نفوس انسانه از مشکو بهکادینها لعی و لولم تمشیه نار نور علی نور بیدلی الله
نور مرفی و مناسبت و مماثلت میان نفوس سماوی و ارضی در جوهریه و در الیه و میان عالم کبر
با عالم صغیر نزد محققان محقق است پس عرض از زیارت و دعا آنست که نفوس زایره بر چند
بجای بسیار ایدان اتقالی دانه و بطوقی با شوب جسمانیت او ا جا صلحت. جو بقوت استعداده
فطری از ارواح کدشتگان طلب قیرکایا دفع شرک می کند. نفوس زوره از برای تجوهر کوانم
عقول و تشبه با کوالی اثر بعد از استمداد ستمه تا شیری و ادلوی ارزانی می دانه فاما در جات استمداد
متفاوت افکاره و اسباب نفسانی و جسمانی از استمداد در اول خلقت و اعراض از تحالله امور
مادی تصرف در حدی و جبروت و عالم ملکوت و ملکات نفسی و اعراض دیگر جز صحت فرام و مواضع
متماثل شروق نور صورتی بیک مختلف جز قضا کار کرده شده و بیشتر این اسباب که تقدیم با
موجبه نه و خاطر پریشان شهوات و پریشان و شامل بر شوایب شبهات شیطان و فرغ الله
مخالق و الخلق و الارزق و الاجل و روان بیخ نیز بواقعت قضا. معاوضی بکرده استکلک بنهامت
از ارباب عنان کسنتی سبوقا آمد و گفت زایره ازین توقف مصلحت نیست صورت
حال و ضیق مجال و عذر لشکر چون عذر فرار و ا صحت **سحر** لا بد للقراب ان یفرقوا
یوما بغدر قلی و عذر فراری **سحر** متعده می خوم که با جند سوار خدایک میسر می شود از نطق و جواب
بر داریم و از تیار رحمت خور با سلامت بر ساجل امان اندازیم باری چون عروس مملکت را
مطلقاً ملت در عوض کابین حواسی حال بر جان عزیز که علی بس نیش و موهبتی بدست
چار تکبیر نتوانند. سبوقا. راضیامت جبه از اسراع و سوق تعجل مانع آمدنی می
مدت تا جیل بر آمد. بس و طومار اعمار بیایان رسید در جواب گفت اگر خدایا و ج
خلاص تواند اینشید اجازت هست سبک و برسی با جند معدوم آنچه از فرانه لا یوتحل
بهد برداستند و مغافسه چون شکان در ایسی و بلنگان جرات یافته اگر کوشش در خد

تبعی

تحقیق در زیارت دینی

بجولان

سوادنی

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
والآله الطيبين
الطاهرين

بیرون تا خند **سحر** علی و نس جار الرياح علی قفا. فغار یا خیری و طلقها ضعفا. علا الدله بان کرامت او
بیکلیک او ادله که در چیز روزی مردان را از جنین مقامی اسان اسان باز نتوان کرد ایند باز کرد و بیاد
موس کرد نما میسای و بقدیم خود کسب قبل فضا بد مشو علا الدوله مستظرف به بکثره عفو و مده
سفاهت که لایق شرفت بنامت بنامد آغاز کرد و گفت صید از کمد شیران جان کجا برد و بغاث الیلور
از جنگال قریبانی بیازی بان بیرون بیرون بیرون سبک در جواب یک چوبه تیر که پیکانش سموم
از شست کن لاله و بر کسش آمد حقیقت جوابی جان مسکت بسو که تا روز نشور خاصیت نطق از وی
زایل کرد ایند **سحر** و تجمل ایدینا و نخل راینا و شتم بالافعال لا بالتکلم. جو باز گشت جیب
چیا شش چاک شد و بدان زخم هلاک بیکلیک بسلامت در کف شهادت مال و جان برود و عازم
بصره شد و از آنجا بیلااد بصری پیوست و تا آخر عمر مرتب و مکرّم زندگانی گذاشت **سحر** فخر عمر طایه
سکک که ناب اجد و باب است مفرام و ناموس و قادر بر ردّ باس و بوس بسو چون از سبوقا
جدانند نکر مغول فوت کردند و در مسجد آمد ظایق بسیار از ترکان سبوقا و مالی کارزون بدرجه شهادت
رساید چنانکه امروز چاهی که در جوار ریاضت مدفن شهداست از بس بویع بیکران که آنروز گشته
گشته اند بقده صنوبر تایل و هد فوا ز پرده ارشان که بروه طی خدا سحریت می زند اندانسته
سب بر سفله جهان ناکس نکر کل. بان تا نهی دل و بنامنی غافل. بس زلف چو کز ازوست در نافه قال
بس روی چو کل کزوست در بر ده کل. سبوقا. را گرفته بیرون بردند و در میان قلعه سفید روزی
بیش جهان بین نزهه سیاه کرده و آفتاب عمرش بر ذوال رسانید و مدت مملکت هفت ماهه او
ع بلکه شش چوروزدی و همچون سبوقا و خطنه و سکه مملکت بنام آتابک ابش نبت سعد
بن ابی بکر زینت گرفت و ذکرش هنوز سینه انندی و سینه ستایه کار روزگار نیست دی روز
سبوقا کامکاری با جتر آفتاب برابر میداشت **ع** و اضحی الیوم فی الریس کابن لم تعن بالامین
راست گفته اند. جز فعل ماشاء لقی ما شاء. جمع کسب هدایت ازلی جرحه دل ایشان را سوز کرد ایند
و منام ارواح نسیم سعادت ابدی معطر در میان افعال و معایج اعمال عواقب و خواتم امور را از عواید
و عواید منتظر پیش نظر آورند و در بدایه اجتناب از اهل نهایت. اول الکواخر العقل. و اموس
نگیند و منافع و مضار هر قسمی در برابر یکدیگر بدانند تا کدام طرف رایج نماید. بس در توسل و توسل
بنواید و عویب طریقی اسهل مودی و حصول مطلوب پیش گیرند و در اجتناب از شر از تبعات
مخدور و مخطور با سباب لطایف چیل و فزون تصنعات عقلی تمکین جویند. اولیک اصحاب
الجنة هم الفایزون و دلیل ام

در کرامت او

و اما در این کتاب
که در این کتاب
که در این کتاب

و فنون عبادات طایفه را در قید ارادت خود آورده و انعام و استزارت او تین نموده و کرامات و مقامات
از و علی التواتر نقل کرده اند چون از فراسان محمد که هم معاودت خواست نمود در راه آغانه دعوت کرد و خواص و خواص
تعمیرت و مطاوعت او مایل شدند چنانکه امیر ابو الفضل المیکالی گفت **صواعق** خج یعنی قیسا وضع بنیاد نهاد
بر موضع که رسید طایفه بادی سمره می شدند و اعتقاد می بست که مهدی آخر الزمان و مقوی اهل ایمان خواهد بود
فان لم یکن المهدي من کان یدیه **فذا و الا فالهدی ذی اقبال مهدی** از جمله کرامات او تفسیر کرده اند که از سر بر
و مضمون مبینات اجاز می کند و شکر بیک اگر ایمنه نفوس انسانی بمصطفی ریاضت از زلف شهبات مجلی کرده
و صالحی کسب و مستعد جلیا و قدسی باشد **سب** صورتهای معانی سوزی که آینه وار **همی خورشید زلف خورشید**
چون شمع بر سر کوهی زلف شاند **بآب سید دیده بشی** که توریخ **بیدایی** بعد از عادت کن **بجو** چنانکه خبری
که تا بمر خود آفاق را بیاری **بجو** این حکایت با ذاعت رسید هر کس بحسب میل طباع و وزراء
بر آن اجاز می نمود و بیستی مستزلف الطایفی می کردند تا حدی که گفتند بر شتی حصبات دعایی می خواندند و اندامش
می افتادند تا که هر یک سواری متدرج می کرد با بین قواصیب و در مایع سوار و علوم الناس جز در صلوات
متناع نشناختند و اکثر از اقل نشناختند **اولیک** که لانعام بلیم اصل **در قبول امثال این جو آفات** و خرافات
که جو آفات عاجل را طالب بنا شد **محمدانه** و منه **بغیر** تکلفی محتاج نشوند و چه مانند است این احد و با اهل
تاریکی که در رخا ظهور یافت **ع** **اشبه** من الماء بالما و التری التری **علی** براهی نهم از نفس دار الملک و بولایت
عمر او بود مگر سوله و منسک در عدل و عدل او شدند و کوس و اعلام و موکب و رکاب و حجاب و نواب
و قول و رجال و اولاد ابطال که نوازیم کار سلطنت باشد و رتب داشتند سید با فوجی ترا که از اقولم بال ارباب
زوت و خواسته و از هر صنف لشکر آراسته بر عزم استخلاص دار الملک از صده شکر کار در وقت
آمدن در آن وقت با سوطو با سقا سیر از بود و کلیمه نایب دیوان آبا بلی ارکان ملک نیکز فتنه باج را
و موقی از تلامذ آن بحریاج مشاورت کرده بان که معقول و مسکان بر خراج استعجال استقبال نمودند و کلیمه
از غایت جبریت نفس و اهدت ذات و نور جیوش و انصار و کمال و ثوق و استظهار بر زبان تیغ ابدار این است
عزاه املا میگردد **سروانی** یغیون النقیبه **میخ** و ان کان مطوبی سنا السیتم البعد و ادراک سولی جز از کرمی
و لو انه فی جنبه الاسد الوقی **تزدیک** بول کوارد انفاق مبارکت هر دو لشکر افتاد و با فوج در ضبوط
نفس پذیرند که بیرون از لشکر ظاهر او را طایفه **پنهانیت** که مستکام مدافعت و مقارعت استعجال انواع
اسلمی مشاهده می افتد و صور اشخاص ایشان در حجب غیب مستور است و نیز در مواجبه لشکر او کس
که مخالفت را دست بسلاح یا فو حال مغلوب شوند چگونه **و چون** و الدنیای محرقه و مجون و احدیث

کندا
صورت
تصویر

در کتاب
در کتاب
در کتاب

در کتاب
در کتاب
در کتاب

در کتاب
در کتاب
در کتاب

و اما در این کتاب
که در این کتاب
که در این کتاب

و اما در این کتاب
که در این کتاب
که در این کتاب

و الحدیث شیون و الجنون فزون **ازین** جهت در مبادی تسویت صفوف هیچ آوزین از لشکر شیراز جبارت
مباردت در مقابله نداشت تا که از گوشه بسیل امتحان ده سترن آگسته بین الحوف و الرجایه را آن لادله ند
مخدور واقع نشد و سلامت اعضا بر حال خوبانی بود سید شرف الدین با ساز و سلاح ارتداد بی تپاشی تکبیر گویا
در راند سواران بجهت جمله بر دند **بی** توقف بعضی ترا که که پشت لشکر و روی زرمه رزم بودند پشت نمودند
و روی بر تافت **بیشتر** آن لشکر مضطر را در یک عت مختصر از چشمسار تیغ اخضر شربت ملاک چنان
و فقتل کیف قدر ثم قتل کیف قدر **سید شرف الدین** را بصر بهای متوالی از مصاحبت موکب
اچیا دور کرد ایندند و خون او که بعتیه سیادت و نقابت و نقاوه سجاقت و تقیبت بود در خاک ریختند
ویند الحاله وقعت نه رجب سینه نلت و ستین و سماء **شکل** پیش رجبا تری عجبا
عشنا الی ان رأینا فی الهوی عجبا **کل** الشهور و فی الامثال عیش رجبا **عجوبه** ظهور سید شرف الدین
و خلالت انالی سیران در طلب هدایت از مهدی حضرت ملاکوخان رسید ماسکه سلکون بی ضبط
شد و سلسله نباتی ربطه الناجور اصفه **جوب** بر سبیل و جوب فرمود **زود** یعنی چو اشمیر
بوا از شیراز باز گرفت **و قول** نوز خود را سموع نداشت تا این ساعت باشاعت عیث و فال مشغول
حکم بر یغ شده **ما** یکنومان **لشکر** قوم اذا اقتحو العاج رایتم **شما** و خلت و جوسم اقرارا و اذا
قد حوا باطراف الاسته نارانا **بیشتر** از ایند و چنانکه در عهد جوفج باران فلک صولت چکر خان بلاد ما در بار
النهر خراسان را کشش عام کردند قلی موط **تک** تقدیم نمایند فضل باره سبانه دستگیر آمد و در عیبت خبر رسید
سید شرف الدین را با اعوان و انصار بعد کشش و کوشش و قال و زوال عرضه **فاعتبر** و ایا ادلی الالبهار
کرد ایندند **ان** و لالی سیراز از نسبت دامنست و هلاکت و موافقت و موافقت در مقام رضا نیز بود
بر دع آن لشکر بر یغ شد و بمیار هم اولیا و برکات ابدال و اصغیا **قیه** الاسلام **باری** تعالی شران نازده
از نفوس دما و زوج و سلب و نهب اموال جیدین مؤمن و مؤمنه دفع کرد **و الله** ذو فضل عظیم
جوان آشن ان سویت و اسوب و نوشت **و بطوفان** حوادث غبار فتنه از روی روزگار گشته
برین حال سال با فو کشید **در** مبتدای سده فتنی و سیر و سماء **ساکری** چنانکه در توجیه استخراج فرایند
و ضبط اموال سالبانه از حکم بر یغ قدر نغلا **بیشتر** از آمدند و حکومت انتقال نمود اما بواسطه عدم
مشقل تسوسن با مورد راه یافت **و اهللال** مال لازمه آن شدند تا هنوز سه سح که حکم ابا قاسم
انگبا سو با مات و حکومت کلی **و یا** ساینش نوازی فارس مضروبند **و او** ترکی عظیم همیب بود با ذکا
و فطنت و کمال جلیت و یکیاست **معلمت** مال از زوری و ستم سوزی و طریقه ولایت داری و ملک
اربابی

و اما در این کتاب
که در این کتاب
که در این کتاب

در کتاب
در کتاب
در کتاب

در کتاب
در کتاب
در کتاب

بوجهی شش گرفت که مستزیدی بر آن مستزاد خود را نقصانی تمام یافت باندک زمانی اطلاع و استطلاع
 کاهی سعه و زبان ملک و موقت درجات و طبقات بنده و خامل حاصل کرد ایندور شیوه عدالت
 اثر نام نهد و ارباب شغال و اصحاب اعمال را بر حسب استیجاب و استیصال از تلقاء فرستاد همه
 تعیین می فرمود و بقدر رتبت هر کس از باسحاق و اعمال و کتبه شریف رنواخت میداد و بر رسوم
 مقرر و جا کلیات معین فرماید میکرد و دلیل گفتی که معتقدانرا چون مکتی المؤمن و مزاج العله نوارند
 اشتغال بل سران محل اعطای و سخن اغتضاک بنا شد علی سراق را با جوت گرفته و خیانت و خلیط را در صحت و مثال اوله
 و چون علم معین و معنی حجت سندی که طایفه امانت و سیرت عمل و انصاف و رزق و رعایا را بر سبیلی
 از محل اجزاء لطیف و خطاب رواید بتوجه و فقه و فخره دارند و اگر سر از طنز مات و شرایط فراوان
 اجزای رفتی بر سر هر نزد خودی سخن از موی با ریکتر بر سیدی و در فضل امور را رغبتی نقره علامه
 موی معنی شگافتی بدین موجبات اموال موفور و محفوظ و اعمال موفور و منبسط گردانید و دست معولیان
 و مستاکله کوتا کرد و امر او حکام را علی تباین الاحوال و تفاوت المعادیر در درجات و پایه خود
 برداشت و تمامت از بیم بغض و هیبت او در مصیبت زندان بودند و او در سبیل عدل و معاند رفیق
 خضر و صدف واجب او حرمه و صدق بعثت رسل و علوم بر مانی با عباد ائمه و مشایخ خوض پیوست
 و اگر جوابی غیر معقول از کسی استماع کردی محظایه و عیب او را محظایب فرمودی حکایت کردند که
 روزی در خدمت بیخ البیوع المحققین گفت الواطین بحیب الملة و الدین علی بن برغش رحمه الله علیه
 که در خدمت مکرز حویر موقت و محیط دار حقیقت و معتدای ارباب طریقت هموار حقیقت ایشان انان
 و رتبت او سوال کرد معولی بروجی معقول نه منقول شیخ فرمود و در خانقاه در میان مسافر استاره
 از دیروزه باشد اندرون را بر دیروزه حضرت عزت می فرستد تا بطریق کدوسی و رتبا انزل عیسا مایت
 من السماء در دین بر نزلی که آنان آستان بر در نصیب سبیل خولد برید فلما تقضى ساعة نهاره
 فرماید سوره عیبت رسید جان نموند که مثال عالم ملک و ملکوت دو طبقه هدف و کمر نایاب
 آنا و جهانان و وجود انسان که از اصدقه خوانم هم صدق است و کمر آن عقلی صدف دل او کسلان
 بر جوارح و فرمان مالک قابل جز اول نیست و دل دانا نیز صدقیت و کمر آن عقل قیامت و باز عقل متنا
 صدف دانا و کمر آن نور نیست که بدان موقت بری عز و علا و مویان حضرت او مربوطت
 سبحان فر جعل العولم کلها مجموعتی فطره الانسان از ششم عشق خال آدم کل شد
 صدف و شور در جهان حاصل شد سرشته عشق بر آن روح رسید یک قطره و چونک نامش دل شد
 بر حال

بر سر هر نزد خودی

مقاله حکایه و کتب و کتب

کوش

بس سوال کرد که نور صدف عقل که آلت موقت اسرار بویست در وجه حاضران موجود است یا مفقود
 شیخ فرمود که اگر جاعتی حاضر باشند و از میان ایشان یک کس جراحی بر کرد و دیگر شمی و سه دیگر
 مشغله چون اسم فرشته است همه را علی الاطلاق صاحب نور توان گفت اما انوار نسبت نور چشمه
 آفتاب نورانی صورتی بد کرد و از آن دیگر ثابت انوار چراغ و شمع و شاعلی چون سخن بدین مقطع
 انلیا نور خاست و بتجمل از خدمت شیخ بیرون رفت و کس بفرستاد و تمهید معذرت برین عیانت
 فرمود که اگر چه برخاستن نه بر قانون ادب اتفاق افتاد اما از قوت معنی این بیان داعیه ایمان در
 خاطر رسوخ یافت اگر لجه دیگر در مجلس تبلیغی می رفت از دین آبا و اجداد ترا خواست کرد
 ما اعجز هذا الكلام ان الدین عند الله الاسلام این اظهاب مقصود شرح تفسیر و کیاست
 انلیا نوب بدین وجه مباشرت حکومت سیر از شد و بتعویم متنا و تنظیم متبذره و اصلاح
 مشکلات و تفسیر مشکلات قیام نمود بعد از مدتی حکم را بسبب از اسباب استیجاب باز داشت
 کرد و ما بیکر انک داعوان او کردند و با لشکری انبوه جوانی خانه انلیا نو در آمد دانست که بی سر تن را
 رهن بنا شد بی سرور لشکری رونق نماید مسابقت را و قد کسفت السیف العدل اشارت
 فرمود تا سر خطی را بیخ از تن جدا کردند و از بالا آفتاب قمر سیدی نشیب مندرج کرد ایندود لهما
 لشکریان مترج و زبانها متبلج جز فضاغت احوال و فضاغت احوال مشاوه افلاک تمامت از سر
 ناکامی بدم خجست و راحت کردند و هر یک بر بنانی از دل شکسته زمیگفت و قد اودت
 شکسته دل تر از آن ساغر بلورینم که در میان خار کتی ز دست ربا اما یکیش برین
 حرکت باز خواست کرد در جواب گفت از حکم یرایغ بر اراقت دم او اقدام نمود آدم برین
 عرض کرد و انرا مطلق نوایر غوغا و عنان کبر مخالفت را ساخت بعضی از اکابر دولت که درین صورت با وی
 حذر استان بنفون متغیر حال و کشتن مان گشتند و کجکته عازم حضرت ایمانی شد بعد از استکشاف از
 بواعث توجه عرض داشتند که انلیا نو در سیر از با فضاغت مال و تخریب مالک مشغولست و همسگ
 در دماغ ممکن گردانید و ندی که در حکومت او مغرب شده بود و او در شیب نام لانا بخط خطایع
 نقش و مویه تقوی این مقدمه را بخودند و در حق که بر جمع او برداخته بودند که از دار الملک و اعمال
 در مقلعان چه تعرف نمودند و چه مقدار از اجازات بی وجه انداخته عرض رفت چنانچه از قراط افکار
 و از قطره تا چار در سلک زمان لا یغادر صغرة ولا کبيرة الا احصا کشیدند و السبل الحرم
 مجمع العظرات و الجبال الثم تکبر الحیصات جو فطره سبیل شد کوهها بگرداند لادن تاریخ باز

از هیچکس از خودی اطلاع

الاجوان را

میان مغول کتبه شیراز با بقای شری بلخ یافتند - با نام نیکی بنام سال که یک نام شش کند با مال
در اشل بزرگ آمده است . من عرف بالصدق جان کذب . فرغ الکذب لم یجد صدقه . ایمان بانصراف
و ارتجاع او بر بلخ حاله حضرت همت او را در مقام یار و حاضر آوردند سخن پرسیدند کما بردی نایت
و تخم خد و بعضا نایت شد در جواب خصام اعتصام بعوه این عبارت است که اما تو بیای آنچه
اندوخته ام و در کت تصرف باقیست از آن بارش است . و واجد و ما بملکه کان لولاه . و نیزه بمان
خازنی ام هرگاه که اشارت رده بد بگره بندگان سپرده آید و اما نسبت ایمال و اغفال در غیبت همت
آنجایی آنچه ساخته شد میان دولت روزافزون ساخت و آنچه در عقد تعذر اقله بسیار بود که
من کو یک بند ام و شیراز و توابع بزرگ ملک اگر انا و استغانت از احاطت بر حقایق مصالح و معایب
سواخ تصایق گرفت بارش . عفو فراید . فالت الاستاد ابو بکر الخوارزمی فی کلماته القصار
التي هي واسطة القصار . ان ولاية المرء ثوبه ان قصر عنه عسى منه وان حال عليه عثره بدین
خداقت و کماست . خورا از عقبات عقاب خلاص حال . و حسن الاعتدال در طبیعت الاوغار
و سهل الاوغار از حکم یر بلخ . انرا بر سالت حضرت قان ماور کرد آمدند یعنی بود که تحمل ایثار این
مغول باشد و از او سواخ جنایت و انام بان سنده اگر انفاق معاشرت اند مستحق رتبت و معهود مستایل
مقام محمد کوه و این قاعده هنوز سمت اطرو داد که اگر از امر و زرد یگان حضرت کنی باز کتاب
کتاب منسوب شود و او را خلعت ابقا بخشد حد مجازات و کفارت جریمه او آن باشد که او بر سالت
حضرت قان که سوزی شاکت . با مصاف یا عنی تکلیف نماید بس سو غنجان نویین جهت سوزی
مالک فارس و تا یکد قواعد مال انگیزی و تمهید مراسم رعیت هر دوی در سوزی سوس و سمانه
بشیراز آمد با عطش تمام و سوزی موفرا امر بزرگ و مواج کاردان کافی که سوزی راست
نفس نقش حولت و دارا از صفی لوح حال بر میخواند و بر زانت رای فایت دی را با حاصل
اجروز منضم میکرد ایند در خدمت او مجتمع بودند و صاحب دیوان سخن الدین خلیه حیرت انگیز را
براه الخ تنگی و استدرال محاسبات و استخراج نوفرات بوسندل سوغتاق بعد از تبع و توقف
احوال و تحقیق و تحصیل اموال و استنما و استعمار اعال سایر ولایات بر اصحاب و ملوک بلوک سرد
بطریق مقاطعه از ابداه معاطله سده امدی و سحر سمانه . خراجی بشرط آنکه هر یک حاکم مطلق با
در بلوک خویش و با استعاق و عمل خود فرستند و بوقت اداء مال خانی بر حسب اطلاق و احوال
دیوانی جواب گویند سید علا الدین ابو یعلی که در شجاعت و عروت حیدر گار و حاتم طیار و

این کتاب در شیراز
کتابخانه کتبه
شیراز

در نظر

در بین حال بلوک گرفت و با سقا ملک بر محمد بیک و نوناق و بونووغان منضم فرمود و در عبادت احوال
در اول این سال محمد سینه و اقلات که جزیره است از هر موج تا اینجا بعوض سقا حق این مسیر بکفایت رله
خروج کرد و چهارم سخون بر حال مرتب کرد ایند و فرموده قس را محافظه در نصفه شیر اولد و سودای
استلاک دماغ او را و سوسه کاله ایلیها فرا با باله سفان بطرف کورن و خورشید و دیگر جوانی خرابی است
تا سفاین و دو بیجات و ترتیب کند و در بند خورشید معد دارند و فقه با جت لال که مغول و مسلمان
نیای - و تی ساز خوب اشغال عوف چون هوای بسج در جنبش آمد برین بیری برق از شرکاه آفاق
اشکال رند و دست تعالیم طبقه اهوایی کوس کوس رعد بالید . کان اصطفاک الرعد کفران
کان برین برق بعضی تو لخصت بوارق . در صاعقت با صریح دماه . فزار بجه استمان بکال و ازیم
بتخ آفتاب یلوف سپر آب عذیر افکنند خرا آینه بید زبان از قفای سوس بیرون کشید و است
باله باری در پای آب زبیر کرد و نامیه از خشم دورویی کل ساغر لاله بر سنگ نه و سرب از عنوان برکت
و از رذن و خولون چکه و ساغر خون در میان صراحی و قیبه افلا کل از سینه خار سرتیز جامه بر سر
کرد و عقل اگرچه بدلان رزم در پیست بود نه ایوان زیم یعنی برین رباعی خوب . انکل رشد جن چو در کوس برین
بیل بغان آمدکی عاشق همین . بر روی زمین بروی کل ساغر کیر . خه دانکه سوزی نهفته در ز زمین
با سقا و امر آرمغول و لشکر فارس و راجل عازم سواصل سنده محمد قلماقی نیز چون تیار بلارا در توج
آورده بعوه دایره نار او فوخه گسترد بجا رکشت از طرفین و کلب سفاین را بر سطح میدان آب
در جولان آوردند ماهیان از فوشن کوس رعدا و در قور دریا آمدند و لشکر میان از لمان سخ
خود را بر لبه سیاه یا فند بتر جرج و ناوک و پلارک خون ریز چون غره خوبان جتن جان گذار آمد و قوا
نعظ مانند آتش دل عشاق روز و داع دل که از سول این دار و کیر تب لرزه بر اعضای آب افلا و غره غراء
لای در جوف صدف که با صفت رنگ یر قان گرفت تا گاه به سبب رباح مختلفه روی دریا چون دل
در و آء بهجوران بشوید ملاح تعدیر سفاین سجب هواطل را بالابان بر کشید بر معبر سطح هوا را بدن
گرفت و از تلام امواج کسینا لظه بر چدب ملک ایزر سینه و ساعتی در معر طبقه شری از امواج مواعی
بجا سواصل امواج زخار در دراج بوارق نار انار عیان گشت صعبیت ان روز صفت حشر
اکبر داشت اما دوزخش و خاضر بوی و صراط غیر مستقیم تخته معبر . الله اکبر فریوم که میآید و یک
قادت اعنتم ایدی الشمال اذا . تدهه الموج من علو کد سمانه . بعضی جا زان لشکر قارن تا ناکی
تنگی و شمس الدین محمد علی لور که نایب خاص اتابک بود و چند انرا جند که و اولو حتم عرف شدند

بهار
بین کتاب
جنگ دریا
این کتاب در شیراز
کتابخانه کتبه
شیراز

تذکره ایلیها
کتابخانه کتبه
شیراز

سوس زور قاکه بر سر غراب این محیط سرزیر شد که تر شد این سبز بادبان نفی که
باقی در تیار هر غوط خوردند و لکه قلمای در قل تا تو بر ما نم ان کتم صادقین بر خوانند چه جا شو
مزموج باهر موج و صاعقه چون سواران چابک بر مرکب فاره متعود به مذبح خلاف لکر فارس که
بر زمین سهل بدستخواری قدم می نهاند ما بدان چه رسد که در آن گرداب بلیت شامی و دلاوری نماید
این بیدست در جهان باری کار هر و حور و مرکاری سوغجاقی کزین لکر از ساحل دریا
آب رنده بود و نظاره ایستال بیرون آمد و بر سرشته از سر کلاه برداشت و بر قاعد ایشان در حفره
نخ بند بر و غایب و آرا بند جاید امانی مسلم و کافر تضرع نمود و گفت اگر خلیفه خان بدل راست
یا سا با نهال بر اروع او کجاسی زیاده تواند کرد لا اله الا الله از سر برده عظمت را این کجیب
المضطر اذا دعاه دعا اورا دلیل اجابت لایح اند و آمد و حضرت فارسین بغال نیک سلخ
ولاح النصر مثل البرق نورا و علا النفع مثل البحر غمرا بتوفیق لاهوتی جارات قلمای از زخم تیر باران
لکر فارس ستمز شدند و ظلمی بسیار ازینان کشته گشت روی دریا از خیز کا اترخ العقار صفو
لا اله الا الله کفر شد فارسین بدین فتح بیسوره با فر و لوا منشور دیکش را اندند و متغای را از تصرف کجا کجا
مسقعی گردانید باز دولت بدین سرت چون غنچه بسته شد وی تبیل در وقت بلبل
بر شاخ و رو متر تم سوغجاقی لکری تمام از سوار و بیال در عهد کیش آمل فرمود و ناچاره و اجوری
داشت و با سالت غان در غنان و با نظر زکاب در کاب بدر الملک معاشرت کرد و جماسات دوساله
و فزانه را بر گرفت و در خدمت مهد کوه نگار آفتاب مدار اما بک این نیت سعد بصوب بندک حضرت
توجه کرد که در زمان دلالش ترکان این در و شایح ملاحظت و نوب بر شاخ سلطنت را با گوشه
تاج خانیت و نهال من خرویی منکو تهور عهد مناکت و فراوحت بسته بودند و بعدا که از جانبین
تحت و هدایا ع مطایان مطایان متواصل شد عوض هر و کیش ما را با چهار دانگ لسان فیروزی
دو نوزوی و اسواق خان ملک باهشتاد هزار دینار از سدس اطلاق ملاک دار الملک و مواضع الملک
کیز حکم بر این هر سال تعیین فرمودند و از اصول اموال ملک فارس موزع و در خطب احسنایم علیها اله
حکام سیراز بتوفیق دواعی حسد و مناوات عصبه مجادله و مقابله بگسترده در تبعی صورت
و تخریج مطالب یکدیگر تصانیف می برداختند و التفریب زند العداوة و لا راقه نبود
ولا و خا لالوک و خالس الحکم الحداد منصف یفعل فی الحاسد اکثر فضل فی الحکم
هر چند در مقاطعه بلوکات توفیرات بی حد بود و بر رعایا نیز بعثت کثرت افراجات
و استرک

شیر بها

واستزادش عوض عوارضات و زواید تکلیفات و قنات چون موجبات و واجبات معین میکرد
اما اسراف در افراجات کلامه مصلان نازکی و استتلاف اموال با ریح موط از نازیک و تک جهت
خانه بزرگ و تسقات و غراضات اموال و میان و با حجاج سفار و دو و ترتیب تحت و هدایا و مد
و توقعات بی حد با ضاعت روی سینه و تغذیم خدات و بر طیلات را که برای قصد و تو کید مدیک
مترجم می شدند بدین اسباب مضاعف می گشت و تقایا غیر موحا اصول که در ولایات و اعمال نوارطه تغلب
اور و تغلب جمهور کهن و نو بر هم می افرا فده نهایت نداشت علم جوادین که شین دین و عین عین و
بهد در کردن می اند تا ج و ارد و مکاسب لکر که تضاعف بیوت شریح از ضبط محاسبان جنت هندان
طایب خارج سینه جمع می آمد و موجب پریشانی و سختی و زحمت بخت و شانی و شیخ توانی در ساضن
همان دیوانی می گشت و وظل یغرب افاسا لاسداس لاجرم در ادای مال موزر تقصیر با نفعال
ظهور می یافت و وجومات از باب حوالت تحصیل نمی پوست و احوال ملک لیز در سمت عمارت
می شدند و رعایا خانه بر انداز و ستا صل می گشت و حکام مستحق مواخذت و معاقت شدند
می شدند و دلیل واضح بر صحت این مقدمات صورت حالت ملک منس الدین محمد بن مالک است
که صاحب ثروت جهان بود و مغر ملوک زمان و مستیضعات او بطریق تجارت از ظوران
تا قیروان موب روان و از غایت شهرت و جاهت و شرف قربت در حضرت فآن ترکانا
شمیره پارتا خاتون در جاله نکاح اولاد با وجه آنکه جمع شیخوخت اولاد شدند بوی شتاب
بشتاب رانند و روزگار بر روی شو ابو بکر خازن بسبیل نصیحت خوانده سر لکب عقور اسعد
عل صدر سود الدوا یب کاعب احب الهمامن معا نوما الذی له الحیة بیضا فوق التراب
در نورد سید سعید صبا مالک فارس با بانو لولا و سبند لولا صاحب مقاطعه شد و از حکم یرلیخ
ملکی و حکومت مطلق داشت و در باب بلوکات جواب موجبات اضافی با او می گفتند در مدت
ده سال ریز بار حولت پایمال پایمالان و دست خوش نا خوشان شد و تمامت اندوخته بار بار دله
و بعضی بوجه معارضه و مساعد با حکام سیراز که بعد از آن جز مطالع بیج و قبالات و عشوه و غور
در وظل و مطالعت مدافعات بیج فایده دیگر حاصل نشد و برخی در مصالح رف خیرات و صدقات
و میرات و تعهدات صرف کرد و از جمله آناری که لوفی ماند فتح آباد است در مصلی سیراز
سعر موارر کانفاس الشامل رفته و ما و کیشوی فی السلاسه سلسل بیفوج کایتشت جیب کواعب
بار طایر جیبا غیر و منزل و دریا که از صد هزار دینار خلیفنی آنجا با خاک بر آید

را بعین

در آن روز...
از آن روز که ملک...
از آن روز که...

رخیزد روز میدان و هنگام حمله شیر میدان در صف مبارزت برین بیات خعدا اما روعه لشکر و لایحه
الریعه و العجب در روز عرض لشکر فارس چون ترکان جو زاکر حورام نظر و غلابان ماه روی بجلاله مکلن
وقیا و زرا ندر زر **س** لم یکک فی خیره منا طقه **ط** عز جذب سیف و عمل دتوس **ک** کان فروق صرح
قد سمره فی عه قوس **ب** بر مرکب الکرسی نراد اتابکی در طرف میدان جولان نموده نظر فاء اهل
و ارباب طبع و فضل میگفتند ایمان ربات مجال اند نه ارباب مقاتله و رجال و لایحه زینت
شب زفاف اند نه موافق رتبت روز مصاف **ب** بلغان و اغوشی که کردن دعوض او بلغان و اغوش
ز سیدک باشد از کجا روی بمناجرت و با رزق آود و سر براری پیشه سافو دست بلوری که تابو
جو کوشه ساغر عتیق بنسوه چگونه در مضایق رزم و جراتی موکه تیغ زردین را بخون ابطال بیجا کوش
تواند کرد اند ایهایی که از غایت نفوس و بضاعت مانند کل طی قوطه لعل پوشیده و بر روی نیم
سوی استر و اج نموده بیهات کی تکل تحمل بوس و مکاشفت و کلفت لباس لبوس از وی توقع دارند
سری که پوسته در کشته ناز طرف کلاه موق را بر شکسته باشد و شب پوش دلال بر چهره چهر
روز این معانی فرو گذاشته که **س** ایت الملاجه ان یفتح جفنه **ا** الا بقدر تبسم المکر و ب
چگونه سر مغز در آود لشکر شکستی که **س** تکب قوسا باجوا جبه انتقی **ب** بعینه سیفا عارضا جلیله
صفت داه کجا از کیش کرنا و کراری و تبیع مندی که خونخواری کند لشکر نکودار که اجراء صد شان
لباس از کرباس و مرکاب از ختاب و خفتان جلاد از جلو و لباد بهی چنان شدند از جارت چندان
غایم که کوتا بلجان جاها باغوش و بیدر با بشمار نه دینار قسمت کردند و شیراز را کان زرو چو کور و روضه
طایف بلدان و روضه ساچل عمان لقب نهادند در حال قتل و نهب فوجی از حواء موکه بر عزم احتیاط
حصانت دار الملک شیره از او استلاب آنچه در یابند و تقدیم هر چه بتوانند مرکب با جنیت کش شمال
معغان ساختند و در یک شب سی فرسنگ مسافه قطع کرد صباچی که لجام زرین و کسریه خنک کردن
کردند و نسیم صبا عنان بجنبانید بوی الاعالی رسیدند و از سائین آن حوالی مقدار سینه را راضه
از آن اجراء معول و جمع حکام و سایر طوایف از برای کله بانی خویش در پیش کردند و سببان لاغر که
و یلمه سوز و عقارت در خور بودند بداشت انالی شیراز از باها مشامه آن احوال بودند و عاقل
از چادته روز کار محتمل عوام الناس نیز در حوالی حوراکب مهر و بیا غیا نامی دید و می گفت و آنرا
برند بعب عوایت نغم البیدل می شردیم در روز کیفیت مقاتله عسکریه و انهم از لشکر اسلام بتواتر معلوم
فرع بیم کبر صغیرا و کبیرا مشامه افعال با مانه **ب** بنا لاترغ قلوبنا بعد از دیننا **م** ستان شدند و یوم

در آن روز...
از آن روز که...
از آن روز که...

در آن روز...
از آن روز که...

و یوم یوم المراء من آنچه و امه و ابیه و صا جبه و بنیه صورت حال خامل و بنیه شد و در شب بر تامت درون
و بار و شمع و شاعل او و خه و لشکر یان و طوایف انالی با سلاح مستعد ایستاد و مشاغل ایشان
در اجزاء کوه صدا انداخته یا عیان چون دانستند که شیراز را محاصره کردن مقدور قوت میسورند
ایشان نخواهد بود و زمان ثبات و مجال قرار از ترس بدد لشکر اطراف مضیق است و اگر بایستند قوموا
بالویل و الدال بر ایشان خوانند و سو قوا فی الهون و العفل خطاب کند بس کربال را بغارت دادند و بنین و بنا
جوه را که با متوطنان رسایق سبب تنادی مدت اقامت مخالطت و مصاهرت داشتند برده کرده روم و کله
در حل و ثقل در پیش کردند و عازم مقام خود گشت در اثناء مراجعت ایشان انالی بلاد اسلام و نواح بقدر توان
برد تا مسلمان را باز می فریدند و از قید اسارتی خار خلاص دلوه بمونس و منبت انیه می رسانید و جایز
شویات و متنوسل تورات می گشت و چون داس جصال و مرزعه انالی که عبارت از ان بلال فطر بود بر سینه داران
می مهرشاه رفت بدین اقبال که **س** قلا کوی بروش نیلگون که رقص **ب** زبناق لعبت رقاصه نیمه
قد انقضت دوله الصیام و قد **ب** شرسیم الهلال بالعبید **ب** تیلو الثریا کفاه عن شیره **ب** یفتح فاه لاجل عقود
خواص و عوام قبه الاسلام که از خوشدلی و سائیس همه روزه بروزه ابلو و نند و عیدایشان باو عیدان بشکم
انذات و راحت بعید بمصاف رفتند و تعدله کشتگان کرد آنچه ظاهر شد و در شمار آمد از آن
جوانان ماه روی سلسله موسی بر رخ نطخ مبارزت بغوس قرین کوری سلطه عظیم عذاب انیل در اول نذب
شهادت گشته بودند هر گشتی کشتگان خود را دفن کردند و در سر پیرا اعدا و داد و ذوق او دما مشغول گشت
قال کیف انت قلت علیل **ب** سر طویل و جزن طویل **ب** در ان بهار بجای سیره خط از خاک بر کلبا برو مید
و از خون کشتگان نه کنه لاله زار بگفت بغمشه خیمه پشت سرفکرت از زاوی حسرت بر نداشت
و زکس یرقان رده از روی رتانی جو چشم بر فرور نکاشت کل سرخ از غم بر خویشتن پرده در بهو و نیلوفر
در آب دیدت تر و بر زبان نسیم سحر این رباعی مردق مکرر **ب** هر شاخ کل که در چرخ کند از خار غمی دل را
از آستین نامه چون کرد چاره بیرون سردست با دم بچ کند **ب** شراب صفت مراب گرفت و طراوت سینه
مخاط گشت **س** اشرب الراج و هو یشر ب روحی **ب** وعل ذاک کان قبل الولید **ب** سبب رواج لواج
منابت لبیب لواج داشت **ب** نوز دلا ویز بلابل و اسجاع و درستان نواخت عاقل موجب فرید بلابل و غار دل
متاع استمتاع از غوانی و شراب از غوانی یا اختیار مردود شد و با ستماع اغانی استماع صورت می بست
و این سخن در دل و جان ناوک غم می شکست **س** یا ساقی اخر فی کوسکا **ب** ام فی کوسکا تم و تسهید
اصحوا انالی با بغیر نه **ب** هذا اللام و لا هذا الا غارید **ب** اشتام انما یهدی نام روح پر و صبا نه بروفق اراد
و هوا بود

در آن روز...
از آن روز که...

و شمس الدین ملک سایل مصالحت و موافقت لاجب علی دست و انیم دله و اسباب مطابقت تمهید یافت باغفاق
بند که حضرت خانیق توجیه نمودند مخالفان خدمت سوغتخاق اینها کردند که ایشان در بند امارت فتن و مدد تواری
زمن انداخته مال کا پیش از فوات لازم است و اعتنا هم در زمان قدرت حکم جازم ایشان را بخدمت مشغول باید
و بجا طبات مالی مقید و مغلول سوغتخاق چند تومان زر را برایشان حواله کرد و بمحصل نیز که کتبان خاص
که در عوض مالش که دهند بایش زر بستانند حساب و دفتر سید دانست که نه حکام تشیع و نزلت
کوه بفرودن پای ساکن نکرده و نلاطم بحر با نباشن خاشاک مندرغ نشود. اذ آکان الرفق خوقاگان
الرفق و فقاچانک معقنی شهادت و عزت من عزت الرجال با شارت **ع** و فی الشریح حین لا یجوز
زودیک بوقارفت و او درین حالت در عدد خراج بمان معدوم بود و در قربت محدوده بعد از التزم خدای
و عوض و توقف بر کاهن ملک قصد سوغتخاق و تصرفات فاسد او را در اموال مالک عرضه داشت و قهر اقدم
آدا و جدت مقدما فالبری بالظفر جوی و الهایب جاییب و الخنا سر للعدو کاسر را در مقام این اقدام نهاد
بوقا خاطر ایلمانی را بر تفتیش احوال استخراج اموال عظیم مویح یافته بود و نیز در آن نزدیک تسویل مجد الملک حق
صاحب دیوان رواجی زیاده از قیمت مثل شاهه کرده. بر غنی صلاح سید و شمس الدین ملک را وسلیت گشت
و خلوت ایشان را بر طرف حضرت جلت رسایند. و الرشوة رشاء اچاچه عاطفت و نواخت نه نهایت یافتند
سید عمال الدین نیز بموجب از نامه **ه** لغد و جدت مکان العقول ذاسعیه. فان و جدت لسانا فقل
صورت توفیرات ملک و اطلاع سوغتخاق و ایهال نواب سیمان نظام الدین وزیر را فرامطالع الی المقطع چنان
تقریر کرد که در ضمیمه مبارک بال شاه موقفی بلیغ یافت و ملزم شد دوست تومان زر بیرون از مال مقرر بود
توفیر بر کار خزانة نشانده پادشاه بدست زر بار خود کاس عمارت در راه پاییزه و بر بلخ سپهر عالی
سهم و اعطایها العرفا بحیل فانه **و** سجیه چویشیرها الدر حکم شد که طفا جار نویین بمحصل مال و نمود
این حال و ادلال معاندان بشیر از آید و از جناح اقبال او سپهر بر صفت بازم سوغتخاق از تقابین بر خودی بچند
ویارای نفس زدن نداشت **د** اذ افذ سهم العضاة و علیک بحسن الرضا بخت مرغ زر رفت نیز
چه سه اگر تو کنون پشت دست خواهی خست **ز** در مقدمه بعد ای بلخی با چو سبیل در امداد و شترانش بشیر از
فرستاده نظام وزیر را در خانه سید عمال الدین **ح** و الکفاة فی الطبیعة واجبة **ح** چون ضرب طویل مقبوض
داشتندی آری **س** اگر بد کنی کیوش بد کللی بری **ح** نه چشم زمانه بحواب اندرست **ح** بر ایوانها نقش بر
بزدان او فرمایاب اندرست **د** و عقب طفا چاره و صاحب اعظم صدر الدین بر رسیدند **و** شمس الدین ملک و سید عمال الدین
در خدمت ایشان استرفاع ایشان محاسبات چند ساله کردند در رفعت شان و طول یاع و اطلاق عنان
و حکم

کرگه آن ام

در این وقت که در این حالت در عدد خراج بمان معدوم بود و در قربت محدوده بعد از التزم خدای

انفاسه السکره

اوار

در انصاف

و حکم مطاع اقتلاح را حساب خواجه نظام الدین مقدم داشتند و الاستقصاء فی الحساب هو المناقشه را کار
و قلم جری و لاجری گردانید دیگر حکام و امر او چشم چون از سخنه گار نسو الفینه حال تصور کردند و در تمامت ولایات
و اعمال توفیرات نسبت احوال میان جمله معسوم بود و ممکنا ترا بچ و بخش و سعد و بخش یکدیگر معلوم روزها و شبها
بجمع و مشاورات ساختند و خلوات معا و ضمه پرداخت **ع** همه چون ساز ملاهی شدن با هم در مساز
درین اندیشه تا چه چاره بکا لند و کعبتین خصم را چگونه مالند بولوغان را نیز دامم دردمه دلانند و دامم دردمه
که سید محمد جوینست تومان نمل شده لاشک چون از محاسبه و استخراج نظام الدین که در دنیا و خلقت او عطا
نمط و در بروی زلوه خاطر خود می پوشد و از نور ذکاء او این ذکا استواض اضوا میکند فراغی یافت
در محاسبات دیگران بتناوب حوص خواهد بیوست و با سقا فان و او او مغول را هم ازین دن در جی چشاید
و ازین سلسله صلقة جنبانید و چون حال حکام و ملوک که مشابت روس باشد نسبت با دیگر جوان
برین مستدرک کرد و مخاطبه و یکرا و وسط و اذ ناب زمره علم و کتاب از شرح و اختاب خفنی نیاز تو وصلت بود
مهادنت و مصالحتت نه مشاخصت و مخاشنت و درفاق و اشفاق بر حال سدیدیک لایق تر از مجامه بدین
او را با خفم پشت کردند و بظاهر با طفا نوبین و جمع استخراج طریق ضراعت و شفاعت و تقبل خدمات
و تقبل بائارات پیس گرفتند و در پنهان شبها یک احتیال و جایل تصنعات چنانک صیال بر راه گذر
و طیور اندانف نصب می کرد و امر او چشم و دکاه اکابره و کفاة دواوین را در بند ساعت می آورد و در سبانه
و احتیاط مترصد وقوع حادثه که موجب اختلال آن بنیاد باشد می بود و مدت یکماه **ب** بر جی بر ایوم و بغیل
صورت ظل اقبال ناگاه آوازه واقعه اباقا خان در سمدان شایع شد و قضیه **ج** بوم تبدل الارض غیر الارض
بعینها واقع علامه الزمان **د** و در دوران فخر الدین احد بن عثمان درین حال ملازم حضرت صاحبی بود
اجاد این حالت را در ضمن این الغاز تعجیه کرد **ه** مستعدی عریثا ابن میمون **و** ابن میمون با و بانون
از مولدات موالی یکی را نام نهاد بن میمون بود حاصل این لغز یعنی آبتی نامند بولوغان و اکابر و امر او چشم
بوصول این جز یکسو کشیدند بر رخه لشکری تمام جمع کرد و اموا بدو طرف مایل شد و اسبابا فر و استقا
فایل عاقبت با لشکر بر امن خانه شمس الدین ملک درآمدند و بعدا که از جانبین پیغامها خوشن والولها در
بر زبان رسل تبلیغ رفت و بیم بود که در میان تیغ و کمان پشت و روی بنمودند خواجه نظام الدین را
مخفی کردند و طفا چاره نویین هر چند میری با مکانت بود و شوکت و لشکر حاصل داشت بواسطه تعذر وقت
مانعت نتوانست و مکا وقت را مصالحت نداشت آن مقدار که در وجه خزانة تحصیل پیوسته بود بر گرفت
و شمس الدین ملک و سید عمال الدین را مصاحب خود گردانید **و** عازم اردو شد از عقب ایشان دیگر خواجگان
شمس الدین سبزه و نظام الدین ابوبکر توجیه کردند

سوال خانی کار

بجس از قس

بعضی از صف
بعضی از صف
بعضی از صف
بعضی از صف

المشاخه بالمال
المعا

بدم

و سفر او نیز نسبت
بودندی

تا هنگام عرض طلسمات معارضان و مقام اجتماع سوره معاندان از جواب **انا ملق ام اتم** بلقوت با باز
چون خایت بر سلطان احد قرار گرفت و فتنه و تفرق او را از میان کارکنان در نبود حضرت ایت ان عدم
بر خوانند و بکرات بساط محاسمت که خود بر کز اطراف آن منطوی بنویسند و هر یک بطرف میری
توسل جست بعد از تکاپوی بی شمار و جمع قرضی بسیار نوع مصالحتی با منظر ابریش گرفتند و با اتفاق این چهار
تن شیراز را ببلوک قبول کردند و وزارت رسید عمال الدین مقور شد **سهر** و لم تک تصح الاله و لم یک یصلح الاله
بولوغان از اندیشه آنک با طفا جار دست ملاحظت از آستین مکاشفت بیرون آووه و بعد و پای در روز
معادرات نهال استعاره خوبی تمام داشت **و المسی مستوحش** درین حال که آوازه حکومت ایشان و عزل
بتوازی کردند در محاشات و مجافات نظامه **سهر** و از مطا وعت و مشایعت ممانعت و خواجگان قوام
بخاری و سیف الدین یوسف در شیراز مدبر سراسر ملوک و مدیر دوا و مشاوره و قطب پیرا استعواب
بودند با اتفاق گفتند مصلحت عواقب را در انظار خزانة تجلیل نمی باید کرد و حکام را بحال مداومت نذر و محاشات
شیراز نمود و بر مرصد انتظار چشم نهال تا با زنجبار از واری برده تقدیر چگونه آشکار شود **لعل الله یحکم**
بعد از آنکه امر چشم نیز برای مصلحت وقت با وی سداستان شدند و مدت یکسال ایلیان سلطان را ملکی میگیس کرد
و محصلان که تحصیل مال و استحضار او می آمدند فر قبل و بعد چون ظرف زمان ایشان را موقوف میدادند
و مانند مستخرج اجازت انصراف نمی دلد و در تحلف از توجیه حضرت چون نفاق صبر شتاقان عدوی و امی میگویند
و ایلیان را بخودت شاه زلوه ارغون چون ادلو انقاس علی التعاقب می فرستاد مملکت فارس سهولت
و وجه استخلاص انرا عروس و ار جلوه می دلد و استمداد لشکری کرد و هر چند ایلیی را چون خط خوبان فرود
از راه خراسان نام نو کردی و مضمون یر لینی بر حسب مقتی **انالی** و اصحه اسامع و دران حال نه لوی بر الصرح
و التلویخ اظهار مخالفت کرده بود **ابوکات** ببولوغان را بموقع اجلا مقرون میداشت بدان نیک بندگانا
می فرود و استمالت و تحریض میفرمود **یالی** بدین اسباب قدیم یافت روز بروز نکل او را میگیست
و جهابت و روعت تضاعف می پذیرفت چون تمه و تبرم او از درجه التباس بر گذشت و اباسن کل
از اطراف انجامیده حکم یر لینی که با قضا در فضا و کتی مجارات میسود **نقال** یافت **وقضی الله** با قضی مشتمل
بر آنک طاشنکو حکام کلی شیراز بودند ببولوغان را از علاج کرده مالک اموال را محفوظ و مستخلص کردند
و حکام را تمکین نکلند و اگر احتیاج افتد معاونت اتابک یوسف شاه لور با **سهر** سپاه دلا و در کاه شسته
ره مرک بود نه راه کریز **با اتفاق** بشیر از آیند طاشنکو در مقدمه از اصقان حاتم الدین پسر محمد
علی لور را که نایب دیوان اعلی خاصه اتابکی بود و از اول رستم دلان روزگار در عهده و ابایی ایلیان

بسیار است
بسیار است
بسیار است
بسیار است

بزرگوار

بفرستاد معلم از مضمون احکام و مندر با بشارت **ولا یتنبهم** بچینود لاقبل لهم بها و لخرجهن منها اذله و مع صاغون
بولوغان بر عنم سفر خراسان بیرون شده بود و جهابت و روعت او در رجوف دماغها افزون مخاصمه کرد
کرد و لشکری را از عوام الناس و رجاله **پچا** حصره خانه حاتم الدین فرستاد و او بنفس خود تا نیم روز گوشها
و کار رجولیت و فراگیری بدلو بر بام خانه طوف میسود و از هر روز به و پنجه نیری می انداخت و چند کس را جرح
میکرد ایند و مردم را کان بود که جمعی از خدمت او اند چون رسل آجال و بر بیدان بسیل ابرو و حال
مانند و کتیا رات برج قوس از مطالع تشریح با نقض و سقوط پوست و خوراک هر دو دست کم شیره حله
جوزهر وار از تماس راس و ذنب نه متین بر دهن عویب بیگان ماند کشت خشریان فوت کردند و بجان
در آمد او را دیدند با یک غلام که هنوز با تیغ کشید چون تیغ خورشید حدت در سر داشت و مانند صبح
سپر در راه او را گرفته پیش ببولوغان بردند در حال سخن با او زبان تیغ راند و ایلیان را بحال دم از دن
نذر و تبارک سودا اقامت و استبداد حکومت و جلال ملاحظت در سر گرفت این اجار چون بطاشنکو
رسید با سخنها را تا یک یوسف شاه لور ایلیی روان کرد با لشکری تمام و امینی نامعدود در قصر زری بوسید
با سقاقان و نوکران ببولوغان از تبعات عصیان و غایله طغیان و متابعت خطوات شیطان که جالب سلوات
سلطان توانستی بود اندیشه کردند صباچی که ترک یکسواره چرخ از دروازه افق بیرون آمد ببولوغان با اتباع
خود بر عنم تفرج و احتیاط از دروازه بیرون رفت با اتفاق ایلیان سلطان و او را خشم درواز را میگر بستند
در جاله تمام **پچا** فطت یقین **سهر** تقدیر تصحوا لقد صدقوا و الراضات الی المنی **اذا** امكنتم یوما من اللسح
این اغلوط مشکوف شد ببولوغان در خوشندی را **پچر** دروازه بر خوبسته یافت و سینه از زور ایلارک بلا
خسته نه سامان مقاومت با طاشنکو داشت و نه امکان دخول یا اقامت با کوره امال را با کوره اموال
معاوضه کرد و از جریان این روزگار خویان که بزبان او غالی می پرد و جز آب روی ایلیان بر در برید
حیرت سر کرد آن شد با خواجگان قوام الدین بخاری و سیف الدین یوسف خزانة بر گرفت و محبت شیراز
را چون دینه در خواب دل و دینت نهال **براه** خراسان روان گشتند **سهر** جیران سقط اللوی شطت منازک
فلینس بیدر کها و خذ ولا عتق **بعداران** با سقاقان و او را خشم بخودت استقبال طاشنکو مبارزت نمودند
و بدین خدمت از اصرار بر عصیان یکساله بری الی **سهر** کشت اتابک یوسف شاه معاوجت کرد و طاشنکو
بشیر از آمد و بحکومت اشتغال نمود و در سر ملتوبات احد اقامی نوشت و در باب ایل مفعول نیاید که اسم خان
برین مفعول نویسد بس عنان یکران طمع سترخی کرد ایند و معلقان ببولوغان و موافقان او را با انواع
مطالبات و معادرات مبتلا کرد و و در این ایشان پیش هر کس بود تمیشت نمود و اموال نه نهایت محاصه
در حاصل کرد

استقص
استقص
استقص
استقص

ایلیان
ایلیان
ایلیان
ایلیان

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطيبين الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتمنين بهم بعده
أجمعين

دست یکسال چون سپری شد حکم برلیخ نفال یافت که آتابک بس طاکم شیراز باشد و جناح سمت شمالی آثار
بر بیضه ملک با و اجد لو کسرت در آتنا و این حال طاکم شملو از غایت طاقت و تدبیر و خوف و تمنع که
در فرج معوج و طینت ملوث مرکوز و مجبول داشت بحکمت آتابکی تشریف نجست و در شب کوچ کرد
و روان شد انالی شیراز بعدوم موکب منصور و اهرتار لواء بنشور و کافله دولت و ملکه مملکت برایت
استبشار بر سپهر برین افراشته و تمامت مجلات و اسواق را آذین بست و قصور را چون آرایک طلبد
بر آراست و مطار و ارباب هو و ملاعبت و عواتق و کواعب بر سران رفتند مدت یکماه شیراز
شیراز عرق جور و سرور بود و وحشت و اندوه چون چشم بد دور و بلدت طیبیه و رب غفور
ببار که آتابک در کاخ سلطنت زول ز معوج چون تفر در برج و چون کمر در درج و روح در تن و کل در چمن و جور
در جان و عاقبت در جمل و الشمس راد الضحی و البدر فی جیح البرقی و المانی جو الصدی و العقیق جاد علی
و المرن یخک فی الرنه و الورده حبه الندی و الصبح یقدم الصبا و العیش فی رهن الصبی و اللدیر یسعد بالمینی
و البرز عبب الضنی و الیسر بعد البلاء و الود فی اثر العلی و زول ز معوج سرر مملکت سلجوقی از روای
طلعت میون و فرطالع مایون زینت و بهجت یافت و چهار رکنی مملکت فارس از یک یک رنگت بهانه بر طین
نوبت یکمانه او آراسته تر از هشت بهشت گشت موز نماید الا در چشم محور ترکان و در ریشانی دور
مکر در شکن زلف جوان یابست حکم در دیوان اعلی بر خداوند زلوه جلال الدین ارقان ملک خان بن شهرشنگی
که شرف آتنا و اعتراف داشت با دوچه راسی اصل نامی وزع ال سلغفور و معوج و وزارت دیوان اعلی
خاصه حکم معوق سابقه و مساعی متناکفه بخواجه نظام الدین ابوبکر تفویض کرد و در ساختن مصالح
ملک و تصرف مال شروع نمود و در منزلت حضرت عصفه داشته بود که بسیاری از حاصلات املاک
آتابک بجان ماضی بیضا الله عتتم در خود دیوان است اگر با و او از آن سلطان ملک بخش سرا و از
برلیخ دهد اینجو باشد و از حاصلات آن بعضی آتابک آهنا دارند و با صاحب دیوان معور کرده که
آنچه حصه آتابکی باشد ازین املاک بسبیل مشاکت نواب طرف نمایند جز احمد خان
در تدبیر ملک و سیاست جهانداری مهارت و درستی نداشت بعفوننا رسید بروفقی طمن برلیخ طاک
آتابک از مهر و ولا یکتا بیت بر حسب ارادت و قوی و مزاع و بسایین و اشخاص و اینجو بیرون او
و نواب و مسترفان موزد بر کاشت و معرفی فارس کردند و با ستظها و آنک دو فرزند از اروج
پادشاه داشت و تمامت خواص و عوام شیراز را از برید بندگان درم خرید می بنداشت و ملک را
یک موروث می انگاشت از اصول مال نیز مبالغه فرج کرد و جنینت ایرحیت طبع پادشاه و مسامحت

خوف تلخ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطيبين الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتمنين بهم بعده
أجمعين

۲۱

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطيبين الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتمنين بهم بعده
أجمعين

نفس

نفس ملکانه او تا چندی بود که اگر حاصلات بر و فرج فارس را در یکروز بر زیر و سبیل صحت و موفقی
مستجو و مستجن و موصی سحر وان سجایا جوده مثل جودا سحاب علی کل السحاب فرج بدیع جودا
و جوهر کتر بخواند رسید سید عماد الدین عنایت آتابک در باره خواجه نظام الدین بدرجه کمال یافت
و عاقل چگونگی از دشمن غافل نشیند و یکف که کار او را در مروض ترفی و مکانت یا بد و روز بروز قدرت و کسرت
زبانه بیند و دانه دست از اندیشه دور و دراز کوتا که کوهی اجازت عارم اردو شد سحر لیلین صفت عنی فالبله
و حسبک عار آتشی عنک احدا در تقاضای عن آن حال میان سلطان و شهزاده ارغون و چاربه و مقاتله قائم شد
بدان موجب که شرح آن تقدیم یافت در یکاظه سرور و منصور مخدول گشت و نوبت سلطنت به ارغون خان رسید
بوقامد و معاون سید گشت و در بندگ حضرت در ترتیب امر بمخالصه سخن راند بنظر عنایت ملاحظه و بمضای عارفت
مخروط شد چون اوضاع و اشکال سپهر دولابی بر حسب زنا شخصی و اتوافقی نماید و کلمات اولایل
صباح امنیت و وسایل صباح هدایت و کیمیا نقد سعادت و واسطه عقد ارادت کرده شمایل شهادت و ایجابا
خوش آمد احوال تصرف و استبداد آتابک و نواب در ملک و مال در بعضی خلوات عرضه داشت از یک برلیخ
حکومت کلی شیراز در بحر و برهه معارض و مشارک بوسی تفویض رفت و دوای رتی و فقی و مناج حل و عقد
بصواب دید و منوط گشت و منصب و صرف احوال چشم بصطوت جویی سید موقوف و پاییزه سر شیر و کر به سپهر
یافت و برلیخ شد که آتابک در حال که بر مضمون احکام واقف یافت و عزم توجیه بصوب حضرت مصمم گرداند
و بهج تعلق بحیوایات و کلیات امور سازد او دامن و چو یک با سقا قی التماس کرد و تقدیر پیش روزگار
براستی می پیوست راه این قیاس سحر چون غنیمت را مقابل کرد شد با ایمن عقلی روز و طح مای بیوفی
از گنوز رموز چکاست که الشهرة آفة و کل الناس یقولان و الخول یختم و کل الناس یقولان خواجه کان
بخاری و سیف الدین یوسف بعد از آنک دو سال ملازمت بندگ پادشاه در فراسان کرده بودند و ترک اولمان مالوف
دلوه و بمانین و الوف مروض برسم افکاره و راهها مامول و مخوف پیوسته در حالت مواخن ارغون و انزمام
نشر بطرف اردو و اجدالها نمود بودند بجانب اینان التفاتی زلف سید بداعیه کرم مجبول حکمه لائرت علیکم
الیوم بر زبان راند و هنگام فرصت در مقابلت قصد و معادات لطف و مواساة تقدیم کرده مضیبت استیفا
بر عبادت محمود خواجه سیف الدین را مقرر داشت پیش از وصول سید نواب آتابک طوال دانسته صورت
احکام برلیخ اعلام کرد بودند و از زبان او نقلهای که موجب استیجابش خاطر باشد بمسامحت و شفای سینه
جماعت چله و قوه اضداد این نقلها را شاخ و برگ می نهادند و فارغ از نسبت سبک من بلغک
در قیاس تریس و بهی عرضه میداشت و بر رفع او تحریض میکرد سید چون بدو فارس رسید استرفاع بجا
انگازند و نسبت بهات ملک بین گرفت

خاق عنک از نشی
فیجیه

۱۱

باقی رای شاهنشاهی اوستالی الصواب و ایقن بالاصابة فی کل باب این توتیر بعینه در ذماید کاروان بود
مالیک آباکی او را در سوله شب بیرون شهر رندند و ملاک کرد و جدا و در معالی انداخت جانک هرگز اثران ظاهر
روزی که گفتند از مجلس بگنجت ای یومین و الموت افزای یوم لم یقدر و یوم قدر و مثل حال آبا قزوین
صورت حال آمد و دامن با سقا فوج و چو یک برین حرکات باز خواستی کردن ایشان را با انواع عذبات خشنود
و ستمال کرد ایند و تا یکت حکومت باز اشتغال نمود و چون نظام الدین ابو بکر بسین از وقوع این حادثه
شفا بسببی از بندگی انا یک ستو حش شده بود و بطرف یزد رفته و در آنجا در راه بود و در راه
خواجه سیف الدین موقوف گشت و بلطایف تدبیر و اصابت رای میسر میخواست تا تلافی کار از دست رفته
و استراک صلاح احوال بر وجهی اندیشد که اموال و اعراض در حصن سلامت محصون ماند و حکومت انا یک
از تغییر و تبدیل مصون اما مثل است که خون نه گناه نخبید و بد کردار هرگز ایمین بنامند و در خاطر می آید که اگر
فلم علی الاطلاق سردتر ذایل و کشت زور دست و اندک آن بسیار غایب و شور اما یک بنامند که کشتند
بیم روزی شربت مکافات چشاند و محض معجز محمدی علی ارواح بخت انجایا ایزین و اخرت تواند
که تمامت اعالی و محالان سید مظلوم و جمعی که در اتفاق و بیعت حدت و یک زبان بودند یا بر محض بطریق
صدق الامیر و قتی زده یا نوع شمانی بخاطر راه دلو بود که بصنوف خطاها مالی ما خود کشتند و بدتها
در عقاب بیات اقبال علی التوالی بقتل و حجامه و قبول یاسا و الخانی یا بتنوع اسباب دیگر در اندک
ایزین جهان ناپایدار رحلت کردند و ضربت عظیم الذل و المسکنة و باؤ البغضی مرانند و در حق که هنوز
در قید جیاتند و آن الله یهمل و لایهمل از کثرت مطالبات خانه برانداز از دنیا زنده اند و نعمت این
ایشان منقص گشته و چشمه آمال مکرر چنانکه ذکر آن از تقاصیل احوال جماعتی که ایراد اسامی ایشان در کتب
ملازمین در موضع خود معلوم کرد و العجب بموجب اجار صاحب شریعت حیث قال علیه السلام ان الله لا یؤدی
العامة علی الخاصة حتی یروا المنکر بین أظهر ابریم و مع قارون ان یکره فاذا فعلوا ذلک عذبه الله العامة
و الخاصة جز عوالم سیر از نیز بقتل سیدنا گناه اسبنا در کرد و بجا هر می گفت شامت مقدم است که
در شیراز غلات غلای حاصل شده اگر شر او ایزین دینار صدق بشود انالی در مرتع مربع ضعیف با احت
تره و تنزه یا بند و زوریع استقامت و توح نشیند بعد از واقعه او سه سال اساک باران عام شد و نیز
و انزل لکم من السماء ماء فارجع به من الثمرات رزقا لکم نزل انعام از اسیاف اصناف امم محبتی آن
دایه سحاب در تغذیه نور سلطان بستان پلنگ بستان خدی بان بنات بیع را بسول نکر و الحقا
بنات مجهر سقط پیش از زمان تکمیل اجراما چیز شدند و از شده تأثیر اخره و ادخه ارضی مسلم
جبال

در این کتاب
بسیار از
تفسیر
و تفسیر
و تفسیر

بجمل الخاصة
بجمل الخاصة
بجمل الخاصة

بجمل الخاصة

بجمل الخاصة

بجمل الخاصة

بجمل الخاصة

بجمل الخاصة

کتاب الفقه

جبال در صد افلاک و چه سنگدل بود که از چشم بی آب چشمه قطره اشک بر جنتی بر صخره رخساره زمین ریاض
و زروع نه چکید و غیل جراد که نمودار قهر پادشاه قهار بود ع انا علی سول لایب فرزند کویان بر کشتهها
تیرا می تا ختن می آوردند و انا در حضرت از سهل و پوزن بر میداشت و بر جای آن ترحم غم و جزن می کاشت
یک فروار گندم که در زمان حکومت سید صد دینار شیرازی بود بهما داشت بمبلغ یک هزار و رویت دینار
اگر امکان یافت بودی در پرده خللام بیع و شرا کردندی و منت صلحت بر شتری ثابت دانستندی مثل است که
جانها هر چه خوردن را یکان باشد نزدیک بود که حکایت مجمل بسا بود که ابو نصر عینی در کتاب بسنی ایراد کرده صورت
ایام کرده و اکثر حقایق در بیع بفضا لاجواد مسکه حیات می ساختند و در فریب پنج ذباج شد از ترقی حاصل
میکرد چهره ای را که غیرت لعل مسوح بود بضاقت بشن و طراوت سجد مسوح بود در زوایای بیوت و مضایق
کوچها و میان مجلات و اسواق چندن از مردوزن افلاک و در از روی مان جان دلوه تمامت اغنیا و تموان
پایمال فقر و فاقه کشتند و با و لغات اولاد اعرار را در موضی اندک مقدار قوت می فروختند زمت بی که چه چیز
آنرا کن که نرخ همه اوزان کرده کار دنیا تو که دشوار گرفت بر خود کر تو بر خوشتن اسان کنی اسان کرده
هون علیک فان کل شدیند ان لم تشدوا علیک تنون و یقین ان الله هو کابین بلکه منکر و بارضار سیکندر
علی بن ابراهیم از صد هزار تن از نفس داری الملک و ولایات بواسطه عدم عدا سر در حجاب خاک کشیدند و جماعتی
قدرت ریزه بود در کل احوال رنجور دل و شکسته خاطر بودند و لذات استراحت و استقامت برینان منکره
چه از زبان مردوزن در کوی و برزن اگر چه قوت در تن نداشتند ذکر آن خبر آب جاری بود اعادنا الله و روح المسلمین
و عذبه و رزقنا هدایه طریقی الهی شد و صوابه هر آینه کمال قدرت لاریب جز خولده که ساکنان خطه حال را
در مقابله تقاعد از حرام تأدیت عبودیت تا جسی کند و معنی آیه و لبسوا کلبه من الخوف و الجوع و نقص من
الاموال و الانفس الثمرات در شان ایشان صالقی و لاحقی کرده در حسب قضاء وقت و مصلحت ابناء عصر
از حضرت و الا جواز نامه لا واه واقع شوق و امد لو بکی و ضلک متوقع و الا قدر الا سر اوقات
الا له الخلق و الا حرم بواجی ندانند و دین غفلت ایشان که در مد قدرت باشد بکل الجواهر انجا بکمل
نشود و حجاب انجا از محاذات خمیر یکسوزده و روزگار خنده درک مجازات اعمال بشر را بشو خیز
بهویدا و بیست گیر اجتهاد بسته الناس مجنون با عالم ان خیر اخر و ان شر اخره از تقادم عهد آدم تا
این دم هر کس که بخت صلاح و فعل جمیل یا خیری در باره غیر می تقدیم نموده نقش لیز بر صخره و او بر افلاک مثلت
و چرخ حامل آفتاب خارج مرکز ثبات نگشته و اگر بخلاف آنرا ایز او اضرار وجودی از وی در خود آید
حالی رضا دلوه و مصلحت خود را در ضمن آن ترویج داشته هم در عاجل نکایت لیز بوی عاید شده و نحو زبان

بجمل الخاصة

بجمل الخاصة

بجمل الخاصة

بجمل الخاصة

بجمل الخاصة

و در مساجد و محافل سه روز ختمات قرآن و خدمات بانواع احسان بجای آورند و موقوفات آنرا بخدمت
 شاهنشاهی فرستاد و درین حال بی اختیار چند بیت شنوی در حلیت الفاظ پارسی اتفاق افتاد
 بیالبدی سال دریاغ بان که از باغ باشد جدا باغبان **۱** بسایام و شاماک دروغزار **۲** بناله ز سوق درون
 سی در چمن کل بیاشد صبا که بر رسته باشد کل از خاک **۳** بسای آب روی کرد روان **۴** کند ناله بر شاخ مرغ روان
 کای رفته در خاک بادی بدست **۵** رما کرده ناکام جای نشست **۶** کجایی کلبن مبار آمدت **۷** دم باد غیر نثار آمدت
 شد از عنوان لاله بال جام **۸** لب غنچه از ابر شسته بکام **۹** چه خوش آنکه بخندد و بوسند و خود **۱۰** جوابت بگذشت باداغ و در
 خاک آنکه از روضت و انداختن **۱۱** نه انکس جان سوخت تا سس **۱۲** جهان پر فسونت ای پر خرد **۱۳** فسون جهان پر خود کی خرد
 کرا در جهان چشم پیش و کسیت **۱۴** که فوکار او همچو ساع **۱۵** جهان ساعتی آن و مابک خوار **۱۶** بساغدی غرضم که دار
 بخش و بخشاو مغز برین **۱۷** که یابی ز جان آوین آوین **۱۸** جو بریز درستی ترا هست **۱۹** کون دست کسیر **۲۰** دست
 بیلگی کرا و بی بد **۲۱** که انده بنیند نصیحت شو **۲۲** در حال رطت و صیت و فوی تا املاک موروث **۲۳** بالجار
 ارباع قسمت کنند دو قسم اران نصیب دختران شانزده کورد و چین و الفاجی و قسی حصه مالیک و عتقاوی
 اران شانزده طلاکو پسر منکو و تورو **۲۴** و صد هزار دیار مواجک از عهد صابن اجن از املاک خومه و کس ارباب
 بدول داشته بودند برقرار بنام او موسوم فرمودند و میان وراثت علی القسط مقسوم بعد از اندک مدتی
 دولتخانه اتابکی روی در انحطاط نهاد و از آیین سلطنت و عدت و اہمت مملکت بمیان آوای کوس میان تی برستم
 باقی ماند **۲۵** خوسفغان کوس بیکوید **۲۶** با و از بلند **۲۷** بس زدن این نوبه آری رسم نوبه نوبت **۲۸** و در درگا
 دلو مستعار خود را استرد لو کرد **۲۹** و درنگ بسایم ازین اجمال و عادات الفک المعالی و ورا
 کل فرقه ترحم و عیب کل نزول تر حال **۳۰** دنیا کاشان بخت و بلیت و محل طوار قست و عواتق او بقیف
 عوایق **۳۱** الا لحدوف الدهر فینا عوایق **۳۲** وان بوائی امره بوائی **۳۳** شراب ناب او را زعت خار بر سر
 و کل طی را سر تیزی خار در زنی **۳۴** شالیش با ندوه مشعر **۳۵** و دولتش از دولاب اشتقاق **۳۶** دایه طوق بخت فخر
 لافنی غلط چه جای اینست **۳۷** این صورت پیرایه مجاز دادند **۳۸** این عبارت سیما و تکلف راحت او عین رنج و بلا
 و ستلذات بالذات محض اندوه و غنا **۳۹** پسر سها عسر و فغها خسر و امر تا امر **۴۰** و بشر تا عمر و وقفة الماها اقبالها
 الماثة ضیف او سخاۃ صیف او زیارة طیف **۴۱** نور العصافیر و می خایفة **۴۲** من النوا طیر یا تیغ اربط
 و لبثه ادبار ملازمة طلال و استوار جبال **۴۳** و بر مان این مقالات آنست که در غرض انسانی
 قوی شوای مبدأ شو قست **۴۴** بیل مطعی بهی و ملیبی بهی **۴۵** و منگی شهن و ار چه بعضی حکما گفته اند اللہ ہی ادرار
 الملائک اما محققان را معلوم است که تا تجا و یغ معد **۴۶** التي ہی معدة للمضم الثاني **۴۷** برج جوی و کشت جوع مبتلا شو
 یا کد

اشبق شد انقله

انفک الماۃ والاروار ح

مکالم

کوه و الی

طوفان کمال

اموال

یا کد بر آتش عطرش کباب نکردد از لقمه عذایی موافق **۱** یا جود آب قراح آسایش و لذتی صورت بخند و تا خیم حرات
 و برودت انفکال نه بزیرو **۲** زینت اکتسا و تزینت بنوا فر لباس در خاطر نگذا **۳** و تا نفس معنون و ای شهوت و خلق
 و اسیر تشارغ **۴** نمت و شیخی باشد **۵** بواسطت دغدغه محرمی منی محس لذتی تحولد بوی پس نفس در مبادی
 این تمنی و تقوی لذات غرض مشتاق اللہ و اسقام **۶** بعضی و سلیم عقل صحیح مزاج **۷** دانند معالجات اراض
 و ازاله او صاب لذت و راحت بخوانند و باری تعالی ممکنا ترا مکت اعراض ازین اعراض باشوای **۸** اراض
 بر نیابت کرامت کنایه **۹** و توفیق توجہ بعالم بقا مع از دنیس تکلف و ریا و احتجاب بمطالعہ جلایه **۱۰** قدسی و لذت
 حقیقی **۱۱** بعد از لافعه ذوال و فنا از نانی داراد **۱۲** ولی التوفیق **۱۳** و الهادی الی سواد الطریق **۱۴** و تحقیق الامان
 حقیقی حکام شیراز مدتی مدید **۱۵** بواسطه امره مکاید و دفع ضرر **۱۶** بیکدیگر **۱۷** ملازمت اردو نموند و عرض به شمار
 اندوخته شدند در مدارج این قضایا طوفان **۱۸** مستانی شرف انسانی **۱۹** در بزرگ حضرت یافته بود و بوقا از تکیلات
 فاسد و توهمات **۲۰** فی فایدت کلفی میکرد و از مدخلت در امور حکومت فساد **۲۱** چنانک ذکر آن در موضع معلی
 کرده حکام شیراز بر عالت **۲۲** با سپاهیم جنز معشوقه **۲۳** هر جایی در خطه متابعت **۲۴** فادخ مع الدهر افا خطا
 و اوجح الدهر اذا ما جوی **۲۵** نهالند و بر تربیت و غایت طوفان التیام **۲۶** ایشان را و سبک کشته در بزرگ حضرت
 برف و شکستی رسانند **۲۷** با تفاق عرضده داشتند که اگر حکومت مالک **۲۸** بر تو بجز ما بنندگان مغرض **۲۹** با نصد تومان
 نذر از بوائی چند ساله **۳۰** و مواتق توفیرات بخرا **۳۱** از رسانیم **۳۲** برین توفیر حکومت **۳۳** بر پنج نامزدند **۳۴** دلو ساربان
 و خوش را بر این تحصیل و تسهیل و جومات و مهات التماس کردند **۳۵** طوفان نیز فرخ الدین مبارک **۳۶** را از بیابان صف
 دراه بیکجی با اینان بنوشته **۳۷** چون پدید فارس رسیدند **۳۸** قولم الدین بخاری که راه اقایم و تقدم داشت جهان فانی
 از حکومت شیراز عرض یافت **۳۹** و با صدر در درین خاک در دید **۴۰** امانی زده **۴۱** قسبل طالبین **۴۲** زیدین معاویه **۴۳** با آو
 شی **۴۴** قال الاجل **۴۵** قتل فا بعد شی **۴۶** قال الاجل **۴۷** و قال **۴۸** علیه السلام **۴۹** اما الما یا قاطعات **۵۰** للامال **۵۱** والی
 مدینات **۵۲** الاجال **۵۳** دستور فراسان **۵۴** بکر و مند **۵۵** بکر **۵۶** یا کسر **۵۷** اسان **۵۸** بکر و مند **۵۹** کد **۶۰** دشوار جهان از تو فرمی بری
 بر خصمه اسان **۶۱** بکر و مند **۶۲** کد **۶۳** خواجگان سخن الدین حسین **۶۴** و سیف الدین یوسف **۶۵** و نظام الدین ابو بکر
 بتا زک در خدمت او **۶۶** بجد بدالت **۶۷** ام کرده بشیر از آمدند **۶۸** مستدرکات **۶۹** انصب و نفع **۷۰** و در کار بخت **۷۱** و استکفاف **۷۲** تا
 امور و اغواء **۷۳** غارتان **۷۴** و تحریرین **۷۵** سعاده شروع **۷۶** پیوستند **۷۷** در دار الملک **۷۸** اعمال **۷۹** با شقا قان **۸۰** و اعمال ایشان
 براه خدمت و عروضات **۸۱** اجراجات انداخته **۸۲** بودند **۸۳** در اجتماع ان سعی کردند **۸۴** ولی غیر مشکوره **۸۵** و اجهای
 نمودند **۸۶** اما از غره و منفعت **۸۷** دور **۸۸** علی **۸۹** هذا از توفیر **۹۰** بر و بحر **۹۱** بجز **۹۲** ایشان **۹۳** تقصیر **۹۴** جبری روی **۹۵** نمودند **۹۶** و همین **۹۷** آوران
 و کسر استعاق **۹۸** بر نام **۹۹** قابل **۱۰۰** و بحر **۱۰۱** بر جمع **۱۰۲** و فرزندک **۱۰۳** و باقی فایده **۱۰۴** **۱۰۵** **۱۰۶** **۱۰۷** **۱۰۸** **۱۰۹** **۱۱۰** **۱۱۱** **۱۱۲** **۱۱۳** **۱۱۴** **۱۱۵** **۱۱۶** **۱۱۷** **۱۱۸** **۱۱۹** **۱۲۰** **۱۲۱** **۱۲۲** **۱۲۳** **۱۲۴** **۱۲۵** **۱۲۶** **۱۲۷** **۱۲۸** **۱۲۹** **۱۳۰** **۱۳۱** **۱۳۲** **۱۳۳** **۱۳۴** **۱۳۵** **۱۳۶** **۱۳۷** **۱۳۸** **۱۳۹** **۱۴۰** **۱۴۱** **۱۴۲** **۱۴۳** **۱۴۴** **۱۴۵** **۱۴۶** **۱۴۷** **۱۴۸** **۱۴۹** **۱۵۰** **۱۵۱** **۱۵۲** **۱۵۳** **۱۵۴** **۱۵۵** **۱۵۶** **۱۵۷** **۱۵۸** **۱۵۹** **۱۶۰** **۱۶۱** **۱۶۲** **۱۶۳** **۱۶۴** **۱۶۵** **۱۶۶** **۱۶۷** **۱۶۸** **۱۶۹** **۱۷۰** **۱۷۱** **۱۷۲** **۱۷۳** **۱۷۴** **۱۷۵** **۱۷۶** **۱۷۷** **۱۷۸** **۱۷۹** **۱۸۰** **۱۸۱** **۱۸۲** **۱۸۳** **۱۸۴** **۱۸۵** **۱۸۶** **۱۸۷** **۱۸۸** **۱۸۹** **۱۹۰** **۱۹۱** **۱۹۲** **۱۹۳** **۱۹۴** **۱۹۵** **۱۹۶** **۱۹۷** **۱۹۸** **۱۹۹** **۲۰۰**

کوه و الی

طوفان کمال

طوفان کمال

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
تاسیس ۱۳۰۳ هجری قمری
شماره ثبت کتابخانه ۱۳۰۳

طاه المال شد فرط الماء و شحیح غنی افقر من فقیر سخی ۴ و زینبلا الساعات فی جمع ماله مخافة فقر فالذی فعل
در باستان دشمن شکر با حساب و اقبال او را زیان می رساند و در رنستان بخت و وجه آفتاب را بیکان
مالیک او را بجهت زلفت می پوشاند **سحر** ای جامع لال مزاجله بیعت و بیعت فی ظله سیوا خدمتک عند اظه و تسل
چون بپارستن سوزن متلف و روزگار زنده مستلف بعلت بذل اجارت بین او آمدن و وجود رهن و ضامن
و کفیل و التزام خدمت در بان و متوسط و وکیل خازن ترار و منج اسطراب و کرام الکاتبین دست بدعا
برداشتی بس منت صلت و عطا نهای و هنگام انقضای مدت در مطالبه برای ساعات شنبه روز را
بدقیاق و توانی حساب کردی **فالس** البنی صلی الله علیه وسلم شرا مالک کسب الیه و کفایت
شتر المال مال الزمک انم مکسبه و حرمه ابرافاقه ۴ حیوانک فاعلمها از اسکالک و مالک لیز عقلک
وکل ان شئت لبث الیوم منه فان الله یاکل ما را س مالک از حاضران استماع احوال که چون زرا را
بر می گرفتند آن مجرم و جرم را اخصار کردند و مردوزن در وزن آن بشاره ایستاد و در قیامه وزر انداخته
و زرب ببال حال چون ترار و سنگ بر دل نهال و چشم حیرت بکشد از در استیغاب میگرد و حکام در سز
حرکت تعاور می نمودند و لایحسب الذی یجفون با اناسم الله من فضل یو خیر الهم بل هو شرا لهم
سبطونون ما بخلوا به یوم القیمة در حق او وضوح یافت ۴ هذا الزمان شیخ کاترا غشع لال طیف و کل
مغنا الله و ایام ما اولینا فی افرتنا و اولانا در مثل است که اعقل المجانین بهلول را در بند از شواخ طرف
و مواضع خوبه کلوخ و سنگ کرد میگرد سوال کردند که از جمع کردن آن نظر برجست اجمع کرا لاستظهار اونی
و اذ قار میری سایل تجب بل فسوس کرد یعنی کج از نیم و زرو با قوت و در زنده اند از جرم و در کوی و در کوز بهلول
خند نو گفت اینان که خراین و دغاین نهال اند و در صدق و دل را بعلت محافظت لیز عقل غم بر زده چمن
خود از ان ارتفاع می کردند و دیگر از اراحتی نمی رسانند ما سنگ و خاشاک خاشاک مساوی است بل در خاک
فایده متصور و منتظر است و در چنان زرد و جواهر مدنون بیخ منفعت مقصود **فالس** الله تعالی
والذین یکنزون الذهب والفضة **فالس** ار سطا لیس **الفقة** ینبوع الاعزان و قتی این دویت اتفاق
انشا اقال **سحر** لیئن شئت ان تحطی بذا العیش حاضر **فکل کل ما یوتی فمک** محضر لیز قول الاول
فانک مثل المال لا شک تقبر از زهر بر رسیدند فوا میان کریم و لیم جیت **فالس** الکریم من استوی عند
الذهب والفضة و سایر الاجار و الیم من استوی عند الذهب والفضة و سایر الاجار کریم ان باشد که
پیش سمت بگذارد از روی استحقاق زرو خاک یکسان باشد و لیم آنک در نظر حاضر و جرمه تنگ او از راه استحقاق
خاک و زرد متعادل نماید این کلمات هر چند از جهت صورت بطریق تفریح و تفریب در ذکر دناوت بیعت
است

قاله
فانک مثل المال لا شک تقبر
از زهر بر رسیدند فوا میان کریم و لیم جیت

الفضة ام

الکریم من استوی عند
الذهب والفضة و سایر الاجار

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
تاسیس ۱۳۰۳ هجری قمری
شماره ثبت کتابخانه ۱۳۰۳

و لم طبیعت او تجریر باقه اما این فایده را شاملست که اگر هو شمندی موفق نقد این تجربت را در چهل تدبیر بر یک تفکر
زند معلوم کرد اندک در معیار استقیم اعتبار صدق عیاری خالص دان و بدان متعظ و متبذره و بر حوص و انکار
کجا طب اللیل اقبال نکند و عروسل آنرا مخاطب اویل استقبال نماید چه دنیا نا زیبای دیبا پوش و کنگم نمایی
جو خوش است چنانک گفته ام **سی قیاء الفنا لا تودعنا** ما لم تودعنا و عهدی بالدم فا ذنابة اذا دنا و بها
بلنا الیه او اشتریناه باعنا او اباعنا مال مایه سعالت دو جهانبست و سازنده اسباب صورت در عالم قاف
چیز در دست مرد مغبل آید مدتی که از عمر مقدر معلق یا بد اول نوشته آفت و الاخرة خیر و باقی بر داند و اعیان را
ذخیره خیر بگذارد پس خود دوستان و ریز درستان بدان تمتع و محظنی باشد و حقیقت کفایت مهات آدمی
ز لکه در حکمت عملی محاصرت حذارت یکدیگر مشروطست و نظام مصالح عالم بدان موقوف روشن کرد و چون از سر راه
غور که نوش و نیش او اندکست و مال و مالش او یکی **بغتها مشعق عن یقنها** و صولها تابعه لدولها بمقام معوه
بیوسف بیان عالیان نام نیگو تا فی کذا **فالس** رسول الله صلی الله علیه وسلم **انک من لک ما اکت**
فانیت او بلیست فابلیت او بصدقت فابلیت و ما سوی ذلك فلیزک **سحر** نعم المروة المعین علی المروة للفضة
مال یصون عن البذل نغیة **لا شئ انفع للفقیر من مال** یعنی حوائج و کجلیانسه و اذا رمته ید الزمان بسهمه
عدت الداریم دون ذلك ترسه اما صاحب زوت یخیل شقی محرومت و ظالم مظلوم و مجرم مذموم چه در دنیا
با وجود قدرت و مکننت تره و تمنع ندایه و دایم در غم محافظت و اندیشه استلاب سالیان و اغتصاب غاصبان
در جور دل و تقسیم خاطر باشد و بعد از وفات سرمایه فایده و ندامت و جرت جاوید حاصل **۴** حاصل زهون از زانی
بوسه غم و آید و ناگامی بس درین حال این ابیات زبان خاطر املاک **للسه** بسیم و زرشده و محو طفلکان
بوی آنکه شوی بیرو صاحب فرزان اگر دو اب بر زنجیر مندی نشدی **فلا یدرک افعال فرج استر از ان** تا ست عزیزی
توان فرید دو صد ملک شاه سحر از ان **چو بجز از سر سوزار بر آوری نغی** شود چو جیب عروسان جهان معطر از ان
برون ز سر زخه هر چه است در دنیا **باب دوی قاعت** که خاک بهتر از ان **نصف بانه من مال** اما لنا عن صوب الاستماع و دم
اما نابوسم الضیاع **دنی هذک** الکلمات عبرة لمن نظر فیها و اعتبره و مزج من عوی و ادکره و کفایت لمن تفکر فیها بالالی **الهدی**
و ذکر لمن کان له قلب او الن السمع **هو شهید** خوشی از تحصیل اموال و تشیت مال و نقل و نکال و غارت و اذلال فارغ
باطراف مالک و ستاره تار در ولایت فزستی بینی بر املاک ایجو از زوی و فرارج و میاه و دوالیب و طواجین و ارضی
سبوح و نجوس شعوه و نجوس در قلم آوردند و تمامت اشجار با تین از ثمرات نخلات و فیلات که تخایل اکوا
عتمک النخلة فانها خلقت فر بقیة طینه آدم حاصل داشت با کرم که مکرمت **بخت الکریم** یمتاز الکرام
نخیم اما کادست و از غیر ثمرات چار و بید و عیشام و عر و نقلو کردند تا در حضرت ایمان ظاهر کرد که بر خویات
احوال مالک تا بدین حد موقوف حاصل کرد

واعقبات

النکال العیون

الکریم من استوی عند
الذهب والفضة و سایر الاجار

چون بر عزم توبه بترک ی الاعمالی سیر از غفلت کرد. خوابگان سیف الدین و مقام الدین را که تیر در کف از ترشح در آن
 و تنبیه سیاست ایشان. مقام انعام مصالح محمود و کشف معضلات امور از روی انفعال رقم لایجری. بر فرد کذب
 و ذکاوت کشیدی. در تفریق باقی مجامع بی غماشته عجز و انکار در وجه نهالی. و در ازاء فضیلت کتابت ایشان
 عبد الحمید کاتب را از تشبیه تا مخلص امتیاز مکتفی بخصل نکستی بر کوشش این خاکدان عرضه تیغ خرفشان گردانیدند
 و سر راه ایشانرا از دروازه دار الملک و آواخت. و چندان کمال کفایت و وفاداریت معین و معجز نیامد و در آن
 عاقبت اندیش نکته یاب و دفع و مانع نکشت. و بر بدین آیدگان حقیقت **سعر** معنی قبلتا قوم هم جو ان یومع
 بلا تعب عیاشا فلم یقوم معقیع مانع در حق خواجه سیف الدین تاریخ آن روز را بر لو کرده آمد **تاریخ**
 وفاته صاحب مقام سیف دین یوسف که لفظ و کلمات دستور مملکت و دین بود. دو شبی زربج الاخر تا شش
 سال ستایه نسج و نماین بود. و بنیاد مغلط و باز اوجه بخت و نکبت است. و روزگار بدیدارنده فتنه و شیو
 و معجز و معنی بدان دایم از خورشید دور و بیغ ناکامی و اندوه نمایانفت. **تاریخ** قال الله تعالی یا ایها الناس
 ربکم و اخشو بوا لایجری والدین ولد و لا مولود هو جازعین والدین شیاً ان وعد الله حق فلا تغرنکم احوال الدین
 و لا یزینکم بالله الغور **سعر** الا ان دنیاک مثل العیة. جمع اما نیک جفا خدیعه. فلا تغتر بالله نلت جفا
 فاهو الا سراب بقیة. پس ای اهل اربن حالات و علامات یکی اعتبار کبر و دید بصیرت باز کن و ترک جزین
 نمت و از بگو و بصفا و بیضا و او جز اطفال فرسند باش و بچلو و عرش بیش مذاق نمت متغیر کردن
 در خواب حرص خیال آرزو ما در از چند بینی و از برای خوش آمد جا ملان بر وحد معایب بیکر ان چه نشستی
سعر فاحسن ان تعذر المرغسه. و لیس امری بالناس عازرا اندر حالت جزین سستی و چون هیچ پیر
 دیدم اگر در جواب گفته طباطبا خواهی خواند **سعر** فقالوا لی استیغظ فضیحة لاسج. فقلت لهم طیب الکر ساعه
 از خواب غفلت بر خیزد لکمال الدین اسمعیل الاصفهانی **سعر** مردی و هنر آدمی مکر شد. چو رتو خود نکشیدند این
 تو کیستی که بری نام مردی نشین. تو چستی که زنی لاف مردی بر خیزد. خواهی آنکه چو سکه قناری کم خوری
 مگوی آهین سرد از سردم بر خیز. **الهمنا الله** توفیق چید و ارشدنا طبعی رشد و درز قایدان التعمیق
 من عند یحیی محمد و رسول و عبد **الذی مخلص الامة من الضلالة بجمود و جلد و الصلوة والسلام علیه علی اله**
 ما فاج الریاض بر نده **سعر** چون ارغون صاحب دیوان را در آینه علیه شایب غفوانه. بیا سار سینه بوقا که
 تیر این مکتبت ازشت او بود و بر خاستن این فتنه ازشت او حکم یر لیخ از آب امویه تا مدو معر که
 قریب نزار فرزند باند. در قبضه حکومت آید و از حضرت بلبت جنسانک موسوم شد و حکم نافذ که تا نه
 کناه بزرگ از طبابت نماید. در بار غوجو پارتا. کسی سخن او بپرسد. وی آنگاه او احکام یر لیخ را سمیع بزارند
 و مکتوبات

ان یقوموا

فاحسن

دی

مصطلح
 در کتب
 کتب

و مکتوبات او را بی نوال یر لیخ مطاع و مشیح شناسند **سعر** لطفت بسوی عالم خاک نظر کند. از بد عیسا نود از زنده
 اکبر اعطت حقیقت عنایتت. زیرا که بمن خاصیت خاک زر کند. **طلال الدین** ملک سمنانی و صام الدین قزوینی
 و غیر این ستونی بر راه نیابت و اسم کتابت ملازم درگاه او شدند و بنف او ترک مهیب عاقل بود فکری بعید المرخ و بدی
 و بسیار مرام داشت. و ضبط مشوشات امور و تنفید احکام و تمثیت مصالح مملکت را قاعد نهال که ذکر آن
 بر جریح کینه و بینه روزگار تا مختتم ادوار پایدار خواهد بود. از تاثیر عدل و سیاست او باز با با بی تو نظر
 معاشرت افتاد و اضداد عالم بساط مازجت و مسامت بکستر دند **سعر** که نخواهد سیاست تو کند
 دیدن باز ایشان خام. مسالک مملکت بسط را بتقطا دلان و طو مهابت و قوا لان صیت شهادت خود
 محمی و محرز داشت و آیات پاس او زمین و زمانرا ظاهر گشت. کوی بیضا ضمیمه کسوت این معنی بر قات
 اوصاف او برید **سعر** بلغت سما المجد و عزا و رفعة. رویدا فما فوق السماء بترل. در نظر بزرگانی
 و تعلیه بنایا ساء و ازلت خباثت فتور و اناطت خاشاک فتور شروع و قطع امدو طمع و رفع حجاب
 تا غایتی مبالغه نموده که روزی یکی از نویس اصطلح خاص سیمی از طرف دکانی برداشت. بر معنی اضمق
 چو صل و عادت طباع اهل سوق **سعر** والسوقیة کالکلاب السلوقیة و اکثر الفسوق فی السوق. ماهی
 رفت قوت شیطنت فرزند ما بران داشت. تا چندی رسمی تقدیم کرد مستعدان تقلم بخدمت بوقا بردند
 حالی زنده تا او را بیرون کرایس که عبارت از ان ربض است. بتیغ ضربی کردند تقدیم **سعر** تو کوی کرده شد کسی
 حاضران از موه که اگر امثال چنین کسانرا مختصات نوار افعال و محقات بوار افعال مواخذت زود بیکر ان
 در صد عظیم امور و جلایل خطوب باشند کسته مهار و خلیع العذار شوند و چون از مذاق استیلا و استلاب
 چاشنی گیرند آنکاه ربط ضبط از احوال بر خیزد و خلط و خبط شایع گردد. چنانکه باز فکرت عقلا باها در از بر لای
 تلافی آن سایه نتواند افکند و حکم محکم تدبیر انسانی از قطع و فصل آن تخاصم و تنازع عا فراید **سعر** عجب دارا کرد عدل
 علم را دیت چند ساله باز دهد. بدین منوال با استدلال و استقلال در کار مالک شروع نموده و او را حضرت دارا
 دولت از پایه خود مخط گردانید. چون ارغون خان با امر الله و شیشه نعمت بقا و مکتب ارتقا بدرجه سلطنت
 ازین معونت و حسن اخلاص او می نمود. بیرون اسم خایت آنچه از لوازم کار پارسی می و فعال او او و نواهی بود
 بی تقویض و موه و مصالح بزرگ و سوانح احوال حضرات خوانین نیز با صاحب رای مصلحت زای او تقدیم بود
 حسد و غبطت که بر طباع اکثر خلائق مستولست از اطراف در حرکت آمد **سعر** المحمد فی الناس مثل الناری فی
 لکنها بافتداج الزند سبهر. امر از بند نصب جایل اجتنال و دفع شایبک اغتبال شدند و خیال دنگا میزنی
 و فتنه انگیزی در رکوت **سعر** اما **سعر** و کیف یظهر ما فی القلب فی فرجید. و سیف بطشک للمعاد و مسالوة

تبری

الاستعداد الاستعداد
 الاستعداد الاستعداد

الاستعداد الاستعداد
 الاستعداد الاستعداد
 الاستعداد الاستعداد

شامین

الاستعداد الاستعداد
 الاستعداد الاستعداد

کوبی از موت و عت او عاشره پوست بر زنتی زندان بود و هر موی بر اعضا تیغ بر آن و سایر بر ایشان موکلان
و با وجه عنایت ایمن خود کرایا را بهی در راه مخالفت او قدمی نهان و در روی مکاشفات دمی دلدن بصورت در حیات
مدارات میکرد و خون جگر سر در کربان میخورد و مترقب وقت فرصت میجوید و بعد از تغییر بوقا حکایت اینجور فارس
بجوید و قتی مغفور فی الدین حسن رحم الله که از کبار سادات شیراز در زمان ابا قاضان سالها ملازمت خدمت شانه
ارغون کرده و بارها با مسامح همایون رسانیده که نوازم اطلاق بسیار از اعمال شیراز ملک الیمین جدا و قاضی القضاة
السید سرف الدین بود از دفتر سلطان عهد الاله و بطریق ارش یافته و از تامل بویگر آنرا در حوز دیوان گرفت
و جور بر ناصیه حقوق سادات دم ابطال کشیدم و رفیق این دعای و ثانی و شیخ شری و فرامین ناطق از عهد
عضد الدوله باز و صریح الملک مجمل بخیل قضاة وقت مرقوم بشهادت بعضی مشایخ ملوک ملت عرض داشت و تیز
کرد که از حکم برینج با فراخ و ابراز آن نغلا باید اینجور باز شانه لوه باشد ابا قاضان برینج حال یار مشایخ را بدین
صحت مایه بزرگوار جزب شیراز آمد ملوک و اکابر را در معرض تحذیب و تنگیل و تهدید و توکیل آوردند هم یک
باتفاق دیگر با سقا قان رعایت ملوک و ممالک با مدافعت بین آمد و تمیشت آن هم تیسرند و سید فی الدین
کرد و در ملازمت پای محاربت بفرستد و فرطلبش با وجد و جد و فرزع با با و و طح کار بست و اوقات خورا
با انواع طاعات و عبادات مستغرق داشت و در خلوات ذکر آنرا تازه میکرد و در دل شانه لوه کالغرض
و تم میگرد ایند درین حالت که سریر دولت بنو اهدت از غم زینور بست و در متکا و خاینت و فرزندت که برینج شد
بر وفق صریح الملک و ثانی که بتیغ و یای حکم شریعت و تدابیر عینت آنچه منزه نوشته از الملک ملوک و آنچه در قلم
دیوان آمد تسلیم دارند و تغلم عین و صوری و کیف نکند **سعر** دان ملک الخاقین و فوله ملک الدین
سید فی الدین ملوک و اکابر شیراز را که در آن تاریخ ملازم اردو بودند اخصار میکرد و توکیل مطالبه عینت استماع
املاک و استراد ارتفاعات چند ساله میسند بوقا برینجی باز خواه معقول کرد و گفت شیراز و توابع با سر بار قبضه
تکلیف است تخصیص ناطیل و تحصیل حاصل بنا بر چیست لا محاله جز بعضی از اعمال مغزور کرد عمل صلح تعیین
علمه و کتبه اجتناب افند و اضاعت اموال و اشاعت اختلال از لوازم کمزرت تواند بود ایمنان با اولاد و تخصیص
و تسمیه تخصیص آن املاک میل تمام داشت صورت مانع بوقا را پسندیدن نومده و برینج حال که در میان کار رسید
فی الدین و مصالح اینجور در نیاید و حکومت اینجور در اختیار ممالک بطعنا جاز نیستن توشا بیستی نومده پس حکم برینج بول قلیغ
بسرار غوز اقا با سید فی الدین جهت استخلاص املاک شیراز آمد و چون هیچ ازینها ملوک و قضاة بجواب عینی و ممالک
مشغول نتوانستند شد رجب دلخواه مقدار رسمی از قوی و فراغ و بسایین و قنات و میاه و طوایفین در راه
اعمال فارس مغزور کرد ایند چنانچه امروز ارتفاعات دیوان اینجور مبلغ شش صد هزار دینار رایج بسبیل
تعالیه

صریح الملک

کرت

مقاطعه موراست و بر جاعت ملاک و ارباب که صد سال اطلاق موروث و ملکیت در تصرف داشتند دعای رفت از آنکه نیز علی قدر
الوقت بغیر رسانند بعد از نرده روز سید فی الدین و حشت سرای از حکومت اینجور اینجای بر باض قدس و مترنات فرود
بیست **سعر** اما حسن الصبر لولا ان النفقة علیه من العیول بول قلیغ پیش از انقضای و اعم التوریة نلت خلف صدق او را
سید قلیغ ایمن احمد که صنودوجه معالی و قوی بجزه طینه بنوت بود نیز فی ایمنان بوشا ایند تمیشت معالج ابا مال و
لوی مشغول گردانیده و این حال در شهر سنده محسن و نما نیز و ستامیه تیسیر پذیرفت بدین موجبات بوقا تغییر در ظاهر
خود راه دلد و سر جمله معاندان او طغان بود هر طغانای سخته قستان فایق رزوم ابا قاضان خاض و بوقا
فرا ایمن و امیر قیس زبیر و المعین بن شعبه و عمر بن العاص بقوت رای و ذلاقت و بلاقب او در میان مغول
نمودند و با این حقال در علم ترسل و استغنا و شیوه بلاغت و سیاحت خوض داشت دوستی از افاضل اکابر شیراز
حکایت کرد که در وقت آنکه سید فی الدین او را جمعه دعای اطلاق حاضر گردانید سبب غلا و انکار که میکرد احوال
یازغور روی حجتی گرفتند و فرموده تا هفت ضربه چوب سیاه بیرون کرایس تقدیم روه خواست تا با لقا سخن ملازم
طباع و مطیب حال خود را خلاص دهد گفت ثبات دولت روز افزون را اگر بر میری یکجور میاید چه شوق جویش
کردند اعدا و ایشان زیاده از هفتده بود تا امت تیسیم کردند طغان در میان قبا بدو ملتفت شد و این بیت انشاکرد **سعر**
اذا رایت نیوب اللیث بارزه ملاه نظن ان اللیث مبتمم تویر کرد که از سرعت جواب و تیشل بر صواب
او ماسکه قرار بر خود منتفی دیدم و نجب کرد که البته مستنبی را در حاله اضراع اینجی این جنب چال و مناسبت
ایرلو در خاطر شده باشد مقصود از تیشل شرح کیاست و سخن دانی اوست حاصل این مقدمه بوقت آنها از فرصت
و اختلاس زمان خلوت بشرف عرض و انهامی رسانند که بوقا بر عکس او او و نوایهی حضرت جلالت مولع است و تمام
شانه لوه کان و خوایتن و امرای او را الماطع مطاع و متبع تا از مزاجت عزت و فکرت چه آید و از فرادید
ایمنان با سو اعتقال او چه حادثه زاید این قضیه را مختصری باید گرفت و از جث صغیر او اندر لیه پارشانان
فرموده و باز یل خاطر اشرف ایمنانی که روی اسرار غیب و نقال بمنز و عیاست آوند که اجداد را مشغول دولت
و محم سر سلطنت و پیشکار مصالح جوؤ و کل میسند تا بسفارت و رسالت پیش شانه لوه و رسالت با وی خیانت
چنان کار ساخت با آنکه در آن عهد زیاده قدرتی نداشت امروز اسباب و فزاین دل کرد او بوقی که او در اردو
حوالی کرایس از سنا یک خیول چگونه صفا صفا از دطام می یابد و جزو حاجت می کند صفت قاعا صغصفا
سعر عجت لسع الدیر بینی و بینم فلما انقضی ما بیننا سکن الدیر ایمنان این توورات را از مقتضی حرم و غم
اما در موارات موارات او بر موضع چند و عقد نیز چهل فرموده و تا وقت مقام الاطاف روزی در حضرت ایمنان بشتر
غور مشغول بودند چهر سورت شراب قوت غیزی را اغا کرده در میان یکتا و بوقا سوال و جوابی رفت بوقا
سخنهای خوش راند

الواراة الاضداد

سبحان الله لطف و عطف روزگار برین قیاس است و مهر و کینه برین اساس **سعد** از جهان و بوالعجبی است او برین **سعد** ^{حال}
کل مزایاقت یسکو و درین لیت شعری من الدیالمن . زدلیت عذر و مکر اخس ردایل و انجس معایب ثابست و عابلا و
بجارات و انتقام راجا ذنب و جالب **سعد** و بالی که طامعی زکفران کشید . بعین دان که کافر زکفران کشید لاشک که نمی کاشت بوقت
ایناع و درک ارتفاع غره هم از ان جنس برداشت **سعد** اگر بار خارست خود کشته . و کر بر نیانیت خود رسته . **سعد**
این بیت لفظاً بلفظ اینست **سعد** ان کان رعبک شوگان انت زارعم . او چکان فرسنگ شکر خرا انت غارله . **سعد**
از غایبانه خدایع و عادیه عنلا ان خونوار عذار سلامت یافته برلیخ باطراف مالک و رسال که چون آیه بوقا در موضع
کال عاطفت و احسان ایمانی کوان تخت و طعنان خدمت ظاهر کرد ایندو در مکافات جلال قدر و اعظام شان **سعد**
شنیع و عذر فطیخ اندر شید دولت روز افزون بل یافت و رحمت بی چون او را با جیل و خول وزن و وزند او را
واجباً مقهور کرد ایند و فراین و انوال ایشان که از مواهب و عوارف روزگار مایون ما اندر خسته بود و بدان کردن تفرق
اواخته و چرخ تنوق افزوخته عرضه غارات و کعبه تا راج هر یک مضمور ساخت و تا نفع صور از چکایت او دیگر ایند
را لافانه غریب و اطوفه عجیب برداشت **سعد** ای نسیم لطفت رابطه نیل نعیم . وی محوم سحطت واسطه و بل عقاب
بشکند روی از تقویت پنج شیر . بر کند صعوه بعون سحطت بال عقاب . روزگار لعبت بازیت که در کلمه صورتی
هر آرام نهد و بعد لباس در نظر بینندگان جلوه دهد باز از ارم زند و در صندوقی تعطیل نا چیز کرد ایند چون
نپایدار و حشمت رفو خیز و تخت برید و حکومت سبک عنان بر سر و در یافته عاقل باید که امارت او امارت خذلان **سعد**
و وزارت و زر و زور و صدارت صدور از سلامت و خلاص دور **سعد** طاه اوطاه و پند و بنده است . حد زبک بدونه **سعد**
غره و زنت ملوک و بیازنت نهابت بعیب در حضرت ایشان خرابی نمین . و ذلک هو انحران المین . قال ابوالبر
اسد یوما لا یجابه . من انعم الناس عیشاً قالوا الامیر قال قالوا الامیر و اصحابه . ثم قال کلان لا عولوا المنبر لوعده
وان لقعقهه جام اکیل کوو عده . و لکن انعم الناس عیشاً رجل لا نوذ . و لایع فانه صنعة تمونه فانما ان عرفاه
اسرنا لیل و اتعبنا نهاره و الزمانا ملاک . ایمان با هستکی و موینا بقوت و تنبع میفرمود و هر کس که تمت
متابعت و سمت مشایعت بوقا و موافقان او داشت سخن ناپرسید . تجویح زهر و تفریح قهر و تفریح بلیات **سعد**
سعد بد از کل سالها غریب . طویل الهم سمت الحیال . میوستال تا طلیح بسیار از معزول و مسلمان پشت زمین
و داج کردند و در بروج الاول سه ثمان و ثمانین و ستایم . نوروز پسر ارغون اقا که فرسید فلک شهابت و شیر
بیشه شجاعت بود از وقوف بر احوال بوقا و موافقان او کشته یگوشه و باغی گشت و بان که خود عارنم
بلاد شرقی شد و تتمه ذکر او در مواضع خود مخرسوف . بخوان الله و توفیقه و تسهیل الحق و سلوک طریق **سعد** در ذکر احوال
سعد الدوله . **سعد** مالک دیوان ان ابعشور قدر و قضا و طوا . یغفل الله مایشاه در هر وقتی از اوقات و وقتی از روزن
چرخه

ایضاخته
نعت 7 بعیت 1
کلان لا عولوا المنبر
سستی
سعد الدوله

خط کاتب
سعد الدوله

چون خواهد که ساکنان خطه سفلی و بستکان چهار طبع انسی را از خواب ارتباب انقباسی دهد و بعضی سبب وزرعت
وان تبانی بر غیب سیاط مسطوت تا دبی کند در عالم ملک مطیع عالم نفس کلمت او و منقلا عقل کل اعجب اندازد و آنرا
موجب ترعید الکاف اعطاف در عالم ملک که مطیع جمعی و واسطه ترفید و ترعید اوقات طایفه سافه به ملک
عنینت و یحیی مزجی عزینت و در ضمن آن دقایق قدرت قد جعل الله لكل شیء قدراً . در هر چه حال کمونات لا مع
و ضایق حکمت یحق الحق و یبطل الباطل . ذرات ملکات را ناصح تا تقاب استباه از محاذات صور افکار
مرفوع شوق و صفوت بیعت با اثبات توحید و احد مطلق جل شان و عظم سلطانه . کشف نوح تمهید این معذات
و مجدد این جهات حکایه سعد الدوله بود است بر صحن الدوله اهری چه بعد از انقضای کس صد و شستاد سال از
جوت شاه رفیع بنوت و ماه بقعه فوت محمد بنی صلی الله علیه و سلم **سعد** هذا الهی توفی الطیحا و خاتمه . و البیت توفی
علیه النبیات از الیات علی الالواقات که قوم پیوه در بادیه ذل و موآن بویان بودند و بزبان سکنت باضعفان
محمدی اما ان تذب و اما ان یخدی فهم حسنا . کویان ایشان را بر معضی اجاز بوی . لانا و هم فی المجلس و الجرم
الی ان اصیق الطرق . فان سبتوکم فاضربوهم . و ان ضربوکم فاقدموهم . در هر طریق بی تبعید و تضییق جوازند
و سلام را بی تعلیق تعلیب جوابت بر خلاصه مالک اقلیم ثالث و رابع استیلا یافت و چون دست دستا و بود
در زر دستی فلک زیر بالا را بر تافت سر وانی رایت ایالت او فوق از قد بشکست و کین کثای عزم بر اللس
بر سازان صبا و دبور راه مخالفت بر بست و ما و فوج مسلمانان را حاکم مطلق گشت حکمی مصون و مسلم
از نقض مناقص و نقض مناقص در مکانی مامون الساجه از خست مشا و ک و وحشت معارض و مبادی حال
چنان بود که در زمره اطباء حضرت انخر اظ داشت و در مدینه السلام ساکن بودی مطیبا هم ملت او
انتهای وقت کرده . بسبع ایمان رسانیدند که سعد الدوله در بغداد دست فراغ و امن در امن الدنیای زافرا
انقض و الدرجه زده و سر از جیب لباس العاقبه طرازه لایبلی بیرون کرده و ما ملازمت بندگی بدلا و نهاده اختیار
کرده ایم و بمعانات کروب اسفار و مقامات خطوب اجضا ر مبتلا گشته چون در افاضت انعام و صدقات
عمیمه پادشاهی با ما مساهم است در ملازمت عبودیت حضرت چگونه شرط مشارکت و موافقت عرضی نهاده این
نیمه نیمه اقبال و تتمه رواج حال او شده و این کجایت سعیدی بخیج بود در تحصیل امانی و امان **سعد**
بیافت کام و نشد اندران مجادله کم . عسی ان نکر هوا شیاً و هو خیر لکم . امور العالم متعلقه بالوسایط
و الاسباب و یخیر فی توافقها او نام ذوی الالباب حکم و مان سعد الدوله ملازم اردو شد و اداب حضرت
سلطین و اسباب خدمت و ندمت باکیاست و کفایت جمع داشت و بواسطه اقامت چند گانه مدینه السلام
و مخالفت و مجاورت معقول و ترک مالک این زمانها شده در تجربه حولت سوسه و زیانها کشید و
بر احوال بندگی اخلاعی کامل حاصل کرده

علم
نفع الاثر
و ان
و اکل الحرم
را البش
مالک

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين

ببرکت معاونت و اعتصام با دینال موافقت چگونه خلاص از عکایه خصام دست قار عاقلان گفته اند و گستانی که
اسم محب بر ایشان اطلاق توان کرد که صفت اندوختگی دوست موافق دوم دوست سوم دشمن دشمن
و طایفه که از مکر و هتد ایشان احراز اولیت هم که نوع باشند اول دشمن منافق مادوق دوم دشمن دوست
سوم دوست دشمن و شایع این معنی نظم دلاوه **سعد** از دشمنان دوست مددگر کنی رواست با دوستان دوست ترا دوستی
اندر جهانت با دو گروه یعنی مبارک بر دوستان دشمن بر دشمنان دوست سعد الله و نه شیری آیات کرم و تسیر روایات
نشریح و تعظیم فضل و فضلا و تکریم علم و علما و ادب باجه کجیفه مقاصد و کوه بر کجیفه صغایح ماری ساخت اما
ما شیت خزینة و لوتی بمصغل با درستی الزروع ظاهر ظاهر او باطن باطن مشایخی نداشت
در رمضان سده شان و شانزده ستایم این مکتوب بغداد و ستاد جهت تسبیل سبیل حاج و وسندا ترجمته
اعراوشین و ملوک و صدور و نواب و نظار و وجعاه و کتاب و قضاة و سادات و کافه رعایای بدین
طاهم الله و عا هم بدانند که حضرت آسمان رفعت و بارگاه سدرن طاق سلطنت لارالت مراد و بر نذخیر آنها
کردند که طایفه کثیر و جمعی غفیر از اکابر علماء اسلام و امانت و مشاوران و اعیان زمان بر عزم زیارت کعبه محظنه
اجتمع شد اند و برای اجترام اجرام در بیت الحرام و اعزاز اسلام و مساک کرام و تطواف مقام مبارک و مقامات مبارک
نفوس و اموال را در معرض خطر و مدمر آورده این مثال را لازال معافان الغور و الخرد و الشرف و العزب اصدار کریم تا در
نیت و صفات طوبیت قضا و حج اسلام را مبالغه واجب دانند چه درام جاهلیت و اسلام پیوسته قواصل حلیج و زوار بلکه موصول
بود و قرار که **بمساک نیز مبرم و مقبول و قال علیه السلام** من حج البیت خالصا مخلصا ولم یرفث
و لم یفسق خرج من ذنوبه کیموم و ولدته امه و چون دین را بحال کعبه محکم کرد اند و مراسم استلام قدیم نمایند در آن
منارح منیف مندوب و مشاعر مبارک دولت روز افزون را بدعا و تحیر کنند و معنی ان اللسان ظل الله فی الارض
و مسلم الیه معالید الحلال و العقد و الارام و النقص صورت نکار خانه عجبانه و فاتحه لوح مذکره و نوبه و غیر فکرت غنچه
گلشن فطرت سازند از آن قبیل که تیسیر این ایض خیر انیل و تیسیر قواقل و تکثیر محافل عرفات بواسطه تأمین زمان
معدلت ما روی نموده مشایخ بنی خفاجه و جمعی که بمارت حاج موسوم بوده اند در تجزیه و فدا اهتمام نمایند و ملک هم
محمود را الزام کنند تا وقت نزول محافل در واصل کوفه و نجف نکه آنکه کسی از آن جمله مصاحب قافله رود و زواید اسلام
و ابریشم و نوظ و مالیک خفایس و جواری برای فروختن با خد برد برین منوال کلماتی نظاره بران برین بنفون صدق و بوال
محمود تصون استزاء یاق در تو بر آید و محض بیگانگی را بسجل قاضی محکم لیس از اخلاق المؤمن الملق میسر کرد
ان هذا الجنس الجنس الذي مر تلقاه نف الخبيثة مشية مصاح العباد و تعطية الفال ان ان یکن فله و اذا تولى
سعی في الارض لیفد فیها و هلك الحوت و النمل و الله لا یحب الفال **سعد** یاذا الذي ركب الفل و عنده
انی اسعد اذ رکت فساد اه
رزله

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين

از جمله موجات بینات احمدی و معاملات تامات محمدی صلی الله علیه و سلم یکی نیز بود که بر زبان آن شایسته موجبات تولید قواعد
و اسباب نشید و عیام ملت بی ارادت او صادر شد **سعد** لینه و علی الدین کله و لو که المشرکون در او آیل ذی العوج سراج
صمد کرم که در شاعر الدین جلال تاریخ مکتوبات نویسد ازین معنی حاسدی خبر غرض معشوقان بغازی شهروز
و خیز طیه دبران پریشان کاری داستان معتلی ناقص ذات و لیس علی الاعرج حوج لینی مؤمن بلضا عفا
صحیح النسبی در زوره اولیکم شرا بریتیه در سلطانی تا حدی که خیز حاج راه در جرم کعبه چون محف لقب خوف
حلال شری بدین سبب عقدا، مثل بر امور ارباب حاجات اقبال و حط قوا و مساکین در برده تعوق و تعذر
مانند جز در دلی را راول مقر است و بر برایتی و انهایی معتد بر بری سترم چاقی و هر وصلی مستبح فراقی و عیشی را
طیشی دردی و هر فروردینی آستن بدی **سعد** هر قه بام بارکامی افاک و خزل باز کامی اری دریا با بنداز عقیب زان
او به بدیل خر قولتی و مالع پمانه جو بر شغف بگرداندش سعد الله و له بکال جا و ابالت بر فرفر مؤرد کریم
محریت و دعوی اظهار کرده و بار بار در صورت اساطیر الاولین بر خاطر ایمانی عرضه داشت کبوت از جنکیز خان
بطریق ارت بوی رسیده مثل است که ثبت العرش ثم انقل علیه و صها بیدید عقل معلومت که تمهید قاعد ملک اول
و تزیین رابطه دین و دولت بواسطه تیغ جهالتی سیر می پذیرد و خانک پیغام بر عشا صلوات الرحمن علیه صحای و همای
را بقا و عذوات تحریض میگرد و میک روز خدتن را سر در خدق و نمود بریدن تا قرا و قسرا فلاذ و معا و بر رقیه
استلام نهاده ایمان نیز مستغاضی سمیت عالی مضب فرایند و لطف فایض و عطف قابض در حق ارباب موا
و تصدیق و اصحاب مخالفت و تکذیب بجای خود تعذیم نماید ملتی پیچرد و دولتی پیچرد در روزگار بیدار گزارده
هر که ساغ صورت بر خط انقیاد نهاده از جوهری خون اودست کشید و اریم و هر آن که از کمال مطاوعت پی روی
خیز تر دوری جست کوه وارش بر تیغ جای دهم ارغون خان خد کسب چت مال دشمن جان مسلمانان
و حکم برین شد که هیچ مسلمان را بجز اولت اعمال دیوانی منسوب نکرده اند و ایشان را از ملاطنت در اردو ممنوع دان
صاحب دیوان صدر جهان شفا و نموده در اثناء آن احوال روی که نوایر طهار سهام شرار بر سر امر جربا و آفتاب
پرست راست کرده بعد در راه گذر با سعد الله ملاقات افاک روی طلب مشا و ره و استقداح رایس نفوس
کرمه تا کاه از روی استرواح قیلو را محظ نزول کرده سخن بخلوت در برست بعد از تقدیر مبالای که بشروع در
منوی باشد محضی بنفوس مشتمل بر مقدمات و شایخ بی حاصل صدوقه آن که رقیب نبوت که آفرین و ارباب بشرت
و با نوح نفوس ملایک متصل اکتسابیت و نفس انسانی قابل سیاسات ربانی افاک و کمال حکمت قادر و اقتضا میکند
در هر زمانی صاحب قرانی ناموس الهی باشد و وجه سعده او موجب نظام و التیام عالم کرده علی مقتضی الایام و مصالح
الانام بشعار شریعتی و اساس طریقتی پیدا کرد اند و بدو اعی استیناس یا بزواج روح و باس خلائق با ناس مشایخت
و بعد مطاوعت خوانند

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
والآله الطيبين الطاهرين

و از جناب ترمذ و اجتناب دور راند و تمایل این فضایل و تمایل این فضایل در وجود ایمان عالی موجود است و در
مخبر زور که عین شریک و عزیر بود چندان از او داد ایتم اسلام و مسامحه و اعوان دولت تصدیق آن دعا و کتبی
دوای را اسامی خود ثبت کرده و بتصرف و تدبیر نوع سهلانی در قلم آورد بتخصیص یکی از کابر عملاً بحفظ خود
اتساع علی دین مملوکم رقم زده هر چند این کلام موعظه ایهام بود با مرد که در معتقد خلاف این معنی بود والله
یتولی السرایر حاجب و نمود که بر سهیل و محتم ابا لیل او و اضایل و متوحات نامز جام و زود ریاضت بی سنگام
عشوراً قداً بمناجیح عیب چون معارج عیب درون و وارون او معلوم گشت **عزیمی** ما فیہ فضل و لاعقل و لا ادب
ولا جبار و لا دین الا ایمان التماس کرد تا موافقت را بر اینجا چیزی نویسم از بیگانه آن تسویل و اندر آن تحسین
فحمت ساجت عالم را بر وجه خود مصیوق زندان یا فیم در جواب بی دست و حیرت با الهام علم هدایت گفتم
سوابق صوفی مودت و مصافات و سواف غنم مخالفت و موافقات از قدیم باز مؤکد و حرا بر و ایر آن
قواعد استظهار و ممد سع و ارجام و دونه الرحمن التي تدرانت و جلت ان یطوف به البصر تیغ قدر الشاه
کامکار بدین صفت از بنام انتقام آخته و خاطر را از دای وقت و رحمت برداخته اگر از منج و ایا با خبر کرد
توقع عفو و رجا جز امید بقا در عالم فنا مسجیل باشد نیز همگنا ز امور بگذرد که خرمین بر قضیت عادت و اعتقاد
متقلدانه قراونه اگر سزا زدست برود پای در در طری این نوع مجذور و محظور ننهم و برین داستان دوستان و رضا
ندیم مامول که درین سر جوید رقم تناسی بر سطر یلدا نشت این مختص کشته ماده التزم که بر صدق و لارا در صدق
سینه مودع سازم و فایچه ثنا را فایچه زبان که دام و کر مقصود از القاء این حکایت و احتجاج و بهانه است **سعدی**
چه اندیخ این چاره را بیش و کم و دانت انصوم و دانت الحکم حالی که تورات دلپذیر بر مترشح از خلوص همیر با دا
وقد قیل الکلام اذا صدر عن العلب وقع فی العلب و آنا قول الکلام اذا ورد علی المصدر صدر له القدر
تلا کدر و دلی که در خاطر بنشت از سر این اقتراح برخاست و بختن سودای باطل مشغول گشت و جاشنی که قضا
میگفت ای سوخته این دیک تمنا خاست علی الجمله با ایمان موز کرد که کعبه را معبد اصنام بلام
ساق و اهل اسلام را از عبودیت سبحان بعبادت او شان الزام کند بدین اندیشه و اسلالت با اغواب بود
بنشمن گرفت در ساختن اسباب توجیه بکده و انکار انکار ایمانی اعلام و استغلام واجب شمر و جهت نصب این تأثیر
استدله احباب البغیل رکنی معوردانست و الله جعل کید فی تضلیل سفن بسیار در دار اللام فرمود
واخشب والواج از بسایتین یتامی موور خلفاً ابی عجماس بریدن لاجرم کز انجار هر چند نامر بود و مار روزگار
وفزی و فزان قم بدر او اندر لو و لیت کل الشجر انمر مثل منة درین نزدیک تجیب کمال واجب
م لیکن ان کینت جو صورت بد کنش بود بحر اسان فرستاد تا اعتبار احوال کند و تفصیل حال با سامی
دوست

یا فیم
العزیمه

و فایچه ثنا را فایچه زبان که دام و کر مقصود از القاء این حکایت و احتجاج و بهانه است
سعدی

فقد خال علی الله
و انما ان ابا ان الله
و انما ان ابا ان الله

دوست نواز ایمان و دانه و متولان آنجا تا ایضا از سبب معوره حیات بطلت مطوره مات و ستم و فرطت
و قدمت خاندان و مکتب ایشان با هیچ جریمت نبود و همچنین تفصیل با سامی صفت تن از ایتم بزرگوارا کار با ما در
پیش شمس الدین و ستادها خاطر از ایشان پر دانه سرد فرم معاندین بروفق خسارت دین و خسارت اندرون پر گشت
خست نفس نقش جنال خیال مجال در عمه حال در دل پر فل مرتقم کرد ایتم تا طبع طبع فرده او داستان عالمیان شد
چکایت کرد که در غوغایان در مابای جلوس بر سریر دولت کار قتل را کاره بود چنانکه روزی در انسانی بوی نظیر
ذیاج اغنام انداخت از کمال وقت قلب فرمود چیزی حیوان را در گناه برای لذت بقبب عرضه و مهفات کردن
از نواز قسوت قلوب غلبه در ذلیل اخلاق ذمیمه تواند بود علی مذا و زود و مشیر بوسه تجسین مستوح و تزیین
مستکره او اشتغال داشت و میگفت کل از دولت را باغبان و ار از خا را نگار پراستن و مشرب بارت از قادر است
مجدورات مصفا داشتن از معتقنی کیاست و خواست باشد و خود ترک سر معاندان که واسطه انزال ملک و مال و
نقال سلطنت آمد چگونه و چون نکتند پاران از بی یک محلت صد خون کنند از موسسه و اغوا او در دل انکار قتل
نه خاک جرم غزه کافر دل خوبان ختن و حین شده تا غایتی که بانگ تومی یا بسبب مختصر جویتی صد جان را بر امید آید
مخالطه جلوس سوء معاشرت اشرا همین نتیجه دهند فالت بعض الحکماء و تجتنب عن مصاحبه الاشراف فان الطباع
الطباع و انت لا تدری حکما راضی است که خلق انسانی و هو ملکه تحصلت للنفس تصدیرها الافعال غیر طلب تکلیف
ملکتی است یا طبیعی حجت کتابت بشکل اول از قیاسات منطقی مشکل کرده اند و گفته اطلاق با سر با حجب زبان
و مکان و اخوان متغیر می شود و هیچ از امور طبیعی قابل تغییر نیست بس نتیجه دهد که هیچ خلق طبیعی نباشد
و خور یوس و جماعت در اقیان بر خلاف این مدعی در عوض مخالف و متنازع اند و بدین حق رای حال یوس
بعضی از ایشان فریخت الخلقه از روی استعداد بمخالفت ایثار خیر می شوند و وجه این طایفه در رعایت عزت و قلت
است و بعضی بمخالفت اشرا شرم میگردند و التشرور یقتضیها طباع اکثر الخلائق و الله اعلم بالخلایق و کسبیت که
مصاحبت عاقل الکیبر سعادت جاودا نیست و مقارنه غافل شقاوت و دو جهانی شیخ سعدی شیرازی رحمه الله تعالی را
در معنی تمثیلی لاین **سعدی** کل فوس بوی در چام روزی رسید از هت مخدومی بدستم بدو گفتم که مشکلی یا عیری
که از بوی دلاویز تو ستم بگفتا هر کل نا چیز بودم ولیکن مدتی با کل نشتم حال عیشین روز از کرد و کز بر
تویب این ابیات وقتی کرده بودم **لنشده** اذا هو فی اتمام طین مطیب تو صیل فو ایدم الیکم الی یدی
فقلت له بل انت مسکک عنبر فانی فریاد سکران معدی اجاب بی کنت طیناً ندلاً فحالت للوه الطوی بمجد
فاشرقی خلقی حال مجالسی و الا انا التراب الذی کنت فی بدی چون بوی کل در کل این افراد و نفوس نوع انسانی
عز و کل آن از یک منشأ قدیمی استفا است چگونه مجاوره طباع و استفاده و تعلم اخلاق متغیر و متاثر نشود

و انما ان ابا ان الله
و انما ان ابا ان الله
و انما ان ابا ان الله

و انما ان ابا ان الله

سعد بن زکریا از درازی که هست . می بگذرانند سخن را ز دست . شست قضا الهی ناوک جولوشت را از دست
کشادله و بر اصابت آید ایامی نزار تیر بر زوضی مبرج روی نموده و از اجاع غنیمت موقان کرد چهره ملعل شنبلیله کل
و سرفاقت از نزاری شکل چیزان گرفته . و اخلاص کاتب از املاء طبع او بخواند **سعد** و نزار چو بید چرخ زین حالت
خوشید دلش بر صفت تب حالت . فد قال حاک ربنا و اچخی . چلت بجدکم و عنکم چالت . موقان حضرت درین
مساورت مشاورت پیوستند و در حدوت این چادنه رای جمله بران مقصود گشت که تا جیل بقا و قجیل عافیت و شفا
صدقات فایض گردانند و تجلیه هموطن مجوسان و تجلیه همومان اشارت راند **سعد** و اذا المیتة اشتها اطفارا
اینست کل قیمة لا تنفع . سعد لوله ریاه از دیگران بر آتش بخت در جوش و اندرونش با نزار نام و فروش بود و از بر
و شفا ایگان آیس و و خاقت عاقبت را منتظر و مترصد ریاه از یگا . در غقاب بلیت دست و پای می نه و از تغییرت
و اندیشهها خطا ندامت می فرود . باز با فاضل راحت و خیرات آلتغا با نجا مالک روان کرده و در یک روز منتظر گشت
متضمن اشارت بکشف ظلم خلافت و دفع مهام ملات و انفاق مبرات و اطلاق صدقات و اثبات ادرار
و تجدید تسویفات و تسریع مجوسان و تأمیل مایوسان صد گشت از جمله مبار فواضل صدقات می نزار
دینار اهل بغداد را اطلاق کرده و دینار ضمیمه نساگ و فوآر شیراز آمد و همچنین رنمات مالک
بشبت علی الانواد موزع و موهو حکم شد که حرامست بر قبا حضرت و خواتین و انا و بنات و اطهار و اوصهار
اگر ازین اموال یکم و بیس چیرنی ستانند و بناست چغان ازین عارفه نصیبی دهند چیرنچالست که در حکم قضا
تقدیم و تا غیر صورت بزند و او تا و عباک فنا دولت بود ما از حضرت معصوم بحق در خواسته بودند
و با اشارت ادعوی استجب یکم دلایل اجابت ظاهر آمد . از جلات و عطیات فایده حاصل نشد و مرض کشنده
یافت قال افلاطون الارض کره و الانسان مدف و الافلاک قبی و الاجرام سهام و الله هو الرامی فاین المرفوع
از برای تخلیص اهل جیس جوخ متعجب شدند از جمله شاهزادگان و ابعانی پسر ستم در کرد کوه معوض بود
او را با مولا جور و حوسکب در کهن دامغان کاس فنا چشایند **سعد** ابرار با غوغا کردند سیر زده نواز اولاد
و املا د چنگیز خان یکم مشاورت سلطان ایدرجی بخواره عدم و از صفا چیا کم گشته بودند **سعد**
ظلت سیوف سوا بیه یوشه . لله ارحام مناک تفرق . قامان گفتند امتداد عرض مرض را موجب قتل
زلوگانت ارغون و همه که سلطان مرا برین خرید کرده . بعضی گفتند لوجاق خواهر زلوه حوسکب **سعد**
سعد اغن اذا استملت و حی جنونه . درت عز السوا المبین کلابا . و اغید لو چاضره فی سحوفه . **سعد** العارضین
صورتی که نقش بندان ابداع بحقیقت در حق تصویر او هیچ تقصیر نکرده بودند و بر کشان کارگاه حسن
تقوم در تعلیم ابعاض و اجزاء او کلی دقایق حسن را رعایت کرده از غوغا مسجود گردانید است
و حکم

زبان
اندو بکین

نیز از او
در عین
از برای
مفهوم ملات

و تجدید تسویفات
و تسریع مجوسان

افلاک

و با اشارت ادعوی
استجب یکم دلایل
اجابت ظاهر آمد

سعد بن زکریا
از درازی که هست

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

سعد بن زکریا

از ائمه العابد الخاضع لمن . دانت له في بچارا التمسك . بجهتكم ابتهني بجهتكم . جنة خلد بزینها البرک
رغلمان قال في قصيدة . تهودوا قد تهود الفلك . وخر الدين بن طراح الجلی که صدر کوفه و سرور کاظم افاضل
عهد به در کم چاتم زفره کرام . در نجاعت خاتم ابطال آیام . در جواب استهزاء ایشان ظلم الله برفخ جزیت
وترفع با این امت لفرم الله این ذویت نفع حال سعیر قل لیهود المدفینین الا اخسوا . ان الامیر ابی الحسین المرتضی
بالمجرات اعاد فریتکم کا . بالسیف ابدانا الحیائم المنضی . ومع درین حال این موالیای پس جمال الدین در سجده
فستاد خرمندوب الدوله را مجوس کرد به سعیر . حال دین العلی ابی ملک فریا ملک . بجمل فک صید التي صایدون فی
عجل بعقل المذهب قبل لفریتکم . وانظر الی صاحب الایوان وجد للکک . اما در سیراز بواسطه آنک شخص الدوله
از روی یکبارت و خویشن داری و غایت تدبیر و عاقبت اندیشی . تعلق و مواسات عاقت گرفته بود و با وضوح
و شریف طریق مجامله و رفتن می سپرد . در ترتیب و تکریم ائمه و علما جالغه می نمود . و بوی نظایمی سرایت نکرد
یک سال دیگر بحکم کجیا تو خان مباشر حکومت گشت . خرم سیراز و توابع را بطریق امانت مقرف بود
و با سقا فان و محصلان از حکم یا ساجا وز نتوانستند کرد . و بی سعی و سعی تمام در مال ظاهر بود و نیز غان
باز خواست مسترخی گذاشت . و با ملوک و مقرفان اموال ریزه مضایقت و مناقشتی نکرد . و حال
علیه السلام . و اسل العقل بعد الایمان بالله مداراة الناس . حقیقت با وجود قلت تجرت در ایوان
مملکت فارس مصاح را ابواجی می ساخت . در بیاض نهار و سوله لیالی تمیشت امور دیوانی و ستر
مهاوت می توانی اشتغال داشت . و طلاق وجه و ذلاق لسان با آن یار لاجرم اکثر خلایق بموافتاد
مایل شدند . و دعوی میکرد که فلان اسلام را منقلد است و ادامت سنت سبت مصیحت وقت مینماید جمعی
از سادات کرام . و ائمه عظام . بر صدق مدعی او کواهی دادند . و در حضور و غیبت دعا و نثامی گفتند
و ترجیح بجلال جمال بهی که در رشته خدم او منوط بودند . مضطر میکشت . اللهم مکر مولانا اعظم
ساختی الزمان . مجتهد الدوران . رکن الملة والدین . لا زال رکننا للدين القويم . که از روی غیرت و تعصب
دین و حمایت رونق اسلام با شرت . یا ایها الذین آمنوا لا تتخذوا الیهود والنصارى اولیاء
بعضهم اولیاء . بعض از میبای دولت عبادة المسلمین . تا منقطع احوال ایشان . در ضلوه و ملامت مخالفت و انکار
اظهار می نمود . و از سد طنت خلافت بنوی . و ترمین شعاری روی و حضرت فرق حق و ابادت معشر
شتر و غم هزم جیوش عدولت و قصد قصد خوش طغیان . سر مویی کم نمی کرد . و جهر او استهانت
و استحقاق کفر طایفه برای طراوت ریاض شریعت . و انما اهل ملت می فرمود . دین حقنی بزبان حال
دعاء اللهم ایدرکنی فعلیه قیامی . و قویم مجدی . فانه مجدی . بقوله کردن و طارم نیلگن می رسایند
درویش

انجام

و روان مطهر سید المرسلین علیه صلوات الله و صلوات المتواصلات بران حسن اعتقاد و کمال اجتهاد و زراعت رای بر اعنت
تقوی اوین گفت و با آنک صورت استحقاق و معادات او درستی تقبیح و تخریب بعد الدوله انها کرده بودند و بهام
مکاید بر وتر تزییر نهاده . بل از بغوق لغای کلا حال . در جهان عهدی که دور بد عهدی بود بهیچ
مالی و جاهی بوی نتوانستند رسایند . سعیر هر کاصحن حق حصار بود . غلبه پیش برد . دار بود
باین تعالی جانک و اوقات خود را در استعمال نوع انسی و استبصار نفس قدسی مصرف داشته و تویز
حقوق در مصاب نصابت و مظان استیجاب . و صارا ای امنیت داین . و مقصود معاصد عالمین دانسته
اورا با این اولاد و اعیان از دولت جاوید و براعت شامل . تمنع دهاک با بر قام اعلام فتوی برای
ایشان حدیثی شریعت الیوم التلا مرشح . و بغیر علوم و زهر نقایل تقوی انای تارک دین موشیح
و نداد عا . للبریه شامل . و لا یحاج مقاصد للملین کاف کافل . اگر کسی عزیزی الی در خاطر او بود که تویز
این حکایت از روی اخلاص و مودتی ازل که با آن دولت ایشان و فضل آستان دایه و در اطراف اطراف
شماره کثاف اعراق اوصاف بر آرایش و نمایش هر مقل و مستزید استغنیست . کا استغنی البنا
جولانی میکند . بس نیز بینه انصاف رعایت نمود . از میل بطرف . کلا طریقی قصد الامور ذمیم . اجراز
کنند . یقین از حجاب کان ساطع کرده . و عارض صدق از معاطف اصدانغ التیاس رخشان شود که
بعد از زمان خلافت خلفا آراشدین . رضوان الله علیهم . و اجمعین . دیگر خلفا که سالک ممالک بقی . و مالک مالک
تقویت دین بودند . با وجود آنک از عهد میمون بنوف پیغمبر عربی . و تیشی مدنی مدنی و شب بود . و طاعت اسلامیان
بعضی معجزات را برای العین دیدن . یا از مشاهده شنیدن . و شرف خیر آتی و نی . ثم فر بعد هم ثم فر بعد هم نسبتا طوار
یافته و سلاطین آیام و ملوک عهد در ملک طاعت و بیاعت ایشان منوط آمد . و از بهر معاونت مسلمانان
و حمایت مسلمانان . یقینا . خوز نیز او اخته . و نکر با . جوار . با عدد و عدد بسیار . در اطراف مسجد و ساخته
مساعی ایشان در استحصاف و ایر ملت . و استحکام قواعد دولت و اشادت اساس شریعت و ابادت
اهل بدعت مشگوری گشت . و در چنین زمانی که دورها جومته بوبت بعضی رسید . و ذکر اجابیت روی کرب
علی العقار خزانها جومت . معوه . مالک روی زمین در قبضه . بیکان کان اقیانه . و از راه افتقار واضطرار
تجالت و مطاوعت ایشان سر بخت فریضی باید آورد . و طریقه کل با جمعی که المرفه کتب که هم صدقه
سپرد . شخصی مایون غیرت . میمنه نقیبت . صافی بیت صلاح طوبیت که در کثیت مصالح دین و نظم مصاح
مسلمین . بدین صفت اجتهاد نماید . جز تا بید شخص ربانی . و توفیق لطف بزدانی . نتواند بود . و بر کافه امت
محمدی واجب و لازم باشد . استقامت این نعمت و استزادت این نصرت کردن . و با نفاص مبارک و مبارک
بخت او تبرک نمودن

اندر موضع اولی
و فوفه او صلبت که تویز
عز الحضایب
باعد قد بر
ارکان
و تیشی مدنی
و تیشی مدنی

توضیح از کتب معتبره
در خصوص

در معضلات امور و مشکلات احوال از راه او که کثایب طلب داشتن و بیعتن دانستن که گوهر این حدیث از
لاس خاطر در تصرف فصاحت و خورشید سپهر فصاحت علی السلام محمد است لکن الیرین عند الثریا لثا وله
رجال من الفوس در صفت جلال این امام متذاه و طلیفه مجتهد منتظم میناید **ع** و ما اغنی الشمس عن السموع
چون کلاه گوشه دولت بود بلکه کوب حواش فلکی شکسته شد و بالکوت و جلا آیشان و نشسته سکوت
و طغیا چار نویسن و بکتابا مکتوبات باطراف و ستاره و بهر جانبی از جوانب مملکت حاکمی را معین کرد اینها هنگام
تعیین خانی امور ملک محمل نشو اما جهان در اضطراب بود و منتظان احوال در صد انتظار و دلها آتر
و تاژیک **مصراع** جز زلف بار خورش پریشان روزگار هر صاحب طریقی استبدادی پیش گرفته و خیالی
مجال نصیب العین ساخته و از عجایب نیز حالات چکایت آنا یک او آسیاب ز بود **صفت حال آنا یکا**
که بر حسب این کتاب آنا یک یوسف شاه بن آنا یک شمس الدین ابی ارغون بن ملک نصره الدین
مزار سف شهر باری صاحب مروت کامل بحدت بود مالک رفی و خوق ملک و تیغ و دست و دلش تا دواج
دهند دریا و مرغ طره پرچم دیران را طیره زلف پر رخ دیران دانسته و روز صیال آوان را شب صیال
ماه بکران شمرده منکام میدان داری و عوض آداب سواری از کوی زدن و نیزه بگزارای **ع** بحسب القضا
سعر سالها بعب نماید فلک چو کان قد تا چو توشا سواری سوی میدگر آوا روز شاط صوا و تصید و طیر
جوارح و توطر **سعر** چو بیکر آن تازی برون تاختی راهویکی دشت برداختی و لایبی معود و رعیتی سر و درستی
موفور داشت و دست هزار سوار تیغ زان کند افکن خنجر کوز در زیر رایت افتاد که هر چه زمان شدی
در مقام صدق طواعت گفتندی **سعر** بخدمت همه تن میان بسته ایم بزمان بر بی تو بنشسته ایم و با این
و شایبل ترحیب دانشندان بجهت فرمودی و با اهل حکمت موافقتی تمام داشتی در عهد سیمند آنا را با کان
بغیر عاطفت و نظر عنایت موقوف و محفوظ گشت و او را یوسف شاه بهار خواند سبب آنکه بجز رایت
سیر بیکر ایلیان بر عزم استضافت جیلان با مالک فسیح و توفج حصانت نواحی اینان نیست کرد
در آن مضایق و معاقل و شعاب و مداخل که دوات الخالب را بی دلیل هر عراقی و مساعد کنز مطار
بستر شدی و سیول در بخت از آن مصاحبه و هواوی رعایان و انجام بجزر نموهی لشکر کشید **سعر**
در آن شب بالای مرد درشت و نامی شک دیدی از ماه پشت و آسای فرمود تا کریان هر یک تن از
جلا اسکی تبری باخو برداشته و انواع اسبجاری که اعصاب کنز بسته و اردت دریم زده بود مانند تیر
در جعبه بیکدیگر ملتفت شدی می بریدند در مصیبتی از آن تنی چند از کرجیل جنگ جیل جیل مقصم ساخته
در مکن جیل از سر جیون و خیل پنهان شده بغتة و فجأة بیرون آمدند و حوالی بارش و گرفت جبر سالیان
بفرموده کوفی فی لوز و اللوز ۱۱۲

تعیین

طیره در
کزاری

ذکر یوسف شاه بهار

توضیح از کتب معتبره
در خصوص

گذر معتذر بود و آنا چو تکره پوی نموی ایلیان از ملک سیون بیکر میل سیکل آهونک جدا ماند نصرت
انلی و صراست لم برتی رهبر آمد و یوسف شاه نزدیک رسید چون صیق حال و غدر و فقه ضال مشابه کرد
با جوانان لشکر خود **سعر** تهن صفت آن یل تیغ زن و فو آمد از باره قیل تنم نغم تیر باران لشکر بلندگ
صورت را متفوق کرد ایند و ایلیان را از تنوره بلا طلاس حاکم بدین قعات شهرت یافت و در لیم محیط شعاع
نظر عنایت خانان بودی در عهد ارغون خان چون از کلکن تیره دینی بگشش روش عقیقی فرامید و در بیان
در بیان نصیحت آرای جهان جو مرغ از سر شاخسار سرو بان و بر روز ساعت بساعت و زمان بزمان خوشن سر اسید
سعر بان من بان و انزیا تریا و الساک الساک و اللش نزا و برش او آسیاب بکم وراثت قیام مقام
از سر نرفات کستان و نزعاع الشیطان و التیاب شعیه من اللش نکر را بر خود بشواید و در لاهار خو
و پیوستگان را متعز کرد ایند تا ملک موروث از غلط عمارت دور ماند و رعیت از زفا بیت و خوشدلی
مجموعه شطط و حدت که شرح آن در مضامین این اوراق بگنجد آغاز کرد و از اشارت این سخن که با قدر
لفظ جامع مصالح جهان و متکفل انام مهات بها نیانست **ع** فرطلب مالا یعنی قات عنده یا یعنی و مرز
اراد فی الدنیا زیانک لایستحقها اصحابه نقصان هو مستحق لها غافل ماند و عرضه داشت که ولایت کوه
کیلویه مضایق و ملاصق لرستان اقله و از قدیم الایام باز مال آنجا داخل مقاطعه آنا بکان نموی اگر
برین جمله حکم نماند که در اموال آنرا محاطت نموده زیان آنرا بجز موردیون فارس است بخواد نرساند آید
شما ملاحظه فکری با و از کوه کیلویه بر لیس نماند شد از ادر قبضه تصرف گرفت حکام تیر از عرضه داشتند که
کوه کیلویه نیز عنایتی ثوی اقله و مرطدی حایل میان شیراز و لر که از تصرف فارس بیرون افند و محیط
صنبط از آن مملکت برخیزد عاقبت آن از غایله قصد و توفی لر مصون ماند بجز این سخن از شهت بر آید
بکرات بر لیس آوردند تا باز تحت غلک خود گیرند از انواع ممکن گشت و او آسیاب با صناف بجزر بلعیک
مینمود و بران پسند نکرده فله یا بخت که کفایت و فصاحت مشهور است مستخلص کرد ایند و کوه تالان را
بقتل آورد و حکومت عرصه کوه کیلویه را بقول که این عم بود و بهلوان لشکر و لعقل قوم تقویین کرد و او را
ده برادر بود هر یک پشت لشکر جوار و روز میدان رزم صفیری کا طار **سعر** و اطمن فر شمس خطیه
و اثری بتر بچشم ضرب و او خود بفرز مرام رزم و بزم چلی بود و رعیت شهر باری و شیوه ملک واری
با آداب و خصایل نفسانی جمع داشت دستی جز از بهار به طال و تیغش پیوسته رنگین بخر ابطال
بجز برین حال مدتی بگذشت با عوا جمعی اقارب عقارب سیرت سیکل او آسیاب و قول بوار کوه
کیلویه سنا و شت و وحشت قیام گشت او آسیاب لشکر کشید **سعر** اخوانی که ان حضرت لاکرب اعضها
وان شمرت یوما لاکرب شمره

شاید

توضیح از کتب معتبره
در خصوص

ذکر قول این عم از آسیاب
الطیلت تبا المظ
والله و سلا

توضیح از کتب معتبره
در خصوص

توضیح از کتب معتبره
در خصوص

قول بعد از مطالعه کتیبه بشیر از آمدن او ایسیاب ز مخالفت برادران او اندیشه کرد و باز استمالت را طلب
نوشت و سوار این الحاقین سرد کردند و توقف آغاز نهادند و موافقت نمودند تا که تافته قول واجت نمودند
اتماس کرد که در مقابل مصافحات از کدورات مخالفت مصفی شد و وسایل معاشرت حقی گشته جلال الدین
وزیر را بقتل آورد و قتل برای ازلت نمود او پیشتر بر حریف رحمت آورد و قتل و قوت دوفا را
بسیلی غرور و جفا بچرخ کرد ایند جلال الدین بی گناه را زنجیر تیغ از نهرستان و جوی بیرون کرد و نقص عذر
و عادت و عاقبت بملک قول از کج ازل بر دست او ایسیاب قدر بود **سعر** و نامن بد آید الله فو قه
و ما خاتم الاسبیل بظالم **سعر** نکرده که نبرد دید بد کنش آفرین درین نصیحت یگوین و بنگ کن **بیل** و ایسیاب
مال و آرتها و ن پیش گرفت و ایسیاب از جواب در دست و الققات و فوط تجر نکند و متابعت رای جوانان دورگا
نایدن را از بند حضرت تخلفت بجهت و حایب امر آبرزگ مهمل برانند تا جز عارضه از غم خان بی
ایلی را که تحصیل مال آمد به ننگ و تفرقه و تدر بقتل آورد و در عصیان مجاره و امر از غم غم خور و اعد
از غم شایع گشت و تمامت راهها بر حایب مفعول قویق کرده بودند مدتی در جهت ماکر و واده جری متواتر
بازینه لودگان و فسانه خویش و میخانه در خاطر خمر گردانید که دور دولت مفعول سپری شد و کار سلطنت
این طایفه بنهایت کشید و از روی احکام نجوم با کسای مسلمان فرج خواهد کرد و انتراع ملک از تصرف مفعول
اورا میسر گشت جز از اطراف نشینان حوزه اسلام بوض قدرت و کثرت لشکر او مستثنی الا حاکم قول
صاحب دولت اشارت بوجه اوست و کسوت این بیت کوی بر قامت دولت او بریدم **لوا لفظه**
بروز انک بود وقت نکیستی از جوج بوقت آنک رسد روز دولتی بر ذال بهو مناسب از کار نخواست و ایسیاب
بهو محض این حال طیش و استیصال در تقاضای این حال قول با رشکی بد راه صفهان شد و ایسیاب
و او با جلال الدین وزیر را طلب داشت تا ایشانرا از عیب او بفرز نشاند چینه آنها باید و بود
طفا جارتوبین از قبول حکم تمنع نمود و در عوض آن جماعت جوابها خشم آمیز و تندیدار دول ایگز
و ستلا و قه با فوج دفع جسارت این ترا از دروازه بیرون راند مغافصه سواری جز نرسد
تخاشی عنان ریز بر سر باید و دوانیدند و او را بقتل آورد و سر از تن جدا کردند بواجی اران بیابکی
و تهور مستشع خایف شدند و منهنم مراجعت کرد بعد از آن قضاة و ملوک با شفاعت و خراعت
اشاعت طاعت و مطاوعت را پیش آمدند و گفت مارا رای مجاریت و مخالفت با قول نیست
بر تنخ جو زنگ و ز سر خویش چوموی بشیخ و بر خیزم اگر فوایی قول بر از خود را سلغوشاه
در خانه خواجه بها الدین بر تخت نشست و سکه را بنام او ایسیاب نقش نمود و در شهر ساکی کرد که
اینها ارا

بشت 2

و ایسیاب از ارا

انظر منک الضمیر فان
انظر منک الضمیر فان
انظر منک الضمیر فان
انظر منک الضمیر فان

دنک سحر او امر او و این حالت از جمله عجایب آید بود **سعر** یا لک فرقیه بمعمر ظالک لک جو فایض و صوفی
و توی ما نیت ان سعوی قد ذهب العیلة عنک فابشری و ارتفع الخ فاذا تجزی لابدر افکر لک فافا صبر
جمعی از او غلا و رخنه اصفهان که سالها بر سر صد پندار چنین فتنه را انتظار کرده بودند مگر سولو و منسلک
نور شدند و ایشانرا بر معادبان خند میزدند تا قتل بسیار کردند و درین میانه جذ تن از اولاد درین
صاعد خمر لوک سعالت مابط بود و مساعدت مساعدت از دسته ایجاد و رکنند سلغوشاه بعد از
چند روز سجنه را معین گردانید و ضو بانگر بیرون آمد یعنی از امور آنجا نواختی دست حال بعد از شیخ
طین دیگر معروف باید کرد و قتل لاف زنان بر سر بچه مردی و مستطیر بشفاعت و پردلی پیش او ایسیاب
در احرام او دقایق ایجا جمعی اعتضال مفعول گشت و لواحق موقت بسوابی و آیت مشفوع خمر دید که
بیکه کشت بی کلفی ملک اصفهان مستخلص شد و سکه و خطبه با سماء و القاب او مختص باقی از اندازه کلیم
بمال تر کشید و دست استمالت از استین و فاجت بیرون کرد و سر جبریت از جیب عوایت بر او **سعر**
دست دست تو نیست دست بکش پامنه کاب در گذشت از سر خوات که بیکه دست دو خور بر در او
و یکدل را با عشق دور دست برانند و بیکه بر دو پیمان بنکافند خود را از نصیحت آیا که و البطر اذ اتاک
الدتر بالوطی و اخذت عجایب العذر کرساخت **سعر** جدر اضم عن الیقین و از دستید کرساخت و بیکه
با قول مشوت هست او گفت مصلحت باشد بشیر از تاخت و دل را را نجا برداخت بسن سودای نواح
و عیند و غمگی موفور عانم استخلافی نواحی علق شدند او ایسیاب مصوب آن رای نشد و فرمود که بیکه
را فکر باید کرد چه از اوضاع خویش در ضمن نیز همیاد کرد و کار شیراز خود ساخته است **سعر** چهار چاه سانی که
همان دارا این کار برداخت **سعر** ملک جلال الدین ولی عهد و بیاح الدین لالابا و دکل و ملک حضرت
برادر قول را باده هزار سوار تعمیر نمود تا بخریک زخمه سنان او تار عناصر اربعه را بر ساز و بود
چهار صد مفعول از تومان ارغوه با ساز کردند چه ایشان آن نواحی را بیخ خود ساخته بودند
و بنوک و باس شرفی تیم داشته یعنی جز ایشانرا از پیش برداشت بی جا و جایی قاصد اردو کرد
و این قدر اندیشه می کرد که اگر از بخری نهی و از عالی نهی و از لشکر کان وری و از سر شوی کم
چه زیان آید لشکر مفعول از تقدیر خبر یافته و طریقه چمن و بیداری که پنداری اختراع خاطر ایشانست
ساکگ کنند نامت از خانها بیرون در مکار بهمان شدند و فوگاه و جام بازن و وزند و موافقی رگای
بگذاشت و من الاتفاق میان بیاح الدین لالابا و ملک حضرت بسبب مقدم در لشکر کشیدن مبارکه که
دلیل خذلان هر دلیل باشد ظاهر شد بیکه برای بی بچول جز مفعول مالم رسم فاعله بعلت کینه مضمیر که
گشته بود

انظر منک الضمیر فان
انظر منک الضمیر فان
انظر منک الضمیر فان
انظر منک الضمیر فان

انظر منک الضمیر فان
انظر منک الضمیر فان
انظر منک الضمیر فان
انظر منک الضمیر فان

خفت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

سفر لعل فصل الديار قبل بلی بها اید. ام الدیار بکنت فر حال ایلهما. لاکر در شهر راندند و دست عارت
و قتل بر کشفه دعا. بر بنا الحسن علی اموالهم و اشدد علی قلوبهم در حق لزیبچا رکان که معلوم غیر و ظالم
بر نفس خود بودند با جابت مکه شد. و بخوار و زور و سیب و انواع القشیر یافتند در صورت رسید
آیت. و لکن اگر قدر یک اذا اظلمت لوی و منی طالته املها انا اظن اتم شدید. زبان تعییل و تکلیل بر ایشان
خواندند از ثقات ارباب آنجا که اثبات احوال آنجا کرده بودند روایت است که سیرده هزار نوبه یافتند
و عواقب پرده نشین. جعفر خور عیتر. برده برده بودند انقضه سو فر و زنی بشیون و نا کامی بدل شد و باز آنکه
ارباب سیراز و اصغنان و دیگر بلاد اسلام. بر دکان از مغولان می خریدند و باز وطن مالوف می فرستادند
از پنج هزار موز و موشه در قیدار مغول. در هر دیار متوفی. مانند از آنچه موافقت و معاونت اولیای
جعفر سود و فیروزان که جعفر باغ زمی. و قطعه رفته صلح و مسطرف طرف بلاد و نهرت زهبت ظلابی
و مراب زبان زنده بود و از سالها بار بخون اوان زروخت. و محصول از نواب از وقت
سهندک و کرب شد. و مدتها از خواسته و خواستار. قایم الحیز و خالی السیر مانند و سوزان مقام
سناج و از دحام ظلابی هزار اصل زفته طولادای جعفر از استخلص و غارت آنجا فارغ شد از عبت
او اسیابین که کنید در راه اتفاق محاربت با قول افتاد. او یک منزل مراجعت کرد. و او اسیابین که گناه
بادلی کم و دی سرد. باز گنار جوی سرد آمد **مؤلفه** انفاسه فی الصیف حکم زهریرا. و کلک الحیز قدیم **بیرا**
که مغول و مسلمان. فوج فوج بر تقاب مبع. در رسیدند و مقاتله آغاز نهاد. نرنا سوره
الم ترشح لکر صدرک. چون آب بر خوانند. و بیضا در سر زرش و وضعا و زرک. قدیم کردند و کرنا
کاوشد سیر آذنی انقض ظهرك. با ظهار رسایند. کانه امین. و رخصا لکر ذکر. بر آوردند
و نرنا جعفر باسانی. با کانه آسخت بیسانی. مدانی بودند. صورت فارغ العویرا. ان العویرا
آشکار گشت. رتقا عس غده منهنم کخضیف کوه بنامیدند. طولادای حکم فاذا و غت فاصب
دای ریک فارغب. با نصد سوار را که در مقام مناخوت **دلم** **سعر** انا لرضی بوم الوق انغنا
دولام با فی العوار علینا. میزدند که بر کرد. بر اندرانی که هنگام کلا تیر قطب جمع نیلکفر
بر صفت بقی می شکستند. بر جیس را بر جیس و ارمی شکست شکافت. و سهارا بنوکی پیکان
از رخ عتاق می ربود. بر ما لکر ربا انگ مشرف بودند. بر مغول ما تقدمت فویستون از بلوغ
و هم قاصر می افتاد و بمنصف. ما بین مسافت نمی رسید. و از آن راه اتراک. و کاهه قال مغول
جمر صلابت قدر ایشان. بجای و ز حدی می نمود. و اسیابیک سوخته دعوی **مصر** **عزنی**
اعجز

الشمس الزرقاء
الشمس المصیبه
والشمس العتق والعتاب
والشمس العتق والعتاب

صفت جنگ
ناله اولاد علینا

اکمل واللیل والبیدار یعرضی. میگرد و میگفت **سعر** نه بیدار زمین دشمن بدکان. بخردن می شیر و شیرین کمان
جغز شاه شطیح در عوار نظر بر رخ دشمن بینداخته. بر عزم تحسن بچسن قلعه دیو و رفته مدارا بر
و زبان اضاغ بر خواند **سعر** فنی الیجا، ما جوبت نفسی. و لکن فی اللزیمه کالغزال. جعفر مجال
تنگتر از چشم نیم. و صدر لیم بود. و مکتب و ار کتر ازین از نعطیه جمع. تاج الیمن لالا پارا کت. تا کجکه
در صف میجا و عرصه و غا ثبات قدمی نماید. چندانکه او در و از سبقتی کرد. لالا با بالا در بیخ
خونیر مغول. کاسامان تلبت و توقف داشت او نیز بی او گرفت آبا بوی نرسید آری نه بر دراز
کوشی او اسیاب بود. چنانکه نه هر دراز کوشی او اس یاب. ملک حضرت لکر را کسور دید با عمل
فهر رجوع کرد و بی هشت عنان بر تافت. و بخدمت طولادای رفت. مراسم خدمت را با تمهید معیت
اقامت کرده گفت. ما ابراداران بار ما بید که حضرت انها کرده ایم که او اسیاب قدم بر جا عیسان
و از شاه راه رشاد و سده دور افتاد. و درین مدت از روی اضطرار محافظت مصال را با و
مهالنتی پیش گرفته بودیم. اکنون جعفر زبان فرصت و قدرت خدمت طولادای دست دلو فر خویش
از عیب او روان شویم. و او را از قلعه شب اوزم. طولادای را این توتیر موافق افتاد و نگری بادی
بهم بونستاد. وصول حضرت. بیایان قلعه و فوج او اسیاب. بر عزم توجیه ما کشت. بیکاعت تقدم و تا فر
دست دله. ملک حضرت رفته رفت سرتی از آن او اسیاب با طعلی ده لوزه آنجا یافت ایشان را بر
پیش طولادای آورد. پس لکر مغول در راه دست بستگ فکر کال کردند. و زنان و دختران بروی
زرا اسیری گرفتند. و رده و کله و قاشا که را که در سفارت و الکاف مصیبات و الکاف جبال
دانند بودند بغارت می برد. **سعر** فکم اوجت خدا و کم الیبت جیسا. و کم اوجت قلبا و کم اوجت طفا
فکم قد جانا یوم حرب و غار. و کم نزعت فر فوقها القلب الشعفا. طولادای قاصد ما کشت نکشت
ملک حضرت را اجازت انصاف حال. و از آنجا و اجعت کرد عالمی بوارطه حکمی نه بر قانفر عقل خواب شد
و چندین هزار ضلابی معید دام انتقام انتقام. و معذب در عذاب عقاب ماند. و و هنی تمام و شکستی بنام
و اختلالی بکال و کسری بی جبر با حواله ایشان عموما راه یافت. و خصوصا او اسیاب سخت دایعه عیسان
و سجنه غایله خذلان کشت. و مملکتی آراسته جعفر عوسی نوقاسته از جلیده بمارت و رسوم و سلامت عیسان
سعر آت و بجایمت بریخت آتش دولت نورد. صخر محنت بخت اصل اهل خاک شد. از کلمات اولی
مکان است **سعر** العاقل عز لا یرفع رایته. الا بعد الثقة باستغلاها. و لا یتدح مارا. الا بعد التائب
لا ذکایها

مدارار
الکائنات المصالحه
رنگ کاشی
الشمس فوق الشمس
در غزبات

این حکایت جلّه عقلا را دلیل واضح و روشنی مانع است تا در سوانح حالات از تبعه استبداد
 احترام نمایند و ما عاقبت کار را را بدیدیم فخرت دور بین نظر کنند و جزو اصابت و یمن و برکت
 در طعن و اقامت و سلم و حرب و فتن و تمسین کرده و لا یتقیهم مع یشین ان شاء الله تعالی
 تم المجلد الثاني من تاريخ الخلفاء بتوفيق الله تعالی و عونته
 و الحمد لله رب العالمین و الصلوة علی خیر خلقه محمد و آله
 و صحبه اجمعین و اولادهم الطاهرین
 المارکة بن محمد
 ص ۵۸

فهرست مجلد ثالث

سلطنت کینا تو خان صفت بهار و صیفا افاق خان از مرصن و بهار و استغوار دولت
 تعیین مینا صبیح و صدرات عفو جرایم افراسیاب پور سفشاه و ذکر کم خان فخر خان و غفلت
 استقلال صدر جهان و اشاعت عدل و جهان و شایسته حساد و صاکن احوال در وضع جاودا و
 محاسبات مالک و تغیر جاو و ناموس مغز صورت رفته شکایت از محاسبه جاو و
 تغیرت احوال و وصف شایسته انزام کینا تو خان گفته کشته شدن خان ذکر او اسطقت
 نام وزیر بجای صاحب ذکر سلطان کرمان گفته شدن قاور و دوران اولادش ذکر ران رحمت
 موت بران و اختلاف پسران او در ملک کرمان قتل رکن الدین قوت قطب الدین و سلطنت
 دولت سیور غنمش بعد از حجاج برای ترکان دولت خواجه شمس پادشاه خاتون و حبس و قتل برادر
 دولت کرد و چین و قتل پادشاه خاتون جکوس محمد شاه پسر حجاج بیخنت کرمان در زمان
 ذکر جزیره هر نور و بعض وقایع در عهد انابک موت محمود صاحب هرزد جلوس پسر نصر و قتل
 قده بهاء الدین آواز مسعود را که قتل بر کرد حرب آواز و صلح با ملک اسلام
 استقلال آواز

ذکر قطب الدین محمد بن حجاج و قتل او
 در مجلد رابع

صفت ممالک هند و ذکر سلطان معبر مساحت ربع مسکون صورت مکتوب ملک اعظم فخر الدین جبار مکتوب
 مکتوب دیگر ذکر سلاطین و قری حال و آثار نوز و زبک جنگ با شهزاده غازی و بقیه احوال
 حرکت غازیان نظارت نوز غازی بعد قتل کمان و جلوس باید و اسلام آن ملاقات غازیان و باید و
 سلطنت غازیان بحیله نوز و تمهذ در مرد اجلوس و واقف صاحب قتل باید و جان جلوس غازیان
 شوکت اسلام و قرا عدا احمد و نه اخذ صاحب و واقعه آن موضع اوله ذکر صورت مکتوب دیگر
 قتل شخص شریک بن بک صاحب و ملک اسلام توجه رایات بعزم سیلان امدان قتل نوز و برادران
 اسایه احسان دیده اشاعت عدل و داد قتل صاحب دیوان صدر الدین و نصب خولع رشید الدین
 ذکر احوال فارس و سایر ممالک وفات قلاوون و احوال مصر فتح طرابلس و بنا و اشرف
 فتح عکده و لغم دیوار خلاف مشهور فتح قلعه رومیة فتح نامه از ملک اشرف صلاح الدین کاکم
 قتل ملک اشرف برت لاچین و دولت برادرش ناصر الدین محمد شرح قران نحسین در برج سرطان
 صفت قتل و خشکی سال و ظهور و باغی عظیم و تغیر به نامه و ذکر پیر و صفت تغیر احوال رعایا و لطیفه
 صورت مکتوب هجوم لشکر دوا بصره شیراز از عجایب اوبار سبب توجّه خان باستان مصر
 عربیت کردن از تبریز و وصول بماردین حرب خان بانی که مصر در قتل نصر در قریب حاکم
 در ترکیب عسکر و ترتیب صفوف هزیمت عسکر مصر و عزیمت بدمشق و استقبال ایشام
 غریبه در طغر فوجات خان صاکن احوال سلطنت و آثار عدل غازیان
 و آبشیه غریبه و خرات

تم المجلد الثالث

ص ۷۴

ص ۷۴

اسم مبارک او را اسما الله بصاحب دیوانی ثبت کرده بودند در و آه نوانی فاطم ایلمانی نفوس این معانی
از لوج عقل فعال منعکس شد بی لایحه اندکیر مذکور یا ترمین جلوه کردی ع با همتاب چه حاجت شب تخیل را
بر لفظ که بار رفت که علی الجمله درین تفصیل کسی را نمی بینم که کسوت و راز را بر قامت سنخایل او جست
در خبت و جوی مصاح ایلمنی قدم تقدی کرده و کار درین ملک برای ریز او مستحق شود و شام روزگار
بر و اوج عدل و انصاف او مستحق لابن مباشرت این کار و فر صدر الدین احمد نسبت **س** فاضل جوی
و ایمن گفت فیه کف منعم و اشرفهم مرکان انزوت همته و اکثر اقداما علی کل معظم **ب** بحر قضیه طریق العقل
واحد **ب** پیش ارباب عقول واضح است جمع سز لوکان و غایب و او موافقت این خاطرهای را که
گشتند او را بصاحب دیوانی و لغت صدر بهائی مخصوص و منوع و انواع سیور غایب می که بنوع طبع سلطنت
و فواخر عادت مکرمت چنان پادشاهی ملک بخش با بند و لایق استیصال چنین حاجی روشن رای
جهان آرای در یا همت گانا عطیت مبدول افکاره و آل ریزین و توف و کورکای یا یک یونان لشکر
مصاف نیز مواهب فرموده و بدین وزارت و امارت جمع بیز المنصبین دست داد و حکم بر بلخ
فرمود که از اقا و ابی و حوایتی و او اوج آوید **ب** ملک و مال قل ام کثر تعلق ساق و سخن کز
بشرف عرض نرساند و از متفقای رای روشن او که غیر صلاح و محض صواب صلاح جهان است
نجا و زنجیر صدر جهان در فکاره و علوشان و فرید اقدار و کمال رتبت بغایتی رسید که صیت کز
تا اینواض عالم با دیال ریاح و فی القو و دار و اوج در اکتاف شرق و غرب متمسک خواهد بود **س**
بیتل بر جلیه رجال اقلیم **ب** بیتل نه دست ارفع انامله جاب مبارک او مبارک مطایا امال فی
و واقع بدایع نعم و مکان امکان کرم و مطاف اصناف ام **ب** مصب سجال افضال و جویم هم ایمان
و میثی منی عالمیان و رواد جواد افاق کشت **س** و و راه ذلک للطفه منایح **ب** مطلت بطول الدیة الو
و مناقب و مواهب مغاخره و ما اثر ارت علی الاحصاء **ب** ابر از شرم دست کوه بارش در عرق
انجلیت عرق بود و نامش جیام نهال و کار در ریز بار کشتی نه منت و انعام نه صفت او خون
در عروق می فرود و اثر اعل و یا قوت می خواند **س** حتی جاب زرق المجد کل جاب **ب** الیه و خلی کابل ان کز اقل
بعضو بلا کرد و صغیر بلا قدری **ب** وجهو بلا و عید و عید بلا مفضل **ب** در مقابله هفتاد مجرمان بسوط ازو
بساط کرم و در جواب سوال زوار و سوال مجهول از او افاضت نعم **س** نعم تجتب لایوم العطاء کا
تجتب ابن عطاء لشعة الراء **ب** رغبت کرم اندر زبان توانی **ب** در اعتقاد تو خداست غیر مکر می را
با فیض ایادی او صیت ابن ایادی خافت شده و نسبت نبات و کمال طم و وقارش قیس اصف
و در ۲

صدارت صدر جهان صاحب اعظم صدر الدین

نسخه ای از این کتاب در کتابخانه مجلس شورای اسلامی تهران موجود است
تاریخ نگارش: ۱۰۲۰ هجری قمری
محل نگارش: تبریز

البراهین علی ان الله انزل

اشرف الراج لقبیفت از شعله رای وری رویت و یمن رویت او درون صاحب ری
در عطش ترکت البدلی بالری **ب** لب خشک با نده ما ز معن ابن زاید را زاید بلا معنی کرد اینه
و قواعد جوی بزایمکه غیر رامکه کشت **س** از مرتبه دایست درین مرتبه رای **ب** یزدان نذر مرتبه
فلقه مومن صاحب و شیخ ترایب المجد با صفا **ب** تیمه انعامه **ب** و شیخ صدایق انکره عنقه اگر امه حرم اطاف
المالک کارس تدبیره **ب** و جلی ظلم الظلم بنور ضیره **ب** رایه جراته الغیب **ب** و در و آه سیزده بری و الغیب سلطه
الالفاظیتهب و رسلة العوانی **ب** و بغاسه المعانی یفک العالی **ب** لطیفه کار و مرض المخطو و الوسی المنشور
و الارش المنشور **ب** و ترشیحات اقلامه کالدرر المنشور **ب** قلمه نظم المہمات **ب** اصراع مر ایادی **ب** و ابایک اشعل
منفعة من السحاب و عوادیه **س** ما السیف یغضبنا یضی رونقه **ب** امضی علی النایبات **ب** فرقله
فتنه که سرمد شهر در بحر کشید بود **ب** در جواب نوشین خوش بنموده و ظلمی که دست مطاوله دراز کرده
پس در دوا عزال آورد و کاتب را در مدایح آن صاحب صاحب توان **ب** فقاید تارن و فارسی
مقطعات است که صدر دیوان مشیات را بدان موشخ کرده **س** ولی بیخ فیه عواد روایح
ایشید ندی عمری باها و اشید **ب** و وصف نسیب لوا غیر کثیر **ب** توفی تقطیما و قیل کثیر **ب** و چند
رساله موسوم بالقاب شریف **ب** محرز ازان جمله بدیع الریح **ب** و مقالات نزد و مشطوخ و ارضاء
تربیت و الطاف المنضرة **ب** حظی او فر و قسطی اکل یافته **س** فر یفعل الخیر لم یعدم جوابیه
لایذهب العوف بین احد و الناس **ب** پس از حکم بر بلخ قاضی القضای مالک محوسه و حکومت
اوقاف و بیت المال **ب** و نظر در ابواب البر و صدقات عمیه و رجوع معاهد دینی و امور شرعی
برادرش قطب الدین احمد تقویض رفت و او را قطب جهان لقب شد و در هر ملک نامی نصب
فرموده و دین و دولت بکانت حاجی اعتضاد یافت **ب** و شیت آتش بزرگ **ب** و تعار و بیکر مضور
حکم بر بلخ و مشاورت صاحب دیوان **ب** بر صاحب اعظم فی الدین ایادی که قدرت ابواب مکرمت و قانون
در سایر مروت و مالک از همه سخن و تهران مالک سما بود **ب** مورشده او از تقبل و تکفل استغفا
نموده و عرض داشت که مدت سی سال **ب** ما مباشرت این شغل قطع و کوچ دلو **ب** و بواسطه توقفت
مغول و مسلمان و زواید افواجت و عراضات سز لوکان و فوائین **ب** در عوض اندوختها که مقصد
از فراوت اشغال و معاقت اعمال جز آن نیست **ب** مباح قروض جمع شده و ادا و ایفا رکنر سیاق
اغشاق این هم متعذرات ایلمانی در یادل سی توان **ب** زرد در عوض قروض او سیور غایبش فرمود
س لمر راجه لوان معار رجوعا **ب** علی البر صار البر اندی **ب** چون از ترتیب درجات
و تقویض مهات و اخی روی نموده

البراهین علی ان الله انزل
نسخه ای از این کتاب در کتابخانه مجلس شورای اسلامی تهران موجود است
تاریخ نگارش: ۱۰۲۰ هجری قمری
محل نگارش: تبریز

اشرف الراج لقبیفت از شعله رای وری رویت و یمن رویت او درون صاحب ری
در عطش ترکت البدلی بالری **ب** لب خشک با نده ما ز معن ابن زاید را زاید بلا معنی کرد اینه
و قواعد جوی بزایمکه غیر رامکه کشت **س** از مرتبه دایست درین مرتبه رای **ب** یزدان نذر مرتبه
فلقه مومن صاحب و شیخ ترایب المجد با صفا **ب** تیمه انعامه **ب** و شیخ صدایق انکره عنقه اگر امه حرم اطاف
المالک کارس تدبیره **ب** و جلی ظلم الظلم بنور ضیره **ب** رایه جراته الغیب **ب** و در و آه سیزده بری و الغیب سلطه
الالفاظیتهب و رسلة العوانی **ب** و بغاسه المعانی یفک العالی **ب** لطیفه کار و مرض المخطو و الوسی المنشور
و الارش المنشور **ب** و ترشیحات اقلامه کالدرر المنشور **ب** قلمه نظم المہمات **ب** اصراع مر ایادی **ب** و ابایک اشعل
منفعة من السحاب و عوادیه **س** ما السیف یغضبنا یضی رونقه **ب** امضی علی النایبات **ب** فرقله
فتنه که سرمد شهر در بحر کشید بود **ب** در جواب نوشین خوش بنموده و ظلمی که دست مطاوله دراز کرده
پس در دوا عزال آورد و کاتب را در مدایح آن صاحب صاحب توان **ب** فقاید تارن و فارسی
مقطعات است که صدر دیوان مشیات را بدان موشخ کرده **س** ولی بیخ فیه عواد روایح
ایشید ندی عمری باها و اشید **ب** و وصف نسیب لوا غیر کثیر **ب** توفی تقطیما و قیل کثیر **ب** و چند
رساله موسوم بالقاب شریف **ب** محرز ازان جمله بدیع الریح **ب** و مقالات نزد و مشطوخ و ارضاء
تربیت و الطاف المنضرة **ب** حظی او فر و قسطی اکل یافته **س** فر یفعل الخیر لم یعدم جوابیه
لایذهب العوف بین احد و الناس **ب** پس از حکم بر بلخ قاضی القضای مالک محوسه و حکومت
اوقاف و بیت المال **ب** و نظر در ابواب البر و صدقات عمیه و رجوع معاهد دینی و امور شرعی
برادرش قطب الدین احمد تقویض رفت و او را قطب جهان لقب شد و در هر ملک نامی نصب
فرموده و دین و دولت بکانت حاجی اعتضاد یافت **ب** و شیت آتش بزرگ **ب** و تعار و بیکر مضور
حکم بر بلخ و مشاورت صاحب دیوان **ب** بر صاحب اعظم فی الدین ایادی که قدرت ابواب مکرمت و قانون
در سایر مروت و مالک از همه سخن و تهران مالک سما بود **ب** مورشده او از تقبل و تکفل استغفا
نموده و عرض داشت که مدت سی سال **ب** ما مباشرت این شغل قطع و کوچ دلو **ب** و بواسطه توقفت
مغول و مسلمان و زواید افواجت و عراضات سز لوکان و فوائین **ب** در عوض اندوختها که مقصد
از فراوت اشغال و معاقت اعمال جز آن نیست **ب** مباح قروض جمع شده و ادا و ایفا رکنر سیاق
اغشاق این هم متعذرات ایلمانی در یادل سی توان **ب** زرد در عوض قروض او سیور غایبش فرمود
س لمر راجه لوان معار رجوعا **ب** علی البر صار البر اندی **ب** چون از ترتیب درجات
و تقویض مهات و اخی روی نموده

البراهین علی ان الله انزل

در تشریحات کم و عقیقات و تفسیر صیبت عدل پرورین و نضت کثیرا با لغت فرموده
چنانکه بعد از انصاف عدل و کتابی تا آن از اروع نمودن حکم خانی که بر سر بر خاست قدم
نمانند و معلوم است و بود انصاف و عدل است و وقت انقلاط این با احوال فرایین و
شان نماند و بسیار بود که یکی را از خوانندگی توان صحت و نفع و تسبیحات بود که
اطراف شرف بعضی نماند و یکی از خوانندگی و حیات دلون و یا احوال و شاقان صحت
فرمودن هر چند خوانند حضرت آن را بر احوال و تفسیر عمل کردند و نفع ایشان را
و حق نهان و آنرا از فیصل العدل علی البذل فیصل النذل شرح صحت با خوانند
تا ننگ و ننگ تا نون این مکتوب بود که اگر انا لم اهتد لهدی و الهدی
من و الهی اهتد با تم مالک و زنی و انصاف لمانی علی البذل و یکی با حضرت فی ضبط مالک
محمد یعنی عالی عرفت بها و کلیم نیز مکتوب است که در میان از قانان سوال کرد که
از غرض خانی و امدت عمر و زمان سلطنت اندک یافت گفتند سب آنکه در قتل و انا ق
شهره گان و معلوم احوال و نفع احوال و از اینها ایامه و اما ما نفع الناس فیکتفی بالار
غافل اند جو خواهم که آله با نسی رنج بی آزار و آنگه رنج کنج بی آزار و در گستان که با
که بای زهر کس براد آویز بدین واسطه در مدت سلطنت بر قتل هیچ آویز اقدام نمود و بر کال
عفو و کم آزار ایمان دلیل واضح تر ازین تواند بود که او آسپاس بود از انان نوع عصیان
گده بازند و راه طغیان سپرده و بسیدت مشا صحت و محاسنت او و هر چند از مسلمانان
در بقعه اسرار کز قیاد دست خویش و مارند و اموال بادشاه و ولایت و عقیبت حصار
و خراب اند چون به بندگی حضرت رسیدن سابقه خدمتی که بر اقالت عزیزات و اعضا
از صفوات افعال بندگان مجرم با عفت باشد یا موجب اهتزاز اعطاف عواطف پادشاهی
گردد در مقابلت جزیب گناه رنگ که روی عذر و تدارک مجرب و مدعو بود و بگفت عفو
عفو مشرف گشت و در رقم عفا الله عما سلف بقلم کرم بر صحت جو اید جو اید او نکاست
و مملکت نور را بقاعد در بفرست او سلم داشت و باز در عهد میمون او خوار راه پادشاهان
او نرفت و علی و ملک و جندش از او فریاد ایشان بقل او و با و جو آنکه با جوار او ایسایب
ایشان است عفو داشته مواجهد کنند درین نوبت عذر همین گفت قول و برادران او دشمن
من بودند بحاربت بین آمدند و گشته بلند پادشاه این عذر و مقبول داشت
و از با

در تفسیر صیبت عدل پرورین و نضت کثیرا با لغت فرموده چنانکه بعد از انصاف عدل و کتابی تا آن از اروع نمودن حکم خانی که بر سر بر خاست قدم نمانند و معلوم است و بود انصاف و عدل است و وقت انقلاط این با احوال فرایین و شان نماند و بسیار بود که یکی را از خوانندگی توان صحت و نفع و تسبیحات بود که اطراف شرف بعضی نماند و یکی از خوانندگی و حیات دلون و یا احوال و شاقان صحت فرمودن هر چند خوانند حضرت آن را بر احوال و تفسیر عمل کردند و نفع ایشان را و حق نهان و آنرا از فیصل العدل علی البذل فیصل النذل شرح صحت با خوانند تا ننگ و ننگ تا نون این مکتوب بود که اگر انا لم اهتد لهدی و الهدی من و الهی اهتد با تم مالک و زنی و انصاف لمانی علی البذل و یکی با حضرت فی ضبط مالک محمد یعنی عالی عرفت بها و کلیم نیز مکتوب است که در میان از قانان سوال کرد که از غرض خانی و امدت عمر و زمان سلطنت اندک یافت گفتند سب آنکه در قتل و انا ق شهره گان و معلوم احوال و نفع احوال و از اینها ایامه و اما ما نفع الناس فیکتفی بالار غافل اند جو خواهم که آله با نسی رنج بی آزار و آنگه رنج کنج بی آزار و در گستان که با که بای زهر کس براد آویز بدین واسطه در مدت سلطنت بر قتل هیچ آویز اقدام نمود و بر کال عفو و کم آزار ایمان دلیل واضح تر ازین تواند بود که او آسپاس بود از انان نوع عصیان گده بازند و راه طغیان سپرده و بسیدت مشا صحت و محاسنت او و هر چند از مسلمانان در بقعه اسرار کز قیاد دست خویش و مارند و اموال بادشاه و ولایت و عقیبت حصار و خراب اند چون به بندگی حضرت رسیدن سابقه خدمتی که بر اقالت عزیزات و اعضا از صفوات افعال بندگان مجرم با عفت باشد یا موجب اهتزاز اعطاف عواطف پادشاهی گردد در مقابلت جزیب گناه رنگ که روی عذر و تدارک مجرب و مدعو بود و بگفت عفو عفو مشرف گشت و در رقم عفا الله عما سلف بقلم کرم بر صحت جو اید جو اید او نکاست و مملکت نور را بقاعد در بفرست او سلم داشت و باز در عهد میمون او خوار راه پادشاهان او نرفت و علی و ملک و جندش از او فریاد ایشان بقل او و با و جو آنکه با جوار او ایسایب ایشان است عفو داشته مواجهد کنند درین نوبت عذر همین گفت قول و برادران او دشمن من بودند بحاربت بین آمدند و گشته بلند پادشاه این عذر و مقبول داشت و از با

در تفسیر صیبت عدل پرورین و نضت کثیرا با لغت فرموده چنانکه بعد از انصاف عدل و کتابی تا آن از اروع نمودن حکم خانی که بر سر بر خاست قدم نمانند و معلوم است و بود انصاف و عدل است و وقت انقلاط این با احوال فرایین و شان نماند و بسیار بود که یکی را از خوانندگی توان صحت و نفع و تسبیحات بود که اطراف شرف بعضی نماند و یکی از خوانندگی و حیات دلون و یا احوال و شاقان صحت فرمودن هر چند خوانند حضرت آن را بر احوال و تفسیر عمل کردند و نفع ایشان را و حق نهان و آنرا از فیصل العدل علی البذل فیصل النذل شرح صحت با خوانند تا ننگ و ننگ تا نون این مکتوب بود که اگر انا لم اهتد لهدی و الهدی من و الهی اهتد با تم مالک و زنی و انصاف لمانی علی البذل و یکی با حضرت فی ضبط مالک محمد یعنی عالی عرفت بها و کلیم نیز مکتوب است که در میان از قانان سوال کرد که از غرض خانی و امدت عمر و زمان سلطنت اندک یافت گفتند سب آنکه در قتل و انا ق شهره گان و معلوم احوال و نفع احوال و از اینها ایامه و اما ما نفع الناس فیکتفی بالار غافل اند جو خواهم که آله با نسی رنج بی آزار و آنگه رنج کنج بی آزار و در گستان که با که بای زهر کس براد آویز بدین واسطه در مدت سلطنت بر قتل هیچ آویز اقدام نمود و بر کال عفو و کم آزار ایمان دلیل واضح تر ازین تواند بود که او آسپاس بود از انان نوع عصیان گده بازند و راه طغیان سپرده و بسیدت مشا صحت و محاسنت او و هر چند از مسلمانان در بقعه اسرار کز قیاد دست خویش و مارند و اموال بادشاه و ولایت و عقیبت حصار و خراب اند چون به بندگی حضرت رسیدن سابقه خدمتی که بر اقالت عزیزات و اعضا از صفوات افعال بندگان مجرم با عفت باشد یا موجب اهتزاز اعطاف عواطف پادشاهی گردد در مقابلت جزیب گناه رنگ که روی عذر و تدارک مجرب و مدعو بود و بگفت عفو عفو مشرف گشت و در رقم عفا الله عما سلف بقلم کرم بر صحت جو اید جو اید او نکاست و مملکت نور را بقاعد در بفرست او سلم داشت و باز در عهد میمون او خوار راه پادشاهان او نرفت و علی و ملک و جندش از او فریاد ایشان بقل او و با و جو آنکه با جوار او ایسایب ایشان است عفو داشته مواجهد کنند درین نوبت عذر همین گفت قول و برادران او دشمن من بودند بحاربت بین آمدند و گشته بلند پادشاه این عذر و مقبول داشت و از با

در حق او ایسایب
بندگی او و نیکوکاری
شمارند تا با تفاق
بسیار بود و حکم برین
درین نوبت عذر همین گفت قول و برادران او دشمن من بودند بحاربت بین آمدند و گشته بلند پادشاه این عذر و مقبول داشت و از با

و ازین جبارت مکر نیز تجاوز فرموده و کوی نرجان خاطر او بعد ام **سحر** لین ساورتنی بحسن العفو منکم
و عفو کمر خینی و ان جل اعظم یکی از دوستان در وقت تقریر این ذکر گفت ما تا درین کتاب هیچ امدونه
عجب تر از اقدام شیخ و تهور منکر او ایسایب رقم اثبات نیافتم باشد در جواب کفم عفو و انما من
گناه او را عجیب ترین غایب و غریبترین عجایب است و آنا بگو کوشاه بر زمین راه یعنی و عدوان
و قتل و غارت مغول مسلمانان و اضاغت اموال دیوان همین قدم گزیده بود برایم و عتاب مخصوص
و حکومت بر من موسوم بحقیقت این الفاظ صحاح **ع** سامت چون الحافظ و ارض ملاح صفات شمشاد
ملازم آمد **ع** فاللسیوف جور علی الاغواق ولا للدموع حیف علی الاماق ولا للمسهال حکم الشواق
او بالعدل السیوف فی الاعمال و امن بالراجة النفوس و اطنی الالبان نار الحقیق و کف عن الوایس سطوات
الاسف و در عهد دولت پادشاه خون ریزی کار جام و صراحی بود و نفون و خون و قطعه ساغ و جنگ
کوشمال و کن کن نصیبه بریط و باب آمد جامه خون العود بظلم بر سر چوب جو کل سدر نکر و بیرون
از غنچه هیچ آویز تنگ حل نبود و رنجش در منتهای او چار دست تهر اند و بید از بیم تیغ تعدی
خزان بر رخه لزان چنانکه این دو بیت مجزرت از ان **سحر** فکانا ابور الدین عم الوری لما تضاعف عدله
اعدی علی سدا الشری انصافه یعنی و ایسه بقلب شفق و این دو بیت فارسی که در انشا بقیده
وقتی اتفاق افتاد بهم نزدیک همین **لموله** بدور عدل تو آشفته نیست جو سر زلف بعد تو نکل
ز نضت نونه بس دیر زود که کرل طلب کند بشبان برات دیوانی ایمان بلذت شهوت
مولع بود و از حقیقت **ع** رب ساعة شهوة او رشت فرنا طویلا فارغ درین باب تنگ
و انهاک بین گرفت و هر چند ازین جنس صید بیستی خود پیش گرفت **ع** سی النفس با جملة بحمل
از سورت شهوت او کوی آیه زین للناس حب الشهوات عز النساء و البینین بطریق انکلاف
اسم العکل علی الجوز در شان او منزل بود و بر مصداق سخن با خونی **ع** قیل تقولون بهم او بهن
فعلت بهن یا سیدی **ع** بنات و بنین دست تمت و نمت دراز کرد ایند چون پارس سلیمان
قدر بود و شاقان که طاووس ریاض حسن و چمانه برج صبا جت و طوطی هندوستان ملاجبت بود
تهدا و جیرا **ع** اسجد فی الخلوة عز مدبر **ع** بایست شده الققه جو فال دنون همه خم مند قد الفقدان
ز پس که کرد الف در شفاف کاف همه بدین حرکت نیز پسندید یعنی کرده تا بر سر رنگ از کیفیت نیز
اسرار جبار کردی و صورت **ع** کلام اللیل لمحوه النهار **ع** در سر و صحو از صغی خاطر جو مودی
بدین مقدمات از تدبیر ملک مال اعراض کلی کرده صاحب دیوان مالک بر مال و مالک گشت و بر مشاوره
او ایسایب حضرت علیا امور جمهور من است

الاعضاء و اوائین

انهاک علی طریقه الامم

لم یکن
از کف و فغانه
از تنگ خرق
کاف که در خطا نشین
درد نفس آویز
دارد در نهایت از کس
و کون است

روز بروز اعذار او بدرجه استقلال مزید پذیرفت هم در او اهل تمامت او را با استقامت
که بطراف ملک رفته بودند معروف گردانید و نام حسن و طایب از کمقوبات ساقط کرد و این را
از تصرف اینجو ملک صرف با دله عاقلانه ایچورا با دلا مصاف و نوبت این امتیاز از میان برد
و ملک میان فارس و لای ایچورا بر و بحر از میدار شهر سینه انقین و لغز همدان مدت چهار سال مبلغ
چهار هزار تومان بر سر بیخ الاسلام جمال الدوله والدین ابراهیم بزجر الطیبی که در ریح و تقوی و ولایت
اموال و مقیقات و رفعت سان و بنامت ذکر و نوبت و حاجت در حضرت خانان عیدم لیل
و چون آفتاب از اقامت بنیت نیازی مغرور فرموده و احوالات مغروری را تخیل کرده پسران مبلغ
صد و چهارصد تومان مقاصات و عواوه با آل داد و در حضرت بعد از انواع سیور غایبی و لقب ملک اسلام
اجازت نوبت بیگانه یافت و عقل سلامت چون اهرسته می گفت آن را که چار گوشت دولت
گوته بیخ کن که گشته هفت کشورست نواب ملک اسلام مال معاطفه یک الی بسبیل مقدمه با چند
سوغات و عواضات و تکلفات خاصه ایشا و خواتین و اوار حضرت تسلیم کردند با واسطه مطابقت
مالی و توازن و تواضع ایچان بر رعایا و عقل نشینند و حکم یر لیخ شد که چون مال بسبیل ضمان
در تصرف اوست با استقامت و کتبه دار الملک شجسته و نواب بر اعمال و نواحی نرفتند و ملک اسلام
و نواب او را بواسطه استعجال او بر بزرگی و ایچان حضرت مطالب کردند بدین موجبات مالی سیراز
بمیزر ایالت و حکومت نامت رکت آن نئی اجیب نفی الینیل در کف از و امان مسرع و موقر
بال سندندهست غلم و قدری سناکله و تسلط با ساقان و متعلقان ایشان بحکم معطوع
بر تافت و آن خود معطوع بنوه و استراحت بر السهاک عیون و اطانت جواج و تاعه
و او و ملائین ندای بیالی اللذات سچاگک ماکت الافجا کلکب عیون بانکت لیا قرة
فحقن ان عدت عیدلک اولی می خوردند در عقب نواب مالک اسلام قرغان ایچی بلیغی
با عاز عدلین مظفر عمید که مستر وزیر صاحب دیوان بود بشیراز رسید و یر لیخ تا فدر شیع که
مدت زمان نزد یک هزار و پانصد روز و اید بر بیخ الاسلام جمال الدین از باقی معاطفه بحر و توفیر
چند ساله منقده است در مدت ده روز بازند و لیس حدیث النفس غیر ضلال ملک اسلام
صیانت عرض مزین و سلامت عرف کریم راسی تومان زره از خالصات خود تسلیم کرده و در ریح
و در آن نزدیکی باز یر لیخ بسور غایبی و ابطال نیز مطالب رسید جنز میان مال که بنیاب و تجارت
چند سال در بلاد عرب و عجم و اطراف بر و بحر حاصل کرده بود در کار خوانه نشاند
و استغفار

اینجا که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب

سوغات

اینجا که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب

دستگیری نیز از اعمال زرقه بفروردت شروع ملزم تمام غنچه و در آن دریای ژرف حوض لغز
در کار جهان به کار بر بود و خلاص هر روز بود بند بلا می تر و دردی سینه اسن و لغز
او احسن و طایب و دولت شاه و وجهی از معاریب تبریز اغا کردند و کان و شایست صاحبی عراق
در کارگاه اهر عرضه داشتند که صاحب دیوان اموال ملک را بخاصه خود بطریق تبدیرو امرا
صرف میکنند و مصالح هر یک از آن اردو را خواتین مهمل و تحمل گذاشته و در خوانه هیچ نفوذ جنس
نمانده و تشبیه شایست را بخلص تمغاه تبریز و اعمال نیز موصول ساختند و توفیر کرد که هشتاد تومان
اصل معاطفه نیز معین کرده و زباله ارضی تومان موضوع ساخته و آنرا بحالات خاصه عوض قرض
بصرف رسانند **مؤلفه** فصولا با کادیب و محرقه و زوق و از ظرف الاقوال نیز و یقا
پاشا فلک همت آفتاب بخشش ابریا شش دریا عطا کان نوال نیز سخن را کاطن نه لوج
در جمع مبارک جای نداده چون صدر جهان به بندگی رسید طلق الوجه و ذلق اللسان از سر کالی
غایت بوسی گفت ایماقان در غیبت چنین توفیری کردند و مسامع ما را بهذیالات ملول
بخواست پاشا نه صورت نیز تزییر معلوم رای آفتاب انارت **مؤلفه** کز چهره غیبی کند
آن مشوده تا مستوده را نا مشوده انگاشتم و ایشان را با زنا و وزیند و مملکات بصاحب بولس
بخشید و حکم یر لیخ تقید کرد که هر کسی بعد ازین در طلاف او سخن عرضه داند یا پرسیده
عرضه تیخ یا سا کرد **مؤلفه** فالمال مالک نقیته او مبتدلا و الی رایکت و لوقی صدر
صاحب دیوان بلا اجماع بتکلف عذر و جواب و تحقیق برأت ساخت چون از حضرت این
رحمت یافت در بندگی پاشا عطوفت نیز بوسی کرد و چون بیرون آمد اعلائی اگر فقه مجوس
بعد از آن ابریکت طبع زاهر و کمال و ریح باهر صاحبی لا اطلاته الا لایام و میسر نظارتمه و ما من
حفا و نه ایشان را ایتماکت کرده و هنگام قدرت غفو و خفا این که بهترین ضلعتی است کار
صالحان نیز بر اقراف جرایم اعتراف کرده در موض استغفار و مقام اعتداز سرافکنده
و فرسار شدند **مؤلفه** تم ان ربک للذین علوا السوء بجماله ثم تابوا و نوبدنگ و اهلکوا ان ربک
فبعدا العفور رحیم بوخص شهر روزی راست **مؤلفه** یستوجب العفو الذی اذا اعترف
بما جناه و انتمی عما اقرت **مؤلفه** قل للذین کفوا ان ینتهوا یغفر لهم ما قد سلف
بتازگی حکم یر لیخ نفاک یافت که از اب اموی تا مبتدای مصر که تیخ هر یک پاشا بدین رسید
در نظر اتهام و قبضه حکومت صدر جهانست او را با استقامت اطراف تمامت منصرف شوند

اینجا که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب

اینجا که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب

اینجا که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب

اینجا که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب
مذکور است که در این کتاب

بر کیفیت آن واقف بودند روزی از روزها از زبان صاحب استماع افلاک که سعدالدوله در زمانی که کار
نمیت بر سر کشید که هزار تومان مال در فرزند بزرگ معد بود و اوقی سیمی در جمع آن کمال ضبط و محافظت
ارغون خان بود در مدخل و مخارج مال چه بی قران بلیکا اطلاق و تغارات حرکت و وجوهات آنش از روی خواهر
تقدیر داشت اینک ایخان کان یسار در مدخل و مخارج مال چه بی قران بلیکا اطلاق و تغارات حرکت و وجوهات آنش از روی خواهر
خواین و وشتان حضرت و اینها قان دولت را بخش فرموده است اذ اطلعت فلما علمت لاقرا و این حکم فلما علمت
و جوه آن ناین در زمان ابا قان و سلطان احمد چهل تومان مقرر بود و هنوز متصرفان و ایدر جان از قریح
قادح و وطن طاعت و لوم لایم نا امن در عهد دولت روز افزون شد و شصت و پنج تومان درین وجه از ارض
وجوهات بر اعمال محض کرده ایم و هنوز ندر ایل خرفید در می دهند و شهر لکان و خواهر باز خوا
می فرمایند و بتکم و تنجی می گردانند مقصود از تقدیم این مقدمه آنکه خوانه را در محل الهی اجتناب کوی
بعده حاملات احوال ممالک در سالی حیاط رفت مقدار دیگر از هفتصد تومان بر آمد و مصالح
و اجراجات مغزی مفسد تومان با بقی مهات ملک و عطا و منایح پارت شاه را متحد و کافی بود
و صاحب دیوان موصوعات مالک خصوصاً بعد از سوز که واسطه قلا فلاد بلاد بود ایلیا یعنی فرموده
که عبارت از آن تنجی است هنوز در موازات رواید اجراجات بندک حضرت حضرت بالمسار
ع فان الخلاله لا تسبیح داشت از آن تنقیض تدارک حال و ملانی اختلال صورت نسبت بس غالدین
مظفر بن محمد که قبح صورت و دمامت وجه و منقصت بنیت و ساجت طغنت او نسخه شمایل سیرت او بود
و الخلق فی الازل احوال تابع الخلق مدتی در اردو ملازمت حضور صاحبی نمود و وزیر و صاحب رای بدین
بل بدین رجاء تزویج و در خوف و رجاء بروی مدار تعزیر و توفیر از سر راه آن نفس که منافی مصالح جهانیان
و معاصی خیر اصلی باشد خواست تا تاریخ بدنامی او میان عالمیان مؤبد ماند و الی یوم الیقین هدف سهام
وطن کافه انام گردد توفیر کرد که از انواع و جنس مال البخته نمی شود و در زشت و خوب خوانه را با مال احتیاج
ظاهر و رواید حالات و رواید محالات یوما فیوما ضغنا علی ابائنا متواصل و مجال استواض بعد ازین
هم تضایق پذیرد اگر نجاة با استعداد و استرکاب حرکت جنایات و وجه تدبیر و تلافی معتقد ماند
و تضریب و تزیین ارباب اغراض و شعوره و غیره دیو مردمان مفسد که امروز کاسد است بافعال
دوای یا بد و ساعی واجتهادات که در سد نکه ملک و انتهای رشد و صواب اندیشی مبدول افتاد
در صورت تقصیر عرض دهند و لاجاله بعبول مقون گردد چون صریحا بوضع عاری مورد با مغزی
مجدد و اغرناری راید با رعایا خطاب دهه موجب تغییر خولطر و تخریب دیار و اماکن خواهد بود
مصلحتی که

اینکه در این کتاب
در بیان احوال
و احوال ممالک
در سالی حیاط رفت
مقدار دیگر از هفتصد
تومان بر آمد و مصالح
و اجراجات مغزی مفسد
تومان با بقی مهات ملک
و عطا و منایح پارت
شاه را متحد و کافی بود
و صاحب دیوان موصوعات
مالک خصوصاً بعد از
سوز که واسطه قلا فلاد
بلاد بود ایلیا یعنی
فرموده که عبارت از آن
تنجی است هنوز در موازات
رواید اجراجات بندک
حضرت حضرت بالمسار
ع فان الخلاله لا تسبیح
داشت از آن تنقیض تدارک
حال و ملانی اختلال
صورت نسبت بس غالدین
مظفر بن محمد که قبح
صورت و دمامت وجه و
منقصت بنیت و ساجت
طغنت او نسخه شمایل
سیرت او بود و الخلق فی
الازل احوال تابع الخلق
مدتی در اردو ملازمت
حضور صاحبی نمود و
وزیر و صاحب رای بدین
بل بدین رجاء تزویج و
در خوف و رجاء بروی
مدار تعزیر و توفیر از
سر راه آن نفس که
منافی مصالح جهانیان
و معاصی خیر اصلی
باشد خواست تا تاریخ
بدنامی او میان
عالمیان مؤبد ماند و
الی یوم الیقین هدف
سهام وطن کافه انام
گردد توفیر کرد که
از انواع و جنس مال
البخته نمی شود و در
زشت و خوب خوانه را
با مال احتیاج ظاهر و
رواید محالات یوما
فیوما ضغنا علی
ابائنا متواصل و مجال
استواض بعد ازین هم
تضایق پذیرد اگر
نجاة با استعداد و
استرکاب حرکت جنایات
و وجه تدبیر و تلافی
معتقد ماند و تضریب
و تزیین ارباب اغراض
و شعوره و غیره دیو
مردمان مفسد که
امروز کاسد است بافعال
دوای یا بد و ساعی
واجتهادات که در سد
نکه ملک و انتهای
رشد و صواب اندیشی
مبدول افتاد در صورت
تقصیر عرض دهند و
لاجلاله بعبول مقون
گردد چون صریحا بوضع
عاری مورد با مغزی
مجدد و اغرناری راید
با رعایا خطاب دهه
موجب تغییر خولطر و
تخریب دیار و اماکن
خواهد بود مصلحتی که

رباط

اینکه در این کتاب
در بیان احوال
و احوال ممالک
در سالی حیاط رفت
مقدار دیگر از هفتصد
تومان بر آمد و مصالح
و اجراجات مغزی مفسد
تومان با بقی مهات ملک
و عطا و منایح پارت
شاه را متحد و کافی بود
و صاحب دیوان موصوعات
مالک خصوصاً بعد از
سوز که واسطه قلا فلاد
بلاد بود ایلیا یعنی
فرموده که عبارت از آن
تنجی است هنوز در موازات
رواید اجراجات بندک
حضرت حضرت بالمسار
ع فان الخلاله لا تسبیح
داشت از آن تنقیض تدارک
حال و ملانی اختلال
صورت نسبت بس غالدین
مظفر بن محمد که قبح
صورت و دمامت وجه و
منقصت بنیت و ساجت
طغنت او نسخه شمایل
سیرت او بود و الخلق فی
الازل احوال تابع الخلق
مدتی در اردو ملازمت
حضور صاحبی نمود و
وزیر و صاحب رای بدین
بل بدین رجاء تزویج و
در خوف و رجاء بروی
مدار تعزیر و توفیر از
سر راه آن نفس که
منافی مصالح جهانیان
و معاصی خیر اصلی
باشد خواست تا تاریخ
بدنامی او میان
عالمیان مؤبد ماند و
الی یوم الیقین هدف
سهام وطن کافه انام
گردد توفیر کرد که
از انواع و جنس مال
البخته نمی شود و در
زشت و خوب خوانه را
با مال احتیاج ظاهر و
رواید محالات یوما
فیوما ضغنا علی
ابائنا متواصل و مجال
استواض بعد ازین هم
تضایق پذیرد اگر
نجاة با استعداد و
استرکاب حرکت جنایات
و وجه تدبیر و تلافی
معتقد ماند و تضریب
و تزیین ارباب اغراض
و شعوره و غیره دیو
مردمان مفسد که
امروز کاسد است بافعال
دوای یا بد و ساعی
واجتهادات که در سد
نکه ملک و انتهای
رشد و صواب اندیشی
مبدول افتاد در صورت
تقصیر عرض دهند و
لاجلاله بعبول مقون
گردد چون صریحا بوضع
عاری مورد با مغزی
مجدد و اغرناری راید
با رعایا خطاب دهه
موجب تغییر خولطر و
تخریب دیار و اماکن
خواهد بود مصلحتی که

اینکه در این کتاب
در بیان احوال
و احوال ممالک
در سالی حیاط رفت
مقدار دیگر از هفتصد
تومان بر آمد و مصالح
و اجراجات مغزی مفسد
تومان با بقی مهات ملک
و عطا و منایح پارت
شاه را متحد و کافی بود
و صاحب دیوان موصوعات
مالک خصوصاً بعد از
سوز که واسطه قلا فلاد
بلاد بود ایلیا یعنی
فرموده که عبارت از آن
تنجی است هنوز در موازات
رواید اجراجات بندک
حضرت حضرت بالمسار
ع فان الخلاله لا تسبیح
داشت از آن تنقیض تدارک
حال و ملانی اختلال
صورت نسبت بس غالدین
مظفر بن محمد که قبح
صورت و دمامت وجه و
منقصت بنیت و ساجت
طغنت او نسخه شمایل
سیرت او بود و الخلق فی
الازل احوال تابع الخلق
مدتی در اردو ملازمت
حضور صاحبی نمود و
وزیر و صاحب رای بدین
بل بدین رجاء تزویج و
در خوف و رجاء بروی
مدار تعزیر و توفیر از
سر راه آن نفس که
منافی مصالح جهانیان
و معاصی خیر اصلی
باشد خواست تا تاریخ
بدنامی او میان
عالمیان مؤبد ماند و
الی یوم الیقین هدف
سهام وطن کافه انام
گردد توفیر کرد که
از انواع و جنس مال
البخته نمی شود و در
زشت و خوب خوانه را
با مال احتیاج ظاهر و
رواید محالات یوما
فیوما ضغنا علی
ابائنا متواصل و مجال
استواض بعد ازین هم
تضایق پذیرد اگر
نجاة با استعداد و
استرکاب حرکت جنایات
و وجه تدبیر و تلافی
معتقد ماند و تضریب
و تزیین ارباب اغراض
و شعوره و غیره دیو
مردمان مفسد که
امروز کاسد است بافعال
دوای یا بد و ساعی
واجتهادات که در سد
نکه ملک و انتهای
رشد و صواب اندیشی
مبدول افتاد در صورت
تقصیر عرض دهند و
لاجلاله بعبول مقون
گردد چون صریحا بوضع
عاری مورد با مغزی
مجدد و اغرناری راید
با رعایا خطاب دهه
موجب تغییر خولطر و
تخریب دیار و اماکن
خواهد بود مصلحتی که

مصلحتی که از وضعیت هر ساعی مومن باشد و تدارک محکلات ما بروی تکفل و منافع و فو را شامل جنس در ظاهر
فرایند که در حال بلاد قان در بسط ممالک ایخان و نیز جا و در عوض زر روانه گردانند تا ابواب معاملات بدان منوط
گردد و مال با سره باقران عاید و خسران و نقصان با ابواب لالال بیج آورند راه نیافته باشند بدین
وسی صاحب دیوان با تعاقب پولاد جنگ ایلی قان سخن عرضه داشت چون ظاهر این توفیر منج ضحیت
عرضه شروت و تخفیف مؤن ارباب تجارت و ترفیه خولطر ارباب فقر و مسکنت بود و عزیزی الهی در نظر
متاملان عین صواب می نمود ایخان ارباب بیع و حکما جزا و جتا مقضیا که در سایر ممالک هیچ جنس از تقصیر معاف
و بیایعت نکند و بیع ثیاب لذت بخش برینوال مصحف آن نسخ فرمایند تا مگر چند تک کسوت خاص ایلیا
و خواص احوال را بسند بازند و از نصف مکفات اوانی و حرفی که موجب ابطال زر و نقره باشد اجتناب
نمایند زرگری و سیم پالایی برنگ جهره و اشک دیده عاشقان باز گردانند علی الجملة تسویل و اغراض
و تضلیل و اغوا و ان شناس صفت تا سپاس که ولی نعمت خود را چنین وصحت پسندد و با طراف
عراق عجم و دیار بکر و برمیچه و موصل و میافا رفیق و ارباب یاکان و فراسان و کرمان و شیراز و سمرقند
میری بزرگ بدین قسم هر خطی ناورد شد و در هر ممالک جا و خانه بسند کردند و متصرفان و بنگیان و فرتی
و دیگر عمده معین و در هر طرفی مباح مال در مؤنت جا و صرف شد با شتهار این حکایت طوایف
ایم در جنب حیرت بیجان بل نه جان بودند ملکی لفظی تزلزل آمال کعبه سرعته و وقت اسمی بالفارسی
میتات و صورت جا و بدین مؤنل بود بر امن سطح کاغذ پاره و بر مستقیل چند کله خط خطایی که من
خط این بود نوشته و بر بالای نیز از دو طرف لاله الا الله محمد رسول الله سکه بسکه نند و واسطه
و اید عقد و طوایف صحیفه منسوره و تم تایم آن نمود سخته و فوتر از آن ابرجین توریجی تری کرده
در میان دایره کشیده خارج مرکز صواب و از نیم در هم تاده دینار رقم زده و بشیوه سطور
در قلم اوله که ایشا بهان در تاریخ شده مدق بعضی ممالک این جا و مبارک را در ممالک روانه
گردانید تغییر و تبدیل کنند را بازن و فرزند بیاسار سینه مال او را جهت دیوان بردارند
و جا و نامه بشیر از آورده بغایت ملول و موصل بشیرها و مفضل در ان اسوله مستقیم المینج و جوا
بر رعیت ایرلر کرده و نسخه آن موجهواست و ذکر آن جمله تطویل غیر نافع باشد بل مختل مسامح
توزیرات آنکه چون جا و مبارک در عوض زر مانده اشک مجبوران جاری شود و فقر و فاقه
و مسکنت از میان ظالمن مرتفع گردد و غلات و حبوب رضخ پذیرد و غنا و فقر در درج مساوی
و شوا و افاضل عصر در مدح لیز رجب میلان خاطر پارت و صاحب دیوان نتایج فکر خود که
باظهار رسانیدند

اینکه در این کتاب
در بیان احوال
و احوال ممالک
در سالی حیاط رفت
مقدار دیگر از هفتصد
تومان بر آمد و مصالح
و اجراجات مغزی مفسد
تومان با بقی مهات ملک
و عطا و منایح پارت
شاه را متحد و کافی بود
و صاحب دیوان موصوعات
مالک خصوصاً بعد از
سوز که واسطه قلا فلاد
بلاد بود ایلیا یعنی
فرموده که عبارت از آن
تنجی است هنوز در موازات
رواید اجراجات بندک
حضرت حضرت بالمسار
ع فان الخلاله لا تسبیح
داشت از آن تنقیض تدارک
حال و ملانی اختلال
صورت نسبت بس غالدین
مظفر بن محمد که قبح
صورت و دمامت وجه و
منقصت بنیت و ساجت
طغنت او نسخه شمایل
سیرت او بود و الخلق فی
الازل احوال تابع الخلق
مدتی در اردو ملازمت
حضور صاحبی نمود و
وزیر و صاحب رای بدین
بل بدین رجاء تزویج و
در خوف و رجاء بروی
مدار تعزیر و توفیر از
سر راه آن نفس که
منافی مصالح جهانیان
و معاصی خیر اصلی
باشد خواست تا تاریخ
بدنامی او میان
عالمیان مؤبد ماند و
الی یوم الیقین هدف
سهام وطن کافه انام
گردد توفیر کرد که
از انواع و جنس مال
البخته نمی شود و در
زشت و خوب خوانه را
با مال احتیاج ظاهر و
رواید محالات یوما
فیوما ضغنا علی
ابائنا متواصل و مجال
استواض بعد ازین هم
تضایق پذیرد اگر
نجاة با استعداد و
استرکاب حرکت جنایات
و وجه تدبیر و تلافی
معتقد ماند و تضریب
و تزیین ارباب اغراض
و شعوره و غیره دیو
مردمان مفسد که
امروز کاسد است بافعال
دوای یا بد و ساعی
واجتهادات که در سد
نکه ملک و انتهای
رشد و صواب اندیشی
مبدول افتاد در صورت
تقصیر عرض دهند و
لاجلاله بعبول مقون
گردد چون صریحا بوضع
عاری مورد با مغزی
مجدد و اغرناری راید
با رعایا خطاب دهه
موجب تغییر خولطر و
تخریب دیار و اماکن
خواهد بود مصلحتی که

اینکه در این کتاب
در بیان احوال
و احوال ممالک
در سالی حیاط رفت
مقدار دیگر از هفتصد
تومان بر آمد و مصالح
و اجراجات مغزی مفسد
تومان با بقی مهات ملک
و عطا و منایح پارت
شاه را متحد و کافی بود
و صاحب دیوان موصوعات
مالک خصوصاً بعد از
سوز که واسطه قلا فلاد
بلاد بود ایلیا یعنی
فرموده که عبارت از آن
تنجی است هنوز در موازات
رواید اجراجات بندک
حضرت حضرت بالمسار
ع فان الخلاله لا تسبیح
داشت از آن تنقیض تدارک
حال و ملانی اختلال
صورت نسبت بس غالدین
مظفر بن محمد که قبح
صورت و دمامت وجه و
منقصت بنیت و ساجت
طغنت او نسخه شمایل
سیرت او بود و الخلق فی
الازل احوال تابع الخلق
مدتی در اردو ملازمت
حضور صاحبی نمود و
وزیر و صاحب رای بدین
بل بدین رجاء تزویج و
در خوف و رجاء بروی
مدار تعزیر و توفیر از
سر راه آن نفس که
منافی مصالح جهانیان
و معاصی خیر اصلی
باشد خواست تا تاریخ
بدنامی او میان
عالمیان مؤبد ماند و
الی یوم الیقین هدف
سهام وطن کافه انام
گردد توفیر کرد که
از انواع و جنس مال
البخته نمی شود و در
زشت و خوب خوانه را
با مال احتیاج ظاهر و
رواید محالات یوما
فیوما ضغنا علی
ابائنا متواصل و مجال
استواض بعد ازین هم
تضایق پذیرد اگر
نجاة با استعداد و
استرکاب حرکت جنایات
و وجه تدبیر و تلافی
معتقد ماند و تضریب
و تزیین ارباب اغراض
و شعوره و غیره دیو
مردمان مفسد که
امروز کاسد است بافعال
دوای یا بد و ساعی
واجتهادات که در سد
نکه ملک و انتهای
رشد و صواب اندیشی
مبدول افتاد در صورت
تقصیر عرض دهند و
لاجلاله بعبول مقون
گردد چون صریحا بوضع
عاری مورد با مغزی
مجدد و اغرناری راید
با رعایا خطاب دهه
موجب تغییر خولطر و
تخریب دیار و اماکن
خواهد بود مصلحتی که

قلم اسانقعه بود در میان بسته زبانه بنام فایح و در عارفان کمال میداد و وجهه بیاض صفات را بر قوم مطلقا
اطلاص می نگارند و عرض استیفاء بجای آورده این که اصل مزج و معاده صفت داده اند آن طول و عرض گرفته که بهند
قلم دوزبان و مثل مسطح کاغذ دوروی **ع** و ایوم ذلک کالعتقا معدوم **ص** مسافت آنرا مسافت آن
مترتست تا طویان زدن بر سخن کتر اقلام **و** بالاقلام قاسر الاقلام **و** از اسنخورد مشکین نعم الادوات
الدوات بر زمین سیمین بیاض ریاض الفاظ طیران نموده و سیزان آنها معینات از قروان موب خط نیم روز
خبری نیامده اگر خاطر بقیح فکری و تنج ذکری مساحت میکند بحانه مفکره **ر** صفی متجمله ابیات مابعد کربا بحر
اشک بر سوله دبستم درین مستغش کرد ایلا بنده توقع کجند وراق از ان جنس کرسین داعی خود ذکر آن غی سوه
کالا و اوراق بلیغ و مثل ترابب الکواعب مصقوله کالمزاد بترج **و** کالبعج العالقا از تبلیغ زبان
شکایت قلم سرزده در بند واکر جهرا این اپیت در جاب امتناع مستور خواهد ماند همین قدر باید که کلک
سوکواریه نظم را پیراهن کاغذی در پوند و غیر صغیر بزرگه فلک تیرد بر سر ساند و از زبان خاقان خفا
خاقانی شروانی گوید **از دست یار پیرهن کلمه عدین گنم** کو کاغذی و سرقلم از من درج داشت
بفرستد چون شطابت رفیز و زمان با سمان رسید و کار بیان دکاهه با سوزن و اسیل بدان **ا** امر آ
و نویسان با اتفاق صاحب دیوان عرضه داشتند که اگر این حال چند روز دیگر برقرار ماند دست از
رونق مالک می باید بست **و** بعد از آن طریق تلافی دلتی **ب** باطراط تدارک بخت **و** اذا اردت ان
فصل ما استطاع حکم بر یخ بنفاله سوست که جا و را ابطال کنند اینچنان بقطع مان شرف و رفع قاعدت
عام باطراف روانه کنند و بغضل حق سبحانه و تعالی این دلیله **و** ما ادریک ماهیه نار حایه
مندفع شد و خواطجا بهر ملائقی بهنا رت ایما فوج عزیزین جور و سرور و خاص عام قول
و ذکور **الحمد لله الذی اذن لنا ان ربنا لغفور شکور** **و کیف علی لیجان خان**
رعاکت موعده بترب غمور و مجاورت ولدان و خور در اکثر اوقات مستغول بود و از او سرور
معنی نیا سوهی شبها با انغلاف صبح از آفاق جام خورشید را طلوع میدادند **ملفوظ** فی اللیل تطلع بالصبه
ذرا کجیب و شکر اوصل اسار **و** روز تا ادیان یابی را بر صوب صباح بستند و نظم شاعر مشاعر
از طبع صبح معنی اجباری کرد که **مضی اللیل فاستسبق الصبح بلذی** **تبین الکرلی و الصبح غذا بلذی**
عل صفیات الیک بات مود آ **شربا کینیه کلبا بالکراج** **زهرت مجلس بزمن جو خود دید چو کنت**
بجنان خرد و بر چیز مکرر باز آمد **هزله مطب خاصن جو خوش آغازید** **زهره در رقص از ان برده دسان**
پیش رخساره چون شمع بتان چکش **عل پروانه مانند جان باز آمد** **دست ساق چو شد از ساز و زور**
روقت

بیران کاغذین

بیران کاغذین

بیران کاغذین

دست علی الاصل بزرگ

دست علی الاصل بزرگ

در وقت مقام الاطلاق ایامان نبی حضرت مشغول بود و سهیل و چون مسالک عیش رکض اخیل کیت می بود
چون دبیب سورت نرابت در طبع لطیف و عنصر شریف اثر کرده مجرد تجلیل با باید و اغول چون خیم خوبان
عبد اغاز نهاله و از سرستی طفلی را و موه تا او را مشتق **نفسو** ان الشراب بهج الشر نشوته
فین الشرحه و اشرب الباقی **ع** عنصری گفته **چو شیار دل پیگری نهاله** **بختی جان جز تر اثر بیاله**
روز دیگر از باره شبانه و فعل ستانه رای اعلی را اعلام کردند بران حرکت نام گشت و درین سکت را
منادم باید و را احتضار و موه و هر خدمت تحت رسید سیور غامضی و استیناسی تمام مبدول و موه از سر
کلاه خاص برداشت و بر سر وی نهاله بس تداوی خادرا اشارت رانده تا ساقیان مجلس صبح برار
و حویغان این غزل را از منشآت مؤلف از مطربان خوش خوان درخواستند **ملفوظ**
در صبحی قدح باله گویشین بر کبر **ورده دست تو دست بت سیمین بر کبر** **ساغر ز که بر از لعل در است**
مجلس ز پر تو آن در زده در کوه کبر **صمیم بر طرف بانغ چو نوش می صاف** **بج قوی شنو و صوت زهر کبر**
صحت یار چو حورست بهشتی مجلس **چو جام شرابش مد کوه تر کبر** **آب راتش غم بهج از خولسی** **جام چون**
باده رده باده بتعلید مقلد منکره در جهان خواه موه موه کافر **ایمان بدین طلاق و نکاحت بساط عذر**
محمد کرد اینده و در شبنوه آن اعتذار چرخ نیاید از یکت **ملفوظ** **همیشه تا که رضایت طبیعت خفا**
بود منازع الباب باله **امر** **شراب نوش طریب از کلام ران و بیاب** **ز غر دولت جاوید حصه او فر**
باید و اغول شانه لوه باوقار به عینار اعتقاد مغیر کرد اینده و مصلحت را اظهار کرد ورت وانکار نکرد
چون تمامت امر از هتک مجام و فقد فضایح و واضاعت نام و ننگ و اراقت آب روی مفر جلال
بودند با اتفاق مواضع کردند که سال دیگر شانه لوه باید و از جانب بعد از حرکت آید و این در دارد و کار
مستعد و شکرده باشند برین اجاع متفرق شدند و تمامت شانه لوه کان بار دوی خود غان را
معطوف کرد اینده باید و پسر خود را تقیاقی **ملا زنت بند ما حضرت اشارت و موه صورتی که کیمت**
جان خوبی را در بکر ملاجت زنده داشته بودند یا عقل مجرد و لطف مجرم را **بالکدیگر ترکیب کرده و آن**
شامیل خوب بر ایکینه **سو** **و کان یوسف فی الجبال اقامه** **رئینوب عنه خلیفه من بعین**
و کاتما کتب علی و جنانه **مدلا صدغینه ولایه عهد** **از اطراف بانام کرمضوبه قیام نموده**
بوفتی که جدی و غرار کردن راه **بر لب تنوره خورشید آورده و قوس نهاری از قوس لیلی ناقص گرفته**
بیت **ادیم آب چو کشت از دم هوا کیمت** **نود صندل خاک از دم هوا کا فور** **اشاره بر طباشیر شد چو کرد بید**
امارت یرقان چشم ز کس محو **سحر** **جاد انعام کالجزیری** **مجد لنا بالی فی الون کالذی**

دست علی الاصل بزرگ

دست علی الاصل بزرگ

دست علی الاصل بزرگ

دست علی الاصل بزرگ

جریغ خوف بدم سردی مواجعه خنک پیش گرفت و فلک همه سای بر لطاف سهل و جبل نفوه توفه بلور
 با سینه جیغت الاصوات تبرد لاله زار و الریق یجر فی الاهی و الصوت یجد فی الهوی
 تعقیقت الانسان فی الغم و انزوت معاصمنا فریده و الریجیب بر سار روزگار او تار ابدال
 ناسازند در اضطراب شدت سرما در ایگر مرغان آب سوسای باب ان بیار
 زهره در فرگاه ادکن آسمان بر ربط را نوازش بین الفاظ آغاز کرده شعر
 اقبل اقبض قدمی و راسنا قدانی جار چیز یعنی لمن یعادید الشا حل صراحی در گوش
 ارباب موش و ششاقان مدوش و خواندن لب لعل ذاب نوش تو از آن مجذبه جمل آن تاثیر همین
 میس آورد بر کیت طرب بند زین طبع یکن بر خنک در کمال تو نیست سطر نیز جوکت ز بقوه
 پیش آردت مجو بلور بلون است بر کن ز جو منقل می سوزد عوام غایب کن که وقت می خام خولان
 در طوق بر زخم سببش ز جام هم کرم فضا در مرا جا بیترن است و آب سخن جان نواز بود کی خاکش
 بنایم و دوس معطر اب در قلبت تا در قلب شتابا ارباب طبع بضعف کنش گرفته
 چه جویم کسی کا و بنکام دی بند پیش خودش و مرغ می بی تا ریشبان بر تازد که در بارینا گشت
 سرانکه برون آواز کج کاخ که آرز شکوفه برون سر ز شاخ مصحف کتاب چون کجیات
 ابو الفتح و لایفح الاقولم یا یا الی المنی کتاب شراب او کباب کباب در خور افکار و مردم
 بکافات این و سکره ناشی کن و کیش و کانون و کاس طلی با دیگر اخوات ایشاح ظاهر شد
 و این ابیات چسب طال را راییق منوه شراب بر وق جریغ موافق لطیف بر نور وقت لایق
 اگر کل برقت و شغایق چه باشد می و لعل آتش گشت و شغایق ایماکان را صورت مضویه او
 و مواضع باید و اعول معلوم گشت چه عیب تالی از طرف بغداد ایلی و نسا که بود و اسامی او
 در قام او و در مقام کا و باری ایلدارد قنق بال و طولادای و تو کال و بیلدای را بند فرمود
 حسن و طایق که صبح دولت و بریب نعمت ارباب بودند عر ضه دانستند که چون خیانت ایسا
 ظاهر شد رفو تر روی زمین را از جانت نفس ایشان پاک باید کرد اند و در مواضع و کجوس
 داشتن و سیر موش از طبعی حال بر انداختن چه فایده تصور است طفا جاز نویز که سلبه
 موالات را چو اول او بود و سیر رشته این اسرار بدست ارادت او شعر
 و رب فی اجنه یبیدی الولا لها و فی عمیده عز فقا جف قتل ایشان نامع شد
 بدین تر ویر که اول ایلی را باستحضار با بدو اعول اسرع خرا سلیل علی الرضا
 روان

ایضا در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

اللهم انی اطلب فی
 سلف الهم و اجمع الیها و اطلب
 والایات رفا

الکتابان
 فی النعم
 فی النعم

مغش
 از آنکس که در آن
 از آنکس که در آن

روان کرد اینم اگر در مبارت بصوب حضرت تلخیص شده افند یا نوع ظانی متوس شوق در نون و ابنا ایمان
 عالم حاکم است و عند قایم پادشاه بدین رای حد استان شد او آرماسورین بالقیوم بطفا جار سپرد ما ایشا را
 در قلعه تبریز محافظت نماید و ایلی باستحضار باید و واستجار و توفت امور آن جانب روان گشت و بر فوات
 پادشاه و ابنا آرد بر زمره اعالی عقل انگشت حیرت در دندان گرفت اما چه سود لب فلک نتیج نفوه و قدر توانی
 بسوه بودنی و کرد کار فرمان حال چون ما یح این فتنه و واضح این مضوبه طفا جار بود بهنای ایلی و نسا
 خدمت باید و که بی تردد عنیت مقاتلت با مضار ساند که چون مسافت مابین بجد و تب سد با اتفاق
 او اول شکر چنانک باید و شاید نابد و باید و التفات فرموده باشد کار او ساخته باشم بدین بیغام
 با شکر خنده در حرکت آمد و ایمان بجمع لکر و استعدلو اسکی بر لیغ دله و از مقام آراں با لکر می خورد
 عازم تبریز شد صاحب دیوان در تبریز از جماعت ارتاقان بطریق استواض چند تومان جنت ساشکی
 چو یک بستند و بعد ما که ملک اسلام شیخ جال الدین مبالغ مال بعلت خان مالک بر و خرد دله بود بواسطه
 رفع و کشف عز الدین منظور یک سال در اردو اقامت نموده پس توان زر در اردو و حق کرد و قدیم و امور اخلال
 و دله اخلال یافت و خواطر لکری بد و طرف مایل شد و پیش دیدنا برده قضا جلیل بی بریره فرمود
 ایماکان بنیاقی را با خ هزار در مقدمه بطرف مهدان و نسا که بود و اقوغا را آباد و تومان لکر از عقب روان کرده
 در خان مهدان عنای تو اولان شکر باید و رسید و میان و نیتین مشاطتی نام رفت و از لکر باید و فوجی گشته
 شدند بنیاق انتظار مدد لکر میکرد ایمان روز سینه سوم جمادی الاول سه ارباب و همراهم از روز خانه
 ایبر که سیز شتر لهره از انابت اشکار خواست شد با خواص حضرت و لکر حاضر حرکت فرموده
 و کاتما گشت و او فیله لکن نظیرن امله فی الجمل و طالب آن بود که چون او با لکر دوروزه راه قطع کردند
 سپیده دمی از یورت طفا جار مطرب مجلس سبجا در برده محاف کوس بر فز زخم چو کان در تابش
 آوند طفا جار بانکر بر نشستند و روان شد چون حرکت هو امنضخظ از مصالمت قارع و مفرغ
 حوشیدن کوس بمقر صاخ اقوغا رسیده و تقدم و عدم التفات معاینه دید نتیج نفوه چون نزل
 کردند بطویق باز خواست کسی را بین طفا جار و نسا و از موجب تقدم که طلاف مهمو بود اشکشاف
 کرد طفا جار در جواب گفت لب علف تنک بو اندران جایگاه انان بر ما و ان کیندم سپا
 شروع را در کوب بسب بین بود اقوغا آنرا محلی سافت چون با شیر صبح روز که علم نوزاد از
 از افق برداشت در یورت طفا جار باز لوله بر اند و فرسیدن طبل و کوس شد از کرد لکر زمین آفتوس
 بر طریق دینه کوچ کرد و روان شد تردد اقوغا را گت گشت پیغام دله که کلونه در کج کردن بر خلاف یاس
 مبارکت میناید

در الشرح

الاضطراب لشدن و

روز دیگر

و دست تدارک از تماس بدامن تلافی قاصد کرده و بزرگترین غایله آن باشد که چون پارسا ضبط خواند ننگه بدو اعمی
و تابع همت طمع در مال رعیت مستحکم گرداند و ظلم و عدوان لازم آن گردد و مالک بیستی مع الکفر و الا سقی
مع الظلم و بهر حال اجتناب عطا از خواند خاص پارسا مدوح ترک دست به مال رعیت دراز کردن چون معلوم
اسراف و اذات و وقت ضبط و اعیان در انفاق مال مذموم است در مقابل آن اسماک و تقییر همین چاشنی دانه
بل متابعت نص قرآن حکمتی بلیغ و توفیقی رفیق سردانه و لا تجعل يدك مغلولة الي عنقك و لا تبسطها کل الی
بآنکه جان اجناس فضايل است عدالتست و آن بیستیت که نفس را مملک نشود تا در انزاع طرقتی از انچه
حقیقت ضیلت باشد از آن صا در کرده بلی در سخا و آن نوعیست در تحت شجاعت که از تندیب قوت نفس
سبعی حاصل میشود اگر بطرف اذات اندک میل رود محافظت عدالت را و سبب توفی از وقوع
در طرف تفریط لایق تر چه بر ایند توقع افاضت عوارف و ترصد عاظت و احسان از ملوک علی
اختلاف طبقات اکلایق با صغاف تواند بود و بخل و ذنات از علوم الناس نگویند است و نسبت
نیست که با بنات سلطنت شیطنت این رذیلت زایل باشد و اندک آن بسیار نماید و ازین قسم ظل احوال
ملکت زودتر از قسم گذشته سرایت کند **شعر** و عیب فی السرف المکور مذکور و عیب فی الطرف للمکور معور
و فوفه الطرف یعنی در حیا رتبا و مثلها فی سولو العیر مشهور چون معاصی مال و رجال بدین وجه دست و چشم
حسن تدبیر و عدل شامل کفایط مشایخ ملک و ملت است ایند صورت مقاصد و غولز نامه مطالب سافه
و حوض خدم و اعیان اعوان و کافه ارکان را بر قضیت استعداد بعد از امتحان و تجریت رعایت
واجب دانند و بقدر قدرت و استطاعت رجوع اعمال فرماید **قبیل** عزیز زهر کیف تقضی ملک
بنی ساسان و مشک فیم قال استعانوا فی الکا بر الالاعال الی اصاغ العال قال اوم الی ما الی
و تا ممکن بود تعویض عالت و ابالت بار باب حسب نسب و اصحاب فضل و ادب کند و زینهار تا احسا
و ادوان را از مباشرت امور دیوان ممنوع داند **لان** تقدم الدرهم لا الکره و عوضه الشراء لا انشاء و قلمه
الصفو آء و البیضاء لا المجد و الشفاء پس حرمت صوفی بدانان مخلص را با عارف و از او تربیت شامل مقابله
گرداند و فریبت و حقوق طایغان و طاعنان را زود بود و عید و زوا فر تهدید لازم داند و این معنی را اعتبار
کند **شعر** لایا بن الشر من لا یخش مولته و لایال الی من فرضت بالذهب تمام ادعت سلطنت
بر قرار در دلها نمکین باشد و نیم مجال امان برافت و حسن مجازات که مستلزم صدق عبودیت است
مغضب باشد نقد قال بعض للحکا ازرع الایا برسیک و اخصد الاشرار سیفک از انوارات
کلام بر تفسوی است علیه السلام **بجب** علی الوالی ان یعهد امور بتفقد اعوانه حتی لا یخفی علیه احسان
محمد

بیانیت

شاعت

و عیب توفی به

و عیب توفی به

کردم آنکه وجه
در فضیلت آنکه
عنه

و عیب توفی به

محسن و لا اسأه مسی ثم لا یترک احدیها بغیر جراه فانه اذا ترک ذلك تهاون المحسن و اجترأ المسی و قد
الاحز و ضاع العیال در عارضات امور و اگر چه محقر نماید بنظر استحقاق و استصغار نکر در چه اعمال نیک و بد
و قتها بزرگ از آن تولد کند و در عملیک معلولان اند که تا مرد زریک خود را بدیندیشد نیک
بنیسه و کارها خود را تا معظم بنهند او که در اهتمام آن جد و سعی نماید آسان بر نیاید و انچه سوسه
س لا ترک الخرم فی شیء تجاوزه فان سلطت فایلخرم من باس ایست کلیات مصالح ملکه اداری
موقیات دیگر که تفصیل نیز طول داند از کلیات استقباط توان کرده علی البعین که در بیان للناس
ویدی و موعظه للمتعین و علی الله علی خیر خلقه محمد و آله اجمعین **که جلوس باید خواند**
چون امر ایکنی تو خازن اهلک گردند و دامن امانی او را بدست فنا چاک طغیاد بونین و دیگر امر ابره حضرت
باید و پیوستند و کجانیست او موجد کادله سلسله مطاوعت دریم بستند و از اطراف ایشانه لوکا
و خواجی تیز و لشکر بان بعبوب حضرت از مقام خود توجیه نمودند پس اقبوعا و تهاوی و سراق باجهی که
اینا فان کجا تو خان بودند از حکم بریغ بیاسار ساینده طایجور را در بند حضرت احضار کردند و سخن پرسید
پارسا و نموده که کجا تو ترا جندلر قبت و مکتب کشید و مهال تربیت تو بآب اصطناع بالا کشید
و ثمن عنایت او بهایانرا ظاهر گشت تا او را رودنی بکار آیی در زمان شدت از روی و دمی و پروت
یک لحظه با او ثبات نمودی از تو دیگری چه توقع داند او را نیز از ععب دیگران بومصنی که ترا جت ممکن
روانه کرد و صن را همین کنا مواظت فرمود بی جان او را بکشید آیت طفلی که در الاطاق استقام
کجا تو خان بکم و نا تا ادب محفه بعد در یار غوغا حاضر گشت **چرا** بی دست بی دهشت و کان منه العقول
باجد هشت عصبه داشت که آن روز کجا تو خان در سخت خاینت ممکن بود اگر بر عقل اقدم فرمودی
واجب بعدی و اچجام نام ممکن او روزی بند ایشام اگر سیور غایبش فرماید و بر بند خود به نیم جانی منت
نهد بامر که اشارت رده همان انقار واجب دانم پارسا جواب معقول او را بسزدید و نموده و ابجا
قضیه ان کان اللذیب یجی فالصدق ابجی صالقی آمد و معنی فکاء المراء فی الصدق محقق و قال الواقفی
العقوالی المقور اسرع منه الی المصیر سیوغا پیش یافته بخدمی که تا غایت مباشرت او به مستغول گشت و در
حاضر شد بود و وجه خلاص انان مستعذری نمود و سبب تربیت و موجب وزیر اعتماد شد ایشا در راه با ایشا
فره السنه در حد معهدان فراز سر ریخت و با بلبوس مبارک بسیار است در وقتی که از تا نیز اعدال زمان
این بیت چون و در دو مضاعف و روزبان بر و جوان بود **س** رایت از مار ما بالطلی ممتزجا
کاتها خذ خود چت بالهوق نسیم روضتها مسک تربتها کاتها تربت بالغیر البوق و باس جوان بزرگ

ملک

دشمت

فکاء المراء ام
العقوالی المقور

الطلی المصغیر

البعین

الکوة الجارده
الذی یزاع جو

دخواست نگر گشت. انقضت الملو ان ظهري وانقضت في ليل ولعل عري **سحر** مشتاء العر اعني الثيب التي
يعصبي مقامه بطايقها وادرس **سحر** بخرقه را بجزءه قان عادل و فرستم و ايامي که را حرام نخواست و جز
اقامت کرده خوش دل روان کرد ايند عاقبت بران جمله که زبان دلوه بود و پيام فرستاد و فاکر
و پسر خود را رکن الدين با انواع بخت و طراف **سحر** بار دو و خان و سنال دوم دران نزديکی اورا حاکمي که ناکر
حلايق است و قدر مشترک میان انسان و انسا و دروين در برده و فاج ان بیکان دوی بود
سحر نخست پشت خنده شود چو بر خيزد چو روزگار ترا پشت طاقم بر خيزد عروس مملکت که بايک
چون بهر مهر فرید بعد بل بصوت سيل مهره قدر در خود کشیده بنام کام طلاق سرکانه بی طلع
و رجعت بگفت **سحر** اگر سال کردد بزود از هزار **سحر** عین است روز و عین است کاره بیک بر کند
فلک بنده بخت خویش آیدش **سحر** بیک جز بیکي جهان سپرد **سحر** بیک از نژدی فرو پز مرد
بیک اندر آرد دگر بگذرد **سحر** کسی که نکه خوش به پوی سپرد **سحر** بیک از خاک سیه بر کشد
بیک از تخت کيان در کشد **سحر** بیک را بجا افکند **سحر** بیک بر کنه بر نشاند بگاه **سحر** بیک بر فوای بیک
بیک با فزونی بیک با نيب **سحر** برادر زاده او قطب الدين مملکت را از معارض و منايع خالی یافت سودا
سلطنت در سر و بر سر افسر گرفت و فزاین و لشکر در تخت تصرف و ربقه اطاعت آرد ترکان را
در سبط از دواج خود انظام دلوه و واسفا ذاک النظم المتسوق كيف بتداع **سحر** فلتة من اللذی
رکن الدين منوز بسته خابیت زشیده بود که نعی وفات پذیر و تسلط عم زلوه او بوی رسید ماسکه
فوی سترخی شد و بتجیل تمام روان گشت چون بخت رسید و رای مبارک قانی را بر صورت اخلاص
و صفات پذیرش و خوف اتقا بکلام اکرشانه اورا بنواخت و بلبغ پذیرش قلع سلطانی بر لیغ
فرمود و سلطنت کرماندا حکم وراثت و مقتض استعداد نفسانی از زانی داشت و حکم شد که قطب الدين
متوجه بندگ کرده و آنجا ملازمت آستان آسمان مقدار کند قطب الدين از غیر حال و انتقال مرکز اقبال
اکامی یافت ترکان را با دو همیشه خود بر گرفت و متوجه حضرت قان گشت سلطان رکن الدين در سلطنت
نزول فرمود و بدلی فارغ و رویی صافی اطراف لکک را در حیزر ضبط آرد و ازان طرف حکم آنک
یکچندی جوعه کجای جنبید بعد و چهره حرامی دید در مجلس حوادث فلک دور جور از ساقی زمان
نوش کرده و عهد راجت و رفاهیت که زیر کیند اخضر **سحر** عزت کبریتا **سحر** ملک بن اصفرد او از سا
خاطر فراموش **سحر** قد تمامت به البلدان و لاسفاره و بنت عمه الا و خان و الا و طار و ضاقت علیه
الا و خان و الا و طار **سحر** وان جسيمات المعالي منوطة **سحر** مستودعات فی بطون الاساود
چون

موت براج

چو بزد

قطب الدين
کام

این کتاب از کتابخانه
موزه و کتابخانه
جمهوری اسلامی ایران
تهران

چون بولایت نخب رسید نخست با شخته آنجا فرار بوقا تا لیت و نالین آغاز کرد و عیش را که در تاج عیثت
در غرقه در حراج شهره بعد بسبیل سناکه با او باز بعد از مدتی دو در شاهوار ازان صدقه بحر نبات یافته شد
سلطان شاه بخشی بوقا و عیله دیگر را به حاجت جین عمید مال که مشهور آفاق بود بکثرت تمول و تقرب در حیره
قان جین عمید را مع ازان قبا تاج ملاحت روزگار در عیله کامت که موسی خوله و ابراهیم خوله در وقتی که
سلطنت کرمان بیکان ترکان آراسته گشت این چهار پسر که تحت سلطنت را چهار پسر و جهان دولت را
چهار رعنفر و خانه اقبال را چهار دیوار بودند بسبب تقلب امور و انکاس احوال باز کرمان آمدند و ملازم حضرت
حضرت ترکان چون قطب الدين بمقول حضرت مشرف شد حکم فرمود تا بیکای بود و در خدمت صاحب محراب
باشند بر ملازمت مصابرت نمود تا وقتی که مشکوفان بر سر بر خابیت استوار و روزگار بر فوای استظهار
یافت در موافقت صاحب یواج بر طرف بندگ مشرف شد قان در حق وی شفقت و بیوگانی
فرمود بر لیغ حال سلطنت کرمان و با سفا قانرا بخت استواج مال مقور و آناه و مقدر معین فرمود
بر عزم مملکت موروث چون بخدمت همراه رسید و توفیق یار و اقبال در کار بود و روز بخت دشمن تار
ایلی فرستاد تا پیش از وصول بمسقط راس و مقام عز و استینا قبا ردل مخالف دولت کاس
باس پیاید و او را ابدلویاس بناید و ارغام را پیغام نوا خطابانی که نیجه رحمت آسانی بود
نرساند ایلی که بر مان دولت قطب الدين بود و بجز آن بچران عرض نکیت رکن الدين چون بکرمان رسید
و ساوس و هوا بس اندرون عمان چرم و تدبیر او را در طلب ترده انداخت در رمضان **سحر**
او را استمال کرده باز کرد ایند و خوف غا و تیب مرکب فرار را با بیکران صبا تم نکه هم عنان سخت
و در روزگار خود کدام صفار زلال بگذردت دهی منبدل زنده **سحر** اذانت لم تشر بر ارا علی القدی
طیبت و اتی الناس تصفوا مشا ربه **سحر** و چه وقت کل او را از خار جفا و مل از خار عاسم بافته اند
خیاط روزگار بر بالان مسیح کس **سحر** براسی ندوخت که آنرا قبا نکرد **سحر** ندی ندو دهر که چالی دخل نشد
نقش نباخت جرخ که آخو دغا نکرد **سحر** بگردون در اقا بر سلامت که انشانند **سحر** کافو جو صبح اولش اندک بقا نکرد
شاکیش بالیست که در جوف شیشه دمنده و اندوه قفل عسیر که بی امید افتتاح بر دل در دمنده
سحر و ایام الاموم مقصصات **سحر** و ایام السرور نظیر طیرا **سحر** سلطان قطب الدين فارغ دل
و منصفی المل در کمال عظمت و جلال بمقر سلطنت و متکا **سحر** اقبال فرامید ملک بدینی فراجمتی است
آن همیا و گوئس رفاعت همتا **سحر** و کذاک یفعل الله ما یشاء **سحر** اما رکن الدين چون از کرمان بیرون
شد کیک طیش اقبال در جامه وقار و روز و نین سیاهانی از وخته از شفق را بر سر فارس رسید رسولی

از کتابخانه

از کتابخانه

از کتابخانه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بخدمت اتانک مطهر الدین ابوبکر و از استیلا و ضم و از عجاج از مملکت موروث اعلام کرد
والتاس بحکم **سیر** و اذا الکرم بنت به آیامه لم یفتعل الا بعون کریم تا جند روزی
جون کبوتران حرم در حرم کریم او امن و مطمئن روزی بشت رساند یا باری شانت دشمن
جان بلب **فالترف بفر الاشراف نسبه و لجه و فام و حرمه و العظیم ابو العظیم وان اختلف**
مولدهما و اقترف **سیر** فاعن علی کتبه العظیم فانما یرجی العظیم لرفع کل عظیم اتانک از عیبت
عاقبت اندیشی و صیانت از تبعیدی دولتان عدزی گفت **جون از دولت فارس روزی فتحی بنا**
براه لور روان شد و دل بر نوبت قارطیه و عوام عاری و محنت علویه بهناک بین اضم الزمان
بیش السیفی احکام و پیش الرفیق الخذلان از یزد خواهر زوجه او علاء الدین با والده اش
بدولتی شد پس از بوار محافت برکن و بنیق و از کلافته بلجی آمد تا بمعوت کتعم رسید کرد
جون تا رون از غایله قوم مامون از دیوان عزیر مستمسک خورا چون عهد عهد خویان
ولس یافت بی فکری دقیق بعضی بنواحی و قوق را غارت کرد و متوجه بزرگان گشت و تن در پیش
عواضی محن و صدور نوا در فن حال **سیر** جملی از العیش اکل کله غصص و المذاق و شرنی کله سرق
بامید صحن المآب با پور سیف از روی گفت **سیر** باشد که بجوی رفته باز آید آب و روزگار
سورت این جواب را از دید بپندگان من نیست **سیر** و قالوا یعصف الماء فی النهر بعد ما
عفت منه آثار و جفت مشارعه فقلت ای ان یرجع الماء ثانیاً و بل سوا قه موت ضفا دعه
در دهقان سه امدی و حیرت ما در مقام المالیغ بپندک منگو قان رسید و وصول ایلی قطب الدین که
تقیح صورت او را در عقب و ستاره بعد مقارن اقاله و قطب الدین نیز بهدایت اقبال و الهام
دران نزدیک بکسرت پیوست چون از بندگانی اراکانه عالی ایشان را سخن پرسیدند قطب الدین
بدواعی غایت و کالی سیور غایبی مخصوص شد و بنیان دولت با حکام احکام یر لیغ جت و صوی
و الرتب لا تبلغ الا بتدرج و تدریج لا تدرک الا بتجشم کلفه و نصب از حکم یر لیغ رکن الدین
بوی سپردند تالی در بیخ الف امینت او را چون موزه و واو علت با یا ما با معنی و لایبق
السیف الا الویل و اکیف سلوب کرد اینده و ما بقی یعنی منیت دامن گیر حال او شد و ذکر
و جها و را چون رکن رجوی مطوی کردند بدین علت که **سیر** و الطی فی حسی
جان فرمن بس دانه چیز سوخت مشعرا بناید باری آموخت که این سرور اراک او بندگی
که بازش خم نده از دردمندی که این سرخ کل را کو پیرو بود **سیر** ندهش عاقبت رنگ کل زده
مکان

بعون

الاشرف

باجرب

سیر
قتل رکن الدین

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

سلطان قطب الدین بیال استیصال چنان طیران کرد که از طیران مساعت موهوبه با استقلال در منصب
امور مملکت کامکاری یافت کاقیل و قد یوب العقل ثم یؤوب ویغوب اللیث ثم یثوب و یدر نیایم ثم یصفو
الامر ثم یصلح و یضاح الرای ثم یرتدرک و یرک المراء ثم یصحو و یکدر الماء ثم یصفو روز بروز درجه اعتلا و فرید
می پذیرفت و چند نوبت بسعادت منول بارگاه فلک شکوه مولد کوفان مستعد گشت چون قتل بکناه حوب
تخج و آسایش نباشد و هر کس صلاح حال خود در ضمن فساد دیگری تصور کرد روزگار بقیدتی میکند که هرگز
صورت مراد از خواب منی نه بیدار و اندیشه دمار از روزگار او بر آید و وقتی از اوقات در محافل جبال
تفج شکار نومیه و ناکاه جوارح تضایح قلب قهر روح او را شکار کرد که کوه سفیدی که کرک رنده جات او بود
او را سر و منی زده و الف قدش بدان زخم دال شد و **السیر الی الفالد ال** در سنه هجری سنه و حیرت
برایض عقیقی فرامید **سیر** و اکثر اهل النفوس کواذب و روزگار جندان مواهب بر زبان استر جاع با
فموسه **سیر** کردن چوسک بفضل خود بازگشت کرد و پیچاره او که کارش فاده با آن چهارم بود
سیر جهانا سر اسر فسوسی و بله بتو نیست و در فرد مندرش **سیر** چون بازمی ستاند بایت خود نداد
و چون می بشکرد ای کاش خود پیرو می **سیر** چون نیست زهر جیست و بنا بدست چون نیست
انکار که هر چه هست در عالم نیست **سیر** بدار که آنچه نیست در عالم نیست **سیر** فلک با هر روزی چیل و زوری
خایه و بایتر رازی او را آزاری بایتر **سیر** تمیست ان تحطی حیوة شهیه و لزللانی طول الزمان
عظمت فذا الدهر حبس لنا و ما یرعل المجرس یوما یلا بلاه توقع نبات از زمین بی نبات
و امید کام یافتن (روی) صرف تا کامی قالك بعضی احکام اذا کان القدر حقاً فالخوض باطل و اذا
کان الموت لا یومن طرقة فالطایفة الی الدینا حق بعد از قطب الدین ترکان که کافله ملک
و کامله عصر بود بر سر سلطنت تمکن یافت و بتدریج مصاح ملک و تمشیت و نبات خلاص
ورد و ارقام نموده و بر پنج کز معنیه که بر تاج سلاطین رحمان داشت چهار سوی کشوری که
دیده نوبت سه کانه اش کوش افان را مطمن داشته بود مخصوص کرد اینده محفوظ و محوس کرد اینده
و دایم مذمت و عطیات حضرت خانان متواصل داشتی و بالنفات نظر این نامه مخصوص بودی و از
سلطان قطب الدین دوسر مانده تجاج و سیور غرض و دود ختر ترکان و اراکانه خاتون چون نوبت حایت
بابا قخان رسید اراکانه خاتون را خواستار شد و کتف و هدایا و صلح و عطایا علی ظهور المطایا
روان گشت علی مقتضی عادت هم ایلیان در اهتلاف آمدند و از ظرفیر محفوظ بصنوف عوارف
والطاف تا از دواج سلطنت کرمان بدین با مان با خود بید خانان و مجید زمان عقد افواج پذیر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

فقطب الدین
نوبت

سلطنت
کان

ترکان او را در زینتی که هرگز فلک دیده در مدت دوران خود بدان صورت مشاهده نکرده بود و
روان کردن در عاری و چون آفتاب بر باره کردن زنگاری آبا قاضان را با وی میزدانفت بی کفایت
حاصل شده و او را بر دیگر خواستین مزج داشتی و این مناسبت کسب سلطنت کرمان و سندی مغاقت
بر دیگر سلاطین جهان آمد زنگان سی و اند سال را بیست بار نامی را بر او الهی در عرض عینی رنج کرده پس
تقدیر امور مملکت داری بچجاج تفویض نمود و در اعتناق کریم شرایط افضلا مهمل گذاشت با آنک
در مبداء جلوس ملتزم شده بود از روی مصلحت یعنی که هر فانی لو تخلصی شمالی خلافت با وصلتی با بیانی
اذا لقطعها ولدت یعنی کذلک اجوی عزیمت یعنی و مع ذلک بر عکس ارضی و صوابه بر این ترکان در کارها
سزوع می نمود ترکان قصد سزوع و نفی او کرده و کینه بولایت دلی رفت متردد آمد و بیع و ربا و حالش می
منم آورده دلی زانکه کیتی بدو نیم در کربت عزبت و عورت فرقت بیرون رود حتی قضی امره
و استوفی عمره ترکان نمایل دولتماری و شمایل مملکت داری در حرکات سیور غمش تفرس کرده در تالیخ
تاج و تخت را بوق و قدم او نور و نوا اول حقیقت در زمین رعیت داری و سیوه کامکاری از سلاطین
دوران خود شرف امتیاز یافت و دل ترک و تازیک نجات و ولاد او مروه آمد و حکم بر بیخ سزولوه
کور و جین را و ختر تاجیک دختر اتانک این خطبه که خورنید انمان خابنت که از تنق افق نسل
سلفور طالع شده بود بهر شرف کران و نشاند و سیور غمش دختر خود را که در به از و شاح
سلطنت بدر تقف با ظلام علی قضیب ن کتیب با گوشه تاج باد و اعول و تین ساخت
عصه آن مملکت بوسیله مصامت و وفاق با ارفع میمون اسباب تنظها و ابواب استیسا را
آمال و کتال یافت **ملولفه** وفاق علی الاوان غا و رفقه و نضرا و اسعاد او ز توها و مغزا چون امور
خابنت بر کتی توغان وار گرفت در اظلال و تزیب ارا قانون تو فلفه تا از دیگر خواستین بدر
و منزلت در گذشت بحکم آنک مدتها مملکت را بریزه بود و جت وطنی شک و وطن غمان کن آمده
حکم بر بیخ شد که یکجندی جناح صحت سالی انا را بر عاص بیظه کرمان کسرت و مصاح و مفاسد
ملک موروث و مکتب بنظر امعان نکرد بدین بشارت ایلیان تا ربع غفوه در معلم از وصول
مدد عالی که جونا قبه کردن بر و اهر جواهر متللی بود جناح عصمتش از زمین سلطنت بانوره
جناح نصرتش از فر ابروی و الا با ایت و استعد لوی روان بقیس را در حوی خجلیت
غرق میگرداند محیط بر احوال او فر آله و فرود گویان بی اشتباه **س** تا که عصمت بر و فرخیم از
را کند در سار جهنت نکا **س** پس مدت چاهوشان بیرون کشند آفتاب سایه را از شاه راه **س**
رایه

نکود بود
نیابت ججاج
موت ججاج و جلوس
سیور غمش
ترکان

بیم شنبه
۱۱۲
بیم شنبه
۱۱۲
بیم شنبه
۱۱۲
بیم شنبه
۱۱۲

بر امید آنک از روی قبول رفت چرتو یا بد جرم ما بودند از در عسکاه خروف کسوتی فیکر کوز حیرت
اخر او ملوک و حکام اطراف چدروزه راه با فون انزال و انواع مد و خدایات استقبال را مبارزت نمودند
و سعادت مولی در مقام خدمت با فقه در رفارف عوارف آسوده به بیحال عواطف بالانامه مخصوص
چون با ومان قطوات مرکب عصبه کرمان چون چهره و زلف حسنا و حسان محظ اشعه ابصار و محظ
سواد غبار موکبت شامشامی کشت و وضع و مزینف خامل و بنیه مقدم میمون او را مقدمه نجاج آمال
و طلعت فرخنده او را طلیعه دولت و اقبال شمر دند و شهر و برزن و استواق راه بیاب ملون و طاقات
مفرق جوان با تین بشقایق و ریاجین یا اریکه و دوس از جان حور العیز برار استند و را مشکران
بر تصور ما شده ببلبلان بر سر شاخ کلستان ز زومه بنوا بر کشیدند خطبه و سکه با القاب که خداوند عالم
بارک است بن لقم علم خاص داشت زینتی فراوان و رونق نکران یافت بعد از نزول در کاخ سلطنت و
بر سر بیرو دولت سیور غمش را گرفته بقلمه و تنال و خدی مشر مطویات عدله احسان و وضع منقشرات
راقت و نصف و جمع و تنوق مال و ایراد و تصدیر احوال در بنیاه نباهت و جلال و کتف کفایت اقبال
مشغول گشت و دلهارا بدانه احسان و ام انعام صید کرد **س** انما تحوم الامال حیث الرغبه و یسقط
حیث ینشر الحبه **س** کذلک لا یصلح ذوالرئی و الحی **س** بجمات جات القلوب بلا حبت و حقیقی استقلح
آرا و اقتباس انفاس از غیری تعویم معوجات عالمی بدیده خاطر و در حیل ضمیر او بود و کیف لا و العوان
لا تعلم الحیره کفی چون ابر مدار که بر و مال و انوار اقطار امطار باشد داشت و در تزیب علما و لیل فضل
بیخ دقیقه حمل نگذاشت بارگاه او شتیج مداح اطراف و در حج از دطام افاضل ایام و موضع انشا شعرا و محفل
انشا و استنلا ائمه و علما گشت او را لطافت طبعی که زهره زهره از نرم بر خود مذا ب مع سز و طرا
بدی که از حسن ترکیب عیار تشویر بر فطخ خد جوان من شست و محقق قلم نسخ بر رقاع بحر با بی
و توقیعات صاحب ری می کشید نقش که بر عالیته عذاره رویان زنج من آورده با خانکه بر زنج
ایشان حکایت غالیه میکرد **س** سطور سوله فی بیان کانه خطوط عولان فی صوفی عوانی و بعد از
لغت و علم عروض بهره مند بود و منشاعه و مکالمه ارباب فضل دایم ستانس بودی در لوه خاطر
او و کلام الملوک الملوک الکلام در صوبه یرو مشهور و در زبان خاص و عام دایره مذکور نمودار را
ایضا قطعه از نتیجه طبع نروی شامشامی که نام خود را حسن شاه بر لوه کرده بود و احسن علیه شاه و العقل
بر بعضی ثبت اقال **س** من آن نرم همه کار من نگو کار است **س** زیر مقنعه من بس کله دار است
درون پرده عصمت که نگه کار است **س** مسازان صبارا کذر بد شوار **س** زهر سوتی دو کرم ففده است کد با نوا

سیاه
جلوس باک شاه
جلوس سیور غمش
برادرش لوبه

بیم شنبه
۱۱۲
بیم شنبه
۱۱۲
بیم شنبه
۱۱۲
بیم شنبه
۱۱۲

کلاه مرد بلند از وجود مقنعه است که از سر مکه دیگرانش بیزاریست. بهر که مقنعه بخنم از سرم گوید
چو جامی مقنعه تاج هزار دینار است. طناب چنبر زن کشته بال مقنعه. که تاران نه ز سوری و لگو کار است
حسن شهم از نزله شمان الخ ترکان. ز ما برند اگر در جهان جاندار است. سیور غمش از کینه خواهر بر آرز
عبرت من سوخت. و در قید و کید روزگار از بطن او ضایع به ایش. خاتون در تو کید و تو کید
رایزه مبالغی منی و صوف. بنا بر استظهار و کمال عظمت خویش. او نیز با سقایی که آب بقلعه می برد موا
کو بند خود را بسو و بگریخت. و عانم بنده حضرت شد. ایش. خاتون ایلی فرزند امینی از التماس
مواذنت. و اعاده او لیکن توخان از اسبابش منی موضع و ساسی به رعایت خاطر ایش. خاتون
رایز بلخ دله تا سیور غمش را که از جنکال قدر خواهر بحضرت آسمان مقدار کماله نیم خوار است
بنا بید به گرفته مصاحبان یکیمان روانه کرد ایندند. و او را در قید مذلت و خوئی جلدت باز خدمت
ایش. خاتون آوردند بعد از بازخواست بلخ و تویج. بغلبه توتم و بد کانی چند روزی اظهار
عصو کرد. و وعده فرمود که بر قاعد بقویقن کار سلطنت بوی خواهد کرد. تا بعشوه زنانه
مغزور شد. و چون در کرمان بود بر حسب افسانه با جان و زیره. مواعید عرفی من خرید
لا تخلفونی لکوناً بعد مصلحه زرعه. ان فانه الماء اغنیه المواعید شبنم کجیقت شام هزار اعمار
سیور غمش بود. مغزوان فاص را فرمود تا کار او بساختند. و بر جان و جوانی برادر مظلوم بخشود
و چهره مهر و شفقت را ببطمه عذر و مساحت بخشود. و در کتب رمضان سنه ملک و سعیر است
بسان بنار و بیانو برج. چه باری بکین وجه ناری به کج. که بهر تو ایست ازین بهره گوی
هنر جوی و راز نهانی مجوی. که با جویی به بهی زده. بز و شش مکن کرد رازش مکرده
از راز او از دل و دهر روان و محنت تن و مشقت نفس حاصل است. و در استقصاء
احوال و تقوی در احوالی افعال او. قوافل اندوه بساحت خواطر متواصل. اجباب او
عجایب عجایب. و شهر مشهور. بموادت کوارث **ملولفه** کوارث سور الکلی نیدعو اساء
و حارث زرع العذرین نظر النبعا. عالی همت آن تواند بود. غم و شادی او چون بر دور گذار
نوازی شمرده. و صاحب سعادت آنک از دولت و صولت و محنت و محبت او صابی بر نده
قال الرضی رضی الله عنه. الدینا کینه. لیکن مستها. قاتل مستها. بخذرها العاقل و بهوی
اینها ایجابیل. صابیل و مکاره و آفات را نام دنیا نهان اند. چنانکه مولود می فانت و دشمن
کامی را زمان خواند. دایره محنت آثار را آسمان با تمکین لقب دله. و مرکز بلیات جول
نار را

مواذنت و اعاده او لیکن توخان از اسبابش منی موضع و ساسی به رعایت خاطر ایش. خاتون
رایز بلخ دله تا سیور غمش را که از جنکال قدر خواهر بحضرت آسمان مقدار کماله نیم خوار است
بنا بید به گرفته مصاحبان یکیمان روانه کرد ایندند. و او را در قید مذلت و خوئی جلدت باز خدمت
ایش. خاتون آوردند بعد از بازخواست بلخ و تویج. بغلبه توتم و بد کانی چند روزی اظهار
عصو کرد. و وعده فرمود که بر قاعد بقویقن کار سلطنت بوی خواهد کرد. تا بعشوه زنانه
مغزور شد. و چون در کرمان بود بر حسب افسانه با جان و زیره. مواعید عرفی من خرید
لا تخلفونی لکوناً بعد مصلحه زرعه. ان فانه الماء اغنیه المواعید شبنم کجیقت شام هزار اعمار
سیور غمش بود. مغزوان فاص را فرمود تا کار او بساختند. و بر جان و جوانی برادر مظلوم بخشود
و چهره مهر و شفقت را ببطمه عذر و مساحت بخشود. و در کتب رمضان سنه ملک و سعیر است
بسان بنار و بیانو برج. چه باری بکین وجه ناری به کج. که بهر تو ایست ازین بهره گوی
هنر جوی و راز نهانی مجوی. که با جویی به بهی زده. بز و شش مکن کرد رازش مکرده
از راز او از دل و دهر روان و محنت تن و مشقت نفس حاصل است. و در استقصاء
احوال و تقوی در احوالی افعال او. قوافل اندوه بساحت خواطر متواصل. اجباب او
عجایب عجایب. و شهر مشهور. بموادت کوارث **ملولفه** کوارث سور الکلی نیدعو اساء
و حارث زرع العذرین نظر النبعا. عالی همت آن تواند بود. غم و شادی او چون بر دور گذار
نوازی شمرده. و صاحب سعادت آنک از دولت و صولت و محنت و محبت او صابی بر نده
قال الرضی رضی الله عنه. الدینا کینه. لیکن مستها. قاتل مستها. بخذرها العاقل و بهوی
اینها ایجابیل. صابیل و مکاره و آفات را نام دنیا نهان اند. چنانکه مولود می فانت و دشمن
کامی را زمان خواند. دایره محنت آثار را آسمان با تمکین لقب دله. و مرکز بلیات جول
نار را

روزگار رسول
نار و آتش را از آتش آید

نار و آتش با این گفته رسی سوختن آید زلف و جهم یعنی روزگار با بدو و مصدر غم و اندیشه بی نهایت
دل بیداریم و با ذوق نفس کرده عرا نکانیم و عین توفیق و بریشانی را خاطر شرم. افلا الذمیر و الا بالذمیر
ملولفه یارب چو ز خاک بره سارم منزل. پیوند محبت و فضیلت یکدل. زین ذره پاک فرزی یعنی جان
زین قطره خون محمد یعنی دل. با بر خالی سکنان را از اعجاز ایند ظریف دنیا و دنی مسلم دارد و بنیسه است
عقبی. و الا فیه منی دار القواد. حویص کرد اندک. فغیه بعضی ناصر و معین. و اما ذخیره ناصر و معین
چون سیور غمش با سربت فباحث ایندند ستم زلفه کور و جین و ارم و افامت کرده و پهلانی اران حالت
و افرار اعلام خود دران بودی بواسطه عذر ابرایا یکجا توخان جهان بلغای شد و امنی و سلامت
بر مثال فرزند عاق در هر طرفی صاحب ستم بودی ظاهر گشت. و هر کس بکام خویش در مسلک ولایت کامی
در قدرت مقام اقدامی منصف و دلیل برین حالت حکایت مجرای حاجی است که یکجا توخان. به حکومت با سقایی
اصغیان موسوم بود. و به ستم اظهار اظلالی و صدف بندگی با حضرت ایش. خاتون غار ازین مسموم
و یکجا توخان بران حرکت اغضاب می نمود و زنا فرمود حکم بر بلخ نافذ شد که عاری او را گرفته بار آورد
چون یکا شان رسیدند آ و لکه اسنوب و بیدل اعتقاد او فاسن گشته بود اعوان محمد غلو کردند
و عاری را پهلان بند معقول کرده. با ز اصغیان آوردند و ستم او را از انراف ماکر قالب معول کردند
ملولفه یعنی ز سر بریده نایب و ازین بوقت آنکه رایست. بایدو خایت بر او افت چون دگر سیور غمش
شاه عالم در سلک رفیع ایمان مخوط بود. و ستم زلفه کور و جین متعاقب نفر ما بر و استمداد و التماس
عرضی داشت. و سنوز از قصد ایش. خاتون بر جان خود لرزان بود و برین اندیشه از کرمان بصره
مسفین که منزل لشکر او کان بودی نقل فرموده بود سبیلت و دالت **بسر** بیس الشفیع الذی یا نیک متر
مثل الشفیع الذی یا نیک عربایا. ایچان بر بلخ طاکه از ستم او و ستم ناکاره نکر گشتند و ایش. خاتون
راه غم سپرد و نقش طواعیت از صفی و صیر بال ستره. بندگی حضرت برند در مطای این حالت
از صورت کار و بازیگر روزگار جز در ایند جمع نکر و ترتیب هر صفر مستغول گشت و در و از را
حکم بر سبت. و خود محافظت جانب جیم و احتیاط را باز قلعه کبند کج نشست. و چون کج در کج آن
متر صد بود که از پرده تقدیر چه بیرون آید. و علام جیم و موه که تا مقامت مکن باشد کوشش
ولله عانم بلدر شرفی شوق ایچیان حضرت بابا سقا فان سیر از و لشکر ابنوه متوجه کرمان شدند و جیم
خوالی عراض ایچا جیم ایشان گشت سیر امون را که روی روی زلفه خدمت ایش. خاتون بود با علی
حکمت برادر حضرت ملک بگر فتند ایشان تخلیص خود را عرضند دستند که ما بندگان و مان اعلی را ایم و مستغلا

نار و آتش را از آتش آید
مواذنت و اعاده او لیکن توخان از اسبابش منی موضع و ساسی به رعایت خاطر ایش. خاتون
رایز بلخ دله تا سیور غمش را که از جنکال قدر خواهر بحضرت آسمان مقدار کماله نیم خوار است
بنا بید به گرفته مصاحبان یکیمان روانه کرد ایندند. و او را در قید مذلت و خوئی جلدت باز خدمت
ایش. خاتون آوردند بعد از بازخواست بلخ و تویج. بغلبه توتم و بد کانی چند روزی اظهار
عصو کرد. و وعده فرمود که بر قاعد بقویقن کار سلطنت بوی خواهد کرد. تا بعشوه زنانه
مغزور شد. و چون در کرمان بود بر حسب افسانه با جان و زیره. مواعید عرفی من خرید
لا تخلفونی لکوناً بعد مصلحه زرعه. ان فانه الماء اغنیه المواعید شبنم کجیقت شام هزار اعمار
سیور غمش بود. مغزوان فاص را فرمود تا کار او بساختند. و بر جان و جوانی برادر مظلوم بخشود
و چهره مهر و شفقت را ببطمه عذر و مساحت بخشود. و در کتب رمضان سنه ملک و سعیر است
بسان بنار و بیانو برج. چه باری بکین وجه ناری به کج. که بهر تو ایست ازین بهره گوی
هنر جوی و راز نهانی مجوی. که با جویی به بهی زده. بز و شش مکن کرد رازش مکرده
از راز او از دل و دهر روان و محنت تن و مشقت نفس حاصل است. و در استقصاء
احوال و تقوی در احوالی افعال او. قوافل اندوه بساحت خواطر متواصل. اجباب او
عجایب عجایب. و شهر مشهور. بموادت کوارث **ملولفه** کوارث سور الکلی نیدعو اساء
و حارث زرع العذرین نظر النبعا. عالی همت آن تواند بود. غم و شادی او چون بر دور گذار
نوازی شمرده. و صاحب سعادت آنک از دولت و صولت و محنت و محبت او صابی بر نده
قال الرضی رضی الله عنه. الدینا کینه. لیکن مستها. قاتل مستها. بخذرها العاقل و بهوی
اینها ایجابیل. صابیل و مکاره و آفات را نام دنیا نهان اند. چنانکه مولود می فانت و دشمن
کامی را زمان خواند. دایره محنت آثار را آسمان با تمکین لقب دله. و مرکز بلیات جول
نار را

نار و آتش را از آتش آید
مواذنت و اعاده او لیکن توخان از اسبابش منی موضع و ساسی به رعایت خاطر ایش. خاتون
رایز بلخ دله تا سیور غمش را که از جنکال قدر خواهر بحضرت آسمان مقدار کماله نیم خوار است
بنا بید به گرفته مصاحبان یکیمان روانه کرد ایندند. و او را در قید مذلت و خوئی جلدت باز خدمت
ایش. خاتون آوردند بعد از بازخواست بلخ و تویج. بغلبه توتم و بد کانی چند روزی اظهار
عصو کرد. و وعده فرمود که بر قاعد بقویقن کار سلطنت بوی خواهد کرد. تا بعشوه زنانه
مغزور شد. و چون در کرمان بود بر حسب افسانه با جان و زیره. مواعید عرفی من خرید
لا تخلفونی لکوناً بعد مصلحه زرعه. ان فانه الماء اغنیه المواعید شبنم کجیقت شام هزار اعمار
سیور غمش بود. مغزوان فاص را فرمود تا کار او بساختند. و بر جان و جوانی برادر مظلوم بخشود
و چهره مهر و شفقت را ببطمه عذر و مساحت بخشود. و در کتب رمضان سنه ملک و سعیر است
بسان بنار و بیانو برج. چه باری بکین وجه ناری به کج. که بهر تو ایست ازین بهره گوی
هنر جوی و راز نهانی مجوی. که با جویی به بهی زده. بز و شش مکن کرد رازش مکرده
از راز او از دل و دهر روان و محنت تن و مشقت نفس حاصل است. و در استقصاء
احوال و تقوی در احوالی افعال او. قوافل اندوه بساحت خواطر متواصل. اجباب او
عجایب عجایب. و شهر مشهور. بموادت کوارث **ملولفه** کوارث سور الکلی نیدعو اساء
و حارث زرع العذرین نظر النبعا. عالی همت آن تواند بود. غم و شادی او چون بر دور گذار
نوازی شمرده. و صاحب سعادت آنک از دولت و صولت و محنت و محبت او صابی بر نده
قال الرضی رضی الله عنه. الدینا کینه. لیکن مستها. قاتل مستها. بخذرها العاقل و بهوی
اینها ایجابیل. صابیل و مکاره و آفات را نام دنیا نهان اند. چنانکه مولود می فانت و دشمن
کامی را زمان خواند. دایره محنت آثار را آسمان با تمکین لقب دله. و مرکز بلیات جول
نار را

و باطن من در عجب و عجز است و کبر و دلون معاشرت و عقدا که انانیت است و در صورت
مطابقت اولاد است و موافقت باقی که در عیال و استیجاب است احکام بر تریخ انجمن و انکار
دین بر ضرورت حال و تقدیر وقت بعد و تینان بقالی این معانی است **سور**
تسلیان بجز ذوق ریاضت و عبادت را در دست انصیاری است حدیث با اتفاق
کس و ستادند که حکم بر یلیغ را از اسیماح اول استماع چار و بنا شد از اچکوی جواب
و ستاد که ایچمان حضرت بی شکر در آید و مصون حکم بر یلیغ را بشنوا اند و در انجا
ایمان حال بولاک نشاء چون روزگار استیوا عجز انکار نهال **سور** لایلا ادرن چراغان لم بعد قوا
یا لله و لونی علی رجب چو از خوف نهد و عصیان و نسبت انجان و انطباق است
ایچمان رفت و اساس بنار خوف برین استیسا نهال که ایچمان تنها در فلوه شو و در فتن
مصالح بنار انشان را جواب تیغ جواب خواهد بود بدین کلمه تا بره حرب اروضه
و دید مصالحت و مسالمت بر دوشه از اندون بر برون دست بتر و کان بازیدند
در میان جذ تن مجروح و بار و کدند خون ایچمان جان دیدند انالی را از اصرار بر مطابقت
تجدید کردند و با عذران و استغفار و استعفاء لرتت و عریض و مو و تویر که سلطنت کرمان
حکم بر یلیغ بر شاه رفت کرد و چین موراست و خلافت حکم یاسا و معاشرت با او یک
نامتصور اگر اکی سعادت ازلی را بهیست و فایده توفیق و کمال است عاف کن بر فو و خایند
و در یک بند جز این سخن رنگ نفاق ندانست کلمه توفیق در میان افعال و از جنگ چکری است
برمایو اثر انکلام للعقول اشدها یوثره الباترا المصقول **بارت** خانون ایزد که معاشرت
مکن باشد و موافقت بعد الهیاج موجب سخن کلرد در شهر را بکن با ایچمان بالار
در آید پس او را از فله فله شیب آوردند و چشمت ماه از زوه کفینض بیوست
در خانه سینور عیش با دوسته جوانی که خدمت مروزی را تکفل کردند و موقوف گشت و در احوال
که در چهر بر سر سلطنت بمکانت و عظمت موصوف قوش در دام غم بانا مروزی بالار
و قوش لک کوب خدمات لشکر صاحب **ع** مضایق قوم غد قوم خواهر نظامی کبر
درین صددال حوران ابنوس **ک** کن ماتم بهو کاسی عروسی ایچمان سخن را که ایچمان کلرد
شکر کرد و جبر را سر ابرده عالی بر عزم بقصد مدد حضرت بیرون شهر بر زدند و در انجا
خانون با توکل صاحب شو کرد اند و جز بجزال فقر زر رسیدند میزبان او را بر سیم تا از فقرات
بنا کردند

و باطن من در عجب و عجز است و کبر و دلون معاشرت و عقدا که انانیت است و در صورت
مطابقت اولاد است و موافقت باقی که در عیال و استیجاب است احکام بر تریخ انجمن و انکار
دین بر ضرورت حال و تقدیر وقت بعد و تینان بقالی این معانی است **سور**
تسلیان بجز ذوق ریاضت و عبادت را در دست انصیاری است حدیث با اتفاق
کس و ستادند که حکم بر یلیغ را از اسیماح اول استماع چار و بنا شد از اچکوی جواب
و ستاد که ایچمان حضرت بی شکر در آید و مصون حکم بر یلیغ را بشنوا اند و در انجا
ایمان حال بولاک نشاء چون روزگار استیوا عجز انکار نهال **سور** لایلا ادرن چراغان لم بعد قوا
یا لله و لونی علی رجب چو از خوف نهد و عصیان و نسبت انجان و انطباق است
ایچمان رفت و اساس بنار خوف برین استیسا نهال که ایچمان تنها در فلوه شو و در فتن
مصالح بنار انشان را جواب تیغ جواب خواهد بود بدین کلمه تا بره حرب اروضه
و دید مصالحت و مسالمت بر دوشه از اندون بر برون دست بتر و کان بازیدند
در میان جذ تن مجروح و بار و کدند خون ایچمان جان دیدند انالی را از اصرار بر مطابقت
تجدید کردند و با عذران و استغفار و استعفاء لرتت و عریض و مو و تویر که سلطنت کرمان
حکم بر یلیغ بر شاه رفت کرد و چین موراست و خلافت حکم یاسا و معاشرت با او یک
نامتصور اگر اکی سعادت ازلی را بهیست و فایده توفیق و کمال است عاف کن بر فو و خایند
و در یک بند جز این سخن رنگ نفاق ندانست کلمه توفیق در میان افعال و از جنگ چکری است
برمایو اثر انکلام للعقول اشدها یوثره الباترا المصقول **بارت** خانون ایزد که معاشرت
مکن باشد و موافقت بعد الهیاج موجب سخن کلرد در شهر را بکن با ایچمان بالار
در آید پس او را از فله فله شیب آوردند و چشمت ماه از زوه کفینض بیوست
در خانه سینور عیش با دوسته جوانی که خدمت مروزی را تکفل کردند و موقوف گشت و در احوال
که در چهر بر سر سلطنت بمکانت و عظمت موصوف قوش در دام غم بانا مروزی بالار
و قوش لک کوب خدمات لشکر صاحب **ع** مضایق قوم غد قوم خواهر نظامی کبر
درین صددال حوران ابنوس **ک** کن ماتم بهو کاسی عروسی ایچمان سخن را که ایچمان کلرد
شکر کرد و جبر را سر ابرده عالی بر عزم بقصد مدد حضرت بیرون شهر بر زدند و در انجا
خانون با توکل صاحب شو کرد اند و جز بجزال فقر زر رسیدند میزبان او را بر سیم تا از فقرات
بنا کردند

بیرون کردند و سینه را از کینه او نشی دل و در کینه سخنجان سینه نه بود و سما **سور** دل برین کینه که در کینه
آسیب است بر خون عزیزان که **سور** و نیز سینه الدینا و عاداتها **سور** یعنی معنی او حق و سبب اللهم
ای بار خدای دوست نمک را و مستحق ناصح و موتمد عاقل مجازات روزگار نکند و بویچها و فلک ستر خونی
که باران خاتون برای ده روزه سلطنت مجازتی درین مهر و شفقت بعبادی و فایسی مکرر کرد آید و در ارد کجوب
نه بدین در دل خاک موضع و مستوی ساخت و هنوز با فر نیکند که سزار اعمال و جز از افعال یافت **سور**
الهی صلواته علیکم **سور** آلبغی سابق الی کثیر **سور** چنین است این بود تا به روز نوزن را با نوزوی سوز
چنین است که با ناپایداری نه پرولاه داند بر وردگار **سور** یکی از سابق آن والی چند در غم قرض کرد
و او را شرط عمل و تکلیف بجای آورد و نهی بارش انانیت اندوز و کا کاران اعدا سوز دین روز به روز
قدر سلطان فکری و ابروز دردی کفنی بار سال بر کوشه تخت لغت بخش از مذمبات و مصعقات کسافه
خوش و ابروز در خاک رفتنی تابوت و نعش روزگار از چنان بارش می که در حال حیات حریر ارق اسباز
بطانه قبا رندگاه پنداشتی و از غایت نازکی لطیف تر از سمی مهمل کل و سر اغوش آل لاله و طله
سخن و سبب پوسن نیک سبل سغار و ذنار کسوت خاص ساختی بعد از وفات کفنی چون هر سوه دنی
در بیخ عداقت **سور** چه خوش حیات و چه ناخوش جو افروست زوال **سور** چه چیدر ختمه چه ساوه جوان
قال للارض رضی الله عنده الدینا عور حایل و ظل رایل و صوا فیل و سنا و مایل رنق مشر بها روع مشر بها
یونق مشر بها یونق مشر بها **سور** رین تیره کاه رو که نهنگ است بر کرد **سور** رین سزه جای خیر که نهنگ است در کیا
کیتی سیاه خانه شد از طمعت و جود کردن کبوه چله شد از ماتم وفا **سور** چون سر ریافت بچوس
مسعود **بارت** اسلام نه نشاء دین پرورد دلوک تو غاران خان **سور** خلدانه ملکه نور و یوایی گفت و جرات
ظلم و تعدی تازه دوائی محمد شاه سلطان پسر جیاج سلطان **سور** بندک پیوست و با انواع نواخت و وحشت ایشامان
موسوم شد و تفویض سلطنت کرمان را حکم بر یلیغ بنفلا مقرون و در دنی ایچ **سور** سید و سیدانه با ایچمان
بزرگ بر عزم دار لک خود روان گشت چون گشت سخن یافت پشت سخن بجکار عزو افعال
باز طلاق توفیق و اختلال را که بعد از چادنه ایش **سور** خاتون و عینت شهر لوه کرد و جبر رجال و انعال
ماه یافته بود بعمار عقل و هندس عدل استدرال کرد و بعضی مخالفان عصیان ظاهر کردند و عازم سیتانی
مصرف ملک کردند بانا **سور** وزیر بقعه هم چسین منفذ لشکر و ستار تا چند روزی فتح را محاصره کردند
و بعد از آن وجه او را که موجب تسویش احوال میداشت مخوانه عدم کرد آید و لطاف را بدو ای عدل
و اچسان محوس داشت و تهمه حال کرمان در موضع خود ایرلو کرده **سور**

و باطن من در عجب و عجز است و کبر و دلون معاشرت و عقدا که انانیت است و در صورت
مطابقت اولاد است و موافقت باقی که در عیال و استیجاب است احکام بر تریخ انجمن و انکار
دین بر ضرورت حال و تقدیر وقت بعد و تینان بقالی این معانی است **سور**
تسلیان بجز ذوق ریاضت و عبادت را در دست انصیاری است حدیث با اتفاق
کس و ستادند که حکم بر یلیغ را از اسیماح اول استماع چار و بنا شد از اچکوی جواب
و ستاد که ایچمان حضرت بی شکر در آید و مصون حکم بر یلیغ را بشنوا اند و در انجا
ایمان حال بولاک نشاء چون روزگار استیوا عجز انکار نهال **سور** لایلا ادرن چراغان لم بعد قوا
یا لله و لونی علی رجب چو از خوف نهد و عصیان و نسبت انجان و انطباق است
ایچمان رفت و اساس بنار خوف برین استیسا نهال که ایچمان تنها در فلوه شو و در فتن
مصالح بنار انشان را جواب تیغ جواب خواهد بود بدین کلمه تا بره حرب اروضه
و دید مصالحت و مسالمت بر دوشه از اندون بر برون دست بتر و کان بازیدند
در میان جذ تن مجروح و بار و کدند خون ایچمان جان دیدند انالی را از اصرار بر مطابقت
تجدید کردند و با عذران و استغفار و استعفاء لرتت و عریض و مو و تویر که سلطنت کرمان
حکم بر یلیغ بر شاه رفت کرد و چین موراست و خلافت حکم یاسا و معاشرت با او یک
نامتصور اگر اکی سعادت ازلی را بهیست و فایده توفیق و کمال است عاف کن بر فو و خایند
و در یک بند جز این سخن رنگ نفاق ندانست کلمه توفیق در میان افعال و از جنگ چکری است
برمایو اثر انکلام للعقول اشدها یوثره الباترا المصقول **بارت** خانون ایزد که معاشرت
مکن باشد و موافقت بعد الهیاج موجب سخن کلرد در شهر را بکن با ایچمان بالار
در آید پس او را از فله فله شیب آوردند و چشمت ماه از زوه کفینض بیوست
در خانه سینور عیش با دوسته جوانی که خدمت مروزی را تکفل کردند و موقوف گشت و در احوال
که در چهر بر سر سلطنت بمکانت و عظمت موصوف قوش در دام غم بانا مروزی بالار
و قوش لک کوب خدمات لشکر صاحب **ع** مضایق قوم غد قوم خواهر نظامی کبر
درین صددال حوران ابنوس **ک** کن ماتم بهو کاسی عروسی ایچمان سخن را که ایچمان کلرد
شکر کرد و جبر را سر ابرده عالی بر عزم بقصد مدد حضرت بیرون شهر بر زدند و در انجا
خانون با توکل صاحب شو کرد اند و جز بجزال فقر زر رسیدند میزبان او را بر سیم تا از فقرات
بنا کردند

قتل شاه
خاتون

تایید نمود رأی ارجح الباقی
باید معلوم باد
معناه بحدی که
برای هر یک

کر زین نفس قالب تنگ دل گیر
طولی حیات نفوس خیزی ننگد
آن الله تعالی و اجر به اولاد و نایب باید اعدا
طاللام علی بنی خرد سلا ما سمانا ناید باید
دگر چرخین بر عرش و شرح بعضی وقایح در وقت
تاسیخ کتاب در عهد دولت اتابک مظفرالدین ابوبکر بنیض الله غزنی والی هر روز جمعه قلهاتی بود
و بر قاعدت مالوف مال مقرر را جواب با سلاطین کرمان و کنت ابا رجب ایشار و اختیار خویش و با آنک
چرخ سخت بازو بست بیان تیر شست در کان عرش اوراق کرده بود و پشتش مانند کان ابروی بتان
نزدیک زه آورده شوکت باس و دلاوری او ظاهر بود و چهار زات و دو پنجات فراوان مسجون
بلشکر بیان بچاره و قال جا شوکه عفا ریت جن از ناپاکی و پا لکی ایشان بر جزد بود ندی داشت
و تمامت سکان فرایه از اقدم و اقیام او اندیشها داشتندی رای اتابک را چون تهور و تطلب او
معلوم شد دایم محافظت دولتخانه اسلام را از خواص درگاه کسی که در محل اعتدال تمام بعضی بیایلت
بضرب موعود و لشکر آراسته بانا پیاره و موایب و متب و معدد داشته و معدد انداز بران اذکار
غلات و ترتیب انواع اسلحه و مصالح چهار زات از الواج و اشکان و کلکل بودی مونات کاشتم
و خود بفسه علی و الساعات از احوال قیس مستخرجه و بر کاشی طارات آن واقف و ناظر و حکم کوا
انجا در تمامت ولایات سواصل نافذ و ستم تا به تکلم دواعی ضرورات و سواخ مهات می برآید
خدمت اتابک خزان و لشکر از اطراف بر حسب احتیاج و مهلت وقت خواستندی و گرا یا را بود
در تمام و ساشکی آن هم عذر مست و نیست کفنی یا مجال تسویف امروز و روز یا فنی بواسطه این
که تمهید یافت محمد قلهاتی دولتخانه را تصدی نتوانست تا بعد از واقعه سلوک و انشماره وضعی کرد
و دولتخانه را مستخر کرد ایند چنانچه ذکر آن در مقدمه می رسد و سوغتیاق بجز لشکر سوی بی از استراخ
و رایت دولت را باز بنزع خاضع مضویب کرد ایند چون محمد را سفینه قالب بمذابل اهل دریم شکست
و در ریاز فاعرق شد بر سرش نرفت بر جای او نشست و فزانه و لشکر در تصرف او بود چند سال برین حال
علاقه سب دزدی روز و باز روز در پی شب که وفور غایب صدر اراخا و رکن الدین مسعودی در
تا بعضی اوقات که نرفت عارضه داشت بر سر او رفت و موکل اجل را در افا مددی حاله تیغ سراو
برداشت و اجیاستنت قابیل در قتل تا بیل لازم نمود قال الله تعالی له لین بسطت الی یدک تعقلنی
و در ریاز فاعرق شد بر سرش نرفت بر جای او نشست و فزانه و لشکر در تصرف او بود چند سال برین حال
دور از اید و جور بود از عجب سوه فرستاد **ع** عفت الدیار مجلهها و در تقاضا منها

و سکان
جمع اسکان
خوب سفینه
ده من
ککل
الواج
خسته و کس را
کوشند

الغیاة الهی
والملک

باید معلوم باد
معناه بحدی که
برای هر یک
چون
باید معلوم باد
معناه بحدی که
برای هر یک
چون

باید معلوم باد
معناه بحدی که
برای هر یک
چون

چون مورد زاهدت سبلا و گرفت ملک بهار الدین ایاز که محسوست بود از مالیک بانو حسن و ابا اول
و فرط نجاعت **سوره** و شفاحه لو ان ایسترا ما للمسیف لم یتم له غرب که رجولیت شخص ازین
دو فصلت کالی می پذیرد او را رخصت نداد که بجزین در دهه با شاد است **ع** علیک هذا السیف فاقض دیونه
فلسیف دین عهد کفک واجب لشکر آراسته کرد و قاصد رکن الدین مسعودی بعد از مقاتلت حکم
دوستان چون نام دشمن مسعود آمد او را منهنم کرد ایند و بر سر از بام قلعه شیب انداخت و زرش را
ناسود و هر روز مستحق کرده علی هذا از طرفین ماده این معادات روز بروز تضاعف میکرد و ایدله
قصد و مکاید تر لوف می پذیرفت در سنه ۶۰۰ سنه الفتن و سوسه و دکن الدین مسعودی از خدمت
سلطان جلال الدین مسعودی لشکر او بود بهار الدین ایاز را از عجاج کرد و اسبابک را غارت
با چند دو سح بناد با خوره فین بر و بجوار برخت و ظل تربیت ملک اسلام سنج جمال الدین توسل
حکم آنکه العصبیه من الدین و اعانه المسجیر فرسین الملوک موزید او را با عراز بقی نمود
و معاشرت استخطام پذیرفت و او را با لشکر در کین جای حال و حال دو انق هر از دینار و اویا
لشکر را از مال خاصه تعیین کرد پس بظاهر ملک اسلام لشکر کشید و مسعودی را بعد از مقاتلت منهنم
و برف جزه لارک و جویون از سر جویون برون رفت و چون دانست که در کین لشکر نماید و غاصه
عطفه کرد و لشکر انجا کشید و دست عارت بر کشید و زیاده از دو دست تومان زر و ابریشم و دیگر قاشا
از اموال ملک اسلام و تجار اطراف حاصل کرد و باز چون بالا بر روی دریا روان شد و کار او بدان غمت لونی
یافت اما گوکب طالع مسعودی در جهت در طریق محترقه ماند از طرف هر روز خیز و بویخ انار ایاز دراز کرده
و از طرف فین لشکر کیوان رفت ملک اسلام قیم انتقام فرسین بهار الدین ایاز با طوی طالعی که مسعودی درون
مشری سعادت او بود و نه خینا که نشا خوان نصرت او بهر روز رفت و خطبه و سکه بنام ملک فرط الدین
احمد بن ابراهیم الطیبی درین کرد ایند و حکومت اشتغال نمود و طریق مطا و عمت و معاشرت مسکون است
در سنه ۶۰۰ حسن و سعید بهار الدین ایاز بر اسیاط و مصلح انجامی عانم آن طرف شد و در الاتفاقا
میان ملک فرط فی الدین و بهار الدین ایاز بر اسیاط و مصلح انجامی عانم آن طرف شد و در الاتفاقا
چون بهار الدین ایاز تفرس کرد که در قصد او اندیشا فیه و جواسله اظهار اظلال و مطا و عمت میکرد و
مکن نیست که حقوق نعمت و تربیت ملک اسلام را بکفوان معابل کردیم و من بمنه خور در رسته سعید
وضع و زر و مخلصان منحوظ میدیم اما اگر بر ظرافت توقع قصد از عجاج خود را منشا بد کنیم تا جارجانیت عهد
وسی مهمل نگذاریم و در نظر حکم عقل و عرف معذور و مشکور باشیم چه **ع** فلوکان لی باسان الملت و اجداد
و کینه راس اذا مال اصطلا عتقا

باید معلوم باد
معناه بحدی که
برای هر یک
چون

باید معلوم باد
معناه بحدی که
برای هر یک
چون

الطیبی

کتابت در این کتاب
بسیار است
و در این کتاب
بسیار است

جنگ

و در این کتاب
بسیار است

بیت سر در خدمت نیست بانی کاری در جان سخن است نیست کوچک سخن و نیز ملک مغرب و اوردین
مصلحت نباشد اعتبار آنکه جانشینان مجاز به اختیار کردن در اینان بر خلاف ارادت از نفس نیازند
تا بیخ زدن چه رسد **و** لَنْ يَثْرِبَ نَسْمَ الذُّعَافِ اَقْوَالَهُنَّ **و** مَدْرًا لِيَتَهَيَّأَ لِدَيْهِمْ حَرَبًا
باری این نصیحت را هیچ تا نری بنویس و از ظرفین لشکران دایم مستعد و محتاط آمدند دارند در میان
روزی ناکاه بعضی از مجتهد جنگ در بهو گشته و دو سه تن بر قتل آمدند و طرفین را چون تیغ در کردن افتاد
طلح و ب در رو کشیدن و مردان کارزار در رو کشیدن لشکر جاشو چون کوبه ایاری را از دور مشاهده کردند
تیغ غدر در لشکر اسلام بستند خلق بسیار تلف و غلبه نمیشد گشته و باقی راه هر یک گرفتند و از حالت
در روز ششم ماه رمضان این سال واقع شد و در این روز با وجود این که قدرت بر قاعدت معصوم بخدمت
ملک اسلام پیوست و مشغله لشکران خود را که قتها سردا بستند و زو شانه و عورت حق ولی نیست را
با شرط ادب رعایت کرد و با آنکه او در مبارزهت بمقاتلت با این بنویس و مواضع و تخشع غنچه و ملک اسلام
را اجازت انحراف حال در سهو رسیده و تعیین چون از حکم بر لایع معاطعه بر و خرد مالک فارس
بر ملک اسلام مقرر گشت حکم رفته بود تا بویک مغول و مسلمان هر روز روند و ایاز را که دعویانیت
و استعلال میکند و در کرد اندر کن الدین سعید با تمام اخبار کسب کرده خدمت اسلام پیوست
و پیوسته کرد که او قاید لشکر باشد و حکم آنکه هوأ عرف الشمس ارضه این هم را او کفایت تواند کرد
و در محاربه او **ع** ان گشت ریحا فقد لاقت ابعصارا بر تو اند خواند و یکدیگر با یکدیگر جنگ این
سخن زخم ارتضایافت و بدین التزام موجبات وحشتی که هنگام قصد دو تاخته کسبعت گرفته بود
ضیامنسیا گشت بهار الدین ایاز چون از مطابقت و مواضع دشمن قدیم اکاسی یافت رسول
فرستاد و در نوشتهها که بخدمت ملک اسلام ارسال کرده بود از درجه توابع بخدمت مجاورت نمود
خلاصه بیخام آنکه سعید لا سعید الله بخدمت آمد و تملیح و تملیح سراب لغو را از آب هو غنچه
زینهار با و اعتقاد تو نماید و نیز صدی که بیای خود در دام انداخته گشت نمود و او را مواضع نماید
تا بند بصوب خدمت مبارزه نماید و همان بند دوست داد و محض قدیم باشد
و چون در اعتراف او از میان منقطع سعید بهر چه مقتضی ارادت آنجا باشد که اشتغال بنویس
این سخن که محض عقل و شهامت و صفای صدق اطلاق بود بر غرض و کیدت او عمل افتاد
و با جنت لول که مغول و چشم سول و ترکمان و رجاله ای مشغول گشته و در آن از سبیت
نومان ز در مصالح انفکاد بویک حرف شد و ملک اسلام لشکر از راه خشک بهروز و ستلا
وضو

و در این کتاب
بسیار است

و خود عازم دولتخانه شد تا از ظرفین او را مشغول دارند بهار الدین ایاز چنانچه مقتضی فرم این حال باشد
مستعد کار گشت و در نجات و روان را بر طاله جاشو تعبیه کرد و ذخایر بسیار در جهازات معده
و متوسل بغایت ارضی **س** من استعان بغیر الله فی طلب فان ناصره بجز و خذ لان
سفاین را بر روی آب روان کرد و بر قاعد بر زبان رسولان بیخا هار لطف آمیز می فرستاد
و التماس صلح مستلزم نوح باند میکرد چون ملتین با بیجا بقرون نشد دل بر بهو بنا بهار و منا جرت گشته شد
زلفه خاطر فرود بیست **س** سداز گوش تا جنگ باز افکنی **و** کر چند دانی کوه بشکنی
و کر زانگ افند بناچار جنگ **و** جگر باید انجا و نخی درنگ **و** در میان آب مقابل جهازات و لشکر
ملک اسلام که بر ساحل ایستاد بودند لشکر انداخت نزدیک بهو که نفقه لشکران او سپیدی شود
ناگاه از ظرفین دوم صاخر شایان با نوع قوت جهت ملک اسلام می آوردند هر دو را مغناضه
بگرفت و بعضی معتمدان جهاز را قتل کرده و با آنکه از وی نغالی ان را فاشه نصرت نمود طالی
از جهت ذخیر و اعمی حاصل آمد لشکران ملک اسلام از تنگ قوت در رخصت بودند و از اطراف
ولایات علوفات را نقل با سبیت کرده و ازین جهت بعضی تلف کردند و برخی کریمت از وطن رفتند
پس ملک اسلام این رت و موهو تا لشکر در پی مکا و چه شروع نمایند چون جهازات بر روی آب روان
کردند ملک بهار الدین پایبند **س** انو فتکات یشغل ایون خطنها من الجس حتی لا یبری الفرس مولا
گناره گرفت چند آنکه جهازان در مضیق خود ماندند پس دو نجات را که در سرعت سیر بر روی آب
خواهت جلا سوابی دارند **ع** مگر مفر مقبل مدبر معا از عقب ایشان چون فوج موج
مغرق در راندنی مجا بانه مجال مجاورت یافتند و نه مکان مکا و چه و نه مکان و اجوت تمامت
جهازات را دستگیر کرده و اکثر آن لشکر بشمشیر بر او و به پیش عوب مثال خنجر خون ریز
سده را در جوف بطن اکوت یونس وار جای دلو و بران پسند نکرده و هم در حال قاصد در تاخت
وسه روز غارت کرده و بعضی را که بفر بنا مید بودند و خزاین و غایب احوال آنجا برده مجاصر
جلدی و طما کرده بسواصل رفتند چنانکه بیرون از یک جلیه سماکی در تمامت تا ندر و ناموس ای
اختلال یافت امیر معوی راست **س** از یاره دار باران خالی شده دیار و ز جمله پوش خون خالی شد
ظفا کشیده بلر آناد او خاتک **و** لیل بدامن و شی و دامن صلل **و** روزی با یکی از افاضل اصفا
و اکام اخوان الصفا در جرید معافات نسبت **س** ان لم یکن شب یوتدیننا فالفضل قلم لنا مقام

بیت الفیضه

بیت الفیضه

بیت الفیضه

بیت الفیضه

بیت الفیضه

بیت الفیضه

این کتاب در این کتاب
بسیار است

بیت الفیضه

و اگر کسی این صفات متناسقات را برنج و زردی حمل کند و کاتب موطوطی بنده بعد از اتمام
از خاطر خود استفسار نماید مملکتی که من لدن آدم الی هذا العهد از افق شرق خاوران تا قوس غنچه
غنچه قروان و از بندار طالع شمالی تا منتهای طالع جنوبی از وکیم و بضاغ و طریف بر اینجا
تعل می کنند و در عوض آن خار و خاشاک و کل و سنگ ریزه و انواع عقاقیر می شناسند و هرگز
از آن دیار بضاعات را زرب هیچ موضع نفوسند الا ماشاء الله بهر آینه این حکایت را از اطراف
داند بل این اوصاف بود ایضا انصاف استحقاق نمود و مع بهره اخصایل و الشیامل استماع
عصا آن که گفته عصبها السموات و الارض استماع افتاده و ما پیش از نور آن وضع
اقایم سبع و صورت مکنون از زمین که هر چند باک مناسبتی با این کتاب بنده اما مقصود
مطالعانه نسبت تحت آن مالک یا مالک ربع سکون معلوم کرد و وسط که زمین بر پایه
مشرق و مغرب و دایره نصف النهار که در دو برز و ایلی قایمه مقاطع شدند چهار ربع
متساوی منقسم میگردد ۱ ربع شمالی مشرقی ۲ ربع شمالی مغرب ۳ ربع جنوبی مشرقی ۴ ربع
جنوبی مغرب و این چهار ربع شمال مشرق سکون است مشتمل بر اقایم ازین ربع
سکون نیز آنچه توعل دایره بطرف شمال از غایت سر ما موطوط و ارگاه حیوان نمی تواند
بعد و آنچه تعلق بطرف جنوب گرفته از خط حرارت بحرق همین کسبل مساحت بسط صد
سی و دو هزار هزار و چهار صد و شش نزد هزار و ده میل است مساحت عموده هشت هزار
هزار هزار و صد و چهل و سه هزار و سیصد و بیست و شش که بیت و چهار هزار هزار و چهار
صد و بیست و بیست هزار و نه صد و شصت میل باشد و نفوذ هفت هزار هزار و هشتاد و نه
نوزده هزار هزار و شصت و چهل هزار ذراع و چهار هزار هزار هزار و هشتاد و شصت
هزار هزار هزار و هفتاد و چهار هزار هزار و دو بیست و چهل هزار اصبع و بیست یک هزار هزار
هزار هزار و صد و هفت هزار هزار و چهار صد و هشتاد و چهار هزار و چهار صد و چهل هزار
سبع و نه اعلم طول و عرض و تعدد گوشه هر بلدان از کفایت بخار آن و ثقات مساوان
که در تمام اقامت اینجا اندازه اند و درایت تجف و استکشاف او اختصار برین وجه توفیق
برین وجه توفیق اقال که ملیبار از حد کمور تا خط کوم مقدار سیصد و شصت زمین است
دیوله او مبتداء کنیایت تا حد ملیبار از آن چهار صد و شصت باشد و سوالک صد و بیست
و پنج هزار پاره شهر دیده است و مالوا هزار هزار و هشت هزار و نه صد و سیصد و هفتاد است
در قندلو

در قندلو
در قندلو
در قندلو

در قندلو
در قندلو

در قندلو
در قندلو

در قندلو آمد و تا تاریخ بنیال این کتاب سی سال باشد که با آن مالوا بتقدیر طاق الارض و السما لواء
سلطنت و و کشف و در دل خاک زمین شد و میان پسر او و وزیر بساط منازعت گسترده گشت
و بعد از مجاد و مقاله هر یک طاقی را از مملکت بدست و گرفته و هر سال از بیشتر اطراف هند به اینجا
می برند و اموال و تخم و قند و فراخ شایخ و برده و کرامین عارت میکنند و هیچ تفاوت بدان راه
نمی یابد که کجاست اسم عالم است هفتاد هزار پاره دیده و شهر است تمامت معوز و لای از غرق
نعمت و سرور و در فصول اربعه درین دیار هفتاد نوع کل رنگین بر بار **سحر** از اعتدال و اول جمادی
اگر بگویم قلم صورتی کنند نگار و العجب دیگر ریاضین نه تکلف ریاضین تطلب موجه باشند و همچنین
سحر دی و مهر و آرز و قوتین همیشه بر از لاله بینی زمین هوا خوش کوار و زمین نگار
نه گرم و نه سرد و همیشه بهار و زراعت غلات شتوی را بنداوت ایچه که کشیم نام فارسی
می کنند و بعد از ادراک و امساک نیز عارت صیفی آغازند و از ترویج بازه ابر از تربیت دهند
و ناک می سازند که دروم درین سال مقام در سال دو نوبت در اعیان تر صیح باید و قوت زمین
تا حدی باشد که شجره القطن چون بید و چار بیج آورد و شاخ آن بزرگ گسترده و سالها متواتر بر سر
دهد و اگر فارغ دلی باشد که بهمت باستقصاء احوال اینجا مستغرق گرداند و از معجزان و ممالک
اخبار باز داند و روزگاری بتعلیق و تلعیق و تشوید و تبیض صرف کند از ادای عیب
یک از آن متعقی ننو اند شد تا بدان چه رسد که کاتب این موطوط از روی هوس بر حسب الکلام
بجای الکلام فی کل مادی انا فی واد و انت فی وادی از هر کسی استعلام استعلام کند و احوال برای
اعلان صنایع آبی و اظهار بدایع نامتناهی متاملانرا بخیری و تذکری واجب می داند و القیاس
علی البلیه میخواند و اما معجزه که از حد تو علم است تا خط بیلا و در قریب سیصد و شصت
سواحل در طول ایشان باشد خود را دیور کو بند و معجز است این لفظ یعنی خداوند است
و پیوسته طریف اخصی چیر و ما چین و در وایع بضاغ بلاد هند و سندان سفاین بزرگ آن را خاک
گویند امثال اقبال تجوی بخاش الریاح علی سطوح المیاة بدایع مواصل باشد و معموری و اریح
فارس خصوصاً و زرب و زنگ بوی دیگر بلاد عموما از عراق و خراسان تا روم و زنگ از آن حاصل
و معجزه مشابه کلید هند اقاله درین چند سال دیور کسدر بندی بود و سه برادر داشت هر یک بر طاق
استیلا یافته و ملک اعظم و زبان الهندی الدین محمد الطیبی مدتها در آن طرف بر طرف که طرف
در مطارح لطایف نیز جولان میکنند و دل در مسارح بدایع سیران بنامیب و وزیر و مشیر و صاحب
مدیر

فردین

صیاد
فردین
فردین

جنگ

Handwritten notes at the top of the page, including the name 'سلطان محمد تیمور' and other illegible text.

او نیز ای مقاومت با علاء الدین نداشت شرف خویش گرفت و بجانب دیار هند رفت علاء الدین غنچه را غارت و قتل
فرمود و آن مالک او را استغنی شد و در دلی مقام ساخت و خسرو شاه در سده حسن و حسین و حسیام بر طاعت کرد
سب بنجه جد ترا شکست از بنجه تو من بکنند انجمن مع الحنیز کبر و یکبارگی طبع از دولت غزنویان منقطع
گشت علاء الدین بر از زلف کان خوراشاه سام بن احسن بن عیاش الدین ابو الفتح محمد و شهاب الدین ابو
المنظور بکومت نصب فرمود چون سلطان عیاش الدین در گذشت سلطنت آن مالک با نولد در برقه تصرف
سلطان شهاب الدین غور آمد در بر حال این دو بیت از زبان خاتم روان گشت
تا چند خوری غم و کشتی بار جهان یکسان شمرای دوست کل و خار جهان هر کفلی یکی آرد و دیگر ببرد
بعثت باز بست کویا کار جهان تا زمان سلطان محمد گش که در آفرینش نور سده الهی و کسما بر دست
جذب نمود و ایشی گذشتند سب او نیز گذشت این کدر گاه و آن کبیت که نگردد برین راه چون طومار
اغار او بقیع منشی آجال بپایان رسید و خلقی نداشت قطب ابیک ملوک در حکومت استقلال
و عورت و کارهای نظیر در عهد دولت او تیسیر پذیرفت و چون ملک سعادت را ترک گفت
و فرزند نرینه نداشت علما ایلمش نام جای قطب ابیک گرفت و سلطان شمس الدین هندوستان
در اقطار شمس الهنگار شهنشاه ریافت و غزوات و فتوحات او بسیار است بیعت ملزمتیاب و قبا
و موت لمن بغشاء و هو متعج له نغمه ان جاد سجا بحسب و اوفی اذا ما اغتاط نکیبا و رزع
مدتی مدید در چایت حوزه مملکت و محافظت این سلطنت آثار صرامت و بسالت و محایل
صن ایالت با ظهار رسایند چون از منزل فانی کوچ کرد از روی دو سپرد و ختری ماند جلال الدین
و ناصر الدین و رضیو مالک و الفخ خالان و قلع خان و سنکر خان و ابیک خطایی و نوروز بیگ
و مراد و حسن عجمی بر جلال الدین غلو کردند و متوق ولی نعمت بگوان مجازات نمود راه آمد و غواش
سپرد و دم استیصال و استقلال زد جلال الدین که کینه در سنور سده اعلی و حسیب و ستاه منوج حفره
شکوفان شد و قلع خان و سنکر خان نیز از الفخ خان مستوحش شد بر عقب جلال الدین روان شد
بس الفخ خان عشیره جلال الدین سلطان را رضیه که شیمی حرضیه داشت بر تخت مملکت بگردد
و خود را توفیق و فاتح و حاکم و مشیر امور مملکت بود از آن طرف شکوفان در باره جلال الدین سیو عیاشی
نه نهایت مبدول و موه و بر بلخ دلو که سالها بهار در بلخ که در آن حدود اندر دد و هند و اورا مجوزه
ملک موروث رسانند و کزاد آنرا از خار و فاشاکی بر فاش مالک که از با سحر و سحر
صفت دارند بر استند کردند جلال الدین و اجعت کرد و سالی بهار در بلخ تمام مصاحب شد
اولایت

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including the number '81' and other illegible text.

اولایت
تجیز که سرحد دلی بود از آنجا بیشتر نتوانستند رفت مراجعت کردند بس جلال الدین حدود کوه و اور و کوه و سورا
ایل موی بودند در تصرف گرفت و بخیر و از کل اضطرار فرستاد گشت سب اینجا که مراد است رسد سمیت وادی
و اینجا که مراد است مراد است رسمی نیست بعد از مدتی الفخ خان سلطان رضیه را از وزارت در کنار نعم الحسن القبر
جای دلو از خاک هر چه زکس و سبیل که سرزند آن چشم نیکوان بود و زلف دلبران از فاکر جلاب که کس
از بس که فغنه اند در سده مکران بس ناصر الدین را که دختر او در قید رویت داشت کلاه سلطنت بر سر نهاد
سب چهارچین است ساز و نهال زبیدست بستند بدیکر بباد چون دو سه سال برآمد با آنک اسم سلطنت
بجد داشت و حاکم رد و قبول بارادت الفخ خان شکوه بود و باز عوق عذره چون طلق و غدر زلف حمد برین
سزا است تا بطن شد و داملا خور را بقتل آورد و دو بیعتی کاتب حسب حال آن مولف هر روز در اغوش کند اما دای
هر خطه رسیدن غم گذاردی این شاهزاده فخرش عروسیست ولی هر روز در اغوش کند اما دای
الفخ خان چون عرصه ملکی از معارضان پاک کرد و خود بر سر سلطنت پای نهاد و او را سلطان عیاش الدین
دادند و فریاد و شکر در جرم ضبط و قید فرمان آورد درین حال بر خضاع کرد که خاک بر آمد کردن
طبع است که مکر فلک سرکش در عهد اولم خواهد شد با عروس و کسیر پیوسته ملک در کنار ورام او دام گرفت
ناگاه کین کشای اجل تا حزن آورد و جواب تمامت صدای او که درین مدت دیگر از اندیشند بود
در کشایک ناوک قدر از قبضه لاورد لغدرت بدلو حاصل ازین عالم فانی مابین بود بعد از چند روز
و نگاهبوی موفور و ذخیره جهان باقی چنانک فرمود ان الله لایحب کل خوان کفور پسرین
وارث تحت و افسر و مالک محو بر مالک و لشکرند در مدارج این چالات از حضرت هو لا کو خان
بر بلخ دریا ستحضار ملک حر الدین پسر و فاکم که فاکم سبند بود تغلا یافت چون اینجا رسید
ملک شمس الدین کرت و خداوند زنده بر غندی بواسطه مادر که استیجاش او را ستم کرد ایندو در هیچ
حال او مبالغه نموده تا او را با جدم ملوک و دوستکان بیاسار رسانند درین حال ملک فیر و زکره از جهت ناصر الدین
ما بارت خلیج موسوم بده عازم دلی شد و بر سلطان عیاش الدین را ملازم و بجزات پسندیدت تعرب
جست و او را اینجا قلمت مولتان که سرحدیست نام بود و موهو نام جمال عدا طت لشکر مغول مسدود
داند بدین خدمت جدم گاهی مواظبت نمود چنانک عاشرت اهل حد و نفاق باشد با زبردت
و نایق قالنفاق له نفاق او را بعد از همت با حصول تمت نهادند از دلی او را استعانت رفت ملک
فروز مراجعت نمود و از خدمت سلطان خایف می بود چه وقت ما اذا اغضبت ستمها
هر چند استحضار او کردند عزیمت او و قتل میکرد و بر سلطان از تسویف و کلف و تقصیر و توقف او در غضب شد

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including the name 'سلطان محمد تیمور' and other illegible text.

جواز نامه عالم فاضله توکال ابن طال کرخت عازم بندکند چون تیغ خورشید از تیغ کوه برداشت و جهان را بنفش
ملعان چون خورشق و سدیر بنکاشت نزلوه ایلمی و ستلا خدمت ایمان و از وصول خود جیارت شرف کشی را
و اجوا بسازد کبری موفت و اجارت انفاق اقبال اعلام کرد باید و خان نیز جوابی منضم انفاق و قبول مودت
و تعلق خاطر و پیجی بوصول و قرب ملاقات گفت و میخواست رفت که اقا و اینی لباس معالفت مجده و اسباب
موافقت نمود کرد اند و سخنی که باشد تمام کرده شاه زاده متوجه ارض خود گردید شو چون از پستان
صبح شیرین با شیر کوشید و در پستانه افق شکوفه نمود بدید **مؤلف** بقبر رذیوار مشرق بر هیچ خشت از این نذر
بر دوش بر رفته میمال حاضر کشنده با لشکری آراسته قوم اذ البوار دعا و قدر کفوا
تسربل الشمس اذبال الغرایب **بیت** ترکان ملائک رخ دیوانانند در دست بهم خنجر و ساغر دارند
در برنم کوی ز لعل کوی پیا شنند در زرم کوی تیغ خنجر بارند رعایت طرف احتیاط دفع سوءالطن
را برد با تنی چند معدود از پیش لشکر برانند و بواقی با سلاح بر جای خود توقف نمودند
اقا و اینی یکدیگر را شرط اعزاز و رسم خدمت تقدیم کردند و از هر جیش کلمات ملکی را حکایت نزلوه
سکن ایچوقا کس فارس و عراق که با رعنون خان تعلق داشت تازه کرده یعنی چون مالک در تصرف
باید و خاستن معاینه در باب آنچه معدود است از عقایل ملاک موروث بر خلاف توقع می نماید
ایمان ایجاب طلسم را بطریق تعلق زبان دلو و گفت آنچه مملکت است هم محبت مشارکت دلا
بیهات زبان حال نزلوه این بیت استهلالی کرد **مؤلف** مطالبت زلفت بوسه بی کردم
ولی جرعه مرا تو مخالفت دلوئی آورده اند که چون کثیر عزه این بیت از قصیده مشهور گفت
قضی کل ذی دین فوفی غریبه و عوه مطول معنی غریبه بعد از بدی غلامی از لکن کثیر با باغی
تمام بر لطاف اجار و عوب تطواف می نمود و من حیث الاتفاق پیچی عوه رسید **مؤلف** الا اضربا بامحیبه
او داندیها اورفاق النالی بل کل الکلال علی ملک البری بل کل انجا رتک اولهی در شاه مساد
ند سبق موفقی با عوه معامله کرد چون خون و مال عاشق بومعشوق در مذمت عشق طلالی بناجاست
و با حجتی ستیاب باشد دادا مدافعت می نمود کسی غلام را بر کیفیت حال عزه تنبیه کرد روزی عود را
گفت و الله لقد صدق کسیدی حیث قال فیک فانشد البیت بس غلام با مال تجارت که مرا یکم لکن
واست و رسول دوست بود **بیت** یا جنبا و جنبا و جنبا وجه الرسول وجه جرح المرسل
پیش کثیر حاجت و قصه را حکایت کرد او را گفت است جرح لوجه الله و للمال کله لک عوه و ابیاعه
البیت ایانا این بیت بدین واسطه مشهور شد و بر صفت ذکر معاشقت ایشان در اقراء رواه افاک

کلیات
کتاب

سبحان کل نور رسیده از دست بدست در مجلس انس می بگرد آیندند تا روزی زوجه عبد الملک
عروان ام البنین عمیره عمر بن عبد العزیز که ملکه عهد و عقیده حرم ظرافت بود عزه را احضار و از وی
سوال کرد مایه الدنی بطلایک به کثیر نسی شوه قالت و عدته یقبله ولم اجب بها و فالت انجزها
و علی انما چنین گویند که ام البنین بواسطه این کلمه چهل رقه را از قد دقتی از لور گردانید و گفت لیکن لم اقبها
مؤلف ای روز مطالعان بر روز بدیدار تو خوش افانده ما نیز خوش بگذشت بس فرار نیز افاک کنوا
فدا که کار طوی را ساز دهند و سر حقه طمسات باز کنند برین سخن عان با اردو با خود نمانند و خطا آورده
ظاهر شد و او را بر عنم انگ در طوی بر شاه زاده دهند و دمه و دار اندیشه دمی دهند و اندیشه که در طی
دارند در طوی ساخته گردانند اما هر کرا فضل کرد کار مالکی و ما تف اقبال منادی باشد هر اینکه از میان
امان باید و مخالفان قاصدان هر چند صاحب قدرت و شوکت باشند بی مال بهانت و اذلال کرده شاه زاده
مویب نباید عقل و نور و زبیر و حرکت از سجنه حال نفوس گردند عقاید دشمن مخدول بر مکاره منطوبست
و ضایر اینان فنون اقبال مجوسی و نیز در عالم ملک هر کاری را وقتی و مقداری موقت و معین است
و کل شیء عند بعد از در هر مکانی بر مانی مخصوص قدم شروع درمی توان نهاد و تقدم و تاخیر هر هنگام
موجب مذمت و شکر آفات و الامور موهوبه لا و قاطعت بتوفیق ربانی و کلمات سبحانی اعظام
مراکب عزایم را بجام افعال بلیم گردانیدند و در کیشب سه منزل مراجعت کرد **مؤلف** حتی تبدی الصبح فی جبانه
کالما و یلع فی حلال الخلیب چون نمود ز قاف جرح چارم کسبج سبیده دم برودم ایمان
از مراجعت شهزاده که عین معیجت موافقان دولت و مستعدی معاطب و مصایب مخالفان سلطنت بود
خبر یافت بس بر افات زمان فرصت و اضاعت اولن خلعت کربان روی نیز در آینه تخیل خواستند
صحت بی حاصل و فقه **بیت** من اغفل الحکم ادمی کف ندما و استضحک الضم من ابکی السیف دنا
شاه لک از راه ایلمی دستلا و فراموش که با اقا خان دل بگدلی و سر هم سر می داشتیم و باعث رغبت
از خراسان اطلاق و ولای ایمان بود بل چون امارت افلا امر امشایره کرده اندیشه مراجعت بر اقامت
غالب آمد ایمان بکثرت لشکر و نظام حال سلطنت مغرور شد و عمل فالت رای و فقور تدبیر بر این طرف
کرد و خود در غلطی عظیم بود بس بر بیخ طلا که ملک اسلام جال الدین حاصلات ایچوقا رس که در مقاطعه
ادبیت با بیچیان نزلوه رساند و سال دیگر را املاک بنواب لیز حضرت تسلیم کند در صحبت ایچیان معیج
ایشان امیر بزرگ کور نامور آن بر بیخ بسیر از رسید و نزلوه نیز تنهید و تدبیر بر بیخ و فوه بود که
وجوه بوجه طلب دارند و عذر نشنوند و مهلت ندهند و زربستانند چون مضمون احکام را
استماع کردند

۱۸۴
عزایم را بجام افعال بلیم گردانیدند و در کیشب سه منزل مراجعت کرد
مؤلف حتی تبدی الصبح فی جبانه
کالما و یلع فی حلال الخلیب
چون نمود ز قاف جرح چارم کسبج سبیده دم برودم ایمان
از مراجعت شهزاده که عین معیجت موافقان دولت و مستعدی معاطب و مصایب مخالفان سلطنت بود
خبر یافت بس بر افات زمان فرصت و اضاعت اولن خلعت کربان روی نیز در آینه تخیل خواستند
صحت بی حاصل و فقه بیت من اغفل الحکم ادمی کف ندما و استضحک الضم من ابکی السیف دنا
شاه لک از راه ایلمی دستلا و فراموش که با اقا خان دل بگدلی و سر هم سر می داشتیم و باعث رغبت
از خراسان اطلاق و ولای ایمان بود بل چون امارت افلا امر امشایره کرده اندیشه مراجعت بر اقامت
غالب آمد ایمان بکثرت لشکر و نظام حال سلطنت مغرور شد و عمل فالت رای و فقور تدبیر بر این طرف
کرد و خود در غلطی عظیم بود بس بر بیخ طلا که ملک اسلام جال الدین حاصلات ایچوقا رس که در مقاطعه
ادبیت با بیچیان نزلوه رساند و سال دیگر را املاک بنواب لیز حضرت تسلیم کند در صحبت ایچیان معیج
ایشان امیر بزرگ کور نامور آن بر بیخ بسیر از رسید و نزلوه نیز تنهید و تدبیر بر بیخ و فوه بود که
وجوه بوجه طلب دارند و عذر نشنوند و مهلت ندهند و زربستانند چون مضمون احکام را
استماع کردند
عزایم را بجام افعال بلیم گردانیدند و در کیشب سه منزل مراجعت کرد
مؤلف حتی تبدی الصبح فی جبانه
کالما و یلع فی حلال الخلیب
چون نمود ز قاف جرح چارم کسبج سبیده دم برودم ایمان
از مراجعت شهزاده که عین معیجت موافقان دولت و مستعدی معاطب و مصایب مخالفان سلطنت بود
خبر یافت بس بر افات زمان فرصت و اضاعت اولن خلعت کربان روی نیز در آینه تخیل خواستند
صحت بی حاصل و فقه بیت من اغفل الحکم ادمی کف ندما و استضحک الضم من ابکی السیف دنا
شاه لک از راه ایلمی دستلا و فراموش که با اقا خان دل بگدلی و سر هم سر می داشتیم و باعث رغبت
از خراسان اطلاق و ولای ایمان بود بل چون امارت افلا امر امشایره کرده اندیشه مراجعت بر اقامت
غالب آمد ایمان بکثرت لشکر و نظام حال سلطنت مغرور شد و عمل فالت رای و فقور تدبیر بر این طرف
کرد و خود در غلطی عظیم بود بس بر بیخ طلا که ملک اسلام جال الدین حاصلات ایچوقا رس که در مقاطعه
ادبیت با بیچیان نزلوه رساند و سال دیگر را املاک بنواب لیز حضرت تسلیم کند در صحبت ایچیان معیج
ایشان امیر بزرگ کور نامور آن بر بیخ بسیر از رسید و نزلوه نیز تنهید و تدبیر بر بیخ و فوه بود که
وجوه بوجه طلب دارند و عذر نشنوند و مهلت ندهند و زربستانند چون مضمون احکام را
استماع کردند

نقش سکه دمان و نورجهه اذنان سازند و در مغسل بقیه بآب حسن الثابت اوساخ او را در او و اوصاف
انکار از وجود خود فرستند و معتقدان ملت قاتل الفیاضی السج ابن الله که واحد مطلق را تعالی
الله عا یقول الظالمون علواً کبیراً ثالث ثلاثه نسبت میدهند باطل صفت سلبی لم یلد ولم یولد
تصدیق کنند و انواع فوق ضاله را از مجوس و مشمس و شوی حکم و متن یقیع غیر الاسلام دینا فلن یقبل
منه متبع نمایند اگر کسی بمقراض لاء نغی سر شمع الا الله بر نداده بلام الف تیغ که عین مسیله
واقفوا المشرکین کافراً است شخصی او را میات دال دهند **لله** الا الله اشعاع انوار شرقی
مقراض و ارزان جنت آمد و طرف لاء اما طایفه یهود را بر مغض اشارت صاحب شریعت علیه الصلوة
والسلام مانعان نور و الظلام چون ملتزم اعباء جنت شده اند ایشانرا از غنا تیغ مسلم دارند و بنظر
استخفاف نگرند بفرود دولت فایده از عهد الصلیب احواد ضایع ساختند و از کلیسا اسید کلمهان
و صوامع مکه مجوس معابد و مساجد اسلام بر افراختند در یکدم عالمی از غم خلاصت و شرک کفر بنور
صدق ایمان راه یافتند درین فصل دی بر جای کل و کلین عجمه اعجاز بنوی شکفته و ستیزه
عذیب خوش الحان را ببلبل نوایان دین سید المرسلین از رخ ضار انتعاش لودنه الدن النی من صدیقه
الکون انوار حقیقه الاسلام و البس عمل فده الدین ملباس التیمم و التطهر و الاکرام الملاح علی الافاق
شموس انوار الاسلام فاشرفت الارض بنور ربها بعد الظلم نظم قلاید العقاید بتایم تمام الایمان
من بعد الانقسام فتح بفتاح الهدایه مغالی حواطر البعداء من الاستسلام و الصلوة والسلام علی خیر
الاولیاء الکرام ما تغایر الظلم و الانظلام و تسامع الشهور و الاعوام فیا طیب عهد و اوان و احسن
میقات و زمان قد عدا الناس سالیماً من یلوایب الحدیثان شارین من الدیر الذی خان دای
لدوله فان اذ من خیفه بأسه و خفته استیناسه و استقامه نبیچه و سلامه طبع سلم من اسلام
و فر من کفر و ساد من جال و قادم انقال و کلمه عد علی ذلک فوضی حکم و التعلو قلعل قرابیه
در شور یلمای دیگر خانان و در نوبت این جلوس مایون غلغل قل ادعوا الدین زعم من دونه
خوانان در عوض معارف مصایف پیش گرفتند و بر جای زفر و غیر تغیداع و ترفیض زید و عرو
کار بستند **سر** فیشر ب لکن فی اناء من الشری و حقیقا خوابیه الطلی والتراب و سحر لکن الخاء
ویکنر لکن الکوز مناقب بشهر این فتح و نصرت الایمان بالرشاه اسرع من النجم فی انقضاضه
با طرف مالک روان شدند و جهانیان را بدولت جاوید و دین مخلصه تمیت گفتند **سر**
یا فخره الامن بعد الیاس من فرح یا فخره الامن بعد الروح و الویل

از انقضاضه الکون
الایمان
الظلم
الانظلام
الاعوام
الشهور
الاکرام
الملاح
الصلوة
والسلام
الهدایه
مغالی
حواطر
البعداء
من
الاستسلام
و
الصلوة
والسلام
علی
خیر
الاولیاء
الکرام
ما
تغایر
الظلم
و
الانظلام
و
تسامع
الشهور
و
الاعوام
فیا
طیب
عهد
و
اوان
و
احسن
میقات
و
زمان
قد
عدا
الناس
سالیماً
من
یلوایب
الحدیثان
شارین
من
الدیر
الذی
خان
دای
لدوله
فان
اذ
من
خیفه
بأسه
و
خفته
استیناسه
و
استقامه
نبیچه
و
سلامه
طبع
سلم
من
اسلام
و
فر
من
کفر
و
ساد
من
جال
و
قادم
انقال
و
کلمه
عد
علی
ذلک
فوضی
حکم
و
التعلو
قلعل
قرابیه
در
شور
یلمای
دیگر
خانان
و
در
نوبت
این
جلوس
مایون
غلغل
قل
ادعوا
الدین
زعم
من
دونه
خوانان
در
عوض
معارف
مصایف
پیش
گرفتند
و
بر
جای
زفر
و
غیر
تغیداع
و
ترفیض
زید
و
عرو
کار
بستند
سر
فیشر
ب
لکن
فی
اناء
من
الشری
و
حقیقا
خوابیه
الطلی
و
التراب
و
سحر
لکن
الخاء
ویکنر
لکن
الکوز
من
اناقب
بشهر
این
فتح
و
نصرت
الایمان
بالرشاه
اسرع
من
النجم
فی
انقضاضه
با
طرف
مالک
روان
شدند
و
جهانیان
را
بدولت
جاوید
و
دین
مخلصه
تمیت
گفتند
سر
یا
فخره
الامن
بعد
الیاس
من
فرح
یا
فخره
الامن
بعد
الروح
و
الویل

در این فصل دی بر جای کل و کلین عجمه اعجاز بنوی شکفته و ستیزه عذیب خوش الحان را ببلبل نوایان دین سید المرسلین از رخ ضار انتعاش لودنه الدن النی من صدیقه الکون انوار حقیقه الاسلام و البس عمل فده الدین ملباس التیمم و التطهر و الاکرام الملاح علی الافاق شموس انوار الاسلام فاشرفت الارض بنور ربها بعد الظلم نظم قلاید العقاید بتایم تمام الایمان من بعد الانقسام فتح بفتاح الهدایه مغالی حواطر البعداء من الاستسلام و الصلوة والسلام علی خیر الاولیاء الکرام ما تغایر الظلم و الانظلام و تسامع الشهور و الاعوام فیا طیب عهد و اوان و احسن میقات و زمان قد عدا الناس سالیماً من یلوایب الحدیثان شارین من الدیر الذی خان دای لدوله فان اذ من خیفه بأسه و خفته استیناسه و استقامه نبیچه و سلامه طبع سلم من اسلام و فر من کفر و ساد من جال و قادم انقال و کلمه عد علی ذلک فوضی حکم و التعلو قلعل قرابیه در شور یلمای دیگر خانان و در نوبت این جلوس مایون غلغل قل ادعوا الدین زعم من دونه خوانان در عوض معارف مصایف پیش گرفتند و بر جای زفر و غیر تغیداع و ترفیض زید و عرو کار بستند سر فیشر ب لکن فی اناء من الشری و حقیقا خوابیه الطلی والتراب و سحر لکن الخاء ویکنر لکن الکوز مناقب بشهر این فتح و نصرت الایمان بالرشاه اسرع من النجم فی انقضاضه با طرف مالک روان شدند و جهانیان را بدولت جاوید و دین مخلصه تمیت گفتند سر یا فخره الامن بعد الیاس من فرح یا فخره الامن بعد الروح و الویل

در این فصل دی بر جای کل و کلین عجمه اعجاز بنوی شکفته و ستیزه عذیب خوش الحان را ببلبل نوایان دین سید المرسلین از رخ ضار انتعاش لودنه الدن النی من صدیقه الکون انوار حقیقه الاسلام و البس عمل فده الدین ملباس التیمم و التطهر و الاکرام الملاح علی الافاق شموس انوار الاسلام فاشرفت الارض بنور ربها بعد الظلم نظم قلاید العقاید بتایم تمام الایمان من بعد الانقسام فتح بفتاح الهدایه مغالی حواطر البعداء من الاستسلام و الصلوة والسلام علی خیر الاولیاء الکرام ما تغایر الظلم و الانظلام و تسامع الشهور و الاعوام فیا طیب عهد و اوان و احسن میقات و زمان قد عدا الناس سالیماً من یلوایب الحدیثان شارین من الدیر الذی خان دای لدوله فان اذ من خیفه بأسه و خفته استیناسه و استقامه نبیچه و سلامه طبع سلم من اسلام و فر من کفر و ساد من جال و قادم انقال و کلمه عد علی ذلک فوضی حکم و التعلو قلعل قرابیه در شور یلمای دیگر خانان و در نوبت این جلوس مایون غلغل قل ادعوا الدین زعم من دونه خوانان در عوض معارف مصایف پیش گرفتند و بر جای زفر و غیر تغیداع و ترفیض زید و عرو کار بستند سر فیشر ب لکن فی اناء من الشری و حقیقا خوابیه الطلی والتراب و سحر لکن الخاء ویکنر لکن الکوز مناقب بشهر این فتح و نصرت الایمان بالرشاه اسرع من النجم فی انقضاضه با طرف مالک روان شدند و جهانیان را بدولت جاوید و دین مخلصه تمیت گفتند سر یا فخره الامن بعد الیاس من فرح یا فخره الامن بعد الروح و الویل

اسلم و دم و ابوق و امک و انم و اسم و اعط و امتع و اضرو و انفع و ظل و وصل منابر اسلام بدار استدا
ایست یافت و نفعه مالک از نام و القاب پادشاه اسلام سلطان محمد غازیان او و خنده تر از آفتاب گشت
بدین اشارت اگر بر جای گوهر شهوار عصفه سحر سینه ساز کنند در نور است و می زبید و نرسد
این عوایف را اگر دعا دولت قاهره در اقایم سنج عویف صلوات حسن هم دم انفاس و در روزبان کرا
ظالمی هنوز از آذ حق آن معصم خواهند بود سینه چتر سپهر آسایش با و در کمال سالها نامحسوسان
مغایر ام بلا و کجمن سرای عالم فانی بنیال سمول عاطف مل و بشر نشتر شمع معدلت فایض چون ریاض
و کلین خوش فرم چون بساط دین پروری بدین این تزیین گرفت در بدین امور دولت و نور نظام
ملکت شروع رفت بنیابت و حکومت مطلق در مالک بسط و زلهما الله بسطه و کار هر یک بزرگ بنور روز
تغویض فرموده تا جنانک معقن رای رزین است در نصب خفص و اخذ و ده و تقییر و انفاق و حسن الخلاق
حکم فرماید و تین راهیات آل ملکوبات و بایز جات از مرجع یا مستدیر که افضل الاشکال است و شکل
الکره ابعد عن قبول الآفات نقل فرموده در میان سکه آل لاله الا الله محمد رسول الله نقش کردند و بر
ملکوبات دیوان حضرت الله اعلی که بتقدیم اولی بود معتمد داشتند و درین حال فراسان دور از نظر و خالی از
افکار بود طولا دای و ابان لکری که محل عمل بودند بدان طرف روان فرموده و تو کال کر تخمه بکون کرج پیوسته بود
و عصایه عصیان بر جبین بسته و کوفتک و او را کوفته بیا و درنده تا برسید بر تیغ گذار زبید و تیغ بال
و ایلدر و انبجرامی و چپاک و تمامت امر و جمعی که در قتل کینا توخان ساعی بودند از عقب یکدیگر بچشم میگردیدند
ازین ابواب چون فریخی روی نمود و شرط اشتات ملک بر عایت پیوسته با کرا عازم مشتاه
از آن شد و در راه صفر را سه المذکون خبر رسید که آستانان ع اللیل حلی فاندی با نلد
بچکان طواق را زله اند و در عهد عهد فراسان بلا اذا مض الزمان بجمه مجذوره و مناک مستطیل
دایه در سلط الله علیها این دایه بخصانت و ارضاع و تربیت و انما قیام مینماید حاصل تو پر ایله
احای بسیر براق با لکری که مکا وحت راعین همصانحت دانند و چون در حب ریون را طوی سبور
بندارند **سر** بکل شدید الساعین مجرب لدی الحوب ضخم المنکین ضارم ازاب امویه بگذشت چون
غیور **ملوه** قاموا بالعبود لاخذ ثار و ایقال النوایر فی القتال و لکن بالرشاه که در فراسان بودند ای
اقامت و سر مغاومت نداشتند و از بندگی حضرت استجاشت مدد و استیناف و استفاف عدو کرده
چون متعین بود که خوهیبت نور و دنی دیگر بق این جمله شواهد کرد **سر** و کیف یقفو الخیش وهو عرم
و کیف یلین الدهر الطبع و یولند و کیف یدل اللیت و اللیت ملبد و کیف یوم البحر و البحر و یوم
فلان یقول علی اوامه نه الحیر بل علی صیده
وکیل و امثالهم و اللیت و اللیت ملبد و کیف یوم البحر و البحر و یوم
فلان یقول علی اوامه نه الحیر بل علی صیده

در این فصل دی بر جای کل و کلین عجمه اعجاز بنوی شکفته و ستیزه عذیب خوش الحان را ببلبل نوایان دین سید المرسلین از رخ ضار انتعاش لودنه الدن النی من صدیقه الکون انوار حقیقه الاسلام و البس عمل فده الدین ملباس التیمم و التطهر و الاکرام الملاح علی الافاق شموس انوار الاسلام فاشرفت الارض بنور ربها بعد الظلم نظم قلاید العقاید بتایم تمام الایمان من بعد الانقسام فتح بفتاح الهدایه مغالی حواطر البعداء من الاستسلام و الصلوة والسلام علی خیر الاولیاء الکرام ما تغایر الظلم و الانظلام و تسامع الشهور و الاعوام فیا طیب عهد و اوان و احسن میقات و زمان قد عدا الناس سالیماً من یلوایب الحدیثان شارین من الدیر الذی خان دای لدوله فان اذ من خیفه بأسه و خفته استیناسه و استقامه نبیچه و سلامه طبع سلم من اسلام و فر من کفر و ساد من جال و قادم انقال و کلمه عد علی ذلک فوضی حکم و التعلو قلعل قرابیه در شور یلمای دیگر خانان و در نوبت این جلوس مایون غلغل قل ادعوا الدین زعم من دونه خوانان در عوض معارف مصایف پیش گرفتند و بر جای زفر و غیر تغیداع و ترفیض زید و عرو کار بستند سر فیشر ب لکن فی اناء من الشری و حقیقا خوابیه الطلی والتراب و سحر لکن الخاء ویکنر لکن الکوز مناقب بشهر این فتح و نصرت الایمان بالرشاه اسرع من النجم فی انقضاضه با طرف مالک روان شدند و جهانیان را بدولت جاوید و دین مخلصه تمیت گفتند سر یا فخره الامن بعد الیاس من فرح یا فخره الامن بعد الروح و الویل

در این فصل دی بر جای کل و کلین عجمه اعجاز بنوی شکفته و ستیزه عذیب خوش الحان را ببلبل نوایان دین سید المرسلین از رخ ضار انتعاش لودنه الدن النی من صدیقه الکون انوار حقیقه الاسلام و البس عمل فده الدین ملباس التیمم و التطهر و الاکرام الملاح علی الافاق شموس انوار الاسلام فاشرفت الارض بنور ربها بعد الظلم نظم قلاید العقاید بتایم تمام الایمان من بعد الانقسام فتح بفتاح الهدایه مغالی حواطر البعداء من الاستسلام و الصلوة والسلام علی خیر الاولیاء الکرام ما تغایر الظلم و الانظلام و تسامع الشهور و الاعوام فیا طیب عهد و اوان و احسن میقات و زمان قد عدا الناس سالیماً من یلوایب الحدیثان شارین من الدیر الذی خان دای لدوله فان اذ من خیفه بأسه و خفته استیناسه و استقامه نبیچه و سلامه طبع سلم من اسلام و فر من کفر و ساد من جال و قادم انقال و کلمه عد علی ذلک فوضی حکم و التعلو قلعل قرابیه در شور یلمای دیگر خانان و در نوبت این جلوس مایون غلغل قل ادعوا الدین زعم من دونه خوانان در عوض معارف مصایف پیش گرفتند و بر جای زفر و غیر تغیداع و ترفیض زید و عرو کار بستند سر فیشر ب لکن فی اناء من الشری و حقیقا خوابیه الطلی والتراب و سحر لکن الخاء ویکنر لکن الکوز مناقب بشهر این فتح و نصرت الایمان بالرشاه اسرع من النجم فی انقضاضه با طرف مالک روان شدند و جهانیان را بدولت جاوید و دین مخلصه تمیت گفتند سر یا فخره الامن بعد الیاس من فرح یا فخره الامن بعد الروح و الویل

در این فصل دی بر جای کل و کلین عجمه اعجاز بنوی شکفته و ستیزه عذیب خوش الحان را ببلبل نوایان دین سید المرسلین از رخ ضار انتعاش لودنه الدن النی من صدیقه الکون انوار حقیقه الاسلام و البس عمل فده الدین ملباس التیمم و التطهر و الاکرام الملاح علی الافاق شموس انوار الاسلام فاشرفت الارض بنور ربها بعد الظلم نظم قلاید العقاید بتایم تمام الایمان من بعد الانقسام فتح بفتاح الهدایه مغالی حواطر البعداء من الاستسلام و الصلوة والسلام علی خیر الاولیاء الکرام ما تغایر الظلم و الانظلام و تسامع الشهور و الاعوام فیا طیب عهد و اوان و احسن میقات و زمان قد عدا الناس سالیماً من یلوایب الحدیثان شارین من الدیر الذی خان دای لدوله فان اذ من خیفه بأسه و خفته استیناسه و استقامه نبیچه و سلامه طبع سلم من اسلام و فر من کفر و ساد من جال و قادم انقال و کلمه عد علی ذلک فوضی حکم و التعلو قلعل قرابیه در شور یلمای دیگر خانان و در نوبت این جلوس مایون غلغل قل ادعوا الدین زعم من دونه خوانان در عوض معارف مصایف پیش گرفتند و بر جای زفر و غیر تغیداع و ترفیض زید و عرو کار بستند سر فیشر ب لکن فی اناء من الشری و حقیقا خوابیه الطلی والتراب و سحر لکن الخاء ویکنر لکن الکوز مناقب بشهر این فتح و نصرت الایمان بالرشاه اسرع من النجم فی انقضاضه با طرف مالک روان شدند و جهانیان را بدولت جاوید و دین مخلصه تمیت گفتند سر یا فخره الامن بعد الیاس من فرح یا فخره الامن بعد الروح و الویل

مشابهت لولولالایر زبان میرانده و جو و با و جله سیر برید و طایر جان از زمین قالب برید اناطین
عقد بود دست توان گرفته بود **ع** بنوع این عقده باری در شمارش **س** ان مات مات بلا فقد لا
ابوعاش عاش بلا طوق و لا طوق **ع** مبادا مطالعان فی معاصرت نظر لعل در عذرا وانت تلوم ابو صدق
حدیث بنوی که جبلت القلوب علی حب من احسن الیها و بغض من اساء الیها **ع** این کلمات بنیاد است که
شیخ خاست و انتقام که نتیجه لوم طبیعت نیست دهند معاذ الله چه جای این حدیث هر کس که او را
ع تنوعت الاسباب الداء واحد **ع** بنظر اعتبار ملاحظه کرده باشد و معنی **ع** الدنيا تغر و تغر و تغر و تغر
چو لوت الدنيا فان لكل فرجة تریح **ع** و لكل نعمة تقه **ع** و لكل اوجاع تشتت **ع** و لكل توصل الفعاع **ع** و لكل تلاق
هر کس که آتی ولتی دانسته باشد بغنا غیر که با او دان چدمشکل مینویسند اما در مدار تجربه
حقیقت **ع** اذکروا الفاجر بما فیه و الاشارة للبریکفیه **ع** و حص حص مساوی و مخاری این بجا به شدیم از منتهی ایام
نشو تا منتهی ایام عمر بنیاد کار **ع** را فلاح حال مردم نهال بود و فعل و فعل و حسد و نفاق را و سبقت تیزی بازاری
اشتهار ساخته و زوسی راست **ع** بر سنده از جوایب کین **ع** بکینی زکس نشو آفرین **ع** این بیت معرب از او فی
گفته ام **ع** و چنانچه در ص او مطالب نعت **ع** لبعیم فی دنیا حسن ثناء **ع** و مع ما در اسباب علوم نقل و عقلی چیزی
داشت از و خاست اذ انزل علم زل بر لته عالم **ع** باز نمی اندیشید و بقوانین حکمت معاجلت این رد ایل و اواض
نفسانی نمی کرد **ع** اذ کان الطباع طباع سوء **ع** فلیس بنافع ارب الادیب **ع** و قال **ع** رسول الله صلی الله
علیه وسلم **ع** راس الحکمة التودد الی الناس **ع** چنانکه مجز صفاق **ع** در این بیان بالماس تحقیق گفته بر این عقلی
عقل را روشن و بر من آمد که تدر معاش زوره انس و سیاست اسباب مخالفت با ابناء چنین است و مملکت
مدیر دست نمی دهد و از **ع** بجا ارباب تجربه و قیاس در معنی انسان مدتی بالطبع گفته اند بهر آنکه کار کن
اجتجاج اقدانانی بخته شده و عمل هزار و یکم آن باشد که تا نان سرد نکند نتوان خود بس معلوم شد این نصیحت
نه ساز عتی که تودد و ستایع تواضع داعیه استیاس و ایلاف است و نظام معصیت عالم مبنی بر آن
و تکرر و تفرق و واسطه استیجاش و اختلاف و اختلال و تلاشی امور بل تلف نفس را اشارت بدان
دار و رض کرده شو که کسی را بهر از دوست مخلص شفیق **ع** و یار و محرم رفیق باشد **ع** و الصدیق الاوفی
لا یباع بالالوف **ع** و یک نفس در راه مناوشت و مناوات او قدم گزارده البته و اصلا حضرت هجر
و سخن این ایک تا بر منفعت محبت و مخالفت ان هزار تن در چهار اعتبار تجسد و هیچ حال در هیچ
منزلی از اندیشه غایب **ع** مکر و خدعیت و بخت آن دشمن ساکن و آمن نتواند بود **ع** و کسب و کسب و کسب و کسب
و عین روزگار گذارد **ع** چنانکه گفته اند **ع** و ما یکثر الفحل و صاحب **ع** و ان عدوا و اوجا یکثر
نقصه

در روز

نواز

نقصه کل و مقصد اصل **ع** این اطباء سبب تباهی و تنگی است ارباب فطرت را تا از فقد و این بود و بعضی در بیان
اولا بر این سخن در زحمت برزه دنیای دنی و مطامح دنی اگر نوز زحمت نیاید و در در بر نیاید اجتناب بلع لثم و لثم الایمان
انگشتک بو نام عکرا ضحمت **ع** فلا تک فراکها جین اقبلت **ع** و لا تک جزاعا ما جین ولت **ع** و یصی حکم النوی را
ملکه قوت مذکره سازند **ع** در جهان با مردمان دانی که چون باید گذارند **ع** ان قدر عمری که باید مردم از اوله
کا سینهها در غم او تر کند از آب گرم **ع** فی المثل که بگردد در دامن او بالارد **ع** و ناه التساب لذات و توصلی با سبب
حصول معاصد **ع** حسن معاشرت و موافقت و در عودت و موافقت **ع** نهد تا با راقشا **ع** ذکر صل و انشاء او غزل در زمین
و عقبی ماف و فایز کرد **ع** چون خاک باش **ع** در همه احوال بردبار **ع** تا چون بیوات برسد کس قادی رسد
چون آب نفع خویش بر کس می رساند **ع** تا مجموع آشت ز جهان برتری رسد **ع** و درین الا جبار **ع** ان الله
او جلا عیسی بن مریم **ع** از دیدن ان عیسیک جناح تطیر به مع ملائکه السماء **ع** و قال **ع** لا اریذ قال کن فی التواضع الخلق
کا لارضا تحت اقدامهم **ع** و فی السما وة کالمنز الجارین **ع** بر فرخ کل غنی و فقیر **ع** و فی الشفة کالشمس تطلع علی کل وضع و وضع
و فی اکلم کالاب الشفق علی ولد الشقیق **ع** چون خصم الداء خصام **ع** بخونس عا کت از سعادت دنیا همبور افلا در مرض
شفا **ع** او را شفا می حاصل عاجل شد **ع** و معاملة ان **ع** ما نسبت **ع** الخیر و الشر مقودان فی قرن **ع** صحیح آید و است
نصر من الله و فتح قریب **ع** رقیب طال **ع** و غر **ع** حق مشا عده **ع** افند **ع** و غر **ع** عواطف **ع** و وفور سیور غامیشی از حضرت
در حق ملک اسلام **ع** علی خالایام **ع** و اللیالی **ع** متعاقب **ع** و متوال شد **ع** نخست اینا فان حضرت ملازم بیل و نهار دیولر
اعلی کشند تا حاجب دیوان مصالح ملک اسلام **ع** علی خالایام **ع** و اللیالی **ع** بر سایر نهات ملک مقدم و درج داد
بعد از فراغ حسابات و تحقیق جمع و مذکک **ع** و جومات **ع** و عوض بروات **ع** و مواجات او را حد و متعلق توان
فاضل بر چهره **ع** و فایز حسابات **ع** رقم اثبات یافت **ع** و زمان شد که از متوجهات اموال مقابلات در سال
استیفا کند **ع** پس مالک عراق عرب که از روی عادت نه غوت محل غیرت طفلان نامد لک و سلاطین کا حکار بود
با بهر و واسطه در مدت سه سال بر سبیل مقاطع مالی این مکرمت **ع** و بان بیانی دیگر عارفت ساخت **ع** و نگاه
و شیراز **ع** دلای و اینجو بروی **ع** در درجه **ع** و انالث خیزده ساله مطالعه کرده **ع** مواوه و معاصات با ال **ع** و
ع موالف **ع** فجاز عیشتا **ع** تا ضرا **ع** و عدلا **ع** و دولة ضنها نفر و نماید **ع** و بخت خاص **ع** زینکار که تواره از کس لغت
طراز کام آن مرد **ع** طلع کار **ع** افند **ع** صغیبه **ع** ایدی العقال لها کت قیون **ع** با شمشیر خسرو آنار
اختصاص فرمود **ع** و بیخ عهد **ع** با بیزه **ع** شمشیر **ع** ربهیات افضل الاشکال **ع** و هو المستدیر که کوسی شمشیر **ع** و جیح انیر
از برج اسد طالع شد دست **ع** مضاف آن مواه بشد **ع** و از اشکره خاص کسب فرمود **ع** مای پرواز که نسر طایر در طار
معالی از محاذات او **ع** در شبکه **ع** فشیور **ع** واضح **ع** میند **ع** سیور غامیشی کرد **ع** و چتر آسمان مدار که بر قعر چهره آفتاب
مشاید

کفر عیانه

سینه ای که در عقیقه است

بر سران عوالم و عوارف ارزانی داشت **فی الجمله** بیک نظر عنایت الهیانی در مدت دو ماه نوبت سه گانه در جای
سوی مملکت بغداد و شیراز و قیصریه و غیره تا قابل هند چون فریضه غنم بر درگاه دولت بانه ملک اسلام
موظف و بنا بهت قدر و درختش در کسین جهات و خاصه سبب چون شست بشست شسته آمد ضرب الله قیام بخت اقباله
فوق الریح التامع و سبط علی اعدایه الامنی اللامع و حقیقت این آیات از خاطر زلفه کاتب فوکه آن
مجموع می توان بود **مولود** بعینا که ضم آمین از شتر ایزد و مزو جهک المیون قدیر ایزد و سینگ سبب لولی سیره
ولکن نشانی که اباده و القهر و فاکل معصمه تنال به المنی و غیره میون بصال به المنفر و الکل آل للک آل مجددا
بوجه آمال الخلیق بخر و پانیزج السلطان شمس طلوعت و من بینها بعد او غیر و برین بها الله و احسن فی اعنایه عالی
لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
سپهر معالی و وسایل قلاید مکارم اندک تا منتهای عمر آدمی زلفه در دوست نوازی و دشمن گذارنی از کمال نصرت
و دولت و عزیز چمت و رفعت تمجید و بر خور داری و لاله اعاد الله الینا ما یوجب فیها لرحمة و اعاد انما یوجبنا
فی شبایک نعتی و عترت **توجه بر آیات منصفه بر عمره بلاق الاطراف**

سینه ای که در عقیقه است

در راه جلای الادی سست و تعبیر سنامه **جوان** فراج روزگار و بعد اعتدال باز آمد و بلیل بر سر شاخ کل در پرواز
ز بدین بشارت بر کشیده آواز **سحر** ابشر بخیر روز آناک بشیرا **زین** و سعاده و دوام و اشرقت فی کل ایام
من منظر مهتلل شام **توت** فضل بهار با تیش کلز و آب من عارضان ریخته و خاک ریاض با مشک دای از دماغ
کلید عطار فو شاند **سحر** ز شاخ خویش سخن نمانت چون ستاره روز **زبان** بچو شب از روز شد رسید غاب
نوع و پس باغ کل رخ و یا سیمین عذار شده و طره معبرین بنفشه تابدار باد آسمان در ساز کرشمه و ترک ز و سوسن
زبان سخن زبان در گفتن راز سر و قامت بلندش از اینتر از نیم نوسن شمایل تمایل و غنچه زبان تکلیف **سحر**
سبحانک ما خلقت هذا باطلا **قایل** گشت در صبح و شام ما شطه عبرت پیش صبا طره و زلف او را من زندگانه
و نفس نایم در نفس کویان ما احسن الروح و احسن المشان و با الطیف شانه نسیم نسیم شکوفه چایزه بیخ
بلبل می رساند **سحر** اما تری نومه السماء علی الارض و شکر از ریاض اللامطار **ارغوان** از عوان دیگر کلفونه
چهره استعاره می کرد **مولود** که بودن رنگش از تو مستعار **داردی** چهره فرغفر ارغوان **بنفشه**
سحر کاترا فوق قامات ضعفن بها **اوایل** النار فی اطراف کبریت **سینه** بجهت کسین دلدار **سحر**
شقایق که صفت رخسار باری و لون عمیق عقار داشت **زبان** باد بهار عاشقانه پیغام **سحر**
انرب علی وجه الشقایق خمره مثل الشقایق خمره فی الکاس **سحر** نیلوف که نیلوف بود معاشرت حریفان
در کار آب از جام آفتاب **ابی** بروی کار خود باز من آید **سحر** نیلوف از آفتاب کزنگ **سحر** راب سیر فکند بی **سحر**

صفت بهار

کار آب

القول

این سینه ای که در عقیقه است

۱۹۶
و ندان سفید کرده
انخوان در لطاف حین بیلو در دست نوسن سردنای تج سفید کرده **سحر** پیش لب و دندان که جابجا **سحر** در ازین سینه ذوق
چو جام هر چه **سحر** در زنگوش حکایت طراوت مز کوش جان اتحاد کرد و کل بر باز در هوای دلار میگفت **سحر** وار **سحر** بی روی تو با
باغ باغ **سحر** موسیقار نقار بلبل از سینه نور دوزی در برجه نور دوزی **سحر** تبرج اللذکار و الارض غنا **سحر** نضیق الانکار و الهم **سحر**
زبان جابری میگرد لید و فاخکان چمن و آموشکان از سر شاخه سیر و چنار این ترانه بانوالو میگرد **سحر** بلبله راهی که ساخت
کل جوی حسن میفد در دهی **سحر** در پای هم اوفنا بهیم از سر لطیف **سحر** ساقی بیایم در سیکر زنی **سحر** میفون و جوانان فرخاستم صحر سینه
بر فرس بو بکن سرب مرقق ارغوان و سماع مرقق ارغوان **سحر** در زلفه و خوش نوسن و کوش میفون و در قبول این نیت غم نایم و بعد از اول
سحر بهار تان زمرانه کرد لاله ارستان **سحر** بر کماله ای از بار لاله درستان **سحر** جوان جوان شد و با کجا میفونیم **سحر** جوان جوان درستان
بش کمال اورد و در ضویش بده **سحر** چاکسکی ز فردا پذیرد از تو ضویش **سحر** پیرانی که ایت زار دست از این جوان قطع کبر بودی از این عشاگر
شده و کتک بشتاب بیضه کا فور قصه در شیب بدل شده طوا حین بلنج یعنی دندان فروریخته **سحر** که جوی خنکان دهم دندان
آیات این الموقد که فرج انفاص صبا دارد در تجمل و ندر حضرت عیسی صبا و بر جان عمر قتل میفون **سحر** غصن الشباب علی اسحاب فم بعد
فا خضرة اذ کلر غصن انضر **سحر** قدا در وقت عمر انجام و اغنیت **سحر** سبب الرمال و دفعه رای اغبر **سحر** اتی سدرت حرائب کما حلا
غیری و لکن الخوسن ترکر **سحر** رایت منصوره از بخله نجه سکا یک ماه بر شست و با سافه بود که او را صبا **سحر** در اردو لقا
کنند پس آنگاه شایع شد که جاسوسی را گرفته اند از این نور فزینل **سحر** به مصری و مکتوب در شسته مغز سوسن فرود و غلای مستوده **سحر**
نیاز صالحه ما معروفست با اعلام شاعر اسلام و اذلال معانین **سحر** درین محله الام **سحر** باید که سلطان مصر و علماء و متجده آن **سحر** دایر این معنی را
مطالبین باشند معادنت بنفشه اسلام را موافقین پس بسبب ظهور غنچه بارگاه **سحر** بولکشت بر لهران نوروز جایی **سحر** و صاعقه کباب
و سایر اعیان و متعلقان هم فرمود سخن ناپرسیده هر را بخره تیغ با سکا گردانید و صحنه دندان نزدیکی شاهزاده جهان فرزند اغمل **سحر**
بعصب فراسان روان زبوده **سحر** درین وقت اعراض امور و ستای او هر قراق را با دو تونان **سحر** سحر بطن الصلوم برقی
تحت الخبار و الصول هر چه **سحر** انجان تالک تا نور روز را که از خاک برداشته رفت و رحمت الهی نیست و با فلک رسیده از غایت
حزین سید تربیت خانان چون لمارت خدلان و اما عیسیان او خوش افتاد **سحر** صق تربت باکناه اسلام دین پرور بکچران متابعت
از لیلک ولایت و صبر و تصرف مملکت حیات مودل گردانند و خطوطا طراش **سحر** هنگام ازین و غنچه شافل فراغت باید **سحر** قال **سحر**
کلید درنده **سحر** انه عرف الملک ان صلا یطلب لسا و اة فی المنزلة و الراهی و اللذ و الجمال و التبع **سحر** طبع غنچه کان لم یفعل **سحر** نوروز جوی
از وصول ادراکا می یافت **سحر** با کس خود بگریخت پس با غنچه **سحر** لور سینه و عمارت کرده پسران بعد از غنچه علی تبخل **سحر** آردند اما چون دردی
احتمال و کار نامه خلع و شمرت یافته بود رفتن در عقب معلق مصلحت نیامد او در زنده موت حال و استدراکر خضری میفون **سحر** خضری **سحر**
از کلمه برین قنچه شمیر زن شیر انکی رو بین تن بان کس در جوشن چون تیغ هم تن آهن **سحر** و در خنجر چون نکر هم طرفه بودند
از عقب روان شد **سحر** قوللان در بجلای سکر شبت معارف نند **سحر** در دکن گرد ناصبه جام **سحر** قناعت در پیوستند نوروز کار خود **سحر**

۱۹۶
و ندان سفید کرده

طو این سینه

سینه ای که در عقیقه است

نبرجام در جام جام از دست مانی افعال خود در کینه و چون راه التی بولف بندر مدد بود و چنانچه وسایل اعتدال حضرت
پادشاه مردود با فریبی است که خاصه عازم فله هرا شده تا جان تحقق نماید و خود را که بعضی گفتند فله مصاصحت عصیه صورت
و عیب نکرند خصون الوی لیل والیج با وساطة افلاک هم بویست کتختها با طرف الرابع معاکت نباشد خود را در
محصور کردن تا قوت دین و رفق در جهان باقیست که شش نماید و بعد از آن تسلیم قضا و قدر در راض بر اینج آید از خبر و شر کردیم
نوروز بدان افلاک نکود با مدهم اندک با ندر و ن طوفت هر آنکه که فشم آورده بخت شوم شود سکه خا با بکدایم
آوردن حکایت گفته سأل عروب من الی غیر معادیه یا ایدر اقال ایدر آن آنکست شجاع ام جان کفاح شجاع اذ انکت لی فریضه
وان کم منزل فریضه فحیان از تجمه کلام داراست لفا حفرقت النایة الی البیتر حیث کاه بخر من بانی شش روز کربانه
محصور و لولت پس بخوابید بر شتره ملک شش الی کت با ایشیه و دختر برادر نوروز ترغان حاجی ماریه انیل اخت الطبی غار بها
بل در انیل اخت الضیغ الشرس و سیت فراغت بود داشت و نوروز بر اولی عتای بجه بر عات روزگار بجهت جوئی او را چون
بهانه بگرفت و با عدوان چون دل در دمنان در بند داشت فذل وقت ما کان غریبانیه ولان و فرماگان بیخ
نیگان او دهند که بهاری شردل و صفدری بکنر جوهر بود با زوش چون چشم جوانی به تیغ زنی متعود و کز زش مانند
کردش بکار سنگی محقر و با دیگر برادر بیده و برادر زاد و صلاح برضه راست کردند و چون دود بر سول آتش حرکت
لان بیغ الطود الاثم فاجدل او ترکب الی الحفتم فدون سوار شدند و خود را از شهر بیرون انداخته بر میان کز زنده
و چون با دیگر شد و جو کرد این فریضه آید برادران نوروز از دای غازان و بیلیک بوقا در خدمت تیمور شاه پسر
ایکان بودند میان کز دوان ازین جهت است ترا جان در حق و سرور کردن مانند روز پنجم از قفله زمین بر سید و لغت
نوروز را معتقد نبود است ملک نورالدین تصدیق سخن و تحقیق سخن را سر رضان که نائب بود و بسبب حق القدم از بالا قلم شب
انداخت و ضرور بر تیغ گذرانید و ضرر دنگ پس در عقب نوروز را بار فحاحه دست بر میان دستا کاتب را چون نوروز در حق
مدلت حدوت این معنی در محافات نظر نکرده که استاد اسناد این معانیت استاد انکه با اوست مخفی زهر هم شب
بسته دستش بر دهن کز اصحتا ده روز نوروز شفاعت کرد تا حضرت پادشاه رسید و سخن بر سیدان بر روی انبار و در هر
وقت شامی که صبح دولت پادشاه فرزند می دیند و تلفه بدست خود چون قضایع راند و سخن او را بر تخته خاک نصب کردند
لاذکر فی انال والعرضه فریضه سه شعبان و سواد که با خانه غور و سواد و انکیانه شرو و تجلات می پنداشتند
به بفرمودند و هر چند از اید ساها اعتبار ضایق را از سر در آورده درین حال دو بستی زبان حال چون قضایا کار کرده
انکار کردند با عیش آنها طبع تو آینه بلا و زخیره خود عدد ریخته بلا هر سر که نه اسر حرمت باشد
مخبر سر نوروز در آورده بلا جعفر روزگار نیز کی آغاز نهاد و بخت ضربه کی پیشی آورد و شجاعت شجاعان و شها
بردلان چه کار کند ان سیر که اند فله غالب کیم وان بخندیم فن ذالذی نصیر کم بعهده و بلعبت بیلد به الجازم بکله

فصل نوروز
در ماه شعبان
در العید
۲۲ در العید

باز بین

باز بستی نصیر کفایت خود مندان و بد سیر فرزانگان کجا نافع اندر چندان ضیلا و غنلت و فرط هابت و کمال روعت که سر بر آورد
کردان در زنی آورد و هفتش بزبان صدق است میگرد **۱** در هر نزد مصاصی علی حذر و اکثرت رعد خوفان للذکر
۲ بد روز در کیم دل افتاب کسند در آورد ز کردن عقاب خدی که از دست بر روی کشم در ایران و سیران طوفان
چون روز نیکت در زمان او با در رسید دست خوش معدودی مردود شد کتختها البیض و البسم العالی دولت لغو البیض
بکنک اهل معول و لکن بکایا حسین بندیکر الصهل کجا اند سیران و پوزان کیم بیان و کولان نامان نیو
چو سیران جوهر نام با آفرین جوهر تم جو اسفند یا کزین جها نزهان بلوانان بند هم مرد شمشیر و سیر بند
کز اندر در جنت سن مال فرزند بر زور کوبال بال از این بجز سر کوشی نماند بر این بجز خاک خوشی نماند
و کز زانکه ماضی از این است بنوی از این که بینی کسی و از عجب احوال **۳** و هر کس از الایام غیر عجب
یکم آن بود که در او اهل باغی شدن نوروز از حضرت ارغون خان ملک نخرالدین در قله بالا ای قیاد در لذت حکمت عوز بکم برین
ملک شمس الدیالی که حالی ملک غور و غرستان و آن نواح است و بیضه ملک راهای و رسوم جوهر را اما می مجوس بود و
و کز دوش تیپو آهین مستور مطلق و در ش تمام در قله داشت فرود تر از آن هر روز دو نوبت طبعی جت غدا او سخی و در صدق
متقل نهاده پیرمندی روان کردی و آرزو و کلید بعضی یکی خود داشتی و یکی پیشش چون از نادل فارغ شدی سر صدق
باز قفل نهاد پیش ما در ستادی برین سوال روز کار روز کار که امر بسته درمی نی کلید است و عوز کار نماید همت سال
در مجلس و خلاف جواری انگش ساکن گردانیده بعد نوروز باره پیش ملک شمس الدین شمع شد و ضلایل او را از مجلس التماک
منه پیش بیجام میوستا که در ناصیه او احوالی چند متفرس است که اگر با کرد و عمل احوال نه شایان ملا رفت پیر
و نه ملایم خلعت نوروزی و هر آینه از وی از افعال تو کند که موجب شیبگی طرفین باشد **۴** و انما جلال الدیاد و اهد
من الی العول فی الدیبا علی بعل حسن ظنک بالایام مخزنه فظن ستر و کتختها و جیل اشترا فزده را بخل نیدن و در بانی کن
نشد راندن و دود در هوا برفه مایا غالیه بر بلاست جوانب نزدیکترت نوروز در اعلاست التماس الحاح کرد و وسایل
شعخ و وسط می آورد و جوهر اساس و لصاص یاس نهایت کشید پیش نوروز فرستاد که اگر با کردن اولاد است و در
البته نظری کند نوروز بک التعمالی درین باب نویسد و بخط خود در آنجا ذکر کند که اگر از وی ستری زاید یا خلایق آید نوروز
بکی نهد و دل آنکی نماید بک در دنیا و عینی عهده آن بودی باشد نوروز مکتوبی بشرط شرط مذکور فرستاد خط خود بک
ملک شمس الدین را در خلاص دل و بخت نوروز متصل شد و دختر برادر رضه را ترغان حاجی در عقد زوجهت او آورد
ملک غزالدین فی نفس الامر صاحب همت و شها مت بود و بدل و با قوت و شوکت حکم جنسیت و انشاج مصاصحت اسباب
درهم پیوست تا آنچه در انل کتختها قضا بود نظر بر آنکه و این دو بیت از کوفه اینان یاد کار ماند **۵**
و ابان لقم الاذکر صالحه و ذکر سینه سیرن با الکلم اما سمعت بهر ما دامت جآءت با جبار فرزند الام

غریبه در ساری
لعان دیده

چون که خرد این خدمت بجای آورد از بند کفرت التماس نمود تا او را هر وقت بچشم حضور در آورند شاهزاد حضرت او را می فرماید
و بقاعده اهل مطیع باشد و کوچ دهد و بندگی کند اسف طعن او را برین حالند پس خیال استبداد در دماغ او راه یافت چه هر
صفت تمام داشت و او در احکام بار و فضیلت و خدق سعی بجمیع کرد و در حال فقر خود را هم خدق فرمود ساختن چهل کوزه
آن چنانکه بزورق عبور بایست نمود و شصت هزار مردگسری بنام عرض آنده هفتصفت موضع و کثرت ایجاد مستظهرند و لوری
مال قرار تقصیر و توان پیش گرفت و عذر بیگفت و بمطالبه کثرت قتلخواه و تصرفات ایشان تعلل می نمود و روز بروز توفل
بذروه استقلال و ترقی عراقی اقبال تغافل می پذیرفت **ذکر صاکن شدن بعض احوال** **لذنه** و الله به عمل مینا حالا
لا یخرج الا فخرنا لاهبا بعد ما کار نور روز کن گشت و مستکن ایام بموجبه عدل از خلیفه له عهد است مکنی بآب است و عظیم
تساوی مطهر و تخم لودرین پیبره با لفظ زیاد فرمود و بر شیوه عدل و رافت و قرفند بهایم که بچنان صورت بود متوج گشت
و ستاره چو دارای و روی چو **دین روی ترا سزا گویند** **امرا و موبان حضرت** موافقت را برتی ارباب نکر
فرزین کرد و نیند و حکم بر لیس شد که هیچ ناجیک بکلاه متعلسن نکرده و بدین نظر در تقویت و تثبیت امر شریعت بنظر هر زیاده بود
و بشارت آینه یازها الذین آمنوا لا تا کلوا الربوا اضفا معا غنه حکم بر لیس بجواب مانک در آن کرده تا تجارت و ارباب تجارت
واضاف ضلایق که از چند سال باز معاملات کرده اند و قبایله دین و دینا ق گرفته است کشف و تحقیق و در سال مکاتب معاملات را
ده و دوازده مقرر دارند و در ای آن اگر جهت شری پس ارباب تجارت مانده باشد استر دله کرده با وجوه زاده برقی
اهل اربعه و حرم الربوا بوعیم سارند و ذمت او را از غل اقبال التروض علی النفس ثقال دان کان متعال مترا
و امانت نه ای با ارباب معاملات که غرامت کش غیم خود شد و در باین دای تسلیم و تم وجهه جعفر فرقه صوفیانا
پاره کردند و گفتند سرمایه زمانهاست ازین سودوا با در نه شش سیجا بر لیس بطع کلی مراجعات نافتند و ایجا
بهر دیار سیرتا هادی اختصار رفت که رهین مسکن و اجارات هوایت و مقدار کنی و مشغل را احتیاط میکردند و کرایه
از اصل رفت حسب میداشتند و مشغل از راس مال وضع میرفت و تفاوت استر دله میکردند و اتفاقا ایشال که شتر
و متاجر را بر مرقض و موجر بیرون از ابراه ذمت و وجهی ثابت شد و در بیع اضناس مختلفه همچنین و عووض است آغاز
نهالند تا قضا مانع گشتندی باری ارباب ریا که در ثروت انکشت نامرغی **سح** کما ان الحلالین رالیه در وقت
سح انکشت کس عیب ضلایق گشتند و کمالش محل کولوت آه یا رغافل و مورد جمل یا چند در طلب پیشم منفصله را
کم و پیش کردی و گوهر غمی عوض را از جهت خاک رنگین فانی بر خاک تیره افشالی **سح** هستی که بیه بخوبی بیدم
آن هست بود بر خودکم **سح** چرا الذی انکب بر کفنی تا از کرد ورت زوال صفای و از نیت مال بچنان کردی و ترا بملکی موبد
مسانده **سح** چنانی کاندرو هر دل که بینی پادشاهی **سح** اللهم سیر لنا العود حال زده العارف اللها هوسیه و بعد از چینه
ابطل و الزخارف الناموسیه **موضع تسبیح ذکر** بعد از وقوع حالت نوروز بیع اعلی رسید که در خدمت ترمذ طایفه

معامله
ده دوازده

طایفه یکی از جاهل مستسلم از روی تطیر و فال بمل از سر مالینها و خیال تفرز کرد که با جمل روز دیگر او خان بدین القا
هواجن با نردون راه یافت و با نردیکاه بدین مواعلات اساس انکند حالی بگرفت اما این ریع صادر شد سزا و
امراد ایاتان که در آن مجلس این سخن شنود اند با جاهل ظالم بر نفس خود و دیگران که بی ریاضت نفس و تصنیف خاطر توقع
انها مغیبات و اذیت و کرامات میداشت بسیار رسانند **سح** درون تواز غیب اکاهت **سح** بدین هر چه اندر ترا
و قد متی فوق دم بقدره و صا کلیمها بکلام کلکلام **سح** و اعلم من الملک العلام **سح** این کلمه خافق قابل قائل متقابل قبای چند این کلمه
سح و رب کلام کراحتونا **سح** آئی همونند اگر باز بجای روزگار ندیده بین واکر دیده بخوان **سح** طشت این شهر درین شهر
که علم طشت و خانه ندانسته بدان **سح** آیت پر کوار و نوح بسته بل بود **سح** سفیفت زر کار و زتها ب زوبان **سح** هم در نرد
بوشاید طائفه امرا صد الذیر صاحب دیوانرا **سح** آن خداوند که چند لکه که توان گفتند **سح** نکرست است ز راندر کفر ادر آن
مقبوض کرد اند بعلت تصرف مال و لکنه از امر بزرگ نوزین نویی اقلغه نویی بخلاف سستی در بندگی حضرت سخن را ندر بدلاقت
و فصاحت بیان و در هر جواب **سح** آنکه کفر بازار جزیره و خالطه درین عهد ما یکنر کسی یافته و نسبت خود و نغمه چند ساله او در نظر
اشرف پادشاه عالم مکروف القناع گشته این نوبت قضا و اسمانی بعد از امور لویانی تا نوز سبقت و ترشح کتابت و درایت و بر
رای منیر محفل قبول بیستی **سح** لغا نغذ قدر الله المتیاق فی المکره و المباح **سح** مع العاقرع القعل المعقود فالتقص لا یزده **سح** البغلاء
و الزمان لغا نایا با حد لا یظیر الیه بالاشفاق **سح** بر فرزند کویاس روز یکشنبه بیت هدم رجب این سال از حکم بر لیس قلف نویی
بیت خدا و را بسیار رسانند و رفت اقامت بمنزل رجب آن چنان کشید هفکرت خور سبب و سبب و سبب **سح**
رقت صنایع الیه حیوت **سح** فلکانه خرفه **سح** خور و کلفونه چهر حرکت و سخاوت و طلاوت و رونق مجد و بیارت و سخاوت
سلیل تهامت و بکلت بعد چو بر آردی هر دو فایم خاک ریخته شد و از رنگ این سخن عقد ترا کینده **سح** کل باشد و با صحن
پیغام این بود **سح** کاغازه چو سر انجام این بود **سح** میکند صبا کل که ای راحت جان **سح** مارا چه کند حال ایام این بود **سح**
ارباب حاجات و کار اخلاکان دهر برافات که در سوانح همت با تمکال جهود و رافت او مقبله بدین میگردند **سح**
لغوا لقبنا لعذب مجاشع **سح** و اهد الهم المترح فاربع **سح** نطق لده بالذی نفضنا **سح** ولم تنکسر فی النوس الحواش **سح** بر توی ما
او خطوط قنوط بروات امان الی مالکیند و برای مزایا او نوح و ندبم آغازیند **سح** کان لم یکنر حتی حواک ولم
یرع علی اهد الایمیک النواش **سح** لمن حنت فیک المراتی و ذلک **سح** لغد حنت من قبل فیک الدراج **سح** درین حال این کلمات
منظوم و کوه اشک از دیده کلک نشور گشت **سح** لغد مثل الایام جمع بالجو **سح** و یزداد شوقی کما و حسی بجزی
نزل حزنی مذ حلت موعنا **سح** و یوحل صبری مذ نزلت الی القبر **سح** نوحی کل قلب وسط صد حقیقه **سح** و شواذ القلوب کشید
ساکر الالوش من صوب حنت **سح** بمنکب و بل سحر قطر **سح** بر لهرش قطب الذیر لهر که بجله قطب جهان جهان است
و زید عهره لکنر در غناوت با فوام الملک در روز یکشنبه بعد از یک ماه بدان راه روز گشت **سح** ساکن الدنیا را حله و انسا

قل صدر الدین
معظم الزمان
مجلس 198

به روزگشیش و نوادرتاب باله . روز و نوبت میرزا با خورشید معالی . خوش جنبش معالی و پسر روزت با باله . و ایم دعای دولت تو متوجه باله . **ذکر بعضی عبارات احوال فارسی مخصوصا در علم** . هرگز از کم مبلغ برای بیخ محاسبات که
و تحقیق جمع و فواید و نظیر . **۱** دان الهی فی الحساب . و لیس لیس سوس البری فیکر . موکول اطراف را با نواب و متصرفان
و مکتوبات و حج و پروانه اخصا فرمودند و دروغ و استک و حساب نمودن را استیضا در آن شهر رسیده و سحر است . **۲** اهل
نکاح اسلام جمال البرز رفت . بنده کی حضرت تشریف جبهه هر چند کمال طاقت و سوز مین باله شاه روی زمین صعب معصوم هر اقبال آفرین
از ای عظام دارکان حضرت بر روی سفینه بعد هر چند در دیوان اعلی اعلا در اقبال تخت محاسبه دو ساله و غیره مواده و بر روایت
براسته مخالفت نکردند و سعادت بعضی نواب که در وقتی قول مؤلف حکام آنسانی **۳** تا سال ایام از نظر طلب و ذکر کمال
صفت داشتند و وجوهای فاضل که واجب داشتند و حکم نافذ شده که از قاطعه دو ساله مسیح و ثمان خواهی استیضا کند . جوی فرمودند
بلغت آنکه صاحب بولنر صدر البرز که راه جلابیب الریح و انالیز و ادر علیه شایب الریح و الغزله با او موافقه ساخته بعد
و بل مستحق عجت دل و لغو اجازت مقرر نیز موقوف فرمودند **۴** بلوت اخلا ، هان الزمر . علم او هم و لیا و لیز
علم مزیل و نقاب . **۵** حکان و کان و لا تسلمن . و بر جمع قاطعه مبالغه مترکه و جنبه در منزل جوی با نصد و چهارده تومان
زیر بروی باقی کشیدند و در بندگی حضرت شرف عرض نموده تجمل آن اشارت فرمودند و حکم شد که بی اهدیه و تعین مال مستخلص گردانند
و دست و زبان بوی نماند چند تومان را از موجوده مستوفی بوجب احکام لوار کرده و بکورات در باب استیضا و حساب که
عباد شریف شرفا الما دیر و ترفیع مبلغی . رم آنست و اعانت نظری در جمع و خرج از بندگی حضرت التماس رفت تا لغو اجازت مقرر را
چون از کم مبلغ و مواده بار با بختی رسامین بعد از وجهی باقی نماند و بعد از اقامت دو ساله در اردو و وصول لغو اجازت
بی منتهی بر سر از آنجا در اردو با لغو تفرغ رسامین بعد از وجهی باقی نماند **۶** با ضیعه الی الاما فی استغنت
ولا وصلت علی علم عزایانی . و این مقدار اعمال شیراز متوجه بود . و کفر لیس مرفوع حصول . حکم شد تا موله کرده
روی دول نادیده مستخلص گردانند . و باز آمدند طاقت از بندگی حضرت متواصل گشت شیخ اسلام از قبیل حکومت و قاطعه
سال نه تراجعت و استغنا کرده و بعد از آنکه از بندگی حضرت ببالفه حکم صادر شد . و حکام دیوان اعلا اعلام از بندگی و ولایت
فرستاده . بر غیب فرمودند استغنا و حاجت بر ترک زلیله نمود . پس حکم برین ماکر بود و بر شیراز را بر سازند . بگو که چه کمال
دل شمت کی . در مدت سال ابتداء آن شهر رسیده ثمان و تحریف و ستاره الهایه . مبلغ هزار تومان در قاطعه را مواده با نصد سکه
و قاضات باله . و از ادارات و محتات و مولعبر و چکی . و عله اعمال اشتاک هزار دنیا و تنقیص فرموده و ارباب
شیراز در باب اجازت و استعنا آن روز با عهده مناعت و محاسبت بطه کردند و از کم مبلغ شد که بیت هزار نفر در شیراز
جهت دیوینر خاکست فاضله بلاتشاه را در کردند لزان جمله سی هزار جفت در بصله و لعل مقرر شد و سی هزار نفر در دولت
شیراز بر کار بکار گشته نسبت سخت محکات و تمه آن حسب الامکان و امکان در درم و عراق و از ریجانی و دیار دیگر با نصد سکه

و نوبت آن مرتب سازند و در سال هر یک فدان را عوض ارتفع بخشند و یکدیگر روچه داده و آنکه فرموده با دیوینر خاکست
۱ از شست غمت بجان کی تیر رسید . افاغده منم بیشک از آن شست کی . و حکام انقضاء شدت قاطعات فدان
و تخم باالت فله صا و سایر نوبت غارت خا صه کند تا چنانچه در فرج ایسانا مجری شده بهای هر یک بسته کاوا با تخم و تعداد
و پنج دینار با دار سازند و مال خزانه را ببط مقدم در سال معلوم آنقدر با مر و ز فردا . اطباء حار و نوره طلوع موازی
و تغییر ضرب این نفوذ در سایر ماکر ایجابی سمت عموم یافت و حکم شد تا عمدا اخصا و نفوذ از زر و نوره که میانی ضعیف شد
و در ایج بدین نسبت معین و مقرر گردانیده در معاملات جاری باشد . و بطلت صرف و مساله بحال زیاده و نقصا بدین نماندند
و ارباب بلوگر شیراز و غیره دلایات را قاطعه کرده صاندا اعمال را زور و زحمت نرسانند و خطاب مقدم و تشریح بار عایا کنند
و بعد ماکر در اردو هر یک یکی از اموال بزرگ با ارباب شهرت و ثروت بختا مال موهبکا دلوندا بهارت انظار و متصرف
یافتند و بدین حکومت مشروط بدین شرایط که اگر برب ازلوت موجود بعضی هیچ صاحب فطنت عاقبت اندیش متوجه نظر
تسلیم دلوانندی منتخوب و سرافراز شدند و نصیحت خاقان را القعات نمود **۲** چمن غر غول ست غم زور و زور مخور
چمن فرقه حضرت دم مال و دل و ان . بر کاهرت و باستانی ملک از کم مبلغ بر ساد او ز خان مقرر گشت و هر چند وجوهای قاطعه
در محاسبات اصحاب بلوگر بوجب التوا بلیک مستوفی ثمان بعد و معارف متین گشته و حکام را از تغییر و تبدل جمع فرج و تصدیر
بروات بحر بحاسبات فراغت دله . حکم معظم شرف البرز مختلف سنای آبراه علی حکومت معین گشت . تا آنکه اردو که از قاطعه
بر عایا ثمانی ره و و بتیل و کثیر در مال تعلق نازد و محبتت در مدت این سال که زمان قاطعه بلوگر است بود بوجهی مباشرت خود
صدرت نخی و صنی اجازت در نظر این دو قرینه بطریق طرد و عکس مشا هر اقرار لغوم **۳** خون زبان مگر بخواند جوهر
شع آن و لایع باله احوال ملک مصر و تحارب ایام ایام ایام **۴** در شهر رسیده معتمد مکر شرف و لایع
قلادون المورف بالذی دلی حق را **۵** بیکر لیکر یابین حکم . گفته بر ریاض فردوس غلامی و مدت مملکت او زنده مال بود
و مقاله ذوالاباب لما مضی النی . مضی و لعمرف فقه عه بالالف . پیرش مکر شرف و هو الا شرف نشا و لقب و الادب جماعه و حاشی
وله با **۶** فنی ایجب الزلو الامرتی . و لا الکنز الامرتی و یوسف . چون صاحب دولت و محبت بعد هر سلطنت مین
شد و در تصدی اعتناق ابالت و انارت راه و در دست اندک عهده که نگران ما اختتام ایام متظاهر باشد و در اقبال تعلیمت
مت نامی را بر لستخلاف قاطعه طرابلس از هوار فرغانه فرزند معروف ساخت و در متخلص گردانید و آن کفار و تجار را الی انی در روان
که . ادعای لغت و لعم سو الدار . و اما سن قلمه مندم و اما تجارت مندم ساخت و بر کنار شهر شهری بنا فرموده و آنرا
هم بطرابلس موسوم کرد و ساکن اهل اسلام گشت و امر و از اجناس ثابت حصن مردم و صحن ارم داده
در ایج هزار کل بود و بلوگر . از نوره اگر کلی بر آید عجبت . چمن عیایه توجی . در این فرج منتهی گشت حکم این حال
با خلاص غم استخلاص که فرموده و آن عقلی رفیع و مولی نسیح و قلمه عذرا و محضه از سخنها بود زیاده از دویست هزار گز

وفات قلاو
۶۹۰

فتح طرابلس

قلعه عک و عک
ملک اشرف
و جنگ

انجام میدهد و از سالها دراز باز متوجه خرابی تمام و از خاک بد جغ و دست بردنالی تمام و طراز مبادت سگان بدین معنی است
ن جبل تجلیه منبجیره نسیع ترد الطرف و کلکلیل رسا اصلحت الثری و سماءه الی الی جم فرغ لانیال طویل نیر اسان
در خاره بحر بی پایان راسی دینه دیگر بر کناره ساحل رابع و در پیش آن خنقی عمیق که عابروم در غرات آن غالبی شری برین
و باروی محقق بحر بر فراشته و دروازه را در می از شاگرد این مقدار سه هزار مصلحتی برضوال قصص طویله طلبتی جو انفسیر برین
فوکذاشته عک اشرف لشکی ما حرب که اندیکه اوله آن بر اوله بجاریش گرفت تکا و السلام تریتفون منه و ششوق
الارضی و بحر اجمال هتا از ان جمله سیزده هزار مایه خاص بودند توگانی که از بیم کشت ویرانین شاهان فکر چهره لیل لرزان
بود و از کرا در سنان این آنها بروضه کرازان و منصفه جنایب فخر خیل و اعراض اعاب بولادج برق نژاد که در آن
با برقی و با ساقبت من جسته و در فحاشت با که کوری فزونی میکرد از بین و با در آن جبهه نزدیک که رسیدن آن جبهه
ملازمین از ان سولهم و فوق اقبال اجمال غلام با نخت فرعون و تروت تارون سلطان اعظم بریح عالی و صانع نفع ضمیمه
و هکله نفعه از لیسر مختار و از در و استهانت و دراز با نرامصدرا ذور لیسر تصدق ساختند و بجهن حصین که کافری السد لای
رسوخا و جوتا و بخون از اقبال سونا صفت داشت بناهید و برقع دعا جانیق و نصب عمال جانیق و رشتی ناکوک بلار کور و مرغ
دور پرتاب و قذف و ابر بر لفظ و آتش بر تپ و مجب و مرتاب شدند و در روز ملافت و محاربت را و سگده بودند و دل بر کر
خوشی کرده ناگاه روزی در نشاء محاربت آن مدایر امیرک را از مسلمانان که در جسد ابدی داشتند بعضی سگ در بجهن نمان
پرتاب کردند هنوز در فضا بود بعد که ابا فی او کالهن المنفون سگ شکی گشت بعد از لرز مکه شرفدا از غن هتا آن حالت
و در خوف بر استخفاف و جارت ایشان ناره خانیظ بلا عصبیت من افزونه سبک کدات اما از شداد موافق تمکرت
که تا خاک فکر را بر بال خنده و باب تیغ آتش زهر دایق ن نوز دست از محاربت و با بی از محاربت کشیده ندر افسوس حکم فوعه
تا محاذات باد استال کرده و تقابان جلا غار خوفت گشتند و قتی که از ما و رای خندق احتیاز افتد و بر بار و رسد از
بعد احتساب و لظاب بر بندند و بهنگام اشارت با تفاق تمامت را نهدم سازند و لکنه فقر دلتاب از منجم تقابان را تان
در مقام زمین راه می برینند و از طرف دیگر فرمان رسانیده تا چند خانه از جویب خندق بر شکل مرجع مستطیل و از هر طرف
سنگها بر کار کردند و در میان کردنها تعبیه رفت و ظاهر از در برینهای کا و کرفتنه تا از آسب سنگ ترا معز باشد
و از نگر نقاطن را کزین کرد در آن رفتند و از جبهه کشتهها بر خشک برانند و جبهه میکرد و از ساختن این سبب جبهه
فراغی روی نمود و ساکنان همی از لنگی قوبره از رمل بیا و در نند شماره رفت دویست هزار بوبره حاصل شد بیکار و در طرف
انداختند چنانکه عقی خندق انباشته گشت پس هر چه و زو لایق از بارمل و فاشاک در آنگند بدین تیر لیسر بصو انفال و راهی
گشاه و هر برانند و لنگ را عبور سیم و دنیا در دست انامت پنجاه و دو روز و تربت این طلسها و ساختن این جبهه در نفع مضای
و تنبیه سفایق و مهم و باقی و سدم خندق دست دله با این تقابان نیز از عقب فارغ شده بودند شب جمعه که ضمیمه

در لغت قلعه و قلعه
و ابرار

دوروز

و لغوز دولت بعد و بر عارض ایام زلف غنبر نام نغرت آتش در لیسر جویها زوند که دعایم و توایم بار و بود لایحاله در یک ساعت ابراج
سئیده و جبال موطده ایشان ع سجد جمله آن عایرها ساندل ع میل اجمال السهم طول نزلت ع فیلق الینا اهلها و بزرگ
کفره عک جهر ما هی در شبکه بحر و مغطرب مانند و وفوف و فرغ و روع و فرغ غالب کشته و امن و فرستد ان غایب فاخته نیم
الرضنه فاصحوانی دارم جانین لشکر مصری از هر طرف قوت کردند و غمان برز در لرزه و آتش بلا بران بجایگان رخت قرمیا
سنانین بسیار بر روی آب جبهت چنان روز معدداشته بودند چند آنکه توانستند و هر کرا در اجل تأخیری بود غمان ساعت
و آب دلونه فلقا احتوا با سنا لغام بر کفون زیاد از سه هزار کافر اسیر گرفتند و قتل منوط بتقدیم رسانید ع عک صیاد
و لمکن ع عک صیاد الاسود السما چند خرابی و جواهر و متعه غنیمت یافتند که ضبط آن از شهر محاسب هم خارج افتاد
و از جمله مواهب سالها بعد نازب دو هزار مسلمان در زبر زمین معیدداشته بودند و در آن آهین بران محبس کرده و حفظ و حراست
آن کلید را بخدمت ملکی نغنه می آورد و در بازن و فرزند و خواسته و متعلقان از زجر و سبی و اسیر و نژاد می فرماید و آن
مجدسان که از نوزد ضیا و نیم صبا مجبور و مجبور بل زنده در کور بودند فلامن اکت بل بشارت نمانیه یافت این سگ کوک
که بد بره اختلا در رسیده بودند و جوان بمنزل کدرا و کدرا در و در و شیوع بار عمر فرد گرفته باری خبان ملکی که در کبک موکب
سلاطین سنا بنواهی و اقله ران نرسیده بود و ضیا انکرا آن بر سطح خیمه هیچ پادشاه کا ککار نغنه شده و سحر و سیرکت و بیات
و رونق اسلام و قوت دین هر عدله الصلح و اللام را ذکران نفع با اصابا و در با طرف عمر لرزه و غمان جهان در لیسر و کدرا
سنة سبعین دستام و این قصید در شرح این فتح نامد از یکی از فضلا عی مشغول بر جبا احوال بدت محاصر و کیفیت احتیاج خنجا
از پیش تفصیل آن است افتاد ع الحمد لله ذلت دولة العرب ع و عز بالترک و بر مصطلی العرب
هذالذی کانت الافلاک لوطیبت رويدن النوم لا تحیت من الطلب ما بعد عکله لفتیمت قواعدک و هر او شدت علیه کانت محبت
لم یبق بعدک لکنه لوفیت فی البر و البحر ما یخیر سولی المحرب کانت خیمه آمان و نری ان التفرخ فی العجب
اما حووب فکمه قنشات فتنا شاب الولید بها هولاء و لم یشب سوران محرو بر هول ساهتها و در این لغت انما فی العجب
فوقاد امنع سورها و احصنه غلب الکفاة و اقواه علی العوب مصنع بصفاح حوله شرف مر الرماح و ابراج من القتب
کاتما کل بریح حوله فکک من المناجیق ترقی الارض انشب فاجلته بصفاحه قد تقدها غضبان سدا لکمک انشب
لیث ابی ان ترد الوجود من الامم یعودن ربنا العلی بیانه باب کم راهها و رانما قبلها ملک جم اجدتس فلم یظفر و لم
لم یلینه ملک بل فی ادائله نال الذی لم یبله الناس محبت لم ترض منه الا الذی بیعت للمعجزتها ملک العوج و العوج
فاصحت همی بحرین مانده ما بین مضطرم نار و مضطرم جیش من ترک ترک عیاشیم عار و راهتم صوب من ترک
خاضوا الیه الرودی و البحر کاشبه الامم لرزه و اختلف فی کمال العصب تسکوا فلم یترک لک لکم فی ذک الافرغ بر جاعه غلبت
تسکوا فلم یجل الرقاب بها من فکرت منتم او کف منتهب اتوا حاکم فلم یرفع و قد ثوبا عنها منا جیتهم سنا و لم یشب

دوروز

يا قوم فقه قد انيت ما جئت به الفقه وما قد حفظ من الكتب لم يبلغ النطق بعد ان كثر فيكم كما عسى يتوهم بشيخو الخطيب
 كانت تسمى بكتب الايام عز ام احمد بن شاه نازك عن كتب واللعن امره في النصر فاجتهدت طالع الفتح بين التفتيش
 واشراف السطحي لها والبربري ما سلف الاشراف والبطانة فزيت وسارني الارض سرى الرخ سمحة فذكر في طرب والبربري حوب
 وخاضت البيض في بحر الياقوت فاما ابنت من البيض الا ساق مخضب وغاص من الثنائى زرق اعينهم كانهما سطن توى الى قلب
 نوقت واهى توى من خورم فزولوا الرى في الارواق اللاب اجرت عز البوام من دمانهم فزولوا كالمع اذ قلنا كالجيب
 وواب من فرقا عنهم حديد ام وقيدهم به ذر ايد الرب تجلت فطقت فيهم قواضيرها قبله وغنت لحادها عرس السلب
 كما برزت بطلا كالطوه قد بطلت صواته فقد كالمزل ثوب كانه وسنان الرخ يطلبه ربح هوش وذراه وكالرب
 براك بالكر الدنيا قد شرفت تكلمها كذا استغنت على شيب اغضبت عبال عيسى اذ ابدتهم سع ادى الرضى في ذم الغضب
 ما بعد علكة لفلات عركتها لايكس شى بلاقيه على نصب فانضى الى الارض فالربها جديا مدت ايديها لوجهها بلاعب
 كم وعدتها واهى في اسر الرضى صيد الموك فلم تسع ولم تجب بيتها باصلاح الدين معتقدا بان ظن صلاح الدين لم تجب
 اسلت فيها كاسلت دمانهم من قبله اوزارها جبار الذهب لو سكت انا صلاح الدين لغضبت منه بسر طواه امد في اللعب
 وجترها بجيرت كالبول على اناها بين اجام القصب وخضتها بالماجين التي فنت امام اسوارها في جمل حسب
 ورفعة نصبوا اخفاها قبلت للجوم والكس منها كل منسب فعدت صنعة بالزحف فاضطرب رعبا واهوت لجدها الى الترس
 وغنت البيض في الاغراق فارقت ارجاؤها لعبت منها اللعب ولطخت بالدم الاسوار فانجبت طيبنا ولولادها التوهم
 وابرزت كل خفه كاعب نرت له الزدين فقد شعث بلوط بابت وقد جاوزنا ما رافقت طوع المحدي في جيرانها
 فظنوا برجع البيوت الستم بعظام فاستعلمت فم نظم ولم تهب ولعزتهم وكثر اليوس كفى لايجزى لصد منهم الى الحرب
 وجات ان راني ارحاها وغلت فاطقات ما يسطر من كرب انجبت اباب تك البروج فعدت كانت تلتقيها حاكم الخطيب
 واقت الجوم منهم من بترت تلتقا من قويم بالبول حوب وتمت النعم العنظ وقد مكنت بنع صور بلا صر ولا نصب
 اخنان في ان كلاتها جمعت صليبه الكفر لا اخاف في الرب لما رأت اضربها بالارض حوب كان انواب لها اعدى الحرب
 ان لم يكسر ثم لون قط منصفنا بهم البره والالسن اللاب واراد عطاك ملك البر وابتدء كعادته ملك البر فارتب
 من كان ببداهه عكنا وصومعا فالصين اذ في كنفه طيب سيبا بلك الملك حتى ان فنت على الرى باعدت مدهفة الطيب
 فلا برحت عزير النصر جترها بكل فتح زب الميخ مرتب ودر بهار آينه سنة احدى وتحميت لمتخلة فم لم روم
 واستزال قلة نشيب في ان بوم جابعا بين غزوتين وقاطعا جنى اجنيتين رهينة ومالى في فتوح ساحت فلعده كراس ان زغرة ملكا
 بسنوه واما نرا در محاذات ان هرگز برقت ان نى سوزنده وبرزبان حال بالكلوة قلمه كردون يكفت
 عطت ما بنت شام و تناولت يدى الرى قاعدا غير فام بعد اركواه مدت تاخير وكنت جنت نجران سلطان كريم خيزر

قلعة روم

وفخر اولى كرم مضرب اين نرا در بفضه خارا و اسار كنيه و اخفا بالماضين منهم الباقين فبعنا كمالا ما بين يديها وما ظننا وخطبة
 للمنتقين ونحوه ابن فتح نام كه ملك اشرف صلاح الدين خليل بنش صادم الدين از بيلامير حصن نوسنه بود و در قلم آمد و هين
فتح نام به امر الامير اعلم اخوه خليل بن فلادون يعلم مجلس الامير الاجل الافضل الا و قد المرفى المجتبى الخن صادم الدين
 مجد الادرا من اخوان من عند الملك والسلاطين فقصه الله تعالى بالبشرى التي احتال الاسلام في بروجها وقابلتها الالسنه بلكره القلوب
 باخلاصها وبهاجه سمعها وذلك اتنا نزلنا فلعده الروم التي ما ترفت اليها ام المملكه ولا طقت نحوها الى كنهها ما اشرف عليها
 في العجوم وبخاها انظر اليها شامحة كالنجوم بكنها نزلوا لصددها الترات وبخاها سوران اذها اجمل الرخات فحين اشرفت عليها
 مواكب المنصدة وجبروتها المجدبة وطقات هضابها وتذلت صحابها وظهرها من المنية ظفرا وبابها ولقد كان امير في بعض
 ولم يكونوا من المبررين واندخلوا مجانينا المنصوبة قبل وبلها فادعوا المندين وتعلمت منهم مكان بجوم التار و بوجهم و زين لهم
 بعينه اذ لا اصد من المنية بنجوم ولفذين لهم الشيطان اعمالهم وسخ في ميدان الضلالة آمانهم فلما تراءت القساغ كخص على عقبيه
 وترك كفا منهم بعض يدبه من العدم واصدر نداء ولقد اشرفت باعلاما المنصوره جوايزها وتجلي بالدين الحمدى منابها وانفت باعترافها كفا
 الروم منيرة ووجهت لقلعنا الحدوده اخنا بعدا كانت لزوط المصير فصره فليأخذ انزه له حطة من زده البشرى التي رى الما حل ورمى
 رزقوا الرجال الخفل آتية امه سمه ما يدعليه بعد ما رانبا الشيعه وليعلم ان الله تعالى قد جعل سويفا على كل من دعوه نوحه وكان الفتح
 يوم السبت انا بع من شهر جمادى الاخرة سنة احدى وتسعين ومائة مائة بالبنف والله اعلم جعفر عاصات ان ديار اولوث شرك ان
 كونه باكر شذ طوائف مسلمانان را در انجا ساكن كرد انيد ومواضع كثر وعنا ذات صوامع ايمان وعبادات كثر چون ابن مقامات فرمود
 بر جوارى ميهات اخطور شد و آينه كان را نام بنكو وانا روى شكور او معلوم وذكور وكان في فكره الكتاب بسطورا نوابض شهر صوار
 غدر در حكمت آمد و دروزك مسالك خود در هم اساس دولتا و كند بر كاس امنيت و قطع ثواب سلامت و سد ابواب استقامت
 بنود ثواب وشير و عث واليه در تدبير انفاق و تقدير بديده بود و ملك اشرف ادر اعلم بخواند و كثر عن غم النفس منه
 بدم انكه ملك اشرف ادر انصدي خواهر انديشيد با دوازده مير كه مقدم ايشان لاجين بود كه بنوط شهامت و كفايت ازاكنا
 مستثنى بود و قرآن سنقور واق سنقور مواضع كره و دلالت را كه يوسف مصر كمام بود با غير معارضه و مناقضه زو بيل خطام زود
 نظام دينى بزدخت و در بعضى اوقات كه بادوسه غلامان بلكار عرفان رفتند بعد انتها زلفت كه بر سر او را نرفتند باهام اشكره
 اشتغال داشت جعفر ايش نرا بنده و سر اكلنده فنانى بدانشه تصور تصون و تحيل تحيل ازايشان كجا در حباب بود بديده
 مبادرت بخوده تبخ راند سه انگشت قلم كير ملك را قلم كرده و خود را در غدر فرموده كانا ر على عم لاجين فانام كار او را با تمام سايه
 ولازال هم الدهم افضى و اسرفا لم كان اردى التوم اذ كان اشرفا و مدت ملك او هزار روز بود
 هزار عتوه دهر جهم هر نفس كه يكى بصدر قان نكند با كسى و فاه كرز والذين صبروا و ابتغوا وجه ربهم و اقاموا الصلوة
 و اتقوا ما رزقناهم سر اعلانية و يدرون بالحنه السنية او كس لهم عيني الدار جعفر نذو و مناسبت حركات روم اشرف

قتل ملك اشرف
 بدست لاجين

زایچه در وضع افلاک بر آن جبهه باز نماید تا ارباب این صنعت را تحقیق آن معلوم گردد **کیفیت عمل قرآن در صورت زایچه**
 در آردن طالع قمری المریخ والرضائی و رجبی ثمان و تحریف مستجاب کان زحل فی ح والی فی ح کوما قسماً علی بن
 المریخ لانه اربع حوزة فصل دقیقه ساعة البعد و نصف ساعة نصف النهار و ساعه الزوال
 ضربتانی فخرج وهو الدائرة العکس من طلوع الشمس الی الکوان و لفظنا جرد الشمس لانه فی وقوف الشمس یحذف الزوال
 مطالها بکتاب بلدیراز نیاکه علی الاثر فبلغ فقی وهو مطالع الحار قسماً بالکفر المشقة
 فخرج العاشر العسل بجمع کلک ثم لفظنا مطالع الطالع الذی هو و لفظنا نظیر مکان فاخذنا بین الخالفتان
 قسماً علی ای احوال عدة المعویة فخرج ضاعناه فبلغ وهو الاجزاء المعقوفة نقصانه
 فقی وهو تمام الاجزاء المعقوفة الی ای فبلغ وهو مطالع التالی وبلغ وهو مطالع الثالث نقصانه
 المعقوفة الی ای فخرج مطالع ان فی عشر فقی وهو مطالع الکالی عشر قسماً فظ لا لکون فخرج الی ای و لفظنا
 وانا فی عشر واکال عشر وای فی نظایر و صوره الزایچه
 تقویات و محمدات نخوت بر نفس احکام نجوم و العلم عند الله تعالی
 از چند وجه حال بود اول آنکه هر دو ضعیف ال بودند مریخ
 در هبوط بدیده زحل در وبال در ربع سرطان که منقلب است دوم
 با طالع عالم قرآن کردند سیم در طالع سال قمری بود و سرطان عشر
 در و تاسما اقله چهارم قرآن بطالع سرطان بود که هبوط مریخ و وبال زحل است و در و زحل زهره و عطارد و مریخ
 الراس و الرجب بودند و مریخ سبب بقا ساعت حرکت جویان و الحلال ششم مریخ با خداوند ستم کمال تعارک بود و مریخ حسیب عام
 نتیجه بود و ستم ستم الخیز در آخر سرطان بود و مریخ و نور وی باشد که بت مال باشد اتصال یافته و موجب تقصیر عباد و نقصان
 زراعت شد ستم ستم الخیز در ششم طالع قمری بود و ساقط اطلاق و خداوند حد بحد وجه حال و خداوند در زایل الوده و خداوند
 مثله اول رابع و از آن مثله دوم در هبوط بقران خیز و از آن سله سوم ضعیف لاجرم حرکته بود و ستم ستم افات فله غلات
 و تواتر غلات و صنوف مخ و نبات زعفر و و با افان و دما جویز روی خود و اگر نه معنی این مناظر و اتصالات محمود بودی
 و بر تلیف طالع اقبال حکم عام آن بودی که چهار دایره فلزین سیری شدند و ازین تفاسیل شرح بعضی احوال معلوم شود
 در ابتدا سال مذکور ستا سما عراض ریاض و برش رشحات سحاب سخاوت نکرد و در هر اراضی که اجزاء ملزقه بقا است
 احیا شد است هر اقله اول ستم سحاب آردار و جعفر فخر بوق و ستم ستم عوارب زایله از غوزر الا ان
 عام شد در جویون و و طه و ذوات و بین اتصالاتی موطر معاینه دید و فلان از ضیق محل و نوط قطره و در خاک با دست
 اهل

اهل فارس آب اندوزی کا و فرامان برت و غفرانید بر بلبله حال قنات و انها علی شیر با رنوط از ستوی کسی صاف
 و صیف صیف را میران سال حیاتی ندو و در دم در طلب نان بجان رسیده و خلاص نام مدعه مخرج آنت جوع کشته عوام کلاه
 بیخبر و اگاه از قضیه المعرفه الهی غیر زمان در حکام نوز کنان و مبالغه میان ایشان در ترخیص اسرار علاوه در دمایقتی
 تا مدت چهل روز است نان چون نشان غنای خوب بودی از بسند کان بهنفت و جز قرضه خرید و راه از ان مال کار خنده هم افروید
 در شوارع انواع قوت که قیمتی تر از اقطاع با قوت بود و با قوت آرزوی حاجات مقابل پیش گذرانیدن نگذشتند و در مکان کلاوی
 که فی بوم فی سغبه از نزع ناتوانان سبعت است اشباع شعرونند که در صورت قافیه و قزو سندی خرید جز سوره مائده مردم
 جعفر مور از آسیا شک وانه طلب کشته و مخرج صفت تمام در پس زانوی اندوه کرب گرفت جعفر نوبت فصل بهار در رسید
 و قوت کوارت منتهج شد و با بی عظیم مستغفب این بلاه الیم بظهور برست و با آنکه ملازمت میان خط و با محو است و اذالت
 الغتة و علت الغتة عقت النیمة و متبوع الموت و الموت برهان عمل نیز نو که است چه غدا ان فی که تمام قوای ابدی بر سر بران منوط است
 جعفر در طری منقوط کرد و در طویب بیکر اندید غیر معناد فرج بل مضر حال و منافی اعتدال علی الاضطرار استخار نماید تا کیست روح و فرط
 ناسره شودی با اراضی مختلفه نود کند و آب و هوا آن خطه براسطه مجاورت عنوت و فصل مولد فاسد و متعفن شود پس در
 اعتقاد نیز تأثیری بین ظاهر کرد و چنانکه اندک مشکلی در جان باشد هر ابرای آن تکلیف شود آن رایحه از مسافتی تمام بقوت شامه
 که مودعه است در رفته مدماغ رسیده آنکه از جرم آن چیزی نماند پذیرد و لا محاله و بالی شمع شایع شود و بعد با معضلات ان
 و با نام و جدهای الدهر و حوایه رقص هر چه که بعینها موت ابر بود از اقطا و موی استیلا یافت و اطبا از معالجه آن عاجز شدند
 و در نفس سیراز و حوالی زیاده از پنجاه هزار تن بدین علت در گذشتند و در اندک مدت جوانان کل روی بنفشه موی بر رفت
 لاله رخسار مثل الواعی محل الاقارار و قوف سیده جهر را در نفاخ کسیدند و کاست را در دفعی خود ضوایا بندید
 سبزه خطشان ای بس که با دیده بار نیز بار خوانند و جعفر ابر بهاری بر دم زار بکریم و خاک تو ستم بود که در بار بار
 اولم بردان ناماتی الارض تنفسه حرا افران و قبل فی تغییر انتم موت التبان و الصبیان و در دوران این جوانان که بکام رسید
 در کلام از دما و مرک اخلاصه این ایات گفته آه یاد آن الموت قدرینا و لا شکرت الموت للناس مرجع
 فلا العلم مشاع و لا الجهل دافع و لا الهک بعدیه و لا المال منفع و لا الهک بعدیه و لا الهک بعدیه و لا الهک بعدیه و لا الهک بعدیه
 فواصر مالک تنزیل الحمد والثری و شمس خدیجه فی التجش تطلع و کفن فی تحت اجدل تیه و قد کفین البان فی الارض
 و تغییر صدق فاعم متجعد و کان له مثل العبیر یضوع و ای عجابنا عمل النور سبابا و مخترة للادارة لیتقطع
 الاربع الله الشیبه هینما و اصل انها عز قولک تعلق و جند فرود و ک رعنا و ما در بار تها ولت کردنی کار الیم
 ان الله لا یغفل العلم انرا غایتیتر من اناس و کفن بعضی کما و الله لایم یبق عالم اتخذان س رؤسایا فاشلوا فافوا غیر علم
 و افعلوا و لا ینفع العلم و لا الادب الحج و صاحبها عند الکمال موت کلمات لغاه الیکم و انه و کلمه تحت التراب صمت

در خطا و مشکلی
 در خطا و مشکلی
 در خطا و مشکلی

در خطا و مشکلی
 در خطا و مشکلی
 در خطا و مشکلی

و تعیین زودت سبب استماع حکم بر آنکه در نیت در آنها و موضع اعمال بعد جهات بنا کنند و ابعاد جهت استرلا و استماع
اسلم با خود ندارند از جمله نازیک جهت چو یک منصور و آن خود سلاج تمام بود و در باب مطالع مختلان و چون حکم بر آن جمله بود که بیرون
از منزل و بگردانید هیچ از انواع آنکه با خود ندارند محترقه که عمده سلاح بود از آنکه ب بازمی ماندند پیش حکم استغاثت کردند و نیز
در راهها از خاک زدند و قطعات الطریق جواز مجازاتی معذرت حکام با بطل آن حکم کردند تا بعد از آن صورت حال در وجه
تقدیر برسد که عرقم دارند و این کاشن دل که آنچه از سلاح جهش بود در دست مختلان ماند و مبالغه زبان بر کس رسید خام
و الحس مع الحسین مستحقان و غیره در آن می شدند تا از عبا استخراج محاسبات سنین ماضیه جمع و فرجه کنند و محسول
با اینان مصاحبه تا اگر تفری بیرون آید و تحصیل آن توغنی نیند و چون حکم شیر از این مخاطبات مخفف حال بود و نسبت دیگر
رعایا با اینان بیرون از توجیه مغر خطابی تا حکم قضیه عام باشد چنانکه در مقدمه از روی احکام بخوبی شرح داده شد
بواسطه محاسبات و معاتت ترکان و شول غارت و افسار در بعضی نواحی که مر اطلاق و خلق این بود جنایت را مقرریم با جنین
تومان در شرح بودند تا بر ارماد حشم ابقا رفتیم مختلان استرلا و سلاج تحصیل این وجه مأمور بودند و با ضما و متکلفی شد
و اقوام حشم بسیار عا جرم و مضطرب و اگر کرمه از آن زواید و تکلیفات که بی حکم بر لایع بار عبا خطاب مقرر معلوم شد که حضرت سیدی
برستانه و در این امکان بنا بجهت احوال رعایا برین وجه بعضا ارباب بلوک از انواع آنکه در آنجا راهها روی خود
تیس البلاء علی صنفا و اهدا کار این جنس حرمی مطبوعه و فایده شکل رضی نامر جو البره بود چه بر کثرت جمع قاطعه و قتل خروج از کار
با مصروف التزمات با میدارند غله را سرمانند سال گذشته باشد رضا و لغوه بیوی سحر سوگره و بس زبان آورد
و چنان حال اساک باران بنوع و ارتفاعات شتوی تمام حاصل شد و دو دانگ خلاق الهم بواسطه قحط و با سپری شد
و جلاء وطن که خرواری گندم که در سال گذشته ببلغ می دنیا ریافت می شد بنسب دنیا در وجه خوانه بر مردم طبع میکردند
و غیره و نظلم بنیک بر سید الاجرم به حکام طلب طمع و صل اساس می افتاد و در مقام ضرب و تهدید بی اصول اخلاقی بی برکتی
نمای زخم مختلان هم آنکه **حرفان بیوم التون** **اسیم** **فرزیم** **من آلیم** و زواید از اجابت از هلقانه و ضما
و عوفات که این نوا در جمع تباری بود و زمانه دیگر نقصانات می شد در مضاحک طرفه آن است که در روی را گرفته
می بودند تا صلب کنند یکی اورا کنت اقدام برای کاری چنانچه غایب بود چرا که می گفت ای سلیم معزود دار که اول در فالح بود
در مالی آوزیم یا یک پای بگریم و گرفتار اوین در هیچ حسابی نبود و در حق این طایفه گفته ام
تبارک الله ازین خواجگان بی حال که کشته اند بنا که طوکراهل بود **همه سقی شکران در ازل هم خوش** **همه فکران دکان مالیر**
نه از ادات نه نشان بخردان و قلم نه در طریق کرم شان هیچ گرفتار نه هیچ باز نماند صبا از صبح نه هیچ فرق نماند مالگر
بجل و حق و دنا و بیخبر هفت شان **مگر زنده ارباب در ای جبهه دود** **که ادله طلا جهر شان زلف و زوب** **بوی خوشان غم جگر**
جز آنکه حاصل در اینست مردم را **که عشق می طلبند از نگر جرم لوک** **یکی بن بنا زلف زین بنای** **یکی کفر خورن چو کشتن ستر**

یکی جو

یکی جو بر سبب اصل جو ادا معلوم یکی جو شعر جز بیت عدل او نه کرد **کجا که را می زند آن رعیتی مهمل** **کجا که روی نند این ولایت ستر**
شود با سیم یکی رسم خوابی ملوس **شود جو بر یکی راه نهدی مسلوک** **چه گویم این را جو که نیست** **چگونه این را جز آنکه رخ دوزک**
و با جو کمر فالجو بیکم مع **کفی فحاکم فی هذا الایان قدس** **استغفر الله عز و جل** **استغفر الله عز و جل** **استغفر الله عز و جل**
صد دروایان و عمال و متفرعان بودند بعلت توفیرات ساهای گذشته در عرض امداد نواب و صد دروایان و صد دروایان و صد دروایان
اکابر سیراز در بندگی لولیز حضرت شرف عرض رایانه **موجلا دادند که سراج الامام جمال الدین از قاطعه معانی سینه و سینه و سینه**
و هشتاد و سه توفیق جواب گفته از فایع مال قاطعه در دلا و بجزوت و دوتوفیق **بابم توفیر در کار خوانه شایم و در سینه**
انین و ثمانین خراجی **مگر کس لولیز متصرف سیراز بود** **سبب وقوع حاله از غنغان و استیضا جلوس این توفیق قرار را بخانه**
نار سینه **رفع محاسبات نیز نگردد** **باز در سینه است** **و تعیین خراجی مبارک جلوس بگشته اسلام چنانچه نایب سید علی بن**
سارست حکمت عمده از دفعی که **دله احدی توفیق قداوت از انیز مولیه که در وجه خوانه تحصیل رسانند برین تفصیل بر لایع**
نقال یافته سیراز آمدند **و در عقب حکم التوس سلا سعید بن حسن که پیشش و له با داشت بر لایع نشت این ۱۲۷ است و سید**
و عوایات اصل قاطعه بلوکات و توفیرات بود که **ع بیابا که درین واقعه توفیق می بای** **هر کس که درین معاشرا مذکور**
بر جریده دفاتر دیوانی نام او انبات یافته بود **بابم تعرف با حالت و نوع از آنکه بت بعد از آن خضار و کل مضای را می و غرضی**
و خشت بوم القبر و در هشت روز حرم معاینه می یافت **و چنانچه دعوی این توفیر معین تقییر بود با ستر دله عوارضات را لایع**
ان فایده الزام قبول توفیرات می رفت **القصد** **در عهد توفیق ذره هب سدل خوش** **و ز صاحت خوشی اجود**
دل خوش **دانی که جراتش نمی بایم از آن** **سیرغ و وفا و کیمیا سدل خوش** **و در دیانه ملک جلای که رستانی از حکم**
قضا نفاذ یافته برای نجات قاندر دار الملک و اعمال و تعیین خراج و استنزاع مواضع دیوانی که در تعرف هر کس باشد برسد در
مساحت مواضع دلا و اینجو و ارباب اوقاف و استکف آب و زمین و کینیت تصرف و اقلات چند ساله و تخمین کسیت محمول شاع
ترویغ عمده و استیلاب و تالیق و قیالات و لغو ارض خفای و قیالات پیش گرفتند و با فله و ولایت جمع انبوه از غایب غایت صورت
و سنی و استند سینه ستانند و مجامعی محابا الملکان سمانا بر این تقصیر مطالع مشوب و علوش می که لغت و با حساب از نفاذ
معتمد لایع کاشت برین نطق در مدت دو سال ارباب در رعایا و شهر و ولایات رانایع از حکم بر لایع سلطانی و نافع از شیع نعت اطفا
نه اندر روی هم از شوم سیراز **نه اندر سینه هم از شوم سیراز** **نه اندر سینه هم از شوم سیراز** **نه اندر سینه هم از شوم سیراز**
رسم قانون رفع کرد **و کافتر محنت در دایه زبان و با سماعت کن شاعت تهدید و اندازان طایفه از حکم بر لایع نفاذ یافت**
و بر تظلم همت و کثیره لغوات و ضلاب محکات باز خواستار رفتا با این از کرات اعمال ندامت و از استلان ملک است قروص
و درین وقت که داوخت بانه رسید در هم چنانچه زود در مشور ابلایا اقلایع این سله حسب حال از محنت کی از بخار ستر
کتاب و افلاک من الشوق خرق **و آنی من افلاک من الشوق خرق** **سلاکم نسیم دار السلام ارج راه پیش**

منتهی

ماء الحيوة قرب المحنة آية. وينبغي صفا الوداد بالغيرة فرحيا. يتجل لطافته صدغ البنفسج على هذا الورد الطرس. وبناع الرجز
الشملاء في الروض العيون. بهز راس الجور على النخز. وكل بانفس السمر السمر المسحور يعطر بنواج الشمال ارجاء التي تقين
ويجني انامل الالاس حتى الخبتين. **ب** بنمس روح راجع ناي. **ب** بنمس الرطافت بحكاري. **ب** شاك خلق بار بنسك ناي
جوزف دلبران غير ناسري. **ع** على الحضرة العليا. **و** رشح العلى. **و** مجتمع الزوار مرجع الفضل. **ب** ربيع الندى به الورد عية
ولو في مواليد الربيع ابو الفضل. **ا** على الحضرة الهية المحرومة الفانز بالفتية الدرية الحامية الامالات الاشية الذي
باريس في العلم رتبة. **ت** قاصد ادر الكمال طلبه. **ك** كلام بكر القلوب كالحجر القطري. **و** ربيع الارطع كالقطر الويلى واليك
سبح ابابى. **و** يطرب الاسماع كاللحن البسالى رايقات العاظم ارق واروق مزناوت الوحي والذكي والطيب من المسك النسيق العنبر
الصحى. **ب** ربيع مشوراته كالزنج بعد اشد. **و** ربيع منقوشة كاستنم من الرمالى شدة حتى بلغ اشدة. **و** آة العالم كثر النوم والى
كالماء السائل والماني كسيد الاماني كجزءه بل في الغنم والافصال. **و** ديبا حتى احسن والدلال مع النمان نبي وكالاصح. **ب** تفتح نزه
ربا عيارته. **و** برمجيا استوارته مثل النسيم تايح. **و** كالصباح تايح. **ب** خط مكبره لفظه در اكين اذ. **ب** جنة نيب فدر باره اصباح. **ب** تيس
و لطافت سحر اخرى تضمينات جنانك. **ب** بر شافع محرر دسته از كل بسن. **ل** لابل هي الطفا والعس وللقلب هب وللمسك جعل
الصالحين في البحر مضادين له وابن الجدي في جباله عميد وابن الكندي في الكنا بغير عبيد والصبي في التلغيع صبي والكيان عند عبد الله
اقصى درجات الكمال صواعق عين الكمال. **و** اعلام لهوا به الغر والجمال. **و** اما الشوق الى اشرف الممثل. **و** عز القبول في دار الجناب
عن هذا المحر والحب. **ب** مستاق بران حضرت خلد آينم. **ب** جنة غنجه باله وكون تسنه باب. **و** تكن الحولوت جنة
و الدافل للقلب غمة. **و** وقت هن حال تين بلاقال. **و** مجاهدة ابناء الزمان. **ت** تفنى عن ابناء الله. **و** دت ته هذا العمل الذي كان
شانه شانه على صفات حال تاكره تخفض العيش ودرعد البال. **و** داعية لتفريق النمل واضاعة المال واسطة لاعداء الظلمه يجازيم الله
بالكمال لا تخني على راي المولى ولا كوزان مدعالي. **ب** واما سوي شرف الامل على كلف. **و** لاصفا ذهاب على طيب.
و قد لقي ما الزوده قصدا وصدقا وغبيا ونبيا هيته لعل الاء. **ب** لوبع من نفس بيامة آلة. **ب** ابيه عمرت لالا لا
و بعد خراب البصرة. **و** صواء الصرة فزوجه الاستوان الذي هو مواضع الارفاض. **و** وقوع الافراجات المرتبة على قمة الآق ومعارفة
الادب والالاف. **و** وقادفة الاوتج والحلاف. **و** احتفال الامور كل وجه. **و** وجهة وضعية الضباع نجاهات غير متوقفة. **ب** رزين
و فنى كره وصدت الصبح من لباس الظلام قهرى. **و** الروض من هجر النسيم تايح. **و** العذليب في الشوق تفنى. **و** الرجز في ان كرتفج. **ب** بنز
الاعضان كياس قما حبيب. **و** يصفى الميا مسرة كالمشغى لفتاب عز عشيقته الرقيب. **ب** الحضرة في القفزة يجمع. **و** انظر في النظر
ترفع. **و** الورق الصداق ذوات ترنان وشجاع. **و** البلبلة والببليل تجرع وترجاع. **و** البنفسج فالتفت ان باللى والورد يرب
للورد كالغراف مزوجه. **ب** انفاق والافخول كثر العوزان حرضن لالتى. **و** الا تجارح اترابها في بهجة الاعلان والاعتناق والى
اس القلوب المهم. **و** الكاس كاش غير الراضة للفرح. **و** الارواح ان ارجوان يدرب حرفة الخجلة. **و** الورد يكاد ان يجان منقعة على الخجلة

والربيع

والربيع في الحام كانه نار خاسر او مثل ابن العاني انكبه ان فطرت في خواطر الجاهلة والاور سوزف لافان العفن في الراض سوزف الالوان الحسن
وخلبا الاطيا ويطو صلصتها فانظر والال انما زينة كينسجى الارض اجودها. **ب** قبي ترشح المرح مشغول. **و** ربيع الله سيشنى وسيل الطبع
نيسى وويل. **و** العنقال تشد وقول. **ب** خاك حن قلب كافور وغبرنت. **ب** برسل الازلاله كبر لو اترت. **ب** از اسين فشان
سبادر سبور ومع. **ب** جنر جيب غنجه دام كيتى معلاست. **ب** كافور ربيع معشر شب وسيل ساي باك. **ب** خور سيد بن كبر جنت فتن ندى
مشطه من كل شئ كل نوع وس باغ. **ب** قري تشيد خورنس وويل نذركرت. **ب** در اشعار جلوده كل ان نيم صبح. **ب** بردت سابقنا
نالالا ساغاست. **ب** بنو بنفشه دار سر براننى كرت داصو. **ب** ولاه نسال ابدل سوفته بر رخ قرحه. **ب** اشتر حسرت باره ديلامه زباني جوسون
صوت كالحوت. **ب** وباد جعد نظري جنر نوكس در باره جردوز كاد مجر وجهت هر چند سر و كره دار ازله نظرت. **ب** ها شاك دار باره باي
دنيا هر ضى. **ب** دكر مرعى صورت باره اندرون اقاله جنة ساغهر دم سغبه هر ناكسى الى رغوانى. **ب** دار و جز در ساغوديه. **ب** وزير اغونى
لى سغفد الالاله زار از دل جوسيد. **ب** در زير كيند بنورى از كل شئ امانى خادى بيند. **ب** در عرض شير معضدى در دسر دفا وكاه از تنكلى
قباد بنافنج كوار تنك دل. **ب** وكاه الاله صفت شيشه نام وشمك زده برسك كل بنجوز ناكش بيد شكل صنوبرى دلر ايلك سر غم سر غم
ب ويز جله خوشبهاى جهانملى تو. **ب** جواب روان يا ماز اندر ويد. **ب** ومع انه غنيد لبر رياض ولايكب وويل افان
شاك بك. **ب** وعنقا. **ب** قاف الشاعى. **ب** وبارى مطار السلامه كالصنوبر يستكرنى بيت غنر وكالحنافش لارى فى انها رويح الخبز
نهم كبر بدست غم مرابحة اند. **ب** باجنگ كبره زدم خندان. **ب** لى غنم كوكا اشك كرا. **ب** از ديدن هست و دمنه اندر افة اند
والاغرفه كتحق عند العقل الليم قول الحكيم. **ب** انما يستطيع عمل الديلمز صحبة لدا بسور جلان. **ب** جعل نبال حاجته بنجوره وسرقة وسيلم
بمصانته. **ب** واما رجل هين منغل الاعداء. **ب** ويكبر جه جاره. **ب** نيم مرانجنيق لى شرم كاتر ابعصى. **ب** تار زعفران خند
برايه كيو بسعدى. **ب** هم درس منى فغانى راست. **ب** اردو شوقه جثمان اسوه خاطرند. **ب** مرشوقه جشم نيم الكاشى
اردو هر صاحب ذيل. **ب** روى صاحب خيل. **ب** ووزير شى. **ب** هر لى قدس صدرى. **ب** وهر بنظر ناظرى. **ب** وهر منسى كيرلر منشى. **ب** جوانى دهر
مترسل الكلابى. **ب** مترسل الكلابى. **ب** هر جلى صفت طلبى. **ب** وهر ناشناسى با سان واساسى. **ب** وهر مدهدى موهدهدى. **ب** وهر معامرى
مورى. **ب** وهر مفعولى عالمى. **ب** وهر محمولى عالمى. **ب** عجبت لدهر منى نصرفه. **ب** وكل احوال دهر ناجب. **ب** بيا نزاله كرتلى
ذى لوب. **ب** كانا ناك امة الادب. **ب** هذ ازمان نيران الظلمة فيها تتطايرو ولايل العدوان عليها تتظاهر بساط العدل مطوية
حدا شية. **ب** ورباط الفضل واسية غواشيه. **ب** الامر وطا ربه عنقا. **ب** موبنا والسلامه ججهتها تحت اذبال الظلال تسمى جزبا وقد لنى
فى هذه الابام بعض اهل الفضل وعلقان الصفا. **ب** وهو واسلحة عقد العقبانى حتى سلق من الاتحال. **ب** وخصي اذغال. **ب** فقلت
لما تنكس الظلام الاقلام. **ب** واندم ابولمز الذبولمز وطوى كتاب الكتاب. **ب** حضرت اعال العالم. **ب** وضاق نال الآه. **ب** وانقش
سحاب احباب. **ب** انا والى ولاية العزل. **ب** وشرف لاسباب الخاصة فى مجد والذل. **ب** ناظر فى امور البطالة. **ب** مستوفى ديوان النظم المتر
بلاك الة. **ب** مستحفظ مسوى الكسبة والجمالة. **ب** ومحنة لعداها الدهر ومن لم يجزنى. **ب** فاعلم كل العملى له. **ب** فقال حينئذ بك لمنظمة السلف

حال دهر دون

نزد جملانای می نمودم فلک بجز شکل کفر چشم بر او برایش خورشید هم بهین میسخت گاه بر اذن حسام رو بین تن و گاه بگردنیزه
 بیل انگن صندریهای میکرد که اگر سحاب هم بر او بودی بردستان بدیش رستم از زلزالی آن حمله طغنه زدن اما آن کویور بوقا
 سبب آنکه حرکت سه روزه راه رانده بودند و انجام ناکرده پشت بدو آردی باغیان حاصل کار چون از قسمت الجالی فارغ شدند
 سه هزار سوار بطرف کوسیرات شیراز راه جویم گرفتند و باقی بر غم دار الملک سلام در حرکت آمد این اخبار در شوش برسید و در شیراز
 بر مت بارو و سافتن عا و او استخام سلع و التزام طریقه اخوم و احتیاط مشغول گشتند باغیان در راه هر جا که می رسیدند تباد قتل را
 مبادی کشند اما هر جا که غلای نافتند امان نیافتند و هر چه در بند جدید و در تاراج و غارت بخت ناراقتن استعدت
 و ما و السلام نرست و غارت هیچ دقیقه نکرستند و بعد از آنکه گشتند فراموش گشتند که سلام منزل منزل از کیفیت هجوم و وقت
 ایشان اخبار میگردند بر باد پایانی چون ابرمان ناکاه بر رسیدند و آیتیه ام اولاد علی اثری بر خوانند شب دوشنبه سوم خرداد
 محل استه لایرا زندان فاده و ارواء الالسته سبل اسباب باغیان با بانی بول بسامعه شدند و آنتها ذوالدین از وقت در شیراز
 لشکری نبود و مجال احتشاد و زمان استعداد نیز چون رخصت و باراد اتفاق از مال خزان تا میرزرک صادق بکمال کفایت
 و سهامت منت اتمام تمام الی شیرازها و در محافظت سواد اعظم که اعظم مهابت عالی بود نوز نمود که کاشغاری ساق الاصلی و قرا
 عن ساق الراهه و الزفاده و رخصت نداد که شرفه از کفر قبول و علمای آن که مقدار تلف ایشان بالغی رسید سواد خروج
 و اندیشه قتال حوقل در دل و دماغ جای دهند و نوبت با همه از اندیشه ز دانش دور پس فرمود تا در شیراز بمات با همه
 بلند بر افروختند چنانچه قبه الاسلام چون قدیخ راهب فرزان و چون اندرون ببارب که از آن شده و در آن هم ساعلی از
 کوشی فلک هزار دیده را که ساخت بوقتی که سبیل زلف شب از عارضه زمین سیماء روز بر آفتند و دست مشکلمه تقدیر
 کلفونم نوز بر روی رضا نوز عدس فلک اندو و بعضی **س** حضور رسید تا بنام بنویسند **س** خاندان بر آمدند
 جوانان تیرند که از اجنرا بر روی حوبان بوقت گرفته دوزه آورند تر کش بر بستند و اگر چه روز مقام معانات بود و مجلس معایست
 و هنگام جانبازی می نمودند وقت نظاری زمانه از غزل کاتب رعایت کافیه را این بت میخواند **س** اگر چه دست خاتم کرد چون غم
 کان مبرک در حزم بجان دهن تر کش **س** چمن بزم دار الملک روان شدند مقدار پنج هزار سوار از آن گونه بر آه کوفه بنیان در آمدند
 و دو هزار سوار بنظر در مقابله شهر عمان بر تافتند بر اندیشه آنکه چمن اسلامیان از نظر قلت اعدو ایشان افتد لشکر بجای
 بیرون روند و دیگر مجاذیل از مکان بدین محیط شوند مگر چشمی زخمی رس گشتند که اسلام با امام مکر علامت بود با وجود
 فراست بر عهد ثبت و تامل هم ابرین از طرف جنوبی بر پشت علم اناجی برداشته و لشکر هر که گاسان المشط فی استواء
 باستانه چند تن از لشکر سادق مجال استوار و صلحاریا فتند بر غم فوج بیرون رفتند و با بعضی باغیان بر عهده متقی
 مطاردت نمودند چنانکه لشکر اسلام بر سر بار و کوه **س** دشمنان ما بین حالها طرادان سود و لعلب الغوال
 پس دو سه تن از باغیان از مقام تنوین صفوف فرابین آمدند و تیر ناکند از باطن شهر نیز در جواب یک چوب تیر روان

تیر روان کردند چنانچه بقتل عذوب کرد بطرف قبلی بر سر رفتند و حوال قری اللعالم نزل کرد و روزگار از زبان شیراز در کوی
 این تمامی میگفت **۴** حوالینا و کفر لا علینا **•** سلاق یک **•** یاسا فرمود که امشب در دار الملک ادا هیچ آتش نگنند و تیاق دارا
 و مجنده و محافظان که بر طرف بارو **۴** تا خوف نیند آستین از تنی حال چه زیاد **•** تمامت الالی را محقق شده بود که چون آن سبتیخ
 ضیا جروق افق راست کند و طلایه داران شب دیر باز از برق صبح منزم شوند لا محاله باغیان طغنی کتب له اعدا بنیم بر سزما
 شریکت لیس سلاقتها آتیه جنگ بلند خواهند کرد اندید و کار بجای رسیده بود **•** تا کو دکان نارسیده غم خرم داشتند که رعایت
 نام و شکر و حمایت جویم و دم رانما توان در تن و همچنان در جان باقیست که ششش نمایند و تیر و تیر و کلغ و جگر انصاف از دشمن بستند
 و در عوض داد مردی بدیند با بری از فضیلت جهاد محمدم نمانند خوف فضل الهی ببرکت دعای کواکب **۴** که آن زمان بنوعی در راه
 و سیامین ابدار و اوداد بر ج اولیا شکر اعدا کفایت کرد و اندیشه آن قوم تا پاک ای باکر را غرضه البطلان کفایت حضرت **•** افزا
 صبح از افق علامت مصقول بر کشید **•** در آسمان شماه گاهوز بر مید **•** بر آه گاندون روان شدند و در مضایق آن راه باد
 و فرزند بر اضرائز و نشیب با آسیب که دوش از آن متعاشی باشد و خوش گذرند بلکه از آن معاطل و هم عاقل متغیر کرد چنان لشکر
 انبوه بگذشتند هم در آن راه طایفه از پیادگان عبدوی راه ایشان گرفته اند و بزم تیر باران چند سواران انداخته و میری صد
 بقتل آورده پس بجا زدن رفتند االی انجا چمن شیح و متور نبات قدم نمفند اند و طرف محلات را محاطت کرد این صوف
 متروض دخول نشدند و مواشی که در صحاری یافتند بگرفتند و در آن پریشانی امور از کوهها جره و موز کلکها اوارا کب نامی
 و اختان و بورک آهوتی کور سرین خیزران دم سندان هم هیکل هیون شکل آتش مغتبت باد و بجای زمین نورد آب قنار
 ابر بر در یکندار که از تها بازگوش ایشان جلجل بجام شنیده بود و پشت احساس تاس ندر زمین کرده **•**
 ان لاج قلت اد میه ام هیکل **•** او عن قلت اسایح ام ابدل **•** تنج ذل الاطراف فی ادراکه **•** و یحار فیه ان ظالمات مل **•**
 بر اندید و بدان استظهار کما یافت و از انجا در اطراف کوسیرات منتشر شدند **•** انتش و الیاد فی الزروع **•** و انصباب المودانی
 الودوق **•** و اطراف شستان و زیدان و خورسیفا و از دیگر جانب تا درق و حوالی ترم رفتند و آنچه یافتند غایت کردند
 و من عجایب در اول و همت که آوازه هجوم آن کر رسید مدت یکماه اگر چه شیراز ترکان کرد و شبانگاه و شفقوه
 و کوه مردمواشی را در معاقل کوهها و مغارات و جایهای حصین محفوظ داشته اند چون آوازه خافت شده بود و از تنگی
 علق چهار پایان عضه تلفی شدند بقصد اینکه این آوازه ارجاف بوده هر طایفه عازم مقام موعود شدند اند بعضی در بوع
 و بعضی در نوز در معارف مصالح میشدند و مواشی وزن و فرزند و حصه استیلا در بقعه استلاب ایستادند و در دست
 گفته اند و آنکاز مزدوق حکایت کردند که هزاره شب را در برابر نزل کردند حال جاسوس رسید که هشتم ترکان در حوالی جرمی باقی
 بودند در مقام خوف ساکن شدند و از طلایه و پاس فارغ و آمین الی توقف روان شدند و در یک شب قریب سی فرسنگ رانده
 بوقتی که سرخیل هشتم سیاره بر شتر ظلمت کمین ندر کشید **•** بر سر آن هشتم رسیده اند و تمامت را غارت کرده و اسیر گرفته

و چند قوم از ترکان و فرزندوزن و ایچک داشتند در دست بکانشان مشا هر کردند با ایشان در آن شریک علی الجله خوانی تمام
بولایات که مرایشان بود راه یافت و بسیاری از ضمیمه حاصل شدند و چون بدیده عقل توان دانست چنین لشکر انبوه
نی برکت از راه دور بوجه ملکی اراسته رسند و بواجب خاطر مدت دو ماه از ابتدا وصول بهر جهت تا بهنگام مراجعت در اطراف آنجا آن
تا ختم کنند اگر بر مقتضای ایسا علاوه و غلنه و ایجاب گرفته باشند بلیغ آن در فذکر محاسبان داهی نکتی تکلیف که اتفاق
اصناف غلنه را آتش می زدند و از کسند عضوی دار کا و کوشی میکردند و باقی بر جایی که گذشت و بعضی در آتش آن حالت
سقط می شدند و بعضی از اسب و اشتر و کوه خند و دراز کوش و فراخ شام که هر یک سوار ازین شبانی
شدند و بوقت مراجعت در هر روز جمع آمدند و هر روز با هم داد و مکسر باکالدین ایاز که بود ایجاب صفا و بعضی غلنه
و الجوسن الهد الطغانت چهار لشکر جا شو با ایشان باط محاربت کس زدند و با بلع از ایشان بقدر آرزو و در تمام
انجا بجز بدنام چیزی نبردند و از آن طرف بیرون رانده اند و هر روز جمع خوردند و در دست ناکفته اند آسبف لصابر کل
سیف لایام صام چون تیر و ناوک اگر چه هوا کسند آفرین ازین اخبار و هر چند قضا صورتی باک در آمدند قضا
خادنه و از اساحت صاحب دولتان پشت بدو نهند فلانظوت تکلم الکافه بغمم و لا قفلت بالینج نکر التوافل
بوقت مقام اردو در شهر سنه انبیین و سمانه هجر مجلدات سه کانه در بدی محمد دمان شرف عرض یافت و ذکر استخار از پیش
بردست و یک مضمون مهمل مانده بود بر سبیل امتحان اشارت مطاع فرمودند که در کسوت العالی غیر مخلق این حکایت نکر
بر کیفیت وقایع باخوات دیگر لحنی کرد اند پس بر حسب فرمود این داستان در محفل خاص بنحو علما و امانر کبر انباش در نماند
و ارباب فضل این دو بیت **ولولا انی رجل عتیب** شربت علمیه کاسات العقار **ولولا انی رجل فقیر**
شربت علمیه الجباق النصار **از روی ارکت طبع خواندن گرفتند سبب توجه رایات همایون بر عزم آخوندی و از هر**
چون بادشاه آفتاب منتبت همایون سایه که سایه جز آفتاب پرور و آفتاب دولت سایه کسرتش با آفتاب سایه متعجبند
پاینده و تابنده باد و عنایت فکر عرش مطالب کلی رایانده و تیغ جاکیش را جویان قضا و حرکات فلک مطیع پاینده
بر سر دولت روز افزون نشست و غلظه این نشاط از چهار گوشه کیتی برخواست **ای که مثلت مرکز در دوران**
در جهان مانند تو سلطان نجاست **ایچه حکمت کرد جلد در جهان** هرگز از دست سپهیان آن نجاست **بدان وجه که**
شرح داده شد در تعظیم و تنجیم شعار شریعت و تبجیل و تانیل دین اسلام با لغت و اجتهاد میفوسد با ولایت سلطان
مهر زیر بیغ فکر دوران و شاد و از حسن اسلام و اسلام پروری و نصرت دین پیغمبر و سکان آن دیار باریت
و در ضمن آن اشارت رفت که اگر بدان نیکوی ما برای تیسر مقصودی ایجا تا بشیرت کرات دیار را متعرض میشدند
موجب آن نجاست در دین بود و از جمله حکم الامون کالبینان یشد بعضه بعضا **بیکانگی بیکانگی مبدست**
و مانعت بجا و نبت معوض باید که چنان بعد از اندیشه قصد هر یک جاکیش بر هم انداخته فارغ سر و متخل خاطر باشند و بخار

و بخار جانبین علی حالات متوار او متواتر و بر خلاف سوانواع عوام مطاوعت و متابعت ماکه مقمن صلح مکر و دین
و مستقیم ثبات رونق اسلام است از محافل سعادت ابدی دانند و یقین تصور کنند که خباب این دولت از وقت
با اقا لیم جهان مقرر ض الطاعه است تیمار و مکر که تلک آن از عوگ با جمایک افتاده و میان اذتاب و ذور تب
فرقی برستی نمانده و سرعت ولایت و عمل انجانان مثل دارد که مستعدان جابک دست صنعتی نمای در لحظه در
حقه هارت صد هره را تعبیه کنند و چون دست بر گیرند دست پاک و حقه تنی مانند بجا بخت بازان صورت پرست که
برده تخمیل انواع صور مختلفه را در نظر بیندگان جلوه دهند و حاصل جز آرایش و نمایش نباشد و گوید که ضرب الله
للناس و لیه بکل شی علیهم و در حکمت علی که سیارت مدنی شعبه از انست برهن شده که مکر غلبی را استقامت صورت
خند و تکلیف که راه عذر در آن کن هر که دو و مولود مکر و دانه چه میان رئیس عروس و ماکر و مکر قدر چنان
و امتیاز نماند و هر کس ازین طایفه در طلب لطنت و کوشش نمایند تا هر چه در مدینه شایع شود و منفی کرد و بعضی
نظام سلسله و اختلال حال مملکت بنا برین مقدمات اگر زمام مصالح ایشان در قبضه اختیار و اقتدار پادشاه عادل
باشد **س** بدر بر بدر باو تا باوم **هم آرزوی شرع که عقلی خارجت** **حیت قال فی صفة الکافرین هم کرم**
ضم لا یفقدون **و هم آرزاه عقل که شرعی داخل است چنانکه** **فطره الله الذی فطر الناس علیها لا عدیل خلق الله ذلک المیزان**
القیم شرح عولید و فواید آن پیدا و پنهان چه در عاجل چه در آجل هم بصورت هم معنی از اطاعت مستحق نماید و جزیر بیلیغ
بدین نرسید باستماع این نصیحت که رهبر طلیعه صواب و قاید زمام رساد بود است و ابراهیم عنفون و اظلم الحادقت
و انقیاد کرده اما آن معنی از وقت بظهور فعل نرسید و بقاعده آن قاعده غرور و استقلال سلطان مصر را غلوطه می داند و
با وجود کمال و ولتاری و واقع عرصه قدرت تا خواست که برای استضافت ملکی لشکری زدند و در میان اموال و دانه
جذین مسلمانان سخته اهرق و اتلاف آید بر تفاعل سکان آن دیار سایه التفات بنیادت **هم جزا در سهولت سبوح**
و تعین و تمانه از مصر چهار هزار سوار مرتب که آیند تا ما میردین و رأس العین و حوالی را بنا مردی دست بردی نمایند
امتنال مطاوعت را با بعین و الارس گفته روان شدند پس نزدیک سوله رسیدند معدومی از ایشان بزنی مغول
منزلی گشته و سعادت ایشان برداشته عازم شهر شدند حکما فظان شهر را گفتند ملای میرسد و اینک در مقدمه اعلام را آیدیم
دی تحقیق حال در کن هدانده ایشان در آمده از عقب فرج فوج در رسیدند علی هدایمت در شهر بختند و بر نبت و غارت
و قتل و تاراج مشغول گشت سلطان بجم الدین ازین تعبیه متعجب ماند بجز محافظت قلعه تبریزی حال دست نداد و چون لشکری
مستعد حاضر بنوعی آنچه نا پاکی ممکن بود تقدیم پیوست چنانکه در پیشگاه جامع بجای قذیل ساغر برداشته و بعضی
مصون چکر در دوف زدند و عنایف و جوار و اولاد او را در جریده سیاه و ذل رفیت و مقامات رزایا
آورد و دستهای که جز در عبودیت و اهب مختار تعالی شانه با شارت فصل لوکب و آخر بر هم نهاده بودند و قید

تا میسر و از عقب تا جایی که محاسن خلوت ابرش گردن خرام میبود و بنظر آن فرقه را مطالعه فرمود در حال جوانی زین
خلوت کوی این معانی در غم جوگان اندیشه آورد و گفت نظر پادشاه در رسته او من بر مرکب بندگان افتاد اگر سیر غریبی فرماید هر
از ما اسبان برگزیده با سپاهی ابر تازگین روزی بکار آید پادشاه در برش این بگفت و آری که شب نره گزینش فتنی
بیک روز بگذشته در یافتی اگر چنانچه فرقی اورا غمان است جفاست جستی برون از جهان در کشید تمامت در اوقات را
اسبان نانی گزینش کردند از آنجی روان گشته بجل الساق که مقام اسما علیا نت رسیده در حوال حرمین نزول فرموده حال جاسوگا
یافتند و از روی سخن خود و توفیر کرد که طباخی امیری از اولاد آن دایره روز است تا از خبر وصول لشکر بگرفت و در راه قواستفوار میر جا
بدو ملحق شده پیش سلطان رفته اند بطرف حرم و صورت چنان بود که ملک ناصر و مجتهد معز با آوازه حرکت پارت در روی زمین
دوماه بود تا ترتیب مصاف که در دوشی عرض لشکر داد بودند و در حوال اهل مسقط و منتظر گشته یکی از ثقات مشعربان حکایت کرد
وقت مراجعت از زیارت بیت الله بر شوی رسیده و چون عالم در انتظار و لشکر از طرف در حرکت و استرکاب دیده توقف نموده
درین حال از دوسنی سؤال کرد تا از سواد لشکر مصری و کسبیت آن داهت و عدد و عدت ایشان اجناسی که در جواب گفت همانا
امسال از جنگ کفر فلاح نیاید چه شد که رفت بعضی از لشکر خود بکبر عاریت ای دلونه تا در عرض عرض بگذرند و راست گفته اند
از لشکر ستار فتنی نمید و زوایع خلاف خذلان آید پارت و چنانچه سمره النعمان نزول و فو سکان آن دایره حلا و وطن کرد
بودند و شجری لعل توایم از نوع شطونه وان تجلی عشر شمس و جوتها ستاس سعدی الخلیفه کامها لغزایم بگین
صورت و معنی از زبان هر یک مناسب حال آمده ازین جمله یک منزل بظاهر حال سلام علی مرز و مرز طرا بملی رسیدند قلیقه ایجا
نیز از توفیق مصونان پس نهان خبر آوردند که سلطان مصر با لشکر پیر این مرتب خالد بن الولید مقام که و اجتمع هست و آنرا
مصر میخوانند سبب آنکه در آن موضع ایشان ترا دو نوبت با لشکر معول اتفاق محاربت افتاد و با اواب شام از درای لشکر
معول در آمده و این امر در میان گرفته اند بدان تعبیه هاشمی طوی چشیده لیم و صورت حرلی دیده بعد از آن تاریخ باز نکل
بجای گرفته اند قلیقه نوین گفت معصیت چنان باشد که عوضه منزلت و لاعدا کل منی زلت جایش و کیکان فاعه دخل نصر
بدینا که خذلان کرد و پادشاه سلطان یاسا ولی را بیک عثمان لشکر روان فرمود تا ما در این ایشان محافظت نموده
بر فراز نظر باشند چه از طرف آب عاصی سائل بود و در ای تش غاصی جایز یعنی لشکر سلطان بعد از آن نیز به بر خانی حال گشته
روز دوشنبه بیست و ششم ربیع الاول من السنة بمقداد صلوة اجامه تنقل صلوة الغد بیع و غیره درجه که لولوالا
از رشک گوهر آن حکمت بالاس لاماس هر یک دیده پادشاه فرمود تمامت اروا که این علم اختلاف الدر جاستیلو صورت
بآب حسن الحاب سطر طهارتی بجای آوردند و آس در اظلام عبودیت بقدم رانی اینها و در یک مقام بر شایر جمع خوانند
صف صفا از سر نایز جماعت نماز کردند و صام و سبنا بر نزه الام انفرنا و لاتنصر علینا موقوف که انید بعد از اداء مکتوبه
پادشاه روی زمین افتاد و از روی خشم بر زمین ضربت نهال و نطقه ای توکلت علی الله به میان صوف و یقین است

حفظ که جهت بجهت فری باه و محو بر فراز سپر کرد که خاک در سجده عبودیت اوست و اگر سیر بانوا و اگر موربی بنو دست در صوف
مخارج حجاب ربوبیت اوست - آنکه بر لوح زبانها حرف اول نام اوست - این امر که بد آنکه و آن خدا آن شکری
آنکه خارا زده و دندان عقبه نیش را - سخن دلالت بر اقطع و کلر کطری - جل جلاله و عزیر با نه استند که قدرت ظفر
نموده و استعد له کنت و زهت که کرام الکاتبین در سجده خوانی و ملائکه در موافق با این آمده امارت فاستجاب لهم برهم ظهور
و از علم غیب خطاب و لا تنزلوا خزینة الا ان اذنا استماع افتاد در ساق این احوال بجز از امان سیر و بعد صفت بسیار
آن اسبان چو یک لقطه و بوقی مزدول و ناتوان مانده با مرکبات ظلمت معنی - و سخن نجاف در مالیه و احوالی استوی
منا القیاس ایکم فان کتم منا غیر و ابسنا و الا دفنا و اللام عبیکم - بزبان بی زبان میخوانند چو یک پالیه مانده در صوف
بندگی حضرت سر بر زمین خاده حال غیر خویش عرضه داشتند پادشاه توفیق یافته بلگشت بدیده رای این عقده بگشود فرود که در صوف
مقاتلت و عزمه مصلحت تمامت چو یک پالیه جنگ کنند - سراسر از کرب رحل و فارس - فخطا الاله الوش کل کاس
بد آنکه در ضمن این خبر که نتیج الحام ربانی و لطیفه عنایت رحمانی بود و مصلحت کلی در آن حال اول خاطر چو یک پالیه بدین حقیقت
ستال گشت و در خیز بوانی لشکر بر موافقت ایشان فوشل و مستقر شدند در بر طریقه سراندر ازین و جانانزنی نبات نطفه لطیفه
آنکه مصریان بفراغت و نجابت اسبان بر فتنه - و چون ستین الخیول و تحتها - رواج تغین الغدایم اربع
فان تعصا لیت فارغ و سواک - فان شایع فالوارق طلع - در عر و ر و بنده شی عظیم بودند و تصور داشت که مرکب لشکر منصور
در یک خطه بنا یک خوی ایشان بی پرواها گشت پارت و از سر و توفیق کامل بکلات حق و تعویل و توکل بر حضرت بخت سینه زمین
رسانید چه هم صورت عجز و فتنی داشت و در حضرت باری نیاز این متاع و راهی تمام لاشک بر این تر تواضع به رفته است
در احد و ثنه - علوم فنواضع عمل فتنه - و قد تواضع اقوام علی عور - در سبط عالم سایه کتفه لغوی آنکه لشکر مصری
و مناصت مهارتی نازنده و در حلات متوالی تیغ و کز تقارعت را مساعت می نمایند چون لشکر پارت و بهر وقت محاربت
پایک سواد لایحاله از انواع اسلحه باستعمال هیچ سلاح دیگر مشغول نتوانند بود الا تیر و کمان که در کمانید و شمر از صفت دور نشود
- سهم الفقی اقصی مدی خرسینه - و الرج بوم طعانه و ضرابه - و نه در ضمنی الریز الموسوی حیث قال - سهم اصحاب ایهام بنی سلم
من الواق بعدت مرناک - چنانکه هم درین موضع شرح ان معلوم کرده و بی تکلف اگر اسکنه کشور کنی ای شجاع باز بجان
اهدی در بندگی پارت و قبلا سمیت جسد غلام بدین خبر که از تیر راست تر فرشته بود کمان صورت پشت خدمت دو ناکردی و او از
بگوشها رسیده مانند مرگان از دور زمین بوسی واجب خوردی و بر زبان راندی - نظاره نیز او شدم در کتبین
چون زان کمان بماند زده در دهانم - رایت منصور از رانجا در حرکت آمده چنان را نند که بین العسکر یک منزل مسافت تا
هم اینجا خیمه طغر اطناب تا بید کشیدند روز دیگر چهارشنبه بیست و هشتم ربیع الاول سنه فتح و تغیر و شی که که اصراف تاریخ
و نامه دولت را اسباب فتح عدنان و آیات ظفر تاریخ بدقتی که سبزه خیمه آسمان از انوز طبا شبر صیغ طبا کشیدند و خورشید

زادگان
۴۴۹

برین ملک کمان و قبه دهان بکمان و اجرام مطلق و آینه ای که در وقت سرخونی قدم نماند حکم برین لشکر بزم جنگ سلاخ بر خود راست
کردند و صغری را از این در حرکت و جوش آمدند و در هر تن دیده شدند تا صورت فتح پادشاه و همت هر که کند و نیزه کردن بلند
بر داشت تا بقدر حال رسید تیغ در خواندن نامه اقبال صورت زبان داشت و چهره سپرد مخالفت شام چینی که تیغ چون
ناخلف دوری می جست و کمان چو باد در میان در ناله و چنین آمده بخواند - نمودت جگر ضرب الوتین و اعلی الم ان
کیدی مین - کرز بر دشمن نادیده سر کالی لکر و کند درین میان بر خودی پیچید و کوس در استعجاب طبعی از اندرون می نالید
چغندر نزدیک آب باریک رسیدند که مفعول از انارین سوگویند پادشاه و عهد امر و در هر ریشنه است جگر کرده است تا
شکر هم انجا یک دوری استراحت نمایند یکم فغان تمامت فرود آمدند بعضی سلاخا بیرون کرده و برخی اسبان را مستر گردانیدند و حی
به یک طرف درایت عالی مشغول شده تا گاه فراوان بر رسیدند و گفت ای یک سلطان مصر با کربت نمود در عقب میرسد و غن
بر مبادت همین بوده که مهن سلطان یا ساول را با لشکر دیدند که بطرف سیار بیرون رفت از تقاضای این نزع جارت یافتند
درین روز از مقام تغال که از انارین مجسمی پذیرگشتند و در گذشته و غرضی که از نزع جارت ایشان در حساب بود بجهول پیوست
پادشاه و دولتیاران لشکر قول که چون قلب در بر مخالفت نماند بر نشاند و نیزه صفت در کار زار هر صدر نشین کردند و هنگام
مناخوت چون تیغ بر سر آید و با او ان سنی ۲ از ان بلا و طلاع انسابا سر آید بر نشسته مینه و میسره که در اهتمام ملای
و قورمشی بعد هنوز نه پیوسته بودند و ایشان دور تر مانده چه زمان عرب و مقام لومانی ضرب معلوم نداشتند تا این حکایت
کردند که چهار فرسخ عرض مواضع جو یک بود و طول صف و درازه اشعه ابعادی آنکه بدین موجب بعضی از اراختن افتاد
اجال مصری تقدیر جهل هزار سوار با جگر تا چغندر بیضه فولاد در این مصقول پنهان شده بود و کلب برقی نزل سوار گشته
کوز تا گاه و سر کاسر میسر البرز که سنگ خارا از حد متان مذکور شدی و از هیبتش مغول از سر و جوش از بر بل غرض
جو هر مشک از قوس زمین در قوس و کین بر آردند و چون دریا آتشین و کوه آهینی بر فاعنه ایشان عنان برین
از پی بکه یکجور در غن و در فرج و در اند خود بر لشکر قول زدند که مقدار ایشان نه هزار سوار بود و حملات از طرفین متروک
۲ کمان چینی در ابروی مشکین فکند - سنان جانتان صفدر از زمین فکند - زبیس نیز با پیشه شده هوا - شده کرا
تیر بران کوا - قضا جانه عاقبت جاک کرد - اجل بر سر زنگ خاک کرد - خودی چون دعا کوا ابر با سنان رسید چون تیغ
ماند باران از مین ریزان شده پادشاه در قلب چون کوه تابت القلب استاده و از طام و خمرال مخالفان از تاثیر
قلب عربت می نمود چون نزدیک آمد که اقدام لشکر منصور از مقام معلومت مصریان منزل استی هزاره عثمان و طغرلجه
و بر طاس با شارت پادشاه کما کاز صدمات و کلب بر مشکین نمی تمیم شدند و یکبارگی در زخم با تیغ ترکانه برین
داشتند - تو کنتی هوا زاله باردی - بسند اندرون لاله کار دهمی - پیتر حبول غول آسای ایش نزا
بیتر بلارک مفعول عود کبک دند - رشقا کا لحاظ العیون می بها - الوی ق قوس انا جبه العودن - و طیر اظ

روز چهارشنبه

عکس

افلاک کابا دکاها - مرنا حیه متول خذون - درین کروز از هزاره قنق - فوین آوای کوس بران مصریان بدان طرف رفتند
و پنداشت که علم حاصل است قنق - نوین فرمود تا کمر بپاچه شوند هنوز تمام از اسب فرود نمانده اش رت رسا نیند که
شوند میان نزول و رکوب ترافی افتاد درین میان کمر مصری حمله آوردند و این از مقام صف منزع شدند تا تیر از
قنق این چغندر اندیش نام صواب در دل اعدا کردند و چغندر سودا فاسد مغز آتشین مینمود و زبان حال بچواند -
تیرت چو صدمت سرری دشمن را - زمین کوش در اند و زن بیرون شد - بی شک منصف در چون چنین فصل که متعال
متروک و متعال شد در رسیدند مصریان از زخم بر باران چون کمان پشت بنمودند مولای و قورمشی از زمین میسره با کمر
صف و پلنگ بر صفت خورشید که در جوش میخ جولان کند - شاه خلک جنیت خورشید عرش هدیت -
برام کوه زهره بر جیس بخروج - ابر درفش برق بخزنک بکمان - قطب ها ک نیزه بدر ستاده لشکر - جمشید سلامت
سام سپهر سلطوت - دارای زال همت زال زمانه داور - از قلب بجهت روان شد - کاسر البازی از غلام
کا غضب الرمال تلو و این - و در هزاره و حملات تیغ خورشید و ش اجاد انجی صاعادی را نمودار و دو یکبارگی ساخت تا
الارواح سام و التسیف قلبه فی المنزع و ما یتمی فی کمانه اجدال انزع مبارز الا کمال حال و الفعل فی حومه انفال خال فی غن
۲ تیر چون عضور عرش ارزان - تیر چون مرغ منزع بران - دل صفدر چو طره و لذار - که در وقت صبح باد بران
سر زنده کتوف تیغ دوری - منز کوی کند کز کران - خیل جگر صیل زن و فرود - خکا اشقر شده سپه بکران
اندران کبر و دار و حمله اجل - آمده سر برهنه جامه دران - حلقه ای زره زنگی است - سده جیران چو هم منتظران
امتلا غضب دلیر انزا - رک شریان فکند در ان - تیغ ترکان شاه در دل خشم - کرده چون در عود قورمشی
تا در حسی و روضه آب عاصی این ترا بدین صفت برانند تا ان کمالش و داد میان کبر و چغندر این منصوبه معلوم از این مشکل
پادشاه همت کتور بکوش کور لومانی و تا در مقام حزم و توقظ اسم تصون و تحفظ بجای آوردند حال که سلطنت و کاوه
نظاره گرفتند با چهار هزار سوار با ایشان مقابله کردند میسره قورمشی نیز با جی که بدو داد و کرا آن کرا در یک خطه از
احیا دور کرد ایندند بوقتی که ندر خورشید بر افق غروب چغندر طلسم غنق باب زغفران ایلیغی پادشاه فرمود تا کرا از قوع و
دست باز کشید و اجفال و اسراع را نیزه و استراحت بدل کنند از ان طرف سلطان مصر و لشکر منعم بر رخص سید امان
تیر با جیت در جواب گفت کار ناما در کف شد هر چگونه که توانید حیانت نفس مال وزن و فرزند واجبا بنادین کبک
براه دل و چنین گویند که چون بقاهره رسید همت سوار صاحب داشت تنها چون بیت منزع و در او چون رکن منعم از
یکی دیگر را چون قافیه ردیف خود ساخته و موسیقان ایقان در کوش هو شندان این نوا نواخته
لکل زمانه دله و رجال - نم لکل رجال کینه و مجال - روز دیگر که ایلیان اردو آسمان بر چو بارش آفاق در کوزال
۲ چون قرا سنقور کزیران شد براه - آقی سنقور دید بان هر کرد صبح - کرگ بیان کرا کلب از انزال تیغ قورمشی جنگ

کرفتند ارکان دولت را در این بیخه صورت سلطنت را نهیت کنند و گنجهایی که در او اندک در صف قتال بهادران و صفه در کرده بود
بجایات و سپهر فاشی که در آن وقت تاجها مصاحب ایلیان با طراف ممالک روان شد و درین حال بنده دولت روز از این
لباس خنایان کتاب را بطراز با تر زاهر و منافق این با رت منظاره مطرزه مذنب ساخت - فتح بخند و
والفرع عند الکفا العجوة • و غلات ایات نصرانه • غازان فایز بطاع مسعود • ملک لقا اهرت بنده جنوده
نثر السما سعوی بالسنو • ملک سبغی مرزوما عدوه • فی وجه مکر صیغه التوریه • هزم اجدیش و کلها مضرب
برین سینه بخار نمود • اخذ دمشق و قدیم از ملک • سلس قاهره کنونی خود • رفض النام لکی نیام ممالک
محدود یعنی بیض خند • ستان جوایز بنوع علی الهلی • واذا العقیق علی الیه العتق • الف الرماح السرا اللسع
وقد نزل لانیال قدوه • ملک تغافل مکر سنان • مجید جدا و عشق جدید • ون الممالک من اذرة راب
بالعدل والتابید و انما • چنانکه از صورت که از البرز افکنش چهره خورشید زرد و سرشک شفق سرخ دل فلک در خفتان است
از مهابت شکر آیدارش نهال دولت سرسبز حال دشمن سیاه و بنیاد فتنه و بران با بر عتاب اندازش فلاش کاف و کلش کی
سنان زره گذارش فلک دوز و ستاره رهای باد - کردن غلامت از حضور رسید جامت از کفر
کیوان حسامت از نظر بهرام بیگان باد • ام • دین روش آیات است از دولت نمود نامت از د • ملکیت با نیت
از دولت بس مان با ام • چون تخم هفت که مصریان یکدم راه در پرده انزمام بازگشت مخالف ساخته اند تا بفریب
که از اصول تدریث ترا منقطع گردانند خوفند که سلطان مصر با فوجی اندک و فوجی بسیار از راه بعلبک بجانب مصر رفت و ادرا
مصر که خانها آیتان در دمشق مانده بعد از آن رفتند و خانها بر گرفته از عتب سلطان مساعت که از آن هم برین امر ایلیان
و سلطان یا ساول و جاجک با بنده هزار سوار بی سلطان گرفتند و دران راه هر کسی را که از لشکر تازی یا فتنند بقتل آوردند
و طایفه از مصریان که براه دمشق رفتند بوقت مصالاف این لشکر شدند و بر روانه دار خود را بر شعله تیغ نکران پشته که کرم کجاس
ظفر بود زنده اکثر منتقل شدند تا براه حیرت منتقل همچنین تاراج کنان تا غره بر فتنند که است روزنه راست از آنجا تا بصر
بر کنار رمل بس جز یافتند که سلطان بادوس هزار سوار در رمل بر عزم مصر چون آب روان شده است با کشته دور و دور
مقام کرد و فزاین و غنایم و مواسی که از مصریان یافته بود بر لشکر قسمت فرمود از آنجا براه دمشق نهفت کرد و روز سوم ایلیان
و ماشقه صاحب خرد الیزابن الشریح و سید زین الدین شریف و قضاة و سادات و معارف مشاهیر با اعلام و همی باره
کلام اند و مدواضات لایق و انزال ویر غوغا لایق با استقبال بیرون آمدند و از عا طفه سابقه الزلال و عارف سابقه القلال
سرا برده سلطنت بطلان التماس اروا و ایدو کردند و بجان امان طلبیدند پلشت خود که مایل و اعیه استیلاد و بر بنده استیلا
برین بودیم تا سقا عفو پادشاه ممالک و دار استیلا بر سرکن دمشق و نزاعی طایر دارند و صواوی و در این راه از انزال
سیراب که از آن پس جوهر غوغای را غضب فرموده تا نگذارد که هیچ آفریده آن طایفه را توفی رسد ایشان مصاحب کبابی بود

بفقط دمشق که عبارت از نقطه بهشت است رفتند - کیتی برنج تو گشت جنت • فی یک جنت کم هت جنت • اسلمی
التمایه • والوان جنة النوروس • جنة النعیم • جنة اخلد • جنة الماوی • و دار السلام • و دار المستور • و دار المقام • و دار التور
و در مرج زینبیه نزل فرمود • ع • بقية المال بها سوف تنجح • از حکم برین خلقه جفا و جفاقی و بیکتور و اکیبا بر مشق
رفتند و استمالت اهل را مبلغه واجب دانست قلع قبا بکنی موسم آینه و بلاد غوغا بر سر تقاربت منصوب و جفاقی حکومت دمشق
مشغول گشت و حکم شد که از جمله هت درب که دمشق را بود درب بغداد بکن بند و بواقی را چون در نظم و تعوی در عهد پادشاه
مال و وزراء منصف او در بنده با اول حال محافظت درب را جفا و توکا بجسی معین فرمود بعد از آن وضع داشتند که بوجهی
شرط محافظت معنی دارند جوهر غوغای را و فرمود تا ایشان را از حوب با سازده بیرون کرد و حضور بران مصالحت است و کفر غوغای
دمشق عوضه داشتند که چون پادشاه اسکندر رحمت لغز و امان همه را سامان فرمود تا با تفاق محمود طایف هد تو مان ز رحمت
لشکر ترتیب کنیم و بخانه رسانیم برین سبب سید قطب الدین صاحب صدر الدین ابروی و با شاریت مخزن زمان برای این حکایت
بعد معین شد و کافه اطوایین را رحمت کردند بنده کی حضرت قرنی و شکر کرد اندک و ب هفتن و جوهرات مشغول گشت از دست
دهت روز بعضی ساخته شد و در آنجا این حکایت پادشاه اسلام بر اجعت و کت فرمود حکم کرده تا قتلش که بوجین بر کت
سازد و طعمه دمشق را متخلص کرد و اندک بجای فطت لکر و مصاع کلکی قیام نماید و مولای با یک تومان لشکر بر غره و آن حدود حاکم
و حجاج با لکری تمام بصیغه دمشق و آن دیار را فرود فرود و از دمشق آن حصن براه حکومت در نظر فحایق کرد و ملک ناصر الدین کجی بر
طلال الدین طریقه بیضا صاحب دیوانی انجا موسوم گشت که صاحب دولتی است نفسی ملکی الطبع و معنی فکلی الار تفاع و حکم شد که اول
در عهد ادا باشد و از حصن تا طریس و مکه و سلامیه و موعه النعمان که از اشام و وسطی خوانند تا ملک تنوین فست و حطب و حما
و غناب و جبل السباق و بره تارجه اشام که آنرا شام معالی گویند بر یکتور شامی سلاهدار ارزان داشت چه بر پادشاه
بکنا راکب زوات رسید بغایت رسیده بود بر معبرین که مخزج اندیشه مخزن و مان غوغای با عجز فرود سلطان بیرون از طوایف
کرد و انواع هدایات را انزمام نمود و احوال انزال و اقامت جهت تمامت لشکر ترتیب دلته متلصق و مرله و ساخت و بر
غایت بهت این که خاصیت کبریت لعمرو است اختصا صیافت اما از آن طرف تا میان دار باب قلعه چون از حرکت رایت
ظفر نگار ایلیان با افتد از حضور دار شدند اندک حساب آتی یافتند و شب و شب و شب از هر طرف بیرون می آمدند و اسبانش لشکر
دزدید می بردند و از عجایب احوال یکی آن بود که چون قلع قبا نویسن با بخلاص قلعه دمشق که در صحن کوی سیم
- هیچ نیا رستند از فرجه • ذات حصان احصت فرجه • استقال لغو استادان منجین حضور نام در علم الغنیل
کامل و با هر شوق التزام نموده که از حوب صورت مبنی از معنی • والقت ما فها و خلقت • که عرف لغت منجینش خوانند
بر کار کنند و قلعه را باستانی مستصنی و متخلص کردند تا جمیل در ترتیب افتاب و لالت مشغول گشت و فرود آمدند که
عل با تمام رسد حافظ طعم مرد بزرگ جوان دیده بود و وقت صفت و هذلق آن شخص در حرف معلوم داشت

داستفاد فقه و اصول بر نهیب امام معتمد ارضیه اجماعه و بر ایدیه الدین الحنفی مفعول شوند **۲۴** حوض خانه که من بزرگ
من کاس کان فراجه کا نور عینا شیرب بها عباد الله تجر و نه تجیرا چون صورت آفتاب در لب ظاهر بود **۲۳** **۱۳۳**
منتر طائفة که لندهب علم الرجب اهل البیت و بطلم کتوبرا بر این مناقب ایجابت و در سیر از ماندن این امکان نیست
ترکیب بسط و زلالی که از برین منقوش ستالی نمودار نمازقا مصنفه و زبانی مستوفیه بوسه خسته کردند چون
بساتین ملون با لوان ریاضین برداشته شد از غیرت آن نقش بندی و رنگ آمیزی نقاشان از رنگ و مضمون جنب
و صباغ صنفا راقم صنف در کار شکست و در می ذات آن نمودن منقوش رونق استبرق و دیباچه جبین کالمنقوش
منقوش و آزار و دویست زوی در باراجت جنبه و اما کفر اضلاع و توابع و مرفق آن که مجلس خانه و تحت ابواب از غیرت آن
در فو شدل بر خود بسته بنید و صریش زرقه سلام عظیم طبعم خادولما حالینز کجوش زوار میرساند در شیراز و سایر
استعمال رفت و بستان و قصر عادلیه بر بیانی برداشته شد که از هندسه اشکال زوایا و عمد قایم آن اوضاع سپهر در
غیرت می افتاد و بر دل بیت نمود روزنه تهیمن را از ابواب تصور منقوشی ساخته و قوس آفاق در مسانه آن سهم
بیافته از نخلت و تدی کن و در جنب آن جیب فلک **۴** بر منظر النظاری العیب القدر **۵** تمسک میمنه بی شک
کسری ازین عمارت جنت کسری کشد و از آراشکی صور ذوایب نقوش آن مدح آرزو بنگر چون خانه خود سر کردن بماند
خودنق در خورق و تغییر و سدید بتدویر جدید آید و این ابیات از خاطر زاده مولف مناسب کتیر
باقیه **۶** باهت بک الملکان **۷** هرمان عند بلوغک الموان **۸** یا تم منها قد تغار علیک **۹** اواف خلد فی ربما من جهان **۱۰** تانک الی
بانیک **۱۱** بصدور زمان **۱۲** ابیت سانیة العالک محولته **۱۳** الاطراف الی الخاف البیضا **۱۴** لذل ایضا علی الخلی **۱۵** بالوزن القابید
و سیم ادرج ابتداء فیه و اضلاع منور باهاک **۱۶** سامیه شاعرا **۱۷** از انشاء بعضی اهل بصیر که بر صنعت آجو زور زانست سیم صفت از
مستحلات بتقاده جهت کتایت نقش که در اینست **۱۸** اکره التقریم الذی بتاوه دایم و وجوده و جب **۱۹** الکریم الذی نهاده علی العالمن
قیاض وجوده و وجوده صابیب **۲۰** الصانع الذی دلالات و جوده مدایح الاشیا **۲۱** و در ربع الخراب **۲۲** و آیت و جوده صنایع الاله
و سوانح الرغایب **۲۳** الفکر الذی رفع السماء و زینة برزینة الکوکب **۲۴** و وحالارض و وطئها براس الاطواد الروامی **۲۵** الی
و زینتها با نول الالبیضا **۲۶** المجتبی منهم المصطفی **۲۷** المبعوث الی الخراف و المغرب **۲۸** هللی ام علیهم ذوی الکرام **۲۹** و المناقب **۳۰** و الخلیع
و عزب غایت حمد النوجالبت **۳۱** ثم اتمه کما نایا علی آید الدین و اعز الاسلام **۳۲** المیزب سلطنة خرمو کافل بار زلق العباد و خا فل در لال
الاحیاء **۳۳** البلاد و صارت عتبة العالیة **۳۴** مقبله بشاه اعانم السلاطین **۳۵** و زخمت شهب سلطنة علی سماء الملک **۳۶** و جود اللطیفین
و اصبح تراب سدره المنیفة **۳۷** سجد البجاء **۳۸** و امسح لالزال نواله المنیفة **۳۹** مورث اللافواه **۴۰** و هو القان المعظم **۴۱** و الایمان **۴۲** و الخلیع
خواقین العالم مالک **۴۳** و قاب الام **۴۴** سلطان السلاطین **۴۵** ظل الله فی الارضین **۴۶** مطاع اهل الاء **۴۷** و اللطین **۴۸** محرم مالک النبی **۴۹** فخر طریقه
العلیا المنصور **۵۰** و السما **۵۱** المظفر علی الاعداء **۵۲** کف الغتین **۵۳** لطفه فی الخلی فقیین **۵۴** ان هر لر بر اید **۵۵** القاهر لاعداءه **۵۶** حافظ الاز

تاخ با غازیان

الارض بالینف والسنان **۵۷** شامل الخلق بالاعز والامان **۵۸** با طرب و العدل و الکسان **۵۹** حسین الدولة القاهرة **۶۰** مخیت الدولة الزاهرة
نصرة الدین **۶۱** والدرین **۶۲** غازان **۶۳** محمد بن العنان **۶۴** المعظم **۶۵** ارغون خان **۶۶** بن القان **۶۷** المعظم **۶۸** الایمان **۶۹** اباقان **۷۰** حوسر **۷۱** لطلال **۷۲** ایام
علی التوب **۷۳** والبعید **۷۴** وحمل النصر **۷۵** والعدل **۷۶** حافین **۷۷** بلوانه **۷۸** عن الیمیز **۷۹** و عنی الشرا **۸۰** فعیده **۸۱** ثم محده **۸۲** نائل علی **۸۳** و فقهه **۸۴** تکا **۸۵** لبا **۸۶** انحر
و تاسیس **۸۷** هذه المبرات **۸۸** المتصلة **۸۹** المحیطة **۹۰** بهذه **۹۱** الروضة **۹۲** العلیا **۹۳** الرقیة **۹۴** النساء **۹۵** المنیفة **۹۶** الغناء **۹۷** الواسعة **۹۸** الارجاب **۹۹** کالتعبه **۱۰۰** الحضر
حتى استصغر **۱۰۱** فی جنبه **۱۰۲** المهرمان **۱۰۳** و استحق له **۱۰۴** المشر والرحان **۱۰۵** بالمحول **۱۰۶** شرفاته **۱۰۷** کتصور **۱۰۸** الافلاک **۱۰۹** منازل **۱۱۰** و ابراج **۱۱۱** و عو **۱۱۲** الفها **۱۱۳** من انوار **۱۱۴** النیرین
سراجا **۱۱۵** و اجا **۱۱۶** و اجا **۱۱۷** و اجا **۱۱۸** و اجا **۱۱۹** و اجا **۱۲۰** و اجا **۱۲۱** و اجا **۱۲۲** و اجا **۱۲۳** و اجا **۱۲۴** و اجا **۱۲۵** و اجا **۱۲۶** و اجا **۱۲۷** و اجا **۱۲۸** و اجا **۱۲۹** و اجا **۱۳۰** و اجا
بابتنا **۱۳۱** فی اقل شهر **۱۳۲** کنا **۱۳۳** اسباب **۱۳۴** والآت **۱۳۵** زینت **۱۳۶** از چند هدف **۱۳۷** قنایا **۱۳۸** و کن **۱۳۹** زین **۱۴۰** و سیمین **۱۴۱** ترتب **۱۴۲** فموقد **۱۴۳** از جمله **۱۴۴** آن خدی
بودن **۱۴۵** از ارشغال **۱۴۶** از طلا **۱۴۷** بعد **۱۴۸** که خدیل **۱۴۹** روشن **۱۵۰** کننده **۱۵۱** خانه **۱۵۲** آسمان **۱۵۳** که باطل **۱۵۴** عجم **۱۵۵** فاش **۱۵۶** خزانة **۱۵۷** در موازات **۱۵۸** ان **۱۵۹** و اوج **۱۶۰** و اوج
عجاز **۱۶۱** منقوش **۱۶۲** عارض **۱۶۳** بیضا **۱۶۴** و سطح **۱۶۵** و تکیل **۱۶۶** چهره **۱۶۷** و نقوش **۱۶۸** سید **۱۶۹** عز **۱۷۰** از در **۱۷۱** مسوق **۱۷۲** حال **۱۷۳** که روند **۱۷۴** و ازین **۱۷۵** خوار **۱۷۶** دیگر **۱۷۷** کا **۱۷۸** کا **۱۷۹** کا **۱۸۰** کا
از انواع **۱۸۱** منقوشات **۱۸۲** و منوعات **۱۸۳** و تکلفات **۱۸۴** در تقنین **۱۸۵** و تفریب **۱۸۶** و ترتیب **۱۸۷** و ترتیب **۱۸۸** قیاس **۱۸۹** توان **۱۹۰** گرفت **۱۹۱** پس **۱۹۲** در عراق **۱۹۳** و عت **۱۹۴** عجم **۱۹۵** جهالات
حالات **۱۹۶** و نقایس **۱۹۷** صنایع **۱۹۸** در اصقاع **۱۹۹** بران **۲۰۰** وقف **۲۰۱** کرد **۲۰۲** و تقاصیل **۲۰۳** ابواب **۲۰۴** البر و مصارف **۲۰۵** آن **۲۰۶** هیز **۲۰۷** در جریه **۲۰۸** و قیسه **۲۰۹** اثبات **۲۱۰** یافته **۲۱۱** و در لیت
شرفی **۲۱۲** این **۲۱۳** و خوف **۲۱۴** از حکم **۲۱۵** برین **۲۱۶** با سارت **۲۱۷** و انزال **۲۱۸** الار **۲۱۹** باینها **۲۲۰** برای **۲۲۱** زین **۲۲۲** و فکر **۲۲۳** در برین **۲۲۴** مخدوم **۲۲۵** اعظم **۲۲۶** صاحب **۲۲۷** حاج **۲۲۸** آن **۲۲۹** رسید **۲۳۰** اکتی **۲۳۱** و
و نصره **۲۳۲** منقوش **۲۳۳** و در وجه **۲۳۴** عمارت **۲۳۵** مبارک **۲۳۶** و دیگر **۲۳۷** مواضع **۲۳۸** که تفصیل **۲۳۹** بعضی **۲۴۰** از آن **۲۴۱** در عقب **۲۴۲** مطور **۲۴۳** خواهد **۲۴۴** گشت **۲۴۵** از افاض **۲۴۶** هر ملک **۲۴۷** افراد
و ولایات **۲۴۸** مغوز **۲۴۹** و مقورش **۲۵۰** چنانچه **۲۵۱** هر سال **۲۵۲** زیاده **۲۵۳** از صد **۲۵۴** تومان **۲۵۵** زرت **۲۵۶** سوره **۲۵۷** شانت **۲۵۸** و در بیان **۲۵۹** عمارت **۲۶۰** چون **۲۶۱** انتفات **۲۶۲** خاطر **۲۶۳** انرف
بدان **۲۶۴** معروف **۲۶۵** ببقا **۲۶۶** اهتمام **۲۶۷** محمد **۲۶۸** و مان **۲۶۹** مشیر **۲۷۰** حضرت **۲۷۱** و وزیر **۲۷۲** مملکت **۲۷۳** خلد **۲۷۴** و دولتها **۲۷۵** و ارا **۲۷۶** کب **۲۷۷** رگور **۲۷۸** تیمور **۲۷۹** و تر **۲۸۰** نماز **۲۸۱** مقصور **۲۸۲** و نود **۲۸۳** و
در بهار **۲۸۴** رسنه **۲۸۵** ثمان **۲۸۶** و تسعین **۲۸۷** و ستمائة **۲۸۸** استقام **۲۸۹** شهر **۲۹۰** اسلام **۲۹۱** او **۲۹۲** جاز **۲۹۳** انشانت **۲۹۴** رانده **۲۹۵** تا **۲۹۶** کا **۲۹۷** و دولت **۲۹۸** و سرات **۲۹۹** بنان **۳۰۰** مملکت **۳۰۱** با **۳۰۲** کردند
هم **۳۰۳** آشیان **۳۰۴** عفا **۳۰۵** در سایه **۳۰۶** ریاضین **۳۰۷** هم **۳۰۸** خوابگاه **۳۰۹** خورشید **۳۱۰** در سایه **۳۱۱** صنوبر **۳۱۲** بر چنین **۳۱۳** باغ **۳۱۴** پر دین **۳۱۵** بل **۳۱۶** بر سر **۳۱۷** طائر **۳۱۸** بوش **۳۱۹** فضا **۳۲۰**
کردن **۳۲۱** دیوار **۳۲۲** ححر **۳۲۳** و اسواق **۳۲۴** و حمامات **۳۲۵** و تبت **۳۲۶** که **۳۲۷** بنده **۳۲۸** و تمام **۳۲۹** عمارت **۳۳۰** بر نزد **۳۳۱** دیگان **۳۳۲** حضرت **۳۳۳** محصل **۳۳۴** و مقوم **۳۳۵** و مقوم **۳۳۶** هر یک
ب ختی **۳۳۷** بسایین **۳۳۸** و دور **۳۳۹** و البادین **۳۴۰** و کسیدن **۳۴۱** دیوار **۳۴۲** و افراشتن **۳۴۳** بازار **۳۴۴** مشغول **۳۴۵** شدند **۳۴۶** مانند **۳۴۷** مدت **۳۴۸** تسیر **۳۴۹** پذیرفت **۳۵۰** و امر
بهنگام **۳۵۱** آنکه **۳۵۲** سر **۳۵۳** دیاسی **۳۵۴** راه **۳۵۵** ولت **۳۵۶** بشکند **۳۵۷** و طلایع **۳۵۸** ان **۳۵۹** که **۳۶۰** رسیع **۳۶۱** در جنب **۳۶۲** آید **۳۶۳** انجا **۳۶۴** در اقطاب **۳۶۵** سلطنت **۳۶۶** و مخیم **۳۶۷** سر **۳۶۸** لوقات **۳۶۹** خاست
باشد **۳۷۰** چنانکه **۳۷۱** بنده **۳۷۲** و در خوزه **۳۷۳** بعضی **۳۷۴** این **۳۷۵** صفات **۳۷۶** درین **۳۷۷** ابیات **۳۷۸** مندرج **۳۷۹** ساخته **۳۸۰**
شهر **۳۸۱** اسلام **۳۸۲** تو **۳۸۳** ماطه **۳۸۴** او **۳۸۵** جان **۳۸۶** باشد **۳۸۷** بصفت **۳۸۸** جمله **۳۸۹** مالک **۳۹۰** چو تن **۳۹۱** او **۳۹۲** جان **۳۹۳** باشد **۳۹۴** آت **۳۹۵** او **۳۹۶** اطرب **۳۹۷** و خاصیت **۳۹۸** با **۳۹۹** بود
خاک **۴۰۰** او **۴۰۱** انرف **۴۰۲** لولو **۴۰۳** و در جان **۴۰۴** باشد **۴۰۵** در بهاران **۴۰۶** چو **۴۰۷** زد **۴۰۸** با **۴۰۹** بهاری **۴۱۰** بر **۴۱۱** دل **۴۱۲** روح **۴۱۳** پرور **۴۱۴** چو **۴۱۵** سر **۴۱۶** ای **۴۱۷** رخ **۴۱۸** جانان **۴۱۹** باشد
بود **۴۲۰** الوان **۴۲۱** ریاضین **۴۲۲** وی **۴۲۳** از **۴۲۴** صیبت **۴۲۵** یا **۴۲۶** کانی **۴۲۷** رخ **۴۲۸** زلف **۴۲۹** پر **۴۳۰** جان **۴۳۱** باشد **۴۳۲** خ **۴۳۳** ای **۴۳۴** با **۴۳۵** فرم **۴۳۶** باغ **۴۳۷** چه **۴۳۸** ملک **۴۳۹** حله **۴۴۰** است
که **۴۴۱** در **۴۴۲** لطف **۴۴۳** حق **۴۴۴** و سایه **۴۴۵** غازیان **۴۴۶** باشد **۴۴۷** شیر **۴۴۸** دل **۴۴۹** شاه **۴۵۰** بی **۴۵۱** آید **۴۵۲** که **۴۵۳** کند **۴۵۴** دانش **۴۵۵** فرا **۴۵۶** مرغ **۴۵۷** و عشق **۴۵۸** که **۴۵۹** از **۴۶۰** اش **۴۶۱** غزلان **۴۶۲** باشد

با و دیگر

در سبیل خان بازرگ و منزل قفو... چرخید و کل در دوران پیش... سایه و چو طوبی است از قو... منزل مورق و زنجیر...
چرخ فلک قدر تو که هیچ چشم کرده... زحلش بند... چو یک زن ابرو... این خیر چه که مزینده...
تا ه چون عمل کند ملک چنین افزاید... کار چون تخت گذارن بر اساس... پس در مرتبه افلاک...
و سبانه مرلغ شد که تا دار الملک بریز از خاک ابرال خان... هایتی ز کین... و باروی حصین...
پادشاهی کرده... چون هندس رای زمین خط اساس آن بر رفته...
و میان کوه و تامت بساتین و باغات محیط با بزمین دیواره...
و نیم باشد و آرشش جهات بار و پنج دروازه عالی بنیاد...
مرز و گت و هست در دروازه دیگر که حکم در میان در دین...
در قضا، اندرون و اثره بنا خانه و آستراش...
طوایف در اعیان و موت و در تجارت قنات...
ز موه و معدن و محصلان...
آن اجتهاد...
هر که بگردان نرسد خدمت مح...
و استشار تمام داشت و با بر دی شریاز...
از دست برود و پان دوالی در پناه...
شکل که با شامال غالبه...
کنند و چون زمان پاییز بود...
و استمال علمه صرف کنند...
از نتیجه خاطر بنده دولت روز افزون...
قبه اسلامیان...
بیضه ابدال...
زان عدوت...
حقی در آن دور...
غوه اعوام...
بیتیم و طاری و قدم گاه...

بنا و کور تبریز

بنا در صفا

الطعام ماصیه مسکین و یتیم و اسیر...
کتاب رساله...
مرکز فرمود...
اندازن طوایف...
سردیه عمارت...
کاسه شوه...
راستی و راستکار...
و غله...
شکر...
چون عقیدت...
بدین صفت...
و برین...
جان...
آن در مصالحت...
بر چهره...
چهره افزون...
دیکر...
ماک...
با ساختن...
سام...
دو سه...
بیاض...
ساعت...
باشد...
از او...

فصل در عدل

در سکه

اولی

دیوانی داشته باشد و اسامی عدول حزکی را بر وزناج دار انصافیت کند و اجازت تحریر قبالات و حکم کرایه نژاد هندو
بر فطو طرجمدل بکل نگنند و اجازت تحریر قبالات و حق السی و کلابستی مقدار و موزن را اندک دینی بدان راه نهد و هر قاضی که
ازین احکام تجاوز نماید بکلی بر لیغ از قضا موزول باشد این احکام روز جمعه در مسجد اسلام اسماح و استماع رفت بجز رویت
پادشاه مجال تزورات مسدود ماند و نقد و غل و فتنه مردود و قتل و ابطال متکاولان و ثوابت بر روی چنان
چون زلف بنان عقده نقد گرفت و درین قطعه ای بیت موافق این سابقه اقله **ب** ای پیشه جهان خست در ای چنان
عقل داند که بگوید بزیر بن جسد **و دیگر** غلغله بشارت از انصافت قضا صفا با سماع سگان ماکر رسیده که در اطراف این
شهر و ولایات با ستاقان نباشند و بکلی رسوم مذموم و اهداش سخن کز بی سخن چون حو لو ش و سخن ادوار فلک نهایت نذا
مرتب گردد و عده خلاف مغربان دور از حد و تزورات نیمت و نهان صورت **ب** این اختلاف فی انصاف لا تفر
گفت بندگان پادشاه بر پست عاقبت در خواب خویش بفرمودند و از سر نهنگ بی فرهنگ و خوف عیب و خوجه **ب** روز
و از غلظت و بد آموز بر آسود **و دیگر** عدل تو کردنا در همه عالم که دگر **ب** از غم نخنده اهداش مسلم باشید
در تهور سینه سها حکم فرموده تا از فاضل صدقات عمده و عوارض جمیع هر سال بیست تومان زیر بسیل زکوة که غایب
مال و عمارت و از ارکان نبی الاسلام علی حسن رکمی موقوف به استبراه اموال ماکر قسمت کردند از ان جمله چهار تومان بر شیراز
قرارد گرفت و برین شد که در از ان مبلغ در هر ولایت قری و مزایع دیوانی موزن کردند و باز تصرف در ان زکوة دهند
تا سال سال ارتقاعات آن جملان کرده بخوشه بریز صاف ناله ماسانند و عمال زکوة و معتقدان آن شغل بسیل و ضربه جزیل
بر مقتضی از تنزلی انما الصدقات للفقراء و الی کین و العالمین علیها بمعب و هجرت مبدارند و دولت روز افزون
ما بر همت اکلید لوق للایام و سبحة لوق الامام **ب** دل راست عقیده ناکاست میگوید **ب** تو را آن شاه که لزداد و سخن
در رب و روز **ب** که جهان بخش و که بر حکمان بخشید **ب** چون بر عده ماه سنه اصدی و سها نه للال صورت **ب**
ظواهر للال مثل خون اجاد **ب** بخاری انصاف الکاتب ابن حلال **ب** از عمل محمد خورش زقارشاه و غم ابرار و دلخواه خبر میداند
ادارات و شرفیات و انوار البربر لیغ نفاذ یافت و ان احکام بخواب ماکر روانه در کشند و تخفیف مکر خارس منبزی
معنی که چون عیانت از ان که متغیر کفایت ابریت و مسیت لکنی که کنیل الطاف نامتناهیست بکل فضل و انه که در حیطه عظیم
نار ابر کزیه و مقام آبا و اجداد نیکو مارا با ارزانی داشت و دولت مخالفان مطوس و مخالفان دولت مقدر رسیده نه مشرک
این نعمت و لقا حق این موهبت را خواستیم که بخش خود ماکر با سایش کنیم و خلاصه را که در زمان فرات و بلخا قبا و بی پنا
راه یافته باشند باندس رایی و عقل تدارک فرماییم و دریم جور و عدوان و عده ظالم و طغیان از خیر منعی گردانیده در اعلا
منار حق و اخلاص انار صدق غایم پادشاه بکار داریم و صدقات دولت روز افزون را که بیشتر ازین حکام و مشرفان
هر ولایت جهت طعم و طعم خویش در برده خبا و فزول داشته بودند و بر ارض نامر جو کسول حوالت میکرد و از روی ناچس

منظوم

صدقه

ناجس در نقد جنس بل در موزن جنس نه عتوه نقد روز بروز موظف میداشتند و زبان حال از اعلا مستحان معنی این بیت **ب**
با نکه یکدیگر گنجه مساحت **ب** ادرار جز سرنگ معین ندیده ام **ب** بحسب بارگاه دولت از ارت مستنقه با سماع الهی بر سر است
و همچنین بعضی ادوات با سالی بی کسی بر دهان زینت میکردند و بویستن مقوف می شدند و زینت خرد و زینت و صمت بمبلانده خان افشار
که بعد ازین تمامت خیرات خیرات بوجب ایضا میس که در شهر سنه تسخیر و تسخیر هلال منقح و بالنون نفاذ هم نیز موش شده کم
ناک نقد بدند **و دیگر** در ادوار مسدود رسیده اشین و بیکایر لیغ ماکر آرای بنظم و تخریر کلمات مکه و سده ان اول بیت
وضع الحسن لذنی بیکه مبارک و هدیه للعالمین فی آیت بنات زاده اسرافا نفاذ یافت و در سوارهای سوار و خوف صومین بیشت
حکم رفت **ب** چون از سالها بان بسیل که از طرف بغداد مرتب شده بود امیر قلع فبا که بکن سیرت و نفاذ سر برت اخفاص درت
و چون سردار که در جوانی قبا پوش آمده سکون و وار هم در طفلی برینالی عدلت گرفته با مرت حاج موسوم شده و تا من قاطعه
از اسوار با جانب و نجابت و کوس و علم و بارگاه و سر برده و دیگر اسباب و علم کم فراخورد دیگر چنین نمی بینیم باشد
در کف اهتمام او معین گشت و ستر رفیع کعبه زین با نقاب شایسته ای که اطلس زر کار کون آسمان غاشیه آن سزد و کمال
مخصر بنام همایون که بختیان محاب در آرزوی برداشتن آن خود را بزمام شهاب ناقب از هر اقطاری کشیدند ام در جهت
و موهبه و دو آرزو تومان زو از و موهبه زکوات زاکیه در وجه ادوات ملکه که و ندیده و انعام و تشریفات و موهبه و کسب
قبایل و استعداد زلو و در واصل و دیگر ثنات و مصالح عنایت رفت **ب** تا خواص صوب از و ان از بیدار ناکامی تحمیل
دیبا بر سگ زاده رتبه تنظیم و اجلال امیر سنه و بر مقتضی نفس و در علی اناس حج البیت من استطاع الیک سبیلا و ان رة
حج مبروره کسب لها جزا الا انجه سال بال موسم موسم ایچ اشهر و لوات عاشقان جلال حرم فبیج خروج و در روز مکرر
سجود علی کلها مرآتین مکرر فحقیق **ب** بسبب صواب سخن و مقصد مقصود عالمیان مثال می شوند و هنگام قطع غیبت
و در روز مطابقا با اجداد **ب** فدیت از سبب لواج شوق **ب** مراها نظوس اذ انهم راطل **ب** در سیاق شوق کنتان
شوق میدهند و دیده ازلوت در واقع **ب** لفا نزلت سلمی بارض فاودا **ب** زلال و سلال و سجاتها ورد **ب** بر کار رتبه
مرد و درت و صنف صفا و عارفان عارفه عوفات که اعلم اناس دنیا زوق بفرقه فظن ان اسد کلم بفرقه سبب عوفت
بر افساد و احوال و اعباء و رطل مدار ناما نینجه **ب** مرعاج الشوق لم يستعد اللارا **ب** و مستقان **ب**
استاق اهل منی و ال اهلین الی **ب** ملک الدیار و کفر این اهل منی **ب** برای تیسیر منی نوا **ب** ابطا و مکه هذا الذی
اره عینا و نه الانا **ب** مسبار **ب** دور اننا که ما کردنا سک شریفه و صاهد و صا شریفه که معصود دعوات حجاب و صا
برکات مستطاب و مستلزم خیرات و صوفی مستلزم برات دعواست چون شرایط فاذا قضیت مناسکم فاذا ذکر الداعی الی ادره
باشد و اتان سنت نبوی را دعوا اللهم اغفر لهما **ب** انما ذکره حکام انکه عویشان با نیک و نه علی اناس نرند با سماع از
سمعا و لعل شنوند بصا دقترین نبی روزگار دولت پادشاه اسلام را ابدله دعوات صالحه بر صفت اعدا و خیرات

تغییر ساد و
و ناگانی صغیر

نصبا میرج

سره کعبه کمال

و مراتب ادب و ملاقات دارند و بخت مزاج دلم بزرگ خدایان بر حق که زمان طایفه عربیت سوی طینت طایفه کشتی از بنا
سلطنت با تضرع بندگانه یار یاری بخواند و بختی نظری العلاب و بیانی فاذا وصلت الی الدینیت سالما
و بلغت غایة منیة العنق ان عایت عینک طایفه تیرب و بلغتها من بعد طول فراق فعل السلام علیک یا خیر الوالی
وای مخلوق علی الخلاق در دهنه بختیست اگر در مکعبه حرمه حضرت این پادشاه کعبه گریست و چنانکه خاک حاج
ساکت محتاج اینجاست آن جت کعبه دین داراست و این موب قبله امید داران شرف کعبه انجام قدم
و کعبه محتاج دارک وان یک معتر حکم افتخارا فانم عشر الکرم افتبارک اگر کعبه دعا مخلصان
و عود است درین مقام کعبه مخلص و از بزرگان حال نیز قصه شکر المنعم واجب می گوید بر در و کاران از نزه و آل کعبین
و الکریم السجود سبب تهنیل و تجلیل و موفقت می دارند و طایفه طوافان کن و تمام شرایط عمره و استلام بجای می آرند
در خرم سرزمین لبیک اللهم لبیک در آتش شوق بطواف از میراب دیده نغم افشان میسوزد پادشاه
نیکو کردار دولتیار سعادت انبار عدل آغاز دین دار فرخ دیدار سلطان محمود غازان را با ضو این بتیس تخت ساریم
آسیه منتبت و اروع میمون او دره و شایع سلطنت و ستاره بهر آسای غایت از جاه و جوانی و سلطنت و کاروانی
و عین مصفی و دولت نهاد و مملکت عریض و حشمت مستفیض متع و بر خور دار و وزیرای روشن روان ملک آزادی
عدل فزاین رعیت پرور رحمت کسرت و او را نوزشین روان روان تمنی تن فطوف خود ایامان قباد همت خرد عشرت
بهین عدلت را عزیز جبه و جلالت و دوام تابید و نورت کن در بر هم راه عبد القابین ام الجبلد انالک
الجلد الرابع و دینوه الجبلد الرابع

فهرست مجلد رابع
ذکر خدا بنده

عزم غازان با تضرع مصر و شام
در دفعه ثانیه

صفت بهار و صفت لشکر
و آمدن رسول مصر و جواب جان
وصول ایچی شهنشاه کان لطلب ملک مورث و جواب جان و صفت شمشیر و طوی و صفت خوبان

صفت دختران و تجنیس غیب سنینیات
تشریح الجحی و تجمیر لشکر و تمیسه سپاه سفر
وصول منزل عانه و محاسبه بعضی ممالک تحقیق در سنه هلالی و خراجی لغیر الله رساله صافی در حساب سالها

شروع نسخ سلطنت در سنه اربع و تسعین و ستائیه خواجه که بعرف حاض موافق نوز در جلالتی واقع بود در سنه
عرض کتاب کردن مؤلف کهنوز خانی حواله غنیه باطنه مکتوب مع اذ الفاظ عالی و شعری بهار و نصب ختام در حجه و
گذشتن از حصن و ملاقات بان که مصریان و حب انهم لشکر خا و فطر یا فتن سلطنت مصر بدارک حال عسکر و مقدمه عزیمت

استیلائی دو ابدار الملک فارس و قدر شهنشاه خرابنده ایشازا
استیلائی مغول بر قلعه سفید و تهنه حال شهاباره مقاله در فتح کرمان و ذکر محمد بن حجاج حکام آن فتح کرمان و تهنه حافظ آن

وضع قانون ممالک فارس رتبه فی صنعة المراعاه مقدار خواجه در زمان خلفا در ششده غیر هم جمع
معمودی بلاد مشهوره فصل در فتح سومناخ نهایت کار قید و ذکر حال بعضی شهزادگان وفات غازان خان

صورت خطبه بنام خدا بنده فصل در ذکر سنه الهی و تقسیم شاهلی قتل و شیمان و صفت شمشیر و خورشید و کوه
اصطلاحات نجوم و ششین ممالک فصل در وصف فتلان موعان رساله ثلثیه صفت بهار و وصول اهل طاقان

عمارت سلطانیة فصل در رعایت صاحبان و سیات کا زبان مکتوب بدیع الاکوب فضل مفصل در اخلاص و ادا
دقیقه قرآنیة و حکایه در عفو قصه سلطنت محمود در رعایت علما در ششین حال وزیران حکایه در عدل پادشاه

حکایه در رای بر وزیر وفات تیمور فآن اجوج حیان فآن توره مغول و کوس بویان شوق فآن
فصل در ذکر بعضی ملوک عصر مکتوب در جواب طلب شیرازی آنقدر شهنشاه کان بخشان برای حب ذکر گفت و آخر کار
قتل یکی و نصب یکی نهضت سلطنت بقتل و دار السلام و صفت شتاب بهار و نگار و شراب و اغالی و صفت دجله و خورشید

و صفا آتیه در نفس شهنشاه
کامیابان و تهنه
امانه با کوه
در سنه ۱۱۹۰

۹۱ **تمه فتوح علاء الدین دہلی** بقیہ احوال ملوک معبر **قصہ اوسعید** تحقیق شریف در وجوہانی
 ۹۲ **تقلب حالات ممالک مغرب** موضع از لہو ذکر **وصف کتاب و صدارت رشید الدین کہ محمد و آئینہ ساریہ**
 ۹۵ **انت در وصف بنا** صفت مدسہ سیارہ **عرض کتاب** رسالہ سلطانی جوابات **نظم و شعر مصنع**
 ۱۰۱ **تعالیٰ مصنفہ مصنف در جواب آن** مقالہ کوی و جولان **تمہ احوال معبر و سبب توجہ خانی بصوب رجبہ الشام**
 ۱۰۷ **رسالہ عرض جبہ** مکتوب در صفت رجبہ **تذییل در احوال ممالک احوال جہانگشای** و اصل طایفہ معقول و نسل جنگی و بطور آن
 ۱۰۹ **استیصال کو جگر بطرح جنگیری** حرکت جنگیر با طرف ممالک سلطانی محمد گش و باعث آن **ذکر فاکہ و جغدیہ**
 ۱۱۴ **حکایت ماوراء النہر و مصائب کارا** ذکر سمرقند و سغد کہ از بہش جہار کمانہ دنیا **ذکر خوارزم و تخت و ترمذ**
 ۱۱۷ **ذکر جلال الدین و انہزام از جنگیر و گذشتن آن** ذکر جبہ و سببہ ای تو بایان و قمر ایشان در ممالک
 ۱۱۹ **استخلاص خراسان بر دست تولو خان** عدو کشتگان بلخ **ذکر نیسا بورد و توابع آن** و تمہ حال جنگیر خان
 ۱۲۱ **ذکر کیوک خان** تمہید جلوس منگوقاآن **ذکر ممالک جوچی** ذکر چغنیای **ذکر سلاطین خوارزم**
 ۱۲۳ **فتح کرج** ذکر فتح اخلاط **توجہ ہلاکو بیدار مغرب** ذکر حسن صباح و مذہب ملاحدہ و بطور آن
 ۱۲۹ **سوانح غیبی در انجام کتاب و لقب و صفات الخضر** موضع ذکر موضوع این کتاب کہ سخن است تاریخ **قسام مجاز**
 ۱۳۲ **رسالہ تسمیہ** حاتمہ در مواعظ و بعضی فوائد **امام کتاب شریف جلد رابع**
 ۱۳۴

مسقطیہ ۱۳۲۷
 مسقطیہ ۱۳۲۷
 مسقطیہ ۱۳۲۷

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين وأفضل الصلوة عليهم والبركات
تسليماً دائماً

استم الورد بنشر النسيم بشري بين يدي رحمة وفتح الطيار بصوت يهيم عرذاً عند يدي كنهية چاكن في روار نجات
رواج اسرارها فاطفا عند ثنا بهجات لوائح انواره . بساني اوج والفرح . وبيانه الذوق واليسوق .
الجملة موجود واجب الذات . موجد الذات . مفيض العقل . قوام الكل . مدبر الامور . مكرز الامور . واجب
الاميات . مبدع الانيات . معبد يستحق العبادة من ذرات الوجود . مسجود نظم مناظر الملك بخلق عبادة من
سعر بادشاهی که پادشاهی مانرا . پادشاهی ز پادشاهی اوست . عقل در معرض نثار خویش . بصفتی زبان چو تان اوست
چکمی که بیک شاد کن در عهد است سلسله انواع اسباب کلی . در کردن انجمن سبب است جوئی که عبارت از ان هر دو
قضا و قدر است بست . اولی با نافت با وجود که فقه المبدأ بدان گوید است . اولی نسبت با سلوک و الیه الصبر
بر ان گوید . قادی که در قریح و تاتاره ایجاد کاکل تیره . واللیل ما و سق و ابر رخسار روشن و التواذی
چون کل و سبل بطرازید . دانای که مشاط ضحیح خویش . بقفا قانی و التشریح و صیغها . و تریکل مروارید و بعد
زینا السار الدنیا بمصابیح بر سر و در عروس کنی انداخت . و الصلوة والسلام علی موبد تبا بید البصیر
منه بالنور المبین . کان افضل البصیر . و قاید الغر المجلین . و آدم ملحق لجدک . من المار و البصیر . بطی رود و سواج
عن قلوب عبدها بالذفاح . و صیر یایلیه یسوق . علمهم غایبه العقوق یعدنی که . هلموی متفاد بان مضر را
انزار که داند . ما سخی خشنی که بهار رخالفان قریش را بصره معجزات ششم خست . دوست بوسی که
در پیشگاه ان گنیم نجون اید . بیکاه . و بیکاه . نداری فاقعونه تجیکم انید . بیکاه گوشه جان رساید دشمن
مالی که در شان پیکر مجر او . ان شایک هو الالبته . مصور نور گشت . بیخبر لولاک طلعت . لمرک تاج که افقا
بنوت او از دواج و دلیل یعنی تا بان شده سر کشیده . و لا تمدن عینیک که بکلکونه و النسخی چهره منقبت او
از آیه انا ارسلناک یداً و بشراً و نذیراً . غش پذیر اید . محاطب فخریده نافله لک که از زبان زفره ملک
زفره زما کان محمد ابا احدین ربکم و لکن رسول الله و خاتم النبیین . بعلک بر خاست **سعر**
از خانه چو مدح تو طرازم . خواهم که ز دیده دوده سازم . دوده کندم دبیر اجم
از دود چراغ چرخ چارم . و علی خلفایه الارجح . الذین با عاتم فی ایجاد طویلده
و صدور هم مخصوص اکتی موعده . صدیق کشته الصبح الهادق الثانی فی الاماق بعد اقد صدقه
و فاروقی عدل با صلابة فی الدین اجتنوب غیر الباطل من جهة . و حتی جمع نمل النوفان و رب در البر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين وأفضل الصلوة عليهم والبركات
تسليماً دائماً

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين وأفضل الصلوة عليهم والبركات
تسليماً دائماً

و حوی نصب النعل فی طبه هذا البرهان . و بطل الشیخ . و حطب مصقع . و کرم ادرع . و ذی الحکم البشار
و اوجود الطیار . و الصنت السیارة . و علی سبطی رسول الله . و قرطی عرش الله . و ابناءها الاله الهدهاه
العصوبین سلاسل صوب المومنین **سعر** بدور بجور عیون لبوت . سیوف بهام صقور بزاة
و علی جمیع اصحابه . و اخوابه . و اهل بینه . اجین **سعر** قد علم الخی البان نون انی . اذ اقلت ابابعدانی
چون در جمله سوم . نا افر شهور کینه سخن سجابه . درین فصل الخطاب سخن بدگر استخلص دشمن
و شامات . و باز انقلاب آن صید ازین شبکه ملک خانی غارانی منتهی بود . و درین اندک مدت
از تاثیر دوران شهر بودن زنگار کون . و تدر و رکاس زرنگار اصاب غراب و اوان دوح
زنگار کون . بر رقع ظهور انقاد . **سعر** منی کل یوم للزمان ملاعب . و فی کل نهر للانام سوا
و شرح بعضی امور که ابراد ان از لوازم این کتاب بوده . در مجلدات پیشین مهمل مانده . اولی ان خواند
بود که این حکایت طبایع کرد از چهار ارکان متکا فی اصل مساوی فرغ قرار گیرد و چون نخت
حاکمیت چهار پایه استوار پذیرد . ما ادوات این رسالت و احوات این مغالت که باسد یک
در زبان بی زبانی میگویند **سعر** مکمل هر رشته بحث که ز جان . پیوستگی نام دارم با تو
از آفت انقطاع مسلم مانده . و بخلص خلوص بها چون بالست . دعوی زمین . رینده . نایح و کین **طیسه**
عشید نمتن دل کبیر و سام امین . اسکر ز کبری دشمن دارای و بدون فر . خورشید ملک سمیت کرد و نضوان
بستان سخا باران دریای جهان نیکر . لکان بن امان بر اکان . نامشر العدل و اللامان . قاهر الکفر و الهیان
حافظ بلاد الله با برای اللبنة . ناصر عباد الله بالسيف الشهبه . عبات الدنيا و الدین . النع خذای بده محمد **لوه القه**
خدا بده و خدادان و خدا یار خدا ایدیش . جا بملکها جان دار و جان بخش و جان آرای .
اعظم الجایتو سلطان . ظل الله فی الارض . که ذات مهابت محض حاست اولی . و محظوظ کسوات
تم بری با دوست مدت دولت روز افزونش . بتعویک عطار کبری . دامن نمانمایه کیراده . شرف و فضیلت
و اختصار با بد . و بالبتول از جهت اقبال بران وزده . و مهول مقبلان جان و منظور کاملان ایام کرد و بعبادت
صیت عدلت . جان کبریا کبھی صبا و اربکینی بهای . و مباحن الغاب در اری منقبت سلطان خورشید
شهره افاق آید **سعر** زده را اقات بر کیرد . مسر کسیر نام زر کرد **مصراع**
و یصعد بالندی صور الشمس . **سعر** پس استمداد اهل فضل و ارباب کموت که او کار ایشان است
مکاره محروس . و بشتر نکلام مانوس . کملکون فلم در میدان کسین بیاض بهر دوان گشت . و بلقابت کین ملک
این تصویر را چون زلف خوبان سسل کرد آینه . که چون البقاء عال شهنش . لسلام عازان خات

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين وأفضل الصلوة عليهم والبركات
تسليماً دائماً

بمستخلص دمشق و نواحی فایز شد و لشکر با باجی ملت آن حدود خاک تو را فلاخین فرستاد بعد از آن
رایت ظفر است لکران بواسطه مخالفت و عناق بیخاق منزع گشته و اجبت نمودند و بعد از آن بیت
بالنا و اقبال عدوس آن ملک و ایام مجوابه صیر بود و از روی معاوضت در آینه تو هم بجا و سکا و سکا
لمو لفظه و لا تکتل محروما و لا فرحا و لا ذکرک مرفوذا بانقاسی و لا محنت بشر المار عینش
الارایت خیالانک فی کاسی هر چند ما زمان حضرت و ارکان دولت بصریح و کتایت مجواستند
این ذکر در کردار سنان افتد و با مال خول کردد بهیات **سفر** بر آمدن القلی سیاه
و یابی الطباع علی الناقل **یا** بدین موجبات در تاریخ سنه احدی و سیعاه به باز علم حضرت
در طراز و ابیت شب شارینوی از آن بر عزم استخلاص دیار مصر خفقان یافت انشوری حد
و ابیتی بی عد **سفر** سپاسی که در با و صحرا و کوه شد از فعل اسبان کردان ستوه
بند شیر درنده را خواجگاه نه کور زیان یافت بردشت راه بنک از بر سرنگ مامی در
هم اندر هوا ابرو پر آن عقاب می راه جستند و کی بود راه دود دام را بر چنان جایگاه
چون بظاهر طلب رسیدند معلوم شد که لشکر مصر در موطن و اماکن خود ساکن شده و چنانچه
سلامت جسد اسال میدان محاکلت و عوصه مبارزت با رزخ خواهد شد سلطان مصر که در راه از
کین و غلو عوض یافته و مشایره عارض خوابان بر مجامده عوارض جنگ جویمان لشکر الهیا اختیار کرد
و حالی را مواعید عید و السنه و وعد و وعید بر تقوی و تبید در کارزار از عقل بعد شمرده عازان
که غایبه عروس ملک را غبار موبک کارزار می دانست و زنگس سراب چمن تنزه را بیخ بنلو و صفت می
پنداشت جناب مغفور باج ظفر و زین را سریر دولت و کوشن را گلشن روشن فرمود که بی لشکر
غناکش کنند و لانه بایده شده و اسال دغدغه این خاطر لکرانی از پیش همت خویش و دیده خیال
از خاطر ایشان دفعه مرتفع گردانید نویسیان و ارکان دولت عرضه داشتند
کایکجام نیلگون بافته ملک بوسنی بر در مصر قاهره کوفه کوش قاهره **یک** اسال به قبال و جدال صلحت در
و ارسال رسولی ناصح و بت نصاب کردن باشد که بخت ساطع عمل سلیم محب و اصرح سلیم را سلک شوند
و از جانبین محتاج چندین بطش و نهویل و رکض و توبیل نباشد و نیز گفته اند چه بای از صفت
و مکاتحت بازگیندن و وجه در مقام مسالمت دست مصانحت بیرون آوردن چون ظاهر از حالت
صورت مصالح عام داشت بالنا عنان اعنان سالی را معطوف گردانید بر این حال سال بافر کشید
و سیره بهار سینه استین اربن جوی بدیده و خوان سالاران تقدیر **سفر**

راه کشید به ۱۸
سرمه ۱۲۲۲
و این سفر
از آنجا که
۱۲۲۲
۱۲۲۲

تغییر
۱۲۲۲

۱۲۲۲
۱۲۲۲
۱۲۲۲

بر در طلب تنور جوهر کشیدند و را **سفر** لوقیان چمن کریم بدان نوی آمد در ریاض بلبل و چکا و کن خزان و نوجوا شدند
و اداعت الراج حسینها مسکا نفس عن محبوب خوانی و تقارب حکان از ماز و نوجو و سان
جمله کلزاره برای نظاره دست زدن هزار در نفس سوز و ماز از ریب جوینا و در بولجیها بار شیرینکار کردند
سفر سر بازار و چینه و چین بیرون و زود کار بندگدان بیت معنون **سفر** درین بین من صحرا و می تو
من چون نو و نوجون من نونی من و تو **سفر** زکس زکس زکس کشته غره معنوفانه نموده و تاریخ تاریخ
حضرت ریاض کوفه بر صحنه کمال نگاشت و صفت تاریخ بعد از آن نقش تاریخ نوشت شکوفه بادام در
بخش دل سکن و هواجت صبر دله با دام سکن آمد و خاطر کتاب الماکتده این عمل نو این **سفر**
کسری خوش است بدین صحرا و باغها که کل شود جو طبله عباد ما غما شاخ شکوفه ریخته مردم شاد سیم
و اردو خنده از لاله بر سر اجاعها در غما سفر است نوع طیر و از بوی خلد زدن صدف در اجاعها
کریای کفتشان جوهر زار شد کنون طوطی کشاد بال بران پر اجاعها مارا و راع و راع طاع از رواق بلور
طوبی لکن بزرگ تلی فراغها کل کویا بر چه شود دست حاصل در دولت حال تو از کل فراغها
بسی حکم بر بلوغ فاضی بقیر الدین تبریزی و فاضی قطب الدین مفضل در اوابل شهر کشته امین و سیعاه بر صفت
بمورد مصر کشیدند و در مصلحت آنک اگر در آن دیار شعار دعوت بالنا با طهارت برسانند و الزام حجاج
و تزیات نقای از دایره درون اجواج راه حلاف و اختلاف مسدود است و شریعت المانع اینها ف
سورده در **سفر** بخیر و امین چون میستان کنم این نیز هوا چون بیستان کنم **سفر** بعد از آنکه
کلات ربی و صحت لکم و مکن لا یجون الا صحن رسولان در سواد شب بصر در او درنده یعنی تا
رکبیت مارخ طرف و شب روف و هادی منازل و قوف نیابند بعد از سه روز اینا بر ایاب و کا
سلطان احصار کردند رفت چون معنون رسالت با دار ساینده سلطان فرمود که جواب این پهلها
در حجت رسولان و معتمدان این جانب روان بخوابیم کردن این از اتریف و صلت بر این داشته
باز کردانید و گفت **سفر** بیامف شندوم تو با شیخ شنو **سفر** یکایک بگو و برودی برو
جوانید حضرت جلت رسیدند و شامدات و موعا ترا حکایت کردند بالنا نیابند نصیر
عزت استخلاص آن حدود و بقتلای از ان تم نموده و حکم برین رسانید که چون یک طرف ساختن
کسایت جنگ و عزم رکوب پیش گیرند در معده حلقه ترین و چون بان و ملاهی را با سده نومان
سفر سپاسی که از کوه تا کوه جای نیابند و کوه بند کبیتی جای **سفر** در این سده در حال
راه نشاف و موصل روان فرمود و در ابیت میون بر عزم مشناه واسط و جسته در حرکت آمد

۴۴۲

۱۲۲۲

۱۲۲۲
۱۲۲۲
۱۲۲۲

اعنی سال شمسی با تاریخ هلالی در تمامت بمالک ایران زمین نه سال تفاوت است و از اینجا که گفتیم
مثلاً کسکه ملت و نسین خواجه موافق سنه احدی و سبعمایه بمالیت بر قیاس معهود اقتضایان کردی
که مطابق سنه انبیین و سبعمایه بودی بدان مانند ظاهر که یک سال از سنین خواجه در بعد از طوفان نظای
کرده باشد و از باب معاملات و معارضات را باطل غیر معهود متقاضی شده و اصل خراج را با ادا اول وقت
الترام نموده و مردم را بر عمره یا فقه تکلیف فعل و لا تفعل کرده و در مدینه السلام مولف این کتاب
با خدای کتاب و هجره محاسبان انجام و دیگر گفته که ملازم حضرت دیوان اعلی بودند اتفاق مجاز به
و محادثه درین باب افعال جواب نفی غیر متصحیح گفتند و ابو اسحاق حاشی را رساله ایست که در عهد
خلیفه عبدالله الفضل المطیع بود چون گفته نسین و نغمایه خواجه سینه احدی و نسین و نغمایه فعل معهود
از زبان او انشا کرده و اسباب مقتضیات از اجزای باز نموده و حرامست خلاصه از اسپاری براد
کنند و از سوانح خاطر خود خیمه سازد تا درین مقام تجارب شهبه انکشاف و شیبان ریت
انفشاء یابند و سر آینه از فواید حال نماید و با همه التوفیق و فائده به علی تحقیق جتقی رساله انبیین
صائبی در جناسات بسم الله الرحمن الرحیم متعالی از نسبت جوهر و اعراض و متغیر از جنس فصل
و نوع و العاض ذابست که اشخاص نورانی پیرامن این قبده خانه سیم تهلیل و توجید و تعظیم کنند
اورا سوگندی جل الشمس ضیار و القمر نورا مشاط قدرش معاینه آینه کلفونه آینه نور السموات و الارض
کشیده بر چهره آفتاب و قدرش منازل یعلوا عدد السنین و الحساب در مدارج شروق و غروب
و مساک فلک البروج حکم لم یزلش جرداد که و الشمس بحری مستقر لها شیب شیب شیب
شیب آشوب را از دور خروج دوار برسم تدوار متعاقب گردانند و بیما عکر الدجن و الفحش
لم تر ان الله یوحی الی اللیل فی النهار و یوحی النهار فی اللیل و سبح الشمس و القمر کل بحری الی اصل معنی و الصلوة
علی نبیه محمد المصطفی ما یحکم طلوع و ما طلوع یحکم فی السماء خود میزان پر وجود دلالت عقل و حکم بل جمال
نیز بقصورت و هم و ذهن بداند که معاشرت اجوام سماوی در معادیر و مخالفت ایشان
درین گرداب ندویر ببطور و سرعت سیر موجب موافقت اسباب نظام عالم و علی
ملاومت ادوات قولم عالیانست و با هر تریز کلنی نزد آدمی زاده که در ایام و هجرت
و حرور اعوام و هجرت نماید و از روی تجربت و قیاس بر سنست که سال یا شمسی بود
یا قمری و هر یک یا جتقی باشد یا مصطلح سال شمسی ضیق است که اعتبار را در او آفتاب
گنندند اعداد ایام و شهر و چون سال جلای که هنگام در آمدن آفتاب بحال که نقطه اعتدال

الانفشاء انکشاف
انفشاء یابند
صائبی در جناسات
العکبر الکسر
و غیره

نور و کسکه اما مصطلح آن بود که بر عدد نزدیک بمقدار جتقی اصطلاح ننهد ما تند سال رومیان و سال قمری
جتقی است که وضعی از اوضاع ماه با آفتاب میدار سازند و چون قمر با آن رسد مای شمرد و مصطلح آن
بود که روز ماه را اعتبار کنند که سیر ماه را چون اصل دو اوبن و بجان که سالی کسبند و بجان روز
و عس و سدس روزی گیرند و از اول ماه محرم ماه سی روز و مای سبت و نه روز علی الولا میزند تا آخر
سال و در هر سی سال بازده با رکیبه کنند پس سال شمسی کسبند و شصت و پنج روز و پنج روز و سبت
بتقریب و درین مدت شمسوار و خورشید با دهم و اسهیب شیب و روز و عرصه دوازده از شصت
تا بره بجا رچود با شش و سال قمری کسبند و بجان و چهار روز و سبتی شش و آن بدست که
ماه رومی چرخ را دوازده بار با آفتاب کجا بواجه عدز اولو ایتها اجتماع اقد و تناقض
از اینجا است که در خون سالغه زیادت سنین را بر جو مختلف و مذامب منسحب کسب میگردانند
چنانک بر صحت آن کلام مجید از احوال اصحاب الکف بندگانی این جن اخبار را از رانی میگردانند
و لیثوائی که فهم ندامت سنین و از داد و استعاض اما طایفه فرس را که بیدار تاریخ ایشان
از اهل ملک بزد و بدین شهر یا دست آخر ملوک عجم معاملات و محمولات ایشان بر سنین معول
و شهر رانی عشره مای سی روز سالی سیم صد و شصت روز می باشد و پنج روز اعلی الاثوار
در آخر ایام با آفر کسند از مند در آفر آیند و از آنجه مستتره خوانند تا اعتبار کلباس نباید کرد
و در مدت صد و سبت سال بکجا کسبند و طایفه دوم بعد از نظر و غور فکر ایشان در حکمت زیادت
عمود شهر خود را بر اعداد مرصود و انوار معدود مرتب داشتند و خسه زاید را در تضاعف اول
شهر محصور گردانید و چهار ماه را در نثرین الاخر و نین و خور بران و ایلول سی می نهادند و نینت مای
بیرون کسباط سی و یک گرفته و شباط سی و سبت و نینت پس کسبیه ریح را در هر چهار سال دوری
در آخر شباط زیادت گنند تا بابت و نه شود و سالی سیم صد و شصت و پنج روز و پنج راسنه گیرند
موافق سنین شمسی و هر جذاین وضع راستندی نیست ممکنان را اتفاقا و متابعت ایشان بهیبت
دست داد و امیر المومنین المعتمد با همه امتثال رسوم ایشان از اعمال جلد فرموده و از ابراهام قواعد
ایشان بنا نهاد و نور روز را یا زدهم از خور بران ساخت لاجرم از آنچه بنور روز ماه دیگر اعم
در سوائف از زمان لاحق می شد و در او فر سنین هلالی و شمسی بطریق کسبیه نذارک میکردند سیم کسب
ماند پس از روی حساب میدیدند که آنچه از فصول سنین شمسی بنامی مای و فایمیکرد سال هلالی را
سبند و ماه بکسند و گرفتند و شهرالت عشر در مدت سیم سال با سه سال کسب اقتضا حساب

در بخار و در اجماع

در بخار و در اجماع

تفسیر...
الحکمة بالهیه التکلیف

کیف اتفق تمام میشد بنا بر سبب این اعمال و تطبیق این احوال سالهاست و بهای نزد ایشان ابد افتقار بود
 بل شویب عرب بربت فضیلت و منفیت او توبت داشتند از نسبت سودگش بگرم و زیادتی بخش جبر و کسب تخم
 قراج العله و مسدود الحکمة بودند در صدایشان ^{حقیقت} نمودن مقدار شارت بنی و بجوم را بنمای نمودن صحابی نه چون اهل قبا
 از مان صیام و طاعت ایشان و مراقبت اعیاد و حج و نسکام زکوة اصل ملت و استیفا بجزیت اصل دینت
 بر سال ملای مستغنی باشد کما قال عبد اللام صوموا برویتة واقطوا بریتة و ما ربح اینان قری حلیتتم در سال
 و هم در ماه بر موفت فرض و دخول وقت خاص و عام در محل تادی خود آیند و کامل و کامل در صلوة
 نکلفه جمع شوند حساب غلات حاصلات و ارتفاعات مستوم و قراج مسوم موسوم بر زمان مبین الهامی
 شمی که عبارت از آن خواجه دیوانه باشد تمک نماید در معاملات و جبات حدقات و اوان عبادات
 و اعال غناطعات و سفلات و آنچه بشا عرات تعلق دارد بسین ملای رجوع کنند و اگر در داخل و تعاطل این
 سالهاش شمس و ملای کسرو نابت شود هلهما و التباسات حادث کرده چه چون سال خواجه بنایت کشد
 در تسمیه نسبت بما قبل آن میکنند و واجب چنان بودی که تسمیه و اطرح کردند و اعداد بما بعد نمودند و کسان
 سال ملای را در این بنا باشد اقدار بدیشان نمودند و در کسبه کردن آن سال با کسبندیم چه از از کتاب این
 معنی نمایند ما سهام اهرام از مواقع و مواقع خود خوف شود و مناسک حج از خرابی منزلت و جبات
 صدقات بحسب استوائ کسبه نفعان پذیرد پس کسبان سال ملای انتظار کنند تا بکمال فصل بگذرد
 و سال تمام شود و بسبب ترمیم بر سر و دو سال شمس و سی و سه سال ملال گیرند چون اطرا داین
 قاعده معلوم بود حلیفه المطح نکهت خیس و لثامه را با کسند احدی چنین تکوین فرمود و هیچ تغییر در
 صلها معاملات و مشامرات جندی و رعیت طبقات اصل ملت و دینت نکرد و حقوق هیچ سخن
 در عوض اصاعت نیفتاد و آبوا سخن صانے در رساله خود آورده که هذا الشان لا یجدد الا فی
 مد الطوال التي نسی منها بجماع الی فوفین التکس الناشی و اذان عهد باز الی بو منایند در بغداد
 و اعمال عواقی اذناه ظاهر نیست با سالها عراج در دیگر اطراف چون فارس و کرمان و عراق و عجم
 و آذربایجان و خراسان بکمال تفاوت بنیاید و موجب آن باز نمودند و آنچه جدا بلا صدها بنیاید
 علی الهام الزکر و توفیق الهدایة **سعر** تا کی سخن از سخن ربایم هم با سر قصه خود آیم
 ارکان دیوان حضرت اعلا بالله تعالی و ادام دولتم چون سخن لغو می نهادند بهی در سال آید یعنی
 شهور سه اربع و تسعین و ستایم خواجه که امر و زبورف خاص سنه ثلث خان غار زانے گویند مولوی
 خوروز جلالی که واقع بود در بیت دوم و جبت اینین و سبعم اللهالیه تمام اعمال عواقی را بصراط

و از کار الناسی
نسبت

الهام

و از شهور

و طه و کونیه بیل و اعمال خرائیه و نهر ملک و نهر عیسی و در جبل و بعبقوبه طرف خراسان و غیره لک بعضی را بخرابی کفن
 شده بود و برخی بسبب فحان و سطر علی شریطه الامان نام یکی از ارکان دولت و ملک از لوک جراتت مسعودی از مشا
 عصر مرسوم کرد ایندند و شغل نمغا و کارخانه و خالصات و مقاطعات همچنین مفرد علی حدی بر کس تغویض رفت چنانک
 هر یک در متصرف خود مستقل بودند شایبه ایراد و اهدار عینوی و با سفاقی مدینه اللام بقاعدن بر آذینه استوار کرد
 و تقویض چنین شغل هم بدان روی روشن بود و چون سر شروع در کار کسب رزقت که بشیر از و ندر بر نیازت این خراب
 ابا عدل و ملالت جای فضل و نفیست کاه ادب و وحشت سرای طبع منقطع سره آفات و بجم استر با بیات بلعبت عهد
 و مرعبت عهد حوادث موضع نشود نشین مجتهد و مرتجع بود و لعل لغو و طهور کلبیت ایتمه بلای بود در عهد شرح الام
 حال الدین کردند بر روی از ابر قوه که بدو یوان عمارت تعلق داشت و کوه کربوبه و زیدان که آن دو طرف رسیده ببلعبت
 زمان بختی بمقاطعه صاحب طرسته از نام گرفت و آنچه با و قدیم و جدید و مطالب خود و مفرد و در نظر ملوک این خود فرمود
 و بنا و حکم بر بلعبت شد تا بخر فو شی که در زمان اردغون خان بوقت ابراز انجوها و قدیم نوکر بود قتلخ بود و از زعم ادر
 تاریخ سید قطب الدین نهان از نوکران بعضی الملک را با زینب و خست و معن دل و دیده بخدمت و رشوت در می آمد تا قاف
 حکام اینجونیض جراید الملک معذی و سلغوی و خاص و معتدل کند و آنچه بر صحنه جراید مطبوعه بلید که جراید معنی مطبوعه بنیاید
 و در تصرف ارباب محدود بود اگر شایسته اما بکان بصحت آن مانع باشد و زبایق استغالی بچینه با آن مطابق چینه را بیک
 که حضرت فرستند تا تخمین و نیز آن کرده شیوه بر صحنه و سنم رفق حکمی مطلق کشند ایدر و آن سهوا از تصرف میر و ملک
 و نسبت غنی و فقیر با ارتفاعات سیه سیه استخراج کردند و با سم اینجو خاص مرسوم ضمه ضمیمه دیگر اینجو یا سازند اما در تقاضا
 کسین را از ابدار شهود رسیده نمایان و تسعین ملای ما انقضا رسیده احدی کسب جاده مدت چهار سال بر سال مبلغ سفله توان
 و زرار دیوان حضرت هجرت به حج شیخ الاسلام جمال الدین بسته بودند و آن حساب بگذرک نرسیده درین حال چون بگفت آن
 آغاز نهادند شیخ الاسلام تقریر کرد که درین مدت مذکور بسبب امانت کار بحر را جاسا نشود و ام و حاصل آن در سالی
 چهل تومان بود است نور الدین بن الصیلا که دعوس تجرت امور بجز میکرد و سابقه معادلات او با شیخ الاسلام جمال الدین
 تا کید یا فقه بود عرضه داشت که بر سال صد و سن تومان حاصل کیش و عوض است **مصراع** و بیسن کلام النفس غیر ضلک
 چون تفاوت میان این سه قضیه بنیاید نمود و قابل مصالحت از بیخ طرسته بنود و مصلحت وقت مقتضی آن شد که
 در شهور سنه اینین کسب جاده نواب شیخ الاسلام از فراولت امور ایجا نکول نمایند و بجزوس و کلی تعلق نسا زنده
 بشرط آنک جهازات او و برادران او و فرزندان او پیوستگان را بر معهود عادات در فرضه کیش عشور کنند
 و اگر ششورا فند که بدیکر خراب رفته باشند و از دخول کیش مانع شده عهده آن بر ملک اللام جمال الدین باشد
 بر آن شرط حجت داده و از حکم یر بلخ با العون نمغایابی از جهت محذوم صاحب دیوان مالک عز نقره بنور الدین بن الصیلا

بچینه
الزهور الیکر و الخ...

بهم حکومت بحر و سواحل را معین شد و مقرر که هر مقدار مال که اسما در موصله حصول کفج یا بد شیخ الاسلام سابقان گذشته را
بها ن قیاس جواب که بد و موافق این حدیث بنده دو لغو در منزل خانه ده زیک شیه سبز دم ما رجب استن این و سپه
بدولت کشش حضرت جنت کسند شد و عرض این کتاب که در کتاب از لغات ایک مبارک داره انجا دست داد و کلام
اعظم رسید ملک و ملت و سعد آسمان و وزارت عت انبارها با الفاظ در باره و تشکلات سخنکار تریتها فرمودند و در حدیث
مقصود با آن بل فراخ و علو عطف و غلو عاطفت و فط فعل برودن و تلف کترین آن جابتایش کربها کرد و لاغزو **سبع**
نور از اخرو رنگا رنگی بوی از غنیر . نفع از در عیش از مل ذوق از شکر . سخن انگ تا تاریخ در کتاب قدم و غنوان تا
در وقت غم برین طرز و غم و زبور صنایع و کسوت بایع حکما بی پر دانه نشک تا برین بر او را و ان جوایز و کسوت تا طریقه
ترسل و کنی را نیست این کیشوه بیه بیج سخن و ابیست **سبع** و لغت من لیسخ الکرم منله . و نه انرا نور پس بویده از
و در آن حال از زبان روزگار اسراف و سوغی افکار که در گوش دولت من گفت فاش است بدین بنده و کرد **سبع**
او بچو خار و خاک و تو چون آفتاب ابر . کله و لاله دید از تربیت کنی . بادشا نسلام شرف ملاحظه از ای دشا
از شرح مبادی و مافو حکایات و مناقب و مفاخر و ابیات استنطاق فرمود . خلاصه ان بقدر ملک مصلحت وقت عرض
افکار و چون گیر بیخ بستیل حج و اتفاق چند نومان زرد و چه مصلح لشکر و مفاخرت تو اقل نفاذ یا نه بود و در سال
مشکل بر دگر آن در وقت تمام طه افشا و افشا و انرا در ملک صادرات افعال عاقلانه با دیکر اخوات که بحیثیت تو ام اند
مربوط کرد اینده . درین حال بیزن عرض رسانید که از زبان بیان آذای بنو ش جزئی صحیح و انرا در حقیت بر طار
دعا که از زمین مومن فدا کعبه معظمه طران نماید بر کنگره سرد راه اجابت و فقه عرض اهابت خواهد نشست . اما
درین پیشگاه کعبه جود طهارت اخلاص در گوش کشیده از مرصفا بزبان حریر دعا و دولت روز افزون بگوش طراوان
عالم علوی میرساند لاشک **مصرع** امین نیکم که دعا ستا شد . چون این ننگه عزت را یافت بزبانی که ملک کفر نعال
انشارت است و کوه خوشاب بی آب خود به با عبارت او حسین فرمود از عرض کتاب و اعنی حاصل شد و در
عبودیت مائل بل از فضل بل که در بندگی دیوان حضرت بکتابت خط معلول موسومست . و با اتفاق در نلیغ
ایضا و انشان سخن آفرین زبان و زمین بکلم جادوت سابق جنسیت طالب علمی با کاتب داشت گفت
در چنین جاسی قوت نفسانی باید که در شنت را بخود راه فرید در جواب گفتن قه که یک شنت نیست ابده چه رسد
حال انجان را گفت اگر کسی از حب این حال استجادی کند که در ترفیق عمارت و ترفیق استعارت خاطر
ساخت نماید علی العز که قسم آوی فیض اول بنده در حضرت طوره جیت فاذان بعد از استنساخ فلان اس
من جانب الطور نازا . چون در نادران یه بیضا فرود بود بی دست و درین ترانی ترفیق کلم الله موس
تکلیما در یافت . درین کسوفیت اثر و افراق شافی چون تصور جناب آسمان مرتقی خداوندان و استظهار

باز از انفا فلان
باز از انفا فلان
باز از انفا فلان

۴۴۹
مجلس علم باطن

ب حصول مودت و در آن بقرایران و ذوق محاورت عیسوی انجا از افضل تصدین کمال ذات قدسی هماره موانی در کارها
مشتری ستا و اکارم و شوق موافقت سعادت صلح خانان ز نور آینه صورت نمای جمال و بیجا لاج معنی کار
ویم و شش صیغه لطیفه انما در تخیله و قوت قوت حقیقت با عاقله و مسکه نقد تمام عیار مذکوره و در درج حرف اسای حافظه
داشت این مکتوب هوا از الفاظ غنی در شرح عاطفت و سپور غایبی و عرض کتابت تاریخ و تربیت محذوران غمنا
و شوق مراجعت بصوب طن پیش دوستی موافق و یاری صادق و شاد آمد . مکتوب تصدین
خداوند شهید ایران کسوده نام ستودنی انجام سر از از کسور مدعی و مردم داری مملات حدیث دیکر در دست تو را
و دشمن که ادبی با مال بخشش چون سرو بر استی سروان کارش همیشه چون چمن در بهار از گل و بهار کستان چمن
و نماز بنده از تو مندیخواه بندگی با ایاز مدی که جگر نشد را بابت دیده نغفده بخواب و دل بخوارم بنیاده باب
داشته باشد حق و مستد یافت دیدار هایون از داد کرد خواسته می آید بکام دوستان ساخته با این
بندگی با آفرین هنگام بازگشتن از بدکی پاکستان روی زمین روز نخست از خود درین **مصرع** که روزت همیشه چو نور
نوشته شده از حدیث بهشت ابلی که اگر بهشت برین از روی مناجی او کند من سخن با شد در خانه دور و در
در شب شام بید که خورشید شامان زمان فرمای جهان رسید و تاریخ را چون نامه بنگهان بدست جایون دید
جان بخش ادکسته کرد اینده و هر کوه بر سر آن کستانها فرمودند با انگ در آن پیشگاه کردون سرکش تذوق
حمیده بهشت استال بود که کترین بنده نواخت نشستن یافت و چون سخن بر استی از تیر راست تر ذوق بود
و کان ستایش کسری دستکش و بانها شد از هر گوشه آواز زده بر خاست باری نواخت و او ان فرمودند
و جامه زرنگار که پیراهن زینت خورشید و دیبای مروارید ریز آسمان استند آن سر در آفرانی داشت
و زمان زرین نشان که از اننون تمبا خداند برای خود کسته بیره که خود مایکان هرگاه بهر بار انرا
چون زلف خوبان پریشان میداشند و وان شد بنده چون دید که لشکر سوی شام در شتاب آمد و
بزرگان ناپروای و دور درنگ کردن و خوشتر شدن بکم و پیش از بدنگه آب روی خود تا کاسته
و هیچ خواسته نا خواسته از دستوران فرخنده دستوری خواست و نزدیک خود میدان این شیوه خود
تا ندی دیگر بود و چو کانه لاجوردی بر چهره ناری دلبر لیکن هیچ روی بیازگشتن بنده مد کستان
نی شدند و میفرمودند که از زبان شاه وقت کشور افسانه دیگر بر آغاز و انجام معلول می باید ساخت
و تا هنگام بازگشتن از لشکر در موصصل و سنجار با کشید چه هر چه او را باید از حاکمها فرموده آید
بر بردن از آن با مید و نوید شاد زبان داد **مصرع** تر خود دانی که چون با شتم من آن دم
یکی انگ فرام آوردن آن دستان چنانک دید و دانست روزگاری در از می خواست تا جری از آن

باز از انفا فلان

بگوش زهره از غنوم نواز رسا پندند روزگیشنه میم رجب بولوغان خاتون از جبهه عبور
 فرمود و با قبیل و جنول و سوق کبیر و قنجا و تمامت طلا برف بر او موصل روان شد و رایت
 عقاب پیکر که در سر افزادی جگر نشین جوح را بهم غیرت ریش میکرد ایند بصوب رجه حرکت
 فرمود **سحر** و ما حرکات فرجات الی العلی **تا** فوج الشمس لا یجرتک **و** زمانه از
 گفته فرود می سراید **سحر** مبادا بجز بخت همراه تان **و** شده تیره دیدار بد خواه تان
 نینگ اختر و تن درستی شدن **و** پیر و زنی و شلا باز آمدن **و** چون در پامان قلعه رجه برابرند
 دولت را که بر میان سبز کردن **و** خط ابیض هیچ بیان و طاب آن سز در افرایشند
سحر دیوار عمر رخنه سیلاب حادثات **و** ما پیش عقل سز ز کار کشیده ایم
 لشکر حوالی انداز چون نیکین در طبقه و پیری در دایره آوردند پیروی اهل قلعه **و** سرور
 آن بقعه مرد زیرک دایمی بود **و** از بطنش انتقام و شطط و انتقام لشکر باکنا جهان اندیشه
 کرد بر خود را غنمی نام **و** با قاضی و چند تن از اعیان قوم بینه کی فرستاد **و** بتعین مرضات
 و تخری خدمات نفی نمود **و** لشکر را بتعارف و نعل و دیگر ما یحتاج مدد داد و وعده داشت که
 ما بندگان رقم املی **و** بر صحنه یکدیگر کشیده ایم **و** بلی پوشیده نیت که این موضع سر حدش مات
 افتاده **و** میان تنازع جانبین **و** نواصی را در ربه طواعیت آوردند از ذناب و حواشی خود
 ایشان را واضطراراً بر سیل انفعال بدایع اذعان اتسام یا بند **و** طوعاً او روعاً در دایره
 قتلک جمع آیند **و** پلشاه سخن معقول را پسندیده فرمود **و** باستمالت ایشان بر بیع داد
 و حکم رفت تا لشکر بر تخریب آن نواحی اقدام نمایند **و** بهیچ وجه تعرض نرساند اهل قلعه
 نیز ابواب معاملات مفتوح دادند **و** بحسب ار تیکال بدرام بیضا سودا کنند **و** دفع نامه رجه
 ن مصوب سرعان با طراف مالک روان گردانیدند **و** از آنجا عازم حلب شدند **و** هم در پامان
 قلعه مضارب پیام خانیت اختیار رفت **و** قراستفور صاحب طلب رسول فرستاد **و** آنها را
 طواعت کرد **و** در نسیم قلعه با عذار سکان رجه تمک نمود **و** پلشاه چند روزی بعزت و شرف
 اشتغال فرمود پس جمع او را سوتامی **و** الوعاونا غولدار **و** بانکر بید قلعت نویسن
 روان فرمود **و** رایت نیز در لیسرا اختر در شعبان این سال **و** بر او موصل و سنجار و اجعت کرد
 و از آن طرف سلطان مصر با لشکر موفور **و** در حد دمشق مستقر بود **و** لشکر او فرمود که
 از آن مقام معذار شبری پیشتر نروند **و** چون لشکر باکنا **و** جهان از فرات بگذشتند از مصریان

و این سخن را در کتاب تاریخ اعراب
 و این سخن را در کتاب تاریخ اعراب
 و این سخن را در کتاب تاریخ اعراب
 و این سخن را در کتاب تاریخ اعراب

مصریان جزئی نرسید و از می ظاهر شد بنا کام از راه عرض بطرف چاروان شدند و از اینجا
 توقف نکرد **و** بادمان سپر عازم حصر شدند **و** جوه اعیان و لشکریان قطعه کحصن نمود
 بودند **و** آن قلعه ایست شما نقاب فکرت بمحول تصور در دیوار آن رخنه ناکرده **و** دزدانند
 حلقه کنند **و** هم در کردن کنگر با آن **سحر** کوی که خود یک سیمج بی عدد **و** بر کرده اند نیزه مقدار از آن
 محکم ندیده **و** در شهر دوسه هزار تن غبا و فقرا مانده بودند ایشان را قتل کردند **و** عن افریم در این
 قلعه فرو گرفتند **و** امانی را چون تعقیبات عقلی منحصر گردانید حوسله عظیم و گوشنی بانگال
 ویم رفت سه روز جدلیان موع که ننگه منازعت و ادله مختلفه در میان می انداختند **و** در سوم
 غلبه لشکر خان دلیل راج خواست نمود **و** ساکنان مسئله قلعه تسلیم کرد **و** حالی بریدی چون خاطر
 شیطان نامتوقع **و** مانند اعتراض جا عمل تا وارد برسید **و** تقریر کرد که رایت سلطان
 منور بجد و دمشق نرسید **و** است اما شامیان خزانه موجود در ط نقل را حاضر بر گرفته اند
 و ما لشکر به بواطن مصر خواهند رفت **و** بدین سبب طلافه اختلاف در راهها بدید اند **و** دست
 اطاعت آنانی که بر سر بیچ حرکت بر نامه نشود دامن کبر خواطر شد بعضی گفتند استخلاص قلعه
 خود نامه ذلول **و** بغیر انقبلا منقول سخت آن **و** حشیا نرا که مادام از دام مار و میده اند
 در می باید یافت **و** بتویم نسیم نقد حاضر را پشت پای زدند **و** موجود ذمینی را بر موجود خاد
 جرح سرد **و** دست از محاصره کشیده داشت **و** دامن اجتهاد در چیده **و** بر صورت مشق روان
 چوپان بیک تقریر کرد که اول کار دمشق می باید ساخت **و** استراحت لشکر را انجام و کتب
 واجبت ساخت **و** بعد از آن برویت هانی و غنمیت ثابت **و** و توفی شامله ایشان
 گرفت **و** قلعت را نویسن مانع شد **و** گفت بی الما قات مصریان **و** دل از شاغل اصلی برداشتن
 بجز دیات **و** فروع اشتغال ساختن مناسبت و غایر مصلحت باشد **سحر**
 جد و او کد و اخی المسیر و جاکسبوا **و** حساباً نه قتل الرجال مذاککا **و** دوم رمضان **و** قتل
 مرج صغور روز کار را در هر مترلی خود معدد باشد **و** مرج است **و** مرج **مصرع**
 وان الدهر ذو هرج و مرج **و** بر سر رشته بزرگ رسیدند چون بهامون نکاه کردند
 روی زمین از لشکر مصری و شامی مواج بود **و** پرتو اسلحه چون جرم رینی در رواج
 صورت حال انک **و** ملک مصر حالی آنجا رسیده بود **و** و هنوز مضارب پیام
 معین نداشت **و** از ابوهی **و** لشکر استعمار خونی در خواطر ظاهر شد **و** راهها در موض

صعبر انشی بخت با ریحی
 ننگه **و** حصر
 الشکل القید

استقام
 شد
 صبر
 از آنجا که

صعبر
 شکر
 تردد اقله

استغفر الله العظيم
الاستغفار في كل وقت
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال

استغفر الله العظيم
الاستغفار في كل وقت
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال

گاه از عزت گمان کشیدن تیر ملامت خردی و گاه از صفت تیر کشدن چون گمان ملک الهی
مجالست و محل نزاع گشتی و عاقبت از منصبها که بروی عرصه رفتی جو شغل از بوق گشتی
در خدمت رکابش دیگر قبول نکردی و چون هیچ عاقدانه کفنی اسمان کردی غاشیه از مهر
بر دوش گشتم **سعر** فاقبت لی مستغفر الموت رجله و قال لهما من تحت اخضک اکثر
افوا لاکر میره مصری یکسر چون ره از چوپان کرک جمله منزه شدند چه منزه اکثر
منعدم و خطایب و مغایب اینا ترا اولجای گرفتند و نکر بغیبت مشغول گشتند معنی
که صاحب میره بود قطره الی بیره باد و غلام خلاص یافته از واقعه این زحف که
ارکان وجود اینا ترا نمودن چون بیت مرتضی سلطان مصر را خبر داد بدو هزار سوار
که افلا جهال بودند منی فاصله توفیقی طرفت میره را مردف کرد ایند و بدین اسباب قطعه
مقابلیت ذو قافین شد و پیش از وصول بدد دشمن بمقتضای قضای آسمانی ارغدار
و طغایب تو را هم در مبداء شروع بتوسمی باطلی نه توست و همنی حایل مانند ذنب بر فلک
بحرکت نامستقیم راجع گشته بودند و سر در سر بدلی کرده را تا براس کوی **سعر**
ایسر و الطعن فی الغلوب دراکا قبل ان یصر و الراجح خیال و ازجا گفته اند
استمن بالموت یمن علیک چه پر دل مرگ فرصت دانند در استبقا ز نام نیک
و بد دل فرصت را مرگ شرد از خورد طبع دوستی جان چوپان بیک و ستیاق و ایرجین و کشتو
و ترسا که شطرح مغالبت را بدست فلج رسایند بودند پنداشتند که قلعی نویسن
ولای و دیگر اعرار موافقت اینان اعوان عرب و اخوان صرب و اهل سیکا زنده چون
شخیر خطیب بی کار و مانده بجاک امام روی در دیوار درین حال مناقصه مدد میره
غان گرای بر سید و نداد **سعر** اذا ما فرنا کان ادرنی فوا زنا طود و اکذود و ازوار الما
در دادند و لشکر را بگرفتن اولجای و اعتنای فرصت و تجرع نریبت فرصت نصرت
نوع توفیق راه یافته بود بواجی متضعف شدند و تدف فی فلوهم الرعب فبقا
تقتلون قبا سرون فریقا چوپان بیک با ستیاق ستاق و دیگران با انگ از معاون
و منا صر منغود بودند **سعر** و مرق الزد ما خودا اذا انفرادا در بها درها تیغ
راستی و در زبته در تنها جولانی کوششهای بلخ و سبها و کید تعظیم می کردند **سعر**
نظمیم شکلی و مخلوچه کردک الامین علی نایل و نکر با زار بر تثبت جایش
قال او الفیسی نظمیم شکلی و مخلوچه کردک الامین علی نایل و نکر با زار بر تثبت جایش

اکثر الضعف

مخافه

صبر

نظمیم شکلی و مخلوچه کردک الامین علی نایل و نکر با زار بر تثبت جایش

کویض می نمودند و هنر عینیا زنا طعنه **سعر** وقف فی الجوب واقصر من فراز میزد اما کار تنگ
و نام بننگ رسید و گوشتش را مجال نماند **سعر** و راحت نهری و المند فی الوغا فلم یبق الا بقودا و ورا با
صورت حال نمود و در لغز صبت عذرا ایشان ما تدقبضه شمشیر در دستها فایم مانند بمان
بها در که **سعر** ان یأج غیظا حینت الصخر میخردا و الريح عاصفة و الموج یلطم صفت صر امت او بود
هر چند اعقاد جوارح از بسیار زنها و جوارح **سعر** جرحت بحر عالم بقیه مکانا للیون و السهام
شکله عو بال می نمود و هنوز بیع ایکن خاک بر سر اعادی می نخت او را با ایرجین و نرسا کشتو
و جذیر دیگر هم در عقده ان را رسید گرفتند **سعر** آوخ که گرفتند جهانی بکوشن چوپان بکشت
بسلامت نفس خود باقی لشکر را عیان بر یافت و روز کار می گفت **سعر** پس الوار الیوم عار اعلی الفی
اذا عرفت منه الشجاعة فی الاسباب با آن همه دل از دست نداد و در کلبی لشکر و ترفیه حال
اینان منزل بمنزل و ساخن میوقت بدل و معونت جدا نمود که در عاقل مناصطناع
با کتاه آمد و در اجل منج ثواب و مکر کتاه در حضرت که ان ساله از ان طرف فلفشا نویسن
ولای باد و توان لشکر با ساز و عدت بغیبت ان شب بیدا صورت در کوه بگذاشتند **سعر**
جو بر زد سر از کوه کبکی فروز و دوزلف شب نره بگرفت روز و زمان جا در بره و ن کشید
بدندان لب ما در خور کشید ملک ناصر الدین با لشکر می معاهد و معاون **سعر** در جک چیرا کتاه
بر اینان بسته چون سوار بر ساعد و مکر بر میان محیط شدند و از اطراف محاربت در پیوست
شکر خانی چون مرف بودند برایشان و در حلات مصر با نرسا بقیه طیار نمودار شنب ایر میگرد
سلطان مصر لشکر را اشارت راند که از یک طرف ایشان را راه دهید و درع الشرع به خزان
چون راه لشکر مشکوف شد در معده فلفشا نویسن با بوق برزک و نکر خود که متمنی قبل
لا فوج من سبیل بودند **سعر** کالریح عاصفة و السبل میخردا از بالای بسته فروراند ملای
تالی وار از عقب تثیب آمد و صوب بلاد خویش گرفتند ملک ناصر دو سوار که اسپان نژاد
باتنگ فولاد هم بجان کوشن حیران دم داشتند **سعر** بدکس افا حصن القطار و هرا جلد
قیمتی ولم یقطع علیه عکارا در عقب ایشان جاسوس وار بنوستال تا تر حد احوال کند
مبا دا عطفه نمایند یا کبکی کشانید و بلوی استدر اراج **سعر** سستند در جهنم حینت اعلی
مقدی ملفشا نویسن خود ازین اندیشه واعفی داشت و طوطی ناطقه در ان ابر حبان ملک
بناختی جاریه سبطوان **سعر** تمشی الهونیا ما یلا خارا پس لشکر مصر و شام **سعر**
جاریه سبطوان دارا تمشی الهونیا ما یلا خارا پس لشکر مصر و شام **سعر**

استغفر الله العظيم
الاستغفار في كل وقت
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال

استغفر الله العظيم
الاستغفار في كل وقت
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال

استغفر الله العظيم
الاستغفار في كل وقت
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال
والاستغفار في كل حال

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

العباد الذين اتوا
بالحق والعدل
والعدل في كل وجه

قوم اذا البس الدرود لموقف البسهم الاحساب فيه دروعا كالمكاره كاعرابان باقوت جدوج
كفيس الاني على جد جد بر سر بغايي عسكر خاني راندند و سيشترين را **ع** عبالا يدي بين القتل الكبر والاب
بر روی سباط مبارزت مشاهد کردند **س** یکی علی قتل العدان کانهم طالقت اقامتهم بطن برام
کانوا علی الاعده ناکر محرق ولغولهم حوامن الاوام فوجی از زیر شکم خلاص یافتند و مجبور
راه هرغبت بر گرفتند بخواست فعال ما یرید که لا یسئل عما یفعل از صفات مقدس و بیانی است
عمره زمان کنگر خانه در اثنای مراجعت بر زمین سنج بود آب مرج بران اقبال تا مدت کراچا
تا چلا و قارنگ در ان معاصات غایب شدند هر چند خود و واکب قوه میکردند و در خلاص گشت
میسود در ان غمرات مغور تر میشدند در طیف عقل آبی از مقابله بیخ انش در خوش و در جانی
نفس متعلق آبی خاک باش و حشت **س** ای بک خاک بال بر فرق است آتش زنی اندر من این آبی
مشاهدان تقریر کردند که اشخاص عوفیان و جنت و اکب در ان معاصی خلاص و طاب دور
از تاب چندان شد که مجاز باز ماندگان قافله انهم گشت **ل** ان هذا شی عجیب عافانا
وایاکم من بلائه فهو خیر رسول و محیب حاصل تقریر از کنگر خانه بیرون از کنگران خودی سیاه روز
بر کنگران عرصه فنا یکنومان مرد و دو تومان اخته در قبضه تصرف مصریان آمد و علی المریه تاک
انده عالی ان بشاید همکم ویات بخلق جدید ملک ناصر برین بسنده نکرد افرم را که میرد شوق بود
فرمود تا با نگر گشت بر صوب درب رجه سه روزه راه معاقت کرد و آیه ایما تقفوا
اخذوا و قتلوا مقتیلا برایشان خوانده هر که رایافت دست جوه بر تافت **مصر اوج**
بر تافته است تحت مراد و کاردست و چندانکه دید چون مهره مشجود از روی سباط بر جید
س چنین آمد این کنگر تیر رو شکفتی نمانده نوبنو سلطان مصر بدین فتح که او را
روی نمود محبوب رسولان بشارت ناها با طراف بلا دوسته و اسیران لشکر مغول از امیر
تا کونالچی دوست و اذنا با در میان لشکرها نفور و اطراف مالک قعبیه فرموده و فرآور حال
وساز و سلاح و ناپاره تعیین و بوجود این استظهار با افزود چون حکایت مردانگی
دو فرزانگی یتفاق بهاد و کوشش و کش او در جنگ سلطان مصر رسانده بودند او را استحضار
فرموده احتیاط کردند هر ده زخم بر اعضا داشت چندانکه گفتند را نوی خدمت بر زمین
هند تا بقی ط نمود و گفت من سلطان غازان را می شناسم پس ملک ناصر بواسطه تر جان
سوال کرد که غازان خان هر سال از اقطاع و جانی ترا چه میدهد که چنین جان سپاری

بیان

۲۲

جان سپاری مینمائی گفت مغول خان خود را بنده ایست هرگز آزاد نمی شود و نیز از ادبی نطلبند **س**
خدمت از بهر بندگی هموار میکند میره پی زرد و دینار بر بالای آسمان خدان میداند **د**
و بر روی زمین خان می شناسند اگر روز و زمان رسد چنگ در پرده مشب نزنند و اگر شب گویند
را ز روز آشکار نکند اگر باشد بنده است و بر نعمت شکر واجب و اگر نباشد همان بنده است در خدمت
صبر لازم اما من خود کمتر بنده ام هر کس دیده باشد یا شنیده داند که در دولت او بودم و هیچ کم نبود
سلطان گفت از عامه چو یکجایان سوال کنید که این ترا جاکلی چه بود گفتد هر تنی را از دو تغار تا پنج تغار
تا سالی میدهند و میرده و صد و هزار بهمین نسبت قیاسن باید کرد و مشکل آنک از زمان نهفت تا وصول
بموقف حرب درین سفوز یادت از پنج هزار لشکری را بار کیه کسقط شده باشد و بیاید تمام علاج
و آلات مسوفاست دو ماه راه آمده و این ساعت چنانک مشاهده اقبال و قیاس کرد و می شود
با چنین و هنی قطع که بدیشان راه یافت اگر چه یک پیکار باهم مجسم دیار خود خواهند رسید
و بر تقدیر آنک حالت الوصول فرمان یا سترکاب چو یک نافذ کرد و دبی آنک ازین بر و واکب
خشک کرد اندر یاد کرد که بکشا یند بر صوب اشارت و سمت فرمان روان کردند و چون وجه
چو راه کی در خاطر نگذراتند **س** لدر لوب کالاسا در مویج و قن ال کمال اعظام ذف و وضع
اقدام جد و اسهل الذیاب توغلو و ان نقد و اکل من الطیر افع سلطان مصر و حاضران بر کمال
قناعت و حسن طاعت و وفور شجاعت ایشان آفرین کردند و انصاف داد او ای مصریان را
نخ و نصرت رفیق بود و بخ و نهجت علی البین و عن الشمال قعبیه و قاتح زبان پیر و جوان از دور
دزدیک همه آنک **ل** انی لهم الشناوش من مکان بعینه و بنا رلطف و عطف ربانی
بر عالم المعان یا قتل ان ربک لذو مغفوه و ذو عقاب الیم اما حال لشکر خانی در خدایها
هر روز من الاغراب از هر طرف سوار و پیاده روی بصوب مرکز رایت جانیت نهادند و در راه
تغاسات انواع شاداید نمود **ع** احسانهم اجمع و العری و بر اهم الترحیل و السری
سپاری از اهل چو یک در مقابله مسکه از طعام یکدیگر را با سیری حظ دادند و با بخت با حق
میکفت **ع** اسیرا اسیرا من کواکب اسیرا و چندانوار صد هزار که بواسطه حرکت باو طعام
این ابلق بدرام ایام و یک حرد ایشان چون عذر لیمان تک بود و مساحت جان برایشان
چون حمله بخلان تک از حواشی ماندگان موکه که **ع** اسبی چنانک دانی از برانیمان زمین
داستند و بیج دختران ماه پیکر باو گیری میشوند و کواکب با سلاهب بدل کرده **ع**

نزدیکی

الذی انزلنا
من السماء
مناشی

منع

الذی انزلنا
من السماء
مناشی

منع

الذی انزلنا
من السماء
مناشی

منع

الذی انزلنا
من السماء
مناشی

منع

الذی انزلنا
من السماء
مناشی

منع

السلب الخجل الطویل علی وجه الارض

کامی از آن پیاده و کامی از آن سوار . و چهل قطع بگرداند . و چهل نذر از لاک شکل عشق
 که دل را خون کند در هر چهل . بیک تومان شکر پایی ببگذارد افتادند و فریاد . لقد لقینا منی فرنا
 بنذایضا . بر آورد اذینه چند تومان زر در تجریم مصالح و نفقات ایشان قیمت کرد
 و ایشان را بصوب آورد و روان کرد این خدمت در بندگی حضرت موفقی تمام یافت
 پانزدهم اسلام را چون ازین واقعه که بر حاشیه مجتار دولت خالی بود و قایم چشم بد را خبر شد
 عبار غم غزه غزا را متغیر شکل کرد این در مقام او جان کشم صفر سینه ملت و سعایه قوریشی
 مبارک ساخت **سعر** فی فتح فرق الظلماء غزتهم . و بجمع النمل فی البأساء والضراء و اول
 لشکر را یار غور فرمود چو پان بیک عرضه داشت که فلغشا بونین باول و آخر قدم در کل خط
 متابعت نهاد و لشکر را که در آب و آتش دمار و قتل بودند مدد داد تا اقدام من که سرودن کردم
 میره مصر باین منکسر شد اگر لشکر از بگرد سواد و برین اسلحه و صهول حیول مدد کردی تا بشمشیر
 دندن و سرافشان چه رسد کاران لشکر ساقه بودیم و دل ازین غایله برداخته عاقبت من بنده
 با اتفاق معدودی از امر که جانپساری پیشه داشتند بکرات حملات بردیم تا بنفرد و در آن
 مدت جهان مکتب بواق لشکر را از ظلمت خلاص دادیم فلغشا بونین در جواب
 تقریر کرد که چو پان بی شکام در عرضه مبارزت جدا درت نمود و مخالفت حکم بر بلخ کرد
 و من بنده آنجال او را کاذبه بودم چون کاذب دست تدبیر در گذشت صیانت ناموس بوق
 بزرگ را که در استقام داشتیم برای اشفاق بر حال لشکر از مداومت بجانب نمودن عملی بزرگ
 دیدم پانزده تمام امر را که بر سر لشکر بودند از خامل تا قافرا از اول تا آخر چه انگ در تیار
 سوطه مسافت و تحمل خورده بود و چه جمعی که ساکن مساکن انجام و غنائش بر اکتب سلامت
 و معنی **سعر** فلوکان لی رو جان پرقتت و احدا . لکل ردینی و ابیض دفا از بهر
 معرود ساخته نسبت رتبت چو ایاب هینتاک و هفت و هفت تاسی هفت تاسی
 یافته بر موصنی که کسوت تا در لباس حاصل است زدند و چند روز ایشانرا از دخول در اردو
 ممنوع داشتند چو پان بهار را که در آن واقعه داد و دی حال بود و جان بکف دست نهاده
سعر اقدم اذ کح کل لیت . عن حوة الموت اذ انا . فاقم لکل غار . بیغ بالموت انا
 عنت له و وجه المنايا . فطافها القوم واشتهاها . تشریف و تواخت فرمود و کخاص ازانی
 داشت اما موافقت افرو این را هم تحمل سه ضرب چوب کشته و ملای را نومان لشکر باز گرفتند

فخافها القوم

تدارک حال عسکر

و از غذای و طعامی تصور را که در اول مصادفت از روس بد دل پشت حال بود نیز بیایا ملحق کرد ایند
سعر بری الجینا ان الجین جرم . و نلک خدیعة الطبع اللیم . پس مصلحت چنان نمود که از او با
 مقرر مالک امسال اداریات و مسامحات و مواجب عملا اعمال و کتبه اشغال و اشرا بابت حضرت
 و رسولات قوشیان و پارسیمان که عیبه نوح صدقات عیبه و لینه پخورد مبرات حبیه حضرت علیت
 بسبیل کرک یراق که عبارت از آن استمداد است جهت لشکر تنقیصی کنند بدین مصالح ایچان
 تا زک مصوب القون بیدکا ما بجوانب مالک انذار کردند از آن جمله بیت تومان مستفی مفضل
 برشید از حالت رفت در حجت سیموس اخراج و سی تومان بر بغداد اطلاق کردند و چون
 از برای تسبیل رخ معین شده بود فرمان نغلا یافت تا مضاف سازند . و الا تم فالاهم
 بر خوانند و عمل بنده النسبه بر دیگر اصغاع مالک و جومات محض کشت و در هر صوبی معینی
 روی نمود و در هر صوبی از مملکت صاعقه افتاد و از حواتین و ارکان حضرت نیز علی حسب القدر
 و المقدور استضافت رفت و بدین تدبیر متعاقب از اکناف و حافات دیار یوما فیوما
 احسان نقود و انواع الثواب و اجناس بلا فضل می رسید اما بدین وصل زیارت صلتی وصل
 و از خلفا که تابع آن افتاد یکی حضرت مال دیوان بود و دیوان رحمت ملوک و رعایا چه در
 احتیاط رفت و با آنک همه مالی حواله حاصل کردند و چون حکم استرجاع محصلان نغلا یافت
 معین مقدار دیوانرا از تفاوت سواد استعمال فروختن غله و رعایا را از اخراجات و حملات
 محصلان خسارت بود چون محو احتسابی این کینه که بلوغ جاست متوسط معنی را و آتی باشد
 بعد از سابقه خدمات جانی و لاقه زحمت نفسانی بقرا کسین ماضیه لی توقع فرید و انعام
 جدید مقرر فرموده بودند و بان حکم النون بلیکا حاصل کرده و در موضع توقع و ترفع جا کال کامیاست
سعر و صفت من الغنیة بالایاب . بردل خوانده و صفا منکشر اما ل از کفته طغوی
 والد بر عکس امالی و یقینینی . من الغنیة بعد الکه و التقلیل . طغوی کشیده درین حال در سلک سرد است
 و جومات شیر از انحراط یافته بود این قطعه استعطاق حضرت مخدوم جهان نیان صاحب دیوان مالک
 غزفنه و ستاک شد **قطعه** ای آنک با کال معایم کدر تو . بر ذقته صفت طارم اعلی قیامت
 آب حیوه و کوش و مسال و سبیل . چون چشمه سار جرد تو فایض زکات . آن عقدا و در که سرخانه تر است
 الذر منه خراین او سیاب نیست . مدوح و مادی چون نو من جهان ندید . و یک بلند کفتم و همی حجاب نیست
 بر عارض عوایس معنی مدح تو . جو خط ما ز شمه کلکم خضاب نیست . شد کامیاب خاطر من بر منر و ل
 بر بخت صبح طالع من کامیاب نیست .

حاشیه
 حاشیه
 حاشیه

تا درخ من بجزه اعجاز زینت **ع** همان بده نیز کم از آن کتابت **ع** با آنک بعد از این همه امید و چشما
 مجا و نامم بجز از انجانب **ع** شاید که بردقا تر دیوان لطف تو **ع** چون احتساب شرف در حساب
 و این قطعه شیرازی نسبت قطعه بغداد در مجازات سلامت الفاظ مردم دجله اشک از روی مجلد در رنگ
 پیش دیده متاملان میکند اندیم در انشاء این سفر بر رفته انشا در خفته آمد **قطعه مؤلفه**
 خدا یگان داند خدای عالمان تو نیز دانی و دانم که کامان دانند **ع** که در مراتب ان کتاب تا ریخ
 بدایعش همه بالائین جو عزتند نفوس با طیفه کایشان به بر سخن اند **ع** درین غراب مجر کار **ع** چیرانند
 خول سحر نمایان و فضل قضیبی **ع** نکرده اند بدین طرز و نیز نتوانند **ع** چونیت حد سخن را ازین برون **ع** طوری
 سزد خاطر خود را در زبانش **ع** ز کوه کوه صنایع ز نوها ابداع **ع** جو خیز نیست و از استنی بجز مانند
 بهفت سال بر ارستم بهشتش **ع** چه نو عروسک بر پیشگاه بنشاند **ع** بدان که چشم بدان دور باشد از رخ
 مشاطکان قدران یکا در خوانند **ع** جوانی کسی که ز رویش بر افکند بر رخ **ع** از آن جو طره مشکین او پیشانند
 چسبها که نمودم چه خونها خوردم **ع** بدان امید که در حضرت جو بر خوانند **ع** ز فرزند برتر شوم بز فیه بدر
 به اینم ز کوه بر سر بر افشانند **ع** جو نیست باقی بر طبع من ز جمع سخن **ع** بنزد طایفه کامل فضل و دیوانند
 دو امد که اکنون محاسبان فلک **ع** برات عمر در خروج ان غیرانند **ع** ان شاء الله ازین فلک
 و جو عمری باقی آیند نامم در انشاء آن حضرت بمصرف رسانیده سوز مهر چند غم داشت **ع** این باقی
 که در تعلیق این ذکر و تعلیق این فکر پیش او را قی بر اید اعمار و اعمال را بنقوش صرف صرف که
 عبارت از آن حادث ایست مسود نکرد اند **ع** و خود را از روز طاعت توفیق قیل و قال و بود و نابود
 و سود و زیان جهان کاشیده سلامت رسانند **ع** و من اختار العزلة والعزلة **ع** که مختار اختیار است
 اختیار کنند چه وقتی که هوس و هوس جمع امثال این حکایات و انما طایفه سیاقات داشت
 چن زندگانی بیب بود و روضه فراغت عریح و رنگ آمیزی خاصه طبع بدیع میوه بهشیده عیش
 با کوره داشت **ع** و روز دلفروز عمر بخت بگوز **ع** قوایم مطیبه حال از شکول اشغال عاقل **ع**
 و طرف صدوت الدهر عنی عاقل **ع** انش عشق افروخته و علم نشاط افروخته و دایم مجلس سرور
 قدان مشغوف بید سوخته و عود ساخته دل از شراب غرام سرمست **ع** و جانرا کله کسته امانی
 در دست **ع** و غصن شبانها غصن و اریق **ع** و نقل شربنا غصن و اریق **ع** مصحف حروف عشق را هم عشق
 مصحف مطالب پیژد **ع** و در مجلس نایا هوی **ع** دور از هوا و هوس **ع** در هوا سیه هوی **ع** ای هوی
 هو هو پرواز بیجت **ع** و در مطایبات و مطارحات افاضل **ع** چون آب و هوای معتدل **ع** خراج

تالیف
 ورا

کل اثر غصن

خارج طب یعنی راج را دور روح رود **ع** بکاس الرباب و کاس الشباب **ع** پیمودی با خیال **ع** بطل
 دبران این کلمات نوکل کلشن فصاحت و بلاغت **ع** به زلال کون رقت و لطافت **ع** و نیز اسمان
 آسمان غراب و ضاعتت بر بدیهه راندی **ع** کاه لب و دیده را در غم تو بیاید سرد و آب گرم
 خشک و تر میدارم **ع** و کاه از دست تو و دل خوش آتش خرق و خاک غم در جان و بر سر میز غم
 و میرایم همیشه پیمان و دل را بوفا و عدت درست و شکسته **ع** داکشته ام **ع** و از جگر زاب خواب
 و بر دیده راه خواب کمال و بسته کد آکشته **ع** ناکی راحت و اندوه من از دیر و زود آمدن **ع**
 و شدت کم پیشش شود **ع** و تا چند من و تو از نیاز و نیاز دوست و دشمن جفا و وفا یکدیگر
 بشیم **ع** از بیم خرافی و امید و حال چون چهره و زلف خودم کاه خوش و کاه شوش میدارم **ع** جفا
 در حق دوستی را چون اشک و کیسو در شین روی من و پس پشت خود جاری **ع** و می اندازی جانم را
 چون آتش در نفوس سینه پر آکده **ع** و عوغای عشق در سرم چون لاریت صبر از پای **ع** در افکند
 ای بس که کادم بجان چون آسمان بر سایدی **ع** و در کوی او ادکی چون اشک بچسب است
 دو ایندی **ع** دلم در غم چوکان غم چون افسانه عشقت هر دو کویند **ع** و تخم مهرم دل سخت **ع** که
 هر دو رویند **ع** و حال تو با من چو عهد حب رویان هر دو با دند **ع** و صبر از دل بگورم چون
 خاطر فراغت هر دو شادند **ع** کسینه نالانم در غم تو چون زلف تو هر دو مویند **ع** و دیده بر گریانم
 در هوس سر و بالایت چون معصوبی دلان هر دو جویند **ع** شام زلفت با روز رویت حرا
 هر دو در خوردند **ع** و میرا من صبرم در عشق تو با روزگار و جفا پیشه **ع** هر دو بدین کار در زندگنون
 از شرح شباب شرحی مانده **ع** و از صفا **ع** جام **ع** صفتی صفتی بادل میکویم **ع** **رباعی**
 ای دل ز من طب نهی شد جامت **ع** عارض بسپیده دم بدل زد مشت **ع** کیرم گیتی در قدر داشت
 کو آن دل و آن نشاط و آن آیات **ع** **ع** موسی قیر کون شباب بعبر انهب لکولت استبدال
 آغاز نهاده **ع** غراب غذای از آشیانه عالیله **ع** بر چنین جدانت غم طیران کرد **ع** و بیضه کافور
 و کاتها تفرخ و بیض **ع** بگداشت **ع** **ع** قدهاح فی البیل الشباب کواکب **ع** ان اهل بیت عادت
 حاصل آنک معلم مکنب حیوه **ع** از طفل عمر مفتوحه خواه **ع** ارفین شد **ع** انکار که مدرس
 درسه **ع** تقدیر متعقبت که مخوفه طلب درس متفق نهایت اعلم تو خواهد بود **ع** و مسائل
 مختلف گفتن در مخ تلف کردن ایراد نمود باری **ع** **ع** کز عمر هر آنچه بهترین بود **ع**
ع روزی که نقد جو اینست کم ند از کف عمر **ع** **ع** درین راجه خاک که دل خرابم از **ع** **ع** باب بدید و جواب خاک
 بدان هوس که زر عمر باز یابم از **ع**

در شب
 سوم

صفت
 الی الکفار

سوم

چون هر موی سفید بزبان اندازد در گوش اعتبار میخواند **سحر** تغتم صحتی با صبح است
نزعت عن الصبی الایقایا پس مدنی که مکتب مملتی داده اند و غایت آن معلوم نه دست
مجازفات اقوال و جواید مقترفات اعمال گذشته را بکستغفار نامه **سحر** استغفار من عمر صفت
خطی من الذکر فی قال و فی قیل استغفرا لله رب العرش من عمر اصغته فی خسارات و تقصیل
مقابله می باید کرد **سحر** ایارنی ایمن واجب و قدر و وفقی و تمه و یسره و فی المصلی
سید معاشر الاصلف اوصیبه ذی المروة والوفاء مریض ذکر له و اد قال ابراهیم رب ارنی
کیف تجی الوئی قال اولم تؤمن قال بل و لکن لیطین قلبی چون رعایا و ضعفار نواحی
دار الملک فارس که علی اکصوص برج اولیا و بیضه از کیسا و خطه جلب آو الله و معهد الرحمن
است و علی العموم مجمع سنت و جماعت و با حصول فاقه و مجاعت سر بر زمین ملک
فاقت از دست بردن کرد و انی حلالم الله و اقوامم چنانک سرج آن از پیش بدگور کشت
خته دل و شکسته خاطر شدند لطف و کرم پایش لایزال که آنا عند المنکسرة قلوبهم بنور
هدایت در سینه مشکوه صفت و دل مصباح نسبت پایش زاده دین دار سلطان عاری
شنتا کشورستان خضر قدم سکندر نشان کیمز و صمت سرخاب دل افروسیاب و ش
تمن قال بحر دست برق عزم آسمان رفعت آفتاب نوال اعظم سلطان خدا بده
غیاث الدینا والدین محمد خلد الله سلطانه که رای پرش کینیل دولت جوانت و بخت جوان
چون فلک یر صاحب قران دوران انداخت تا تا دیب و تو ربیک آن اثر ار کفار را
بر تخم مواکب مضمور مقصور داند دعای عرش فرسای و ثنای جهان بهای اسلامیان
در انتقام و انتصار از ایشان روزگار عدل نکار را دین و سنی که داند و زبان
ایمان در اطراف جهان بسته چه پیدا و پنهان تقریحا و تعییه و گفتند پایش ایلام
غازان محمود خلد الله ملکه جهت استملاک مالک مصری و کستفانت آن دیار
سافنی دور و دراز ستره مملکت را پس پشت انداخته و بدان حدود عنان کرای
شد و چندین فر این و عا که عرضه اتلاف کرده و بیچارگان و دور افتادگان
خط سباز را که ملک البین اوست و بی ریت و نیت مالک محروسه بل فذلک
سرجله مالک جهان و دیباچه صحایف افالیم عالم مینواند بوده از نظر اشرف مهمل
گذشته تا چنین لشکر بیگانه که خیال آن دیار بخواب غنی هرگز نمیوسیده اند
جوار

تیمت من الطامه
بلغت فی کلمه

۲۷

پنویسید اند و اقدام و او نام این ان حافات آن مملکت را بنسود دو ماه در اوقات
آن از سر فراغی شامل و سکونی کامل بسبی و سفاک و تهک مال و تهک محارم مسلمانان
اقدام نمایند اگر عاقبت ایشان از بدست اقدار سرگونی نوزمانند و بعوض شیخ سودا
نظا اول و فالتجمل از دماغ فراغ ایشان بیرون نکنند آن عند که عبد صنع اند و موض
از طاعت بنوم صمد چون مرغی چینه و مانند ذباب در طبع طعه دینه حاجت نمایند
پس بدین معقنات شاه زاده کینی چون از حرکت آن لشکر و توجه بجانب فارس خبر یافت
بر قصد اماکن این شاهچراغ یک را بر بلخ استرکات و استعداد رسانید و بهنگام نصفت را
شیر پیکر ترکش کرد کش بر میان بست و بگوشی که نسبت **سحر** علی درج تلین المصفات
من نقره الله لا من لبح داود داشت مزرع نمود خود را که افرش سواران روز رزم
قران نیت بر سر نهاد و ما تفت هدایت می گفت **سحر** چه باید مغفرا از این و انرا
که بزبان پاک باشد مغفرا فر شیخ میخ زنگش توسط حصول را دست در کرد نصرت
چون کند شیر بندش بدو مال خراک نسبت کرد بر بکران آسمان کرد زمین نورد پای فر قد
سپر در آورد و در خدمت رکاب خاص نوسان هرقدان سوخ و او آرماید بال لشکری
چون نیزه در موکه سرا و از چون کان از پشت بر کردن بی نیاز ما اند شیخ زبان در کس
نکشیده الاروی در روی و چون چد لیان در قلب نکته بر بیکان نقطه قلب شکافه موسی
که اگر سز تاب رستم و دستان نیرم و استغذ یار رو بین تن و نهمن لشکر شکن و یزین کیو
و کو در زین و سوز و سوزان بر کین و بهرام چوپین که در استان شجاعت ایشان در زمانه هنوز بوستان
میزند درین زمان حاضر بودندی چندکی او فعل یگاران در گوش کشیدنی و اردوق کوتا لیان
بر دوش روان شدند شاه زاده بر حسب آنک **سحر** بسعده الرئی تذکی شطلة الباس
ولذة المجد تنسی لذة الکاس در راه با پسترو بالین هم بالین نشد روز چون شب دور از خور بود
و شب چون بخت پروزیاب آسمان تیغ سو کرد در از حرکت نمی اسود و کواکب صفت می معنی
و جوز امثال بند که از میان اجناس پهلوان کشیده نداشت تا بدت مشمت شیار روز بیست
سافت در سوق اجفال و سوق استعمال قطع کرد در حد و مشهور غان مجیم آن مجادل سید
پاکتاه زاده در بادل بانگر که جمله برق کردار بر ایشان دو آیند و ابر بر باران بکشد
ببارید از آن طرف پیر نیابای لشکر بان که در بنه مانده بودند برد و مطاردت و قال

لها بی غن و در

پهلوانان

شعله

ز صحر

اصطلاحات
توضیح
در بیان
اصطلاحات
اصطلاحات
اصطلاحات

آنکه آن شخص و تداک بر عزم و هم سرعت لازمست چه آتش بسبب مدد فروغ گیرد و باران ظل
بنازد دست در هم دهد و دیو پیل گردان شود و سوره المزاج اندک با غفالت در معالجت
اطلاعات عنین و اعراض زمین گردد چنانکه حکما و طبایع کا ذوق از تعدیل آن عاقر آیند
و از دشمنان که چک تکلیف که بنظر اطلاق در ایشان نگردد کارها بزرگ تولد کند که سنان
پیش از اسدراک آن از مغازل پر زن کمتر نماید **مصراع** هیچ کبیرات الامور صغیرا
چون این سخن معقول بود و توهم نیز بر مزاج انشاء غالب سید قطب الدین را در طوایف احوال
و مورد و بدست که با رعیت ندب یعنی شراب ناب داد **و** وللشراب الی من کان لیشرب
چندانکه با بر خدیزین عقل را بتصریح خدیزین زانوی سوال فرمود که حقوق کوچ خدیزین سال
د اطلاص تو و بدست در عهد بزر بگویی ما و زمان این دولت که با بدست مهم مدت با ما را
معلوم است چنین سخنی فعل کرده اند کما سی حال آن پوینده ندانسته تخریب باید کرد که بر
کمال اطلاص تو حمل کرده شود و عوارض بدست و سبب در ساحت خاطر مجال داده نیاید
سید گفت بیبهات **بیبهات** تکتیم فی الطلام مشاعل **از غایت سلیبی و یکنا دلی**
در موقف عبودیت زانورده **عرضه** داشت که بالک **بر انگشت** اصابت رای نقاب تردد
از چهره مخدرات ضمایر بندگان بر انداخته است و سرعت و فهم معنی در بایش دو اسپه بر سر اسرار
غیب تاخته چنین طایفه انفاق کرده ایم که برای سعادت بر خوانه انشاء که تمامت عرضه تلف
و نهبه سلف است هم دل و هم زبان باسیم و تفاسیل احوال ایشان در مدت حکومت
عرضه داریم تا روشن گردد که مال انشاء بچه وجه صرف کرده اند و مصرف آن چگونه
نموده **سر** نو خود نویسی و کویانی و بک من دانم که تونه مرد دعا و نماز و بخوانی
بیبهات تخریب صدق این مقال کجا مقید افتادی **بر رای** انور خابیت که اسطراب انوار
معانیت موهبداکت که باعث برین مطابقت و تسویل داعیه محاسد تست
حب **والا** ماسعی جمیله مخدومان در اطلاق عبودیت حضرت کیوان محل با وفور کفایت
مال اندوختی و فوط و ضبط مصارح مال و ملک و بمول عدل و لصفه که سرمایه استعداده
و استیمال نیابت و وزارت در حضرت سلاطین برین مقدمات معضورات است **باید**
تلا **اصح** هیچ دلیل و بیان افتعالی ندارد **چون** طلا و دهرده رنگ دهره زارند و
آفتاب را از نیام طلایم بر کشید **در معده** صابن قاضی را بجهتکه با ساطع آورده

توضیح

سیاست

آورند و بگوامی تیغ اگر چه ذو و جبین بود **سر** بری کل در بی نوزدگانا **تا** اثر فی منینه عقد **مقطع**
فضیه زندگانی او بعبصل رسید و جوده اجل مستی بر قم قاضی تغذیر سبجی شد سید قطب الدین
بعضی حد و رکنا همها بزرگ هرگز این معامله بخاطر نمی گذارند و این روز پیش چشم نمی آورد
مصراع ثانی بل مصراع فانی گشت **سر** ای زبان کوشن دار تا سر خویش **بکنی** در سخن رانی
عین الدهر را نیز از موافقت زلفا عنفا لا رفعا بل هر **نگذ** استند و ذلک فی دی کج **حج**
سبعایه اما سنج المنایج بوارطه شفاعت بو یوغان خاتون و سلیمه صلب خابیت با **انگ**
در حال تشفع جواب خشن از زبان سلطان شنوندن بجان امان یافت بشرط آنکه هرگز
چون حوادث پیرامن اردو نگردد و تا چشم بد دور ما بند و چون چشم رده یافته روی اقبال بر
دیوار ادا پار آورده کند **چون** در حالت غربت انشاء و اصطلاح و تربیت و زرا **ر**
دولتیار را چشم انتقامی بر احوال خود نکاشت بعد از این چشم نیکی از روزگار ندارد
عالمان داند که در دنیا طلب زیادتی عین خسارت **ح** و تدبیر آنان فی طلب **البرج**
سر آنکس که نیست لغو و مورد دیگر **دارد** بر روزگار چه ملک و دولتی **دان** که جیت اهل **سعادته** بیوی
انز و همتی و کفایتی و همتی **هر چه** زیادتی ازین اقسام اتفاق افتد بار دل و کجنت جان **بل**
ظلمان هر دو جهان است پس حکم بر بلخ شد لگه تا نامت الماک و ضیاع و مخلفات همین
قاضی در جز خالصات آورند و در جو اید اوقاف کنبند خاص مثبت گرد آیند **سر**
مست دنیا زرد محاسب تو **هم** بر کبری و نداری هیچ **و من** کج بکذا فلیفوق بکذا
سر فاصلا لا یؤدی عیش **بیشتر** **الا** سیتج بوما صعوه الکدر **ای** عشق که از اغیار
نیاز و دشمن مطلق نه دوستداری **آخر** یکی با ریچه ایام را اعتبار نامیج و فریب غفالت
اورا شمار کن **اگر** بر عمر اعتمادی داری **دامن** تحت فزوفشان که از خدیزین متفاهم غالبیم
مغلوب در حساب خواهد آمد **و اگر** بر ثروت مستعار روزگار بکنی میو مایی **بوان** که بر مصحف
آن میخندی **آفات** حادثات از کین کا **بر** نخاست **و اگر** بظراوت چمن بدانی بطری
در آوری **همیشه** تر جولان کن **و** **ولکن** شش الا رض و جا **که** هر صفت را پای
بنده اند **و اگر** بجا **و قربت** سلطان **و** **بشوا** فحقوق خدمت ایشان **بسط** میبانی
فارغ باش که بسعایتی چون پیمان زمان بسته بکن **باید** **و چون** صباح امر دان
بهر سوی نقصان پذیرد **و ما** تند چراغ **بر** حرماک شمال ثبات نگیرد **و چون** مسارت
در کوشش که از زاد سله فایده نماید

۷۷۹

کتاب التاج فی تاریخ ایران
جلد اول
فصل اول
در بیان احوال و احوال

فصل

سمر دانی و تهنیتی بجزه بعدا . تخلیقت ما بیتنا و کلت . لک المبرجی ظل العماقه کلاما
تتوا منها لمقیم اصمجت . و الحمد لله نفع ابواب الحیر و غیر اسبابه و العلوه علی النبی محمد و اله
و من اعزنی به **فصل شرح احوال ایل و ملوک ایجا** . مرا فان صره صروف اعصاره و طوائف
طرائق طولیه اطواره بر ایندگان چمن مناقب سلاف و آرا ایندگان مخایل اشرف بلبل
نوابان افغان روایت و کلشن نمایان فنون حکایت مشاطگان زلف بیجا بیچ چالایان
و جهره کثایان بیچ بر هیچ نخیلیات زمان عطاردان کلبه کجور علوم و جلالان طبعه رقم
ستی اله نری الماصین منهم و زاد ثراء البقاء علی الباقین . بمباح ایندگان **ع** الدیر موقوف و آرا
چنین رسانند که آن ملک شبا نکاره سجزه ظاهر اصل رفیع فرخ زاک منبت نصیب
اردشیر بابک منتهی است . و باخلاف روایات و تغایر سواد روایات بمبوه معزنی
و منتهی **سمر** من مشرکوا فالارض دارهم . و الفج جاره و العز جیهتم **ع** من از
انتخاب الویه دین و دباب کوس دولت اسلام اسلاف ایشان اصمبیدان فارسی
در صو دستور باتان از حوآر رون **سمر** صکار کمل الخلد عضا و زهره . و نیا نیا الما صغوا
موضع اقامت دکنه . بعد از انصرام عهد عدلت فاروق رضی الله عنه که یزدجرد
باصلط صخر آمد و بوارطه قدم او اهل فارس سر از چتر امتثال کشیدند و پای
در دایره ارتداد نهاد . امیر المومنین عثمان رضوان الله علیه عبد الله عاورا کم
بعوض ابومرسی الکسوی . با مارت بصره نصیب فرموده بفرستاد تا تمامت فارس
بلنگاه و یزدجرد بدار ایجد رفت . و بعضی وجه رؤس شبا نکاره با او مجتمع
بودند چون اصطلح مستخلص شد . با هر بدو الار یزدجرد که طاکم ایجا بود طرف
جهادنت و مسالمت را رعایت کرد . و خود عازم فتح جورد شد و جماع این سعود
الهی را از عقب یزدجرد روان کرد **له** فخر مومهم باذن الله . یزدجرد از راه
کرمان قاصد سجستان گشت . چون بنا بر معالجت و موافقت میان حرم شبا نکاره
و انای دار ایجد . با این عامه معور بود بقاعده فارغ از معاندت دهر چو وطن
بطرف دار ایجد و نواحی زون و حله الشتراد و الصیف میگردند و درین حال اسمعیل بد
علی قتلویه مدار امور و محل اسرار و هر بدو نیک هر بدگشت و بر و رادوار ختم و حتم ابنوه میشد و فقم
و تیغ خضاعف میگرفت تا زمان ایل ارسلان که نوبت سردای بفضل بن اکیم رسید که بزمان ایشان

انسان
ملوک شبا نکاره

باید بداماد
مسالمت

فضاویه

چسبویه گویند و او اسنسا لار صاحب کاف اسمعیل عباد بود و منازعت و مخالفت که میان شبا نکاره و الملوک
با کالفا رحمت اموال و مصرفات افعال و معاونت ایشان در دولت اختیار را در نوارح مملو است
صنوسنه نلیقن و اربعا به باش فرانس ملوک الدوله که ولی اصفهان بود . با شکری در تقار معارعت
ع انا ابن اذا سطع الغمام . کویان قاصد و غرام و غرامی ایشان شد **ع** و مثل الطوف من سلمی
مقابلت در پیوست **ع** فاجلی النقع عن هزیمه سعد . با انالی وجود از مقام رون غم دارا یجد
کردند و رخصت نامه **ع** و دار الذور ما دار ذوق دار ارباب ایجا ساکن شد و بنذایر و افو لکر
شکار مستظهر و کار از منشیات روزگار مولف بروی میخواند **ع** و این سخن حاج انت الی الذخایر
فان الدهر محتاج الذخایر . برین حال نامه و سال بگذشت . و تا در کسسه نمان و اربعین و اربعا به
فضاویه بر نواحی فارس استیلا یافت . و مملکت سلیمان را در کت تصرف آورد و در هر طرفه امیری
را از شبا نکاره نصیب کرد چون امیر ابوسعید محمد و امیر وید سعوی و غیره با بس قاوردن جفریک برادر
السلطان که سلطنت کرمان داشت **سمر** لغوا تم تدع السیف زحایله . و زامل تدع الغنا
از عاچ و اطرا این ترا نهست نمود . و میان ایشان محاربات رفت . و خرابی تمام نواحی فارس را یافت
عاقبت قتلویه دانست که پیش مقابلت و معاومت با لکر قاوردمی ممکن نیست **سمر**
عقل داند که چو منتاب زند دست تیغ . رو تیغش نه با اندازه درع نصیب است . منهرم کلد تخت
سلطان الیک سلمان کشفنت و با نواح هدایا توصل جسته فارس و دار ایجد و معافات بمبلغ بیت و منعت
بزار دریم بیرون از اجاجات مورد موسم و مواجیب کمر . مقاطعه کردین سبب قاوردمی دست تعرض
از بار او کوتاه شد . و بدار الملک کرمان حاجت کرن و قتلویه برید تا کن یافت و در کسره نوار کلد
و خود در دار ایجد **سمر** تخیم فی ظلال العز و دأ . علیه من العلی ظل ظلیل . بتصرم از زمان و الحکم
در تادیت مال مقاطعه و ملتزمات مقرقات تقاعد و تقصیرات و تباعد و تنفیرات بطهور پیوست
و از دیوان سلطان سبب شواعل کلیات حدنان . و قلت مبالات بران انرا قدری نمی نهادند و اجم
دریم با کلا و ویتقوا را کار بست . و الحاکم هنده با بر عصیان ظاهر مجاهره کرده . بقلعه محصن شد
نظام الملک اورا محاصره کرده و با قید اسر در اصطلح مجوس فرمود پس کونوال قلعه و انشارت و زبر او را
در زمی نوریه بشهرستان عدم فرستاد **سمر** و من ناب اسباب المنایا یثلیه . و نوال اسباب السمار بسلم
طلال الذین جا ولی خان لار کی اکنی از ارکان دولت سلطانی **سمر** بکرز آهن ساسی و بنیزه کله ازار
بیرموی شکاف و تیغ شبر اوزن . با نظام الدین محمود بن کچی بنی جویه که او را قتلویه خواندندی

العشاق بالذل
صغر حمره

الای اوجار
الای اذخار

توسل حده

باید بداماد
مسالمت

در تمام بلاد سر وستان محاربت کرده و او را منهنز کرده اند بر عقب متقاعد و مبتدا در شد
تا بموضع شهدا بشکانات رسیده آنجا با طر مجادلت از نوکتر دند و حساب منازلت از سر گرفت
سپه و سیف یلعب الاجال فیه . عبوس الخد خفاک الصقال . را در یکدیگر نهادند از طرف
اجتهاد تمام و گوشش نه اندازه رفت **سمر** از نایک نامی مارک افکاک فغان . در گردنک بود خورشید
شد انگاه از شدت احترام عرب و کت برصوات اعراف **سمر** فی حومه الموت التي لا تسقى غیرها
عمراتها الا بطال غیر تخفم . رعاف براتیک چاولی استیلا یافت چنانک مان جولان بل کنت
توقف نیافت بفرورت مراجعت کرد و هم در راه و دعوت روح را بسپرد نظام البرین بیوی چون
به جز از حالت او بود در اثنا مراجعت جای حصین طلب میکرد که خود با اقوام بدان محض تواند
بود و از باس و نقد کمر سلطانی امن رودی گذرانید درین کوه که امروز مملکت و دارالامان
ایشانست رفعت یافت بران نوشته **سمر** اتانیک چاولی امروز بکشت . نظام بران بود و در اقبال
اگرچه صحت حال در انداخت و نویسنده را شناخت اما بغال نویسنده کرد هم آنجا محض را اقامت
نمود **سمر** فی الفضل افرعتم جیلا بعصم او عالمه فی ارفع جهت خاصه و کسب با کرد و برورد روزگار
نکن پذیرفت و عرصه دارا بود که مختصر ترین کوره از کور پنجگانه فاقست در عهد او نمود کنت
و آنجا نوبت بجای زرد **سمر** زهی بکانه که در بعضی در روی پوخ . زچاره سفر و شتم بهشت میری
دو اطا بعد و اطا و کارا عن کار اولاد و افعال او موصوله الالسنه بالکسنه مقصدی امور
سروری و سرداری و حاصل اعبار شهر باری میشدند تا مشهور شد اربع و عشرين و ستا به
که نوبت دولت بملک مظفر الدین محمد المبارز بن خسرو بن میر ارسل بن مهویه معضی شد
و او مردی هنرمند افاضل نواز بود **سمر** فتی بمر الکری حتی استوت . روای الکلک حال بعد
صعبیل معاطف الغزوات سام . قبی القور محمود الکمال . در تربیت دین و تقویت افاضل و افا
ادارات و تسویغات و ادامت وظایف طاعات سعیهها پیوست **سمر** وقد احسن الناس
مثل و من یر یوما یرتبه . تسبیح عرصه ملک موردت را بدل بگردد و تا سر حد مورد
ولایات و تقصبات را در کنت اهلک خود آورد . و بعد از حد و شبانکاره از طرف فارس
جوبه و رو نیز و خیر است . تا سابق بینکانات و لاروسانک و دیهی که در هفت و شش
هور موزا قمان و این مجامع پیوسته ارباب یکن و ایله دین و علمار کبار و مشایخ و اعیان
بوده است **سمر** ولا شک لی ان الرطل من الوری . و ملک مظفر الدین را در رموز تعبیر

اقدام صحت
سبب حشمت دو
پاکشاه

موضوع

تغیر و اسرار کثیف نکات و لطایف بسیار هست از بوی اکر انمار طبع و عقود اشعار را
او نمودار را این رباعی که پیش الدین اسمعیل فرستاد **رباعی** چون نیست بخدمت مرادی
سر بر خط دیوان نودامه سال . گویم فلکا در تو چه نقصان آید . گزرا نیک رسانم زمانی بکمال
کمال در جواب این شود در از نقصان نوشت **رباعی** انی که نعم جویند سر افکند نیست . هر کسست خداوند هنر نیست
جوبای کالذبحان طوق جهان . وانگاه کمال بجان جوینده هست . و این رباعی دیگر هم اوراست در وقت
پسر خویش غیاث الدین پسر ملک طلال الدین **رباعی** ای جان بد که آن جهنت خویش را . رفتی زبزم کجا و دانستی
تو ملک غبار بغنا بگزیدی . سودی سره کردی که رویت خویش را . و سبب خشنی که میان ملک مظفر الدین ابو بکر سنی
بهمال الرحه مشواه و مظفر الدین محمد افکاک ان بود که جاده شبانکاره چون دژ بود باز و مقابله جواد حاصل داشتند
بر پوشید که تا ختن می آوردند و ف و دیگر مضافات را توفض میرسانید و هر وقت که از فارس لشکری ناخرانجا
میکشت بقعه سخن خود مستحسن میشد این جهت پیوسته اتانیک حرکات و اقدام شبانکاره
را در روزان و شبان کاره بود با نیک کمال سلطنت دید علیا داشت **سمر** ید علیا تو مضمت غشا
عنان الشمس اطلها الا سبیل کنوبت لشکر فرستاد و فرمود که دست مردم و عصیان ایشان را مکفوف کنند
و بقوت باروان دیار را کف کستی کرد اند چون استخلاص قلعه سردستی و سرسری بنود و لشکری تمام
پای اتحام در نهال بودند کستی بنا فته دست تطاول بر کشادند و تحلیات **سمر** باسقات لها طلع
که صفت **سمر** کواعب تراب عرض قده دا . داشت بار دیگر در خان بار آوردی بریدند و علیا را
میو خند و از این نوع اعمال و در سابق را فرانی بسیار کرده مراجعت نمودند مقصود از این ذکر
انگ ملک مظفر الدین راضیت استقلال اشاعت یافت و افاضل از اطراف منوچه خدمت او میکنند
و بصنوف حلات و میرات محفوظ می شد برین و در کار او سمت استوار داشت چون عمت ملاکوفان
باسوه یا ساء چکیر خانی بر انقلع قلاع و فتح محضات رباع . و یدم مواضع منبع موقوف بود چنان
هر کجا محضی از سبکی بر سبکی مقام میساخت بدفع آن شرسبکی از لشکرانش مجز میبوستاد و نظایر
و افوات آن در ما و راه اند و خرابان و عربستان و طب و شامات و موصل و فارس و کرمان بتقریر
احتیاج ندارد در کسند ثمان و حمسین و ستمایه تکوجه را میر تومان از قبیله جلایر که اکثر یونین
پرز شینگتور و بوقا و اقبو قاصم از ان طایفه اند **سمر** فی قیته من لیون ایوب قد حضرت
بالمهفات لهم فی الروح افاق . تعیین فرمود استخلاص و استنهاض قلع ارج و آنجا در است
تکوجه غزه صفر سال مذکور بان که مغول و مسلمان که و ابه معده هزار بود نور پایان قلعه نزل کرده

دحال
انامه که

علیا

حضرت ام

و محاصره داد ملک منظور الدین و امامی را از فرغ آن لشکر چون در بای کناز و چون کوه با چکر و چون
دعد پر فروش و چون ابر به طرف باران و چون برق از جنت بر خود گذران دست از کار فروماند
و کار از دست تدبیر گذشت اما باستظهار حصانت قلعه و حصول ذخایر و انبوسه رجال عالی
جوخاریت روایی نداشت جنگ در پیوستند و از بالا وزیر سنگ تیر چون چرخ سیارات
گوبک صاعد و ما بط شد تا روز سوم چون منجیق تقدیر قرصه آقا برار بر گوشه بام قلعه کردند
انداخت و چند گواکب در جاب اختفا خریدند از طریق پیچیده کارزار شدند با کابلیک
منظور الدین را تیری **منع** موقوفه فوق المنا یا و نصله علی المای علی آیه الیرج والویل
بر چشم آمد و از آسیب آن در حال از اسب چون شخص کرم از پای در افتاد و بروج ابارخانه
آبار پیوست کنار اولاد و ایمان و اجماع مصلحت در تسلیم و انقیاد دیدند از قلعه شیب آمدند
و قبول ایلی و مطا و عت نمودند کوجه چون شبانکاره را استخلص کردند قلعه اسفند را که جونی
قلعه دار الامان افکاه بود و بنا عت انتصاف یافته خراب گردانید و مصانع آب را که
آب روی استظهار ایشان بودی **ع** چون زلف بتان زشت عاشق بشکست
و سور آنرا با خاک شوارع موازی ساخت فعل میکنند که هفده هزار خانه معور بر سر قلعه
دار الامان باشد تمامت آن بیوتات مترکم و مطبق بعضی منطقه وار بر امن قلعه در آمده
فانت علیه سور او سوار و چندی فحال آب در پایش اقاله و شمالی قلعه که کوهی
تند که سلمانی معروفست مشرفست بر آن چنانک هر تیر و سنگ منجیق که از آن قلعه میخورد
شود امن و سلامت محلت بیدره که یکی از محال دار الامان است محال نماید و معدن
بعضی فلزات چون نوره و و قشیا دهنی و فضی و مومیا می و نیک هفت رنگ و فولاد
موصوفست بحدوث و منانت آنجا باشد و حقیقت اگر چه آن نواحی از قبیل کرم سیر
اما آب و هوا نفسن ایک با عدال مایل و در باین و با بجمها میوه سرد سیر و گرم
سیر با لطافت و لذات نمودار **ل** فابتننا فیها جناب و غنبا و قضبا و زیتونا
و کخلا و حدایق علیها حاصل تخصیص نارنج بلبل و ابخیر معقل و شتالو ملون آن
س کاتمن من المحبوب حین تری مثل الرضاب و مثل الخد و القبل بر فواکه
سیر اطراف موقوف دارد که تگوجه خزانه که یافت بر گرفت و حکومت بر قطب الدین
مبارز بر منظور الدین مقرر داشته و سخنان معول را کاشته مراجعت نمود قطب الدین

کداران
چون منجیق
در این کتاب
در این کتاب

در این کتاب
در این کتاب

قطب الدین یازده ماه مباشر امور پیشوای بود بعد از آن برادرانش دشمن اساقصد میسند
اگر نه الاخوان عینا صحیحه علی اعین و ضی من الشیان و در دم دی ای کشته شد و نیز
بستمایه او را ذبیحه عید با قند **ص** و عذاره تیارا الملک لایعوف الاخ نظام الدین
حسویه پسر عیاش الدین محمد بن منظور الدین کابی او گرفت و در ربیع الآخر سنه اثنین و ستین و ستمایه
در واقعه کازرون **ل** بوم التقی اجمهان بردست سلجوق کشته شد برادر او نصر الدین
ابراهیم شاه از حکم بر لیخ مولاکوف خان ملکی را نصب کردند و بر قاعد با ستار معول چون برادرش
در کوه ایلیانی سپری شده بود قضا ر حق او را فرمان شده تا دختر سلجوقی شاه با کوه شاخ
رفت و غنچه کلین عصمت و کوهرکان کامکاری و دانه دام دولتیاری در تحت حکم زوجیت
او استوار یافت بعد از آن دو برادر دیگر او را خوار ساختند و با ازدواج محرم آن استار در
ربیع الآخر سنه اربع و ستین و ستمایه نصره الدین را از حکم قضا اجل موعود تقاضا کرد و ازین تیر خاک کلاه
در گذشت **س** فایقن آنها دار الفراق و من بقی بکلیه الفراق مهم در آن روز طلال الدین
طیلساه در متکا املک و او گرفت و در شدت ملک بی ثبات خصل حکومت هفت ساله
در عشر جماد الاول سنه اصدی و ثمانین و ستمایه از حکم بر لیخ سلطان احد بیاسا ملحق شد **س**
هفت و هفده نه که هفتاد شتر عاقبت شندر حرکت گذر **س** من طارح فی سبل اردی آبا و هم
فعلین طریقه ابناء و هم برادر او را بهار اسمعیل تولید او حکومت کردند و هفت ملت دولت و کنت
ضحت یافت و در سنه ثمان و ثمانین و ستمایه بواسطه مرضی دماغی کبج نشین عاقبت شد **س**
بوی جگر سوخته عالم بگرفت کر نشیدی زهی دماغی که تراست و بجه عیاش الدین و نظام
که امروز هو شهر کهنه ست کسبمایه در بین رفعه ملک و صاحب سباه و دانند از فرزندان این دو
برادرند و با وجود انقلاب با هم دانگ را نمود و زاد ف محن که سبب او غادر و از ذال و الطارح
و صرف فاسد ایشان ملوک از حکومت ملوک و رعایا از خشکی فاقست و تکلیف مالاطا
مالان و نواحی از بستگی راه معدلت بر ایشان بمنور از خاندان ایشان خیرات و زکوة
حاصل می شود و هر صاحب دولت صایب همت که ضد خاندان قدیم ایشان بیوست نکبت
و خذلان بدکان بدو راه یافت و حریف معضود را از کنار عمی معفود دید و مطا
از و مسلوب شد **س** ولایستوی اصحاب قوم تو راست قدما و احابب شین مع
و آنکه الله الدی بعبده اسری و هو سیری کیف ما سری بنی سر شریعتی ارباب الایمان

در این کتاب

در این کتاب

در این کتاب

درشته اهل بنی سعد و ان یکما ماندنشان زادگان و مسند بانی اشغال را بر سبب
در دن و کرفتن چون جوارح بر قرانقو معناد بودند و کوفتند شدند محمود شاه
بر لاه از سلطان محمود شاه بر سیوک شاه و بلوک و خواجگان فخر الملک محمود و قوام
د نصیر الدین حسن و طایفه از کمان کوی جوانی را خشت محبت و خشت دقت و حسن
ملکیت و سوغت با عت شد تا سلسله مواضع درم پیوستند و جایل مداحات
در یکدیگر بست و بر اندیشه آنها رعصیان و نمود از رفته زمان پادشاه جهان داد
بمصول عدت و عقاب اعتقاد با عدل اعوان و ساختن به تعداد و جایل کفن
فبله کیوان رفت کردن مغتربین بنا و سبب فنا اجاع و اتفان کردند
ف س و ما فنی اخصون علی العلوود اذا مال الجود و عن السعود اری کبک با باز
هوس محاربات بندد شاید اول بتمت بر خود خندد و او که با شیر زبان دم معاشرت
زند باید که شکستی خود را بدستی تصور کند و صعوه با عتفا که محل منافرات اگر
منافرت جوید جز قاحت صرف و سفاقت بی نهایت نباشد
تا در محل الفضل اولیث غایب سفاقا و انت الناقه العتاء چون روزگار تاج
و تاج آفتاب از فرق افق بهنگام و بسفار عکسیان طلیح بر افکند محمود شاه
بالکری قال تا جنس و فوجی و ده شیاطین اولانس دایره وار بر امن مسکن آن
قطب محور فضل و مرکز دوار علم فرو کردند و از در و بام او از کبر و دار بر آمد
بعدا اگر ظلم و حتم سکور و ماسور کرد ایندند با کبها ندیم نمود او را گرفته باد و بر
افضل الدین و خرو بیرون بردند دست تاراج بکباب و دواب و انواع مناع از
نفس ناخیس دراز کرد ایند و نغایس کتب و اعلاق زواهر و قاطر دقارت
خطان چون زلف خوبان در بای نقطه آن از حال خوبان یادگار که قاطر کلک
و صافان بلوغ و تباغ قاطر معلقان سخن از سرح نفاست و براعت تویج و تویج و تویج
و تصریح آن متعاصر بود در دست ادوان و ار ذال پایمال کشت
فوا کسفا علی زهر اللالی و دوا المعالی لدر العین مولانا سید بر از او رفته
سنت هشتم ربع الاقره من السنه المذكوره شهید کردند و خون این ترا که حشا شده دا
دانت کرم و معالی و ضیاء به عنبر فضل و معانی و کلغونه رخسار مغاخر و غونه انار مار

علی السجده
الغشوار

بناوایه
بناوایه

بناوایه
بناوایه

بود کفینص الدموع الصبغ عن سؤق شایسته بر خاکت بی آرزوی ریختند و از نابیره دیوه
فضل قطرات حرارت می آیند و زبان زبان بین نذبه میز آید در بیخ آن کشاف معلوم تزییل و طلال
معاقد تحصیل و تغلا صحاح اعتقاد و وفلا من صباح اقتضاک و مالکی منهاج ارشاد و مطلع طالع علوم
و مقفاح مغالط مغموم شغل و سقیم اشارات و تباغ بخش عظیم عبارات و نیکو بار که هر خط و جمله
و قالوا امام قضی نجینه فیضه من قد افکاره علت و فقلت و ما واحد قد مضی
ولکنه آتیه فقلت و در حق افضل الدین که در مطلع ایام جوانی در بروج روزگار زندگانی طایفه
حقایق غوامض چکیات و طایف و فایق عوایض تغیر و طریف و ادبیات تله بود این
درین حال گفته آمد سبب با چوخ که و اشک بخون کشت بدل احوار بدل فکند و انرار بدل
کنم ز جوانان جهان افضل کیت و زیاده بر آورد که افضل افضل چون اذالت خست و اذالت
و اصاعت طاعت از محمود شاه و صلوات قوم او کلمه شد با ضرورت بر کلمه عصیان اصرار نمود
و بلکه گوان استظهار از خود خوانه موجود را در تصرف گرفت و شتار دعوت سلطنت انکارا کرد ایند
درین حال از گفته او این دو بیتی اگر چه جابجاست بعضا بود در شیوه نغین ثبت اقبال
تا چند شوم اسیر هرگز نرسد چون کار جهان نیست ز تقدیر بیرون کردیم تهوری و دشمن کشیم
تا خود فلک پرده چه آرد بیرون حاصل کار محو کشتا بنز تیب شکر و اعزاز انصار و کسین فلو جمع
ذخایر و نفعات و تا میل طبقات اشارات راند و متوجهاات و ارتفاعات را درین مصاحبه بصارف
سایند و معمولان تجار شهر می و غریب به پنجه اغتصاب در شکنجه عذاب منقطع اساس کرد ایند
در معرض عارضه این وحشت اعراض و عروض مسلمان میا و ممد شد از قضا و قدر و نمود با تله
من البینیم اذا قلده اوانه این حالت بر بوع استمال شامت ندیم سامت و تین ملوم تیج مذموم
مرحج که از امثال او مطوع بنود بشرار صید صاحب عظم صلال الدین شاه از واقعه بدریکانه برادران
به بدل در کرد اب کاتب اقال میگفت سمر دید خون افان و جان ایش فسانت اعمت
راکن از انصاف تو امی طایر است از عمت اما وقت اخذ تا ر بوده اظهار انار الم نر جبار
ساداق بیک بر محالبت دآر عضال و دفع شرداعی ضال و جوار تهور و نورط کرمانیان
و تبتلا و تحبط این نخریض کرد شها مت نفس و حمیت طبیعت او را رخصت نبات و توانی
نداد رود بان که حاضر مغول و ترکمان و کرد و شول سمر شنجو نبطی الصوارم مبرق
سخت العباد و بالصواهل فرعد علم نهضت بر افراخت و کوس ریحیل بواخت تا حادث مکر

بناوایه

الاداله الامانه

الاعتصاب

باقعه م
الراسته

بناوایه

بسیار در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است

فریقین تپسج محاربت و عزم مناصبت که در غزوه کوس چون اواد صور خاکیا ترا صور حرکت
دم های رو بین تو چون بر آید بداندیش را بر بنیاید یکی دم سادان بیک لکر سوار
و بیایه را بی تعویبه فرمود و صفوف منارلت را در توریه سلاح تسویه کرد و خود در قلب
نابت شد **سعر** و کان ثباته للقلب قلبا و بهیبتنه ضاع الجناح و میامن و میا سر را
بچون عو نای و جونی و تیمور بوقا و طغای و دیگر ارباب بعض صفای و در ماه سوار و
ترا تکلیفات کواسترسون کرد ایند و چون دشمن را در پای فیل خواست انداخت باول
رخ در رخ حریف مبارات آورد و در طرح آب صفا پیا دکا ترا پیش داشت و فرمود
تا سواران جنگی در در عها و ایند صفالت شمر ملاست سحاب بیک با تیغها سرب درخش
برق لمعان آفتاب غایت و نیز ما ساک صورت منها بصفت تنین سیرت بر و اکب
رعد شنبه بلا شیده اند سرعت **سعر** و ازرق مسنون و اسمر اعف و ابیض صقول و اورد
روان شدند و مقابل نه صف اراست **سعر** خیل کلیل دامن و صفای لاحت کصبج اللیله الطیاء
از اندرون شهر طلش نیز محمودش نیز با مشا بهر کاه نشیر دلاوری را در دستها دشنها
و در سر تا سبره و در سینهها از کدورت عیسان سینهها و دها پر نقطه و نشان خذلان چون
سینهها **مصراع** و ما تنک و صاف تلیق تجسین با آلبویه و اعلام بیرون آمدند و پابان سوز
و فضیل علی الجمله والتفصیل بایتناک و با نواع سلاح و الالات قراع و کفاح دست یازید
محمودش جوانی معتدل بنیت خوب صورت عرق قامت بود پیرایه وصف خاقانی را
نیاند آلا بر قدان بالا رف تو شیطان ملایک قریب روی تو سلطان مالکستان
و مع هذا مشادب با ذاب فریست و متوشج بکسباب میدان داری در طبله رمان
بکرا در سنان طلقه ملال از جبین چرخ برین بر بودی و در حومه سباق بنوک بجان
در شب تیر موی شکافی کانش چون جوخ فلک کسکش هیچ بهلوان نشد و تیر سپهر
دعان چون سوار برین خطاب کشای **سعر** این کارا هم تو و بازوی تو در
مقدمه مالک عثمان مطارد و محامله سبک کرد ایند و عاوه شهر و حشر یا ترا بر بالای
حصار نوای نغیر و خروش و جوش بلکوش فلک ازرق پوش رسا یزند راه کیرا کیر
کشای شد و اسباب کز و فر لمان بر دهان کشای در علوای آن معوت بیت موی
سعر فاذا الارض و هی غیر آه صارت من دم الطعن و رده کالدان میخواند

صفت سلاح
تیل دامن از عظم
کلاه
کلاه

کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه

بسیار در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است

میخواند **سعر** در خشدن تیغ لاس کون شد لعل و آمار داد بون بگردان زون بجزاری
که شکر ف بارد بر او افکند تو لکم ذر و طلا غبار کار زار عطفی فیلی بردامن فلک میلی بست
و از تسایج در ور قطار سبوعلمی نیلو و کون کردار ارعوان شاره عوه رفین کل روی ولاله
در نظر آمد تنیب صلیل تیغ بر جاج و چاچ نازی نژادان در ورطه ملاج کمان طارم علوی
را کوشی کرتند بهرام بذر ام که جلاد قهر و خوخوان سپهر نجست در ریت بر احوال کشکان
انگاز دیدن خون از تیغ باران کرد **سعر** و قد کثرت ابنا لها ام نعمت و ملوت و وجهی
نکر محمودش می خصیصا جمع ترا که آنروز مردایکها نمودند و صفدر بها کرد و بهر تیر کشادی کادی
در بار ارمو که انداخت و در لجه بجله جمله اعباء حرب را بر اعیان محول ساخت و حشر کرمانی
در موافق اقدام و موافقت اتمام حملات منهوران و تها فت مخیرانه کالواش علی النار
چی نمود و چون چاشنی صولات ساداتی میخشدند و سر کونی از دست بردید دلا ن بی مال و سایر
ابطال و جوان عرصه اقتتالی می یافت ز چوف صفوف اینان ماتند ترا کم صبا بک
جز لکم بکسوه خورشید متلاشی اجرا شود انکشاف میگرفت و با ذیال سوز و حصار طبعی
میشدند و استتار بستور صدران خوابیل و اججاب بکامن و مضایق ملاحظ می نمود و از
پس بر ده مخالف در عوض ایقاع راه قراع میزد بچنان سورت اچرام و شدت اضرام
بافی بود تا صاحب نمکن مملکت سپهر یعنی مهر کیتی فروز و ولایت نیمروز را بسواد ملک حسن
استبدال کرد **سعر** تضع احب اوزار تا هر دو لشکر دامن از مبارزت و منا جوت در چند
و پای و اجبت از حوزه مقارعت برداشت روز دیگر باز بوقتی که قلم تقدیر بعالیه صبح
بر جبین روز کار یعنی **سعر** الصبح یرقی عن جفون محم و اللیل یرفع عن ذیول مشر
رقم زد **سعر** سپه یک بدیکر بر آمیختند و جو رود روان خون می ریختند برین گونه
روزها و ماهها چون بر صلابه یشم رنگ فلک صبح غالیه سای ترکیب منت از عنوان
خورشید سایدن کدنی تا وقتی که طلا به شام کرد که گاه افاق در آمدی
مخاص و مکابر از بیرون و اندرون بر قرار بودی و وا کفیت و فضا
و مشا جنت و مجاشنت روز افزون **سعر** جنت الدجی النقع والبیض الصوام
والانند الفوارس و الحطیة الایم لکر ساداتی بتزادف و خز جرب اینا ترا
هزیم و کلیم و جسد و کسیر میرانند و در مضاربت دایم مصاربت می نمود

صفت سلاح
تیل دامن از عظم
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه

کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه
کلاه

و انچه در این کتاب است از کتب دیگر است

و از طرفین قتل تمام میرفت علی بن ابی طالب کما ...
و بعد و با بن محمود شاه را تا میلی و تنگی کار می بستند ...
ان کار فیصل پذیرد و معتد عقا ل هم از پای خیال آن مظلومان ظالم نهادگی شود محمود شاه ...
مچنان بر سر غوایت بود و بر مواعید آنک فلان ساعت بدین شرایط و بدان نوبت چون کل از غنچه ...
دروغی از شکسته فو ناقه صالح از شک و درنگ چنگ از پوست پیردن می آیم ...
ساقان روزها دست تظاول از محاصره و پای اجتهاد از محاصره در مقام معانیت کشید دشتی ...
و آینه و بذر هم فی طغیانهم بجهون ...
کلشن اقبال او و خود کدام کلشن و چه اقبال هشتم است و ظامه کار و خیم و مثل ساریست مثل ...
کدامت و قد خیم الابدیم ...
تا عرض نیکت که ما نیا نرا شب چران رسید و ...
فخایر چون روز دولت روی در کم و کایت نهاد صعوبت جدوبت و نایافت قوت بجای ...
رسید که ظالم را بجلا مبتلا ساخت و آتش بلا ر غلا چنان بالاکرفت که تمامت وضعی ...
بخت جوع و قوت مجموع مجموع گشتند مردم پوشید بروز و ز دیده بست از هر کوشه ...
و هر کناره بیرون می افتادند و معنی ...
یا فکان و طایفه باز ماندگان میکشت و نظام سلک جمعیت انتشار می یافت ...
بجای الهی شکل نظامها و باطراف شمال و جنوب سیر السحاب کجته و ریح الجنوب ...
لتر کلبه و مخصوص بودند محب بهر بها که ممکن بود میخوردند و بدان شد از طبیعت و سد ...
رمن حال و سکه ماسکه حیوة می ساخت ظانونان برزن در عشق نان ارزن ...
برنج آمدند معمولان و اغنیا را اغنیا و نقوا بر سر سوره سمرنگی سکا که شدند شریف ...
با شرف در درجه مساوات فرود آمدند اصحاب عیش و عشرت با اجواب دل و عشرت ...
انرا گرفتند و تمامت احباب و ابواب و توریات و تقیفات بیوات و رجای ...
همیزم بسو خندند سر بسوز آتش مهر تو جمله راز و خشک ...
ایا وین با این که بهشت برین بران روغت عینا بنا و وسعت فنا و ثنا خوان ...
و نوا که بود چون کلبه مسکین و کور غریب بی نشان و طلل گشت و وضایت ...
علیهم الارض با رحبت و طنوا ان لاهی من الله الا الیه ثم تاب ...

مشروف

دسته

و اینست

الاستیلا

عم القوط و السیط و شاع المجل و ترک الامل و الرجل و طرق القصور الی القصور و احسین ...
ذو راجحه علی الدور و بقایا برایا از دعاة بار عیایا سندی و لشکری دل بر ترک هستی ...
خوبی کردند و رفت ز مذکاتی زیر کش ...
معاهد وصال اجباب و شایه مغاربت ارباب و اصحاب ...
و حیرت ما اهوای لغت دواها ...
سر آن مصر ملکیت که تو دیدی خراب ...
ملا قریه کانت امنه مطمئنه یا ایها رزها ...
سبحان الله لا حکم لنا علیک ...
انک بخت درین دیار دلفروز بر او خست ...
قد زمان نهال بساط این حدیقه انس را ازین و بیج بر آورد ...
بدست کدام خاک ر ریخته شد ...
خوش نغاد این بستان چو ادم بسته شدند و غنچه ...
سرخ رخ را بخون تریشته اند و مردان ارجمند در چمن حسن چو ایش می چندان چمن ...
شم آهوانه اهو چشما ز اجنم رسید و روی آب خوبان خطا بلطه آسب دوران چون ریف ...
تغلیان چو چمن گرفت آن دستهای نکا برین و ساعد ما و بلورین که از ناز بینی ...
قلاده کردن شامان بودی اگر باز بینی جابل خاکت و آن بها که از لطافت کنا رشن ...
بوسه جای کامکاران گشتی اگر باز جوی چون دامن کل بدست فنا چاکت تک چنان ...
ما زاغ و طوطی خطان طاوس حسن کبک خرام ...
یارب کجا نداین مه اسباب خوش دلی ...
ساعت گشت و دیده زانگت همتی ...
انرا گشتعالی کند ...
طبع طبع و امینمود و فایده شقاوت ادنی را که طلیعه خدایان ابدی باشد ...
در دربار کجرا اضطرا دست و پای میزد و آن هر سوی تک و پوی عا جوانه میگردد ...
دبوی زنانه می ایخت و چون سمع سر گرفته از سوز دل زیانه بر میکند عاقبت سبک ...
سرد فر آن عفا ربیت و مایه فتنه آن طواعیت بود از زودت بوزن سطوت و وقت

و نهضت روحیه

یا بجز این

صفت اهل طبع

اندک زبان

در جواب گفته او انشا کرد در ذال عیله **رامح** این کس دین بر افکار سفله دون و عمل نورد دست نوشته کردی تو تهوری و دشمنی کشتی دیدی فلک از پرده چه آورد بدون از غراب کلت آسمانی و عجب تقدیر یزدانی هم درین روز برینج دوران فرمان رسید که چون کرمان مستخلص شود جو کمالان دولت میانجا بقصاص جید مولانا ربیاسا رسا ند و روی زمین را از رجس افعال ذمیمه و قبح اعمال این اشان طهارت دهند سادانی اشارت فرمود و دو از ده تن را از افراد اعلای چهرین دولت او بجای ملک **ب** و قرا ارسلان ملک **ب** و اعزوشن ملک **ب** و خواجه محمود **ب** و قوام الدین **ب** و بهرام شاه و اترازی **ب** و تغان نیکین **ب** و قلغشاه **ب** و کاکاک **ب** و غیرهم یکی را از عقب دیگرهای خطای یاران مه رفتند و ترا منظرند **ب** میرسانند و بیت و شش تن دیگر را تخته سی کشت غریب آینه اعز قوا فادخلوا انما را میشتن و ایندند و در غرضه تخمین مطابق بمادول بیت و بهشت میرسد **ب** از دل در خشارشان خوردند چندان کرکان **ب** که کشید منقار روز رزنج را غرض خند **ب** و لنگ بفعول الله الظالمین **ب** بیارزی کری مانند این جرح مست **ب** که با زنی بر آرد بهفتاد کت زمانی مد کت و کت و کلاه **ب** زمانی غم و خواری و بند و چاه **ب** پس نذار من و راحت در شهر و امان فرمود رسانیدن **ب** تا هر کس مصلحت خویش و خوفت معال مشغول کردند و بهرمت و استعجال اما کن قیام نمایند و قطعاً بگذشت که لشکر بر جواحت ده ماهه کرمانیان که هنوز نامند مل بود بغارت و تاراج نگی تازه نهند چون مصالح ضبط ملک و تاملین رعیت غمشیت یافت اعراد و کرمان اطراف را اجازت انصراف داد و خود با بکر فارس بر عزم دارالملک شیراز روان شد **ب** والویه النصر البین خوافق **ب** قطیح باکشتات العدی و تطیر **ب** اجازت این فتح عالی مکل لایح آثار ظاهر مناقب باهر مغاخر که بعد قضاء الله و القدر المسبب بسامعی الید و اجتهادات بلینج و زخم تیغ شهبه ساداقی از پرده چهره نمود **ب** فسارت مسیر الشمس فی کل بلدة **ب** و بهت بهوب الیج فی البر و البحر بدین مقامات مشهور و اجتهادات مشکور در بندگی حضرت کیوان مکان دوران امکان شامشاه جهان محل بر تری از کفا و اقران یافت و بسوی غابطنی فرما و ان مشرف کشته و بتجدید حکومت مالک فارس و امارت لشکر عراق و لر بزرگ و کوچک و کرمان برینج و پاییزه و طغوت و شمشیر خاص مبدول اقلاد حکم شد تا ایلافی خاتون گلشنه زاده **ب** مستور برد **ب** معتققی **ب** الطبیات اللطیفین **ب** در قید از دواج او آمد پس سلطان محمد شاه چون از نسبت ذلت محض و جعوت صریح بر آرد بر بود از حکم برینج چون زمین باران فرود مملکت بریشانی شد و در مشورتنه سبعا به بمقر سلطنت پیوست و سندنکه ملک

که خاتون

السلامه

ملک و استجماع دور ماندگان و استعمار عا طلات رباع را سبعا فرمود و بانکه مدت نوزع آسایش دارتیا بحال سکان و ساکن راه یافت و بیشتر عمارات اکنه و اینه بنوا اصل باز رفت **ب** فن **ب** در جرح بر این قیاس دوران میکرد **ب** تا ستم جلای الاولی غرضه انشین و سبعا به سلطان محمد شاه سال عمرش ناسی زرسیده **ب** فبا بزه امید او از حشرات ملک و جوانی انطفا نیافتد بکم اجل موعود که آنشور بیت **ب** مور و در هنگامه ملک موروث بگذشت و بجای و بجای سفر کرد که باز گشت ممکن نبود **ب** سفر **ب** سکن الدینا لخوا قبلنا **ب** رطوا عنها و ظلوا لنا **ب** و زلنا ما کافد نزلوا **ب** و کتلتها تقوم بعد **ب** انا **ب** اوازده حالت او بوقت مقام حله بار دو رسید و دکان حضرت مشاورت کردند که برادرش حسن بن قاسم خود خیر جلوز و فاته حسن شاه که بعد از یکماه از عقب برادر راه اخوت بمود بود در درود و جلدیده اش **ب** و کل امری یوما مداه الی الردی **ب** حجاز چنین است این و داد **ب** که جز حرکت کسی زمانه نرزد **ب** ازین در بیاید بدو بگذرد **ب** زمانه برودم می بنمرد **ب** حکم برینج شد که چون از نراد سلاطین کرمان بیرون قطب الدین شاه جهان کی نیت که مسعود معانقه امور سلطنت باشد او را بطلانی تعیین کنند بنارت این دولت را تا بیوسانی که بقلم کخیل بیزنگ نقش آن بر سطوح نقش خانه و مسم **ب** ترسم بودی تحمل منت غیره و آلت استدلک انصارین **ب** جهان رسانیدند در سجد شکر الطاف سبحانی عریضه دعاء دولت ایمانی تقدیم کرد که بی انتظاری سنگ امید باقوت احرشده و از ریز بخت عین ابریز گشت اوی لطف لم بزی **ب** پاکت بی که مجادیح انوار شیشه دلون و آتش رحمت اوست و معابج **ب** انوار **ب** لعه با دقه حکمت او چنین زمانه افعال مذاق تشنه دلان روزگار بی چکانیده و بسیار **ب** منظر نشنان صبح امانی را با شش نور سرور منور کرد آینه **ب** سمر **ب** اگر چه چند باشد شب در بار **ب** برو تبر کی هم نماند دراز **ب** شود روز چون چشمه رخشان زمین جنب نگیس بخشان شود **ب** و الله **ب** عالی طالی الاکسب **ب** و و قی الا عاکه والاث **ب** شاه جهان **ب** کواوی الطیور فی الطیران **ب** بصوب حضرت شتافت و در مقام عانه شرف تکششی یافت **ب** و بیاییزه و برینج و تشریف سلطنت مخصوص شد و پا نزدیم رجب سده انشین و سبعا به در طالت و احتشام و کواکبه و رتعی نام **ب** منوجه تختگاه سلطنت گشت **ب** در ماه سوال این سال ختم طبع فرخ فال در مرکز دولت اقبال قرار گرفت **ب** و عموم کرمانیان مدوم او را ورود و فود رطات و ذهاب اسباب نکبات نمودند و شهر و برزن را چون چهره جوانی بر آرد است **ب** را منکران بنشیند و غنا و شعرا عصر تهنانی و شتاب کنان و صحن بارگاه بنهار زر و کیم نمود از کسوتخانه چمن خوان

۴۴۹

و کتلتها تقوم بعد انا
مجادیح السماء الواسع
در دروغ و افسان
از ادب اغنا قفا
و با سبزه

که در باره هیچ بل اصناف هیچ هیچ باشد و در مقابل آن تا طرف نقیض بعینه درست و راست آید بعضی ملکات
مردونی دارد با سبب غیبت صاحب یا خیرت ایشان از رعایت تکلیف و تخفیف خراج آن موادی
مفاسدات دیوان اقل **سعر** معشوقه که در کنار باید نیست و اندوه که بر کنار هر باید است چون معاد با
مستغنی که از حکم بر بیخ بنا بخت آن موافقی بودند بر صفت استثنای از نقیض مقدم و عین تالی نامتج کذا
بوقت کسب و محض در دیوان اعلی حضرت جلت جوی جلت و کرد دست صحت حال و دامن عرض ایشان است
صراع و فتنه بدم التثویر قوار و بر معترف جرمیه و تقصیر معترف شدند و از روی شرح مجرد نیز
هرگاه که وکیل از شروط طاعت موکل خوف شد و از تهدید بهدایت او تجاوز فرماز و کالت و نیابت
مغزول باشد و مظلوم و ذوق و فعل و از جهت اعتبار و دود و علت نانی انگ نیز از نظر کیمیا صحت
دور افکند و چتر سبب روز افزونی خوراک اسطنت مرکز باطراف و اقطار این دیار سبب می گذارد
و پیوسته از تضایع عدالت و عارفی که جهان مشمول شمال خرایا مشمول آنرا و ایام مخوف صوف عطایا
باران مقدار داشت نام محفوظ می ماند و ولایت و متصرفان بر تجا و زو فرموده تجا بر مل و زمینا بند و اگر
بنظر اصناف باز بینند و بیصفاقت اندیشه صایب درد و صاف آن با لایند نسبت نماید که
علت نامه این مقدمات مخالف ایمان ملکست و غزو و شایست بعضی تکلیفان و کارکنان **سعر**
چون طریقه در زلف بد ساز و چون زیور و بوی دوست غماز و چون غمزه یا سحر کاره و چون نسبت نشود
بود در لقبان بولایت جوی و رضا صفقان را غمازی که در بنید مصالح بندیکر طمع بندند و از غایت
محاسن صیبت تا فر را بقلیب تعلیب فر و بر بند از بهر ترانشی چون تیغ بفظاطت قطعیت رضاد
و مانند دوات نشود و تشویر بهره حریف بیاض نشوند سر جمله اعمال ایشان در روز نامه اعتبار نظری
حشو باشد و نقل سایر الوجوه مرقومات آن مفضل خرج **سعر** که از ایوم الفصل الذی کتبیم به تگذیون
عقدی سهوی استداد از مال امداد داد چون قلم قدم بنهند و از سر خیره کوی بر خیرند
تا بکستان خود قدم را قلم نگنند در صورت اساس این قاعده و اخبار تعلیه و شیند **سعر**
کوران جهان بدید و کران بشیند **سعر** رای الاعمی و قد سمع الاصح **سعر** علی نذا از غایت تعلیس
قواعد اقوال و تکلیس قوالیب افعال یکدیگر در دیوان اعلی حضرت اعلاء الله و رفع دعایم دولتها
قلم اعتبار از ایشان برداشته اند و میان اجمالا القوم و او غاد معلم مغایرت نمایند و فاق و حاصل
و محمول و حاصل پایت ساوی باز آمده و بری و مجرم و فاسق و مجرم در کف نکافی موزون شده
لوت وی الناس لملکو و یکبارگی علاقه نماید و رابطه تفاوت از طایفه کامل ذات
بارع صفات

موصی

سزاوار است به ایشان اماره

بودند نشود تشویر

بارع صفات صایب قدرت صادق فطنت بر ور حالت منصور دالت مستقیم و نه فویم عقل مصنوع
حکات منظوم مکنات تا فرقه ناقص خیرت قاصر فطرت ساقط عدت منوط مکنات فخر و فعل
منصف نیت مستضعف نیت مبتذل عرض مستذل اصل کسنا اصل نسل با نقطاع انجایده تا کذا
اگر بالعرض قضیه متضمن ملک و مال بزرف عرض اقران می یا بدنی ملاحظه ایصر الی ما قال ولا تبصر لا
من قال رقم ارتضا و سمت اصغانی پذیرد و قیاس الی ما مضی بر دیگر قضایا محمول می افتد لا محرم
بواسطه خست مژگن اشرا **صراع** و الناس من بین اخبار و اشرا **سعر** دایم باجم فکر و پیوسته
شکسته خاطر روزی می باید گذاشت و همیشه غم اندیشه و همواره پیغامه شنود زندگانی کرد و بیان
شیرازی چون اعیان الشغ به تخمین بل بخت سبب ماند کما قلت **سعر** کنی با لایند زرا گوئد شیرازی
و ان کان فی الفضل و الفخر بلا التیاشی رازی یا مطلوب ز اینها این قاعده و مطوع از تا سبب این بیان
انگ بر ظرافت احکام یر بیخ و تحری رضا و محذومان اعطشان عز نصر صما در ولایت بویل آیت طمع
بر رعایا فر اندند و بی اندیشه بعینت دست انداز کردند و خود را مطعون آکنده و عرضه طغیانه
ساخت **سعر** عمال سواران الله دولتهم فد طاهوا باخراج زید قسته خراج اصل کثت و حکمات
و مطالبات زواید بر مثال تغاریع و تغاریع حساب سخن ناکرده حق احکام که عین با حسابی باشد
میطلبند و بتقریر باطل حق تقریر را ذابند آن میساخت **سعر** آن روز که تقریر حق میگردند
تقریر بدین بود که باطل طلبی در مواضات بتقریر موهوم تقصیر نمی کردند اما در تدارک تقصیر
معلوم از اسباب تقصیرات نفیارت بکوشش علویات میسید شکسته و محصل حکم استیفا طمع و عامل حق
منفعت منصوب شدند و فراغ از ارباب خراج اگر چه شرط ابتدای بود و موقوف محصل زیاده از دانه
با همتان هر چند عدلت آن که دم زنده بر عادت عوایت قدیم میکردند تا فرغ نیز که دست در آن
وصل اصل رده بود فعلی از زواید کثت **سعر** از فرغ خراج اصل غم کثت اخرون و زنجیر کلام
حاصل شود بحاجه کلل ز خراج کز دست کشا کز دست کار قانون اعتبار فقط ناکرده و انتظار ادراک
ربع نامنوده خطاب تغذیه و تسعیر و تکثیر چون معلول از بی علت بی تراخی روان میداشند و بر هر سر
خواری غله که حکم رفته بود تا بهار من بعلت عرسونم عمه و مؤنات نعل و نقصان و محارز
بستانند و غله را در حضور جنگی و قابض **سعر** و الله یقبض ویسبط با تفاق روسا مواضع ضبط کنند
با انگ بنفذه از در صره بعضی غله در انبار میرفت می سندنده همان منلیت بعینه که شخصی در میان
مطاوعت امر و من یدخل الشهر فلیصه نمی کرده و در ادمت سنت **سعر** سحر و افان فی السحر بر که
مبالغت مینمود

صعیدان

کرد

آیات ام

السنه

حکایت بیرون

والتی فیها
الذی فیها
والتی فیها

وقتی این بیت بر صفحہ قال مسطور گشت چون کسوة مناسب می نمود و در قیامت این سیاق بقی
داست نوشته شد **سعر** اذالم تجب لی ما کون سائلا . قد تکدیغ مع تکلیف بالتسائل
مع هذا کلمة ذقارقه و جلده . آن حرثات که مبتلا حرثات هر دو کینی بارند از اطراف و بعضی از آلات
نا واجب و موزعات و قیامت سعی به سعی و موسم بهر سعی خارج از خراج استخراج میکردند
و کسبوه عن کولی و سوت جویی . اقلید راستی در خاک می افکند **سعر** غم بجان سوت ترا این
کین سه درد بجان من تنها نرسد . بعد از آن بواسطه عدم موافقت امانی و عرض مکابله در حق
یکدیگر نادانسته بتزویر سخن توفیر بوقت مقام حرمه برای عرضه داشته بودند و از دیوان
حضرت مستزاد را بسبب مقاطعه التزام نموده مقطعان نیز بجنب هواداری خویش ابراع
تکلیف و تعذیب تصنیف کردند و قنون ظنون اکاذیب تالیف و در تعیش مضان توفیران
ع ده و ده که چه رفت زبید ادبها . هر کجا که بتدر و قدرت کونه داشتند و در استگنار
زرع و استنما در ربع اندک مابنه پیشی کرده و بدان سبب توفیر ریزه روی نموده بود عین
نقصان گشت و مواضع که اصلا خراج آن بران افتاده بود و از هیچ انتفاع بر کران
بعلت بخور داشتن از رعایت و تحفظ **ع** نک بر ریش بود و داغ بر داغ **سعر**
جلنا من الایام مالا فنیقه . کما جعل العظم الکبیر العصابینا . در آتش این احوال حسب
حال یکی از ملوک عصر گفته ام **سعر** مال اگر خواستی رعیت استمالت باید کش
ورنه گویند از بیباکیم است مالت باید کش . در آخر شهر نلت کسبهایه که بزرگ جنگ قلیغ
وصاحب عظم عزالدین القومدی **سعر** القی مدی الرحمن اقلید الیه . لان یغیب باب خیرات به
جنت یا ساینی ملک و استخراج کسبها و اعادت نظر در مصلحت خراج بشیر از آمدن بیعت
نتیج محاسبات سنه نلت خانه موافق سنه اربع و سبع مابیه خراجی در جند ولایت که معلقا
توفیر شده بودند مبالغ مال از اصل خراج موقر قاصر آمد و چون مطالبات آن عملا
انقال و موجب اخر ال رعایا و اخلال اعمال می نمود رعایت مصالح ملکی را در توفیر
باقی اعمال را مجری فرمودند تا صورت آن عرضه داشتند و حکم مطلق فرمودن باز کرد
اربع جانی ابر بزرگ اسبغافن سکورجی از حکم یرلیغ باستعمال بلبلج بر سید و فرمان اسما
دوران شنوایند که حاجت ساختن جو یک مضمور کیم انه و فرم هم که کفظ لغو و شعولند
بسبب تیغور تیغور رسیده کرده دینار خراج را دیناری بیرون از فرع موقر به بند

از طرف و بهر کوشش
در کسب اعیان
شد
خارج از اقله الاصل الاقله

بدهند و پارت . زادگان و خوانین و اعراف خود را از بین خطای محض تصور نکنند و تمسک
احکام بر لغات و معاصات و معاصات ننمایند و بر اخطایات و احتسابیات نیز این
کلم جازم و نافذ دانند چون معنون بر لیغ جمهور را تبلیغ کردند ملوک و حکام بواسطه افرات
و مصالح ایگیان و مخلصان برده دینار و نیم دیگر چنانکه ربعی از اصل خراج باند حوالت کردند
و عمال در افراد و ولایات علی الاقواد و متصرفان نواحی باسبب داد و استعداد انهمک این نداد را
چون دو بینی مستزاد بر حق خود و ذنده نامحوای **سعر** خوانا بحق اربع حاصل یقیم . و عا دره و اربع اربع
معلوم مخلصان شود و ظایق را در جواب کیف اصحت اصحت ما سورا البلیات اذغ افات باقات
عراضه زبان را سخن هر تمام و واسی خسر و کس و احصای مواشی و مطالبات غنایا هم بر این قیاس
بیش گرفت و ده باره مخلصانه با رسم بخرا نه ذنابه گشت و مخلصان در عوض هدایت که بر مالش
نمی دادند رشوت و خدمتی بسندند تا مضاعف مبلغ بیغور از رعایا استخراج رفت و خزان
تعب و تفاوت اثمان اجناس بدان مضاف شده در او بل این حال محذوم جهانیا ان اعظم
صاحب دیوان ممالک جهان سودا کنی و الدین غرضه در جواب تذکره که وضع شده بود حکم فرمود
بصافه تا که یک نیمه از بیغور محسوب دارند اما حکام شیراز از غایت شور بختی رعایا بشن بر ایچ بدل
کرد و بموجب داشتند و بمخوف آب دریا کردند و کوه را از کاه ذخیره نهاد و عاقبت موازی معذرا اهل
بیغور بارواید و معلقات آن خسارت مال خراج نمره داد و عطلت دیار از آثار عمارت و توقف
دعیت از مقام بماند و سلامت ضمنا روی نمود و بعضی مال خزان و مشکلات ارباب اطالات
سالیانه دست خواهم داد **سعر** دست در رسم زده عنما ردلم در حلقه . بر در صبر و ابریزم انون
چون زواید بدین وجه که ذکر رفت بشندند و حکام باز بر سبیل تعبیه عرضید و کشند و انما سی
حکمی تجدد نمود در طلب مساحه نیمه بیغور این اخبار معین و کما دان میخاف حق . بیبر کما
دیوان حضرت رسیده بود و بر رای محذوم جهانیا که بنا بر صرح شب سبب و مناسبتی کما طلب
امنیقت پوشیده نماند که این مساحه بر کار رعایا نخواهند داشتند کما مشرف بر این عبارت
که عزت راده صدف میناید جواب فرمود که رعایا از مبلغ همه بیغور یکم بر لیغ معین شده
بنسبت ایشان از زواید مضاعف که گرفته اند نالان اند از ایا ذکر دانند و در نواحی
این طالات سبب بی حساب عال و خوانا و خطاب ناصواب و ابلجا و رعایا و اجتماع انواع
ملا با این رقع در صفت و اعانت مقابلات بر رسم کینه که و علیکم بالحقا بلات بر حسب

راستدلف
یصل
عوضه را در حق بر آید
طبقه
علاج البنا تعکا ای میله
الاقامه علی نال علی
زدا حسیه و اقام علی

خواجه ابن مطرف برین موجب تورگشت . دمشق چهارصد و پنجاه هزار دریم فلسطین چهارصد و پنجاه هزار
 دریم . و در دور عکسبانی و افندی روایت کرد که حاصل آن از عند مستوفی ایام این مبلغ
 بازرگانه . دمشق سست و چهار هزار دریم فلسطین بعد و فقه الامین سبعمه و ده هزار دریم .
 و فی عهد المعتذر دویست سی هزار و شش صد و شصت و هفت دریم و عبادت بن محمد الماسح
 در عهد خلافت امیر المومنین عثمان رضی الله عنه از مصر و اعمال چهار هزار دینار زر خالص
 کرد و عمر بن العاص سبسی از آن بمشامه اما بیک و قبیله ای بجا بود . و ده هزار هزار دینار حاصل
 و پس درین حال امیر المومنین او را گفت . ان اللجاج بخصر بعدک فخرجت الیها نهارا لانکم اعظم
 اولادنا معصودا برین ذکر آنک در زمان دولت آل عباس حاصل آن بدو هزار هزار و با صد
 هزار دریم کشید و هر چند کینت خراج فارس و دیگر بلاد علی التفصیل بازید و از بیخ تاریخ
 حوالهت بنامده . الا همین قدر که در فارس نام مسطور است که بعد از آن فتنه مجد امین مجموع
 مال فارس و کرمان و عماره علی بن عیسی بر دو هزار هزار دینار سیرج خراج منقر و معین کرد
 و در عهد عضد الدوله چون عمارت بلاد فرمود و بدین مبلغ کشید .

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

دویست هزار هزار دویست و بیست هزار هزار جریب بود مقدار ثلثی تخمینا معلبت نلال و اقامت اجماع
 و مجاری آنها و عراض نهرا و دیهها و غیر آن وضع رفت بر چهار دهک باقی قانون نهاد که
 در سالی نیمه از آن استراحت را بگذرانند و بنه عز و جود کرد انداخته تا آنکه هر سال بمغایه و بیست هزار
 هزار جریب مغنق شد هر جریبی را دو درم بوزن منقالی لازم فرمود که مجموع آن صد و پنجاه
 هزار هزار دریم باشد و خراج تخمیلات و کرم و دیگر اشجار داخل آن مبلغ بود اما اموال
 صدقات و جزییت اهمل ذمت خارج بود و چون انور سوزان نوشته روان برکت جهاد آن
 و مسند کما مکاری نهاد و بجزید و استتمام مساحت کرد خوارت که تجدید طوفی و خراج نماید
 در پایه سر بر سلطنت با پیغام نه باز غانم با پیغام داد و کاتب خراج را فرمود تا جگه خراج
 و اصفاف غلات و حصه نخل و زیتون و تفصیل جریبه اجماع بر حاضران خواند و گفت ای ما
 معصمت می بیند که اموال ملکیت بخراج مغنق و معین شود تا اگر در غرض از نفوذ منقح ظاهر
 کرد و خواند را بهمال اجناسی روی نماید اموال که معینان خراج ملکیت معین باشند درین
 شمار را در جزییت بیج کدام از حاضران نطافی لطفی از میان کلکون زبان ننگانند تا نه
 نوبت این سوال بگزشت پس یکی از میان گروه بر طاعت و قنای
 لکری آنها الملك عمرک الله خالدا هذا الخراج علی الغنا من کرم بویوت و در زرع بیخ و نه
 یغینض و عین او قنایه بقطع ما و یا کرمی او را نامشرا گفت و پرسید که از کدام طبقات
 فعال ناما رجل من الکتاب کرمی کتبه را فرمود تا بضر و دوات او را از کتابت غزل
 ابدی دادند و مردمی با نزار ام خراج را رضی شدند و چنانک متضمن رفایح و صلاح حال
 رعیت بود وضع و ضایع و حصه رؤس و تعیین جریب دست داد و با جماع کله بر اصفاف
 قوت منفکانه که قوت مسکه انسان و بهایست بدین کیبانت مورگشت الحطه کل
 جریب دریم شجر کل جریب قس دو اینق . لانا زر کل جریب دو اینق الحطه التخیلات فارسیه
 کل اربع تخمیلات دریم . و قیل کل سیت تخمیلات دریم از اینون عن ست اصول دریم لکروب
 کل جریب ارضافنه دریم . الرطاب کل جریب ارضافنه دریم . و آنچه بیرون از این
 اصفاف بود معاف فرمود و در جزییت اهمل بیوانات و غطای و مقاتله و هر ابره و موافق
 و کتاب و ملا زمان صلحت ملوک . و ملتبان اعمال دیوانرا مسلم داشت و بسبب
 اکثر زروت و اقلال مال از اعل دوازده دریم تا دنا چهار دریم بریده

پای تحت
 مسوق

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

مال فارس و کرمان و عمان مع عشر المنصره بنحو میراف و مردگان
 الا حواله عین
 ملا راب لساک
 فارس که طلسان
 مع عشر المراکب بسیراف و نیز و کرمان
 مع کرد فنا خرد
 اصوغمان سوزان
 رنوالر حال
 حاصک
 ملا صاک
 ماساک
 اما از آن عراق که مرکز رایات خلافت و قوارگاه سلا امامت بود و از تمامت مالک کباب
 احواف مرکز و ذوق اموال موزی متوجهات سنوی بیت المال انجام میرسد مثبت و مطوین
 بدین دلیل مواجی جهان بالسنه الیه او علی القیاس علیه مشابته فرع یا اصل و قریب
 داشته باشد از آنجا قیاس حال هر وقت با ما ضرر مستقبل توان کرد و منظوق از اینات
 علما توریخ کرم الله مقدسه ارواهم مسطور در کتاب تذکره از جود ساکنین عزرا رباب
 جمل و نهم در تاریخ است که قبایل بن فزوز مساحت عرصه عراق فرمود دویست هزار

اصوغ

زوت

البراءة
والبراءة
البراءة

والبراءة
مع الحاص والمجرد
والبراءة بعد التعاقب
بما عالت منها عرا

النقص
ولو رد خطه
ما عرا له نورا

المالك
المالك
المالك

اموال
العقارات وما من غير تصور
لا عارا

العقارات
حازا له عرا

الوصف
وصف
وصف

دور
دور
دور

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

الوصف
وصف
وصف

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

النقص
النقص
النقص

پس این مقدمات تفاوت حاصلات مرصده معلوم محقق شد و آراءت. روایت راجح آمد
 و دیده بصیرت برید که از سر صد دیده تا ولایت کشیده سافت جذارت و درین ایام خود عیاً
 مستغنیست از جز و عینی فایع از استدلال با نزه هر ملک فایعیت را که بنظر استکشاف
 باز بینند ارتفاع آن در موانات حاصلات زمان گذشته اقل باشد از اکثری و سطر ی باشد
 از دفری و راید این معنی را مطالعه جراید حسابات و منامه احوال اعمال ملک کبر از اعل
 اکصوص در زمان اندکی نامت و بالاس اوت حکایت کند که در عهد آنا یک سجد ابو بکر
 بیض الله عزته در رسالی محمول ولایت کربان نوزیبا سیصد هزار خردار غله بویجر بیان
 عضدی جرن والی در موقف استیصال غنایت پادشاه و استیصال ممال عاظت آن درگاه
 و اظهار کفایت و مساعی در بین شغل بکا و بیجا و عرضه داشت انا بک آنک استیصال
 فرمودی یا بتکریم و احسان زبان دادی و جواب گفت در زمان عهد الدوله ازین ولایت
 مستفهد هزار خردار غله حاصل شده سنور بنده آن میسر شد و حال آنست بخود که او در یکت
 کفایه و سعی دهانه خراج کربان دانی و اینجو و خالصات و ارباب بمبلغ چهل و دو هزار خردار
 معین شده و تمامت معظات و مخضرات اعمال شیر از همین حکم دارد **مصراع**
 و کم مثلها فارقتها و منی تصفر و کار دنیا خود روز بروز چون ماه که از چهارد درگذرد
 در صد و نغمان و موعض خول و جنایط و انحطاط بوده است **مصراع**
 تا بود چنین بود و چنین خواهد بود و اسباب فرانه و پربشانه که چون ستار با محصور
 ممال آسار نمود و بالیدن و چون و اثقت که مطالعان تصدیق این معالت و تطبیق این حالت
 تا نتج خواهند کرد بدین مثال اخفار نمودن اولی شمره مقصود از ترتیب سیاقات و ترتیل
 تفصیلات آنک سلاطین دایم و ساجوق و فوارزم شامان در روزگار سلطنت و تعالیف
 امور دولت با بطلان **مصراع** خراج خراج الممال منه معنی و نوبت راج بل فوج خراج
 فرمان میدادند و با جانب و اقارب در نواحی ملک رضت تخفیف و تزیید میرسانند
 و با جانب مارب قوم رعایات اضا یب کل نکر دهند با جانب عظمت بطالت ترک دهند
 استمالک نامها بوشند و از سر حصول جزیت و تحمول در بت و تجریت مواضع خراجی
 را که لگد کوب خزیبا عقاب و نمودند تعذیب اعقاب بود بعضی را تجریت ارزانه
 میداشت

توسعه
 در روزگار سلطنت و تعالیف
 امور دولت با بطلان

عراق

توسعه
 در روزگار سلطنت و تعالیف
 امور دولت با بطلان

از رانے میداشت و برخی با نواع تعاسمات بخت و ربح و حسن و مسکن با نسا و ابنا و معقت و زراعت
 مقرر میکرد ایند و در ضمن آن نوید مملت و مساهلت و تطقیف و مساحت در اد امیدا و تا زمانه
 که باز نامه جفا دارد باز با به سازگاری در میان آورد و رعبت مردم در عمارت حلاق شد و
 تدن و اجتماع متلاحق و اطلال خالیات دیار اطلال شد ذوی الفل می نمود بطول احسان ایشان
 مظلون و منازل مهول با مالی ماهول بکشت و کین لایدون الی الله عما یهولنا فی الدنیا و الاخره
 لآن زمان بجان عرض دوران و دور جورس فی فلک بود بمنور طبل دولت اسلامیان زیر کلیم
 می کوفتند و موسی دعوت سلامت را بطعنه معاریان دین کلیم می یافتند و امروز بدین قانون که
 تا سبسی بخت و تمهید چنین قاعد که مرده تا زکی بجان خوشدلی رسانند جهان فرقت و توان بخت
 و بهار عیشی تازه و انهار راجان روان شده اینک عاصه مالک محروس از میندار همچون نا خط خوب
 طولاً و از خطه خط اوله تاب در بار قلام عاصه چون عروس با کمال حال در نظر خویش عدل
 طوبه ناز می کند بعد از **مصراع** چمن قطعه خوشین و باغ دادست و وارط **مصراع**
 شد واسطه عفود اطراف **مصراع** ارضیت حال محل غیظت بلاد افساک با صره بصره
 از آفتاب شفقت روشننها دیده **مصراع** ششتر از کارگاه مانی خوشتر است و موصل راه
 شاخ بخت موصل کار سنجار بهنجار باز آمد و دیار بکر بکر و ار دنا حسن عافیت
 پوشیده اکتاف عراق بنسیم معتدل خراج عدل **مصراع** کمال الربیع راق هوا و شفقت
 بیدان هم بدان قیاس از نیل نشاط رود او در میبکند کاشان بر کاشان جنت
 قم فاند **مصراع** میخواند و سوه بهشت آسای سابه طوس را آورده کمان حیرت میکرد اند
 در صفایان ظلم تبره نهال از پر تو نصف شایع صفایان کشت و خاک یزد نزد خرد
 برت ز همت ظلم برین سبق برده و آب صوابش آب روی کوز ریخت تبریز نیز بر روی
 ذکر خان با بیع رقم خطا زده و در شام چین نجین آورد و مصر را نیل مدلت کشید خوانا از
 از جنب نواب دایم هر اسان بودن ملک هر اسان بافتند و کرمان که قرمار حاکم
 در نظر آمدی اما بلس کرد و کرد و القوق عینه رغدا دیوار کرد در شیراز که شین
 شره دارد و واسطه مشی اجلا **مصراع** طایف همین صورتی روی نمود و اختلا
 دست داد جانک امروز جور ما جور در جور مغرور است و بجای ورت آن امید
 بی رود با زار زان و درم ازین عصفه هم جان بزرده غره بیضار او از عبا از ظلم

التضمت تعالیف
 واکم الملال و اللطلل
 الشفقت المظر

صومری بلاد موزون

مغیر گشت و بر و دشت ارم نهال خیل بیلا د مکین کشاکش و از شغبت دلکش تر از مینو بند جان آمد
و این بیت مناسب حال و زمان **سعر** ز نهان ز کسب ارکش این مطلب کز زبر کوه دارد و زبالا بند
نمانت رعایا رکسیر و سر کسیر **سعر** ساحل سلامت از کیش بر آمدند و مانف غیب بستر و چشم
ندامیکند که اکنون شیراز چه امکان افامت هنرمندان باشد **سعر** کر کار رین نکر دو جویم بنال خوب
معر که گشت بهره آمل تجو قیر **سعر** هر آینه عقل داند و عقلا کشناسید که این مقدمات بر ظرافت اعتقاد
با کلاه خورشید منظر و انتفاک و زر ابر حسیس نظر اتفاق افلاک و سیمی خارج سندی آن
نواند بود و قضیه این جزوی مناقض مصالح کلی نخواهد گشت **سعر** بهر آنچه هست هم از ما و نه
یالیت بر دهن ز ذکر جا بنا الوطن **سعر** و چون صورت این احوال بر دهن مثل گشای ایشان
طلوع گامی عرض داده اند بدوری دایر تر از دوران آفتاب کرده ابر و نورانی کرد آینه
در ساعتی سایر تر از سیران آب **سعر** گشت امید جهان به سیران بود و ان سالت و
الوفوق والعبین کوی جوگان کلک بر صبح این بیاض در تقویر این حکایت و تلیق این حسب حال
صورت تغییر تقدیر **سعر** والله عالی ایشا تقدیر **سعر** بود و دعار کاتب **سعر** یارب تو بار کار با
بر دار بلطف بار بار **سعر** که بار بار و در زبان داشتن بوقع اجابت پیوست و کک انگر بامدع
الغریب و واهب الرغایب و بیخ اهل الاملین **سعر** و ضعف طلب الطالبین **سعر** و دافع قضا
السوری و قانع الظلمة شجعة الصور **سعر** منک نخنی و الیک زجو **سعر** و فیک نرب و الیک نصیر
فانک نعم الموت و نعم النصیر **سعر** بر مال معنی و بنیان دعوی در شهید سست کسبعا **سعر** با بطل خراج
مالک محروس حکم یبلغ نفاک یافت و رقاب بندگان از رزق اندر ازاد کرد و عقوق دیوا
وضیاع خانه و سایر املاک ارباب را خطاب از حاصل و موجود رفت دور ماندگان از
عظن معهود و بر اقبال کان از وطن معال که عم استرد او بایرات ایشان با نراب برابر
کرد بود آت با روی کار آمد منقطعان کج محنت را و به نشینان خانه دهنست که از زبان
ایشان **سعر** این بیت ملائم حال مینود **سعر** چون که مصعد کنم تا بفلاک خویش **سعر** قرض حراز و مکمل
با هنراز شمایل عدل و محبوب نسیم راحت **سعر** با بلا سحر کاهن عریضه **سعر** انچه گزیدیم تو بادل من ز نازک
باب غنچه سحر با کسب نامی کند تازه کردند کج حقیقت در یک فصل اگر غامرات ملکی عاوات شد
وظایف ملکی طایرات و باقیات اموال صالحات و دعای دولت روز افزون با کسب
روزگار اسکندر کا مکار کسری غلام دارا و شاق **سعر** سحر پیشی کا و طدا تسلطه و غلط شانه

و شاد حضرت میمون وزیران قضا اصابت فلک مهابت خورشید رویت عرض نما چون زطل یک
عشر فرسای و چون شمایل ریاح کینی آرای گشت **سعر** وین دعوت را بجا بیلین **سعر** امین امین کلاجر بیل
و انچه حد ایستجلب جود نفع و بیستجلب لغاوت کرده **سعر** و مجدد علینا کلوم جدید طبا عین رسید و بیدی لانا امر که مستقیم
فان المصوح لانه لانه **سعر** و مبتنا علی مخرج الدین العویم و تحضنا علی طلب اللذات الباقیه و تدفع غنا بلابل الایهام و اوده
للقنیات الغایبه و علی الله علی نبیه رسول الرحمة و ظفایه خیر الامة **سعر** جن فح تا ما در سونات علی قریب العود پیوست
سلطان معظم عماد الدین نمیسیر بیز فقه بود خوانست که نهیم عجزات دولن محمد **سعر** علیه افضل العلوات با همت اریاح
علی عاوض العلوات آن اوده را درین سبک پیوندی دیدم که از فضلا اقتراح در صورت الحاح فرمودم که بر طرز کلمات یعنی
از مقولات لبتلا فاضل ابو نصر العینی که **سعر** الله صل الغفران که خاتم عمر کسین طویل فکر ظاهر مندرستان بگشت خاطر
سجارتی خضر حیوان نام منبع سلامت این فصل در املوب بلاغت و ایجاز و اوصاف مترسلمان و باید پرداخت
با انکه فطیله با حسن حسین بر طاق طلسم غنیمت هیچ زبرک ندرود و صدق بارها و اجزاء خوف در عوض مضامین با قوت
عز و نور و غنا خاصه پیش جوهر بان ما هر هیچ سلیم حسن نیارده در عدد حدشور این حد سطر تحریر پیوست از نظر
و قیعت حساک مامون و بعقول اهل فضل موفون **فصل در ذکر فتح سوزنا**
لا تمکن اللطان عماد الدین و علی سره الملكة و ضرب فوق الرزین قبة المنقبة و لنام با نید راقته
عیون الانام **سعر** و سکن بنقوع عدله ریام الایام **سعر** بنض عرق حبه الاسلام **سعر** لاستسلام الکفرة و قمع الاضام
فوجه فی خراجهم نمان کسین و سنایه **سعر** تموه الشقیق **سعر** و صنوه الشقیق الملك مع الدین اینه مع نعت خان
الذی کان عملاء عمال **سعر** و قاید جاک **سعر** بل بیده الباطنة **سعر** و کسبه المسلول **سعر** و عینة الناطرة **سعر** و عون المامور
لا کسبات اشهر بلاد **سعر** و هند **سعر** و افریقا **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها
بقاعا **سعر** و رجمه فی الغر و الجبال **سعر** لا استکنا من اطراف البلاد **سعر** و سار تحت رایتها **سعر** زما اربعه عشر الف خیل
و عشرین الف رطل **سعر** میمون **سعر** عرف لغتهم **سعر** و ما و علی **سعر** و جمهم **سعر** و السواخ **سعر** و وجه الارض **سعر** و دکت
فلا صرح محض الوصول عن رغووة المسیر **سعر** و صاروا فایزین بالمقصود و الیه المصیر **سعر** صاد فوما جین بنیم
فلق العجم فلق الظلام **سعر** و علی ایمن النسیم عن اطراف الایمن **سعر** برود المهنم **سعر** فصار کسبات بمنابته **سعر** خضر
و صفوف العکره مناطق **سعر** و السن اللادبار لایها نواطف **سعر** **سعر** یا یائین **سعر** و عین الدهر موقفة
فویوا فقد قامت الایام باحرب **سعر** فآتیه لا آتیه **سعر** مدایر الکفرة **سعر** و مخا ذیل العنة من سینه العفلة
و هم احر من صبت لآتهی لا حرجا **سعر** و احرش من ام ضاع الطفل من بحر ما **سعر** فینبذ اولیا الدین
صدوا حدقه دهنش منها الافلاک الدایرات **سعر** و سهرها صابتها الایرات **سعر** فاخذ الیمنود

و شاد حضرت میمون وزیران قضا اصابت فلک مهابت خورشید رویت عرض نما چون زطل یک
عشر فرسای و چون شمایل ریاح کینی آرای گشت **سعر** وین دعوت را بجا بیلین **سعر** امین امین کلاجر بیل
و انچه حد ایستجلب جود نفع و بیستجلب لغاوت کرده **سعر** و مجدد علینا کلوم جدید طبا عین رسید و بیدی لانا امر که مستقیم
فان المصوح لانه لانه **سعر** و مبتنا علی مخرج الدین العویم و تحضنا علی طلب اللذات الباقیه و تدفع غنا بلابل الایهام و اوده
للقنیات الغایبه و علی الله علی نبیه رسول الرحمة و ظفایه خیر الامة **سعر** جن فح تا ما در سونات علی قریب العود پیوست
سلطان معظم عماد الدین نمیسیر بیز فقه بود خوانست که نهیم عجزات دولن محمد **سعر** علیه افضل العلوات با همت اریاح
علی عاوض العلوات آن اوده را درین سبک پیوندی دیدم که از فضلا اقتراح در صورت الحاح فرمودم که بر طرز کلمات یعنی
از مقولات لبتلا فاضل ابو نصر العینی که **سعر** الله صل الغفران که خاتم عمر کسین طویل فکر ظاهر مندرستان بگشت خاطر
سجارتی خضر حیوان نام منبع سلامت این فصل در املوب بلاغت و ایجاز و اوصاف مترسلمان و باید پرداخت
با انکه فطیله با حسن حسین بر طاق طلسم غنیمت هیچ زبرک ندرود و صدق بارها و اجزاء خوف در عوض مضامین با قوت
عز و نور و غنا خاصه پیش جوهر بان ما هر هیچ سلیم حسن نیارده در عدد حدشور این حد سطر تحریر پیوست از نظر
و قیعت حساک مامون و بعقول اهل فضل موفون **فصل در ذکر فتح سوزنا**
لا تمکن اللطان عماد الدین و علی سره الملكة و ضرب فوق الرزین قبة المنقبة و لنام با نید راقته
عیون الانام **سعر** و سکن بنقوع عدله ریام الایام **سعر** بنض عرق حبه الاسلام **سعر** لاستسلام الکفرة و قمع الاضام
فوجه فی خراجهم نمان کسین و سنایه **سعر** تموه الشقیق **سعر** و صنوه الشقیق الملك مع الدین اینه مع نعت خان
الذی کان عملاء عمال **سعر** و قاید جاک **سعر** بل بیده الباطنة **سعر** و کسبه المسلول **سعر** و عینة الناطرة **سعر** و عون المامور
لا کسبات اشهر بلاد **سعر** و هند **سعر** و افریقا **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها
بقاعا **سعر** و رجمه فی الغر و الجبال **سعر** لا استکنا من اطراف البلاد **سعر** و سار تحت رایتها **سعر** زما اربعه عشر الف خیل
و عشرین الف رطل **سعر** میمون **سعر** عرف لغتهم **سعر** و ما و علی **سعر** و جمهم **سعر** و السواخ **سعر** و وجه الارض **سعر** و دکت
فلا صرح محض الوصول عن رغووة المسیر **سعر** و صاروا فایزین بالمقصود و الیه المصیر **سعر** صاد فوما جین بنیم
فلق العجم فلق الظلام **سعر** و علی ایمن النسیم عن اطراف الایمن **سعر** برود المهنم **سعر** فصار کسبات بمنابته **سعر** خضر
و صفوف العکره مناطق **سعر** و السن اللادبار لایها نواطف **سعر** **سعر** یا یائین **سعر** و عین الدهر موقفة
فویوا فقد قامت الایام باحرب **سعر** فآتیه لا آتیه **سعر** مدایر الکفرة **سعر** و مخا ذیل العنة من سینه العفلة
و هم احر من صبت لآتهی لا حرجا **سعر** و احرش من ام ضاع الطفل من بحر ما **سعر** فینبذ اولیا الدین
صدوا حدقه دهنش منها الافلاک الدایرات **سعر** و سهرها صابتها الایرات **سعر** فاخذ الیمنود

و شاد حضرت میمون وزیران قضا اصابت فلک مهابت خورشید رویت عرض نما چون زطل یک
عشر فرسای و چون شمایل ریاح کینی آرای گشت **سعر** وین دعوت را بجا بیلین **سعر** امین امین کلاجر بیل
و انچه حد ایستجلب جود نفع و بیستجلب لغاوت کرده **سعر** و مجدد علینا کلوم جدید طبا عین رسید و بیدی لانا امر که مستقیم
فان المصوح لانه لانه **سعر** و مبتنا علی مخرج الدین العویم و تحضنا علی طلب اللذات الباقیه و تدفع غنا بلابل الایهام و اوده
للقنیات الغایبه و علی الله علی نبیه رسول الرحمة و ظفایه خیر الامة **سعر** جن فح تا ما در سونات علی قریب العود پیوست
سلطان معظم عماد الدین نمیسیر بیز فقه بود خوانست که نهیم عجزات دولن محمد **سعر** علیه افضل العلوات با همت اریاح
علی عاوض العلوات آن اوده را درین سبک پیوندی دیدم که از فضلا اقتراح در صورت الحاح فرمودم که بر طرز کلمات یعنی
از مقولات لبتلا فاضل ابو نصر العینی که **سعر** الله صل الغفران که خاتم عمر کسین طویل فکر ظاهر مندرستان بگشت خاطر
سجارتی خضر حیوان نام منبع سلامت این فصل در املوب بلاغت و ایجاز و اوصاف مترسلمان و باید پرداخت
با انکه فطیله با حسن حسین بر طاق طلسم غنیمت هیچ زبرک ندرود و صدق بارها و اجزاء خوف در عوض مضامین با قوت
عز و نور و غنا خاصه پیش جوهر بان ما هر هیچ سلیم حسن نیارده در عدد حدشور این حد سطر تحریر پیوست از نظر
و قیعت حساک مامون و بعقول اهل فضل موفون **فصل در ذکر فتح سوزنا**
لا تمکن اللطان عماد الدین و علی سره الملكة و ضرب فوق الرزین قبة المنقبة و لنام با نید راقته
عیون الانام **سعر** و سکن بنقوع عدله ریام الایام **سعر** بنض عرق حبه الاسلام **سعر** لاستسلام الکفرة و قمع الاضام
فوجه فی خراجهم نمان کسین و سنایه **سعر** تموه الشقیق **سعر** و صنوه الشقیق الملك مع الدین اینه مع نعت خان
الذی کان عملاء عمال **سعر** و قاید جاک **سعر** بل بیده الباطنة **سعر** و کسبه المسلول **سعر** و عینة الناطرة **سعر** و عون المامور
لا کسبات اشهر بلاد **سعر** و هند **سعر** و افریقا **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها **سعر** و اعدبها
بقاعا **سعر** و رجمه فی الغر و الجبال **سعر** لا استکنا من اطراف البلاد **سعر** و سار تحت رایتها **سعر** زما اربعه عشر الف خیل
و عشرین الف رطل **سعر** میمون **سعر** عرف لغتهم **سعر** و ما و علی **سعر** و جمهم **سعر** و السواخ **سعر** و وجه الارض **سعر** و دکت
فلا صرح محض الوصول عن رغووة المسیر **سعر** و صاروا فایزین بالمقصود و الیه المصیر **سعر** صاد فوما جین بنیم
فلق العجم فلق الظلام **سعر** و علی ایمن النسیم عن اطراف الایمن **سعر** برود المهنم **سعر** فصار کسبات بمنابته **سعر** خضر
و صفوف العکره مناطق **سعر** و السن اللادبار لایها نواطف **سعر** **سعر** یا یائین **سعر** و عین الدهر موقفة
فویوا فقد قامت الایام باحرب **سعر** فآتیه لا آتیه **سعر** مدایر الکفرة **سعر** و مخا ذیل العنة من سینه العفلة
و هم احر من صبت لآتهی لا حرجا **سعر** و احرش من ام ضاع الطفل من بحر ما **سعر** فینبذ اولیا الدین
صدوا حدقه دهنش منها الافلاک الدایرات **سعر** و سهرها صابتها الایرات **سعر** فاخذ الیمنود

الصدیق مع یزید الفنی

بجرب الهند وانيات يمينا وشمالا. ورسوق السهام الطارات ايدارا وايدالا. وقولقة شغافا
وشنوا غارة سنهوا. تجس الارض كجنتها شلاهم. وسج الجاه والقر في ليج دايهم فاعتفوا من
الذبايز والفضة ما تكسر من زراتها معيار القياس. ومن جبات اللالي كالدراري بريقا وروقا.
وشا يا اكان مار وريقا. يا تلاك شي في تلالوفا نور الالبصار عند الاحساس. ومن مناقيل اللاما
مالدع البرق عند التماس. ومن قطاع اليواقيت. كسفات الجباب وجات اربان صفار وطاق.
ومن الزرجد كخطوط الملاح طراوة ونفارة. واطراف الاس الحسروا والخضرة وغضارة. ما يترصع
نطاق الومع. ويزين منه اذنة الخيال. ومن سمات الثوب. ومفوقات البرد. وغراب الومع.
ولطائف النج. ونفايس الوبياج. ما تجل رياض الربيع عند غيب المطر. وغير وجه الارامير اذ جلاها
ندي السحر. ومن السبايا صبايا. شوذن حسان كاللعبه البربرية. بالعدود الصنوبرية.
فسر مظلومة القدر في تشبهها غصنا. مظلومة الريق في تشبهها ضربا. مجوة كانان
العين في عين الانان. سوادا كسواد الشباب روقا. ولبيل الوصال ذوقا. وسودا العلب
شوقا. ما اربت على عشرين الف نوات غدا المناغات. ومن كطبار الوحش شرقة
نوة. ومن اسارى الصبيان والفلان. ما يالم خاص الحجاب في الحبان. واخذوا ثلثة عشر
فيلة مهيب المنظره. عظم الهيكله. كاشخاص القصور والقوائم اساطينها. بحيث ترهجت الار
واساطينها. بل سحائب تقال. وخراطينها كالحجره في التوريز بواسطينها. والعيون تدور في احداتها.
كصغار الكواكب في التدوير. فاكامل من التوير. ان خربوا ودفروا وهدبوا واسروا وادبا رسم
واعارهم وبلادهم واولادهم. كان تعميم قول المتنبى على حسب طالعهم مبتنى **سعر**
للبي ما كحوا والقفل ما ولدوا والهنب ما جمعوا والنار ما زرعو. فكم من كنائس كاتوس
المجوس خاوية. والاله لهم بالاذلال والاله. وكان من جملتها صنم
اكر يدعى سومات تحت من حجر المس كالجعل. فاقمتها سبع ذراع. بديع الهيئه غريب
الصنعة على صورة كاذان يترك. وهيئه يوشك ان يتكلم. لورا ما الموجد يفتق عليها
بل يعتذر الكفار في التوب اليها. علق على راسه اكليل لم يدرك النظره الذهب من كثره
كثرة الرصيع. بكل جوهرة زريفة. ورتة عينية. وياقوت يديع. وعلى اكنافه من وايد الدرر جابل
ابن من قلابد الجوزار. وهوال الجنج مابل. فاغاروا ابواهم وازمعو اعل قلع الصنم فاحم
للحم بالحوال. وطاقنة للفتح والرايك. وطقق بغا بالكفر. في الملع والعلق. وتوديع الديق

بجرب الهند وانيات يمينا وشمالا
وشنوا غارة سنهوا
تجس الارض كجنتها شلاهم
وسج الجاه والقر في ليج دايهم
فاعتفوا من
الذبايز والفضة ما تكسر من زراتها
معيار القياس
ومن جبات اللالي كالدراري بريقا
وروقا
وشا يا اكان مار وريقا
يا تلاك شي في تلالوفا نور
الالبصار عند الاحساس
ومن مناقيل اللاما
مالدع البرق عند التماس
ومن قطاع اليواقيت
كسفات الجباب وجات اربان
صفار وطاق
ومن الزرجد كخطوط الملاح
طراوة ونفارة
واطراف الاس الحسروا والخضرة
وغضارة ما يترصع
نطاق الومع
ويزين منه اذنة الخيال
ومن سمات الثوب
ومفوقات البرد
وغراب الومع
ولطائف النج
ونفايس الوبياج
ما تجل رياض الربيع
عند غيب المطر
وغير وجه الارامير
اذ جلاها ندي السحر
ومن السبايا صبايا
شوذن حسان كاللعبه
البربرية بالعدود الصنوبرية
فسر مظلومة القدر في تشبهها
غصنا مظلومة الريق في تشبهها
ضربا مجوة كانان
العين في عين الانان
سوادا كسواد الشباب
روقا ولبيل الوصال ذوقا
وسودا العلب
شوقا ما اربت على عشرين
الف نوات غدا المناغات
ومن كطبار الوحش شرقة
نوة ومن اسارى الصبيان
والفلان ما يالم خاص الحجاب
في الحبان واخذوا ثلثة عشر
فيلة مهيب المنظره عظم
الهيكله كاشخاص القصور
والقوائم اساطينها بحيث
ترهجت الار واساطينها
بل سحائب تقال وخراطينها
كالحجره في التوريز بواسطينها
والعيون تدور في احداتها
كصغار الكواكب في التدوير
فاكامل من التوير ان خربوا
ودفروا وهدبوا واسروا وادبا
رسم واعارهم وبلادهم واولادهم
كان تعميم قول المتنبى على
حسب طالعهم مبتنى **سعر**
للبي ما كحوا والقفل ما ولدوا
والهنب ما جمعوا والنار ما زرعو
فكم من كنائس كاتوس
المجوس خاوية والاله لهم
بالاذلال والاله وكان من
جملتها صنم اكر يدعى سومات
تحت من حجر المس كالجعل
فاقمتها سبع ذراع بديع الهيئه
غريب الصنعة على صورة كاذان
يترك وهيئه يوشك ان يتكلم
لورا ما الموجد يفتق عليها
بل يعتذر الكفار في التوب اليها
علق على راسه اكليل لم يدرك
النظره الذهب من كثره كثرة
الرصيع بكل جوهرة زريفة ورتة
عينية وياقوت يديع وعلى اكنافه
من وايد الدرر جابل ابن من
قلابد الجوزار وهوال الجنج
مابل فاغاروا ابواهم وازمعو
اعل قلع الصنم فاحم للحم
بالحوال وطاقنة للفتح
والرايك وطقق بغا بالكفر
في الملع والعلق وتوديع الديق

وتوديع الرمن والترهو الغدية الوفا الوفا من الذهب فو وافي فيهم وكذبوا ابايهم وقلعو اعبودهم المرفوق
وسجودهم المدرع وملكيهم غير معتد بعقول قدر كالموت الذوام قد فخره وفرقوا اجراهم المضحى بالذوال الغنير
شغبره وعلوهم ال دسل فوشوماق باب السجدا كجامع تذكره لهذا النعمه اللامع لا اذ لا للمشركين
واعزاز هذا الدين وانصار المسلمين والمحمد لله رب العالمين اذ ايد دين سيد المرسلين محمد افضل الانبياء
والصلوة عليه وعلى آله المهتدين الى يوم الدين بل ابدالا بدلين يارب امين. واعفولن تابعا في التاخير
فالسلم. بعد مدة از انقلاع بنجانها ران كون سنك بتم ترك درغايت لطافت وعلانت
يا فتد بكي از تجارا زرا محرابي فرمود سافتن نفوس مرعوب وان كان في مثال من محايب ومايل
از ان الكيتمه ودر شرط السدارت فيها منبت وخرط قذيلها معلق. وحسن تجايفت منتوق بارما در
حد و آيب وخرط آورده وصد ايت نقاش چيره دست بدقت صنعت روان ارزو بگره ازار كذا
وبانلام مختلف برخواستي ان غيرت روق منشود ايات وكتاب سطور. دلربا زازوشم غايه برعاض
خورنكاشته تبرك اجمت فرار قطب الاوليا. ومن هو بين الاوليا كاجليل من الانبياء ان شجلا
ابواسحق ابراهيم بن شهديار قدس الله سره بعون الله ومم دران زردكي از كرامت وحشدي قبه عالم
بر سر روضه ميمون بر افراسخند از اذ طرف امين بر كار كردند. وبن ابيات هنگام شرف بزيارت
و استمداد صحت اقباب لكارت كسوة نظم پوشيد **لموه الله** اي زخاكت اوشاني چم دوران بافته
خضر جان از مرتب تواتر جوان بافته. در صف ابدال از استدلال دلال شهود. بر سر بار سر جان داده جانها
پر دوران جون مردان تو اندر وجد وصال. همچو در در فقه بازي چاك دلمان بافته. اقباب از عرت قذيل والاقا
خويشتن را چون دل قذيل سوزان بافته. در بجلي صفاتي مظهر حق زان سيب. آنچه هر كس خواسته در خويشتن
جان كجدهشت جنت از زوي فتح باب. از حروف شيخ مرشد صنعت دوران بافته. چون كه مرافان فطرت وقت
تدبر اسماقت را كه عرفان بافته. در مقام تربيت از كيمياء ممتت. دره كس مور بين ملك سليمان بافته
برزه خاك سر جادوب وانشان تو. نيست هر خاد زرين دوران بافته. فون العامت كه منقوده در وقت
دايا از صفى ابن الوقت جهان بافته. هر كه بوسيدت بكار استانت استى. در كندار از ز معضود دو جهان
روضات شد قدس ابراهيم زار در طوس. همچو حاجي ديدكا زار غم افشان بافته. زوشرف ليك صوق وارضاي
منس حيوانه بروز عيد قربان بافته. مصلحت توي من بنده حسان عجم. همچو حسان كشم انك قسط حسان بافته
وا روز كه مشهور شمع و سبعايه است سلطان ان ديار جمعيت اولت. وهر كس قندي باطراف كفار هند
تاخن برده و در جبهه عزا و غنايم نه منتهها حاصل كرده مراحت نمايد و آوزة جانات بدلين و دويت

بجرب الهند وانيات يمينا وشمالا
وشنوا غارة سنهوا
تجس الارض كجنتها شلاهم
وسج الجاه والقر في ليج دايهم
فاعتفوا من
الذبايز والفضة ما تكسر من زراتها
معيار القياس
ومن جبات اللالي كالدراري بريقا
وروقا
وشا يا اكان مار وريقا
يا تلاك شي في تلالوفا نور
الالبصار عند الاحساس
ومن مناقيل اللاما
مالدع البرق عند التماس
ومن قطاع اليواقيت
كسفات الجباب وجات اربان
صفار وطاق
ومن الزرجد كخطوط الملاح
طراوة ونفارة
واطراف الاس الحسروا والخضرة
وغضارة ما يترصع
نطاق الومع
ويزين منه اذنة الخيال
ومن سمات الثوب
ومفوقات البرد
وغراب الومع
ولطائف النج
ونفايس الوبياج
ما تجل رياض الربيع
عند غيب المطر
وغير وجه الارامير
اذ جلاها ندي السحر
ومن السبايا صبايا
شوذن حسان كاللعبه
البربرية بالعدود الصنوبرية
فسر مظلومة القدر في تشبهها
غصنا مظلومة الريق في تشبهها
ضربا مجوة كانان
العين في عين الانان
سوادا كسواد الشباب
روقا ولبيل الوصال ذوقا
وسودا العلب
شوقا ما اربت على عشرين
الف نوات غدا المناغات
ومن كطبار الوحش شرقة
نوة ومن اسارى الصبيان
والفلان ما يالم خاص الحجاب
في الحبان واخذوا ثلثة عشر
فيلة مهيب المنظره عظم
الهيكله كاشخاص القصور
والقوائم اساطينها بحيث
ترهجت الار واساطينها
بل سحائب تقال وخراطينها
كالحجره في التوريز بواسطينها
والعيون تدور في احداتها
كصغار الكواكب في التدوير
فاكامل من التوير ان خربوا
ودفروا وهدبوا واسروا وادبا
رسم واعارهم وبلادهم واولادهم
كان تعميم قول المتنبى على
حسب طالعهم مبتنى **سعر**
للبي ما كحوا والقفل ما ولدوا
والهنب ما جمعوا والنار ما زرعو
فكم من كنائس كاتوس
المجوس خاوية والاله لهم
بالاذلال والاله وكان من
جملتها صنم اكر يدعى سومات
تحت من حجر المس كالجعل
فاقمتها سبع ذراع بديع الهيئه
غريب الصنعة على صورة كاذان
يترك وهيئه يوشك ان يتكلم
لورا ما الموجد يفتق عليها
بل يعتذر الكفار في التوب اليها
علق على راسه اكليل لم يدرك
النظره الذهب من كثره كثرة
الرصيع بكل جوهرة زريفة ورتة
عينية وياقوت يديع وعلى اكنافه
من وايد الدرر جابل ابن من
قلابد الجوزار وهوال الجنج
مابل فاغاروا ابواهم وازمعو
اعل قلع الصنم فاحم للحم
بالحوال وطاقنة للفتح
والرايك وطقق بغا بالكفر
في الملع والعلق وتوديع الديق

بجرب الهند وانيات يمينا وشمالا
وشنوا غارة سنهوا
تجس الارض كجنتها شلاهم
وسج الجاه والقر في ليج دايهم
فاعتفوا من
الذبايز والفضة ما تكسر من زراتها
معيار القياس
ومن جبات اللالي كالدراري بريقا
وروقا
وشا يا اكان مار وريقا
يا تلاك شي في تلالوفا نور
الالبصار عند الاحساس
ومن مناقيل اللاما
مالدع البرق عند التماس
ومن قطاع اليواقيت
كسفات الجباب وجات اربان
صفار وطاق
ومن الزرجد كخطوط الملاح
طراوة ونفارة
واطراف الاس الحسروا والخضرة
وغضارة ما يترصع
نطاق الومع
ويزين منه اذنة الخيال
ومن سمات الثوب
ومفوقات البرد
وغراب الومع
ولطائف النج
ونفايس الوبياج
ما تجل رياض الربيع
عند غيب المطر
وغير وجه الارامير
اذ جلاها ندي السحر
ومن السبايا صبايا
شوذن حسان كاللعبه
البربرية بالعدود الصنوبرية
فسر مظلومة القدر في تشبهها
غصنا مظلومة الريق في تشبهها
ضربا مجوة كانان
العين في عين الانان
سوادا كسواد الشباب
روقا ولبيل الوصال ذوقا
وسودا العلب
شوقا ما اربت على عشرين
الف نوات غدا المناغات
ومن كطبار الوحش شرقة
نوة ومن اسارى الصبيان
والفلان ما يالم خاص الحجاب
في الحبان واخذوا ثلثة عشر
فيلة مهيب المنظره عظم
الهيكله كاشخاص القصور
والقوائم اساطينها بحيث
ترهجت الار واساطينها
بل سحائب تقال وخراطينها
كالحجره في التوريز بواسطينها
والعيون تدور في احداتها
كصغار الكواكب في التدوير
فاكامل من التوير ان خربوا
ودفروا وهدبوا واسروا وادبا
رسم واعارهم وبلادهم واولادهم
كان تعميم قول المتنبى على
حسب طالعهم مبتنى **سعر**
للبي ما كحوا والقفل ما ولدوا
والهنب ما جمعوا والنار ما زرعو
فكم من كنائس كاتوس
المجوس خاوية والاله لهم
بالاذلال والاله وكان من
جملتها صنم اكر يدعى سومات
تحت من حجر المس كالجعل
فاقمتها سبع ذراع بديع الهيئه
غريب الصنعة على صورة كاذان
يترك وهيئه يوشك ان يتكلم
لورا ما الموجد يفتق عليها
بل يعتذر الكفار في التوب اليها
علق على راسه اكليل لم يدرك
النظره الذهب من كثره كثرة
الرصيع بكل جوهرة زريفة ورتة
عينية وياقوت يديع وعلى اكنافه
من وايد الدرر جابل ابن من
قلابد الجوزار وهوال الجنج
مابل فاغاروا ابواهم وازمعو
اعل قلع الصنم فاحم للحم
بالحوال وطاقنة للفتح
والرايك وطقق بغا بالكفر
في الملع والعلق وتوديع الديق

بجرب الهند وانيات يمينا وشمالا
وشنوا غارة سنهوا
تجس الارض كجنتها شلاهم
وسج الجاه والقر في ليج دايهم
فاعتفوا من
الذبايز والفضة ما تكسر من زراتها
معيار القياس
ومن جبات اللالي كالدراري بريقا
وروقا
وشا يا اكان مار وريقا
يا تلاك شي في تلالوفا نور
الالبصار عند الاحساس
ومن مناقيل اللاما
مالدع البرق عند التماس
ومن قطاع اليواقيت
كسفات الجباب وجات اربان
صفار وطاق
ومن الزرجد كخطوط الملاح
طراوة ونفارة
واطراف الاس الحسروا والخضرة
وغضارة ما يترصع
نطاق الومع
ويزين منه اذنة الخيال
ومن سمات الثوب
ومفوقات البرد
وغراب الومع
ولطائف النج
ونفايس الوبياج
ما تجل رياض الربيع
عند غيب المطر
وغير وجه الارامير
اذ جلاها ندي السحر
ومن السبايا صبايا
شوذن حسان كاللعبه
البربرية بالعدود الصنوبرية
فسر مظلومة القدر في تشبهها
غصنا مظلومة الريق في تشبهها
ضربا مجوة كانان
العين في عين الانان
سوادا كسواد الشباب
روقا ولبيل الوصال ذوقا
وسودا العلب
شوقا ما اربت على عشرين
الف نوات غدا المناغات
ومن كطبار الوحش شرقة
نوة ومن اسارى الصبيان
والفلان ما يالم خاص الحجاب
في الحبان واخذوا ثلثة عشر
فيلة مهيب المنظره عظم
الهيكله كاشخاص القصور
والقوائم اساطينها بحيث
ترهجت الار واساطينها
بل سحائب تقال وخراطينها
كالحجره في التوريز بواسطينها
والعيون تدور في احداتها
كصغار الكواكب في التدوير
فاكامل من التوير ان خربوا
ودفروا وهدبوا واسروا وادبا
رسم واعارهم وبلادهم واولادهم
كان تعميم قول المتنبى على
حسب طالعهم مبتنى **سعر**
للبي ما كحوا والقفل ما ولدوا
والهنب ما جمعوا والنار ما زرعو
فكم من كنائس كاتوس
المجوس خاوية والاله لهم
بالاذلال والاله وكان من
جملتها صنم اكر يدعى سومات
تحت من حجر المس كالجعل
فاقمتها سبع ذراع بديع الهيئه
غريب الصنعة على صورة كاذان
يترك وهيئه يوشك ان يتكلم
لورا ما الموجد يفتق عليها
بل يعتذر الكفار في التوب اليها
علق على راسه اكليل لم يدرك
النظره الذهب من كثره كثرة
الرصيع بكل جوهرة زريفة ورتة
عينية وياقوت يديع وعلى اكنافه
من وايد الدرر جابل ابن من
قلابد الجوزار وهوال الجنج
مابل فاغاروا ابواهم وازمعو
اعل قلع الصنم فاحم للحم
بالحوال وطاقنة للفتح
والرايك وطقق بغا بالكفر
في الملع والعلق وتوديع الديق

بجرب الهند وانيات يمينا وشمالا
وشنوا غارة سنهوا
تجس الارض كجنتها شلاهم
وسج الجاه والقر في ليج دايهم
فاعتفوا من
الذبايز والفضة ما تكسر من زراتها
معيار القياس
ومن جبات اللالي كالدراري بريقا
وروقا
وشا يا اكان مار وريقا
يا تلاك شي في تلالوفا نور
الالبصار عند الاحساس
ومن مناقيل اللاما
مالدع البرق عند التماس
ومن قطاع اليواقيت
كسفات الجباب وجات اربان
صفار وطاق
ومن الزرجد كخطوط الملاح
طراوة ونفارة
واطراف الاس الحسروا والخضرة
وغضارة ما يترصع
نطاق الومع
ويزين منه اذنة الخيال
ومن سمات الثوب
ومفوقات البرد
وغراب الومع
ولطائف النج
ونفايس الوبياج
ما تجل رياض الربيع
عند غيب المطر
وغير وجه الارامير
اذ جلاها ندي السحر
ومن السبايا صبايا
شوذن حسان كاللعبه
البربرية بالعدود الصنوبرية
فسر مظلومة القدر في تشبهها
غصنا مظلومة الريق في تشبهها
ضربا مجوة كانان
العين في عين الانان
سوادا كسواد الشباب
روقا ولبيل الوصال ذوقا
وسودا العلب
شوقا ما اربت على عشرين
الف نوات غدا المناغات
ومن كطبار الوحش شرقة
نوة ومن اسارى الصبيان
والفلان ما يالم خاص الحجاب
في الحبان واخذوا ثلثة عشر
فيلة مهيب المنظره عظم
الهيكله كاشخاص القصور
والقوائم اساطينها بحيث
ترهجت الار واساطينها
بل سحائب تقال وخراطينها
كالحجره في التوريز بواسطينها
والعيون تدور في احداتها
كصغار الكواكب في التدوير
فاكامل من التوير ان خربوا
ودفروا وهدبوا واسروا وادبا
رسم واعارهم وبلادهم واولادهم
كان تعميم قول المتنبى على
حسب طالعهم مبتنى **سعر**
للبي ما كحوا والقفل ما ولدوا
والهنب ما جمعوا والنار ما زرعو
فكم من كنائس كاتوس
المجوس خاوية والاله لهم
بالاذلال والاله وكان من
جملتها صنم اكر يدعى سومات
تحت من حجر المس كالجعل
فاقمتها سبع ذراع بديع الهيئه
غريب الصنعة على صورة كاذان
يترك وهيئه يوشك ان يتكلم
لورا ما الموجد يفتق عليها
بل يعتذر الكفار في التوب اليها
علق على راسه اكليل لم يدرك
النظره الذهب من كثره كثرة
الرصيع بكل جوهرة زريفة ورتة
عينية وياقوت يديع وعلى اكنافه
من وايد الدرر جابل ابن من
قلابد الجوزار وهوال الجنج
مابل فاغاروا ابواهم وازمعو
اعل قلع الصنم فاحم للحم
بالحوال وطاقنة للفتح
والرايك وطقق بغا بالكفر
في الملع والعلق وتوديع الديق

از آبکار خاطر کسی که خیم بشیر بکشد طراز کوه منقلب است چون کله کوشه سخت خود بسوی فلک رسد

از آبکار خاطر کسی که خیم بشیر بکشد طراز کوه منقلب است چون کله کوشه سخت خود بسوی فلک رسد
مگر بدستنا من قبه ضعی و علی منابرنا المغار و کم نکل ز غنا الملک عنده و جبار بهایم جبار
نمایم کار قید و رسیدن بخت بشیران چیر بسیر او در اوایل نمودند سبعا به شانه زاده قید و
مسح علی حسب للمهود مذخلف المهدا و معالک المشهود مذخلف المهدا و مافعت لک فاقا المهدا
مضراع بانگری زان هر تنی چون شکر می که ملازم راز و ولایم ملایم تر و اندو غوغا و الا ایزر الحامونا
از زبان شیران و غا او از شیر لوی غیا بدارند و ساقان کوسن حاتم را بتابند که بان استقبال کنند
و هنگام مغایرت با اتوان مسخر تو اوم جز ایزد نکند اگر کسی دل و نینج و بار و خرا یا ریس بروزن زخم کوی
سرایند و در حوضه قبال و طمحه نزال مردانه از سر جلد یعنی مسخر وانا لله و انا الیه راجعون
فناه یبعثوا و یجاب قریع و تمثل بانشند بعدون اوجب ریجا و الهدون برضا و لایقانون الابرار
ولا یخضون یخضون الابرار و یواجون المنا یا طرا و دوحه از تخم مکرم اقبال در حرکت آمد
کا نحرک سطح البحار من عصف درین سفر تو اید پسر برانی و مقدار جمل تن از شا زادگان مصاحب
غان فلک و کتاب قطب الام بودند چون چنار دوزه راه از قیالیق که سرحد مملکت است بگذشت
ناگاه قراغولان عسکرین چون بر توکان بیکد کر پیوستند هم اینجا استقبال لشکر گاه زدند
و سفا و ایچیان بر عادت ایشان در میان آمدند کرده عاقبت و غنا اینا در وقوع قرائت کتبیات
و ضرب مشرفیات یعنی تیغ کندنا بیکه از عوانه سلب مسخر و طعن عبطاریق کان الکنم
عرفن الرذیلات قبل المعاصم افلاک صباح که اطباب سحر ظلام را فرو کوشوند و این خیمه نیلگون
بکاج رزین خود زینت یافت از طربینی کوه و کای زعد اوای فرو کوشند و تسویه ترکه و نتیج
کرده و نفا و بر ابطال و معایجیم رجان بر بله پایان مسخر فکانا تحت قیاما تختم و کانا ولد و اعلم
در جولان آمدند و تراکم قسام عواشی روح را ماند و نفا حجام حواشی روح را ماند و نفا حجام حواشی روح را ماند
اقل رادگان کنان سنجید مهارت عمل را زبان نهاد مسخر صریح الماصری کان جلود مسخر
ظلمت بها الشیان و العلام کاسی از آتسو نیزه وارد تناول کردند و ازین طرف سپر کردار
تخل و ساعنی اینان چون کز زبردستی و ایشان چون دروغ خونی نمودند مسخر قابوا بارماح مکرر
و انبا بالسیوف قد ایچینا باخو قید و غالب آمد و شاه زادگان که بر سر لشکر فآن بودند مغلوب
و کاریا روی براه نهادند قید و غنیمت یافت غنا ک سعادت قرین فتح قران را که باقون الثور تقرن
می برداشت بر محبت اردو سبک کرد اند جینی کوشید که او بعض خود در جهل و یک موه که حاضر شده و مفا

از آبکار خاطر کسی که خیم بشیر بکشد طراز کوه منقلب است چون کله کوشه سخت خود بسوی فلک رسد
مگر بدستنا من قبه ضعی و علی منابرنا المغار و کم نکل ز غنا الملک عنده و جبار بهایم جبار
نمایم کار قید و رسیدن بخت بشیران چیر بسیر او در اوایل نمودند سبعا به شانه زاده قید و
مسح علی حسب للمهود مذخلف المهدا و معالک المشهود مذخلف المهدا و مافعت لک فاقا المهدا
مضراع بانگری زان هر تنی چون شکر می که ملازم راز و ولایم ملایم تر و اندو غوغا و الا ایزر الحامونا
از زبان شیران و غا او از شیر لوی غیا بدارند و ساقان کوسن حاتم را بتابند که بان استقبال کنند
و هنگام مغایرت با اتوان مسخر تو اوم جز ایزد نکند اگر کسی دل و نینج و بار و خرا یا ریس بروزن زخم کوی
سرایند و در حوضه قبال و طمحه نزال مردانه از سر جلد یعنی مسخر وانا لله و انا الیه راجعون
فناه یبعثوا و یجاب قریع و تمثل بانشند بعدون اوجب ریجا و الهدون برضا و لایقانون الابرار
ولا یخضون یخضون الابرار و یواجون المنا یا طرا و دوحه از تخم مکرم اقبال در حرکت آمد
کا نحرک سطح البحار من عصف درین سفر تو اید پسر برانی و مقدار جمل تن از شا زادگان مصاحب
غان فلک و کتاب قطب الام بودند چون چنار دوزه راه از قیالیق که سرحد مملکت است بگذشت
ناگاه قراغولان عسکرین چون بر توکان بیکد کر پیوستند هم اینجا استقبال لشکر گاه زدند
و سفا و ایچیان بر عادت ایشان در میان آمدند کرده عاقبت و غنا اینا در وقوع قرائت کتبیات
و ضرب مشرفیات یعنی تیغ کندنا بیکه از عوانه سلب مسخر و طعن عبطاریق کان الکنم
عرفن الرذیلات قبل المعاصم افلاک صباح که اطباب سحر ظلام را فرو کوشوند و این خیمه نیلگون
بکاج رزین خود زینت یافت از طربینی کوه و کای زعد اوای فرو کوشند و تسویه ترکه و نتیج
کرده و نفا و بر ابطال و معایجیم رجان بر بله پایان مسخر فکانا تحت قیاما تختم و کانا ولد و اعلم
در جولان آمدند و تراکم قسام عواشی روح را ماند و نفا حجام حواشی روح را ماند و نفا حجام حواشی روح را ماند
اقل رادگان کنان سنجید مهارت عمل را زبان نهاد مسخر صریح الماصری کان جلود مسخر
ظلمت بها الشیان و العلام کاسی از آتسو نیزه وارد تناول کردند و ازین طرف سپر کردار
تخل و ساعنی اینان چون کز زبردستی و ایشان چون دروغ خونی نمودند مسخر قابوا بارماح مکرر
و انبا بالسیوف قد ایچینا باخو قید و غالب آمد و شاه زادگان که بر سر لشکر فآن بودند مغلوب
و کاریا روی براه نهادند قید و غنیمت یافت غنا ک سعادت قرین فتح قران را که باقون الثور تقرن
می برداشت بر محبت اردو سبک کرد اند جینی کوشید که او بعض خود در جهل و یک موه که حاضر شده و مفا

بسیار از آبکار خاطر کسی که خیم بشیر بکشد طراز کوه منقلب است چون کله کوشه سخت خود بسوی فلک رسد

داده چه بان که قالی که این کزت فاعمة القتال اقال و چه بادیدر معاندان و در تمامت خوب صبر و
وقح مغالبت و سهم بفرت او را بود و از اروغ پالشا کیتی ستان چنیکر خان بالشمی پیروز
جنگ تر از وی نشان ندادند مسخر علم لیستش فی احوه غیر نفسه و علم برض الا قایم السیف صاحب
چون هیچ وقت ازین مونس زنگار خورد و دو اندوه و نه سفساف درین صف صاف
فرادی نوشتند و نه کریم المناقب سلیم العواقب بوده و کردش ابام خود کدم عطیت داد
که با رزق بوده در انشا و مراجعت مرضی که طلیعه کینه آجال بود یعنی نمود و در یودی جول انفا
نزول اقال و ضعف قوت آورد پس از صغر از ویس و امود تا تکلیف او را نگاه داشت و بدو
تکی شده و گفت دست تقدیر کوسن رحلت ما فرو گرفت و زمان کوچ از یک یک تک آمد چون کوچ
ردیف محمود است درین حال شعور ردیف کوچ در خاطر آمد مولود امروز که جان که گذران بکار
شک کند زمزل جامه فرار کوچ چون طبل کوچ ناله گنا هم بصیوم بزرگ کرد روز دلم بخواب کوچ
در کوچ بختیار از آرزو زیر بار آورد چون شتر دل من زیر بار کوچ عوامه بیک نظر خوش بزوان
کریخه امان دهد و زینهار کوچ او بر پشت و لوله از جان من نکاست او زوق افت ازین غره در بسیار
کنم من تو داغ بکنما که الوداع کنم بدر مرکب و گفت ایدار کوچ هنگام کوههای خردی چواری
در خون من مگوش مکن اختیار کوچ این نامه بعدی کن ای اشکر موسی ای درودل توقف ای صیبا کوچ
ایمده می شرف از وصل داشت بیکه داعی نماید بر دل باید و اد کوچ از جلد شاه زادگان که صاحب
شواکسن و از شد و اعقلت و تحمل صحاب الیور همیشه نموده و بعد از اخبار احداث زیارت کرد
دما در مدین سلطنت او را کیف از نظر فال و کیشال از دیگر افعال و کیشال از روغ ممتاز زده
بقین الیور از روغ ما را قادیونیلی یعنی مجاریت دروغ ندارد پس اندیشه کرد که اگر دران منزل
حالت نماگر بر حادث شود تا اقامت مراسم عزاکردن لشکر را از متکی علوفات نعت رسد
بسر و گفت ثابتلا پیشی یعنی راهبری کرده لشکر را بیورتی که انب و علف بهتر باشد
فود آورد این بگفت و سلطان جانش از منزل کابلد کوبیل کرد و از مضیق کله عساکرت
نخا فضا و بغا فرامید مسخر من لایت به الا جاور فی شیم امسی شباه الالوات فی الیوم
رباعی انکو بجان کوه نایابی بود و از میبست او عدو چوسمای بود کوی که نبود و خود نیاید بجان
بیدار سوسوی دل مگر خواهی بود انوا فرمود تا تا بوتی تا خند و انرا ایصغای زرت و
موقوف کرد

صغیر و کج
کینه ابلان
م زاد
کج
سیل باران
از کار
از کار
م از کار
وقد ولد الولد مولود
حافظ

از آبکار خاطر کسی که خیم بشیر بکشد طراز کوه منقلب است چون کله کوشه سخت خود بسوی فلک رسد

۴۴

و روزگار بدین بیت استدر آن میگوید **سهر** کیرم ز غارت کنی از زر تا بپوت
تا بپوت نه در خاک نهان خواهد شد **سهر** بعد ما که بر اینی معول غیور جنگ رسانند
تو خود مالکانه زادگان بر سر تا بپوت ایستاد و با ایشان این بیلک موخو معولا نصیحت
مفید عاقلانه آغا رنهار که قید و اندام را نیکو آمانی بود اگر چنین کار بسیار قیام مستحکم
او بر راه خود روان شد **سهر** از طریق العقل لا شک اطه در نظر ما باقی
رعایت میکردیم آن را با بجای خودت **سهر** و از طریق العقل لا شک اطه در نظر ما باقی
مبارکت خائیت و قایم منافع قید و اندام جملی بر جبهه نماید که هر بزرگترست درین
حال غایب شما را اندیشه حیات ایشان متفق اللفظ و الکلمه گفتند رای خورشید بر تو
تو ابا صابت توانا است **سهر** صدقت قافی اکتفا غیر اکتفا **سهر**
ز بیتی بدر چون ندی کم بود **سهر** بود از رانی بگذری غم بود **سهر** گفته اند توان را محض فرست
جیر آن بود که چون بدیش براق امید از چهره نهان گمانی بر اراخت **سهر** بوقایم و در سیره چنانکه
یعنی بر رسوم و سنی عمان بر عادت مغول بخدمت قید و مبارکت نموده اش بر دند **سهر**
او بجا بینی کرده هر کس را که مصلحت داند تقلید کار حکومت کند میان چیز و تو واقع
مصارفت و ذریعه موافقت نیارت از اشتیاق و ایت حاصل بود **سهر**
تجاوزت القول الموده بینا **سهر** و اصح ادنی ما بعد التناوب با او اولاد زمان بدر صوف
کردن بجای براف بر تو امور دارند در موقوف حسن ادب جوک زده او از زبان او
این سخن در ایلغوی غیب و عار و تطبیح نزدیک بوعرض رسانند قید و درین
باب از او و مقربان خود استولج رای کرد و ایشان گفتند هر چند تو ادکان چنانکه
بسیارند و جذبی بر تو از راه سن درجه تقدم دارند نام استحقاق کار حکومت و اقبال
بر او کسب است بر شاگرد نهادن منوط است و نیزین ذات و کمال استعداد و جوهر
نفس متعلق و این معنی در غره نمایل و شحنه نمایل تو امید است بر صغر و کبر و تقدم
و تا آخر زمانی در آن بوتر یک جاشنی دارد چه هر چند ما بپوت ابد از کان زاید
و گوهر را بداد از دریا جز در و نیات سبزه از خاک روید و انش با وقوع از این حال
آید این چهار کانه در وجود متاف اند اما شرف لغل بر سنگ مرو و بیسیر مرواید از آب
شور و لطف طراوات کل سوری در ازای خاک تیره و نور و صفوت اش با کدورت

بسیارند و جذبی بر تو از راه سن درجه تقدم دارند نام استحقاق کار حکومت و اقبال بر او کسب است بر شاگرد نهادن منوط است و نیزین ذات و کمال استعداد و جوهر نفس متعلق و این معنی در غره نمایل و شحنه نمایل تو امید است بر صغر و کبر و تقدم و تا آخر زمانی در آن بوتر یک جاشنی دارد چه هر چند ما بپوت ابد از کان زاید و گوهر را بداد از دریا جز در و نیات سبزه از خاک روید و انش با وقوع از این حال آید این چهار کانه در وجود متاف اند اما شرف لغل بر سنگ مرو و بیسیر مرواید از آب شور و لطف طراوات کل سوری در ازای خاک تیره و نور و صفوت اش با کدورت

مقدم

۱۸۸۱

با کدورت و ملود کدورت این بر هیچ سلم حسن شسته نکرده و باقی تا غیر میز قید و که رهبر آورد
غیب و منبع زباب صواب است چه فرمایند قید و گفت مجلی است هرگز استعداد ضام معتد
و مهر پوشید نماید که هر صفت خود خود کند و مسک اذ فر را یقوت شرط نیست و نیز جبهه علی الملک
القادر این معترض کرده اگر از با سحاف مقابل نذاریم و پرده ایا و تمنع بر چهره ملتحم او
فرو گذاریم جوانت و دل شکسته کرد پس حکم فرموده تا تو اد جان معنی کرده آتش در آورد
و طای براف بر درون خود فرموده تا نیز درین حال مجازات آن حق را هر چند چیر غایت و روزگار
عاشق غایت معونه واجب دید **سهر** نکویی را مکن از بهر پاداش که خود گوید نکویی نیک
باز بر سر سخن اندیم هر باگشا ز لوه چند نوکر یقین کردند تا معا صبح نعش ستره ننگاه
قید و روان گشتند و سیم در آن نزدیکی چیر خیر واقعه چیر خیر شنیده بودی تا خیر در وقت
بجلبت برسید تو ابراطراد عادت و اتساق این تعویق تعویب بنویست بر سوم دلمود کی
بتادیت رسانیده در عرضاری که غیر غدی بر آن طراوت رقص غانیات داشت
و زینت لطاف طریقه و روفاات جقات بود **سهر** جلوه کر از جمله کلا شمال
کلشکن از شاخ کیا ما عوال قافه زن ما سمن و کل بهم قافیه کو خرم و بلبل بهم
فاخره فریال کنان صبحگاه **سهر** قافیه کورن کرده ملک با زاوه **سهر** امدن ایجا لورد فریاد
جلا و زاد ای سمن فراما **سهر** شغقت قص الشیق فحله **سهر** فی الروض کاسات ملت
بارکامها و خرگامها آرا گشته چون طارم ارم و مقور خود و س بر او اخند طوی
بتریب ارا گشته و طایف مطح دوز ارا گویند و صد راس و دو بست سراج شاخ
بود از مشروبات دوز ارا جنگ شراب **سهر** اذائقه عنده الحکم فاح بیخجا و اشرف مصباح
و عمل مولع بدین قطاب **سهر** نعم ارا نعمت جشم لراق **سهر** لنته با علی وجه الوافق
دقیق و بکنی و شرم خود کالما ارا جاری **سهر** لی انقطاع چون ترا ختای سب با الوس و یک
روشنان از تیغ الغقان اقباب هریمت یافت تو که مقدم بود مجلی وارد یک
اینیان بر والی بسبان نر و طماننه و ضراب زرده و چشمها کردند و هر یک
صفت صفت زانو زدند و تویق بین و تطبیق نیات کرده بر طایف چه
حجت دادند و او را بر فراز تخت قرار قید و نام نهادند و از دوران کاسات
شراب و انواع نمید و لکان و مسوت طوطی ریاض چون دم در فرام طایوس و بلبل
خو و الوان

ادراک و از آن چه در پیش

این خبر
ایم خبر
صوفی
مقدم
نور عصفوا
نعم از غن
ملا
ایم خبر
نور عصفوا
نعم از غن
ملا
ایم خبر
نور عصفوا
نعم از غن
ملا
ایم خبر

نمود و دماغ زمین چون مغز مستان شوزیده ابا کنت چون بمصالح ملکی التفات یافت تو ا
 عرض داشت که ما همه از نسل چنگیز خانیم بر طلاف باسا و این او اقا وانی با یکدیگر باطنها و نیت
 و مهارت سپردن و نگر خود را بدست استیصال دادن چه وجه دارد مصلحت الواس و رعایت اروع
 آنست که بندگان قان ابلی فرستیم و صلحی عام را گستریم **ع** فان النظر لازمه الوفاق
 چه قید و کفایت مقتضای رای نوا اقا احراف ناممکنست و این است او را متابعت معین **مصرع**
 که گوید که نوزین به از آفرین **ع** بس با تمام شاه زادگان ترافد و تعاضد جهت کنکاج و مشاوره
 ابلی طلق سانی سخن رسان حکومت قان روان کردند خواهی شیب سخن و ظاهر کنش بیغام برین طرز بود
 بر رای قانی و جمهور اقا وینی بوسیدند و چه جای بوسیدند **ع** همانا که تا استخراج سخن شد
 میان بزرگان نکرده گشت که چنگیز خان بغیره طرای عالی از اقباب بر آمدن تا اقباب فرو شدن بحر کرد
 و خصمان چهار و معاندان هزار از اقولم و تبار اولی السبق البتار و دیگر سلاطین ایام و گردن گان اقباب
 عشوة و قهر اطمین را بعض حکم و دلال فابض عنف ساخت سبب آنک در مبادار و چون نهاده نشد و بچشم
 و غیاب بدل راست و نیت درست با ساسا و بنگو نهاده و رسوم مذموم چون ظلم و سرقه و دروغ و نفاق
 را انداخت و اقباب و جانب را بر ترک مدافعت و سلوک راه طاعت ترجیح کرد و بگویند تخم نواقت
 در دل و زندان میکاشته از آن جمله آنک روزی در محضر پسران بزرگتر **نظم** و هم چو بی جفایان المعنی
 ولو کانا و تولود و الیایج **ع** او یکبار ربع ملک کانا و طایع بی از دواج و اعتراض نیز بر از کشش
 آورد و بگفت دوم بار منی فرمود و فرود کرده علی هذا بگایا بجان اضافت می فرموده تا فری سگایان
 زور آزمای بسریخه امن و ناس از شکستن آن بجز دست برداشتنده **ع** بیانی القادح اذا اجتمع
 و اذا افرقن تکررت اواردا **ع** پس گفت مثل شمار راست این تیر راست **ع** کجند و البقرة بالقدرة
 ادراظهار منظر مستند باشد و بسا بل اجمال معتقد خصما را مکنف ظفر نباشد و اگر توفیق و انفراد
 جوید و از دایره مطابقت بویید مرکز دولت شمار و متناقل شود و تمامت مغلوب و مکتوب
ع ششم چون بگنا بود از روز زالی بگسلد چون دو ناسد عا جز آید از گستن پوزال **ع** و قواعد
 و مشاکت در مال و ملک میان اولاد و اولاد ذکور و اناثا و آخوان و آخوان و لغام و لغام و لغام
 در تصایف اعموم و اولاد تا حدی مطرد که داند که هر یکی از ایشان دور و نزدیک بنصیب و حصه
 مصون از مدالطت و غلبت دیگری و مامون از و چشت و منا و نیت عجزی مخصوص شدند و دلیل بران
 آنک او کتای قان در قور یقنای دوم نهاده نمان و عشرین و سیما به تجید یاس و تنفیذ و صایا پذیر کرده

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

مصلحت

بند کرده بچنین طول و عرض مالک ابل شده بودند بر تمامت انساب چنگیز خان بنین و بنات قمت فرمود
 و بورت و منازل ایشان علی حده معین کرد و این را رفت و کفایت نه بر سبیل خصوصیت اولی الارطام را است
 و پس بیک او اول کربان علی حسب الرتب و مقربان اندرونی با بول و ضم بیرون بر کس را نسبت
 از دولت خویش خطی مقدر و راه معین کرد اینند چنانکه وقتی از اوقات در بعضی مقدمات چنگیز خان
 با بوجی او و اینا قان از نگر دور ماند اتفاقا در آن روز از نوع پرندگان حش در مکان از طوایف
 طبقه هوا و سیاهان ساخت غیر اصدی نگرددند و از ادمان رکفت و کثرت زیاضت بالکنا و ملازما
 کوفه و کسند ماندند ناگاه یکی از قوسچیان صوهه را صد کرد که مغول آنرا قرح خواند و در موقف موبت
 چو ک زده عرض داشت و گفت **ع** پای بلخی نزد سیدمان بردن **ع** عیبت و لیکن هنرست از موری
 چنگیز خان بدان تعال کرده از ابعول مغابلی فرمود و با نوز دار را ترخان کرد پا و در جهان کنجک را
 چون چکر هموران کباب کردند و بخدمت بالکنا عفاقت آورد و فرمان رسانید تا جسی را که در جهت کباب
 جهان گیر بودند شمار رفت به مخالفین بر آمد باز فرمود تا اجوا را آن کنجک ضعیف بنامه خود لایحوی
 بر طاهران قمت کردند و او وزیم بر این اسوه و هم برین تعال این طریقه میان مغول سلوک با شد
 معضود ازین تپه می بود اروع را بر محافظت حظوظ زیر دستان و رعایت اتباع و نگر با وجود
 چندین مقامات جل و تقدیم نفاع فرضی اکنون که عرصه مالک چنگیز خان و زندان ع یافته و از اروع
 میمون او در اطراف جهان زیارت زده هزار بارند که نخت و اضر و کین و کوه و بورت و نگر به تعال
 دارند چرا در احکام افری چنگیز خان که تا جهان بود از هیچ جهاند از برایم هما بنانی بدین طریقت
 و سیاق روایت نکرده اند و از تواریخ مقدم خوانده نیامده بدل بگردد نکند و بهر ب قاعدت
 او را با لغت نمایند تا بدان چه رسد که بر ظاف شیون و عا کت شیخ مکاشفت در یکدیگر نهند و در چهار سو کتی یاغیا
 استود گذارند کاسی بان کز قان اولاد قید و تعاسات طعن و موارد طعن باشند و از طرفی فنی که بر سر تافت و هموسو
 منعقش از ترس از زندگانه کتد بر اقبان باهول کوظایان مطاردت عا کت کیر و نقای تقنای در مالک یا نواز ساز کارن
 یکدیگر را بیغام **ع** من باشم و با تو راست گفتن با تو و شنیدن **ع** بی نگر این حو کات و دلائل زوال مملکت و اما را
 انواض دولت خواند بود و ازین جهت خاندان قدیم سلاطین تا جک با جندان مکنف و کونک با نکل مدت بر دست
 نگر تا مرستا حل کل گشت جبرایشان از خویش پیوسته بر بدند و از نزدیکان دوری هستند پذیر فصد کرد
 و بر از از برادر در رخا فرمود دست بر وردگان با اولیا بر غم دست بر آوردند و با بالان سرورانی طلبیدند
مصرع ضلال ما اردن به ضلالا **ع** لاجرم رسید بدیشان آنچه رسید و دیدند از عجایب و غایب آنچه کین
 ندیدند

رضی الله عنه

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بشخصا در عظمت کل رخسار کجا نگفت که در نواد بار حادثات آنرا بر خاک بی باکی نریخت و بر کوه
عروس مستی عقد خود برستی کی بستند که باز با شادان رنگش اجل کتنازل سلطان من عقدهای بوقت
امیدهای از هم فرو گسخت چه وقت مشاطگان نسبت سوله سبیل زلفی را در زینت تجدد دادند
که بدست تواریب در کس کشی شیب چون حال منظور آن و حال مجبور آن پریشانی نکشت از غیر
قائمی را برستی در کجا آن لغوشی که کشید که باندگ زمان آنکه بندگان بر روان نگرفت میان دویم
نفسی نفسی شریانیان نوافق و توافقی کدام روز اتفاق افتاد که این کوزینت بی سرهای
ایشان را تقوی بناسا نفس داده از زبان بخواند **سعر** و کنگار فی اجزاء کالتریا فضا الزمان غایت نفس
از شاکان کیمی یکی را در طرفی لطف و عطف ده روزه پنج بوقت زندگانی که زد که در شریانی
دوای سپیالی بناچار در بعاش تلت اورا مبتت و عیش جاودانه نکرد **رنا عی**
هر خاک که زیر پای بر نداد اینست و زلفین بی و عارض جانها نیست هر خشت بر کنگره ابوابت
انگشت و زبری و سر سلطنت هر خرد از تشیب تا تشیب زلال تخلص راه بر جنبه محقق
میوان برد که علی الاجمال حال چیست و معصود ازین ند به کینت اما قضیه عن طویل
علی الجله والتفصیل است که بوقت ایام قلاق در نواحی حومه برای عارضه ندرت زینت
اندام اسکندر روزگار افروزون جهاندار اعظم سلطان عازان راه یافت **ع** چاره بافت
در انواع معالجت ناصح و نه مواد اعراض راجع شده تا بوقت ایک رابع انار ربیع نمود و وقت
چون خرابی و شکسته شد حضرت را با شایمون نوجم سیلاق را تصمم پذیرفت عارضه علی الامیر
اشند او میگفت **ف** **سعر** ترا روزگار را چنین است حال که عکس کنی زود دلالی
علی بنادر ثنیات ابن سفر کار بجای رسید که قوت ما سکه با مساک عنان چون روزگار و وفا
نیکو از پشت بند کردون خوام ملائت روی نمود اختیاجی تقدیر که واکب عالم سازید و کنگره
ذلول کنگره کلم و قریاض زین تقیبن اوست جنایب محقه پیش کشید مع نذا بکل قوت روحانی
و بحدت قوت محبت ناصح بطریق اغتایب کوچ میفرمود **ع** ولله عتاب ثم عتاب
نامت خوانین و عاگرد عشایره و کتایب و مقایب با هستکی از عقب اردو حرکت میکردند
و نهایت کل حرکت سکون و غایب کل کابین ان لایکون عرض چون اندو پهلوانان مستولی گشت
وقوت ساقی می شد تا قطه الاوراق خراشیدار و اما رات ضعف خراج ظهور
می پیوست **ع** نظامه که سفار غیب الاسمار سخت بیغ توکل قطع علایق خلاقی کرد
و در آن مرتبه از غایت کار در این

تکرار این
تیب

آقا حسین

صبر و استقامت

دگر نفس ناصح

استقامت و در جو عا و قوت

السرینا من النهار و الی الامس
و در آن مرتبه از غایت کار در این

کرد پس خواست که تمیم اسامی عدلی را که تمهید فرموده و از شاکر تبعه تقویت اسلام که مدت
سلطنت خود را معروف آن ساخته بود آبندگان را نصیحتی و تذکیری واجب دارد و بعد از
از نانی فرماید ما منت خوانین عظمی را که ملکات مملکت و او این سلطنت و محارم هر یک
حضرت با ارکان دولت اعظم نویسن قسطنطنیه و او را عظام جوان و بایر و بولاد
و سنای و سلطان و ملای و در صغان و العن و کور میور و ترمتا زوسیران ملک جهاندار
حاجبین اعظمین **خواجه رشید الدین** و **خواجه سعد الدین** قدرین فی الارادار بل مطربین فی الاجلا
بل قرین فی الکلاف و دیگر مقربان و شهرت یافتگان مدت طاعت چنانچه از سکور چیان
او آنا غولدار و جیتو دغای و بوزالغی و قتلغ قبا و سنان قلع و او روحی و طاشمنکو
و طاروق و سیور غنغی و از اضا چیان او را طولادی و طال و قبا غنای و غنای و کینوس
و اشفا و کور بوقا و از قور چیان او را مایود ای و از یور چیان امیر مار روفی و از اولاد چیان
او را با سفود و کرای و ببتوقا و یغنی و بولاد قبا و بوزالغی و اجنجی و ابغول و یوسف بوکار بار الدین
بلوان ملک و از یغکیان او را سیر و سکی سنون و ابوکان و قتلغ بوقا و ملک ناصر الدین و از سنها
او اینچ و سلمان و ایدر چیان او را توان شاه و امیر علی و بوکا و بتمور و بوزالغی و بکاسیل و نیکو
و تولا و ابقوقا و قایمسن و از قور چیان او را زکی و محمد و طایب و امیر تیمور و بایوقا و شبا و جی
و از ابوان غلانا امیر برودن و او کسنمور و بای قتلغ و اردی و از اقا چیان و خواجگاه امیر
بکتمور و خضر و خولج بجنب الدین و از خواجگان امیر الدین خولج کا فوز و خولج افشار الدین و خولج
ناصر و دیگر کنگستان دور و نزدیک خود و بزرگ را احضار کرده فرمود ما را محققست بوزین
و دیدن حقیقت بین که ازین مرصه فانی بمنزل باقی و مصاحبت حور و عین مقل خا هم کرد و ازین
غار و دم خوار و بجوار ملک جبار پیوست و الموت شریعه لکل وارد و لا یطلع علیه الا واط
بعد واط **ع** فان بعد ان الیوم **ع** و بعد غد با انعلینا مملکت و عصبی امینت
آن بود که چند روزی که مغالید ملک مجازی در دست دولت ما نهاد اند و حوالت شریف مصاح
عالمیان با فرموده هر چه صفت بصفت و عدل داشته باشد که نظام عالم با این دو دعا
قابل نیست در حوالی خاطر راه ندیم و ماده ظلم مغدبان که دفع آن عفا و شرعا لازمت
بتو یک اذن هر متبدع خردی کردیم و تقویت دین سید المرسلین و خاتم النبیین علیه
الصلوات از اکیات بوجهی کنیم که آنچه از سببش او برورد و مورد محرف شدن و بولم

نظام عالم

کتاب

اشرف المملکات
ما تفرق انفسنا
بکون نورا
اشرف المملکات
ما تفرق انفسنا
بکون نورا

در تیب

مخوف دین دار و دلجوئی توفیق یار در امثال او او را چنان از نواهی نوع جادتی بفار
راه یافته بعد از نادیب و تیزب ان و توفیق نصیب در مصاب حق طریق خارت بریان
از زبان تیغ کنگ کرد انیم تا درین جهان سخره طیبه جهان نکاحی باب نکاحی نیک نامی
مانند دوران جهان افتخار غرّه نوتی اکلما کل صین در صاب اید او روزا مبارز
این اندیشه امدور فاهیت اصناف امم را که در ابع حق جل و علا اند فایضا و ذایع کرد
و فردا از نیاج این پیشه با تارت قل کل یعمل علی شاکله از تابا قناب حومان
و تب تبعید از جناب الرحمن که روزی صیق است در سایه درخت طوی الام و صریح
درخت اقامت توان فرود رفت درین اندک مدت زمان سلطنت ماکه هشت سال و جدناه
بود هر چند کوی **سعر** چون طفل که هشت ماهه زاید می بگذرد و جهان ندیدم بعوت خدا نیک
و یاس من همت محمدی کجها نمودیم تا بعضی زان معانی که تقدیم یافته بود از استیصال عدا
و متردان دین و دولت و وضع قوانین عدل و سیاست و رفع اقامت ظلم و بدعت
رجب ارادت دست حال ویر لبعها نوشته بدور و نزدیک فرستاد احکام آن هر قطر
که رسید مطر اسماع شده و امثال آن مثال روح در اعضا سار گشت و چون روح
در دل جا بیکر یافتند و داعیه غیرت و غیرت رتکان و مایه غیرت و غیرت اینکان
آمد و برخی چون خواستیم در غیبت آن قوض پیوندیم عرفا نکردی روز کار ساخت نمود
و اجل هملت نذله اجل لایز الله لا ادق ولا اجل **سعر** و کم منی فی حجاب لایز
و این نیات سر نه در روایای سینه ما خود بر دیم و نعت بر حمت او دید کار حاصل با تارت
بینه الموقر خیر علمه و ان لکل احو را نومی از احوال مشوبات آن مهمالی نصیب نامیم اکنون
با بد که شاه جدار زین با بیکدیگر خلاف دیگر جافها و اوان تعلبات طریق مخالفت سپید و برانیم
را با لیا جهان خدای باده محمد **سعر** لا اهل الله عهد الا یام عز و لایته و جعل عهده رعایه انما
کلیفیه بعون عنایته که که چهار سالست تا ولایت عهد سلطنت بروی موقر داشته ایم
و بکرات و حرارت این معنی با شما مکرر کرده بروی بر جای مزر بر سر دولت روز افزون
بنشاند و متعال و مدعان و ناز او باشید **سعر** و لا تشارعوا فتنه لو اوند هب یکم
و لذابین و با ساق عز تجا و ز نماید و قواعد این احکام را مطرد و مستقی دارید و رعایا را
از آنچه معین و موقر کرد ام بزاید و سعادت و تکالیف و تا بقدر که تا او روزا با سقا و شرح

باعتبار احوال
و احوال
و احوال

۴۸
در تیب

رفع کرد اینده بودم عزام نشوید در سم محبت ننید و حیرات و همدفات و شویجات و اوقاف
که معین شده و عمارت که بنیاد کرده ام بر موجب شروط در استوار و اختتام آن کوشید
و در ارات که در تمامت عالم فرمودیم با در هر موضع از حشومال موضوع کس خیر بنام کسان
وود آورید و مجال تصرف و تصدیح نواب دیوان و متفرقان اصغاع مسدود کرد اینده با بدکم
ناکرده در توفیر و امضای آن سعی نمایند و اگر شما را توفیق آسمان رفیق کرد که بران ویدی
واجب دانید **سعر** ذلک فضل الله یؤتیه من یشاء در ان باب تقصیر و ایهال جایز نشد
و آنها را بر انجمله بر خوانید چه از دنیا نصیب همین خیر است و بس حاصل **سعر**
حاصل التیم نکو جلیف بس و در نه جهان هیچ نماید بکس چون این توفیق بود در حدود
قریبی که با لیا و در هر حد متنازل لغوت بوده نماز دیگر از روز یکشنبه بازدم سوال قوت
حالت در سر تصحیف شده و نمود روح طبیعی در مجاری عروق و اعضا بنفک رسید و ودعت
حق را تسلیم کرد و ببلبل کلستان جات را بگشتن علوی و ستار **سعر** یعنی ملک الله یوت
انما الملك ملک عز لا یوت **سعر** اگر نه حرکت بودی بالمشایب با دعوی که رفتی در خدای
صیحه صیحه محرز در عالم اصغر بر خاست ندبه و تفرین و نوحه میرو و زیر صغر و بیکر کوساره
نگره کیوان گشت **سعر** صد گاه فلک جاه تهنه ماند ز ماه جگر شب رخ خورشید بر اندوه با
چتر عفا بر بیمار که با سنبها زلزله و طواوین و ادریس سر عناقوت و فو علی آورد
سرایه رایح مایم زده دادند تاج با ایتها جشی جعفر از سر حرمت دور شده بود ما تند
خحال خوبان در پان افکنند و حراکب جیابک دنبال چون کاکل ترکان پست بریدند
و چون عالیه ایشان نیل مصیبت بر پال پاشیده و ز بهای که ستایش بعقود ستاره
جوز و عنقود زریا موش و مگوبک بود و اشکونه نهادند پیلان خاص را ازین شهرات
قدر که بیدق احوان بدخ عرصه امان فرود کرده بود چون قبل شطرنج کوشش بشکا فتند
رایت دولتی که بر کنار جدول لغوت بر راستی سرو الف قامت ظفر شناختند
همچو شکل در خاقان در آب نکوسار ساختند کوس از الم **سعر** اللهم بروکم املکنما در نامه
واخوانا و اسلطانا مکرر میگفت **سعر** لولا محاطبتی اباک لم ترنی و درین واقعه
بابل علم کدافه شد از غش چنانک ادا اطارت الیرح عند لم عین خوانین از
چنین که دریشان ایشان این بیت لایق آمد **سعر** بیعتا ق الجبیه و النجیا یعنی لا اللال و لا الشریا

صغر
صغر
صغر

والله اعلم

ولا الشریا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بجزه را بفتاق و از در کوه اشک حیرت و با قوت خون دل گرفتند و عقل بلند پایه را در آن سبب و حیرت
سبب نیست میخواند **سعر** نیت مکان القدر من دشمن الهوی **سعر** فقلقة من وجنة بسيل **سعر**
ای طاقی ابروان بدر آید حیرت جنت **سعر** در طاق نبع جامه علی انه بر آوردید **سعر** ای روز پیکران بجز چاره سببه
ناخن چو ما بکشد ده در بر آوردید **سعر** ماه رویان چون شب پلاس پوشیدند و روز آن بود و با افتاب عارض
چو کباب بر خاک نشسته و جای آن داشت **سعر** زهره چون مطربان نوحه کرد در نظر بنات از حیرت نفس او
اشک این بیت بر بطراست میکرد **سعر** شایب از دروغ این واقع دوران از چشم **سعر** بر بر خاک تو بادام سیاه از
زیادت از آن که خداوندان سوار و کوشوار خسته و سوگوار بودند از باب تیغ بار تیغ و اصحاب دیوان
غریبان و چه بود کریان میل در میل با جگر جوشان و چون کوه در کای نشاء **سعر** در روز کوچ کوشان
میر آیدید **سعر** که چو سو فاردمان وقت فغان بکشایم **سعر** که زدودی سینه چرخ کمر بر بندیم
آه دود آسای همگان چون بشمان نوبت سبب سیده **سعر** با سمان میر سید و خواب دل پوزره دیده چون کریان
روز بر کشته در خاک می علیتد **سعر** نو بینان کاه نشین و احوار حروان کاه نشین **سعر** بر شاه مویان
و در صورتان مملکت عاریس القدم خاک بر بارک پاشان و کویان **سعر** خاکش بر سر کجاک بر سر نکند
و آتش بادا که دیدگان تر نکند **سعر** و عطارد از روی موافقت در عزار باکشا **سعر** ریت کردن سرب
روزگار دراکه مشتری زوال دولتهاست تیر تعجیر **سعر** اذا قدمت خاتمة الزابا **سعر** فقد وضعت **سعر** لک
از خوش قیاس روان میکرد پس از تقدیم و اسم تجیز و تکفین و ترتیب کافور جنوب و تابوت
در عوض فلجی غیر برین و تحت زین تمامت ارکان سلطنت و اینا فان حضرت و سایر ملوک
و حکام اطراف و کافه اطراف با جامه سوگوازی در حیرت نفس او که روزگار بدل رکاب خوش
روان کرده بودن روان شدند **سعر** ما کننت احب قبل فنگ فی الهوی **سعر** رضوی علی ابدی الرجال
ما کننت احب قبل فنگ فی الرشی **سعر** ان الکواکب فی التراب تعور **سعر** مرقد او را بهتر بزرگ بیدند
بنارده از اید و علمای شیخ و صلی شیخ و نواب توانگر و درویش در لباس ماتم با طوفان آب
دیده تکفین ناز این لگراتش جگر را پدیره شدند و در جمعی که نمود از سواد و محضر و چاکل عرض
بود روی نماز گزارده در کسب خاص دفن کردند **سعر** تبرج دمع العین فی الخد عن دمی
و صرح الذبح البین والصدع **سعر** فاعند مثل الیف خدا همدا **سعر** و اکند مثل السرو قد اهدا
سعر جهان کرکال کند از خویش **سعر** نماید بوشب و او از خویش **سعر** کنارش بر از تاج داران بود
برش بر زخون سوزان بود **سعر** پر از مرد و نابود آتش **سعر** پر از کلر خان چاک بر آتش **سعر** در است

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

در تمامت ام
بر تمامت مالک سبط که خبر این رزیت نابل و مصیبت نازل و فظیوه فظیوه او جیم رسید از مبتدا چون
تا مشتهار و قرات **سعر** باد جله اشک جامه در نیل زدند **سعر** و از مساجد و مواضع و اماکن و رفع
سوریت سوریت انگیز **سعر** اذا وقعت و اذا زلزلت **سعر** برو فخر زلزال واقع **سعر** التي تدع الی ارباب
با صوت مودت آن که مودت آن نوبت شریعت محمدی اندک با مع دور و نزدیک رسید و بعد از آن
واسم تونیت ادار طنات شاه **سعر** و ختمات کلام الله کرده روان پادشاه لاملام را که دولت دینی
بمساکت عبقری داشت و نام نیکو که حیات ابد است در اندک زمان عملتی از عمر کسب کرد و همه رحمت
و کلمه مغفوت فرستادند **سعر** اللهم نقل بالعدل میزان حسنة **سعر** و بدل بالفضل عنوان سبانه **سعر**
من ملکه فی الدنیا ملکا لا یبلی **سعر** و من حزنه وقت الرحیل سرور لا یغنی **سعر** انک کریم حجب **سعر** و از آن
محررت تاریخ وفات آن پادشاه برین غلط بر جو بد نظم مطور گشت **سعر** در **سعر**
خان عادل شاه عازان سانس قانون ملک **سعر** ظل حق خورشید دولت خرو میمون خصال
انک را بش عرصه از احسن بودی **سعر** ظل **سعر** و انکه سمنی مرعد و را کن بودی **سعر** قال
انک از او بود با فرد و فرغ و نور و زینب **سعر** تخت و افر تیغ و خنجر کنج و کوه ملک مال
روز یکشنبه و قد قیل الاط یوم البنا **سعر** بالالف بلکه شته از سوال سال جیم و ذال
رفت ازین عالم و ان العری یعنی بعد جین **سعر** سوی آن کیتی وان الدهر حال بعد طال
در جبهه رابع دی فعد کسه نکت و سبعا **سعر** چون احکام التما بشیر از رسید مجر از وفای پادشاه
اسلام غار ان **سعر** تعذ الله بعفوانه **سعر** و بیشتر بودایت عهد پادشاه روی زمین فغان و نای شرف و عجب
خدا بنده محمد **سعر** خذ الله سلطانه **سعر** این خطبه که افاضل مترسلان را باعث بر خطبه خطبه سخن
وز خاف عقیده بدایع تواند بود **سعر** ان کرده **سعر** و بانه التوفیق نشاء **سعر** الحمد لله الذی توذ بالاباح
و الان ان **سعر** و امانت الحق و اوصی الیت ان شاه **سعر** مالک ملک من شاه **سعر** تونی الملک من شاه **سعر** و تزج الملک
فاض بیضی با اراد **سعر** ولا یقبل قضاء و اله **سعر** ولا یقبل بالامال علی اراد و **سعر** اذ غنت زقاب
اجبارة من کل ملک و مالک **سعر** اذ غنت لهم علی صفات حکمات الموجودات من المملکات انار کل شئ
مالک **سعر** سبحان من دیوم دایم ملک و یوم قائم حکم **سعر** ضم غنی علی البریه من اللطین **سعر** و الرعیه **سعر** ضم اللنون
بجیت **سعر** لا یسا حرون ساعه **سعر** ولا یستعدمون **سعر** له ملک لا یزول **سعر** و حکم لا یغید و امر لا یزول
الملک **سعر** خدا و البقاء **سعر** و کل ما دوخ فان تحقیق **سعر** ثم نایم لطایم العلوه **سعر** و معاطر مواطر النبا
سعر علی خیر خلق الله اصلا و محمدا **سعر** رسول الله العالمین محمدا **سعر** المدح **سعر** بفضله **سعر** المودیه **سعر** بفضله **سعر** الذی **سعر** فی **سعر** الفلک

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الذي يطبع الدين

الذي داور القلوب عز الدين دار الرين وكشف على بصائر اولي الابصار معنى الموحى في الدارين
عريف قدر طال في اجاز ماثر النبوة باعة ولو كان موسى عمران جيا ما وسعه الا ابتاعه
ورضوان على زولج الخلفا المهديين جلفاء الدين طعنا المعزدين ضعيفه رسول الله ابي بكر الصديق
صديق الرجمان واول فابل اللبان و امير المؤمنين عمر الفاروق فارق الفرق مؤيد دين الحق
وامير المؤمنين عثمان جامع الآيات سباق الأتات و امير المؤمنين علي المرتضى صاحب السيف المنضوي
المعزدين في اللولايه والقنوه واربابها المشرف بقوله عليه السلام انما مدينة العلم وعلى بابها
وعلى شبل اندامه سلب على غير السالكه سبطي قائم الرسل الحسن والحسين وعلى عمه عمتها
جيم طال الرضوان وعلى له ودونه وزرية الظاهرين مانعا قبل اللوان ايها الناس يا اباكم
لا اباكم اياكم واخوانكم فان شيم الدنيا صار غنارا احوى لكم اقوالكم احوى لكم افعالكم اقول
صاتم تعبون لم جيل ولا تجرون وتعمرون الديار وفي تيار الشهوات تعمرون والى كم تميلون
لا الباطل وانتم لا تجعله تموتون اما ظنتم من الراب والى الراب ميصير مثل يدق الموت
عنكم من ملك او اليق او نصير ابن الملوك ودولتهم والباطل وصولتهم واربابها
وبطنتهم الكاسرة وابن العياصرة واما الكاسرة وابن الكواسرة ونفوسهم الراعية فواحرنا
اذ لم ينفع بقايتهم تلك اجولهم الزولم والخراب والذفاكس فكم جمعوا ما وا عجبنا لما لم يرفع لغواتهم
فك الرماح الشوارع والقواصب القواصب والعوامل اللواجم فكم رفقا استبدوا القصور
بالقبور والشروة بالنبور والوفور بالفتور والسيف بالحيث والينيل بالويل وللارب
بالحرب والمال والتراث بالتهيب الرثبات والوفاء بالوفات والدعاة بالنجاة
واللدراي بالمراد والعدو بالثرائ والنجيب النباب الاكفان وكل من عليها قال
رحم الله يا اهل العوز ولا يغرنكم بابل العوز ان لم تتعظوا يموت جليكم او اليق
واخوانكم وجيرانكم فلما تتعظون بوفات ملككم وسلطانكم ابن سلطان بلاد
اين برمان امير المؤمنين ابن حركان كيد السيف ياسا ابن حركان كعد الرح يسا
عازان اين واين الملك الدول واين فاعدا قد شادا بالابل واين طلعتها اللعاب
واين باثره العقاب والاسل لم تحس اليوم في دست السر فمثل عن السرور له في ملكه سفل
الم مصطادة تفر حارحة ام نام حتى دن الاصال والطفل ام لا تحل بيلغان وكاس طلي
وطاخرته اذن حردوسا الكليل لا فذلك تشكيل ومخرقة فالحال دلي على ان جانه الاجل
من على عادل الوقت ذاك الى كسر عيشه قد يما النجل اذا ما

العالم
الذي يطبع الدين
الذي داور القلوب
عريف قدر طال
ورضوان على زولج
صديق الرجمان
وامير المؤمنين
المعزدين في اللولايه
وعلى شبل اندامه
جيم طال الرضوان
لا اباكم اياكم
صاتم تعبون لم
لا الباطل وانتم
عنكم من ملك
وبطنتهم الكاسرة
اذ لم ينفع بقايتهم
فك الرماح الشوارع
بالقبور والشروة
بالحرب والمال
واللدراي بالمراد
رحم الله يا اهل
واخوانكم وجيرانكم
اين برمان امير
عازان اين واين
واين باثره العقاب
الم مصطادة تفر
وطاخرته اذن حردوسا
من على عادل الوقت

فله

فله

الذي يطبع الدين
الذي داور القلوب
عريف قدر طال
ورضوان على زولج
صديق الرجمان
وامير المؤمنين
المعزدين في اللولايه
وعلى شبل اندامه
جيم طال الرضوان
لا اباكم اياكم
صاتم تعبون لم
لا الباطل وانتم
عنكم من ملك
وبطنتهم الكاسرة
اذ لم ينفع بقايتهم
فك الرماح الشوارع
بالقبور والشروة
بالحرب والمال
واللدراي بالمراد
رحم الله يا اهل
واخوانكم وجيرانكم
اين برمان امير
عازان اين واين
واين باثره العقاب
الم مصطادة تفر
وطاخرته اذن حردوسا
من على عادل الوقت

فله من موسى انا ر غير مطوس ومقبور عدله في الدهر مشهور ومحمد دفن الظلم في ضريح العدم الى يوم النشور
فالملك عز عدله المشهور في جبل والظلم من باسه المشهور في كفن بالاس كان في دكته المطروح اليه
واليوم صار عينا بعد امس مدفون في الرجل والرسم عمد في قوام سيره على ما كتبت في الجوزا وما دم
انظروا قوام غشه على ابدى الحمله فوق ساهرة الجراء لو كان قبل هذا من الكنوز والخراب ان ذوق كلون
والامل باين اجدر بلا صفة جدران المعابر خروجه نحو باجر واجر ايض الخلفين حمله
ابن الذمار خروجه المله نحي بواردا وخطب مصلح ابن حجاب اخافه في الخطب في احوال حجاب
وكن حكر الله الذي جعلكم ظالمين الارض ورفح بعضكم في بعض كشف غمار الغوم وكس ديار الموم وطى
ظلمة الليل البهيم واروى بالنمير اكمال العطاش البهيم اضلنا بعد البكار كاروف يوجد قطار الرام
ونور صدونا بانوار البهية كائنات تبشيرة الصبح بعد الظلام جبر كسر عز العليست في الالف انار الله
برانه بوجود الدولة الزهراء التي كانت ليدانه سلطنة اعني زين سرب السلطنة الفارسية برو عراضه وربط
شمل الملك للموروث باواضه فانه صنوف الروضه الحانية كانه هو ويصل كالمشرق في الاصل غاراه
سبح سواق الملك وهو له ايم ويصبوا اليه التاج وهو له اخ سيق لعهد سلطنة الذي ولي ولي
وباسه لاعتة العدو ان عن العالمين صرف اول خمس طلعت على افاق الملك المالك مطلوعا خراسان
لكن يستضي به العالمون بانوار العدل واللاحان بنسبت وجه الاناير عز الابهاج لشره سبه
وادوق اعواد المنابر من فوايح الاعدية لم ينف لجه ورسمه اللهم سيد قواعد الدين الى يوم الدين وايد
معاقد السلام الى يوم القيامة بيغا رالحان بن الحان سلطان ملاطين الزمان الحاقا للاعظم
شاهنشاه العالم الاسكندر الثاني في ابائه عيشيد العهد في بطانته محمود النور وان في شمول عدله
طلق الحاتم في طي النسيان بوفور بدله ظل الله في سبط الارض القايح باعيا النفل والنفس اعظم
قداني بده طن اللهم انظر طواع جيشه ونظر واقع عيشه وعند باب ملكته الزاهره ووطد خيام
دولة الفاهرة واضط حوزة للملين بمن حمايته وارفع الوبه الدين ما ارتفاع رايته ما اطيا لفر
دايرة ماله فصل تعقيب ذكر سنته الى ولني تجد لسنة الله تبدلا مفتقر انت كه احوال
ابن جاني بوسنة رموض الغلاب باشد ومقدرات عمال وجوده عينه در حد وانقلاب حاديات
سعر اخروا شرمه جاريان على ماث ولا حلة تعني ولا حذر كسبان امتصاص حوط وواردا
نفع وفر بروفن فسوف ياتي بما لا يامل العذر بمشيت بالث من منوطه انما استجاب واستجاب
ان بشره قدرتي ونه در دفاع انا وامتياغ ازان فكره امكنني اتساق واطراد ابن كلمات مني اذ انت

الذي يطبع الدين
الذي داور القلوب
عريف قدر طال
ورضوان على زولج
صديق الرجمان
وامير المؤمنين
المعزدين في اللولايه
وعلى شبل اندامه
جيم طال الرضوان
لا اباكم اياكم
صاتم تعبون لم
لا الباطل وانتم
عنكم من ملك
وبطنتهم الكاسرة
اذ لم ينفع بقايتهم
فك الرماح الشوارع
بالقبور والشروة
بالحرب والمال
واللدراي بالمراد
رحم الله يا اهل
واخوانكم وجيرانكم
اين برمان امير
عازان اين واين
واين باثره العقاب
الم مصطادة تفر
وطاخرته اذن حردوسا
من على عادل الوقت

الذي يطبع الدين

فله

دکتر داغ اندک بکر و صدای ام

بجای

در دوازده
انداز

از این که در این کتاب
در این کتاب

بدرستی

چون قضا عطف ضعف و کشند اد مرض پادشاه اسلام عازان محمد اناراده بر نامه در جوانان شایع شد بر قداق
دارون اختر بواسطه سوائف افعال دفع و سوابق افعال بلیغ خویش از حضرت شزاده جهان
سلانه ظل الله فی الارض ان جرت . لدرکه عبدالسلاطین بخجوه . بجانب بود و از منج اظافر منجانب الیس
بیتین و سوائس شناسی و سلطان فلان در کتبه دماغ آکنده بیکر اهدار سوطیات و عود انداخت که اگر
حالت بالکناه واقع کرد و وقتی را که روی آن در آینه افکان بخواب نخوابت دید آنها ز کند و مکتب سابقتی
که نیز آن بر کتبه خود زده بودند اجازت نماید و الا فونک با حکم الهی صبی و ذوا کدانه غنی بالا فونک
در یو در اغلو طه نشانی ملوای عشیت طویان دست آموز اساس کفران سازد برین اندیشه ذم فاکت
و ختم عاقبت یامات پنجیک موضع بموضع الاغ ازین سر بهفت رسانند و طاسوس نه ناموس بر کاکت
و کوش بر دروازه اطراف نهال و چشم بر ظلم دروازه انتظار نشانند و با او آرد هزار و صد بموکرات ایمان
و موافق محمود مظهرت فرود و زبان جوج و اختر ندای ازین کار بر نماید تو با این کار زبانی
در میدک **س** بعد و ضوح ای تریون شمه . و لکن عقد بر سرین بفتح . چون علم داران تقدیر
علم دولت ولایه بالکناه رکی جهان وضع بزبان که با جهان با کد طرا از کسوت طفو بال بر قبه جوج اعلی
او کشتم بودند و نوبتینان قضا فونت جهان نداری او که پیش سفید مهره قدش زبون نراست از بانک پشه
دیده که بخوبی پر پشت شیر کردن فو کوفته در طالت ناگزیر الهی مفعورا سمعک ترخان از جمله خواص
سویج نوبین در اردو بود و بعضی شهادت کار بست و پای غمیت بر کب مسارت بگردانید و عود
ملوات را **س** مثل ظهر الجن متصل . مثل بطن الجن قرد دما . بچو افریبون نامون گذار
می نمود و با کردار نشیب و فواز و درشت و نرم رایگی می نمود . چون این کار نازکی داشت تارکی در تن
بارکی حرکت میکرد از رانندیا نیا سود . در دوازده روز بخراسان رسید شهنشام را بد و سوسنکی
ارد و نزول کرد اتفاق جاسه اخاچی و پیشوقا باه و جی انجا رسیده بودند چه حکم بر بیع شد بود
که شاهزاده جهان بانو کران اندک و بچیل بسیار . بمرکب یام مبارکت نباید و هر ندای نیز در نزد
رکاب آسمان سرعت روانه شود . باشد که بک نظراتی اناسه اقل من نظره اذ و دما . بر خوانند
در وی مبارک ای بی باز بیند **ح** توکر ایلی که من میدانمت ای جوج نگذاری . ایشان صورت حال
معلوم کرده هم انجا توقف نمودند و اسبعل استجمام و کب ناکرده روان شده چون بارود را اند
نامت امر او خواص حضرت ترغابینی که عبارت از ان توقف باشد کرده بودند چه ان نور در بار
فلک شان روان شاهزاده بساط طوس و طب بسوط بر او و هر قداق و جمع او را حکم **مصرع**

نما و لکن اختر بالا فداح مترتبه . در رخ عود معاوت زین سیر کشه از بارگاه بیرون رفته بود و

نما و لکن اختر بالا فداح مترتبه . در رخ عود معاوت زین سیر کشه از بارگاه بیرون رفته بود و

نما و لکن اختر بالا فداح مترتبه . در رخ عود معاوت زین سیر کشه از بارگاه بیرون رفته بود و

نما و لکن اختر بالا فداح مترتبه . در رخ عود معاوت زین سیر کشه از بارگاه بیرون رفته بود و

نما و لکن اختر بالا فداح مترتبه . در رخ عود معاوت زین سیر کشه از بارگاه بیرون رفته بود و

نما و لکن اختر بالا فداح مترتبه . در رخ عود معاوت زین سیر کشه از بارگاه بیرون رفته بود و

بجای امان الشیخ

نما و لکن اختر بالا فداح مترتبه . در رخ عود معاوت زین سیر کشه از بارگاه بیرون رفته بود و
مشو الی اراج مثل رخ فاعرفوا . و اراج یعنی بهم منشی الفوازم . بل اوز با بود که بطع بشرط افشا
نشاط تمام و کسکرات می فرموده مرکز . بیان خاص و صول اسمعبل و قوت او در موقف استبدان انوار
سند خابنت میکند عالی بدخل او اشارت رفت پیش از زمین فرسای کرد اینده قصه و ارفه
تقریر کرد و تبنت دولت را فم قال بر صغی قال . تحریر صیر مبارک که مظهر کل الیسیاست نفاذ عودیت
پادشاه که بجهول غیزت مایون بود بجای آورد . و نه توقف از فرار تحت و بسته و تر عن رکوب
مرکب اثر حرکت کرد . و باستخار و استعداد لکر فرمان جهان بطع داد . **تالک** **تالک** **تالک**
را اسل العقل مغافضه الفرصه عند امکانها . و الا نراف عال کسبیل الیه . باول خاص مرکز بسیار است
و الا فونک که از وجود او قاصر نظر ان در جالی بودند کسب آنک خوشه و از سر کشی نکند در بیان زرا
زرع حیات او را بدر و قند . و صیف جوانی را بد رو در سخن سلطان محمود غزنه که در پی برادر خود
سعود گفته بود راست آمد **س** کردم و بخش تا بسیار آمد دهر . او در زمین گرفت و من روی زمین
و الحاکمه وقت فی بینه الرابع والعشرون من سوالی سنه ثلث و سبعه مائه شاهزاده در ان شب مار تیره تر از سر
نورسیدگان خط جوا شد . پریش باره کوه تحمل با نکر در سلاح مقربیل بلباس **س** و اسرائیل بقیلم باکم
ایستاد سویج نوبین . ملاحظه بیک فرمود که مدیبت نامیور فراست . انسه ذلک لایات لغوسین
در غه غور هر قداق و در قفاق او انار سوره الا عقالی مبدیدم . و ثوران مال افاسکی در خارج
ایشان می شناخت و در سیاق اقوال و استدلال **ب** . و لغو فهم فی طین القول . میگرد و خست
مع نوم طبیعت معلوم رای ش شناسی بود **س** قلوب کاشمال اجلا میدسوه . و تر کشر اندر زین
اذا اخر و اکیدا تدلی علیهم . عیلم با برار العیوب بسبب . تا چندی این سودا را بی طایل استنباط
که خانها ر شها را خود بخود مخصص کرده بودند و قرا مانی را بدان سبب کار مخصص اما چه مجازات
ان حال در تعاب نواری ستور داشتیم چه نه هر نفسی بخود خوان امر را باشد و نه هزارا پشه صد فی
ستودع کوهر شاه و از اندیشه افقاد که در اشارت صحر و سکر از شاق قولاً و فعلاً . نکته صادر شدی
و او بر سر این سر ایر و خوف یا فنی . در مکان مگر هر تیر تدبیر که از مغوق بلیغ بکشی تا سخن
بر هدف مراد روی . هر تیغ اندیک که از بنام انتقام اختی چون برفی نه حجاب رفتی پس
هم نفس خویش حامل اعبار ان امانت که **ل** انا عرضنا الامانه علی السموات و الارض و الجبال
فابین ان یحملنها **آیه** . بیان ان میکند ندیم . اکنون بسجده کار می باید بود و بیخ فرسید

الوکیل

کاشی

بجوت

کلمه

احادیث
الکادیر
ملق
۹۹

روی زمین را از تنگ بپایه گران او تنگ فارغ کرد ایند ایشان را نومی بند که بر خاک نهاد. گفته اند که
 این باک شاه جویند که معیاس مقادیر قدر و اسطراب ابرار عیب است بدستکالی دشمن از لوح
 چین نام نوشته بخواند. و دل نگرانی دوست درطن ضمیر نامعین و ما خوانده بدانند و سرگذشت امروز از دیده
 دی ناکفته بشنود پیش نهاد استقبال از روزنامه حال ناکشوده بنماید که حکم بر بیخ شود هم اشک
 تراکم ظلام میان ابواب و اجسام و محظ نظر بینندگان ایام جایی نامست او را چون خیال معشوقان
 در خواب بر سر تاخن بریم و مانند در بران بر بسته بدیدر بندگان بسیاریم شاه زاده از جند فرمود
 در جوار اردو جواز لشکر بچین هنگامی موجب تفرقه خواهر با شد امشب مناجح ارجا و طاری اکارا
 محفوظ باید داشت و نگر بچین مستعد و بیدار بوده تا جوی برقی موق روز خورشید رخ انکار می شود
 و غلام شب قری طره با روی بی رقی ظلام کرده از سر بصره صافی و نغمه صافی و منها می باوخ
 و بنتی را سح این غمیت را با مضامون داریم بر حسب فرموده شاه که عین جواب و یا و رکت
 و نظیر سر کنون بود بل داغچه و فار مال و نیم اقبال او بپای دولت و بعدی خطار ارباب تعالی
 کاقلت **سحر** و قاف اچکل مالا تدا ال یرزی و ان ال رای بالرمال کاف و نگر بچین خود
 با بیخ کتاره در قش ساکن شدند تا **سحر** فائده جتر طالع شاه خود شد طلوع از ناکاه
 مردانی عازم بارگاه کیوان رفعت عرش شگوه شد چون نزدیک اردو رسیدن کر پوشیده دید
 بروی پوشیده نماند که سری بیدار شد بدست بد کانی عیان غمان مراکت الخنج خود پیچید
 پادشاه زاده و لشکر و اقب مشاهد بودند ابلج را فرمود فرستادن که خبر واقعه شهنشا عالی
 غارتان رسیده است حاضر کرده تا رسوم عزار اقامت کنیم چون بخت یا در نبود و بجز زنگار
 بارودان حکایت باور نداشت و سر در مها بد خلافت نهاد بیای ابا راه مرد سپردن گرفت
 جانی نیز حالی انجالی توقف رسیده بود از حکم شاهرا و پیش او رفت و در مبادی ملاقات
 بر رسم مغول غریب نژد و نیاحت با مع ساکنان مواعع علوی رسانید و انت که **مصراع**
 وان العول ما قانت به دارم که چه بخواست که کار خودا دی در با فنی اما بخلاف ارادت امروز
 دیگر یافت و در ذات جهان رخ خود بود که بیغام بهر فرستاد که اگر الهن و بیسافا فرما بد که طاعت
 ابغار زانی دارد و سطر زلات و عزات این کسه را بک صغ و اقلکت حک کند ترک مدارت کرم
 و بصوب حضرت بنا ورت نامیم و ما والی جان از ایلک شهرستان غالب معزول نکرده در کوچ دادن
 بندگان **سحر** کوی در میان جان بدم جان کر وار در میان بدم شاه لوی بعضی بوق مشهور است

بسیار

بسیار

الاشیاء الخیالیه
الروح من الخیالیه والشاطیه

مشهور است آنکه **سحر** اول استغفر لکم سبعین مرة و فرمود اگر آید و اگر نیاید جواز نامه عفو
 خواهد یافت که بار اچقت که **سحر** قناره ابقی الخیر و انفی للشر از وجود ان کذاب انبیر جز شر و وجود خواهد آمد
 و لیکن تا پاره این شر بر در حضرت باری تعالی اعظم قربات است **وقال** **سحر** علیه السلام
 دغ ما یرتک الی الایرتک عواصر صر صورت قمر اعاصیر خذلان در دیدن تخت عدا مد ابر
 ریخت چون موج طوفان خیم از حقیض سگ باوج سگ رسیده بود افتخار گشت کنگان شرک را
 آیت **سحر** الی لعل بعضی من الماء بر خواند یعنی از خیمه تپاه بناه با کوه داد با کوه تخت بارک
 فضا روشن چه سود کند و با نرندی طالع سر بلندی کوه کجا فایده دهد و چون صیاد قضا که بی دانه در بیدار
سحر یصل علیهم من سکان غصه **سحر** صید مطلوب کند و دم **سحر** و دام له نصب الشباک فی الوردی
 کسریده باشد طوفان و خنی مفید موجب استحکام با کرد **مصراع** فی حادثات الدهر با یعنی عن اچکل
 رایت سلطانی بر عقب بنه شیطانی که در تپه هیوان بودند خوشاپین از قفار هیوان و شهاب از شنه
 هیوان روان شد ان خاک را کرد ادبار برهوه روزگار گشته بود بر شمال بالا سر زده بای کر بیدار
 و با اسامی کرد عالی **سحر** برود و طرفی صری الیمع ساجا ترقی نوادا بالخوا ومصا با
 این نطق اولان تقدیر راه چهار حد حیوة بر وجود مردود او کسود و دگشته بودند کوه نیز مکر معانز بسته
 جوارند و با نظریه مطرف شد و راه زر و کوی دیگر گرفت و غل و ادمضابق و معاطف و معاهد و صفا
 خیالی می بود و کسب از روز برین سوال بود و لشکر بان از مسارعت بر عقبه هیچ نیاسودند چنی بردان
 ازیم جوی و فوجی از حتم جا کتیر جوانان جو بای نام اصحاب حراب و مردان میدان و اهل چوکان و جوانان
 در حال قتال و انزال یعنی مطاردت و عانت و مبارزت را در پیش اقبال انان راه افتادگان هیچ طاعت
 و بنا لکان مسلک طحان **کالدی** استهوتة الشیاطین فی الارض حیران خبر برسان بودند او را با ایمان
 انجوان در دامن کومی یافتند و امن دولت از دست اختیار رفته و اجل بخون او کسین بر زده و سر لوب
 از چسبیدن آوردند سر هذ طلعت او چون صورت نویدی معقوت بود او را سخا به از زونک در بر کشند
 و نه تضیق وندی شیب آورد ازین مقام تا مکر زایت نعت نکا و یک منزل مسافت بود چون آیت
 و اقلوم حبت ثقتونم **سحر** نشوده بودند اسمعیل حضرت شافت و کشتن او را اجازت خواست و زمان
 شد که بدست خود آن کرک سیرت را چون کیش اسمعیل حضرت شاه زلو و اثنائی **سحر** و قدینا به بیخ عظیم
 س زدها گاه تیغ زد و کار کرد نیامد سر مذاق بچمان استاه پشت خیمه و دست کشیده کردن راست
 بداشت یعنی زود تر با و سر از دوش وجود آید و عده امارت از کردن بند زده و روزگار می گفت

ایضا کرده بر
الکوه تعالی

صعصع
لرمان نگر در عقب دشمن او

صعصع
دیگر و خایسان

از دالو نام

از کوه انوشیروان
و در کوه...

اگر شش این در بندگی شاه پست عبودیت را خداده بودی و کردن انقباض راست داشته او در بر استی
بیش تیغ جنده پست خنجر بدین خم و راست بودی نامی احوال تیغ را چون قلم منشی را اندوخت قطعی او ظاهر
کرد ایند استلا مسعود زر که کز آن او را از باقوت مداب او دواج که خلیط اطاط کینه و کینود و مرفوح بود
مخود و حقود بود عقی مبلع است **ع** و اینچنین لعل معتدل باقی آن کردن است **ع** سر او را از قدس ارا
و حقیقت بهتر از این عذر مشنومات افعال و مومات احوال او نتوان خواست **ع** سر دشمنان تو استغفر الله
که خود دشمنان ترا سر نباشد سخن بر سر دشمنت قطع کردم **ع** که مقطع این جای خوشتر نباشد **ع** حبه
او را بر قران که انداخته نامامت رابل و فارس پول و ارد روی بگردد و صورت **ع** خایات **ع** خویسم علی بوم
معا به کشت **ع** عر پلست و رخنه سر حاد نه سیل بل شکن **ع** کوشن که با رسیدگی سیل از بی رخنه پلست
پس سر او را بندگی شاه مراده بردند **ع** سر پر غبار رخ بادا دیامیدان شاه **ع** خویسم علی بوم
کلم رفت تا سر او برادران او را که صنوبره ملعونه بودند بزور الا خورد با پسران بنده کاتب ملک و عرب و رضای که
از قبل پدر فرقت میراث بردند بحد شمشیر یا ساجد خایت عصیان زدند **ع** و مغزوب بیفاده مخرج **ع** حله
و پورت را با مرچه بود و هر که بود غارت کردند و نیت کرد ایند **ع** سر کان لم یکن **ع** لایوی **ع** و لایوی **ع** حله
سکزی نایت و ارمی بلا و ادا وای و شاکر را با پسر عشار و قوم **ع** انهم کانوا قوم سوفی **ع** حله
ع سر بنو العذر هما قتل التیج عنهم **ع** ادراک و میضا جلد و سر با **ع** شرب عقاب **ع** حله **ع** حله
شاه صورت **ع** سر قد استعلت کالایف للقطع حرف **ع** من نزل بها الجح و البرقع **ع** حله **ع** حله
فیه و اذا حضر للعدای فالایامه بالید یکفیه **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
للمون حله فاطمة و یدعو الی التفریق **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
و النقص **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
بکر من الدم لایحیا **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
علی المرات **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
ع حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
نامیک من با ترا و هارم ذکر **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
ع حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
کوی جمع چتر ارواح آمد **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
کرچسبم نام بود نبود اسلیم **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله

سیغیه
کامله

صفت
صفت

از کوه انوشیروان
و در کوه...

پسری خود جانیکر نام از وی داشت **ع** بندگی پادشاه زاده فرستاد که هر چند ازین طفل نماند گناه را و طفل یکی
و آب با تشم هم بیک می شمارد **ع** چون فرغ آن اصل و بنیچ آن نسل است **ع** اگر از پستان رخ او را شیر نیت بند
در کتا بود این نام مرد بان خاک می خواباند **ع** حاکم پادشاهت مرحمت شامل بکتابه عالک جان از طفل را
نخستند و فرمود که چون پسر است **ع** و برشت و عکالت تو منتری خواهد شد **ع** شخص او را در غونز رقیب حمایت و عابت
کرده معاف فرمودیم **ع** و هر چه بخا که شما خلق دارد از خزانه و صنایع و دو اب و مواشی از غارت و انقباض
مسلم داشت **ع** و او یسا همالی ربوة ذات قرار و معین **ع** این حکم تمامت لشکر را بشنوا ایند
و بحسن تدبیر مرد و ولد آن ملکه عاقله هم فرزند دل بند در کنار خفاوت ماند **ع** و هم مال و خواسکه از نیت و تاراج
مصون گشت **ع** خود بغایت پادشاه **ع** فرزند استنظام ریافت **ع** و رونق و حمت بر فراز زبان شکر او دیگر ذکر کرد
ولا رزق الا من نوالک محبتی **ع** و لا عر الا من عطایک موهبت **ع** او را هزار و صد و نگر می که در انعام امانت
بر مدافق بودند **ع** فجا بعد فوج **ع** کاخدار الفطار من الاوج **ع** روی بقبله اطاص می آوردند **ع** در مامن عواطف
نه در ریخ و سایه حرمت فیاض سلطان **ع** کاخدار معقل و ستون ایست **ع** در صفات احوال هر یک غلام تجا و ز
و اعاض سطور یافت مسطود میشت **ع** پس ملک خراسان که در دمان مالک جهان هو توغلا بکویه الال
الحمام **ع** و لایسته عیشین السنان **ع** لا زالت المنا با فی انا لیدر تکفیرنا بها **ع** و انخطب فی دور السور و یکسر با بها
ع حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
و الکفاح **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
و عبرستان ایالت **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
بر فر نوشین روان عدل آرای **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
الکبد کامکاری بسطام **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
ع حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
و و فور رصفت **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
و دانشمند و محمد نوحانی و تالی بوقا **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
و تدعی که تیغ از ذوق چون نیره یا زنده در برزه **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
بیکسته چون کان در شے باشند از منابع تیغ سپرد **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
بهم نزنند متاعب عین مایع تصور کنند **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله
حسان دلکش یک ن دانند **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله **ع** حله

صفت
صفت

صفت
صفت

صفت
صفت

صفت
صفت

صفت
صفت

صفت
صفت

صفت
صفت

در شوم تهنیت ^{فیلیها} ^{الانبا} ایام انک مالک الدین و طوع و اذکار بزرگان صدق طوبی اقامت
 میکرد و بر موافقت ایشان ذات مکنات استقامت ایام سهاون را میگفتند حق جل و علاذات
 میون عصر پادشاه عادل معتقد ملک بخش جهانیکه ^{سهر} آیت ناید حق و صورت امن و امان نص کتاب طهر
 هدی از انسان که لطف بخش و نور بخش و سبب اخضر از بدکار است سایبان ابد پیوند بنوید را
 جانسان در حسن جایب و کنت رعایت محفوظ و محی دارا داد و اقبال جان که محیط پیرامن مرکز
 کرده کرد عتبه خایب او دو ان و کردون گسترد چون خط مستقیم که سر از سمت نقطه نکره اندا و او
 او را نایب و سکان اقطار افاق چون مدار ما بین القطبین منطقه بندگی بسته مطوع و بخت تالی
 بر عتیب مقدم باشد بر بی ارادت روان و سعادت چون عرض لازم که بوجه قیام بود بر استان طاربت
 قیام نمانده و نهرت مانده بیولی که از روم صورت منفک نماید از بجز خورشید بیکر انگال پاینده
 اما سنی دو جهانی چون ایجاب ضروری الوجود و سلب ضروری العدم صادق و دو داعی سلطنت در اثنای مطالب
 کلی چون شکل اولی کامل و موافق نبغش در اسجالی دشمن گذاری بر اقبال ایشان چون علت باقی بر فاعلی
 مقدم و طلیعه ظهور از طلوع در پیش چون علت هودی از غاسی مکره موانی را اسباب خوش دل علی الوجود
 چون فیض علت اولی سنی پایان و دشمن را مدرت و امکان چون تحصیل تسخیر نایبوسان و دعای دولت
 روز افزون در اضافت قضا یا چون اولیات واجب العیول با ^{سهر} هر دعا کان بخت نوز سده دل من
 کرده با ارذل و جان روح الامین امینش ^{سهر} دوری دیگر که درین طنت منگنای آبی رنگ دست قدرت له
 ید اند فوق ابدیهم ^{سهر} بهابون صبح میر جا یه شب تیره را نیست و منجم قدر اسطرلاب اقیان را ای انواع
 طالع دولت برداشت و در طریقه منگبوسے ^{سهر} میندگان را اخوان لایبونی نور سلب که در انش خوانند
 جلوه دادند خورشید افز بر دست جهان نداری که پاینده باک بیغروزی پای نهد چون مجلسی که زال کونتر
 حرم جام سابقانش ریند ^{سهر} و عذوق فرودس خاک نشین استنانش و جلال خود جو رکش باز دبر انش
 و طونے ^{سهر} ای کاش ندای سرفردت سندی ^{سهر} خوان صنوبر قانش زینت انتقام گرفت
 و اسباب انش و مرت چون موجات دولت و دو داعی سلطنت فورم یافت تا ننگ سعادت از قول
 ابن المعشر نزار ^{سهر} ایام بقای التیوم بتو و اکاشنا ^{سهر} با بری و روح فی الکوکس معتقد ^{سهر} در کون
 اهل بخش داد یعنی ^{سهر} یا قوت بلور حقه پیش آر ^{سهر} فورشید هوان تعاب درده ^{سهر} آن خون سبوس از خم جم
 چون پنج فراسیاب درده ^{سهر} بقاعده در داد و سندی ^{سهر} روح تریج من الاخوان و الکرب ^{سهر} انصاف از
 زمانه جانی و داد عینش از می صافی ^{سهر} مستند و می دادند ^{سهر} بعد از سه روز که عینش و سبور یعنی ^{سهر} مستند

دست

شکل نامه

عینش و سبور یعنی بنهائت کشید و امر امینی مصالح ملک بر دیگر امور مقدم نمود و اسباب طایبی و مناسبت
 از روی بساط مجلس چون مهره زرد بر چندند و وقت بر سخن مهمات موقوف گشت با اول شغال
 برینج یعنی حکم کلی رفت در عظیم او امر شرح محذی و تقدیم لوازم دین احمدی و التزم طرازی در جرد اسلام
 و اعتنای بیان طلال و حرام و الا جناب عن مللوه الملاهی و المناسی ^{سهر} وان کان للمعوس جمع المانی
 حتی عدا الدین من بعد العیوس ^{سهر} جلدان بر فل من نغاری فی صل ^{سهر} و باز زمان قضا امکان داد
 احکام و یاس با افای نیگوی او که تفصیل جزئیات و کلیات آن در موضع خود مذکور است ^{سهر} استخف
 و صحت تسخیر مصون باشد و از طواریق معارضات محزون ^{سهر} مهابنا ترا بوفور عدل و شمول ارفق و برده
 و نصف و بنوید رقت و شفقت فرده داد ^{سهر} قلعش ^{سهر} نونین را بقاعده منصب بیکری در زانی فروده
 و مکتوبات بال نام مقدم داشت ^{سهر} و جوان و بولاد و سنج و حسین و ایسن فلع نونین را با او کبریا
 و محذوم اعظم صاحب تران ^{سهر} اندر ملک جهان کشید الدینا و الدین ^{سهر} قوم طلع رایه در طایبه
 یعنی الظلام انارة این دکایه ^{سهر} و اذا انتفی سیف العزبه ^{سهر} قنعنا اضحی الصقیل شجذ آبضایه ^{سهر} و اذاری مهمللا عده
 جلت سبها ^{سهر} بجایه ^{سهر} فائس دون ^{سهر} روا به ^{سهر} و انیس دون ^{سهر} مفا به ^{سهر} و البی دون ^{سهر} عطایه ^{سهر} بقاعده ملک فاعلی
 و مدار در سلطنت ^{سهر} و شیر و ورید حضرت قضا او فرزند و از کمال کار دانی و کار کشناسی که تفسیر و تکرار
 بنها و سحر کم بنها است ^{سهر} رتبت کار و زمانی ^{سهر} و زمان روایی که نتیجه کال کت علی نواند بود ^{سهر} بر شله کار
 او را مسلم اند و در ای عیب های اصابت زاری او دستور طر مشککات ابودو فانون کشف مهمات احوال
 و کارنامه زینب مهمات ^{سهر} ملک سلطان عالم اعلی الله شانه گشت ^{سهر} و وزارت و حاجب دیوانی حکم آن که
^{سهر} ام الوزاره جنة الولد ^{سهر} لکن بمنگ لم تکمل ولم تلید ^{سهر} بر وار محذوم جهانان سفدر آسمان وزارت
 خورشید افاق جهان جلالت ^{سهر} جان غالب دولت ^{سهر} انسان العین بخش ^{سهر} و بزرگیوان جاه ملک آن ای ^{سهر}
 مایون ذات بیون غرض طاهر اصل راکی فرغ ^{سهر} محمد طوق جدر دل سلیمان قدر اصف رای ^{سهر} سعد کوی الدینا
 والدین را مسلم و مفر فرموده ^{سهر} و مکتب و مکانت او ^{سهر} در حضرت خایبت از آنچه بود بر تر شد و اصدونه
 بکنایه و شهامت ذاتی او در روزگار ^{سهر} از علم منصورش مشهور تر آمد صفت مناقب او ^{سهر} و شهاب شهد العود
 و الفضل ما شهدت به الا عذار ^{سهر} از املات غنس با طفه کسبه ^{سهر} زبان جهانان شده مجین دیگر امر اهری
 راه و یوسون و منصب محمود حوالت فرموده ^{سهر} بی نهایت بر حسب مقدار و پایه نوازش پادشاهان
 رفت و تو احمی الماک ^{سهر} بسجور در بسط ملک ^{سهر} انما امانه در ادب طه ^{سهر} داستان خسرو جانشین حسین
 کرده و چون سال از بنده گذشته ^{سهر} و غل و نصب حکام اطراف مستوعب انتقاص اموال و سلب انتقاص احوال
 میبود

بر اورد

بیکار بیک

رشته کاره

بفضلها

و کلمه تا امر او با ستافان و ملوک انجا ملک که یاس بر اهل راج و خوف بر جا غالب دانستند
تعاقد بنا بر اشغال خود بکشند و برقرار است و امور معتقد را مؤمنین بدین موجب نهامت ساگر عواطف عام
و اما شرافت در بیخ باز سرکار معاودت کردند **سعر** فالنصف مظلوم و او من خایف و شسته و
پس موجودات خزان قلوب و غیره با دیگر خلها که از اطراف رسیده بودند بدست زربار که **سعر**
کتبیل افواه و اخلاق نایل و مهتره هندی و جو پنهان دایم سال است بران سوال که تراکم سحاب
از دریا استمداد بخا کند باز بیک دفعه بتقاط قطرات بر اقطار و برار افشاند بر خواتین و احوا
و اضافت نکران در بران داشت **سعر** شبیه لنگ بالا مطار غادیه بود و لنگ ناز مانه المطر
و چون آبش آب عتبت و در دار بر حجت اصل بیت منظوم بود و از مزب نیکین قلب المواله
حب ابنی دانه و حوتی رصفی رخسار زما بر کله طینه نوید و نبات رسالت محمد عربی صلی الله
علیه و علی له وسلم و علی قلی الله رضی الله عنه و ارضاه در سه سطر متوازی امعاض منکافی اجرا
نقش کردند و در ساری ساریات ایتمه انی عنی باربعه اسرار کل محمد و باربعه اسرار کلمه علی و ایچنین
السیدین و جعفر و موسی و اجونی اللهم لی بر ترتیب و لغی بر امن دایره محس اضلاع مرفوم گردانید
ماک **سعر** الله تعالی محمد رسول الله و الدین معه اسرار علی الکفار رخسار بینهم بریم
کتابت بخدا و یکتون فضلا **سعر** نوشتند و این خود دایره بود از غایبه بر صحنه حال ماه رخسار با یکدی
صن اقران بر کتبه عارض دللای و وقوف ممالک در نظر امیر قتلخ قیا و بهار الدین یعقوب
کرد و حجت مستکه بر موجب شرط و اتفاقا جقوق آن بحرف رسیده و عذر و فرغ که بگفت
حکم شرع و مقرران از قدیم باز خود را تصرف میکردند و از انگاه و مصور علاوه
نور می شد و بیکبار رفع گشت و اگر ازین شرایط یکی در موصی اسما اند و وقوف را اول
اوقاف حاصل نکرده اند یا در تدارک ظلها معلوم بوقف جایز شمرند شمارند در اوقاف
بهنگام موقف خیرا که در نظر بایشان که رشاد و صلاح بندگان بتوقف و توفیق اوست
واقف مقام جلالت و تقصیر شوند **سعر** کوفه البعیر بین الورد و العمد و در دنیا بلامت ایمان
سزاوار آید **سعر** الله و وقف علی ایام ملک لاذ و قاین اراط فی الا و قاف تخلید پس سوا
معوی حسام الدین مجیری و قاض بن سکری را بسور خایشی فرموده بحسب زرک ایچنین سلطان
مردن و ستاره و بر خط آنک از مصر بر نیان برادر سوخ بومین و دیگر او را انجمله گشتند و اسماک مصر را
بالهام الی از زبان فضا رشاشناس در خلم آید تا او روزگارشاری و تقایق اتفاق اقاله بود خارا

جور لنگ

اجرای امر اولی

ایکدی

تاریخ
ایران
تاریخ

و بعد قضا و الله سبب آن تخریص طایفه بوده و بنا بعد تیغ قید و مجامعت مسلول نخواهد گشت و رقصیت
نشاهی کل و تنوعی هلی جلی که در دین حاکمست از با بنین طریقه انکاد و اعتقاد سلوک خواهد بود و راه ریل
و تجارت شده و ماده استظهار اما در جانک طرفین **سعر** فلکم روس اموالکم لا تظلمون ولا تظلمون
کار بندند و تجازان در کنت امن و و انت اند شد کنند آن فی الصلح خیر الاجال و ترند ارجان و کمال مال
و تشر الام حوال و اگر بنا بر این نصاب در کوش قبول ایشان جایگزین باشد بنشیند **سعر** البیض بنشیند
و البیض اصدق تولد جنتا فالما و چون راجی سلطان که این پرتو نمای نور ربانی بود مصور داشت در دار
ملک بواسطه ابلیغایشها و متواتر تنقیصی جاش راه بانست و حقوق سخنان ضایع مانده و دست
تذکیه بر بلخ فرمود که در هر یکی نسبت مستطعات تدارک گشته و در از آن غلبه بسع و دست دهنده و غایبه
بخس و تقصیر و نقص و تقصیر و عین و غیورین عدلت نگیز و تسخیر بر مواجره و کما حر و ارته من قبل از میان بردار
و بشارت اما لم یوفیم بنبیهم **سعر** بسع سکاگان اطراف برسانند **سعر** بده که و یکی رخنی داد **سعر** میان کیا
کردی در می سیم سخن **سعر** چام ملک ترا بچونج زبانت **فصل** وصف لاق صوغان
چون ضمیر ایش اسلام از سفید با ساه کل و تقیید اهد ابد ملک و اغتیاقت بوقت آنک از تا نیردم سر می سردی
سعر نقیض اش و محبت خاک توام **سعر** سزوده قوه عین و سبیل صم صلاب روان جسم لطافت سر طراوت
فولم روح طبیعی مزاج با دانه ناب **سعر** مدها جوده **سعر** مده ماده و اصل جوده یعنی روح **سعر** سخی اول ابول نعمی
رسنه شده و در جان ایام بدین ابیات از کفنه شاعر زبان کنان **سعر** سرای پرده زنت کشید سب و ترخ
بر بطل رطقت بر زد کل و غیبت دوال **سعر** کجا است آنک بندش است و مار کنگ **سعر** عدو عود و غیره جزا کفر و ضلال
بکوی تابو و زند و برقرار اند **سعر** بدان بسوزان دی را صحیفه اعمال **سعر** رایت فلور بیکر نهرت شما لارالت
نی انی نقین خافقه و السنه الایام بنیابها ناطقه **سعر** بره الا داغ در اهتر از آید و ان درستان بشکار و مرغان
انی و توغج **سعر** اشکرا نیرین بر وار **سعر** سماک محلق **سعر** از سقو با ذوج و شامین **سعر** اشتغال فرمود
طبع سلامت جوی مکیکت **سعر** بر خرو بر افروزی ملامت زردشت **سعر** بنشین و بر افکن شکم قائم برشت
و زبان ناطقه میخواند **سعر** جو مجلس یا مرد ظلم موجود کجا است **سعر** فرجام شراب و ما مورود کجا است
سند روی زمین چو دست موسی از برف **سعر** آن ماده چون آتش نرود کجا است **سعر** و رساله البلیجه کجا
گفته بارده **سعر** رجای بیخیت صنوبری **سعر** ذیبت گو سگ با علام فانه **سعر** مغمض من الغضه مناسب
وصف حال و در و مقال افاضل جهان بود **سعر** رساله البلیجه **سعر** بسم الله الرحمن الرحیم
هل انیک حدیث الغاشیه **سعر** اسرار علی وجه الارض فاشیه **سعر** و جوه یومئذ فاشیه **سعر** بل فی شایه

صحنه
الای

فردا امتیاز نیست

وصف و شایه

سحر

صفت آنست و از فراتر از عنایت و جانسند بود علی نور یافته بدم مردی بکبار خلافت آسینی ساند و چندی
خویش صدق را بجای رانکار تیره و کل افرو کرد ایند از حکم بر بیخ او او را کان حضرت روزی از من طغیانه الهام
بل کوه طفل و شبها من شبیه الفسق لا منیب الا سفار در بار غوغا بزرگ تقوی و استقامت کرد بدعاست
بر آن نجت و زامت عرض نمودمان عرضها **سحر** روشن روشن جو سخله نور. رضای جوان جو سخله نور
ظاهر و لایح شده و ترو بر مخالفان و بطلان الکا دینب اینها **ما** تنده کفر کجندی. مقول فکری کجندی
معلوم و مبتنی بکشا. لسلام سلطان عالم فرمان و نای جهان اسکندر دارا غلام مجید فرزندون فرزند لایح
و سامت السکک اعلام دوله. بر بیخ دادنا زمره مخالفان بعضی بتعین حرب الرقاب و بر فرقی بنهید
حرب الاخشاب مخصوص کرد ایندند و اعلا درجه و فرید احشام محمودان اعطمان راعلت اعلام نصرتهما
تغول عاطفت و سیور غایبی از زمانی داشت و فرمانها و بشر بدین حال فرزند فاک با نای رهالک رسول
گشت در سیاق ان اتفاق بند اولخواه که نای کشتای مجاهد و نشاط از مناسبت و جرم کردن تا خود
مخدومان عرضهاست این رساله نفع منحل بر کاهی آن احوال و کیفیت ماجری موشح با بایات بنیات
و وضع بد در محفل احطاب انشا کرده و جعلی سخن بفرمود علما عمد و سلاطین قضاة و در کار که زوایر آسمان
فضل و از اهریم بوستان علم و عقل بودند عرض رفت اینست از طباع افاضل در قبول و استنساخ حسن
و غایت ان براج نمود و حاضران در بعدین براعت این دیده و شرح فضاحت و واسطه فلابه اعجاز بدی که
لها من جلد الثرات **بخود** بکل کل طوطی منقار ارجحام از بیستی تلیق جوی کسور این با بلی
چون نقش سحر بر دل جهان با بلی **بمدادی** کسواد فاقه العواب الملک **بکلی** که
که حسن بصد بر العقول **علی** طرس کز قراق السراب **نقش** کردند امید و راست که بیامین درین مجنون
و از صدق اصلا من این کینه چون بنظر سرف کمالان میساع علیه مناسلان مشرف شود و کلفت سمعت
و زحمت از اتمت این بیت را از لغت ابو العلابر زبان را نند **سحر** ما را اینا مثالها قط لیکن
قد را اینا جیعا امثالاً **کز** آسمان اگر سخن آورد جبرئیل **من** بر چشم بدولت حاجت آسمان
در کمر عرض انگشت اعراض بر حرف این مدعی نند **و** طغیانه کوی این معانی را حل بر دعوت منشی کند
جواب حاضر بنده غایب نیست که سفند اندمال **تا** شریف **له** ولقد نزلنا علیک التوران **نزل**
و درین مدت افاضل بغاوت شاهیر فضی و معاقب خطیبا **در** بطون مصنفات و محاولات و مقامین
خطب و محاورات از کلمات نامات تصنیف و اقتباس کرده اند **و** عروس سخن را بجوهر عقد اعجاز
و دادی سپهر بدینت و معاصرت یعنی کلام قدیم **و** مصحف کریم **بر** ادرینست اگر کسی بر صفت رسالت و حکما
پرداخته

صفت آنست و از فراتر از عنایت و جانسند بود علی نور یافته بدم مردی بکبار خلافت آسینی ساند و چندی
خویش صدق را بجای رانکار تیره و کل افرو کرد ایند از حکم بر بیخ او او را کان حضرت روزی از من طغیانه الهام
بل کوه طفل و شبها من شبیه الفسق لا منیب الا سفار در بار غوغا بزرگ تقوی و استقامت کرد بدعاست
بر آن نجت و زامت عرض نمودمان عرضها **سحر** روشن روشن جو سخله نور. رضای جوان جو سخله نور
ظاهر و لایح شده و ترو بر مخالفان و بطلان الکا دینب اینها **ما** تنده کفر کجندی. مقول فکری کجندی
معلوم و مبتنی بکشا. لسلام سلطان عالم فرمان و نای جهان اسکندر دارا غلام مجید فرزندون فرزند لایح
و سامت السکک اعلام دوله. بر بیخ دادنا زمره مخالفان بعضی بتعین حرب الرقاب و بر فرقی بنهید
حرب الاخشاب مخصوص کرد ایندند و اعلا درجه و فرید احشام محمودان اعطمان راعلت اعلام نصرتهما
تغول عاطفت و سیور غایبی از زمانی داشت و فرمانها و بشر بدین حال فرزند فاک با نای رهالک رسول
گشت در سیاق ان اتفاق بند اولخواه که نای کشتای مجاهد و نشاط از مناسبت و جرم کردن تا خود
مخدومان عرضهاست این رساله نفع منحل بر کاهی آن احوال و کیفیت ماجری موشح با بایات بنیات
و وضع بد در محفل احطاب انشا کرده و جعلی سخن بفرمود علما عمد و سلاطین قضاة و در کار که زوایر آسمان
فضل و از اهریم بوستان علم و عقل بودند عرض رفت اینست از طباع افاضل در قبول و استنساخ حسن
و غایت ان براج نمود و حاضران در بعدین براعت این دیده و شرح فضاحت و واسطه فلابه اعجاز بدی که
لها من جلد الثرات **بخود** بکل کل طوطی منقار ارجحام از بیستی تلیق جوی کسور این با بلی
چون نقش سحر بر دل جهان با بلی **بمدادی** کسواد فاقه العواب الملک **بکلی** که
که حسن بصد بر العقول **علی** طرس کز قراق السراب **نقش** کردند امید و راست که بیامین درین مجنون
و از صدق اصلا من این کینه چون بنظر سرف کمالان میساع علیه مناسلان مشرف شود و کلفت سمعت
و زحمت از اتمت این بیت را از لغت ابو العلابر زبان را نند **سحر** ما را اینا مثالها قط لیکن
قد را اینا جیعا امثالاً **کز** آسمان اگر سخن آورد جبرئیل **من** بر چشم بدولت حاجت آسمان
در کمر عرض انگشت اعراض بر حرف این مدعی نند **و** طغیانه کوی این معانی را حل بر دعوت منشی کند
جواب حاضر بنده غایب نیست که سفند اندمال **تا** شریف **له** ولقد نزلنا علیک التوران **نزل**
و درین مدت افاضل بغاوت شاهیر فضی و معاقب خطیبا **در** بطون مصنفات و محاولات و مقامین
خطب و محاورات از کلمات نامات تصنیف و اقتباس کرده اند **و** عروس سخن را بجوهر عقد اعجاز
و دادی سپهر بدینت و معاصرت یعنی کلام قدیم **و** مصحف کریم **بر** ادرینست اگر کسی بر صفت رسالت و حکما
پرداخته

۷۱

صفت آنست و از فراتر از عنایت و جانسند بود علی نور یافته بدم مردی بکبار خلافت آسینی ساند و چندی
خویش صدق را بجای رانکار تیره و کل افرو کرد ایند از حکم بر بیخ او او را کان حضرت روزی از من طغیانه الهام
بل کوه طفل و شبها من شبیه الفسق لا منیب الا سفار در بار غوغا بزرگ تقوی و استقامت کرد بدعاست
بر آن نجت و زامت عرض نمودمان عرضها **سحر** روشن روشن جو سخله نور. رضای جوان جو سخله نور
ظاهر و لایح شده و ترو بر مخالفان و بطلان الکا دینب اینها **ما** تنده کفر کجندی. مقول فکری کجندی
معلوم و مبتنی بکشا. لسلام سلطان عالم فرمان و نای جهان اسکندر دارا غلام مجید فرزندون فرزند لایح
و سامت السکک اعلام دوله. بر بیخ دادنا زمره مخالفان بعضی بتعین حرب الرقاب و بر فرقی بنهید
حرب الاخشاب مخصوص کرد ایندند و اعلا درجه و فرید احشام محمودان اعطمان راعلت اعلام نصرتهما
تغول عاطفت و سیور غایبی از زمانی داشت و فرمانها و بشر بدین حال فرزند فاک با نای رهالک رسول
گشت در سیاق ان اتفاق بند اولخواه که نای کشتای مجاهد و نشاط از مناسبت و جرم کردن تا خود
مخدومان عرضهاست این رساله نفع منحل بر کاهی آن احوال و کیفیت ماجری موشح با بایات بنیات
و وضع بد در محفل احطاب انشا کرده و جعلی سخن بفرمود علما عمد و سلاطین قضاة و در کار که زوایر آسمان
فضل و از اهریم بوستان علم و عقل بودند عرض رفت اینست از طباع افاضل در قبول و استنساخ حسن
و غایت ان براج نمود و حاضران در بعدین براعت این دیده و شرح فضاحت و واسطه فلابه اعجاز بدی که
لها من جلد الثرات **بخود** بکل کل طوطی منقار ارجحام از بیستی تلیق جوی کسور این با بلی
چون نقش سحر بر دل جهان با بلی **بمدادی** کسواد فاقه العواب الملک **بکلی** که
که حسن بصد بر العقول **علی** طرس کز قراق السراب **نقش** کردند امید و راست که بیامین درین مجنون
و از صدق اصلا من این کینه چون بنظر سرف کمالان میساع علیه مناسلان مشرف شود و کلفت سمعت
و زحمت از اتمت این بیت را از لغت ابو العلابر زبان را نند **سحر** ما را اینا مثالها قط لیکن
قد را اینا جیعا امثالاً **کز** آسمان اگر سخن آورد جبرئیل **من** بر چشم بدولت حاجت آسمان
در کمر عرض انگشت اعراض بر حرف این مدعی نند **و** طغیانه کوی این معانی را حل بر دعوت منشی کند
جواب حاضر بنده غایب نیست که سفند اندمال **تا** شریف **له** ولقد نزلنا علیک التوران **نزل**
و درین مدت افاضل بغاوت شاهیر فضی و معاقب خطیبا **در** بطون مصنفات و محاولات و مقامین
خطب و محاورات از کلمات نامات تصنیف و اقتباس کرده اند **و** عروس سخن را بجوهر عقد اعجاز
و دادی سپهر بدینت و معاصرت یعنی کلام قدیم **و** مصحف کریم **بر** ادرینست اگر کسی بر صفت رسالت و حکما
پرداخته

صفت آنست و از فراتر از عنایت و جانسند بود علی نور یافته بدم مردی بکبار خلافت آسینی ساند و چندی
خویش صدق را بجای رانکار تیره و کل افرو کرد ایند از حکم بر بیخ او او را کان حضرت روزی از من طغیانه الهام
بل کوه طفل و شبها من شبیه الفسق لا منیب الا سفار در بار غوغا بزرگ تقوی و استقامت کرد بدعاست
بر آن نجت و زامت عرض نمودمان عرضها **سحر** روشن روشن جو سخله نور. رضای جوان جو سخله نور
ظاهر و لایح شده و ترو بر مخالفان و بطلان الکا دینب اینها **ما** تنده کفر کجندی. مقول فکری کجندی
معلوم و مبتنی بکشا. لسلام سلطان عالم فرمان و نای جهان اسکندر دارا غلام مجید فرزندون فرزند لایح
و سامت السکک اعلام دوله. بر بیخ دادنا زمره مخالفان بعضی بتعین حرب الرقاب و بر فرقی بنهید
حرب الاخشاب مخصوص کرد ایندند و اعلا درجه و فرید احشام محمودان اعطمان راعلت اعلام نصرتهما
تغول عاطفت و سیور غایبی از زمانی داشت و فرمانها و بشر بدین حال فرزند فاک با نای رهالک رسول
گشت در سیاق ان اتفاق بند اولخواه که نای کشتای مجاهد و نشاط از مناسبت و جرم کردن تا خود
مخدومان عرضهاست این رساله نفع منحل بر کاهی آن احوال و کیفیت ماجری موشح با بایات بنیات
و وضع بد در محفل احطاب انشا کرده و جعلی سخن بفرمود علما عمد و سلاطین قضاة و در کار که زوایر آسمان
فضل و از اهریم بوستان علم و عقل بودند عرض رفت اینست از طباع افاضل در قبول و استنساخ حسن
و غایت ان براج نمود و حاضران در بعدین براعت این دیده و شرح فضاحت و واسطه فلابه اعجاز بدی که
لها من جلد الثرات **بخود** بکل کل طوطی منقار ارجحام از بیستی تلیق جوی کسور این با بلی
چون نقش سحر بر دل جهان با بلی **بمدادی** کسواد فاقه العواب الملک **بکلی** که
که حسن بصد بر العقول **علی** طرس کز قراق السراب **نقش** کردند امید و راست که بیامین درین مجنون
و از صدق اصلا من این کینه چون بنظر سرف کمالان میساع علیه مناسلان مشرف شود و کلفت سمعت
و زحمت از اتمت این بیت را از لغت ابو العلابر زبان را نند **سحر** ما را اینا مثالها قط لیکن
قد را اینا جیعا امثالاً **کز** آسمان اگر سخن آورد جبرئیل **من** بر چشم بدولت حاجت آسمان
در کمر عرض انگشت اعراض بر حرف این مدعی نند **و** طغیانه کوی این معانی را حل بر دعوت منشی کند
جواب حاضر بنده غایب نیست که سفند اندمال **تا** شریف **له** ولقد نزلنا علیک التوران **نزل**
و درین مدت افاضل بغاوت شاهیر فضی و معاقب خطیبا **در** بطون مصنفات و محاولات و مقامین
خطب و محاورات از کلمات نامات تصنیف و اقتباس کرده اند **و** عروس سخن را بجوهر عقد اعجاز
و دادی سپهر بدینت و معاصرت یعنی کلام قدیم **و** مصحف کریم **بر** ادرینست اگر کسی بر صفت رسالت و حکما
پرداخته

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد وآله
الطاهرين
الطيبين
الطاهرين
الطيبين
الطاهرين
الطيبين

وزایر
وزایر
وزایر

تعیین

شکر

لطف فرمایند نسخه آنرا به بندگ مولف تحفه فرستند تا این کتاب را در دجله بغداد دریا عین خات که وزارت
این دو آب معلوم نمکناست غوطه دهد و بعد ازین ترک سخن را می کند و الا انصاف دهند که چون تربیت
اکبر خاصیت و بمن رفت خورشید افاضت محمودان دو لیتنا را و عینها **سعد و لیتنا** و
به ازین کس گفت و نتوان گفت در چنین کس سفت و نتوان سفت و البتة
بسم الله الرحمن الرحيم و قل الحمد لله الذي لم يخذ ولدا ولم يكن له شريك في الملك ولم يكن له ولي من الدن
مغشيان ديوان هو الذي خلق لكم في الارض جميعا که از مضمون آیت که از تشریفات العالمین تزل
الروح الامین برتری سار و رفی دارت منشور میشود ما ینح الله للناس من رحمته فلا تمسک لها
در زمینت جای قل شاع الدنيا قليل بدست تعرف ذاتی می دهد که چندان غمال شال استیصال او را
طوائف فضیلت آری ان الله هذا هو الفضل المبين کشیده اند و فرزان داران و آن من شی لا اعلم
خزاینه تشریف انجامد و عدکم الله معانیم کثیره تا خذونها فعملکم میزد و گفت ایدی الناس عنکم و تكون
و لتكون آية که از حکمت علم تزیید القوی ذوقه فاستوی کثری مقنع شیع تواند بود بیرون
عظری را کرامت میکنند که از بابت ارادت انی صاعل فی الارض خلیفة و سبیل حال سوال
اجعل فیها من یغدی فیها و یسکک و یسکک الدمار و کن نسج حکمک و محتم جواب صواب
ان اعلم ما لا تعلمون کوه وجود سعود او در سکک و اما الذین سعودوا فی الجنة انتظام یافته
فقد احمد رب السموات ورب الارض رب العالمین که تاربت نیابت و وزارت بدات مبارک
مردمان اصف کار رسیده **سعد** انکه از ریشا حق سیر رشد صورت است بر کلک و الک فریض
سعد کنی والدین و صاحب جهاندار **سعد** سعود ملک سعادت بنا عهد سعود هر دو کس و محرم
سعد کنی والدین ضاعف الله جلالها و ابادیها و اضعف حادها و اعادها و یغنی باقیه است
بشکریادی ل ذکر و ابعثی الی انعت علیکم که بجا بیا موده اند و غش ل من عمل صالحی فلنصف
بر ورق تخمگه نکاشته و اشارت له و اتبع فیما آتیک الله الدار الآخرة را بعدم خلاص شیع بوده
و بطریق حسن و احسن کا احسن الله الیک عهد ما رب و عدل مطالب عمده و اما ما یفیع
الناس فی ملک فی الارض را امام قافل ضیعه و امام محراب سلم و حواب دانسته لاشک در موارد
و معاد امور و تنازع و تجارب احداث روزگار عوده و والله یعصک من الناس برادری
اقبال بسته اند و با حرات مشوبات و تیسر مرغوبات کا آیتناکم من قبل که برای عودش شیب سخن
و نوح صدر اشباح مقدساتت قایز آمده و بجنب شریطه و فن امن و اخلح فلا خوف علیهم

دو تبار

سید داود
سید داود
سید داود

دفعی مشیح

بوسه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
والآله الطيبين
الطاهرين

یوسته از محافت و متالف مصون دما من بوده . یوم لا تملک نفس لنفس شیئا بواسطه فقیدالی
و طایب صح سلمان یا استیصال بیچ طه خاندان چهار دستی برادریال احوال اینان شسته بر مان این ندعی
و تفصیل . قد فصلنا الآیات لغوم یدکرون . انک علی کوم سرخ که از مضمون نسبتا
ولا تبارک و ابالاتاب لقب ر عرف خاصه نایج دین داشت . غلط کتم ندانم تاجه دین داشت
و در زمان هر مدتی بر اه کتابت و موعوم بودی . با چند غار از شرار . او یک لاطلاق لهم که بخود
سیاه بندی اطلاق اسم کتابت برایشان بجا را لا حقیقه صادق می آید و موقوف نظر نسبت محدودان شده
بجرفون الکلم عن مواضع . عرفت حوقلت رای خود ساخته بودند اسباب جبارت و محالطه و مبارک
و درجات درم بویست جنانک معنی . انما جعلنا الشیاطین اولیاء للذین لا یؤمنون . از کیفیت آن خرید
و معاننا اجبانا در فضولات سخن مالی و ملکی سرا و خفته خوضی میموده اند و اندیشه . ما بکون من کوی
ثقله الا هو ربهم و لا حقه الا هو سادسهم و لا ادنی من ذلك . در دل می گذرانیده . و اذ القوا
الذین امنوا قالوا امنا و اذا ضلوا الی شیطانهم بدی برین بر آمد . و یحسبون انهم علی شیء تا در راه
سؤال سینه حسن و سعیا به رسید خدمت سوخ نوین رفت و بدست غرض . سفها ربوع علم . سرین
از طین . هذا افک قدیم . بر انداخت عذر داشت که تا سریر سلطنت . و دنیا ما لنا طیرین . بجلوس
مانوس و عزیز گشت شد و بران لبنا . بر خفت . و تا رکنه الاموال . تو ما بنا بخاصه معروف کرد ما بند
و حساب ملک برستی ناموده . لا یبعون عنها حولا . اگر از حکم برینج با عطفلا . سستد عقدک با حیک
تأید کردم و بتوتیت او اجمعی دل شوم . و لک هو العز و العظیم . موجلکا . داده و مواجه کرده و جو
بر وجهی ثابت کردیم که او از به خستی . ان هذا الا سحر جبین . بکوش ساکنان صومعه . و انما دفعوا
رسد . و تقایز بسبیل ستمه . لقد احصیهم و عدتهم عدا . لقب گنت این طایفه نیز دیر واسل خیرت
و تویزند و درها در طارنت اردو بتعلم علم . ما لا یفهم ولا یفهم . مشعل سه در بحث زو رات
مجادلان و لیکن . بالباطل لیدحضوا به الحق . در اظهار بایک سعایت فصیح سخنان . مخلوق
در مشیوه ل زنها در خلاصی و ترک حق گذردی صاحب منقبت . و یخلفون بانه ما قالوا و لكنهم
الکا دنون . مشکام مذاکره یا کاران . و اذا ذکروا لا یدکرون . در امور رنگ آمیزی
یعلمون طاهر من الهیوه الدنیا و هم عن الآخرة هم غافلون . هم برین شرط خط میدهند و این خط
سرخ نهدا کنون در بند ک حضرت . فانما عیبک البلاغ و علینا الحساب . سوخ نوین او را
نویسه کان لکم جزا . داد و بظاهرت . و ان قولکم لتنصرکم . منظر کرد اینند بجلوست در بایه
بر اعل

ما استیصال بیچ طاهر
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
والآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
والآله الطيبين
الطاهرين

و استیصال نشی آن دلیل واضح و برهان لایست **س** رفاق نظار فطیل غر حرام . رفاق معنی فخیل و حلالا
 و نذا خط اسبعل من کمی حامدا لله و مصليا علی نبیه و کتفوا . تیاج طبع لطیف و لطایف خاطر نریف
 صاحب عالم علامه عصره و نسج و صد . مطلقه کرد . **ع** کل عن وصف کمالها الالسن . و قها کشتی
 الانفس و تلذ الاعین یافت بغیر لاجنی ثنار علیک انت کا اثینت علی نرسک چیزی توانست گفت
 و نذا خط فضل الله بن عبد الله بن محمد الساری حامدا و منبیا و کتفوا . اطلاق السلطنة فی الاحوال
 و الارمنه . شکر و منتی نهایت خدا بر اعم نواله . وجه انفاله که روزگار مارا بگذرد و لذت زمان بدت
 و بمن سلطنت دوران عدت و فیض یافت دریا موج و سمول نصفت طولی ظلال بادشا . عالم
 و زمان فرمای بنی اضم . دو القومین ثانی . جاشید نکتکا . جان بنانی . جاندار صاحب قران سلطان کاککار
 کا قران . عاقل جهان . عیاش الدینا و الدین . خدا بند محمد . اعلی الله شانه . و ابد سلطانه . منوره نورین
 که داند و سب جز آفتاب دوران فلک جولان او را مقوم مطلع نماید و نصرت کرد و درم سبغ آب
 سبدان انش بیجا نرسد استطلع انوار فرخ و طوف ساخت شکر کی امداد و فودان بتعاقب النفاس
 مقرون باشد و اعداد فزون ان بانقراض حرکات افلاک موقوف اگر چه این فصول که بزبان عامه
 میگذرد و این کلمات که در آستان آسان بسطت و غنیه فرقد رببت سلطانی . لازالت لغا البکر
 مقبله . و با ساریر جباه الملوک منقشه مودع منبر کرده . و صورت تذکیر و محبس ایلی دارد از سر حد
 التزام جاک ادب نجایف در نظری آید چه هر در فصیح که اصداف خواطر انفاضل از اسالها ترهت
 کند و هر نکات و فوائد که بر صفحات اضم بلغا و ایام ارتسام با بدای مبارکش انشاسی را که لوح
 تلویحات نظره دستور مغیبات قدر جز ان نمی تواند بود از ملحق عدانیت آسمانی . و علم غایت
 ریحانی . اصحاف ان معلوم و مقرر شد . باشد . و انواع تضایل ذاتی و تضایل سیاست بانسانی
 بلکه بیان خاطر و عمال الوقت ذهن . و علامه رکب فکر و مضوبه ضمیر مشرق سلطان مشرق و موب
 آنده . اما کینه بند دعا کوی دولت . دامت مدتها . و زادت مکنها . با جازت نامه . قدکران
 الذکری تنفع المومنین . با عیان آس از صدیقه ابقه اطلاق محوطه . و افان ربان کمان شیم
 باکشا . ملک محبه نو باوه فایده را اقتطاف میکند **س** فلا برق یشام الامن ایما . و اسل شاد ال
 باز از انده عار اجابت پیوند **ع** و اثینت انت علیها الحقائب . بر صفت ان الهدایا علی معاد
 بر طبق عرض محقق حضرت بهشت زمست می سازد **س** فقیم البایع قد یندی بلا لکه . بر رسم خدمت فرایحه التعمار
 بلکه بنده درین حال مشابست جوهری دارد که کوه را کرا نماید . از خواند باکشا کیوان پای می ستاند
 و در سلک

افلاق

و این کلمات در این کتاب

و این کلمات در این کتاب

و این کلمات در این کتاب

و در سلک تشقیب و ترتیب میکند و ز مردم و یا قوت امر را در دسته زر پیوند میدهد و نرا نجبان
 می سپارد و لاشک چون تاج آفتاب منقبت بدان مرصع گرداند یا بقطار پاکشا . آن خوشها
 در خوشاب و اعلاقی جواهر نایاب . بپندگان رسانند و از ان عارض فریاد و پیرایه کوس
 و گردن دلبران سازند . بپندگان مدح طالت و ثنار عطیت دولت قاهره . لازالت قاهره
 خوانند گفت . و ذکر صفوه مروارید و استخوان جوله مکرر کرده البته از صنعت لالی
 و جوهری مسیح با دنیا ورد . بعد از توبر این مقدمات مصدق توالی و تمهید این قواعد
 محقق معالی صورت این سخنان بقیقت نخت اطلاق سلطنت باشد و هیچ
 واسطه دیگر در میان نه **س** یس الی مدی لوصفک طاجه . فذاتک مدوح و ظنک ملاح
 در صنف مشاطه به باشد که رخسار اراید . حسن او خرد مکرش جلوه کری فرماید . و هم
 درین معنی بجای دی دیگر گفته اند **س** عروس لعظم مدح تو کلک مشاط است .
 مشاطه را ستا بند حسن راست ثنا **س** للمادح الجول من ذی المدح منقبت .
 اذ امدتک و صفا فبقد مدحت انا . پس امید همتی و اتق و الهام صادق که در مشا
 و مغایر عالم بیاد ایل و یاغی مسلم و ذمی کلکسته چمن جان و نیزنگ نقش صحیفه
 روان . و شامه الجمن فضلا زمان کرد و اساس این سخنان که تا در دور افوازا
 ملوک جهان را بصیحت است بصیحت صحیح کهنه که محوشر و اثبات خیر انجا رو
 متداعی ارکان نشود و جهان بنیان بزبانها مختلف ایام سلطنت مهابوز را لا
 اظانایا الله عز السعود . و جلایا ما بانوار المیامن الی یوم الموعود . و مراسم اطلاق در
 استقامت دولت طابیت و طالت . و استبقار طاوت روضه شاکر کامی . اعصانها
 بر یاج الاقبال اهنرت و مالت . با قامت رسانند سطر دیباچه تفریر و فاکر
 لوح تذکیر و اول صغیر بلبیل و دیبواهی . و مبدار لطق طوطی ثنا خوانی . انت که
 باری عز و علا در عهد ازل . و السعد سعید فی الازل . دانت میمون طورت پاکشا .
 جهانزایی و ارطه ارادت . و بکمال غنا بیت . و فصلنا هم علی کثر من طلقنا تفضیلا
 مخصوص فرمود . و ما مه بهمتش با کلبل . و یوید بضره من یشار . مکلر است
 و قبا و مغافرت . جعلک ملوکا . عز رفعا . ارتفع . و عز وضعنا . اتضع راهلا
 بر دوش مبارکش کسوتی بر قد قدرت مغرود گردانید . و مشابعت او را

بولکطه

سجده سخن سرایان من یکلوکم باللیل والنهار بیا و آید و باغبان خود با نامل فکر با نامل ثمره بخره
 و این صبرتم لوجر للصابرین . اقتطاف کرده چهره احوال را بیا راید **سحر** چون بنوم و تو خود تویی مطابق
 من آن منم که نیم من توان تویی که تویی . **اشاره است** . فرمان برداری خدای تعالی بر حسب توان
 دمی خود بر خود واجب باید شناخت و شکر منع مطلق عظم سلطانند . بقدر فیضان نعمت و ترادف مویبت
 که روزگار دولت دور این صولت را شاملست فرو نگذاشت و شکر نه مبنی باشد که یک نفس غنای تو خزان
 بنا بر طبعین آنچه بد . مژتم دارد و پس شکر سلطانین که در حضرت بمسود بحق موعود قبول باید و بدرجه
 آنرا که لیسحق المرید مرقی شود . بین سیاحت باید شکر سلطنت عدالت بر عموم جهان بان و احسان با بر
 شکر نعمت ملک طبع در املاک رعیت ناکردن شکر و فرمان دولتی . فرمان بر ارا حق خدمت شناختن شکر
 بلند نعمت . بر نژاد نجان رحمت فرمودن شکر خزان بسیار صفات و اداریات و بخشیده دیگر کارها بازا
 مقور داشتن و از خود قیامه و تهنه آن ساختن . شکر قدرت بر عا جوان و مستضعفان بخشودن . شکر
 سحت . من بیمار دانی غم را از قانون عدل شنا رکلی دادن . شکر لنگر خراوان . اسب ایسان از دیار
 مسلمانان دور داشتن . شکر بارگاه . فلک شاد دروان . و فلاح کردن حصانت و یافز نیست رونق
 اماکن رعیت خود را از نعمت نزول و سحره معاف و مسلم گذاشتن **سحر** از تحیر که فاصرم در شکر
 پیش جوگان فکر چون گویم . خود کفرم که شکر حق گفتیم . شکر توفیق شکر چون گویم . **تمثیل**
 چنانکه بسج طعمه از مور طعام طالب حرص پرتت نگردد . و شیر شکادی از فلفله چاشت زو با . انفت نماید
 و باز بلند پرواز بصید چغ و یاید امتر از نکلند . و مویک صرصر ریح توفی کیا بها . حیرت رساند سلطان عالی
 سمت نیز بال رعیت در ویش التفات نر ماید **سحر** سمت . فکر قدر و کوا کبر شکر . که بیدار فلکشن نده فرمان باشد
 در زمانی که این گردش و ارون اختر . نندن چیز ک ان غایت احسان باشد . مار چون داد و ده ظلم جویم گویند
 بدو دست که هم بجه و هم کان باشد . اینچنین ش . جو خورید زرافشان شاید . تا فکر را مدت دوران باشد
حکایت . حاکم نکوست نه چندانکه حمل بر عجز رود و سببت سلطنت مالا بدین نماید نه چندان که لذت
 امن بر زیر و کسان منقض گردد . و ضبط مال پسندیده . دانسته اند نه چندان که دلها از ضبط طاعت بیرون رود
 و عفو مستحب باشد نه ناچستی که بر کناه دیگر شوند و دفع طال بله و شکار مرخصت . چنانکه از خوراک
 ملکی باز مانند **سحر** قضا یا را که کن صد او سطر . که تا بر کاها بروز باشی . در این رعایت خود کن دایم
 عدو انداز و ملک اندوز باشی . بجای زحمت و شکام نعمت . کنی ورم کنی چون سوز باشی . **تفسیر**
 پادشاهان کامل در ایشا و طاعت حق بعد از اشغال پادشاهی تعقیب روا نگذاشته اند از بهر آن که ارکان دولت
 که نامت

بکیا

اعتدال

بی

که تمام مستغنیات و اسباب مقتضیات همیا و منادا گشته اند نیز از بعضی بندگان خود یاد فرمایند آوردن که با وجود
 در طلب لغوه و فزونه اوقات مختصم عمر معروف می دادند و جای شرط عبودیت معرفی میدادند مطاوعت پادشاهی بجای می آید
 مطاعت حق فروغی نگذارند پس هر وقتی در دل بشی بداعیه مطیع طلبی سلبینا زدن بکنند و از فرار زحمت کردن محل
 فرود آید و سر تفریحی بر آستانه بخرنهد و گوید برورد کارا اگر بروز پادشاهی میکنند بنیب بنده وار سر بر عقبه بنیب
 نهالام و دست گذایی کنای و چون تاج سلطنت همه روزه بر ناک میمون نهالام . دست قدرت بی جنبه
 بگذرد چهره مشرق سنارا بسفتمار اشک کویو بیکر چون تاج خود موعود فرماید . تا شمع دولت که افروخته و آفتاب
 غایت اوست از صحر بلبت محروس ماند سمع و ارا از دل شکوه صورت سوزی بنماید که بشکل کویو بیدار از او غنی برار سمع
 بتوان افروخت **سحر** پادشاهی و بندگانی اگر حکم بر بندگانت می باید . تا خوشنهار روزگار بخش / خوش جهانت می باید
 ملک فرد اطلب امر و ذمی . اینست خود مستانت می باید . نکست . مثل پادشاهی ابرست که بر تر و خشک
 پیا شد و اقباب که بر بلند و نژاد سایه افکنند . کوه است در محل اعبار اخطار . در یاست در توفیر اخطار اسرار
سحر از بود بر معارج اقبال کاجوی . وی کشته بر همگرا فاق کامیاب . تو از بحر مویبتی برهم بسیار . تو اقباب غنایی بر جهان بتیاب
فلسفه . بندگان شایسته را بنوازد و ما اهلنا از حضرت دور اندازد چه اگر نیکنانرا تربیت نکند و بداند
 مال ندهند بخت تمیز از میان بر خیزد انگاه نیکنان نابود و بدان باید شوند و در ملکی که بد نیکی بنید و بنیک
 بد رسد امید نیکی از اقا منقطع گردد **سحر** در زمان تو نیکی سمت شاه . که ترا هیچ چشم بد برسد . بنیک باید بدان بد
 نابد و بنیک سمت هر دو مبدل . **خلوق** . علماء و مشایخ را از بهر تقرب حق تر حیب و تقویب فرماید که
 کارشان اصل شناخت و قربت اند . گویند سلطان محمود غزنوی که غرق شاد رحمت با . پیوسته عقاب سر اشکال
 بر پای سمند تو هم دانستی یکی آنک علی المحقق او سلیل صلب سبکتین است یا نه . دوم در آفت هیچ مستحق مغفرت خواهد بود
 سوم حدیث العلماء و رنه الا بنیا و سمول و منقطع نیست سالها در میدان این محل جولانده مینموده و عواصم فکر را
 در بجه محیط تردد غوطه میداده تا دوزی یکی از علماء وقت . بیارگاه با فر و نمکین او حاضر آمد از صعوت عبیده
 او را تا مهلی و ترجیبی زیاده از حد مستطو از زلزل داشت . در شب صدر زین صفه اصطفی را . علی الصلوات و السلام
 خواب دید که بلوط در شمار عبیر پاش فرموده با این سبکتین اگر ملک اندک ارحمت و ادنی این خلق صدق
 و جگر گوشه سبکتین از جناب الوهیت بخلعت نکریم موسوم بادی جنانک وارث ما را نمونه کرام و خود
 توافقی در بیع بداشی . برکت آن تواضع مشکل چند ساله روزگار او صل شد . و واثق گشت که با سلطنت دینی
 دولت عتبی جمع خواهد آمد **سحر** خود گشت با من که مطلق بکوی . بخورنده بی شاه و اطلب . ندانم که مرطالبا نرا مدام
 رساند مطلوب الا طلب . خودانی که دانش به از چیز ماست . هم چیز با تورد انا طلب

۸۸

بکیا

حاصل نبات در کار با ملوک بهترین ملکه است از ملکات نفس و سلیم تر سفینه در نبات
 از ملکات ملک و نبات و استبداد تا حدی باید که اگر باکشا به بلفوض حکمی خطا نماید و اعوان ملک بر آن تکیه
 واجب دانند نمود از آن مزاج نشود و آنرا ترود و نهد که اگر چه امر در آن فعل خطاست حصول ملکه نبات
 نفس ما و رای هر صواب است پس از بی قیاس نوان گرفت که درجه نبات در فعل جمیل و اهدا بر نماند
 و این کینه را بدون دولت ازل عنوان آید تا ریخ فغنی در خطا مسخر شده که ادنی زاد هم در آرد و طایف
 طاعتی که **و ما ظقت لجن و الالن الالبعدون** با بجا ب آن تعویف میفرماید و هم در نندیم آداب معاش
 و معاشرت با طئه ضایق که فضیله المومنون اخوة شرعا و عملا اقتضای هر محافطت مدود حقوق آن
 میکند و هم در شریعت محامات معاهد نفس خود که **اذا لکل ذی حق حقه** بیان بر تان نما از انشای
 صدق آثار است بخصلت نبات مغتور آید و الا هیچ فعل و عمل و خلق بد آن وسبب اطلاق اسم حیرت
 و اولویت نوان کرد و بوی بی از شوکت شاخ فضیلت از فضایل چهار گانه نوان شوند چه اگر کسی
 در طاعت حق تعالی صدی را از حد و **بیت الکلام علی نفس** که مرعی دارد و کاه مهمل گذارد نام
 کمال لسلام قطعاً از وی مسلوب گردد و اگر در غیث با ابتداء جنس عدل غدر را بضاغت رسنه احوال
 سازد و وفای و نفاق را یکی از عقب دیگری بر جوده کار عرض خواند یا به نال و کوشی را در راحت
 زمین دلی غرس کند بعد از آن سعی و سعی و اغت نایب تا عوضه قبول گردد البته دستخوش صد ملت
 شود و انگشت کش هزار عوار آید و اگر در حق نفس خویش زمانی حفظ صحت را متابعت قانون طبی
 لازم داند و باز بر نفس در اوقات بر مخالفت اقوال و لوع نماید تا مزاج از سمت اعتدال
 منحرف شود یا گاهی فضیلتی را از فضایل ذانی کتاب کند و در مقابله آن ردیلتی از کتاب نماید
 که ماحی شرط در آن منقبت و موجب قوت آن منفعت شود بکم وجه مستحق محمدی گردد و چون نوع افتخار
 اصابتی پیش آرد و نسبت فایده اول **باموت مغرت** ثانی چگونه انتظار پیوستی نماید **سعر**
 در امور زان نه ثابت باش **متغیر مشو بهر تغیر** فقط چون ثابت است با رجای **سنت بروی مدار**
 فطره ابر چون نواز یافت **در دل سنگ میکند تاثیر** **استار**
 شکر را جزدان بکنند مده که بی نیاز کردند از ملازمت خدمت و جزدان حرمان منهای که فرو ماستد
 هنگام حاجت **سعر** در اوطاق خود و روی کرم **کاه** می بند و کاه می بکشای **بسیخ کام** و در او جان
 کاه میگیر و کاه میفرماید **زر بدر و بیش و جرم جانی را** **کاه** می بکش و کاه می بکشای **نصیحت**
 نیت با خدا ای تعالی صافی و اعتقاد درست دارد و در هر مالی نوکل حضرت عزت کند و در خصم و رضا
 جانب

معنی

این کتاب در بیان فضیلت
 و عوار العیب

بوی

حاجی ام

جانب حق بد آنچه میسر گردد فرو نماند **و اعجاب بملک و پادشاهی نکند که باری تعالی عبودت **سعر****
 اینداری که اندر مدارج احوال **خطیذ ذات تو باشد مسبب الاسباب** بعد از بدل و نوکل که ای **سعر**
 بری شود از غضب و کبر و غیرت و **نصیحت** **ایمانا اگر منظمی صاحب حاجتی**
 دوز را در نظر اشرف که خاصیت کو که **د احمد دارد** **عضو** کند ز کون کاه کاه ای **یکایک** **سین**
 نوده بخود سخن او را اصفا فواید که بزرگان مکالمت با خودان هم از فضایل بزرگ سرد ایند و سلیمان
 علیه العلوه و التیمه که در موبک سلطنت با شرف نبوت اشماع مرر ضعیف بطریق استغاثت
 کرده ارشادی بود او را از حضرت اوید کار عراسه **سعر** ای رتبت تو بر تر از سلیمان
 بشو سخن ارچه کم ز موام **زین سخن بدولت شاه** هر چند که نیت زرو زورم
سیاست **ملوک راست باشد پوسیده** از عقاید خواص بندگان **تبع** **دن**
 و نقد کیم طبیعت ایشان بر شک افتحان زدن تا بد اند که در ملائمت خدمتی که تمثیت
 آن مامورند بروفق رای و مشیت پادشاه زندگانه میکنند با بر صاف آن چه بسیار باشد
 که با کوش چون چشمه در شبید افاضت انوار عدل کند و تعدی و احجاف خدم و خصم نامند
 ابر کردار حجاب آن کرده آورده اند که دوبارکاه معاصر بودند یکی پیرایه عدل تعالی
 و دیگری بر داور دی ظلم متردی میان ایشان بکم حدیث که داعیه مابینت باشد
 نکا وحت و مجاربت دایم شد اما پادشاه عادل روز بروز امارت خواب بر نامه امور
 مملکت خود روشن می دید و آوازه فر این موفور و نواجی محمود و شکر رعایای هر روز
 از دار الملکان ممکنه ستمکاره علی التوازه و التوال بوی میرسد این دو معنی به موجب
 متعجب شد رسولی را از خواص که حافظ دینه این راز توانستی بود **بیش تر نسا**
 و این نکته با او در میان نهاد ظالم جوان داد که نور صدق از جبین طال او منالی بود
 و لسان صدق فی الاخرین **بغنا ران صلا ناطق** خلاصه انک او بنفس خود عالمت اما
 نواب و کاشف کالی کارکنان ستمکار کاشفته و عدل او با تراکم ظلم ایشان وجودی ندارد
 لاجرم بر خواص مملکت لازم آن باشد **ومن بتنها ظالم و خواص و بینکاران بانصاف**
 و عدل کوشان **هر آینه غایبه ظلم خاقر من** با عواید عدل ایشان قدری نمی آرد **سعر**
 من بگویم که ظلم در عالم چیست **چون خدا سنا ران کشی** **کرک** در کله مار اندر حیب
 خاک در دیده آب در کشی **نصیحت** **پادشاه با زا چه واجب شد از ناو حیب**

۴۸۹

خوش فزونی

فرا از ملک محمود و مالایان و دل رعیت خواب و ملک با اختلال فکلیف اگر نظر بر مجر و محمول مال باشد
که آبادان گردد و نیز فراز حاصل و نغز و نغزین بر سر و اگر معارض عدل بر کار رود و وکیل انصاف
نصب کند مملکت آباد و رعیت شاک مانند و فزانه باکوض مدخو کرده و نام نیک ازین سر باها سود کند
سعد زبانی رعیت بی سود خویش . **سعد** یستیم که سلطان نخواهد کردید . چو از انکه اندر سوز خود که سود از آن
نکت تا جهارا بود دست پادشاهان بودند و مستند و با شکر اما دولتمداران از او شکرند که شایسته
سمت ایشان که اگر صیدهای نامی بود در آن کوشیدند تا در هر دو سرای پادشاهی گنجد یعنی بزرگ
و چنین قطیع باشد در هر صله از دکن از فنا پادشاهی و در مملکتی آن آراسته بقا کدای **سعد**
اگر نوزده ای تا در معارج علیا خوف دولت تو نقش هر یکین باشد . هک فانه مان مملکت بقا بطلب
که باکشا . جهانگیر این چنین باشد . **نذک** چون در اجبار رسوم و ابقار آثار پادشاهی
گذشته اظهار صدق رعیت فرموده و فزانه بیدل کرده و از عمارت شهرها ضایق بهر ما می باشد
یقین دست آنا را این دولت بدامن ابد بپوسته کرده و امداد دعا خیر بندگان از روزگار
دولتمدار هرگز گشته شود **سعد** پادشاهی گرفت و خیر گذارند . نام ازنده مانند تا جاوید
و انکه است قرض نکند . بد خلافت پادشاه جوان بید . شکر بر او کار داشته . عدل گریز نکند
اثر روزگار دولت تو . مست مشهور بر رنج دور بند . عمر باوت چو سلطنت براد . سنجاست
سیاست اگر چه پادشاه پادشاه خود کامل و عاقل و عیثت معاهد سلطنت را امتثال
باشد . و زرارگان کار در آن کار مملکت عیثت و حال عیثت رعیت عیثت بنزد
فا صانه اکلنا رفیما جا ولوا . مفونه با هایت الزرار . چه اگر ملک سخن خود بعدی او
وزارت نماید . انکا . وزیر باشند . پادشاه . و چون از وزیر بناگزیست و وزیر دست
و دل و چشم و زبان و گوش پادشاه . باشد . باید که در همی مصالح مال و ملک و نگر و اسرار
نماند . چنانچه بر اعضا و جوارح مبارک خود اعتنا دارد . او را نیز معهد علیه و موقوف به
داند و مجال انگ هیچ آوید . از موبان اهدز و نسا و طایران برودند در حق او سنجاست
و ارایت زبان نشاید نباید داد که طغر در وزیر برین مقدمه مذکوره طعنه در ذات
پادشاه . و هر روز وزیر زیرک دانا دست ندیده . و کتابی شایان امور ملک یافته شود
و نیز وزیر ارادتمن حاصل بدین از صد اتغاف افتد . سبب آنک هر خود بینی که بر کس
سوار کرده و در میدان معنی بخرد و توقع بجا بوضع ترصد از آن رعیت نماید
و دانند

مقدم

بهر روزگار

دخاریان

ملک

بهر روزگار
بهر روزگار
بهر روزگار
بهر روزگار

بهر روزگار
بهر روزگار
بهر روزگار
بهر روزگار

و خواهند که بانواع جزینت نمایان خود را در نظر پادشاه جلوه دهند و انواع محو و معتمد حال و معتمد حال
سازند و او بیاید ازین معنی بجز باشد چه اگر چه در جهان بعد از پادشاه سلطنت هیچ منصب سرا از تراد دست
وزارت نیست عقلا نیز هیچ کار از آن مشکله ندانند اندر برای آنک در موارد این شریعت و ملائمت
این حرفت ستمی عالی و عدلی مجبوری و انصاف غیر برتری و فضلی مشا رالیه و عقل مدار علیه و تجریمی تمام و بجد
شامل و خلق کریم و طبعی جواد و منطقی بهی و مجری جمید و فنی نزدیک و غرضی دور و سیاقی مانور و ذلا
شهور و فزانی به کمال و امتناعی با ملال و دیانتی به غش و مطاوعی به نفاق و لطفی به بجز و عیثی به غش
و عالمی معجون بطیث و نوا طبعی مقرون به نهایت و تجوی در سبک کتابت و لغتی در اصالت و اصابت ضرورت
و معرفت جرنیثات ادب حضرت للطنت و دانستن مقادیر طبقات ضایق و وجه اصلاح در استعمال ایشان
با این خصایل منضم با بدو درک مواضع نوزیر و تعقیب و شناخت زمان اتفاق و تقییر و وقوف بر احوال
عظمت تصرفات دیوان و استدراک کار عمارت و فلاحت به توانا زمیند آن شاید و نهدی بهنگام
بجیل در تحصیل اموال متوجهات و موسم مدارات با رعایا و رعایا و قدرت قهر یک عصا . و مکنیت بملک
ثقات و امکان تربیت و تهذیب ارباب صلاح و استعداد تربیت و تهذیب و سبایل نجاح توابع انواع
این مودعات سرد . و چون این مقادیر بر حسب آرزو در کنار روزگار داد و توفقات و تسجیات پادشاه
زادگان و ملکات حضرت و امر آرزو و ایما فان عبده خانیث و ملتمسات و معتزحات ارباب حاجات
علی تغایر الدرجات ذنابنه آن رخات و مهات شود . در رعیت اطراف گنجد و دست رده بسینه
بج اهل پیشه الناس اندیشه باز نهد . با وجود آنک تقاضا حوالج و اسعاف ممولات طوایف در چیز
سهولت متجز شود طرف پادشاه مهمل مانده . و اگر در محافظت اموال طبق قضیق منلوک میدارد یکی دو معیاد او
مقربان حضرت و شکایت جمهور اعم خلق میکرد . و بعد از نوزاد و ورطه این احوالی اضطرار پایله و مکنات
و تسبب این اشغال بسیار غایله در مصیحت جردی از اسباب و مهات سلطنت در جبار امتناع افتد یا در زانی
از انجا و ملک که نام آن بر خالت تویق بر صیغه منشور منظور نشد با شد ظلی واقع و فتنی ظاهر کرد . دستند
غبار بکش . و عوضه اعتراف معترضان اید و باز این همه در دست و شویس خیره و کد نقش اگر چند سال امور مملکت
را منظم و متوق گرداند و رونق و طراوت چهره جهانداری بکنند بر او روز افزون باشد منوز ارباب اعراض
پنجانه به انصاف این ترانه سرانیکه دولت پادشاه جهاندارت و مساطت سعی غیرتی این کار را راست
چه مفایده حکومت در قبض و برط و رفع و حفظ . با اهتمام او نغز بعض فرموده هر کس که بدین کرامت مخصوص کرد ساعی او
بجای مرسوم باشد پس با وجود این دلائل موضح و شواهد مفرح اگر روزگارانه استظهاری بالای صدکاک

بهر روزگار

بهر روزگار
بهر روزگار
بهر روزگار
بهر روزگار

بهر روزگار
بهر روزگار
بهر روزگار
بهر روزگار

بهر روزگار

و اعنای زبانت از طرزت او نام و و ثوقی راجع بر مقدار ادراک افهام بغایت و عاقلت حضرت پادشاه
باشد یک شخص را بوقوت ذابته از عهده این کار معضی گجا دست دهد و نظام کار مملکت و قولم حال سلطنت
یک وجه را بپذیرد و عذار اسپاس و منت به قیاس سلطان عالم را این که امرت از حضرت حق چون دیگر مملکت
بدرست که روزی روشن روان او روان اصف بن برخیا و بزرگترین حکمان و پدید پای فیلسوف و پهلوانان
منگام نبیره همت و معارج و ندریر بهمت منابع غرقه بحر تجلت و حضرت میگرداند و اگر نظام الملک از
ملک با چندان مضار ذکا و سرعت دها و استهوار بدت و شکست و افتخار بقوت زای و عزت درین
عمر بودی بجز در شغل فریضه کشتی نواب ایشان عاشق و ابر بر جای گنار سردار حق و بر کاتب دیوان ملک
که عطار و نام دارد مباحات نمودی **سعر** و هم عقاب برشان از صعوبت و دشواری تا بود از جزئیات و فریبهای
صیت این دولت بگردید اقلیم جهان تا که باشد کار ساز ملک خرد و رای ایشان سلطنت چون طفل بزرگ افزاید
تا نماید و ایکی فکر اصابت رای ایشان نوع و سحر کند در نور انصاف و عدل تا کند مشاطی ملک جهان آرا ایشان
هر یکی هستند دستور تهنیت بیگانه چون نوشی در جهان اسکندر و دار ایشان **نصیح**
بعفون گناه ناریسده عفویت نوزاید که باری تعالی با آن که خلاق بعیر و رزاق پذیر است در روز قیامت بنده محرم را
بج عتاب میکند اول مواو که کسب افعال و مقابله فریاد و صحنه خیره و بزرگوارانکار کند بر صفوات از
اغضا نموده اعضا او را بگواهی بیاد و در ماهر یک بر افعال مخصوص سناکت با دار استند چون عذر نماند و معرفت
سود آنکه مکافات یا عفو فریاد **سعر** هر بنده را به تمت صاحب عرض مکن **سعر** فقد مال عرض و زنا ابطال جان
در شرح و عقل ثابت در عرف و رسم است اول بیان جرم و پس آنکه جزای آن **حکمت**
اگر در امور مملکت که مکنیت خلود بینا چیزی موجب سرت و ارتیاج بیند بر زبان رانده اجدت الهی لایحه
ان کال انعامه و اگر بر صراف باشد به انکه تغییر بدات بزرگوار راه یا بد گوید اجدت الهی لایحه علی المکره
آیا هو پس کلیات مواهب حق تعالی که بروز کار دولت فایض و منواصلت یا فرمایند تا اندیشه آن
جزوی خاطر شامش را که کیمیا استیانت متغیر نکردند چه خاطر ملک این چهره دولت باشد بهر عبارتی
نشد که رنگ پذیرد **سعر** تغییر بغیر مبر را **سعر** رنگ و بوی جهان در هر چه بای تو که از باشد که مفضل صفت
دل معاینه بالذات آفتاب تو **حکایت** در عهد سلطان ملک **سعر** بجز زنا بزرگ داشت
روزی بر سر پوی میگذشت که دست نهاریف حدنان اجزاء عارت از پایانه اندر اس رسیده بود تا که پای کوفتند
در رفته از آن چون از روی امید بهر مندان در آب تیره و و رفت و بر صفت پیمان بیمان درست شکست بر رفته
تا نجا بنشست و فریاد اسفا از درون او برخاست تا که تحت عنان کشیدند و رکاب رینن شبان ایشان
ملک

ملکش با کوبه از لکر جهانگیر بر کسید پیاده بر خست و غمان مرکب با رنگ سلطان را بدست نزع و آبر دیده بگرفت
ای پسر البارسلان دادمن در سر این بل بد و آقا **سعر** یوم شبلی السرا بر کولی اعوان و انصار بیوه محشر حاضر آری
در سر پول حراط دست از دامن زدادم پرسید که حال چیست و غیر از کسبت گفت در عهد سلطنت صاحب قرآن
چون تو که رو با شد پول را که مجاز موکب منصور در عایار مطیع نواند بود چنین منهدم اساس و منظم اطراف
گذشتن و از آن غفلت نمودن تا او را از جوانه ضعیف که بخواهش مسکه انتعاش من به تیم و طفل تیم درین
روز کار نذر بشیر او منوط بودی **سنگنه** بای و مختل اعضا کرده ملک شاه ازین سخن زشتن بار آید بر پشت پاره
بلد رفتار چون طاقی لایقید کشت و سیلان آید دیده در سر پول بر وجه براند پس گفت ای زن **سعر** و درین روز
ملک شاه را هم درین عمل کن او را طاعت جواب و تا زیاده عقاب تو در آن سر پول نخواهد بود و بر نماز بماند
بفرمود تا نهنز در کوفت طال ترین و جوی بدین عجز دادند و روان شد هر زن فادغ ابلال و در افخ اکل بعمار
دولت پادشاه نیکو کار مشغول گشت چون ملک از منزل نا پایدار کوچ کرد و بیکدم بامه که ایان کاروان
مات برابر شد او را بخواب دیدید پرسیدند که ای پادشاه علل حال چیست گفت اگر نه دعار داد خواه بر سل
دست گیری کردی ملک **سعر** پیچاده در خطاب عذاب میماند **سعر** ای سر کردگشان از دست قدرت مال و سنگیری که جز
این قدر معلوم شد آخر که از دور فلک **سعر** ملک خمشدن نماند دولت اسکندری **سعر** تر تهمینه
خود است اگر پادشاه بزرگ من عیب نوزاید و بزرگ سختی اگر خود بگردی یعنی بزرگی نباشد کار ناز بزرگ
بخردان دادن چنانک خرد همتی باشد کار کوچک بزرگان تقویض فرمودن این بزرگوار رسیدند که ملک
ملک سیاسان را بچرا از دهنه زوال و پیغمبر انتقال **سعر** چون تو یکی در میان ایشان گفت کار دنیا بزرگان
بخردان و نام بخردان تقویض فرمودند تا کار ایشان بد بخار رسید که رسید **سعر** بخردان مومانی کار بزرگ
که ناید ز رو با بیکار کرد **سعر** اگر چنگ و متعار رو بین کند **سعر** کیو تر بجای صید شاهین کند **سعر** شاید چو فریاد جرم سما
نباشد چو کل رنگ می کینا **سعر** در امور پادشاهی بیک کار داشت که پادشاه را با نوزاد
نشد **سعر** با شران باید بود و آن حفظ اسرار است که گوهر اسرار ملک **سعر** هیچ سخن لایق تر از صد و چو اخیر ایشان
نشد **سعر** و هیچ خازن امین را مکن اطلاع بران نباید داد مگر کسی که شریک است و شفیق نفس و توأم وجود
او تواند بود **سعر** بنیاد گفت را از خویش بگرس که اعدا دش زمان اندر کین اند **سعر** نباشد را از راجوم بر از تو
و هر چه پیشکاران بس امینند **سعر** فضیلت **سعر** خدای را چنان بیکانه دان که تو او را بیکانه بای
تا حق تو خد بجا می آورد **سعر** با شی و حق بیکانگی دانستن او است که **سعر** با بندگان او یکی از دو کار کنی عدل تا
عدل آن باشد که در حالات و عملات جهان **سعر** و مژ را در خواهر یک گیری قیاس **سعر** بیک که بر در کنی نیکی و نیکی را دهی
بیشتر از حق آن مصل بود حال اساس

۴۱
۵۰
۹۰
۱۰۰
۱۱۰
۱۲۰
۱۳۰
۱۴۰
۱۵۰
۱۶۰
۱۷۰
۱۸۰
۱۹۰
۲۰۰
۲۱۰
۲۲۰
۲۳۰
۲۴۰
۲۵۰
۲۶۰
۲۷۰
۲۸۰
۲۹۰
۳۰۰
۳۱۰
۳۲۰
۳۳۰
۳۴۰
۳۵۰
۳۶۰
۳۷۰
۳۸۰
۳۹۰
۴۰۰
۴۱۰
۴۲۰
۴۳۰
۴۴۰
۴۵۰
۴۶۰
۴۷۰
۴۸۰
۴۹۰
۵۰۰
۵۱۰
۵۲۰
۵۳۰
۵۴۰
۵۵۰
۵۶۰
۵۷۰
۵۸۰
۵۹۰
۶۰۰
۶۱۰
۶۲۰
۶۳۰
۶۴۰
۶۵۰
۶۶۰
۶۷۰
۶۸۰
۶۹۰
۷۰۰
۷۱۰
۷۲۰
۷۳۰
۷۴۰
۷۵۰
۷۶۰
۷۷۰
۷۸۰
۷۹۰
۸۰۰
۸۱۰
۸۲۰
۸۳۰
۸۴۰
۸۵۰
۸۶۰
۸۷۰
۸۸۰
۸۹۰
۹۰۰
۹۱۰
۹۲۰
۹۳۰
۹۴۰
۹۵۰
۹۶۰
۹۷۰
۹۸۰
۹۹۰
۱۰۰۰

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

اصابت... اگر ریت نفاق و شایبه انکادی در جاج یکی از بندگان مستعد ترس افتد
نزد بقیع او مثال نباید داد از بهر آنکه تحصیل کمالات نفوس انسان و حصول استعداد فطری سخت است
و عوارض دارد اما اصلاح دشمنی در بیشتر حال بیدل رغبت یا امن از رهبندگی میسر شود و پادشاه را
مستعدان مذهب و وزیران کار سازد مساس حاجت زیارت ازان باشد که اخصاف بندگان را بقوت قدرت
ایشان از پر ویز حکایت کنند که او از زمره اشیاع و وجوده اشیاع امیری فوی رای نافذ او بود عهدی
متداول در ملک تربیت یافتگان حضرت زینت قربت یافته و باب تشذیب و ترشح نهال وجود او بود
بالا کشیده و مجله مسایح در غلبه دعای اقوان شده بسع کسری رسانند که در روی بویف ایلی و طاعت
پاکش و کان خلافت خواهد کشید و سر از ربه و زمان برداری بیرون برد اگر این ذکر بنکر پیوند و این
نهال بجز ظهور رسد سروران خدم پای از جای طاعت بیرون نهند و دست تقاول دراز گردانند و سپس ملک
و ذناب رونق سلطنت تابع آن باشد کسری با خواه حضرت و محرابان حضرت دولت درین باب صورت کرد
بعد از تدویر قرعه تدبیر رای ظهور بران استوار یافت که او را بندی حکم نهند تا اختیار درین و اثبات
باق باشد روز دیگر که کردن ترنج شکل تاج زین بر گوشه اینتی فوق شرق نهاد کسری تحت سلطنت
برآمد چون آن شخص علی الریم مبارک و کیوان عربیت فرامید او را در درجه سنی و موضعی شریف برتر از رتبت
اکفا و نظر آید او بودی جای داد و ذکر مقامات مشهور و کرامات مشهور در مدت ملازمت عبودیت حضرت
مخالفت بر زمان را نند و بتشریف خاص اخصاص داد و از نفوذ ذخایر و نفایس جواهر عطا پاشی کرد
که حوصله باز آید و بران رفته مگر متحمل شد و بیخ نهاد کینه از ساخت کینه بجای استقلال کشت نفاق
حضرت بخلوت عرضه داشتند که هر کس بخواهد این رای طاعت زدای پاکش از نقطه موهوم تردد زنگار
بندید است و نور آفتاب ضمیر او را تراکم غلام شهت پیوسته سبب مخالفت در انضار عنایت چه بود
و اختلاف میباید بر خلاف ایجاد مهال بکدام داعیه رجحان یافت پادشاه فرمود که ما از مضمون اجام
مخالفان دولت تفادیم بخت ایم و مقتضای محبت دید ایشان محاکمه بسته اما چند آنک شهبان
تا مثل را در نیش و فراز مالک پر و از ادیم بهر عضوی که بندگی نهالیم بیرون ازان عضو در قید
شخصی اند پس عضوی شریفتر از دل او که سلطان مالک جوارحت نیافتیم و قیدی محکم تر از
بنگویی بندید او را بدان قید مفید کردیم تا سایر اعضا که مشابست خدم و اعوان دارند بمطاعت
در بند آیند و نیز بند آهین بر یک عضو مخصوص بخشونت بداند سومان سود کرد و بند رونق
و گرم که در بند بر دل بی آدم استوار شود هیچ سومان سود شود **سعر** و ابیت نکویی که بدین صفت کرد
مغ دلانان و چه بند بر این صفت
و قند قد زداد و چه میدان دست
و نواز بدست از توان مید بیان قید
رشارت

کتاب...
تاریخ...
و...

اصابت...
اصابت...
اصابت...

اشعار... هر چند علم عدل سلطان از جبهه آفتاب عالیتر و مشهور ترست و درین
افسانه سلسله نو برون را چون سبده تسلل باطل کرد آینه اما متعذر باشد که از تمام اطراف
محور و اجالان حور وجود باستقلال آن نیروی و تیریدی جویند پس گاه و بیگاه ملازمان حضرت
زمان قضا مطامع رساند که همواره متعجب باشند و از افواه و خایز تبیح و تنسم واجب دانند اگر برکی
سختی رفته باشد از بهترین کوزه شمرند در بارگاه سلطنت عدل کسرتا نا این سخن از زبان مقربان
و اینا قان در کوشش دیگر احواد ملوک و حاکم نواحی جایگیر آید و از ایشان بقعه عن ثبوت
بنواب و منصرفان و اعمال آرجا و رعایا هر جا رسد و ممکنان بدین سیرت موصی و مامور گردند
اولا جهانیانرا کماهی عقیدت پاک سلطان داد که انصاف پرور میوید کرد و تا بنا کار و احوال
تخصص حال مظلومان و ندادارک کارزار افتادگان و اعتیاد با ختن همات بیچارگان
ملکه گردانند و مبالغت سبب آن میرود که از ناوک آه دو د آسای پر زنده مظلوم که در سحر کما
از شصت عجز و کان پشت دو تا کشادید اجتر از واجبه ترست که از سطوات تیغ زمان فرقه طاعتی
و حملات جهانه نگر باغی **سعر** اگر چه شاهی و اسباب سلطنت همهست راه سینه مظلوم سوزناک تر
جهانیانرا خواهی که از نو ترسند تو نیز با سخن از کرد کار پاک ترس **سعر** عزمیست
سواج دولت و همات ملک آسان نگیرد و مصلحت امروز با فردا حوالث ننگد که فردا نیز
اگر دریا بند همات خود بیسار و در و تواند بود که این مهم و ذاد در عقده نفس و پرد و تعذر
چهره پنهان کند و ازین عادت انمال بر نفس شریف مستولی کرد و از ابتعات باشد **سعر**
کار ساز مالکی شایا کار را را بوقت خود سپارد دوستان را چون بیخ خود برکن دشمنان را جویر دور انداز
خلق سلطان در حق بندگان خدای آن فرماید که خدای در حق سلطان فرمود
تا خلق با صفاق حق کرد باشد و اگر از راه تحقیق نگرند غرض از بیان **التعظیم لامر الله**
که با ایجاز لفظ شرح بعضی معانی آن بر روزگار ما در ملک تالیف و تدوین نتوان آورد در
قرینه ثانیه که **الشفقة علی خلق الله** محصور یا بند و از اینجا گفته اند هر چه نه نکویی
نه طاعت و نه نه آزار نه معصیت **سعر** بجای بنده مظلوم ریش عاطفونی بحق میبست آن که توند او بی کن
خدای عزوجل بسوا بق خدمت چو کرده با تو نکویی تو هم نکوی کن **علاقت**
طبع لطیف پاکش که تا جوم بسبب مبسوطت نشیط با اگر وقتی نشانی تمام مسکن
فرماید و مقداری که حواست غریزی بدان منغش کرد و وقت مطرب را

۷۱

و همچنین تا متابعت محمد بصدق عمل نکند بنده بر حد سر اصدتیت نرسد پس صیغ باشد که صورت
 دل تو مخالف صورتی باشد که خود خواستنیایی تا از تو فراموشه اند زیرا که اگر خلاف نترسای
 که فراموشی و نفاق باشد و نفاق در بی بازار بجوی بخزند و اگر خلاف نترسای که از
 تو فراموشه اند غیر تکذیب بند و الله لایحک الملکذین پس اول خدای دان ای بنده
 و دوم محمد شناس و سوم در میان خود را بر خوارت دینی و دنیاوی کا جناب بین
 و لله العزة و کرسوله و لکرمین و صلی الله علیه و آله و سلم و اجمعین و فاقست
 تیمور قالی و افضا بونبت بدیکرا **فصل** تیمور قالی بدت
 نه سال عمیبت امور جهان داری در صحت خراج و استقامت حال کا بنی نمود بعد از آن
 اجراض مختلف مؤتلف شده بدت تمامی گشت تا سهود کند است و سبعا
 ندرمان خراج از موازرت اطبا بکل نگول کرده بر فوج الطبع گشت و چون بعد از
 گذشتن بر ادرش ترمه بلا ایدش داشت که خاتون او را انگیزی مازنده اذکان
 جیشان و برته تایزی بر این معول بنگه کرده خاتون او بولوغان که عمیل
 خانیت و ملکه مملکت بود بر مفتاح طبیعت **فصل** آن النساء کثیره العدوان
 با ایشان متغیر شد از آن جهت در سال پیشین جیشان را مالک در برسون متابعت
 چه راه بایل قید و رستاک بود و برته تایزی و داکغیری خاتون بولایت گرم
 سیر کرد اینده اتفاقا میان او را جنگانک و بیجان مخالفی واقع شد توخان
 جنگانک عرض داشت که او را با با با بچه جو جانک یعنی منولان شهر مترها کنان
 ناحیت سجو متفق اند و در جزیره ایجا چاو میرند گشتیها را با جواز و فرمان روان
 کرد اینده تخفایمیدند بولوغان خاتون فرمود تا او را مای تخف و محقق گشت و این
 بیکیانند که کارنات بوجی و یار غوغا را که او را جنگ بفضیل رسانده ما با
 تفصیل از اجیاط کرد نقد و تزییف نمایند و موارد اعراض و مطان اصحاب
 باز بینند اگر حکمی حوزی یا کلی از قانون نیگال بر لیغ مخوف باشد بران باز خوا
 روده و فرمایند را منشور عزل دهند بعد از کینق بر ایشان حزد گرفته و پایان
 و بعد از میان سپی ن کو با شمی بیجان و بر خواجه جو بین را بکنای کاری سوی کرسیرات
 و ستار لجان جنگانک در غنچه وفات کرده تیمور قالی چون اندک افاق بافت عیبت او
 پسندید

فصل

داکغیری

ایشاندا اسخضار و سیور غامینی فرمود و اسخضال معهود بند و داشت امر اجبت دفع مکتبت بولوغان خاتون
 بتقدیم خدمتی نداد که خاطر و دل جوی و اجبت بند با تقاضی عرضه داشتند تیمور قالی بر کویک را طیش و که از بولوغان بود
 ولایت عهد داد اما **فصل** بر روز کار چه پیمان عهد داری چشم کدلم عهد چه پیمان که روز کار کند و از پاره در آورد
 بدست چب غمت آری نزار چنین کند طغش غتویب این عهد بد عهدی در گذرت بولوغان بر او غضب اند
 باندیشه ناراست شما بر ما را غیبین ولایت عهد مبارک نیقال بدین جویت امر خواجه را بیان رسانید و پایان بجان
 بهنقا که صفت چوب خلاصه وقت و نوکران نیز ازین نوبت چاشنی برداشتند درین حال ملک تیمور پسر اینج بود که با چیر
 حاضر شد و واردوی او را غضب اینب بر گرفته خنانک سراج آن مالی این ذکر ابراد رود بر سید او با ما در بولوغان
 انتسانا داشت چون بولوغان خاتون تیمور قالی را بر شرف ملک باقت در خیفه ای فرستاد و آند بر منغالی
 بنیره قلیا قالی با ملک تیمور اسخضار فرمود بعد از نگاه تیمور قالی ببلبل غش ایشان جا را از نفس کالد و مایس
 فرشی پرواز حال و تن ناز پرورد درین درین فحاک مردم خوار بنهفت و روز کار بدایع نکار مولغان این اجازت
 فو خواند این فاری معوی کرت کوش بگشت هم بنیوی بود خاک خواهد نند بر تنی چه از تخت طایچه از کلنی
 جانانده اندر جهان کوش بین کین جهان خبر جانان کجا اندر زبان توان دان که ناکام بگذرند این جهان
 کید عوت و هوشنگ و خاک کوه و نبدون و هبید بلک کوه کجا ابرج و نور سلم هر بر که می بگذراند نیزه از ابر
 منوچهر سایه چو پوشید چهر ز کینی بیکبار برید مهر جوکا و س و کیمز و نایخ کش چو شمش ابا مال و کویال و خوش
 چو در طب و اسخضار کزین مهر از در تاج و تخت و نیکین چو لدر ایب کیشا بخت کستم نه از خاک سرشان کنار شتم
 اگر در کیشرت و کرد و کزین جهان مرد بیکت از هر دوسر نه بهرام شد عیبت کور کیر نه پر ویز پرواز کرد از بر
 سکندر که بکنای کینی تیغ و تا کرد و شد با هزاران دروغ ملک طرایف فراوان بند بهمت بر از چوچ کردن بند
 نر زبانشان نه از ملک زمان کسی میدید دیگری را نشان ز ساسانیان و ز اشکانیای می رو جین تابان
 یکا بکنند و افر عمر جاک فرورده سر یا درین تر کاک ز محمد غزین هم شد تنی جدا مانده از و قرش شمش
 سلاطین مسجوق و اوجوق و قوق نیز زد بتا بوتشان و کطوف جان ملک افزه دیلی نو کفی که بر ساع بکیدی
 نه دروم فقیر نه در بنداری نه در ترک طغاج بگفت جایی جهان هر را جو قیل بر کند بدین نام پیوند جان برید
 فقا اوج قدر قدر خان بگفت بیند فنادست خاقان بگفت تراخان و ای ملک جو بوا گد نو کومی که ای بوا گد
 جهان بر شد هم ز خوار میان که بودند در زرم بسته میان چواتر جوا بل ارسلان و کش چو سلطان محمد نه بر شمش
 که کشند افر طلال و غلش بر آمد بخرج بلند العیاش نشان نیز ازال سلوغو ناند فلک جان ایشان تیغور نشا
 چو شد تیغ چکله خان انکار ندیدی که هم شد جانرا شکار چو خوارم و روم و چو شمش بر زدی اوج ملک و چو شمش

بهد و غیر تو

فانکر

وار

سجده

در میان هوا و پان گرد آید و صورت احد و ثد بر جانان ظاهر گردد و آن بلادمان **سمر** در زمان بر روان
زرد پیکر سر بریده روی تیره اشکبار اعلام کرد و در اول معارض دولت و انتظار عروس اقبال بر معارض
تینیت گفت و در مجلت قلب بمبالغه استخفا نمود چنان با او جاور طایفی و نمور بود چنانکه
پیمان و پسرش طاقای **سمر** دولت او را ورین و آخر یار حضرت او را معین بخش ندیم با هزار اولاغ
شوخه تنکاه شد بر تیر تیرای پیمان را محافطت او در نصب کرد و با بیخاقت بهارن زادگان
و نویبان چند روز راه با لشکر **سمر** با خضر مثل البچر لیس اخضاره از المار لکن خرید میرد
مستقبلین بنجیل و تقسیم مبادرت نمود و تمامت شهر را مثال نکار خانه چین و بیکده خطا
و قرنی فآن بل رخساره جانان بر آراستند و مطار به هر صنف بر قصود از یک دیدار **سمر** خون بیلا
و مسازدی و دستیار کرد چنان خان خورشید و در منزل حمل در سقعه و دولت زول فرموده
قولبتای ساخته از بارش زادگان قبلمت بکنند در بیت و او را بزرگسال مجربال سوال کرد
راه خانیت باوه یا سار قانی کر امیر شد با اتفاق عراضه داشتند که قبلا فآن پدر کجین
یعنی جکین را ولایت عهد داد و مغفای پذیر انده را سامنی فرمود یعنی بر طرفی از اطراف حکم کرد
به تنازع خانیت راه نشت و بران تقویر با اتفاق چلکا دادند چنان فرمود تا هم دران تحت
ذکر و عهدهی بر نام برادر دولتیار او بر تیر تیرای موکد کرد آیدند باز در ایضا و فنا و ملبود
و انده خوش بکشید چون بخلاف یا سار خیز خانه و مشاورت و انطباق افوا و اینی تطبیح بود
فقد تنکاه سوخته تمامت گفتند در کناه ایشان اشتبا نماند باری سمد دولت نیز آیدند از
روز آیدند **سمر** در محنت نواز سمد آیدند مایه فلیم کاتب بر در آمد و سر نایب اما
بیاض کشت از کلمات جعفر هلاقت رضی الله عنه اولاً مطعم او سیم فر مطعم و مطین او فر مطین
و وجه اجموع خروجی لما سئل سئف و لما وقع حیف و ملکیتوزیز ملک دمار یافت بر شارت
امل تجیم روزی مطالم سعد مطالم مطالم کتیارین کردند و طوطی زینین از باغ در فروردین بل رود
بخضر خوانین نازین **سمر** بدور زینتمن الملاحه ان تری اینی تخشای فالوجه سوار فر
ار کشته و از البان اسبان نوره خنک اعداد آن هزار و هفت صد و انده سز و کوهندان سپیدیم
سخت هزار و انده سر که بر عالت قدیم ترک و تنال را در کلهها مفوز داشتند و مغولان از
ایغون کوبند و هرگز کوشش ان کوهندان و اسبان خوردند و بران اسبان آن خانان
کی سوار نشود و اطراف اردو را سپهر سلطنت بود چنانکه لکنان عرشش گرد آیدند
و بر نسق

پدر زینتمن

و بر نسق معهود چیشان بر روشی از نغد سپید و ریح نشت و از جمله شهرزادگان گفت
اقران و اجلاس خانها معین بودند چهار تن اطراف نمد راه و دو تن با روی سعادت
بیروی بارش گرفته بر سر بر بخت استوار دادند و یک تن دیگر کا سه شراب **مصراع**
رخسده جو اقباب در آب گرفت و قومان دعا گفتند و داستان نزم را که مغفولات کلام
ایشان باشد نکراد کرده او را کلوخان نام نهادند معنی کلوخان داد کرو بکننام باشد احوار
حضرت او ترخان جنگ ننگ و طاقای جنگ ننگ از ایغور و تیو جنگ ننگ از او شنیدند
و جنگ ننگ سلمان تقنای پیمان از جو خه طعلق پیمان از کراویت عبدالله همچنین بود تا غایت
خانان ممالک چین ربابت از دو جنگ ننگ بصب فرموده اند کلوخان فرمود هات ارباب طاقا
به نهایت و تمامت عوضه اعمال و تعویق میکرد پیدا باشد که دو تن در روزی به معدا
از مصالح ملکی کفایت کنند بدین سبب چندین احوار جنگ ننگ بصب فرمود و بایا مطمع عمالی
آورده و فرسود داشت و از داستان علم رزین و عقل دور بین او چنین حکایت کنند که
یکنوبت بشکار یکباره نشاط رکوب فرمود **سمر** بر سمدی تجو غر اندر سرت تیز او باقیای دین جوان در جمع کار ساز
از غناش بافته رضوان دو کیسو بند حور و در کایش ساجه سلطان اجم کوشوار و جزیه سلطنت
با مال اقبال میمود عبدالله همچنین کربای برداشت و از عقب فآن مبادرت کرد در طغی ز کجرت
فان رسید جناحه معضای طباع سلاطین باشد بتفویح کبر و دار و حوش مشغول بود و بران از
آهوان یازان و کلاب با ارباب در مطعب و کوران بنحایت خنکان و بوزان از کام افکام
و پیکان از کلا سلطنت سواران چون زهر کلبه در کام کوزنان مانده و بار از فرخات
اغالده غزالان به آرام نالنده و معول از پانچ مغول در غویل و بطبع فآن در هرت و ناک
از لجهار طویل کاه جمر اقباب در قوس آمدند بسیاره تیر بز تاب میکرد و کاه کاه
بزه آورده و میات دیگر از او بن میخوانند ناکا عبدالله همچنان گفتن در کردن انداخته
غنان یکران آسمان جولان گرفت فآن از ان بیات مستکر متغیر شده از صخره کمال وقار
مغزون **سمر** تیسر مللک ان بغضت لان القدره من در ا حاحته بر خوانند و از باغش خیان
جوات در چنین حالت سوالی کراهبت آمیز فرمود عهده داشت که فآن بر منابت پذیر
و مار شغفت و عموم خلاقی بر صفت اطفال وضع اطفال به پدر و مادر هر اینه ضایع باشد
و نیز فآن ممالک عربین و بسط در نظر مانده کان کرده و مصالح روی منباید که بی و اجبت
بصفت

صفحت اول
بر نورد مغول
بسیار از اینها
بسیار از اینها
بسیار از اینها

صو
شکار

تخصیص آن متقدر است و توقف در آن مستلزم اختلال میشود بنده دست از عیان آسمان
سرعت ندارد تا فغان بفرود و فغان را جفت نکند یا مگر بنده بیاسا خانه مخصوص کرده تا
لطف ناممل نمود چون اینها کن ز باب حقیقت بود از منبع اطیاف و شفقت مفرج شد صافی
عنان بجای دولت معطف فرموده و او را ده بالش زرد و سی بالش نقره و هزار لکن جا و سیوه غامی
کرد و وفور در بنت و سمول اشفاق او را بر زبان ضایقت نشانی شمع را نذر و دیگر از
که بر او در وقت از وی پیش بودند بر اسمال آن تذکره تذکره تو بیخ و کتبه کرد برین سوال
دست چهار سال در نفاک او و طلال قدر و معالی ضایقت می ساخت و دلها بسونگان را
بکند اصطناع جذب میکرد و سبب مودت بر مخالف ایام میکشید و درین میان بن
برین حد کان و استماع از معتقینات زود گذار از لکن و کین و دینار و عزت و ضلع عذار
اشغال میشود عاقبت بوارطه عرض دق که قدیم صفت داشت ساحت مملکت
این جهانها بگذشت و در کتبه الکاس عشره مضار است غن و سعوا **شعر**
بلوت اللیالی فلم یترن بادنا الا ساه احسانها فلا یجدن علی وصلها
فی نفس الوصل بجز آنها جلق عشق ما نفس بویا نتوق قآن
بعدها که طایب اخوت را بقدم رسم سوم غزاله از فرموده بن در زمان آنده کنت
ضایقت را بیخ ابدار گرفته بود و بر او را اصل دانسته و ولایت عهد بنام او هم
در زمان جلوس ایشان موزومین کشید درین وقت با تعارض آراء و تباین اهوا
مملکت حتی میشود بختی رسید بن اجتماع تودیکتای را ایلیجان با فضا زندهگان
دوان فرموده و بر زمان میعاد از دور و نزدیک قرابه هزار و چهار صد اند نه زده هزار
نهال او رنگ رنگ دارا را که جمله ابراهیمه سفود و نواحی نفوذ داشتند و هر یک از
الاغ خان یا معقد بنیت رتبت بر می کشیدند در جمع فور ملتای ما در فقه زنده
و سبب بجمع شدند **ع** کتصیف الکواکب قول بدره و درین وقت با دیاری
در روزین از سبزه زینت و حال گرفته نسیم از لطافت عیبی دم و صحر از خفرت
خضر قدم و جز از کلهای بویف صورت نموده زبان آب از قول لاله گرفت نیال پیکار
پاله کردیم سوسن و یا سخن بتصغیف منظم و مضطرب باک لوان را بیفام میدادند
ع سوسن صدغ البقیع فلم یابیت منی و اوج نامیه در تفسیر این ترابیب عرب بود
سوسن

نفس
مورد

بود و صلت بعبه **ع** بینه منضحه لا نریب **ع** تذکره صدغ الحقیقه مضطربا **ع** اذا عانیته غیر الرقیب
غنی از حبیب عروسان حکایت میکرد و افاضل نظر فاروایت نظم و نثر بنده کاتب چون کوز و سلبیل
در روانی روایت **ع** خیزای دل چکنی غنچه صفت ننگ دلی **ع** باد و باستان از کف ترک کلان
که جهان بهشت و شش و اطراف چمن چون اجنه طایوسان منعش و روی کیتی **ع** مانند روی دلنوازان خوش
شکوفه از چیت از صبح بادی بر انگشت شاخ کزیده و صاحب نظران از انواع نعمات **ع** مطرب و باله و لهار
صبا هر خطه بجا یک دستی و مرغون خفته و سر اغوش کل و کلاه لاله بوده و صیقل زمان این صبح صبح می روی
و بلبل در زغمه و چنین غلغل کنان که در وقتی چنین **ع** آرزو میکنم سبیل نرسنایت **ع** سزده خوش خوش نظر
کل سیراب رخ نازک خورشید و شست **ع** زلف بر پسته صبح افکن شبانایت **ع** زکس مرت کش دکش عاشق کش تو
بر جان بخش روان بیکر عروایت **ع** نقطه سجاد کز بنده لطف آثار **ع** چشم جاش فسون شوی جاد و رایت
طره طره طار لکن بر شکست **ع** غمزه غمزه انداز شرف اسایت **ع** یا کنم بر سر زلفین تو جان فشانها
یا هم بر سر زلفین تو سر بر پاست **ع** در آشنای این یک صفت طوی بوده و مردم استیفا و لذت را در جیب جوی
وزبانها بدعا در دولت و ثناء حضرت بر کت و کوی و نظایف اشهر روزی چهل سر ما دیان و چهار هزار کزنده
روایت کرده بیرون غرابها و ذباب و دیگر که در ذمت امت محمدی و چه بخیم آن روشن و کیت تعداد نامیز است
و کزت شراب و قیزه و اصناف بنیده و البان بنیست آن فیس نوان کرد پس با شارت علمه نجوم ساهی که
طالع با نظر سعود منظور بود و هم سخاوت از قدیس جریس موفور جلوس بنایون را اختیار رفت فری
چون ساحت بزوشها ملون از حریر و اسبرق و در زینت موق و زین ساخنه و تحت خایت که طاق درین
افتاک کسی آن سزده بر اشکال او فلیدس و کوهها ریختن در کین پرداخته چنانک اقبال استقل بر جهت خوب
بود و پادشاهان از صلب چکیز خان در بر آثار یعنی دست راست چون مغز او جای **ع** کوه کوه جوای
اجتی و شهزادگان نوادگان و قریبگان **ع** جوچی قمر برادر چکیز خان **ع** در بر آثار یعنی دست چپ
بسته کرد کله نهاله **ع** جنس رویای ایستکان **ع** در حیات عظمی **ع** بقصر خطونا دل التحنی **ع**
بیت **ع** آنحضریان اکوانی **ع** و قور اردف مدعور الاعالی **ع** با چهره با فرم و فدان جنر کل بر صند کله کلین
مثال تازه تر از کسبم نشسته و بیجان و نو بینان و او را هر تابین و اعیان لشکرتن بین در رایت خود چید
و اندرون دور و نزدیک قرار گرفته پیشگاه مجلس عطر اوت بهشت طلاوت شیره بزم با کابرات
و او را با بخواهر عین تر صبح یافته نهاله چنانک از شرم برین و نلالا آن زهره و شتری از کناوه شیر
چرخ چبری بر روی سباط انجرو است افتاد ناگاه **ع** بزمان منتظر بر تیر تیرایری و بیرون فری کاه **ع** فلک منتظر
کشاکش چشم بیدار او زمین و زمان **ع** نهال کوشن کفخار او سپهر و سپاه **ع**

گشت
دم صبح کزید
بر زود زود
خلد آرایست
هر قدر خوش طعم
زلفها
دین
شاه و شاهزادگان
کوه کوه جوای
الطیاف و اللطائف بالضم
الجن و القبول

و خوشتر از افسانه و سنگ را با زمین جگر کوشه کان بخون دل پرورده آفتاب و طهارت زنگاری
 خانه و بوزان یا زنده آهوی و دیگر سوغات و طراوت که از خدمت جنین بازشای دولتیاز کفایت
 جان بارگامی با خود معطر فرستاده و بنام نومان زرنگاری زرنگاری زرنگاری زرنگاری زرنگاری
 تجارت با آن فرزند ملک فرزند الدین مهتاب سوغات و سوغات و سوغات و سوغات و سوغات و سوغات
 خاصه خویشین و شیخ الاسلام جمال الدین و اعوانه و عشیره و فرزندان از جواهر ثامن و مالی در
 و انواع شایع لایق آن دیار ساخته گردانید و لشکری را از زرنگاری زرنگاری زرنگاری زرنگاری زرنگاری
 در شب تیره خال از ریخ زنگی بر بایند و در راه را بشکام تردی یکسوت کسوف بر صفیوم نورانه فرستید
 بشکافند و بیرون فرج در کف نیز فرج قلم کتابت ثقی دهند **سحر** قلوبهم من مضار ما امشقا و اما تمام نام
 در چهارات برد و در تقاضای این سوغات از محافوف و مخالف اطوار معانات خطر مارا و جان معاینه
 دیدند چون بر سر طوبیبت جنین رسیدند نواب اعمال و فرادلان انجام بر و فون با آقا آقا نزل نزل
 مراسم علوفات و انزال تقدیم می نمودند و بعلت باج و رسوم و ادوی معوض نمی گشت در طایفه که نزدیک
 خان بالبع است بار دوا دوران مهابت بهوشند درین حال نراج فان عارضه دانست بعدا که
 چارزت شرف نکستی را بر پیشگاه فرشی حاضر آمدند چنگ از عزن نرغان و طوع عجب طایغ و طایفه
 از امر آزرک بیرون فرشی بر ضد آنها بریزید با فر و تمکین نشسته بودند توقای در مسایر النقا
 بحر سلام گفتا نمود زانوی خدمت بر زمین نهاد او را بران زرنگاری در معوض اعراض آوردند
 نقای زرنگاری که سخن دان بود در جواب گفت بر بیع غار آن است که تا اول روی مبارک آن که فرست
 کتاب سعادت است مطالعه کنیم از ارکان دولت و امور حضرت کی را بیعیم سخانی از اقامت رسم خدمت
 چنان بنا بران رفت بس بدولت نکستی مخصوص گشتند ملک فرزند الدین سخت بیلکما زان در سرته عرض آورد
 و اما آن طرایف و تحف بر کشمشها خاصه در نظر انرف بگذرانید بسندیده حضرت و مقرون بقرآن رضایند
 فآن بدست شاه و ارکانه عقار و حرکات جرمه حجاب هوآر داد و او بر بیع باغ از جانب
 و اقامت انزال و علوفات و تعیین کسوت خاصه و خدام نامدت مقام مناسب حصول از
 نفاذ و حصول و بیع الاغ اطلاق فرمودند عینی سجان مغفله ملت عیسوی بود و طبیعی سوسی نداشت
 پیش از آن در دهن فآن نشانده که او را فآن دیار و بازرگانان امصار و مصحات و جاه را
 سلعت بازرار و حاج ساخته اند و در زمین آن مجال مغالطات است و حکم نافذ شده که اصلاح
 ترصیع در معوض تصنیع آورند چون اگر شایع سنجی ملک فرزند الدین از این انواع بود اظهار نرنگاری
 مصیبت نمود

در این کتاب
 در این کتاب

نامت اقامت

صحت نمود تا فآن عن باکی الی تخص فرمود عرضه داشته معمار چهارده نومان هر نومان ده هزار
 بالین هر بالین مولدین کشش دینان با خوانه زرنگاری معامله رفت و بوجه از اچا و طارین العالی دولت کردند
 باقی را رخصت یافت که بر وفق ارادت هر که خواهد معامله کند مدت چهار سال توقف افسانه جز امور
 بر حسب تمنی ساخته و پرداخته گشت و هنگام واجبت اند فآن نقای با بیج را بعیات وافر
 مخصوص گردانید و ملک فرزند الدین را بر بیع و با بیزه و نرنگیات خاص مشرف فرمود و در قری
 از بیوسنگان ربات حضرت سیور غامبی کرد و در جواب بارش عازان بر بیع متفق
 و نمود کا شفقت و بمن بر دواعی احوال و مصالحت و مشور با نرنگی طریقه اتفاق اروج
 چنگیز خان صدر گشت و بیلکما را بارش با نرنگی بار شد و چون از عهد منگوقاغان باز
 و جهات کارخانه خانه که بر سبیل اشتراک به این اجن هو لا کو تعلق داشت بازه بود
 اظهار و فرود عدالت و اعلان کا شفقت رآن حصه بر حسب تفصیل معین از ابراهیم و انوار
 خطایه و یکبار چنگ با بیج مهاجرتشان روان گردانید و در سیاق سوری مرید و حاجت
 رسم مغول باشد شعب بیلکما چنگیز خان با بیغوا این مجلس معزونی داشت ملک فرزند الدین
 سرور و موید بانفاق ابلجیان با سه باره چنگ ابر با کبان دریا فوصله فلک حصانت و دیگر
 جهارات خاصه همچون معنون نغم و مسنط فانت عالم پیسج سفر کرد عن فریب ابلجی فآن
 شری شد و متوجه ملک آن سری با زرنگاری کوه پیکر بالا عنان آب میدان که بیوفی
 جنگش خوانده غرق گشت و نقای بنو کر خویشین ما حق **سحر** شرم درین طارم از زق غایت
 آب درین خاک مطبق نماید مسیر دوروزه راه تا مملکت معبر مانده بود که مشق اصلی
 صلوه نقای صالی بر در جبهه وجود ملک فرزند الدین زده و عاریت دهنده کسوت مطرا غمر
 قبا ی بقای مجازی را فاد بدست وکیل قدر استرداد کرد بنا کام جوهر روح را در کوه
 تقصیر ارواح مجرد نظم داده و جذان فر این جابت ولای پیرشان گذاشت درین حال
 خاطر داوی حکایات بر چه انان نکاشت **سحر** اوز بر از زرو در بیج میسوند
 چون کبچ رزو و طبله در می ننگد سود مسکین دل فر صابر و قانع بگدا نیست
 چون تیغ هر آنکس که زند قبضه برزد **سحر** ای که بجز آینه کردار و آیت این تختشان در زور رفته و درویش
 جان از بی زرمید این کار خدایست موافق این حال سخن با نظام نظامی است
سحر خاک شد آنکس که برین خاک سپید خاک چه داند که درین خاک چیست هر چه درین خاک است
 هر قدری زرق ملک را آید

صحت گشت
 در این کتاب

هر قدری زرق ملک را آید

و اینکه صدق آینه کتی پهای بزبان حال گفت **سر** ما ناله آن دوست کوهستان را شفا دل اوست
انواع نسلت و صحبت و مفاد فواید صحبت که بنوک خاتم معجز نامی در سنگ تو بر عقل افزین کشیده بود
از اغیزت کلیم قسی بل کتفه ملک قدسی نمود ایم الله که آن بفرایح همدکانه نزد این محقق در انسانی
برفت پوشان فلک و با لطم هم بهمدون عبارت از آنست و در پیشکاران کانیات اعنی عقول
عزوه عروج نموده و بهفت عضو و شش صحت و چهار طبع زمین آن منتهی شده و فایده سجد هم نقش
شش کعبتین معصومه در دست بردارد طرز خوان نمیدانند و در متابعت شایسته آن اثرت زریف
عبارت لطیف ساخت به دعوت درین عوای جان کرانی و مصیبت نایل کابیت فرای اگر نه نصاب
مولوی که رهبر عقل کل و مرشد نفس با طغی می تواند بود و دستگیری و پایی مردی نمودی نشان صبر سکون
و جبر تبیت و استغوا از زمینان منزل عدم پرسی آری **ع** چیست در مان وجه باشد تدبیر
اکرم الله العلی الکبیر **سر** احکم الله ان الامر لیس لنا و ما یفید سون النسیم للقدیر **ع** از چو فلک خورشید
نوع نبات از تدویر فلک سرگردان پای نابرجای که حاصل اجزای اوقات جهانیاست نایل با طراز
احوار مثل میناید ببلایست و سخاوت بسدای و اما حدیث السوف قد طال سراج جوامع محمد و تعالی
نعمت مقصودست بر تذکر منافقت و منافقت مولوی که کوی جون با ارباب سبب است بود چون وفار
غایبات نبات و ما تدیرج عاصف برق خاطف رود کله و بدین واسطه غبطنی حیرت آیز و بی حیرت
انگیز بر خاطر اسبندای باید و عاقلی وار **سر** فلیت وصال العارمیه عاید لعل انوار کوا و غنی از انوار
بکوش و افدان لیل و نهار میرساند **سر** ما را واد این سه بار و حال است یارب واد یارب یا ارباب
انکه لی الطول و الاحسان در باب استوار ملک فارسی اثر علیة فرموده خدیوین نهاد خاطر آن بود که
دامن از ملائکت اشغال دیوانی کشید دارد و بر سر روضه معطر مخدوم سجد اطه الله کعبه انجلیت
مختلف کرد و سنت و اتباع ملة ابراهیم را در سنگتن اصنام هوا و طبیعت گرداند و بطرفی
استنکات و افات معلوم نمک نماید چه با سبب و علامات ظاهر معلوم شد که اختلال کل احوال این بار
کدیست که صاحب معجزه **ع** ان ابره الاکه والبرص از معالجه و مدارک آن عاجز آید اما چون فرمان
دوران مطیع مخدومان اعظم عنصرها بران جلالت ننال یافت از انقباض چاره ندید و جلد استطیع بدل میکند
ع مای گویشم دیگران می گویند ان ساله بیواعث سمت آفتاب زینت انجلیت عواقب و خواتم
بخر موزون کرد فانه اکرم رسول و مجیب **فصل** اخذله شهادت کان لزامه یبصیر خلیسان و عوای
مبارک حد و دواعی منافقت و منافقت که بر مقتضی سخن از سطو نرداد چو کات الفلک تحمل الکابا
عن حقا بقها **سر** من علات للابام تحریک ساکن و تفریق مجموع و تنقیض مشتها در شرف ادنی زاد

و اینها سوره ایست از اوست
و اینها سوره ایست از اوست
و اینها سوره ایست از اوست

و اینها سوره ایست از اوست
و اینها سوره ایست از اوست
و اینها سوره ایست از اوست

المناقض الاستقصاء فی الحکایا
و نه الحارث
علاجه الباریة فی الحکایا
و نه الحارث

عن حقا بقها **سر** من علات للابام تحریک ساکن و تفریق مجموع و تنقیض مشتها در شرف ادنی زاد
نعمت است تا بهر در و زود و بیان کسود در کتاب مقتنیات با چای بار این دنیا دانی غذا چون زغن
مردار خوار **سر** ان بر این را می زند مجلب وین مر از ایمی زند منقار در اضطراب آمد تا میان پیران
قید و طای چهره ساربان اغول و شاه و ننگه و بنیکه جوا اغول و پیران اور کتو کر سبه و جنبای بنیره
نای اقا فر بنیر خدا اقای پسر او کتا قان و او چنگل چختای نوا و یسوز اغول پسر او کتو بنیر
بوقا شیور فر بنیر خدا اقای که او پسر بودی بنیر میسوکان فر بنیر چختای بود و بابا اغول او شیور
پسران ایگان بنیر بوقا فر بنیر جوجی فاسا را بنی چنگل خان و ملک تور پسر اربع بوکا و توکال و هندو اغول
و پسران ابوقا قدغای و طول قدغان و دو الوانیز قدغه بنیر خدا قای بنیر فر بنیر بودی دیگر
شهرادگان مشاجرت و مکا و حیت قایم کشت چنانک در کم از یکسال می سر تا چون کارانی تدبیران
در پای افسا و اموال جانی برداشته و خاها بر انداخته شده و از خونها جویها بر صفت ناموس گرم درون
و قوایب روی منبر بر رفت و دو بیت هستی کاسته که خنار عجم است مولف بابا آمد **سر** بنها که بنایان
در تا که بنوک دیده سفیم نه رفت آرام دل و مونس جانم بودی در غنی و هر آنچه ما تو کتیم نه رفت
نبی ارانت که قید و خان در حیوة خود ساربان اغول را بالای این آمویه بورت عرقا و معین خود و بوج
نومان لشکر بلنگ جوهر در زیر رایت هایت او مورد است سه نومان از لشکر ما خاصه هر نومان موسم
بن زاده ساربان و کرسه اغول و نمود اغول منغلی و دو نومان از لشکر ما توان قایدان قلع و ابر
اغول و ایر منغلی و این تعلیم مستمر بوده **سر** جوا ما درسته خن و سعایه علاقه موافقت میان چهره توان
بکیست چنانچه تفصیل آن در عقب این ذکر شرح دلخواه تو پسر خود را بسینوقا اغول که انا در
دولتتاری از غزه حال او تا بان بود بر یورت و لشکر قلع و ابر حاکم کرد ایند منور عنایت انجا بقیم
نایبکسته ساربان بموضع مردان سیلاق را بان که از آنک نهضت فرمود از توانا جگود در نام
ایلی بنی ساربان آمد بهمی مهم چون بیغام بگزارد بطرف طراغای رفت که لشکر قلع و ابر را
میدانست غن قریب طراغای بر قصد ساربان لشکر جمع کرد و در خواه افلا که مانا حکم توان این توغن
مینای ساربان در طوی بود و فارغ ازین گفت و گوی که خبر هجوم طراغای بان که بوی رسید عالی بانکر
حاضر استقبال شدند و هر دو لشکر در موازات یکدیگر نزول کردند چون برق اشعه خورشید آشکارا شد
و سواد لشکر از جنگ نوم و فونک متوقف گشت هر دو لشکر بر یکدیگر حمله بردند و در میان قتلی تمام
رفت اعدادن کر طراغای زیارت بود چه استغول اغول پسر نوا معاجب داشت ساربان با هزار
بعد شوری

و اینها سوره ایست از اوست
و اینها سوره ایست از اوست
و اینها سوره ایست از اوست

صورت
اور

و دیگر ارا دی طبیعی چون محبتی که در طبیعت والد و مولود مغمور باشد بلکه در جمله حیوانات عم نیز از حسن
 محسوس و اگر چنین بودی مادر فرزندان را تربیت و فرزند باکر را متابعت نکردی و موقتی بودی بقدر نوع
 اما ارا دی استدعی وجود آن سه چیز باشد لذت و نفع و خیر و از ترکیب این سه کانه و خواجست با هم دیگر جسمی
 تولدی کند که نام و کمال این انواع بدان مربوط باشد چون حصول فضیلت عدالت از سلامت فضائل کانه یعنی
 حکمت و عفت و شجاعت که از نهدیب قوت نظری و بصیرت و کسبی با میل بطرف احوال و تنزیط حاصل میشود اما
 لذت معتق محبتی باشد که زود بندد و زود کشاید و کتفانق الاغصان عندیاج سبب آن لذت هر چند
 شغول و اتساعی دارد با وسعیه سرعت و انتقال و تسخیر طرق زوالست و چون سبب برخواست سبب
 بر بندد دل بردی پس بدست بجزان دادی انسانیت بدست آمد و انسان دادی دوم شخص نفع
 باعث بر محبتی باشد که دیر بندد و زود کشاید بر بسن را موجب آنکه نکت نفع رسانیدن کاری انسان
 نیست و زود کشادن جهت آنکه باعث وجود سرعت انتقال لازمه است **سوم** چیزی که در طبیعت باقیست
 مشکل توان کردن و اسان بشکست **سوم** چیزی که محبتیست که جز که رف خویان زود بندد و چون در وصال
 جانان بر روی جان عاشقان دیر کشاید سرعت انتقال سبب سبب بلذات که میان اهل خیر و اجمعت **سوم**
 و اجتناب از اجتناب کمال عیال و بطور احتمال بواسطه حصول لذت حقیقی که لازم مابیت خیرست و داعیه عیال
سوم تا جان باشد عشق نور جان باشد **چهارم** در جان برود عشق نوبان باشد **پنجم** هر که در این سه قسم اقتضای
 محبتی کند که دیر بندد و دیر کشاید چه تحصیل آن اقسام با همها یعنی لذت و نفع و خیر بر وجه اتم و اکمل دیر دیر
 دست دهد **سوم** که دست دهد و صل تو دلبندی **ششم** از هزار حیدد هر یکدی **هفتم** و تجزیه دیر دیر کشاید زیرا که
 عفت و جوددی که مطلوب بالذات است اقتضای امتناع اشتغال کند **دیر** آمده و دیر دیرت دارم **سوم**
 چند از فضل و مثال تمثیل **اول** حال تو جلیله قال تمثیل **یسا** اول نوبین باکش از اهراد کار اعلی طره پوردها
 مقرر و تغار و ازوق چو یکدی بر حسب معلکت وقت و خواخو حال تعیین کرده و اعلام با جوار الی **سوم**
 کابرق یخطف و الشهاب سیر **بند** که حضرت فرستاد چون سال باخو کشید بعد که از شدت سرما
 شش جهات ربیع سکون راه انار بلاد النج کشید بود آنکار و حشر عید و برق بر جان جنین بلبرک
 و بار خورده از تیره زنا عشیر باز بها ز نهار نهار بهار بدید و با شارت **دوم** عیش خوشی از زنده **سوم**
 بیل در شاح کل اویخت و زانغ از باغ بر مید **سوم** نیم صمیم و ما و عضو **دوم** و طیر قول و عطف طروب
 شیر ادریم لؤلؤ **سوم** فرم منگی خوش دل از بلوغ بلوغ **سوم** از ارس چشمان زنده اوی و ربوب **سوم** حکم برینغ
 بستخار این نفع یافت هر قضا الله ساربان از خواسان در گذشت تا در گذشت **سوم** در گذشت **سوم**
 پاشان

صفتها
 صفتها

درین کاشانه بر بهانه و رباط با ارتباط و در دو دروغار غرور و سرای محبت زای و خوان و دم دران
 هر لایحه در زمان خود میکند **دوم** بنگوی کن چونیک و بد میکند **سوم** پس شانه از کان تمورا غول و نفع
 و پسران ساربان بر نکتای و بجز **سوم** شقیقان صنوان خرد و حید **ملا** لان بخان ما افلا
 و او اردای قران و قران بهار **سوم** یلان کند افکن تیغ زن **چهارم** جو خرو بدل خبر آهمن بین بعضی
 نگر را در یورنها و علمخواها بداشتند و بعضی را مصاحب گردانیده با و از هزار مصوب بند که تو خود
 بوقتی که **سوم** خرد و ابلق سوار کعبه گردون نشین **چهارم** خبر نامه تن زرم انش زباب **پنجم** فرزند روزی سان خیمه **سوم**
 مغر خیر گذار فکله برین طباب **یعنی** آفتاب **سوم** بر سطح این قبه شفاف و جرم دور و در صرح محمد و در **سوم**
 که از روی معنی **سوم** هم کلبه قدرت الهیست **مهم** قالب فطرت تشایست **ششم** مشاهده کردند شهادت کان
 اوجا یعنی کرده **بند** که حضرت مستعد و بجا طفت و استیفا من نام **سوم** از انعام سلطان کردن علام
 تحتظی شدند و هر یکی را بصلاحت که انما به بلو عطیات نه مسائلت بازن نامه **سوم** بنواخت و کردن نفع
 ایشان چون رایت دولت را خواجست و ایشان بزبان سپاس داری میکنند **سوم** و قلذتی الحواقی ایشان **سوم**
 و کم لیت الحواقی منکر اعناق **سوم** بزنگتای شهادت را با نفاق امیر بزرگ سوتای اخراجی کونر **سوم**
 ارزان داشت **دوم** و بجز هر مدافق را با هزاره از جریک ترا و تاس در اهتمام محمود جهان **سوم** **سوم** و الدین غرض
 کرد تمورا غول هم دران نزدیک راه که پاس یا س اسلی آن جهان بود **سوم** ان السراة قصیر الاعمار
 و اردان توان و قران بهار بورت مغر و نگر و تغار مسانه مقرر فرموده چون ساربان و هزارگان
 از مالک تو انقدر شدند **سوم** برینغ تو باشد که شهنشه ذوالقرنین **سوم** فروق بان که معهود در بورت تیمور
 او غل مقام کند و از نگر که **سوم** اجول سه هزار سوار مغر و در اهتمام رایت او مقرر سرد **سوم**
 ذوالقرنین **سوم** قدر رسید که سبه مطاوعت نمود **دوم** ذوالقرنین **سوم** سرداود نامیده را بان کرد در قید مطاوعت
 آورد و قاصدا و شده که سبه **سوم** با استفاده جریک اشتغال نمود **دوم** و انما و این حال را ایلچی پیش سورا غول
 فرستاد **سوم** سورا بان که پیش ذوالقرنین رفت و در تمهید قاعده **سوم** مصالحت **سوم** و شیط داعیه موافقت
 فعلی پرداخت **سوم** و منافع و مغار و فاق و طواف پنهانی و هویدا باز راند **دوم** ذوالقرنین سخن نصیح
 در باب صلح قبول کرد **سوم** و نگر باز گردانید **سوم** و کز سبه **سوم** امن و مطمئن بان که خود مقام کرد پس سورا
 و ذوالقرنین سلسله مطابقت دریم بستند و پنهان نزد جنگشی کورکان ایلچی فرستاد و بمعاهدت او
 اظهار استظهار کرد جنگشی اسعلا این ترا استفاده نکرد **سوم** متفرقت **سوم** تا بموافقت سید که قصد
 کرد در حرکت آیند غره سوال سه ست و سعایه **سوم** در پیش این خبر که سبه **سوم** و بان که از گذشت **سوم**
 کرده

صفتها
 صفتها

عازم پیور شد تا او را پیش از انطباق باز فرود مخالفان از دست بر کرد و طعلق خواج را در گرسه بخت
کرد و پیورا با آنها این حال منت نهاد پیور عزم کرد که بختی جز مزخ بزنب متصل شود چه یار آنگ
مکا وحت و روی و رای مصاحبت نداشت کسب ازین اندیشه با خبر بود سه روزه راه او را تعاقب واجب
دانست درین حال ذوالقرنین و دافه پسر نامیده با لشکر مستعدتر صد انباز فرصت کرده فروشان
تجو پهل دست و جوشان بچو شیر زار و کسب را بتاراج دادند مظفر و کامیاب مراجعت نمود و اما
کسب در موضع سرگزک در پیور و جنگی رسید و بعد از مکا وحت تمام پیور را زخمی زدند و دو دهن
دندان خود را شکستند و فوجی تمام از لشکر بگشتند بهر غیبت غنیمت دانست و اعز فوق او را غارت
براد کسب طعلق بوقا عذر کرد و با یلقوشان یعنی جوقی لشکر بطرف پیور رفت و روان و قوا بخت
بیش از اعوان کسب پیش از مقابلہ صفوف فضلا عن مقاتله الزحف مراجعت کرد بودند
کسب بدین موجبات طایف شد و باز گشت پیور و جنگی بهم پیوسته چون و من حال معلوم
کردند عنان مساریعت در عقب او بشمال و در پیور سپه دند با هم دیگر رسیدند و محاربت در پیور
عاقبت بروی طرف و ابراخته او را او جای گرفت مقصود ازین مقدمات آنکه ذوالقرنین از
کسب که فوت یافت و بر ابل سمور اغول کاک گشت و مدته دو سال اندک بهر روی و فرودی
مترکم بود در مبدار شهر سه نمان و سبعا از دایره مختلفه شهر اذکان سبعا منغان کون
چون کرن نبات او فرم بود انفکاک یافت و مانند فایه مترادف بر اندیشه اینلاف ایلی
عازم مملکت خرویش گشت یا اول نویسن چون قضیه معلوم کرد یا ساق را اندک او را توان
هر یک از منازل خود توجه نمایند و بیعلا در سر حد بهدیکر پیوندند و ورود موجب ورود او
با لشکر معلوم کردند که بر بساط انبساط همان اند با سه و چهار راج قویسی همیا
ولما طار فاجانی همان صورت قیسه خواهد بود چمن بورت بیکتوت و توان او در سر
حد و پیور بیشتر ایشان بدو القزین رسیدند از مضمون ضمایر فخری ناکرده و از مکنون
سرایر تبوی نام نمودند که از و در و درین وفود مطلوب چیست یا در میانه غالب مغلوب
کیست با تبویار آخته برایشان تا خسته اند ذوالقرنین ناکشا زاده قوی سبکلی همیب
قامت بود و هنگام کار و روزگار زار بخش خود روی سپاه و پشت لشکر سی
سرگزک چون بر آورد سر نیارد سراز خط کشیدن سری بعضی لشکر مختلف بودند
و حاضران از مجوم لشکر غیر واقف ذوالقرنین با لشکر خود رعایت طرف نیقظ را
بسر آن

بکسر

بیش آن لشکر باز آمد و وصف کشید عالی طعان و طلب متوال شد ناگاه بار کرد و القزین را
از کنایه کمان تیری عقاب پرواز رسید چون اشک روان بر و در آمد کونالی در حال
جینتی مه یاز هر طبع فلک سیر پاک صبر بست هم روز لطف کسان کوش درقه بر پیش کشید
ذوالقرنین با سلاح و جوشنی کران از زمین بزحمت بر خانه زین جنت بر پشت هنوز قرار
نگرفته بود باز و کوب با بیاسیج معولانه سر کوب دادند و از پای درآمد درین میان طراغای
مرغاول و میر هزاره پتیاره کردار چون آتش سوزان بر پالان روان در رسید و از کردار تیغ بکینز
برق و ش برق او را اندر زخم کاد کاد آمد اما چون سخن هر دی کوش گذاری پیش نکرد پس تعویب
او از حال ند که با کثرت زبوه ذوالقرنین است لشکر طراغای از جوانب محیط شدند و آن شیر خانی را
دستگیر کرده چون یوز نهاند سه چون رو بهت کند فلک از خود غضنفری بر بندت زمانه و کرد سگری
در انشا در این حال و استنها را این اخبار دوسنی با موقوف گفت اگر در بار غور بزرگ با بیکتوت
مناقصه رو و که چو ذوالقرنین را گرفت در جواب چه گوید گفتیم آن که درین حال هم کس و ابیکتوت
میگفتند یا سا اول نویسن چون بر کیفیت این ماجره خوف یافت ذوالقرنین را مطلق گردانید
و عوام سلطنت و این اجتنام او نگاه داشت و مواضع اردو را و معین گردانید اما چون
لشکر را بحفاظت نصب فرمود و این حال را آنها ندیدند حضرت کرد چون استخفا را فرمودند
ذوالقرنین بزرف ادبی مشرف شد و نصایح عا لطفت و سیوغا یعنی یافت بعد از یک خدی
بمخلطات ایمان توشیح نمود که از حال مطاوعت تقاضی بخوید بنا بران او را با بعضی
شاهزادگان اجازت انصراف چون حلات و اللطاف فرمود و شغون ایلی در صحبت او ناخود
شد و حکم بر بلع منعقد که آنچه توان بیکتوت دران روز از اردو گرفته باشند تحقیق کرد
چون نور دطومار باز گردانند ذکر فر کرد چه جو طومار بهم در پیچی که کوانیم جو طومار بر و اگر دم
و شغون او را مکنوف سلامت بار و در ساینده مراجعت نماید ذوالقرنین نیز بقتضای
و سیلونک عن ذی القزین قل سائلوا علیکم منه ذکر ا بصر ذکر فایح و مواهبت شمار
و شکر از عواطف سلطان دین دار در جهان و بی از کثرت احسان اخصاص در کوش دل از
مراجعت کرد در خراسان استخفا را عیان مجتذ بیکتوت و منحص کیت غارت فضلا عن اکثر اول
دست ندلو بجانب اردوی خود نهضت نمود در راه بال کتوت در بار خانه دماغ او بخرک
یافت و اظهار انکار و خلاف عهد پیش آورد و بر اندیشه انتقام آنچه با او سبقت یافته بود

صعب
پتیاره
جادو

منت سلطان طلفه

التاسات برنج زین بادینه تا
ساقه از بیست و یک پل
در هر صدم تا صدم و پنجاه

فصل
تامل حالات

ع

شفسون را صد و او موکل گردانید تا با خاقان او بهم در قلعه محبوس دارند شکست که
هر دلی که بخار آزار خلیفه شد کل خوش بوی و فاذ کلشن ضغارا و توقع نتوان کرد و هر در قضا
هر کینه نخ کینه پاشیدند و نمال جدالی استخر اس رفت و بیخ تو دد و نمره مصالحت اران بر
نتوان داشت چه استیناس بعد از رسوخ و حنت و تعلق بر از سبق آزار عدل لاطلا
مفید نیست شفسون راه مناصر بسته و در آفات کلال یافت درینا رای روشن و فرم
شامل گریخت با خاقان خود مشورت و مواضعت کرد موکلانرا سزایها ارکان در طلبها
دما دم در نمودند تا از مستی افتادند و از زبردستی خواب دست بسته چون رباب
با پای بجه نوکاد و مردان کا و اسپان براق رفتار کنین در زین معدداشته بودند چون انش
بر زین بران پای پایان سوار گشتند و به قلا و ز و دلیل را می نادیده سر جویند بهینه درو
چوپار بان در او خاها و در یک روان جز با قدم هبوب و افدان قبول و در بر صحنات موصفا
از این پسود و بیرون نیلین و غول بخرون و سهول آن واردی نرسیدند در از گفتن جیت
جو زلف نکا و من در از پیش گرفت و درین سو فطر تا دیده و در قمارات و مساقات و حیات
کونا کون را متعوض شده تا بخدمت تخت سلطنت که هر یک از آنهاش فرقد فوق بود
اما ذوالقرنین چون خبر یافت که صید از داکاه رسید عالی فوجی لشکر پر شغب در طلب او از
عقب بزیستگاه نایافته مطلوب و نادیده مقصود و اجبت نمودند پس خاقان و بنه شفسون
را با غداری مجلت آینه بصوب خراسان روان کرد و روز کار در حق دولت روز افزون میخواند
سراجال نور سبز بانا اردن هر سال چو کل نهر را بنید و روند و آنجمله من الحاکمات المامی ما هو
ذکر مخالفت میان جبر و تولا و اختتام کار ایشان تا چون تصاریف زمان بتبدیل احوال
و اطلاق مولعت و تغایر ایام لازمه قطب مجور فلکی کا عداوت غرضی بجهت اصلی میرسد
و کا موالعت موکل مخالفت مجدد بازم آورد کذلک بالهانس بحری المعاکره میان جبر
و تولا بضریت آقارب که حکم تقریب عقارب دارد اثر خود بنمود تا مصالحت محض مخالفت
گشت و مصاف مصافات آفات نیتجه دل و بحر مواج فتن در جوش آمد و سیل بجاج کینه
از قلعه لجاج انخدار یافت در سنهور سنه غنی و سعاه با یا اغول از طرف جبر و سیور لغول
و خشکی نویین از جمله احوال تواریمان سمرقند و تجنداد ارت استیاء قواع و انارت
نوایر مصاع را متعوض شدند و لشکر بتیارا شد در بگد بگد او بخشد و انش سیال سنج با

المصع الوز بالسیف الماصع اللقائیه
بنا

صومند

۲۰۵
صومند
۱۵

بر مغارق ریختند سر بیشتر استان نیزه را از انش استان بیشتر دنان زین را بیشتر و ای موکه موزمان
زین دو بیخ چون نمک بخته ابای موکه از طهور و شعله فلق تا صد و شعله شفق بر بنی گشتان در شب قلم
بنابت صباح بگردد دایره لافق از عکس فخر گشتگان رنگ شفق بگرفت عاقبت بسور اغول و خشکی بقوت
طالع غالب شدند و خصم از مدارج طوف عاقل لشکر را منهنزیم کرد اینده غارت کردند و اسیر گرفت عمویب
برای انقصاص شاه برادر جبر سواری سر غمان بیج و اسب افکن و گرز دار چو کس بکینی بنیند سوار
با غرضی ذکا و دلی قوی و فیه یونرون علی الهدون فتنه و کابغه قول المیننه طابغه قاصد سیور
و خشکی شدند و دران موقوفت شایسته چون بحر مایح و محل مایح و دلا و دریا و صندرها نمود سر
حصرم دیدی کرو جلدی در موکه بین پلارک وی چون ریز و رستی انکیز در کما تدهنک
بیکان دوشاخ در زدگش خطای رفت در علماء و منقابت بسور و خشکی را نزلت کرده بچار
خند ملتی گردانیدند و از طرفین جریک بسیار عاضه شمشیر ابدار شد نوایش جبر ابلی و سنک و دفعه دیول
بدین سبقت رعایت کرد که این پسران از فوط بحدت و جدت جوانان بگد بگد را چنین فصد بوسه اند و چنین
ایرانه بنا کرد و بزرگ اصلاص جنان لا بقر با شدا و صاحب بخارب و نوکران شفق عاقبت انوش برود
و بار غو گشته تا با دره افدام و سابقه اتمام بر هر طرف که نوجیه نماید سدهایش یعنی اعمال ناکره تا کسب
و نوکی واجب اینم باشد که چنه مصافات و احوال از کدر غیر مصفی و مضمون مانده این تقریر در غیر حای کرا
از طرف جبر سولذای و از جانب تو اشتان معین گشتند و نوکیا پیشی رفت که در مدت یکماه در مقام
که زگان از اتا شکست کویند جمع شوند و باستقصار تمام سخن پرسند شاه اغول برادر جبر بیک اجازت
انصراف رسانیدند و از جواب منتظر اصطلاح مجدد و اصلاح موکل شدند پس گشتان با چهار تو مان
لشکر منوعد کارزار و زبان بیغشان کرد بدین بیت تکرار سر و معترف کل بوم کرانه و بهی عرض
بر صاف موعود بموضع میوعا حاضر آمدند و شنه زار دکان سیور و جینای برادر کسبه و احوال بزرگ
جنگی کورگان و آروق منقارن اینحال برسیدند با یا اغول که امیر قول بود از قبل شاه اغول در شانش
قوادل با نزاره نشسته با تغایر خواجه ابلی و سنک بخدمت شاه که ابلی لشکر را یعنی با بنوه رسید و معانا
سما میوعا صلح و اصلاح اغلوط و ملوای بود برودی لشکر کشته کند و دست تواند بر تاید و پایی رعایت
در زند و کار را در با بدشا سخن فرود مذانه او را اعتبار ننهاد و جواب فرستاد که بلا برین جبر استماع لشکر
چگونه بسر کرده و نیز اقا و اینی سخن تمام کرده بنا بر مصالحت عام مجتمع میشوند تو هم باطل اوج دماغ
مچو کند با با فراخ وقت ناستقیم و عاقبت کار و خیم میدید با لشکر خود بجانب تقاتفان روان شد

وقت
بنگش

ما علیه عباد

و بوجوب حاکمیت و ظلال غمایت او انجا نموده و مع آن حکم عن ندراته با بانی با با تا **ع** با کرم اخلاق و حسن
ادب از آن شهزادگان بسوزد چینیای و بران اقبو غاقدغان و طول قدغان **س** معاف و هم بجایانهم و جباهم طالبهم
و الفوج یعنی لا الخذیه **ع** با اتفاقا جنگش کورگان و اردون و دیگر احواد کبری چون سبیل دمان در ادمان سرعت
در عرصه جوی با یلع فاعداش نندونتش کارزار بسیار حله پلان بر افروختند و دیده خود کسب را
در پس پرده غبار شاد بنوک سفان شهاب نشان بر دوختند **س** عوامل با کخواب عرفن حتی
کان کجوتن نشان کاغذ **ع** از تیغ منج کون بر شاش فون بر صحوای طخه بادیدن گرفت و توک بیکان
چون اطفال نادان دیده رمدار زره را خا دیدن تیغ از کرم زوی در سرفی آید و نیزه فروتنی بگفت
از بالا میگرفت و سر طغه دشمن بنا کام مجوزد کند از پنخ کردن کسان در تاب میشد و تیر از کتف
دست بردن با بیعام اجل رساند کسای دمان میرفت و کمان در سینه کشته و بود و علم بیای جوی
در لبش زربعت بر ضرب گوسل کسین نشان میبود و کز در غایت سرگردانی از دستها
سرکوب می یافت و شاه بعد ما که درین موکه جعبه اجتهاد پر داشت و بسیار از لشکر او کشته گشت
بافت هزار سوار کوهی **س** ز ما در مکر جنگ از آید اند **ع** شسته کینه چون بنزه استناد اند **ع** قلبه
و از جای برداشت و از آن سو برون رفت بر عزم آنک ما و از این ترا خود کرد **ع** باشد که فضا موفقی آید
و بنوی کار بر آید خود ناگه او چیتور بر قاره خود شهزاده و امیر ایدر بوقار یاد غوی **س**
ع فتیحه اصدار الحمد لبها سهم **ع** و صلواتهم علیک ایحیی لایحیی **ع** با لشکر قول توانی از راه آید باری که
قتلای ایشانست بر سبند شاه را پیش روی با شنیدن نماند بنا کام پشت بر کرد و بر نیکه جو اقول
بر قید که در نواحی تنجی بر بقای پیره اردای از اخلا جوی بورت داشت منقل و کوب سجال
چون شاه را کوب اقبال رجعت نمود و از کاس انوکاس فلک جوعه ناگه می کشید چید و بان کور کور
کم سوز و شبنون گرفت شهزادگان فرمودند **ع** ما نامت ایل را تا داج کردند و اردوی زین را که سرارد و
بسوختند و خاک طراز و نیل و کجک و کجکل را بر بله بیدل دادند و انالی در کجک کجید انچه نوالستند ردا
باق را نش در زدند **ع** و از حیف الارض با لغارات و الغیل **ع** درین حال نامت دیار ترکستان
و ما و راد النهر را طلمت ظلم و پریشانی حال چون الف خویان و کاکل ترکان خایل بود شهزادگان
فیدوی و توانی حجاب مراقبت یکسو نهاد **ع** دره استزادت کنی از طر مشی میان ساربان و طراغای
و داود پسر نامیده **ع** اولاً و ایسبوقا اغول نامی مجاریست دایم بوده و از دیگر سوار کسبه را با بسور
و ذوالقرنین مشاد فتنه از زمین تا آسمان یکجبهه **ع** چنانک در ذکر پیش شرح دادیم و ایسبوقا در نشان این امیر
بطور سوزگمان رفت

بسیار از این کتب در کتابخانه
موجود است و در بعضی جاها
نسخه های دیگری نیز
پیدا شده است

بطرف صند و سنان رفت و بان کفر قلع غواجه بنا بر مخالفی دیگر که ظاهر شد مکا وحت نمود و طراغای زین
کشته شد و معظم وقایع آنک جبر در تضایف این پیرشانه باوه تومان لشکر در مقام اربیش و انالی که کشش
مسافت از آن طرف ما و راد النهر افتاد و مع کسب فتنه بود و اروس برادر خود را با بکتومان لشکر مغلاکا
داشته و لشکر قاتنه با شهزادگان نامی مقدم اینان جستان خان چند روزه راه از آن سوی انالی با غور توان
و مواظبات او رسیده و هر از این مواضع آنکامی نداشتند شهزادگان با لشکر قاتنی فاعدا و روس شدند چون
مقاومت کردند تا نامت لشکر اوسوی لشکر قاتنه رفتند و او را چون سبیله باطل مهمل گداشته اروس
با معدودی با بکان کورگان که بزرگترین او بر اتان بود بگفت و از اینجا بگفت هر فرستاد و از قصد کسب
و قدر لشکر خویش عداوت نکابست انما کرد چه باکند ز لگوکان نکه و ملکیت و وار لاد دیگران کنج کج کرده است
لشکر قاتنه را در حاکت اند ملک بتجور عدوی پس آورد و گفت بیشتر لشکر از من بمانند اگر رای هر صواب بنید
روایت شود تا هر روز مغتم را بان لشکر بخدمت رکاب زمین نبات می نمودم نکه عرض داشت که ملکیت و دل
یکتوی و سر صواب جوی ندارد **ع** نکلکف تخلف او بر شری منطوبست چه از قبول این نصیحت لراض
نمود و او را اجازت تخلف دلوه بان لشکر روان شد **ع** و وقت طریانه النصح المتالیف بود که
نه روزه راه لشکر قاتنه فاجب کردیم ملکیتور مکنون ضمیر را با اظهار رسانید ما او را و لشکر خود موافق
کرده فرصت را غنیمت شناخت و توفیق را نوع الرفیق نمود برادر و چیر ناخت و ایزم خاتون بیکر خاتون
و خزاین و رده و کله تفصیل حبیت هر چه یافت با مهر که بود بگرفت و متوجه بندگایان گشت
چیز خبر نامستقر و ذوق آنک انت العزیز الحکیم **ع** بچیر رسید انعام خاطر او ظاهر او را سوزید
کردانید میان دو قضیه متناقض و دو کار متباین **ع** اشغل عزرات الیخین **ع** بماند و لشکر حیرت
غان ریز تا سخن آورد **ع** با فرح محبت زن و فرزند بر ناموس ملک و فرود سخن غلبه کرد و بر بی ملکیتور
روان شد **س** و ادل در پی و کراسپ من پیش **ع** زید کای می شود ران جان مزین **س**
هو اما و له رانا و السری مر اما هما **ع** فمن صحیحات النواطر جول **ع** بعد از سه روز بالکنا ز لگوکان
باوه تومان لشکر جبر حریف دولت از هر تقاعس کرده **ع** کویس جنز سیاه در خاک ریختند **ع**
و عازم مسکن و منازل خند گشت **ع** چربا کام با قرابه سیصد سوار دران با نوابی نوار غریب
بر بر ده حجت تو که آهنگ مخالف اوسا فتنه بود راست کرد **س** حرکت جویک بر پیران
هم اعتماد مکن کان دست زند که نواخت **ع** تو او را یور تا تعیین کرد و انواع نسیه و امید
مبدول داشت عمل التعاقب و الترادف با لشکر از دکان نیز با لشکر با خدمت تو میبوستند

بسیار از این کتب در کتابخانه
موجود است و در بعضی جاها
نسخه های دیگری نیز
پیدا شده است

تا درگاه او بر جوی برین سر او ازی کرد و اعداد لشکر با بنجم ثوابت انبازی پس بنیکه جو اغول را انجوا
حر و نیکه اغول را انجوا و نیکه خان داد و فرمود که الخ قول هر جا که باشد بر واریش و نیکه انجوا را
مصلحت آن می سازیم اما هر یک قید و بی بعضی با ملکیتور بطرف فالان رفتند و هندی بنیکه و نیکه جو بودند
و باقی را در نظر و اغول کرد او را از افسال و نظایر بنید عنایت و تربیت مخصوص میداشت چون اطراف مالکیت
متزلزل مینمود شهادت از طریق موافقت و اجتناب از مخالفت و صیقل کرد و همه را خوشدل و سورهها را
روان کرد ایند چندین حوادث که تفصیل از این بر سر دیم در مدت یکسال در آن مالکیت می نمود آری استقامت احوال
از کردنی فلک کوزشت جانی که و اندیشه دور و توفیق بر جایست **س** از دیاره جو کزنی جو زید از کزنی آبی باید
و کینه بر فای ایام نمی توان دوخت **س** کین خرد و مهره با بجایند **س** مرگیم عمری کشاید **س** و چشم بر بود جهان
نمیشاید انداخت **س** در او سینه ست کسبها **س** تو با جلتی و عمر ملکیت تغلبی را ترک گفت **س** چنین بود تا بود جوی کبود
این جوی دلی که بیدم که بود پیش کجک بر ابل و نیکه و مان روان یافت **س** در زمان او کسب اغول نظر بر انک بدین ارا
در حالت طفولیت بقادران دلد بود و با آن حضرت مرید اختصاص منقود داشت سر غرید کشید و با سوراغول
اما نیکه ریفه انقیاد صلح کرد **س** بطرف خیم رفتند کسب منکر و ارا از جوم کا زار بیرون کریمت نیکه از غیب
متنازع شدند تا او را دریا قند و بر بجه فرودست میوه بر ما قند کجک چون سال با خوریدند نزدیک بورت
مثل اضطرابی گرفت **س** و دلگت اولو شو کسب کسب و سبعا به سز لوه تا بقیه پسر قد قای بنیره بودی که اگر
دختر ترکان کرمان بود و عقیدت اسلام داشت **س** تبسفا و تسلطاً ملکیت بدست فرود گرفت او شهزاده بود
از راه انداد سن در صواب خطوب و مضایق حروب مجرب شد **س** و خذره در خذره حوادث ذلول گشته
چون خابنت یافت **س** در شاعت کفار بدین پیشای شگور پوست بدین اندیشه بعضی احوال را تدبیر کرد
تا خونت باس او ستغیض شد پس ایلی و سنلا و شهزادگان را استخوار فرمود از اوک اغول بر اجن بنیره بودی
با اتفاق شاه اغول مخالفت آغاز نهاد و گفت ما تو را اقامی دالیم نه ترا چون تو ابراه خود رفت فرزندان
رتبت بر همان دارند چنین گویند که استجانات ایشان بر مجله خلاف چه میکرد **س** بساروک شاه با دو تومان
شکر نامور متقاض با مور کرد و فرمود تا بقیه حرکت کرد **س** چون صفوف ملحه از هر دو سوی تسویت پذیرفت
و حاکم در زیر ران شیران جلی حجه آغازید قلبه جنا جن در موازات مدبیر جمله کردند و از مصالحت
دو کوه آهین در بای اتشین بر روی مامون مشایده افتاد تراکم کرد و بیجا بر قع ظلمت بر جهر خورشید
فرود داشت و جوم کیوان از عکس خون کشکان رنگ با قوت نمودن گرفت **س** با خورند بقیه تا بقیه اغول بود
ادوک

در حالت طفولیت بقادران دلد بود و با آن حضرت مرید اختصاص منقود داشت سر غرید کشید و با سوراغول

جنزیر

دو کوه آهین در بای اتشین بر روی مامون مشایده افتاد تراکم کرد و بیجا بر قع ظلمت بر جهر خورشید

از ابرام اذالم انکیر الخط والذکر انکیر

به ادوک با بران در صدقه طوقه نیکه شمشیر و شاه اسیر **س** بشنو تو حدیث پوست کنده **س** به نیکه خیر رنده
بس بند کشت سرور **س** بس شاه اسیر کرده **س** کار تا بقیه جو سخن و صاف و قامت بار بالا گرفت
و در آن نزدیکی برادر زلفه خود بغرغانه فرستاد **س** و با سندا و اغول و اروق بحار بیت پوست و ایش از امهر کرد ایند
بر غنایم و از او مرگبت جوانش و مغا فرظا و فرزند تمامت نیکه کان از سول انعام و فرط اتمام او در
اما کن خود بر جان هر سان بودند لاجرم از کوشها قعدا می بوسند **س** در انجمله سوراغول که در سر قذ مقام
با اتفاق جنگی نیکه کینه تا با بقیه معارضه کند علی اغول را با جند تومان لشکر بکستقا لایشان فرستاد و فرقا
قراولان مصادف شدند و از کزشت لشکر علی ملک ضایع اتفاق کردند که مراجعت اولیت با اجتناب
غام کنیم و با استعدادی موفور روی بکا آوریم بدین پیش نهاد باین از جنگ باز بس نماند خود اتفاقا بعد
اتفاق علی ملک بعضی احوال توانی که ملازم تا بقیه بودند **س** با شنه زلفه کبک پسر کبک توانی یکی شدند و در طوبی آنها
فرصت کرد **س** با سبک سواد بر سر تا بقیه روانند **س** چون عمر مقدر را روان رسید **س** بود و چشمه آمال مکر خواست شد
با تحمل زیادت کلفتی **س** مقبض از نور توکل فتی **س** او را مسخر کرد ایند از دست بر گرفت و نام اروغ او را
از روز نامه وجود بخورد و شاه را از مجلس اذلال مانس اقبال رسانید **س** و دلگت شهور شه نمان و سبعا **س**
چون کبک تا بقیه ابر داشت و اروغ او ستاصل کرد **س** هر و نیکه چه دنگه وار لا و اروس اغول بر مخالفت
و شقاق اتفاق کردند و با شکر موفور متوجه او شد کبک و شاه **س** و علی اغول بر اعادت و سعادت
همدیگر مدافعت را لشکر کشیدند **س** و در اندک مدت میان اینان محاربات افتاد و چون یکبار از طرفین
گشته شد هر نوبت سبک گشته از شراب شطارت مست عود می شدند **س** پایان کار کبک غالب آمد و بر نیکه
از قتل و غارت بالغ **س** هر کسب سلطنت **س** چون چوبک متفرق دید **س** و امداد انکس رجون و خود از دونه متفرق
هر کسبستین امانی که بر ساط اندیشه میکرد ایند نقش مخالفت می آمد **س** و در ششدر بخ دادی داور بخت می از خود
با فر جونا هر فارد در کار با حال افعال **س** با اتفاق نیکه با شکر از آب ایلا بکشته نیکت بر حال اینان استیلا
و در هر منزل جو بخت و سعادت **س** دو کوه از پیش ایشان شتافته مع مذا اشرارت را ند تا ابل نیکه را غایت
کردند **س** خود غریمت بند کما فان معهم گردانید **س** و خاطر از غده امکان و اجبت با ملکیت موروث برداشت
س فلم یبق سلطان **س** ولم یبق العلی **س** ولم یبق الاجار غیر اغیثا **س** نیکه چون با شکر از هر یک کجک
به اختیار در بعضی منازل با چوبک کبک مصادف افتاد و گشته شد **س** از سخنان این المفع است **س**
الجبین مقنله فانظر فیما رایت **س** و سمعت من قتل فی القتال **س** مقبلا اکثر ام من قتل مدبر **س** و بر
بر حسب وقایع که شرح دلوه شده بیشتر از مالک زکستان و دیا را در راه نهر و مصالحت از محاربت

در حالت طفولیت بقادران دلد بود و با آن حضرت مرید اختصاص منقود داشت سر غرید کشید و با سوراغول

دو کوه آهین در بای اتشین بر روی مامون مشایده افتاد تراکم کرد و بیجا بر قع ظلمت بر جهر خورشید

فرود داشت و جوم کیوان از عکس خون کشکان رنگ با قوت نمودن گرفت

انچه از حضرت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت

انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت

و بجای آن اطراف و فرط تورط و توفیق پادشاه از دکان و تردد و توارد لکر بیان مستطیع و خانه بر اندازند
صلح این خانه بر انداز مسلمانان تو . **اصحاب** مناصب و در باب دیوان . در کار خود جعفر و کار برادر
و فیل کاتب در خط . بر ایشان مانده . و تجار از مشاافت و مشاافت هر یک بسازت و مشاافت نمی کردند
و دکانین و رزاع از مطابقت علفات مساویات کندی و او را با سینه شکافه . مطون دستاس باس
و از بهر جو جو جو جو من جو رسم بجروح یافته . و بهر خوشه چون خوشه . زو بهنها بر سر دیده جلای کردند
و بوق زبانان در کام ناکامی بگردید و میگفت **سحر** و از بخت بدست این و خود عجب دارم .
چون بر کارای را معذاری مقدرت و هر اساسی را معیاسی مقیسی بیک و هزار دکان در سینه شمع و سینه
قورینتای ساخته اند و زلف مشاافت را استنداج کنکاج را استنتاج کرده بر خایت نهاده
ایستوقا که بسن از یک مشتین بود منطبق الله کنند و او را بخانی بنشانند و بعد از ابعاد از
غلب و سلب شتر نامین و تا میل بجای آورد . و بر خستیکها و دهر جان رسم لطف شان نهاده و انچه
بدان دولت بنامیده بود هزاره خاص و بیورت داد . و بیشترین ملک قید و با ملک تواری حکم انضمام گرفت
و اقتدار او بعد از شتمار رسید . و کذاک یفعل الله ما یشاء و حکم مایرید . و اشکر الله علی نعمه سجلیا لرب
و العفو علی محدثان فاع کل مطیع او دافع کل عنید . **حسب** سلطان فی ذلک و سحر
سحر مشهور فضلها المشهور یتلو . علی الایمان من الافاضل آیات . از اعالم در بند ایلم بنده سلطان
قرن الله با بخود سلطان رسید بجز از آنک در تضایف محاربات نهاده دکان نقای و تقنای و اتفاق بلغای
دران جاق بوقتی که تیغ دوروی و سنان یگزانی میکرد و بکجا بدل راز نهاده و گفت **سحر** ز خون دیران شتر
ز تیر سواران هوا ز آله بار . بود آخری را از اروع **سحر** عز الاوانس کالو حتی جین رنت
بصید قلب الاسود الصید بالقطر . مانند جبر با دلان بخار برده اند و چون رواج و فاد و روق
در جهان نشان نمیدهند آن بزفاست کوی تیر بر تابه بود که از کان جدا شد و از اسب و چون
در گوشها یا تنی یافته مانند بکسف کم شد در جاه غریب نیست اما ترک بکسف بکجا بکسف
جا . بکسف زمین زور رفت . تا ده و دلالا در واقش جز منار هوا بر آید و با آفتاب طلعتن جهان
بر سکنان سایه چایسخت مانا ماه برج خایت از خنازل در بند که جوهر آسمان مالک خایت
بران سمت اختیار کرده باشد . و ان کوهر نفیس که عزت بلقیس است در دست مغلی خیس اقال و سها
بکسفی با تاسنی در جوی خیزید آورد . اگر حکم بر لبه رود تا بکسف شایکانی را از کج هر و را
تخص نمایند و بخود نوشگفته باز گلستان خود و ماه بنوی نغمه باز شستان معده فرستند از
دولت

دولت سلطانی دادند چون بمنشی بر برای عیب نای ظلت زدای لا زانت ششعه الانوار جلوه یافت
با وجود سکانی در دین و انتهای ملک ضافت و کین بر لبه بیکد و تندید نافذ شد و ارکان دولت
بسیار حضرت موتمنان کان و معدن ان داهی را نصب کردند تا بده انکت جواع بیغ و زیند
و شمع جمع خوی را با زینت آوردند و جعفر دست ریش بل برسم دل ریش نگاه دارند و محافظان سلطنت
و خواجه سرایان مراد فاینت نیز نامت پیوست صنادید ملکتمتیشش کردند و در میان سرایان
ان کم شدن را چون زبان در دما از هر در می طلبند عاقبت او را در اردو بازار با یافتند
ایروس کانه زه و زغره و راناوک . رویش عجز خنت و زمشک و رابرجین . بر چرخ خالص منقود
بر عارض اوطره بچون شب همه این . القصد ثانی بکسف کم شدن را غر زدن کشته بالالاع و زینت با کج
از مصر ملکیت اینخانه بصورت مالک با تو که مغوس نهال آن صنوبر قامت بود روان کردند و در دین خاند
ایدرک استشفیقین است . اخاف علیک عز شتر العیون . بدین مویجات حکم بر لبه شد که بعد الیوم دارد
و کز رایات سلطنت است و دیگر مالک نام بر سلطان . زار دما اند بر سطر و نماز . و خایف و سرای از
شاد مغول چون جان بدنها نخرند و مغر و شند مگر جویم حرم سلطنت را و طوایف مسلمانان از مطایرت
بغنی بخورد مجاهرش در لغو و شرو اجتناب نمایند فوا حش و مطار به بازار اردو و سایر بلاد بدار
توبوا الی الله توبه نضوحا . را بیکس کلمات زنده و حایر مسلمات ملازمت مسکن عفاف نموده
از تردد و اختلاف در مجالس و عطف و تدکیر تا بد بکس محافل چه رسد ممنوع و بهرورد دارند و اگر کسی ازین
در شوارح بکالت بکانه یا در مجلس مهم مخالفت بکس نماند فضاخ شود **سحر** تا شتره شکر کرد
چون زهره خینا که بر کاو بگردانند . و خار خانها و مصطها را فعل ابطال کل بر در دهند و بخار آن
از قلم دو این محیط مسقط تصور کنند و در هر نا جنت و ملکی یک شتر بخانه از دایره سواد شتره
جنت ایچیان مرتب دارند **سحر** و در باب اسباب آن کار بقدر ضرورت مراد است ما بجا جای
و از خمالط و مجاورت مؤمنین و مومنات منع کنند و همه آونیده را رخصت انک از حلقه عینی
فخر از عوانه ریزه و دختر زرا ختم بخار خمریت در جرأت دن محصور دارد ندهند ایچیان
اشاعت این حسبت دین پرورد و اذاعت از معروف و نهی منکر را . با جتماع مالک و انکار مالک
تجدد نمودن آن بر عاشق و معشوق که صورت انجینات لهجیشین . داشتند بر قضیه اصل الله الکاج
و حرم السفاک و السفاک . عقد تا گوانگروا . که موجب بیامات سطر سر جویده کایناست **سحر**
بود در بستد و آینه . الطیبات للطیبتین . بر خواند **سحر** کارهای خوبتاسی گرفت . ملت حق اهل حق گرفت

انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت

انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت

انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت
انچه از اهل بیت و انچه از اهل بیت

در بیان این که در این کتاب
در بیان این که در این کتاب

چون خون ریخته رزاقها صاف میطلبند نشکفت اگر در آنها را کردند و آن آب حیوة در خاک افتاد
و اللون لون الدم والريح ريح اللوك . و معاثران صاحب طبع از آرزوی باک و غیره بلیق کسب نم کاند
و با . یا لیکنی کنت ترا با . بکوش ترا با رسیدند کشته ای از اندیشه بر دلی دل برداخته کرده ام
نهی جسمی از دیده لبیان عاریت خواست شراب خیراب شده قوت نایمه گیاه را در منابت خویش پیش
منابت خویش رسانید چک سمجقه مشق ابر چشمین از تن خود دور انداخته دفع دوروی طبع ازین
از کوش جدا کرد در باب طریقه راه زنده ترک دلو **سحر** بر لب ز کنا بر لب باک نوند و نه بر او چه کند
ارباب ملاهی جنک در دامن انابت زده سپهر گردانده بشه گرفتند **سحر** رانن زود و سردم بدل صلا و صلا
بجای بر بطن اندر کنا در محف دست . بجای زخمه بدستم دعاء تجشیا . حاصل دین محدی بر سر مقصد و اند
از دولت محدی نور و نو گرفت **سحر** آن محدی ختم شد بروی در پیغمبری . وین محدی آیتی شد در پی
ان محدی از حق آمد رهنمای خلق را . وین محدی متابع بهر راحت کسری . آن محدی رفته للعالم اندر حق
وین محدی بر ظایق ظل فضل شکری . تا بود از ان محدی نازی پایدار . این محدی با نازان بر سر سردی
نهضت بر ایات سلطان بچشلاق بدمیتا **سلام** **سحر** نهضت ایات میون
نور تا مید ز محف فلک تابانست . کیمت آنکو چو کیمان همه ما مورد دید . شاه کمر صفت و خردم و نیت
ست کج و نانی و کین اجیش . پذیریزن نیو و هر دستانت . ناله کوش در کوش طوفان عشق
درین شیر علم با صبا جز چانست . ابروی بار ملال علمش را حاکمیت . زلف پرجم بصفت بخله رنگ
تخ نیشان اثرش در کفر قوی دید . نیزه لرزیده از ان بر حق تن خودت مسامت . در نهو رسوخ و سواد
که ماسط الطاف الی عابین ضایع نامشایی بر جمله زرتین بدیع بیکران دنی مامی جلوه گری میکرد
آب قط مسلسل بنمود در جدول تقویم باغ با صفت بوالعجب باز با برد داشت بر استی بلاغ
ز کس بر خط بر آس بوفا داری نهال بعبثه جز خط خوشی بر ان از غیبت آن ترنج غرابی افلاک
نار و آبی جز بروج آتشی و اب با هم مزوج کشته و شتری فلک . با تعدیل روز و شب از تمام عیار مغرب
در کف ترا زوا فکند **سحر** انگور ز معدی ذبا بایت . در پرده شکبوت دیده . بر صحن چرخ زناک کوپی
خوردل گرم شد چکیده . زاغ آمد و چار پاره زن شد . تا بلیل مست شد ریمده . انگور کفند آفتاب معروج
در فوه نیلگون خرید . بر روی ورق نقوش زردیست . جز خط معومان کیند . با چشم نماند کفست
در فصل تشرین بر جای کل سرین حقه . از عنوانی بردانها ریا قوت زمانی در بر کبی نوا خوانی آوند
تفسیر من اکل رانده انا رانته قلبه . میگفت و بختا عده عدوس لیسان کسب زنج و ارباب
و عتاب

در بیان این که در این کتاب
در بیان این که در این کتاب

صل

کیوه

در بیان این که در این کتاب
در بیان این که در این کتاب

زردین

۲۰۹

و غاب لب و پسته دمان بود در بیان طریف و طریفان حریف بطریق کنایت **سحر** خوش بود خوش تر از کاف
که الف در میان خود باشیم . تنها بنمودند و زبان روایی روزگار این شواید از نیت طبع تجار و خاسته کاف
موتف این غرابی را بکوش او ابر بر ساینده **سحر** در صحن باغ از بالین او رانی با فر ریخته . بر بر کینا کون لب
آمدوزان با قران تدبیر بود جز از ان . کما ندر کشی خون رزان از طوق ساغر ریخته . و قتل بدان کار کا طبیعت
بر انکشتان رنگین اغصاب نمودار فذقان خاسته کواعب اتراب . ملاحظه از اشارت لطیف در بیان
زنیف میفرمود **سحر** از برک خوان چمن بر از زین نکر . وان زلف نشسته بر رخ سبب نکر . می در فوج و فوج بدست ساق
از بهر خدا خوبه ترکیب نکر . درین حال بر عنم بغداد کور کای رعد او ای . فرد کوفتند و رایت میاون
از قتل انانک اینتر از نهضت فرموده عرض عصا و نراست متزلزلت و انواع فواکه و شومات بدیله اللام
چون حسبان آراسته در نظر قبول انسا . اسلام آمد و جله چون طبع ایش . سلس و چون زلف میان سلسل
و چون هواد دوستان موافق و چون سخن منشی دلپذیر و مانند اشک عاشق با غزارت و چون رضا حقوق
با طاعت نمود **ع** معنی العذار لداک السلس الشیم **سحر** دجله ز کفنت قطره از در نیت بغداد بکج و دجله از در نیت
نارنج یعقوبه . تاریخ عشرت بخوبه تازه کرد و ز کس بر کاین با نوا رخک همبر داشت **ع**
کوی ز عبق زرد هم ساغر داشت . کل مشور در حضرت سلطان منصور از برای حسنا رعنا
خبر داده و زنگوش ردیف قافیه تنک بعبثه آمد کل نیلوفر در مجاورت آل به نمودن شکر نکر لب
شکرین بنان بنود و در معرض نوباه نخل که طعم زلفه نخل داشت ارباب طبع بطریق استدراک
میخوانند **سحر** از رطب نوع کیسوان سفید . که چه کوبند دست و خواه . خواهم ای جان ز نخل قانت
رطب لعل کیسوان گیاه . سلطان با خواص ندما روزها در متزبات مونتقات . و جات لهم فیها
مقام عیش و عشرت شد در انشا . آن پدیعه ایام ربیع العلوب انام معینه اکثرش ز یاد بغدادی
میلا **سحر** حصرتی مثل البدایه و حسنهما . ماکان شتلا و لا محلوبا . خدمت مجلس احضا رفت ازین لبیدی
دلدار میس عدنکار ریشین بیست دست نازاب روی عا شکان چون قطره قطره آب لطافت از نیت
ریخته غمره ناروت و شش دلها را . بید کسید در جاد ز نندان چون عبغ خویش آویخته و عقل کل
در کارخانه تمیل از نقش بدی طبع مولف این معنی خوب الیکمه **سحر** در مصحف حسن فال فرخ ز رخ نیت
از لطف سوال کن که پاسخ ز رخ نیت . در قولخ اختراع دقان لرحس . انصاف دد عقل که بنبخ ارج
موتش در داری ناز مشاطه کونا . کرد و در وین در لنوازی قبله اسلامیا زا دورد ایندو چشم غزال
کرشمه و کردن اموزیب او سیر دلا را بید زلف کردن پیچید . سر برین سیمین با سیمین رنگش

آب و غور ریخته

فدح بدست ساق

بکج و دجله از در نیت

تین

صعبه بهار

نقیم معین

صعبه معینه

با بنی شت بایر بلاد و اجتماع مؤمن و مشرک سار شد جز آنکه و سبعا به سینه اقبلت مع الاقبال
وزمان فرامیاز حال در آمد و تحت فلک و زسای یا سخلا صا مند و سنان و غیر کوفه و زید القاسی
داشت و در آن نزدیکی ملکیت مابوا آنکه بود ملک نیو و طفو خان و ناندک بهندی با یک لک لشکر
سوار و پیاده **ع** فیالک مرز جد بسفر بختد نامزد آن بلاد کرد دایند جز خط صد و یکنلک سید
رای انجاردای راست کاردینت و ایل و منقلند و باج و شخته قبول کرد و زیارت از سی هزار باره ولایت
معمور مواج از افواج اما و الوان نعمت نامنما می **ع** خمر عارض دوست از نو بیاد روی همه از و کوبه
در مملکت اسلام افزود روایت کند که شش هزار خود از زردی نقل رفت **ع** و کم من نغمه صفوانی سودا بوی
و درین غنیمت الماس جانان رخص یافت که متعال سه دینار رای به امانت این مقام لکر فاصد چهار دورکن
شد رای با بنده امتناع نمود و از معبر استدل لکر کرد چون میان برادران تیره بندی و سندر بندی عجز
قتل بدتر زاع قایم شد بود تیره بندی مظاہرت تنک انکر و بطل فارسی فرستاد باز رای را با سعادت
را ساکن و خط خویشین داری را مکر شد و مملکت و ولایت با اجتناب لمو که ندم کرد و ولایت عربکته
بطریق جزیت و فدیت خواند که خوان او نام مضبط او ضاع کنز قیام نتواند نمود با پنجا و پنج و بط
از تحت اقبال که مضبوط اقبال روزگار و کامکاران اقبال یار تو اندود عراضه خدمت سلطنت ساخته
تا ایالت آن مملکت هم بروی مورشد و در آن دیار نیز بجای ناقوس ناموس کبری و رسوم بت پرستی دعوت
کبری ایمان و واسم پنجگانه اذان و قامت افاق و بدین احوالها ذکر غزوات هندکنای را کسبند
محم سبکتگین از صفی تواریخ منجمی گشت و اعروز چهار صد و معتاد و پنج هزار سوار لشکر و ابط عاری
از او ایشان در قلم دیوان عرض ادب است و مشاہره و نامبار در دست و نواب ارزاق بت
کوش و چشم بر و صد و مانده که ده زکات اند و در راه دین برای جانباری و سراندازی قدم اطلاق
ایستاد و چهار صد زند پیل جنگ **ع** یعلین اساطین و یلعین شیعیان علیهن تجافیف مشرقا
بر مرط ابطیل و بوط داشته و جل نوز **ع** حازکان بیابان نورد که کوفان
و ستمیفات اذاجین و ادیا **ع** تو ستمنا منهن فوق جبال که شمال و دبور در سارعت
باتکشان یکان نماید و دست مسرع اندیشه فحال فوالم اینان بنساید بر روی روز حاجت
خبر گیری اطراف و بنات رسانه اکناف را در حوالی مزبور مملکت محظوم گذاشته و صلیت
شول عدل و داد و قیام براسم و مواسم اجتهاد در مدت دولتش **ع** قد سارنه البلاد مسری الراج
و طارن الافاق بغیر جناح **ع** در رجب سنده عن و سماره صعدان معهود با لکر متعیر با سخلا صا
معبر

۱۹۱
۱۹۲
۱۹۳
۱۹۴
۱۹۵
۱۹۶
۱۹۷
۱۹۸
۱۹۹
۲۰۰
۲۰۱
۲۰۲
۲۰۳
۲۰۴
۲۰۵
۲۰۶
۲۰۷
۲۰۸
۲۰۹
۲۱۰

و در این غنیمت الماس جانان رخص یافت که متعال سه دینار رای به امانت این مقام لکر فاصد چهار دورکن شد رای با بنده امتناع نمود و از معبر استدل لکر کرد چون میان برادران تیره بندی و سندر بندی عجز قتل بدتر زاع قایم شد بود تیره بندی مظاہرت تنک انکر و بطل فارسی فرستاد باز رای را با سعادت را ساکن و خط خویشین داری را مکر شد و مملکت و ولایت با اجتناب لمو که ندم کرد و ولایت عربکته بطریق جزیت و فدیت خواند که خوان او نام مضبط او ضاع کنز قیام نتواند نمود با پنجا و پنج و بط از تحت اقبال که مضبوط اقبال روزگار و کامکاران اقبال یار تو اندود عراضه خدمت سلطنت ساخته تا ایالت آن مملکت هم بروی مورشد و در آن دیار نیز بجای ناقوس ناموس کبری و رسوم بت پرستی دعوت کبری ایمان و واسم پنجگانه اذان و قامت افاق و بدین احوالها ذکر غزوات هندکنای را کسبند محم سبکتگین از صفی تواریخ منجمی گشت و اعروز چهار صد و معتاد و پنج هزار سوار لشکر و ابط عاری از او ایشان در قلم دیوان عرض ادب است و مشاہره و نامبار در دست و نواب ارزاق بت کوش و چشم بر و صد و مانده که ده زکات اند و در راه دین برای جانباری و سراندازی قدم اطلاق ایستاد و چهار صد زند پیل جنگ **ع** یعلین اساطین و یلعین شیعیان علیهن تجافیف مشرقا بر مرط ابطیل و بوط داشته و جل نوز **ع** حازکان بیابان نورد که کوفان و ستمیفات اذاجین و ادیا **ع** تو ستمنا منهن فوق جبال که شمال و دبور در سارعت باتکشان یکان نماید و دست مسرع اندیشه فحال فوالم اینان بنساید بر روی روز حاجت خبر گیری اطراف و بنات رسانه اکناف را در حوالی مزبور مملکت محظوم گذاشته و صلیت شول عدل و داد و قیام براسم و مواسم اجتهاد در مدت دولتش **ع** قد سارنه البلاد مسری الراج و طارن الافاق بغیر جناح **ع** در رجب سنده عن و سماره صعدان معهود با لکر متعیر با سخلا صا معبر

انواعی از
دانشنامه
ای ایلون

۲۱۲

معجزه و ان گشته و بنا بر حدیث که میان اخوین نایم بود بعضی قصبات را ایل کرد و نویسن از معبر عظیمت
مجاہرت نمود لکری ایچو با رجال و اقبال و او ان مدافعت را مستقبل زدند مگر نیو که خود را کیوان
محل جن بدانت بر مدو رجعت راجع شد و لشکر باز کرد ایند و هم در انشا این امور از حضرت یار
جهان او جایتو سلطان قرن با جلیو سلطان خالویر ایچی و محمد شایه از مملکت دلی گشته با حکم برین
شتمل بر انک سلطانین انجا هم در عهد بارت بها لیکر جگر خان و هم در زمان خاتم افرا زمان اکتای
فان موافقت و مطا و عنت زده اند و بر زبان ایچی تا علی ایات صورت اطلاق بر طبق عرض نکال
عجب می نماید که تا سر بر بارشای بیلوس میمون با جهای گشت و اقبای سلطنت لسلام را قاف عالم
رایات خیمای افراشت سلطان علی اللبوس هر که راه اطلاق قدیم و طریقت بنفردینی و اعلام حالی گشت
و اظاہر می کرد اکنون باید که عید این بر حکام قواعد اطلاق و مبنا سلفت متوف باشد و در عرض این لکر
مخبط کریمه از متق سلطنت دل انشا رفت و سلطان علاء الدین با وجود شهنشامت لکر کریمه کرد
و ستمها بر بحر این موفور و لکر مطیع که عمارت از فضیلت دانی و ظاہر توانو بود مکتوبه در قلم ایبراق
و تصنیف و بر نشکر و تعمیر اردان جیدبان مجاوزت حدین میساید و تهور و تجر بر فراج غالب دارد علی البیاض
بندنا و هر دو نه از رفقا در پای پیل انداخت و کوهنیک نامی در دریا ی پیل جبر رسول را در مدینه
نور رسایند از فضیله شرح و عرف و عقل نیک مسطور داشته اند اما شرح صفو ظاهر که مکتوبه شایسته
دعوت انک از طرف غالب و مغلوب و دوست و دشمن در حدیث و جنگ بلامت و رسل محتاجند و عقل
بر دیده میداند که عقل یک نامی با و تن هیچ و من و قصور در مملکتی ظاهر نشود و خود بنفردنیک محظوم
شد باشد ولی موجب علمی ظاهر کرده و این معنی ظاف سلیم و عقل صحیح تواند بود بعین احوال
معجزه با انجام کنا **ع** رای و معبر حرکت دیور بر کمال اهل و اند سال در کمال سطق و قدرت
و نظم امور مملکت مدت زندگانه یافت که اندیشه معارضی و قصد دشمنی او را شاغل از مشاغل
ضروری نیفتاد و بعبوض عرض طرح العواش نکشت و فوط کامکاری و بر خورداری از خرابی و افرا
و حصول شتهیات و استیفا لذات این جهان بدان سکت جنانک در خوانه شهر مردی هزار
و دولت کودی زرمودع ساخت هر کوری هزار لک و هر لک عمارت از حدیث اردینار و اقطاع
روا هر نفیس و اعلیای جواهر بنین از دریا ی ستان در خشق آب صفوت و با قوت آتش فودغ و بر و زده
انسان کون و زمره او چند انگ ذکر اند که از بسیار و عری از اعشا و آن بسیار زر عیار عیار فراید
تا فاصیر این تویر بدان ترصح پذیرد و این روی صدق حدیث بنوی علیه السلام الدینا سخن المؤمن
و جنة الکافر

فصل

و در این غنیمت الماس جانان رخص یافت که متعال سه دینار رای به امانت این مقام لکر فاصد چهار دورکن شد رای با بنده امتناع نمود و از معبر استدل لکر کرد چون میان برادران تیره بندی و سندر بندی عجز قتل بدتر زاع قایم شد بود تیره بندی مظاہرت تنک انکر و بطل فارسی فرستاد باز رای را با سعادت را ساکن و خط خویشین داری را مکر شد و مملکت و ولایت با اجتناب لمو که ندم کرد و ولایت عربکته بطریق جزیت و فدیت خواند که خوان او نام مضبط او ضاع کنز قیام نتواند نمود با پنجا و پنج و بط از تحت اقبال که مضبوط اقبال روزگار و کامکاران اقبال یار تو اندود عراضه خدمت سلطنت ساخته تا ایالت آن مملکت هم بروی مورشد و در آن دیار نیز بجای ناقوس ناموس کبری و رسوم بت پرستی دعوت کبری ایمان و واسم پنجگانه اذان و قامت افاق و بدین احوالها ذکر غزوات هندکنای را کسبند محم سبکتگین از صفی تواریخ منجمی گشت و اعروز چهار صد و معتاد و پنج هزار سوار لشکر و ابط عاری از او ایشان در قلم دیوان عرض ادب است و مشاہره و نامبار در دست و نواب ارزاق بت کوش و چشم بر و صد و مانده که ده زکات اند و در راه دین برای جانباری و سراندازی قدم اطلاق ایستاد و چهار صد زند پیل جنگ **ع** یعلین اساطین و یلعین شیعیان علیهن تجافیف مشرقا بر مرط ابطیل و بوط داشته و جل نوز **ع** حازکان بیابان نورد که کوفان و ستمیفات اذاجین و ادیا **ع** تو ستمنا منهن فوق جبال که شمال و دبور در سارعت باتکشان یکان نماید و دست مسرع اندیشه فحال فوالم اینان بنساید بر روی روز حاجت خبر گیری اطراف و بنات رسانه اکناف را در حوالی مزبور مملکت محظوم گذاشته و صلیت شول عدل و داد و قیام براسم و مواسم اجتهاد در مدت دولتش **ع** قد سارنه البلاد مسری الراج و طارن الافاق بغیر جناح **ع** در رجب سنده عن و سماره صعدان معهود با لکر متعیر با سخلا صا معبر

انواعی از
دانشنامه
ای ایلون

فقیه فقه و تفسیر
از آفتابها نشانی است

و در این کتاب در بیان این که
چگونه در این دنیا باید
زندگی کرد و چگونه
به سعادت رسید

در بیان این که
چگونه در این دنیا
باید زندگی کرد

و در بیان این که
چگونه در این دنیا
باید زندگی کرد

محقق شد و تجربت خودمندان مصدق که هیچ نشاط چون بندگی و هیچ راحت چون امن و هیچ شکیلی
چون مال و هیچ وسیلت چون زندگانی دراز و هیچ صیقل چون دیدار دوستان نیست چنانکه هیچ
مخت چون بیماری و هیچ ناکامی چون ترس و هیچ خوارگی چون ذوق و هیچ قطعیت چون ترک و هیچ
اندوه چون صحبت دشمن خوانند بده و اگر دنیا که علی الحقیقه کلین طلیت فنا و آشیانه ابدار و بیلاست
در حضرت عزت مقدار پریشانی داشتی چو عذاب قواچی از وی نصیب هیچ کافر نکشتی و آنچه در کتب
آمده بسبیل کمال ان الله لم یظلم الی الدنیا بل ظلموا انفسهم لعلهم ینفکون و روز قیامت بوی خطاب
اسکنی بالاشی والدنیا دما فیها ملعون بنا برانکه طایفه زخارف قنیات و زخارف لذات
دنیوی را محبوب و مطلوب بالذات دانند و مقصود از کارها و وجود انرا شناسند لاجرم سماع
شکل و بهایم صورت بر زدن و خوردن و سهوت زادن و تکلیت اقبال کند و نفس نا طوره که در طاعت
مملکت بدانت در توصل کنایس طبیعت و تقابص سخلان خدمتکار سهوت و غضب حد
و دیگر ذایل نفسانه سازند انکا و دنیا تجارت معرفت شود و با تکاس حقیقی و اصلاح از
صورت انسانیت ادا کند و روزگار بر روی خوانند روزی عقل چه خواند نوانگشت او
علاج خود کند از دم سجانی و اما آنچه بر تفصیل جزئیات نامطقت مثل ما ذ بیان ضاربا
نه زریه غم باشد و از جناب عزت الشرف و المان بین المرالملم تنبیه بر حضرت بخت بل و جاه
میو نماید و الا حصول کمال و استکمال نفس ناطقه منی بر عدالتت و حصول عدالت بدالت مال حسن
تعالی آن دست میدید لاجرم صورت پرستان کرک از کوه سفید باز شناخته و نفس عبد الدنیا نفس
عبد الدرهم یعنی بند دنیا این صفت دارد که الکاتب عبد مابقی علیه الدرهم اما مالک دنیا را چه کتاب
باشد که زربنده خود سازد تا در سخن مهات عاجل با شارت و آئی المال علی جنبه ذوی العزبه
واسطه و معین او کرده و در اجل متعثر مثل الذین ینفقون اموالهم فی سبیل الله کمل جبه
انبتت سبع سنابل فی کل سنبله شعور از مقامات ذوه العارفین شیخ ابوسعید ابوالخیر
قدس الله سر نقل کرده اند که سار طریقه اصطلح از زرخافت فکران طریقه عرفان و دور مانگان
از عالم عیان که دید بصیرت اینان سبیل جبل داشت حمل بر سرف و اظهار سرف کردند
و زبان ملامت کاشرف فی السرف دراز کرد و اینده از حقیقت لاسرف فی السرف غافل بودند
شیخ در جواب گفت ما هیچ زر در کل فرورد ایم و دیگران در دل سخن گزبان برون آید بشیند لاجرم
و بعد از آنکه از راه حقیقت در ایند عالم انوینش با جو افویکا و تقدیس و تعالی در هر قسم
مختور باشد

مختصر باشد اولست بخشنده تا پذیرند چون عقول نفوس و ملائکه مقرر کرد از نفس سیول و عوارض
جم و جهانه مقدسند و بر منشور منقبت ایشان لایعصون الله ما ارحمهم موقع شد و بواسطت ایشان
فیض غایت از فیاض الصور بذررات کمونات معلوی و کفلی میرسد و این عالم در قیاب عزت و تجارب عزت
سنت نیست نای باشد دوم پذیرنده تا بخشایند و آن اجسام طمانه و اجساد طمانیت در عالم کون
و فساکه و وجودان رهینه تغیر و انتقال در ستموئی فنا و زوال بود و حقیقت نیست منت نای از اخواهند
سوم هم پذیرنده و هم بخشایند مرکب لطیف کشف علوی و کفلی نورانی و طمانی و آن طبقه
نوع انسانیت که فیض غایت از فوق قبول میکند و با دون خود می کشد پس در معرفت که سجایم و تعالی
و مقربان حضرت او اگر تشبیه بمانی کند و مرتبه وجود در سلسله آفرینش شناخته و روی تکمیل جوهر نفس
آورد تا سخن جلایا اقدس شود در صدر صواعق بالا با لار قربت و زلفت از جنس ملائکه در کرد
حسنت منت نای شود و اگر باز مانده باشد صورت که مایه ده هوا و موسی است کرد و دست از
معارف روحانه بدارد و در سمت بلدات قبض و جذب و ذر و آرد تا محاله جز با بیان صف النعال بل هم
پنا شد و نیست نیست انرا شود جز حرکت ربانه و اعلی و ارتباط نفوس انسان با ابدان و قوی جانان
میسیم و مفهوم شد و تاثیر این دران و تا شران ازین معین و معلوم و چنانچه انتظام امور بدن کین
ایالت و عدالت نفس منوط است حرکت نفس در کتاب کمال بالت بدنه مربوط تواند بود تا نهایت کمال
مقدر برسد پس عزت امور جهان و استعمال کسباب معاش در دنیا بقدر ضرورت و کفایت
بر قضیت حکمت در حضرت شریعت که دنیا فرزعه الآخرة نعم المال الصالح للرجل الصالح
متحسن و مستحب است بل واجب و مفترض و نفس و لایتنس نصیبک من الدنیا و احسن و اخات
خرد و ان نصیب من نعیم ولده فکل وان طال المدی یتضمم مؤکد آن و چون برط اصول
و تقاریر آن درین مقام تودری دارد ما بزرگ مثال بر سبیل اقتضای اقتضای ایم بدان که شریع
و عقل بطراف مغرور است که مقصود از آفرینش انسان معرفت ربوبیت است و معرفت ربوبیت
معرفت نفس منوط چه هر کوی شناخت نفس خود را بشناسد و اهدب خود را و معرفت طالق
نفس نه تحصیل علم نافع و عمل صالح دست نمیدهد و تحصیل علوم باسوار و ادا ام عبادات بی قوام بدن
صورت نمی بندد و بقا کالبدش غذا که بدل مایتمل از ان حاصل شود قرار نمی پذیرد و غذا
شهرت که باعث باشد بر تشا و کسجیل میناید پس معرفت ربوبیت بی سهوت ناممکنست بل
بقدر مایبغی در موقع خود مسجد متمول از احوار احوار رضاع بنی نوع محوم نماید و در طلب
سد و احوار اینان باشد

بپذیرند انکسنت ام
افضل
الانصاف
الانصاف
الانصاف

انصاف
انصاف

ب

الصدقۃ قطنی الخطیئة كما یطعن المار النار دواعی دواغی او شوهر و اگر چنین نبودی خلق اجسام در هر
ازان چیزین هزاره فانی مصیبت ملک مند جتت از دایره حکمت بیرون شدی و نص . اما طعنمک عیسا
عبت افتادی . تعالی اند عا بقول الظالمون علوا کبیرا . در جمله کلمات بود در ملک مجازی حکومتی
با امن و عمری با تمتع و مدتی با فراغ یافت و او را دو پسر بود . بزرگتر سندر بندی که مادرش حکم خطبت
و نکاح بر حسب تعارف و این خویش در قید زوجیت آورده . و دیگری تیر بندگی که منبت نهال
او از خضراء الدین بود یعنی مادرش به علاقه زنا شوهری حریف نیکبند و اینس عیسی مصطفی بودی
چه عادت ملوک انجا است که هر روز بعد از صبح معراج ملک و سواخ بومی چون از خواب
بشیب آیند و از دعام بارگاه سلطنت متفرق انجا مد نظر تن از ملاح و صباح فواجش و حجاب
در کنگر ملازم درگاه باشند و بنا به خدمتها ضروری را متکفل شوند چنانکه صاحب
و ترجمان و ساقی و لیاچی تا و اش و در بان ازین طایفه باشند و روز و شب و دو روز به دیگر
مختلط و بندت رأیت انور اتمطی و اقرا جتا و اب بدین تلیق و تبط چتر طار ظلام در جهان
افکنند کینی قبا رکلی شب در بر افکنند با کس بر حسب ارادت و استیجاب قرع انتخاب بر سر که اندر
صبح بستر و اینس همبر کرده مقصود ازین تفریر عیایب عادات ایشان است چنانچه تیره بندگی با
بدن و در بیت ممتاز میدانست و ولایت عهد بنام وی موسوم گردانید بر از رخ سندر بندی ازین حال
متغیر و منزه شد و دست غیرت سر نه حد در چشم تهور او کشید تا عقوق اظهار کرد و در لوقه نور
سندت و کسبام . بتبع عیق سلب **س** آن گندنا تنی که پاشد زهر کند و محلول الالبه حد
هم دستگیر و بود بهر گیر و زن . هم قاطع تن آمد و هم قاطع روان . پذیرا قتل کرد و در شهر مردی
بتبع زنی تاج بر سر نهاده و نگرى را که دران خوالی بود در ضبط آورد بعضی از خوانه انجا بنهر منگپو
نقل فرموده و خود نیز **س** ابا کوس و بانای رویین و صبح . ابا تازی اسپان و پیلان و کج
غزیت نمود تیره بندگی با رجال و اقبال طلب را پذیرا از عقب بر از مبارت کرد . سررغد بری
بلخت ایشان پلاچی خوانند **س** میا . لوطرتت بها جینا . و شیهها لمیرت اشتقا دا
اتفاق مصارفت و مصارقت افتاد و نینها سندی **س** بکدول مار علی خضرة . بحار المینیة فی تعین
در بکدیگر بستند **س** چو دریای خون شد به دشت و راغ . جهان چون شب و تیغها چون چراغ
دل و بد دل که زبان ز تن . دلیران ز خفتان برید کفن . دو برادر از کیفیت حال هم دیگر
بیخ راه منزلت گرفتند . تیره بندگی را بخت تیره سندی نمود . تا از کن از زمانه زخی یافت و مفت
پیل و ارز

تیره

اتفاقات

و مفت پیل واره زر غنیمت در دست لشکر سندر بندی افتاد سخن حکایت **ک** من اطفا السجود الاتقانی
آرداه انجمن الاستحقاق . درین زحف الکی شمار بر مال دختر زلوه کلتش بود از اعوان تیره بندگی
بود بطرف کرام جتی از حوالی قایل افتاد او را جمال و رجال مدد کرد . بخدمت تیره بندگی رسانیدند
و آن خدمت موقعی مشکور یافت اما سندر بندی سره مملکت بدست فرو گرفت و لشکر و خوانه
در تصرف آورد . بدین موجبات بسن الاخوین دم الاخوین افتاد **ع** دم الاخوین غندی استیجاب
و او اخوی اخوت منقلح شده و قاعد سلم و سلامت مرتفع چون در هر ملت و هر کیش بد کار می
نماید و این معنی از نگار ای بی نیازست و غایب غدر دیر زود هیچ متوقع باشد سندر بندگی با وجه
اسباب سلطنت و استلاف عقاید لکر از رو سعادت و بخت خیر محروم بود و طمع حاجی در دیگر
عنی نه آتش کت کت کت . و از جواب سندر بندگی نمی شد تا نکال حقوق عقوق و اضاغت صوف
در وی رسید و در اوسط شهر کشته احدی غده و سبعم . تیره بندگی احتشاک کرد و استیفاف
محاربت انما زید . مذاکمان للظالمین لشر ما کتب . سندر بندی منزع و کربزان شد و در آن
محاربت لشکر سلطان علام الدین دلی او زبان تیره بندگی در مملکت موروث نوبت سلطنت و استیجاب
سند ما بد آنکه که داده ایرزد . کس نیارد بگوشش از تور بود . در نخواهند عالمی چه کسند . در آن وقت خواهد بود
در انشاء انبات این ذکر دستنی گفت . ملوک مند بکیاست و فطانت موسومند چو اکتد بود
ولایت سلطنت در حیوة خود بر پسر کلمت که در جویده ولد الزنا صحیح النسب بود مقرر میداشت
و پسر بزرگتر که زکا مغرس و نراست عرفی او معلوم بود . دور میکردانید . تا ملکی جز عودی
اراسته در معوض پریشان آورد . در جواب کفتم برای انک جتت بخت و فخر جلیت و استیجاب
معانفت امور سلطنت . درنا صیده هر دو با مارت ظاهر که بر خایار باطن دلیل باشد تیره بندگی
پس بر مصفای تدبیر صایب تویب و تبعید ایشان . برین وجه که بر مان آن واضح گشت
عین مصیبت دانست اما دفع معذور که در طنی دستور فقا و قدر مستور بود توانست **س**
تدبیر کرد بدست انسان بودی . مردم طارش کجا در رسان بودی . و زلف بنم نه با کد لوی سوزن
تغلب حالات ممالک مغرب **س** ملکنا ضرا بعد از اتفاق فتح
لکر خانه صیت کمال معدت و استقامت امور سلطنت که با هم ضم بود . در جهان سایر و انور
گشت و نکر در عبت مطیع و مرورد . و ولایت و خوانه امن و معوره تا هنوز رسیده و سبعم
ع چشم بد روزگار در کار اند **ع** و عند التمامی بقصر المتناول . سیف الدین سالار

بزرگترین

تغلب

بدون چنانچه از ایشان بودی

برین مراد چند ماه بگذشت ملک مظفر بندرج غلامان اشرفی و ناصری را پنهان و آشکار گشت
 درین حال رسول پیش او فرستاد و او را عنایت دل کرمی دلجو و در ضمن آن التماس کرد که ملک ناصر
 بدشوق رود و در قمر ملک ظاهر نزول کند و اینجا عرمت کار محفل و پیوند عقد منحل سازد این معنی
 تمنع و تمانه فرود و جواب فرستاد که اول نختگاه مصر از وجه معاندان دولت بردارد که
 ما خود سهل الماخذیم ازین الو که سلطان را استشاره خوئی روی نمود و مواد اعطای بزرگ مقصود
 پذیرفت فرمود تا دهمیز و سر ابرده فروکش کند و علی الفور باز قلعو مراجعت نمود او او فاک
 لشکر بر عدم ثبات و استعجال در مراجعت و انتقال تویج نمود و گفت تمامت عقاید امر مصری
 و اطراف شامات و صلب و عا و محص جزایسات قصیده بروی مطاوعت سلطان معیت
 افرم را رکن اشرم انکار کرد و وجود او خود در دمشق چون تقطیع مصالح لشکر چه وزن آرد
 مبادا لها بغه در مراجعت رای و رایب سلطانی بر عزم سر بازی و جان افشانی اند چون از فرخ
 عنایت اگاه شوند کعله ارادت ایشان منطقی کرده و کار با ساخته متلاشی شود ملک ناصر
 معنی **س** فلا یکنتم الله ما فی صدورکم یعنی و منها یکتم الله یعلم بر خواند و فرود که درین
 کار رکون و تمانه بر عجلت و غنی عزیمت و ازین خروج ناکاه و رجعت بی موجب خوف بر
 عقاید موافق و مشافق بهولت دست دهد **س** و عز لا یصانع فی امور کثیره یعنی پس بایست
 اگر هیچ مقدرست که افر و تحت موروث با باز رسد از تعجل در ادراک مطلوب و توفی از تبعات
 محذور و تفاوت بیشتر صورت خواهد بست شما بهر و نه نوکل معتصم باشید که انصار ناصر
 مضور خواهد بود و موالمعذر بکل خیره و متوکلان در طالت بتأیید ربانی نیابند و طایف
 متامل این مرتبه امانه تسوید صیغه امانه نشوند اما تجلیه حق بر لوح نفس دست دهد
 اگر خروج بر معنی درین اشیانه آشنایانند و هو یقوم الكل و قوام الاشیا بهر دیر نکشید که
 احوار مصری بگتور جامه دار و او یک شامی و پسر و امانه از ترا که روم با اقولم از امان خف
 در حرکت آمدند و بایه رایب ملک ناصر استظلال نمود فوج فوج که میرسیدند قضایه و ارکان
 دولت این ترا بایمان غلاظ و موایبق شد **س** استظلال استظلال استظلال استظلال استظلال
 میرسیدند صفت جای زمین بارگاه را **س** بر اسم **س** یقبلون ترا با فوق اعطیه کما یقبل
 تقدیم میکرد باز عهود را **ع** علی کل حال عزیمت و مبرم موکد و مستحکم کرد و ایند جمال الدین
 افرم با این الصبح جیل و التون غوش و علاء الدین کلکلیک انذار بصر اختیار کردند

کتابت در این روز
 در این روز
 در این روز

در این روز

آوازه

از سر استبصاری تمام و دلی قوی و رویتی حافی کار دشمن را ندیده ملکانه کند و الیغلا یروع
 درین حال رسول پیش او فرستاد و او را عنایت دل کرمی دلجو و در ضمن آن التماس کرد که ملک ناصر
 بدشوق رود و در قمر ملک ظاهر نزول کند و اینجا عرمت کار محفل و پیوند عقد منحل سازد این معنی
 تمنع و تمانه فرود و جواب فرستاد که اول نختگاه مصر از وجه معاندان دولت بردارد که
 ما خود سهل الماخذیم ازین الو که سلطان را استشاره خوئی روی نمود و مواد اعطای بزرگ مقصود
 پذیرفت فرمود تا دهمیز و سر ابرده فروکش کند و علی الفور باز قلعو مراجعت نمود او او فاک
 لشکر بر عدم ثبات و استعجال در مراجعت و انتقال تویج نمود و گفت تمامت عقاید امر مصری
 و اطراف شامات و صلب و عا و محص جزایسات قصیده بروی مطاوعت سلطان معیت
 افرم را رکن اشرم انکار کرد و وجود او خود در دمشق چون تقطیع مصالح لشکر چه وزن آرد
 مبادا لها بغه در مراجعت رای و رایب سلطانی بر عزم سر بازی و جان افشانی اند چون از فرخ
 عنایت اگاه شوند کعله ارادت ایشان منطقی کرده و کار با ساخته متلاشی شود ملک ناصر
 معنی **س** فلا یکنتم الله ما فی صدورکم یعنی و منها یکتم الله یعلم بر خواند و فرود که درین
 کار رکون و تمانه بر عجلت و غنی عزیمت و ازین خروج ناکاه و رجعت بی موجب خوف بر
 عقاید موافق و مشافق بهولت دست دهد **س** و عز لا یصانع فی امور کثیره یعنی پس بایست
 اگر هیچ مقدرست که افر و تحت موروث با باز رسد از تعجل در ادراک مطلوب و توفی از تبعات
 محذور و تفاوت بیشتر صورت خواهد بست شما بهر و نه نوکل معتصم باشید که انصار ناصر
 مضور خواهد بود و موالمعذر بکل خیره و متوکلان در طالت بتأیید ربانی نیابند و طایف
 متامل این مرتبه امانه تسوید صیغه امانه نشوند اما تجلیه حق بر لوح نفس دست دهد
 اگر خروج بر معنی درین اشیانه آشنایانند و هو یقوم الكل و قوام الاشیا بهر دیر نکشید که
 احوار مصری بگتور جامه دار و او یک شامی و پسر و امانه از ترا که روم با اقولم از امان خف
 در حرکت آمدند و بایه رایب ملک ناصر استظلال نمود فوج فوج که میرسیدند قضایه و ارکان
 دولت این ترا بایمان غلاظ و موایبق شد **س** استظلال استظلال استظلال استظلال استظلال
 میرسیدند صفت جای زمین بارگاه را **س** بر اسم **س** یقبلون ترا با فوق اعطیه کما یقبل
 تقدیم میکرد باز عهود را **ع** علی کل حال عزیمت و مبرم موکد و مستحکم کرد و ایند جمال الدین
 افرم با این الصبح جیل و التون غوش و علاء الدین کلکلیک انذار بصر اختیار کردند

از سر استبصاری تمام و دلی قوی و رویتی حافی کار دشمن را ندیده ملکانه کند و الیغلا یروع
 درین حال رسول پیش او فرستاد و او را عنایت دل کرمی دلجو و در ضمن آن التماس کرد که ملک ناصر
 بدشوق رود و در قمر ملک ظاهر نزول کند و اینجا عرمت کار محفل و پیوند عقد منحل سازد این معنی
 تمنع و تمانه فرود و جواب فرستاد که اول نختگاه مصر از وجه معاندان دولت بردارد که
 ما خود سهل الماخذیم ازین الو که سلطان را استشاره خوئی روی نمود و مواد اعطای بزرگ مقصود
 پذیرفت فرمود تا دهمیز و سر ابرده فروکش کند و علی الفور باز قلعو مراجعت نمود او او فاک
 لشکر بر عدم ثبات و استعجال در مراجعت و انتقال تویج نمود و گفت تمامت عقاید امر مصری
 و اطراف شامات و صلب و عا و محص جزایسات قصیده بروی مطاوعت سلطان معیت
 افرم را رکن اشرم انکار کرد و وجود او خود در دمشق چون تقطیع مصالح لشکر چه وزن آرد
 مبادا لها بغه در مراجعت رای و رایب سلطانی بر عزم سر بازی و جان افشانی اند چون از فرخ
 عنایت اگاه شوند کعله ارادت ایشان منطقی کرده و کار با ساخته متلاشی شود ملک ناصر
 معنی **س** فلا یکنتم الله ما فی صدورکم یعنی و منها یکتم الله یعلم بر خواند و فرود که درین
 کار رکون و تمانه بر عجلت و غنی عزیمت و ازین خروج ناکاه و رجعت بی موجب خوف بر
 عقاید موافق و مشافق بهولت دست دهد **س** و عز لا یصانع فی امور کثیره یعنی پس بایست
 اگر هیچ مقدرست که افر و تحت موروث با باز رسد از تعجل در ادراک مطلوب و توفی از تبعات
 محذور و تفاوت بیشتر صورت خواهد بست شما بهر و نه نوکل معتصم باشید که انصار ناصر
 مضور خواهد بود و موالمعذر بکل خیره و متوکلان در طالت بتأیید ربانی نیابند و طایف
 متامل این مرتبه امانه تسوید صیغه امانه نشوند اما تجلیه حق بر لوح نفس دست دهد
 اگر خروج بر معنی درین اشیانه آشنایانند و هو یقوم الكل و قوام الاشیا بهر دیر نکشید که
 احوار مصری بگتور جامه دار و او یک شامی و پسر و امانه از ترا که روم با اقولم از امان خف
 در حرکت آمدند و بایه رایب ملک ناصر استظلال نمود فوج فوج که میرسیدند قضایه و ارکان
 دولت این ترا بایمان غلاظ و موایبق شد **س** استظلال استظلال استظلال استظلال استظلال
 میرسیدند صفت جای زمین بارگاه را **س** بر اسم **س** یقبلون ترا با فوق اعطیه کما یقبل
 تقدیم میکرد باز عهود را **ع** علی کل حال عزیمت و مبرم موکد و مستحکم کرد و ایند جمال الدین
 افرم با این الصبح جیل و التون غوش و علاء الدین کلکلیک انذار بصر اختیار کردند

در این روز

در این روز

توضیح در باب...

توضیح در باب...

بمحض قاضی قضاة الممالک دامت ظلال انعام و جمع الیمه و سادات سیدنا جالدین ادری افعال
و حرکات او بر ابطال نسب و اعتراف او در سبجی مولودین و روزنامه اعمال را از نامه این
رذایل نکاشته و کنت فنی فرزند ابلیس فارسی است که اگالاجی ما را ابلیس فرجیدی و او ما
طریق فسق ابلیس بجهنم بعدی در دار الشاطیة بار خورند چون بد استنباط بزرگترین کناه وجود
او بود و نیز زیادت او از سید نزار دینار در احوال سادات و دیگر طوائف بعبث است
و نیز سرفرازی و قد محاربه علوتین سوخته و انعام نفوس و انارت انواع ضرور که تفصیل مودی
تبدیل می شود و او دانسته و این ابیات که بر سطح دیوار مدرسه در فوول بوقت نزول مکتوب
یافت شد در مینا قند است **س** یارب فوج عن العید الضعیف محمد بن العید الاشراف العیون
ورد غریبه و اعوذ و منیرا علی زینم الیه قداس اعوی و افاق والدنا فاجل شره یارب عمل علی الاوان
یارب ذلک دیا تا غل یکنها و منه طهر بقاع المشهد الغروی فالعوض منتهک و الاصل منتهک
والفرع اجبت دایه فی العلوب دعوی از حکم ربیع باد و پرب سادات مشهد مقدس سپردند تا
حقوق کرد و مجازات او با و رسانند سادات از افا که سعالات نمودند و در کناره نشط او را
بفرستاد سوالی فتل کردند چنانچه از مبادرت بر ضرب دران زحف دوسه تن محروم شدند و او آن
تکبیر مسلمین و صلات بل جهود و زربا بجوش فلک اعلی رسید و سایر طوائف قنای او را
بستندم بقا و نفا ملک و ملت دانستند و صیقت چنین بود دو پسر او که نکره نخر خبینه و زین
زمین **لا یخرج الا نیکدا** بودند از غیب پذیر سمره بدین دعوان گشتند و امر محمد زکروری
الدین کیمیاچی که در شان محمود جهانیان عر نقره و دارکان دولت شهابک افرای تا معقول
و جابل اکاندین نام مقبول از قبیل لا عمل و لا و ان سبجانک خدا بستان نصب
بودند و بدست خود **ع** لهم اید علی اکاد نانات شلب بران اغلوط خطوط خوز نوشته
هم اینجا از فنن فتنن و غرغره دست نشان خود میدند یعنی بیاسا رسیدند و سید عماد الدین
عماد الملک را که در مواضع اتفاق با نواب خواج سید الدین شریک و سهم بلو بر کیفیت
این زور واقع بل صاحب تدبیر بعد ما که جان بخشیدند میل کشیدند **س** الا تبی غیر لاتنا
و تا نیک حوادث لاتلام بس محمود جهانیان صاحب قران دوران و زریارصف
تدبیر بزرگ در ابیت الماطون کلک از سطوح فطنت رسیدن و الدین که قلم در یادش
نامه ریاض معانی و خاطر سحرش نقاش صحایف معاینست لبو جا که خوان مکتب اراک
نزار

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

ابو جلال خوان مکتب ارشادش نزار صاحب می و عبده نویس و کیل خرجش دو صد حاتم طی بار سایل او
صانع جلیل غمی و باد نارا و اصحی اصم غمی بر طریقه معارف در خلوت و انجمن مستشار و مؤمن
حضرت جلالت کشت و حکم بر لایخ شد که در ترتیب قواعد جهان داری **س** عقل با دای تو بدیدر کند و وجهی
کلک تو صفت مکر عاقله جهانیه و در نه کس کلک ندیدست بدین تجاری و با حصول این مناقب نایب
اشتهار مصنفات زلوه خاطر اشرف **زاد** الله اشرفا موضوع بدو مجلد هر مجلدی بوزن دولت عز
عدل تقریبا که مجموع آن پنج هزار ورقه باشد که استعمل راضعاف قطع لغا **زاد** زبالت از شصت هزار دنیا
در اجوت نوح و تحریر و نقش و تصویر و جلد و ترکیب صرف شده شش رتا و بلات قرآنی و توضیحات
بر مانی و مباحث سلطانی و لطایف صاحب قرآن و اسرار و اجوبه متفرق و اخبار و آثار در فضا
و عمارت و ابطال مذاهب فاسخ این در مرغ و معارضه استدلال بیایات بیت و دو کانه از مکتب
و بیان اتفاقی و صفت اقلیم سبع و علم تواریخ و انساب مبتنی بر جد اول الشهابک برین خط برج
کتب دیده نیامده است و برین طرز و ضابطه در هیچ عهد بر داده نشده و جامع باین ترجمه و التویب
تا اوایل شهر سده انی عشره و سبعه و مرتب و مدون گشت ایمنی من نثر او در و در العقده و در نثر او و یک نثر
کلها ذواب العقل و صواب النقل و کثر الرفع و طراز العلم و عبر السحر و رقیه السحر و بین خریا که زینبایها
طراوة الطرایف و طلاوة اللطایف و یعرف عزرائق ترتیبها بر اعة العجارة و بضاعة الصناعة
بتلا لا علیها سیما الملک و رواه الجلاله **تیل** بلسان الخالفة من یحفظ هذه الرسالة اصل الفضائل
رسی له یحارر المامل فیها انی و دایع فضل الربیع ام بدایع فضل الربیع و نغفات کلم ام زهرات حکم و سیاق
ام قیاسات قیسی ایاد و رسایل رشیدیة ام و سابل توجیدیة حقیق ایم الله ان یکتب لیسوا العین و یواید
لا المدلا علی طروس جبابه احوذ لیسوا اکسن عزتک الی طور **س** عروس نقوش بر بسته از خوف نقاب
بوجه بر زرد از لطف نکتة نقطه خال بدر فضل مقوط نموده گوش سخن سزد و عمل در اقد باش غیر محال عبادت به بخت
که نه پیمبر جبریل کرد استدلال **مش** هیر علماء عصر و کبار بلغارده هر یک از شمول فضل فصلی بردا
و در میدان استیخان از رسوخ علی علی افراتند و بجا طروف غیر فام از مقاطر کلک منیف در کمال مصنف
و بر اعلت تصانیف **ح** کفط عالیة فی ضغاینة رقی زودند و ان مصوص مفول معونه انا با اسما و اب
در سهیل کتاب مثبت و مفول گشت و اگر جهانیان بنظر انصاف نگرند و نه تویب و اوطاط تویب از
اوساط سپردن روشن و معلوم کرد که با وجود اشتغال تمثیل منایب ملک و عبادت بر ملازمت بندگی
لخط زمان فراغت مینا یا از سوابب مصفی نیست و جوی چنین کیفیات برداشتن و تیر تویب بعبطس
این مقصود انداختن

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

توضیح در باب...

فوقال فضیلت ذاتی و ملکاتی ملکی و واردات قدسی بل فیض لدنی و تالیفات الهی تواند بودن و آنچه
علماء هر قرن در معنی آن انبیا بحث علی راس کل مایه سنه یجدد لها دینها آورده اند که در مایه اولی
عمر عبدالعزیز بود و در دوم شافعی و در سوم اسغری و در چهارم باقلانی و ابوسهل و در
پنجم غزالی و بالکتر شد بالله و در ششم خواجه فرید الدین رازی و بیخ سیف الدین
ابا خوری و باری که سعادت ایشان بود که سعادت این وزیر کاظمی و بکاظم روزگار است و بی شک
تا انوار عالم طایف اعم با نظر مختلف و استعدادهای متفاوت از اینجا اقتباس معارف و اقتضای
فوائد خوانند کرد و مشروبات آن عاقلان و اجلا بر روزگار و دولتیار متلاحقست ان الله تعالی
تفویض وزارت سلطانی بر مقتضای قدرت باری است که در توفیقش از فضل
صفت صرافت حکمت و ملایم بیعت الهیت اوست چون تیغ باری است سلطان بستان سرای ملکات
باغبان آری پیرانی کرد و نهال و جوی خدی خدی که رب جویبار تربیت بالا کشیده شجره خلاف خجسته
و فاطمیت ایشان لعلاب و ارد بیدگران عدوی نمود منقطع اصل و منقطع فرع گردانید و در
صفت جهت تعیین صاحب دیوانه که مهات ملک کفایت کند و مهات سالک و چه تلافی اندک
مشاورت و انتشار رفت مخدوم جهانیان صاحب صاحبان رشید کون الدین عنقریه
بر معنی نذکاری واجب دانست خواست پادشاهان که نفوذ ایشان را بکمیاب و اشکال غیب را
جام جهان ناست فرموده صدره رفعت بخش وزارت جز بر قامت علی بن ابی طالب
سواء معتزض بدعی علی شاهی جنت و در بیانی نماید بنابران از حکم بر بیخ قفاکان که قدر فعال
منصب صاحب دیوانی بر مخدوم جهانیان سر دست و دست قدر کانیان یار اعظم وزیر
تاج الدوله والدین علی شاه لارالی حدود و العولم صاحبان و رفیق توفیق ابد مصاحبان و جردول
للعالم علی نام الساکت صاحبان و لایار موات الکرام علی بن الحسن او اس صاحبان مقرر شد بوقتی که
از آثار ربیع بخدو روضه مینومیند و شبهم سحر بر ورق کلبر طری منشور بود و چهره ریاض
پنجم زکس جانش منظور و در صفا ایام بقلم جب چال سطور سر موافق بار و چو کل فروش
فک انک نوشد می در غمی خوش انگیز شد لب از نه غمی و اینست دانم که ان بود و غم غم غم غم
مشاط شمال شام سبیل بر رخ کل جز سر زلف ترکان قنقل منگست و اگر چه غم با فایده باشد
قری جمع موزون بر رسته و آرزویون می بست اقداح صبوحی باقداح صاحبی معان و شرار غم
بر دوازده جلای و اصل نشاط و راحت جان سحر و جله ازین عبارت عدوت
ملکات

طوایف ام

در این کتاب
در بیان
در بیان

ملکات استعارت میکرد و صبا از ذویج کل و غیره شامه عنبر شمیم ساخت سه زبیل بالار زار و زاری
صبا از عشق کل بیارم بود سخن رخ و با تاب بر خست و بکن چرخ ز کس بر خرم بود و کل با صفا
که شکر اول متهم بود و جاز از اردل شکر آشکارا مگر کل بر شال جام جم بود و سلطان کل شکر
در انواع نباتات غیر ذم بود و غیره خوشتر از تخم جنین عدلان جز صم کل خرم بود و کلک صابون
شعشع بر رخ نسیم رقم بود در مقام تحول که رضوان خطاب بود و الی القوم المحول با تصور تحولی
رسا بنده بود تمهید طوطی بهشت آیین کرد و در ذرا خسته او جا بینی و از جمله تنسوقات و کله و صغ
بوزن چهارده رطل از جات لالی و اقطاع جواهر بوزن یکمیشی رسا بنده و کلامی مکل بر او
جواهر که قطعه لعل محسوس بوزن بیست و چهار مثقال در قبه آن معنی بود و بر بیق صعوت و شعشع
عکس بر صفت شراب لعل از قدح بطور سمود بر سر آن عراضه داشت و نه غلام شری
طلعت سبده کیس و حوت اندام با که ناز بر چهره کار در لیس مغاری بود اسپان عنایت
و شام زرد در رسته عرض بگذرانید بعضی غایت مخطوط و بسیر غایتی پادشاهان مخطوط گشت و چون
نویان اعظم انوشروان زمان جوان کورکان غایب بود مکتوبات بال در توقف داشت
تا در بیلاق سلطانیه عمر با الله بدوله سلطانها تکمیلی کرد و لعلکام بر بیخ موکد و کباب و بسیاری
مجد گشت چنانکه این ذکر حسب شایده احوال در قلم آمد و روز اجلاس در مدرسه سینه بخت
مزدمان غرضها و محضر اساطین علماء جهان و محفل مصلحان روزگار با ناک رسا بنده بود
بالک الله تعالی و الله یدعواله دار اللام و مهدی شریک الی صراط مستقیم و فاک علی اللام
لکل شیء دوله حتی البقاء بتوفیق ارادت چون و میسر دولت روز افزون پادشاه جهان
زبان فوای دوران سلطان اسما سر بر خورشید خیرستان شکر مشری مجرب عیوق بنوق غیا الدار
خدا بنده محمد طه الله سلطانه نه شها مته العقول عمارت کارخانه و فرس و دیگر اماکن که غیرت
نکار خانه و فرس برین است از مستحذات راسی رزین و دستور نظام جهان تاج الدوله والدین
علیش زید و ذریه با نام سوست و چهار هزار نفر صنایع بدیع صنعت دقیق حرفت با اهل سخن
از بغداد بر سبیل طبع و رعیت بدینجا نقل فرموده و اصطحی مینی بر سید که طرا صد عرض
در سیکاه لنگر لنگها و عروجی محج ساخت و آبها و وات عدوت ز غم صعوت چو کار بندگان
دولتیار دران جاری گردانید عینا بنربها عبال الله یخو و نهانجیه ابوفون و سفینه خاص
جینیبه ترکیبوا فیها مرکا تا خاسته و سحر الفلک فی باوه ع غاشر قابیدی داد که بسم الله بحر بهای

خوش بود
عاری
وقت توقع
دکله

دکله

صغیر
علام

العلماء
پادشاه

واضحی
ام

ما تدریجاً بلال مطلقاً انواع زینت محلی بر روی تزیینت داشت و این بیت دریاچه سلطان را
 سر دجله کوچک نگر مصحح جوان نغمه نسلی چونش دان کوشش نایش خوان مناسب آمد
 و انصاف از عهد عهد ارجمند که با آن رسوم جهان بنام بود الی یومنا هذا بجان نیده و تجربه و تاریخ
 نشان نداده که چنین بنای رفیع ارکان منبع بنیان هرمان میات ارم صورت بدت سیزده اورد
 او آشته و حکم از جهل روز بقوشن بدایع نگاشته آیده روز جمعیت دوم با رسم الا اول
 سته این عشر کعبه **سر** ایوم صارت محوش الراح طالعته اکوابها نه سمار الحسن اقامه
 درین ارا یک جنت وین بندگ حضرت را طوطی طوطی نصارت کرد چنانکه بهشت را از آرزوی
 و دوس سلطانیه آب کوش در دمان آمد و حور از جمال خوابن بوضو تصور شد و او از راه بود
 طغی کوش زهر از غنولنا ساز گشت و در آن میان ساغر را جان بلب رسید و این قول بر گشتی
 در زبان راوی زمان اقبال **سر** با جهانت در جهان سلطان ملک کبر و ملک پروردگار ابریم شمال اقبال
 مؤکرون چونک از فریاد کردیم ستم میوش او شتا زار بود اغریه کیتی از جه او فریاد گشت
 عالم از عدل او نور بار دایم از برق کوه تاجش بر سر راه و هر افسر با تخت او بر روی منصوبت
 تیغ او بر عد و مکتور با هر دش دو لیت روز افزون هر زمانه بنش بگردید در جهان تا بود که روز
 نوبت کوی او مگر با عالم از جودش بافت نصیب بنده هم با نصیب او فراد در تمام گشتی اول
 کا بر خانه فرودس مدرسه غیاثه و حضور شاهیه و ساکن طبیعت فی جنات عدن
 با در سه سیار که دیکه کوکب در وضع آن مجربوه عطف داشت باز خکامی زمین وضع بخوبی مطلقاً
 که قبه بنفسم و طارم زبردی و جوشق ابون و مقوش با ستون و فرکا مکتوب و کعبه طبع
 یعنی آسمان مدور در مغایله آن جبر الا فوق زکاتان صحابی و بنکا نور با با هر جایی تصویر
 میخورد بر او داشت و قبای زکشت جز در کله نیل ماه موصع بدر در اری با کوی زبرد کار
 تر با پیشه جز از طرف مشغوبی علاقه که خواج معروضام در ترجمه لزه زود بود بر مصد
 عرض نهاد و دونه اسب برق زله لبر بال بال تک رعد سیهه برق شیهه بلال زینت
 بر وین لکام چو زهر بار و م هفتوزک شتام مه به شان کرد و در خرام **سر** عریض زور و بلان و علا
 رجب صدر و نخی و معاف بسیل مد بکنید و هزار جامه استیرق رونق که بد صبا نش بر تقیای
 تر از کسوت زینت خورشید و مهلهلانش رفیعتر از حور سبز آسمان در بخشها نه کرد که با تیر اسیر
 المدرجه و کالعباطی المدججه در لیز بشکا روضه صورت چون طلل حورا نش کرد و مهر از اجتهاد
 و انچه که در ام

نویسند
 در این بیت
 در این بیت
 در این بیت

کارنامه
 در این بیت
 در این بیت

نویسند
 در این بیت
 در این بیت

فراخ سینه کشیده دم بیگان کوش و هزار شتر میون سیکل ما بون نورد **سر** نسیم الصبا کینه نزل سیره
 و تزیینت ریح الشمال اذاجدا دنیا به ادجا بلنی ساخت و ده تومان نقد در صرات خون ضرات متقابل
 خون دل ملان از آن مدور مصوره نازک رنگین کوچک بزرگ آیین مطبوع موزون در اینده در سینه
 بر پیشانی نوشته بروی اقاله یعنی زر طلا تسلیم رفت و بر سر هر یکه اوزار تملیک مالک و ماسیله
 مسجل سجل فضا لسلام ببرد و خواتین عظمی و نو بینان بزرگ و اینا فان دولتیار را رجب زینت
 و مقدار پایه خدمت پسندیده نموده و بگر با عرصع واقیبه معرق و اید و حابه دلمود که با فرموده لاجرم
 در بندگی حضرت کمال اخلاص و نیک بندگی و بذل مساعی و بگذرد او موقع تمام یافته و وفود سیور غای
 و عارفت و انواع تربیت و عاطفت که تا غایات از خانان شپس در حق بیخ و بر صاحب نگین
 نده بعد مبدول اقبال و حکم او در مالک علی الاطلاق جز نقد معولت جاری کرد آید و با منقبت
 دیوانه نظرف خوانه عاصم و نظردارانتگان خاص و کارها مالک سیده به مشارکت نظر غیر انصاف
 برین سیور غایبش خواتین بزرگ که عقایل خانیت و ملکات ملک قلعشاه خاتون و هزارادگان
 کورد و چین و ادبجای با تقای نو بینان بزرگ جوان کورکان و غیر و سوج و این قلع در وقت
 خدمت ایستاد امیر موز عقین رعدا را بر کشا و تفاسیل بعضی رسانید و از نوزده کاسه گرفتند
سر بکف عال ذات دل معشوق و صدغیر کالقا فی سطره بدین موجبات مخدوم جهان
 جز بقب مایون خد از نام یا فکان جهان بر سر آمد و صیت منقبت او در بیضه غیر ابر با بان جهان
 نوردش طرله سابقت جنت ظلم از هابت او جز دلها بکنند احسانش در بند آمد و کار ملک خیر
 از نصیب او راست شد از ششش در چهار بابش وزارت غوغا **سر** الافاشتر صا و استرا
 بصرفه و عوایر صامت و از بر خاستن علم دولت مجوق سانش فتنه با در چون کار اعدا بر زمین
 نشست الماس بیگان تنین و ش غلامانش با نقطه دل محالقان فعل ز مرد با دیده افعی نمود
 و الف سنان ستاره بایشان چون آه دشمن خاک رطله تا از بر زره بر بود جو طینت
 و پوشیده عطا و خطاست و خاطر و عیش در ترتیب سخن و سخا نایب دم سخا و بیضا در بزرگ
 زادگان یارش کار بگر کرد و در بحر اوازه بر او کان ندارد منشی یا ضمتی بر شمال و جنوب
 پیشی گرفت فکرت دور بنیش در مجامات ملک سد فتنه را رخنه سین و انخار دال داد و در اول
 شروع چون قلم توقیع رسم محدث از جهان برداشت و بر نیم فلک سیه کاسه شیشه که نخل را ساغر
 صفت خون برینت **سر** تا جهانت چنین صاحب دیوان بالی ملک آرای و جهان بخش جهان
 والصلو اللام علی نبینا محمد ما جدی اجمالی و الا اجمالی اجمالی

۷۷۷
 در این بیت
 در این بیت

نویسند
 در این بیت
 در این بیت

نویسند
 در این بیت
 در این بیت

نویسند
 در این بیت
 در این بیت

نویسند
 در این بیت
 در این بیت

نویسند
 در این بیت
 در این بیت

نویسند
 در این بیت
 در این بیت

نویسند
 در این بیت
 در این بیت

صفت سلطان مدبر است بسیار سلطانی است. احمد است که علمنا معراج الغیب بطواع الورد
 و کشف النیم و عرفنا دلائل الامجاز بصحاح المعتقد بغایق لطف العیم. سبح لله ما فی السموات والارض
 وهو العزيز الحکیم. حکم الروض للعطاء. بغیض نهاییه المد را از غرض رابع ربيع الابرار. و یغزو ابطار الاماز
 فی اطراف مدارس الاشجار بطراف طرف الاسرار بجری بشکر نعمه لسان دجلة و الفوات. و هما کالفا
 و الصاب فی المرات و یدرس البلیل او راق ابداعه با فصح العجارات. و الذرات یجیدنا راغباً فی الحفظ
 المحاضرات العری فی تسبیح تقدیه قس الطیور کابل الیوج البیضا. ضاکیه عنها الباب الالیا
 و اذمان البلغا. و العلو علی رسول العرسه لا بطیج. و علی آله الطیبین الطاهرین سبح ما صبا
 لا یصل منت لا غایت قدر ایدرا که عوضه عالم وساحت کیتی با نوار مویلت و از ما رصفت ارن
 جهان فان فای دوران سلطان سلیمان تحت و یدرون تحت سکندر مملکت کسری مودت سحر مویلت
 جنانا کدینا و الدین او جلا یتوسلطان بیاراست. تا بشمال اقبال و صبا اعترار او در کلشن ایام هر روز
 غنچه بختی میشکند و در هر روز هر ساعت نهال انصالی سرش کشد. ریاض علوم را هر دم از کف دریا
 مقدار شبنم لطفی تازه میرسد و بستان شریعت را بجای شقایق النعمان شقایق نعمانی دیده
 می شود اگر کسی این مقدم را نالی طلبد و این تشبیب را مخلصی جوید ملام فرد کویده ای جوی دلیل
 مشایخ کن که از اوضاع و تجده مخدومان اعظم ناطق مناطم الممالک دستوران عادل و وزیر در ریادل
 شیدا کنی و الدین و نایب کنی و الدین غرضها مدرسه جز صیبت مبرت سلطان سیار و غیر کرد
 ضیبه فلکی عالم مدار سه فلک اس از قرصه مه و ز خط صیحت طباب میخ او جرم کواکب فرس اکتوسی شعاع
 فی بیوت ایدن الله ان ترفع عطفاً علی الملح صحت نصب یافت و نفاس کتب مشتمل بر
 اصول و فروع معقول و مشروع در ضادین محمول موضوع ساخته و اواد علماء اعلام که شرح عهد
 و بیخ و جد و علامه دور و سباق حلیه فضلند بتالیس و افاکت و ترشح و افاضت و علم
 ترشح و عمل و علم تدعی عظیمانه ملکوت السماء از قته شما بگذر اینده همواره بزایب فتوی
 ایشان ریاض دین ترشح و پیوسته بکوله نکات و زوایر کلماتشان تقاضیه عقل و وشاح حکمت
 و وضع و طلاب مجده و محصلان مستعد رجال لایمیهم تجان و لایبغ عن ذکر الله سبح و صبح دوم
 قبله من البلیل لایبجون ملازم لیل دنار شد لا نقش العلم لایعطیک بعضه حتی لا تعطیه ملک
 بکلک. مثل لیبوی الدین یعلون والدین لایعلون. بر صفا صدق رغبت نکاشته و از فواصل
 انعام شامشاهی با محتاج نوم و اسباب فراغ و رفاه از تزیین و تسویج و میاوم و مشایخ و الایع
 چون وظایف

این کتاب در بیان صفات سلطانی است و در بیان احوال و عیال و در بیان احوال و عیال و در بیان احوال و عیال

چون وظایف درس و تکرار مرتب داشته. مذاکره و ان للمتعین کسب مآب. همانیا ن دانند که
 تا همانست از بیخ سلاطین کامکار و خلفا و جهاندار و وزراء و دبیر صاحب من که شکار دین بخوبی عمیق اواضیه
 در کوشش فلک جفا کوشش ارغنون فنون مطنف نواخته این اصطناع و اختراع روایت نکردند و تمثال ان بروج
 تخیل صورت پذیر نیامد. لا حک تالیف این تا نرفته و این مفاخره از سال زیارت قدمت مملکت سلطانه در افزاید
 و این اعدو نه موجب تجلت و عزت گذشتگان و عنیلت و عزت ایندگان اید سبح تا وزیران بود این دانند نظم مملکت
 باری عز و علا بارش. فوزید منظر رحیم نظر فلک غلام مجر. اعلام را با اروع میون سالها بی شمار از سلطنت جوانه
 و دولت دو جهان و خیرات تام و مبررات عام و مملکت ابا و رعیت دن لا تمنع و بر خورداری و مالک میران حضرت
 و وزیران دولت او را که با نه مبان علم و عدل و محمد قوا عد فضل و بذلت در شیوه سبح تنسیق امور مملکداری توفیق
 کرامت کنایه و توفیقان کیوان محل بروج نصولت امرا غنضت فرستم مکانزرت و اینا فان موجود هر خرد و مکار
 بینهما عز و اقبال در سایه عظمت و جلال او سبح بر سا با و چشم بدور سال سبح من قال اجبر این الله مجتبه. مالک الاعلی
 صفت عمرش که اب در سلطانه و سوا لاف سلطانه. قال ابی علیه السلام بود که لامتی نه بکورد سینهای عهدها صید
 و صدق اصحاب و اولاده. رو بزنجبیه بیت و چهارم محرم سنه اثنی عشرت و سبعایه که میسر است ان انجمن منجج الا
 شامل احوال بود در محوسه سلطانه در موصی که بر مرحد اقبال جای رعد خاب مبارک اختیار میفرمودند بنده به بنده
 حضرت ابنا اسلام سلطان علم پرورد عدل کتر سبح زینده ملک پشاهی. مخصوص بر افضت الهی. صاعف ابره کوه سلطانه
 مرف شد و مخدوم جهانیا ن و ز بر اصف رویت سلیمان رایت سبح رشید الحق و الدین عز و نوره. کتب
 تاریخ را که نامه سعادت بدان معنون خواهد بود. چون منشور فرمان رویانی بدست مایون گرفته بنده را
 چون کار ملک پروری پیش بر می برد و بر صفت سخنان خویش باستان رسانید و عرضه داشت که طلال بنده
 درند و بر مناقب دولت و تابید مغاخر حضرت تا بر بخی برداخته در اسلوب بداعت و سخن رانی بدست
 خفا مضا سلطانه. فدر ظاهر و برانه با مر دارد و درین باب بیدار از عاطفت کشفیق امنک تربیت این
 بر ارغنون فنون بنده نواری بلند کرد ایند و مخدوم جهانیا ن سلطان و زرار العالم صاحب بوزر الممالک بنده قدره
 بنسخه دم غیر نسیم متعاون شد پیش از مشول در حضرت کردن مثال التماس نفع بود که در مجال مصیبت
 از شما مستطاب فضل شبع راند همین قدر که از دعا مستجاب. دوسه قرینه مورخ خواند ما مولست
 مخدوم جهانیا ن و خواهر مجال با نده عرضه افند و الا فرحت ان لامشآت و در مجلس دیگر ترصد کند سبح
 چه در ان حال بارش جهان جز ضمیمه خود بر خابن اکسبا واقف بود اقباب غلام و از در کجواتی بر آمده
 کسوت زربعت اشعه بر تاج و تاج سلطنت در عوض جرسام کتر کرده. بار سلطان عالم نظر سلطانه

این کتاب در بیان صفات سلطانی است و در بیان احوال و عیال و در بیان احوال و عیال و در بیان احوال و عیال

فیل نظر از حضرت
در ذریع عقیده

نواست پادشاهان و ارباب الدول ملهون از دیباچه ضمیر این کترین سطر خوشخوان آرزو دیرینه روان
بر خوانند و فرمان راند که ازین کتاب فعلی بر خوانند حالی عقیده خود را باز جل ملایکه کرونه سیل سخت
و محمد و مان اعالم غنرها و نام یافتگان دولت که حاضر بودند امیر زلفه امیر علی و خرد و جوانان توفان
و امیر محمد هرزه و او را العود طغای و یولاک و جوبین و حاجب موط امیر جوهری بنکر بر لفظ امین کون
عشیا از مقوط میگردانند و بنده دعا که در زمان جلوس میون از آن کرده بعد برین سیاق بخوانند
حق جل و علا ذات میون عنصر پادشاه عادل معتقد ملک بخش جانگیر آیت تاریخی صورت او را
که لطف پاکش و نور شخص و سایر اخص ازین کار است سالیان ابد میوند بنوید راحت جهانیان در
حایت و کشف رعایت محفوظ و محمی داراد اقبال چنانکه محیط پیر او مرکز کرده کرد عتبه خایت
او روان و گردون مستدیر چون خط مستقیم که میزان سمت نقطه نگر داند او او را متابع و مکان
اقطار آفاق چون مدار ما بین القطبین منطقه بند که بسته مطامع و محبت تا 2 صفت که بر عتبه
مقدم باشد بر پد ارادت روان و سعادت جز عرض لازم که بجز هر قایم است بعد بر استان
ملازمت قیام نماید و بلفظ سعادت بخش سوال فرمود که معصوم چیست خواجه جهان ببارانی سلس
عرضه داشت که موجودات ما سوی الله جوهر است یا عرض و در آن مجوس بدین و سیاهان باشد که با سالم
قایم است و در طرز دعا از اول تا آخر تمامت کلیات عالم را بطریق حکمت جمع کرده و دعای سلطنت
سر بر پیش طبع ایهام و زبور پیکر نسبی ساخته حاصل آنکه تا عرض با جسم قایم باشد سعادت بر استان
این دولت ایستاد که خواهد عنده پسندیده اقله و قریبه دیگر خواندم و حضرت ما ننده هیولگی از
زوم صورت منفک نماید از سایه چتر خورشید پیکر انگار که ناپدید نرند اینها باز سوال فرموده حضرت
عرضه داشت که هیچ چیز از جهانیات فراه عالم افلاک و فراه عنصریات از آتش و آب و خاک
نه صورت و هیول نباشد و صورت و هیول هرگز از هم دیگر جدا نشوند و اگر توفیق صورت بی
جسمیت نامندی یعنی حضرت هیولی آسا با صورت جرمیون اختر همیشه زمین و عرشین است کسین
و اعجاب فرموده دعا بخورش بدین قراین بیغش در استیصال دشمن کدازنی بر اقبال ایشان چتر
علت مادی بر فاعلی مقدم و طلسم طفر از طلوع رایش چون علت صوری از غایبی مگر
از توافق علل و تلیق سخن حسن استنباطی کرده مولانا را اعظم قاضی القضاة العالم تظا لله و الله و الله
عبد الملک نعمان در مقابله تخریجاً تشنه لا و نعم لفظ نعمانی راند گفت هر چیز که در خارج شان
هستی دارد بحدیب حکما از چهار علت خالی نباشد اول علت مادی مثلاً خبر چوب که از آن می سازند

در صورتی که
در صورتی که

در صورتی که
در صورتی که

دوم

دوم
دوم

دوم علت فاعلی خبر بخار که آن چوب بر آکنده گرداند سوم علت صوری حضرت تخی کمال
آراستگی پذیرد چهارم علت غایی چون جلوس پادشاه برکت و مهر خدشستن برکت که غایت
و غرض بعد ازین علمها که یا کردیم دست دسیم اما در تصور سابق بوده و غنائش ابن علال گفته
زبان سلطنت بالماس تحسین لولو خوشاب را جگر سخن گرفت کلام بودی شد بدینجا موالی آقا
خوشدلی جز فیض علت اولی با بیان دشمن را قدرت و امکان چون تحصیل مستح تا بیون اعلای
سوال رفت قاضی القضاة گفت هر قضیه که در عالم تصور کنند از سه جهت بیرون نباشد یا البته باید
موجود باشد از او واجب گویند یا البته باید که نباشد از او مستح نشنا سنا باید که باشد شاید
نباشد از او ممکن خوانند پس این یکینه در حضرت سلیمان منقبت چون مندره ذره نهان زبان
ربت از زعمی ان اشکر نعمتک الی نعمت علی بر کشاد گفت درین مقام تقسیم خوب رعایت
یعنی آنچه البته واجبست که باشد اسباب سلطنت و کاران پادشاه عالمست که در تضاعف با آنچه البته
و احلاف شاید که وجود داشته باشند دشمنان دولتند که کم و کاست با دند عظیم پسندیده آید و فرمود
همچنین می باید پس با مقربان حضرت فرمود بسیار سعی کرده باشد تا چنین معینها ایکنجه مقوم
دولت شاه استیفاء تربیت و الطاف فرموده عرض داشت از زاده خاطر غیب نکا بر لطفند
درین هفته ترا بی غفلت با بدو و عزیزان موخ ساخت یکی آن بود که کنی و نیکو دولت تو نیست
آفتاب خاصیت پادشاهان معصومست بر ترشیخ حکمت و تربیت حکما مستعدان اطراف
و محلمان جوانب مجرب نذل میکند اوقات خود را استغوف نغینق و تعلیق او حافان بگرداند
لاشک اینچنان معاند که پادشاه دولتیار از عقل فعال استفادت کرده باشد قدر کسوت افتاد
این عبارت مندرج کرده چنانکه این ساعت پادشاه باید بافته و با بند کما با استماع این سخنان
التمس از منیایم جانی تعاقب ادوار بعد از از در کنار قبول جانی دهند و بدین واسطه
هزار سال ذکر آن بر روی روزگار باقی ماند قاضی القضاة گفت بعضی از کلمات جان نثار ملایکه
از قبیل بدیهیات با براد ان اللهم فرموده در طرز منقده با همین بنده گفته ام در حساب که آن
رساله بدین غلط برداشته باشد این بنده عرض داشت که نغینق این سخنان بجز در ادوار و فر
دست و کلام موالا عظام میداند که این شیوه در کتب ترسلان و سخن سرایان مقدم و متاخر نیست بعدین
فرمودند که در طرز دعا بدین طریق نیافتم ایم و سیوف نیست پس خاتم دعا که قائم مگر بود بر خواهد بود
روز افزون در اصناف تقاضا چون اولیات واجب القبول باید سه
هر دعا گوگان بجناب تو فرستد دل مر کرده با از دل و جان روح الامیر آمینش

الانذار الایمان

دولت

دولت

از فواید آن استغفار و موعظه فاضل العفا گفت هر قضیه که در عالم باشد یا بوجه حجت و برهان قبول کنند
و از این برهان خوانند یا از غایت دشمنی برهان حاجت نیفتد و مسلم دارند یعنی دعاء دولت آن
هم در اول و علت نه حجت و علت مجموع و مقبول است تبسم و تحسین و موعظه چون ترسیل دعا مستجاب باشد
آیه موعظه به آید یعقوب مصحفی جایلی و سما که عراضه دروین نه بود را نورد عوفه است
موتی الحفوة فواج و جان سما برداشت و خرد و جوانجت توخاف مصحفی را سر یکش در بدست در میان
کان یب رکب یعنی آنکه کلید از راق طایق تواند بود و طایق سخن فاضل العفا میخورد بود بدست چون
سخن خوب را در جهان بقاییت زیارت از تمامت معتقیات لاجرم طلبه علم کرده در جمیع
دست رس یافتند گمانه فریفته نام بدان استیفا باشند و هم ذخیره است که غاصبان و زردگر
فقد نکر می کنند و اگر اتفاق سرفه می افتد باز یافت نیز آسان تر است ما که شاغل ملکات قدسی
ارادات مصحف در دست داشت بطریق ایهام و موعظه پس چگونه جامع و از آنکه کتاب نظارت
من دروند یعنی احکام آنرا بپوشید میدارند و دیگر موعظه که سوگند بفرمان بالا کردن آن باشد که در آن
در قول و فعل بجای آورند نه آنکه مصحف سوگند بالا کنند که چنین کنیم و جان کنیم بعد از آن موعظه که
این بنده فعل دیگر از تاریخ بخواند با سنگ و رویت در خدمت محمد و مان عراضه افتاد که در مصحف
سلطانیه قصیده مطول است نظم یافته اما از مال خاطر عاظمی است شام اندر نه موعظه
مخدوم جهان بنام موعظه کتاب اعنان سلطنت استنباط رسد و استضافت شهر سلطانیه
را تخم فرمود است این فاشتر چه باشد آگای ناطق و النال عارف پس در فایده مترادف
از مل غیر این قصیده با نال رسانید موعظه وضع سلطانیه کوی کبریا است برین با شست شکل
خلد کردوش چه قولی نو که در زیر معلو موعظه قیاسی نگذ عقل نه بران نه برین فلک اگر موعظه و را کرد
کله زرکش از فوق در افتد بر فراز از معنی تر سوال موعظه اصف مملکت بفرقی رسانید که موعظه
رفت قلعه عذراست که فلک استگار بر نگرش بدان کلام افتاب از فوق در افتد این موعظه طبع
زهروی انار سلطنت را تشبیه کرد و موعظه باغبانیش اگر از انبار موعظه موعظه موعظه موعظه
و چه شایسته برسد دستور عطا در دست تقرر کرد که موعظه محل ایهام است و موعظه باشد
بر اینر جنبها از ظاهر برین ساختن و موعظه خوبان را بخار و سنان و سکان تشبیه کردن یعنی اگر
رضوان بعبودیت باغبانان آن رسد بر چنین آنرا از عذرا چوران کفودار سافه فحایت سخن
شدن را کسه از کار که انگلیون خاصه جفر باغ شده از رخ کلاما رنگین ارکان دولت از معنی انگلیون
رسیدند

امکان

روضه

از کتب معتبره

زین العابدین علیه السلام

برسیدند گفتیم در پارسی انگلیون ملون باشد بر مثال بولون در عربیت موعظه لطاف جنبها و سرایشان
سخن و با سخن در کس و سرود و سزین آب آبداد نام موعظه است اطراب خاک را در اصف صفت موعظه
این دو بیت چون ارکان حضرت استخوان نمودند مکرر خوانند موعظه سنگ بر دل نهادن غیرت حضرت
خاک بر سر کند از طبر و محش سقین بارش از نیت هرمان سوال موعظه در ایگان مملکت
سخن بلهدهان مملکت و سخن معنی هرمان که اندک ساخته اند و ایهام سنگ بر سر نهادن
از رنگ نیز و خاک بر سر کردن سقین که با تو خان انجا برای طرب سرای ساخته بود
بخوانا رسانید بغایت تحسین و استوای موعظه دید از رتبت او موعظه نشوید یا فایده صورت
فوی بیت را استغفار فرمود دستور ملک آرای گفت موعظه از بفرخ مونس استدارت آسمان است
و صرح مردم قصر آبکینه مکرر که سلیمان علیه السلام جهت بعبودیت موعظه این موعظه سلطانیه موعظه
در آفتاب اندک آب زور ببرد بار فضا بنشاند موعظه را بیل کشد در رخ شام از حیرت عوفه
افتاد که تا به پنج شهر مشهور بطریق ایهام در یک بیت با صفت واعان و موعظه صفت اتفاق
ایره کردن دولت بار شایسته فرمود که زور است فاضل العفا گفت نام بعد از نیت که در موعظه
اسدانه الموعود که آرد غیر و آرد علیران طایب علیه السلام آنرا زور خواند موعظه سبب اعراض قبله موعظه
موجبین جنت دنیا است حقیقت نیت شجوه موعظه رهی عوطه و موعظه است رهین سوال فرمود موعظه
العفا گفت اتفاق است که بهشت دنیا چهار است یکی شجوه موعظه و موعظه که بجای عوفه
داشتم که از نواحی شیراز دوم موعظه عوطه موعظه چهارم موعظه موعظه
اعراض ما بود سلطانیه بهشت پنج شده پس بفرقت عرض رسانیدم که گفته ام سلطانیه بهشت ششم
اما آن چهار کاره او را بنده اند طبع طرب آفرای با شامی ازین سخن است ازین موعظه فرمود که
راست گفت بهشت پنج شده تا زوم نیت که همه مانند یکدیگر باشند شاید که سلطانیه از لیر
چهار کاره از این موعظه بهتر باشد موعظه عقل کل بود همانا شام موعظه در اصل بود البته در دستار موعظه
فاقر العفا گفت تعبیر عقل کل توان گفت وجود فواج جهان رسیده است و البته در دست است
موعظه از پر تو بیت الت طمان هر روز فایده ایمن بکشد صبح رضی جبل منین بیان آفرینی
طلب فرمود عراضه افتاد که بنا از رعایت باشد از برای راستی عمل بهسانه سکاره وار
بر روی کار است فرمود که معلوم است پس گفت رفته رسید هر صبح موعظه کومی برای راستی
کار سلطانیه پیدا آوردند اندک تبسم و استعجاب فرمود موعظه تا که بنا برد اندر موعظه موعظه

زمان

سقین

صحیح محمد تقی

معرکس محمد

وقت اتفاق

روز

العابدین

و اما العابدین

شعب توان

معدن الهار و سید الهار

الاطم

چشم مردم در خیزد نمودت پوششی زین . **س** نوبت این بیت را اعدادت کردم در زمان سلطنت
باو کردار و وزارت درین ممالک لطیف سخن را **س** در خفا خاص و را ائمه دینان سوز
شعری شامی و جزا و سماک و پروین . **س** از توجیه معنی سوال فرمود سلطان احکام اولیو امیر
طوس گفت اسامی ستادگان ثابت است که نشانی در آنها سوز بدان کرد **س** عرض ما چنان بودم
طول معونه آفاق نهادش تخمین . مخدوم جهانیاں از خود اینک بخت فلک و نای . بر
استادش طول و عرض آن مقصود است **س** که در سفر جهانیاں نهد بدین طغش . **س** در وقت آیام نگر
صفت این افراتق بر حضرت و رارت جلوه دادم . عرض داشت گفت مگر تا جهانست در
قیاسات شعری جنب مبالغه نرفته باشد پس تفسیر سته آیام که در رحمت نامه آمده است
آئده و تخریج معنی مفهوم بدما حضرت گفت و شرف خیر از اذ **س** در عالم جان یافت ز غفور ادا
تا که شد ننگه باره روی زمین . صاحب جهاندار و غفور با رعونت راست ترین بینی درین
قصیده اینست **س** که خورشید لقا کرد غفور غلام . شاه جهاندار خرد دارا اینست **س**
نیخ او سافت بقی نظر آیات بجز منبر . با اشارت موبان حضرت این دو بیت
کردیم **س** در خم پرچم او پیکر نخت عیان . چو در ظلمت شک لعه انوار عین . بارش
و همه که چگونه نشیب کرد است . هر شد دولت قرین گفت . در تار یکی شب نور چراغ
بغایت روشنست شک را که در روی صفت می پوشد تبار یکی نسبت آرد . و تخریج
کشف معانی میکند بنور مشابهن داد . باز میگوید بیکر چو طوف در برچ سیاه بطلان
جان . معنی است که نور عین در تار یکی شب عظیم مستحسن داشت **س** زخمه کوس جهانیکه ننگ
کوش کرده و ن جان کوش در آرد بطینت تجسس از طینی سوال فرمود قاضی القضاة گفت طینی
از آن کوش است یعنی بهنگام نوبت فروشن کوش فلک او از می اندازد **س**
عدل او بسنگی از کار جهان برده نماند . جزیره در کره و بند قبا اندر چین . استغفار معنی
فرموده . بر رای مخدوم سخن کتر عرض داشت که در صفت بدیع این نوع را تا کید
المدح خوانند و ایهام و مبالغه را هم شایسته بدین وجه ننهدم کرد که بعد عدل بارش
بند و کره هیچ در هیچ کار نماند . مگر در زره و چین قبا و این هر دو حرف مطلقه در بند
س تا برود زره ایش سلطان شاهشاک . زلف جاروب کند در سر . حور العین
وزیر بزرجه تدبیر بر جام جهان نهای خاطر ساسی عرض کرد که حور العین کیسوی مشکیز را
جاروب

جاروب سازد . تا خاشاک از ره کذر مرکب هر حرکت سلطانه رفتن گیرد فرمود که مبالغتی مالم است **س**
حاصل ملک جهان بخشد و منت نهند . درمک از مدت جدان که تو کوی چندین . چون این توبر در خیزد خط
بسنجیده فرمود که بچین است اما در مدح ارکان دولت بحر استماع التفاضل فرمود **س** این چندا که اگر از دیده خویش
تا که چو باش بود بر او امیر کریز . جنبش نکش چو بتوز کرابه کرد . از ایلغو بیلهکاشن نخل در تیش . ملاحظ
ایلی نوسن افلاک کسبندت زین . در نه زود علما مان اسن قلع او . داغ فر کوش نهد بر کف شیر عین
از وزیرانش که دستور معاصج جویند . عرصه ملک جهان یافت نه از لیز تر بین . با کوشاه معنی نر بین پرسید
کنیم زین و آرایش **س** از رسیدش همه شدت جهان شامل . تاج او بر سر ملکست سخن سایه دین
چون بدح وزیران دولتیار رسید مخدوم جهانیاں فرمود اینجا بگذر . بیلی دو بار اعلاک کردم و بجمع بیت **س**
شکر نرفلک میر علی قونجی او . چون که نظیر کند سنجو جوع و شاهین . با کوش . بوضع طغش شد و گفت هر
فلان بنده او ز استقامت دولت روز افزون را بعضی رسانید سنجی با کوش . کاشم نوسید و فرود خواند
س چو ساعز در کشی ناهید گوید . می نوشت می نوشت همه نوش . میر تقی که او خرد اینا فانت . تا اید اگر
ارکان دهانت درین دعا آیت کتند و تو ترس افلاک که در بند ما حضرت این بیت موفج بلیغ یافت **س** بنده میگوید
برایند ایضا **س** دعا با بارادت آمین . تا بود جوع معلق بستون قدرت . تا بود کعبه معظ زره ملک دین . ننگینه در سایه سلطنت
با کوش فلک و کعبه معمر آمین . با اتفاق آمین کتند و زبان سلطنت نیز موافقت فرمود **س** سال بر خنده . از کجرت این شعر
گفته شد روز ایران زمه فرود دین . عرض داشتند که در یک بیت تاریخ روز ما . و سال بحری با اصطلاح فرس
شد هیچ نفاهی ایراد کرد است تخمین فرمود پس امیر جوانمخت تمنا ف گفت بکال است تا این قصیده بخت نظم
چه وقت رسیدی گفتیم که با هست تا در مقام محول بار دو رسیدیم مخدوم جهانیاں فرمود اینها از فرصت است
شمای شد بلی بر مقتضای . لامور مروه نه با و قاتاها . استعلا او بشرق تکمشی در چین روز خیر معاص
مقدور بود که بارش عالم بنیاد رعد خانه و بارو سلطانه میفرماید پیش ازین استعمال راجه تا تیر بودی چمن
از آنال فارغ شد ارکان حضرت از حوائب زبان تربیت و تخمین بر کش کند و درین میان امیر زاهد ابوبکر
ازینکه حضرت عز الدین لقب یافته است در آمد و بر نانی بنده که بحری شمار سلطنت بود بوجه کار **س**
اقبل ذالاجد و لاجدارا . این نکات مز اولنا لا افوا حسب طالیت واقع در زیارت و تقصان مکر صورت
بجارت تغیری راه یافته باشد جهت سخن هر لیه . والله الدالی و الیه ینتهی المبالی و اللام زین
بعد از عرض کتاب این نثر نثره آنرا و شوشوی نهای چون بچون تخمین استین از تیارخ خاطر غایب را ای بزرگ
وامام مقدم اروع اربع او جلا مجد طاق المعانی سباق الغایات عزیز الدوله و والدین القام ابو علی لارال
مخانه المعانی معوره بعلانیه

حکایت از تاریخ

در بیان

ملایک

ابهری

عزیز

روز موی چون افق خان آفتاب در اردوی آسمان بر هندی مقنطرات ارتفاع نکل یافت یا ما ولان تنوری
 بقولها اشعه خطاب قوا تا ایلهها منک چنان چین اختر اعوججکی بشکان خان با بلیع ابداع یعنی ستارگان
 مسایندند ما در مکاران و طارینلی و شفق کجلی و سر ابرو مطبق و جویق معلق بنمان شد از آفتاب سنقور
 روز بر فراز سنقور شب شکست افکند و پشتها بر زمین سلب در ایت بر این سن تا بده من بر بیم سن
 بازان معلق زنده آغاز نهاد **سمر** سلطان جهان کستان جان بخش بر جیس رکاب آسمان خوش
 که کوشش ابقا دور و چوکان شکل ملال و کوی جیم شتری و میدان فکک چیزی زیند از اط بکران خوش
 و چوکان با خن را عزم رکوب فرمود **سمر** از غاشش مانده ره زرد کبک سوند خود و در کاشش ساخته سلطان
 در آنتا جولان پاره چوکان زلف کسبوس با فده کدخت سر بر زمین نهاد و برین بیت شاد خوان شد **سمر**
 فرخا رس عزم تو چوکان شهادت کس کوی بر دست زمین مالک پس گفت مرزیده از خاک بر گرفته
 غایت پادشاهم و از دست جزا پیکر با فده کسکام طاق ابروی خرابم نیمه یار جانانم **ع**
 حالک ملال آسمانم دایره خوش قرح را مانم قور از زکیش زکیم تر کایم فعل سمد سلطانم نون بر بغیر
 طوا کشانم کوی چون از چوکان نگوخت سرازاری در مدحت طرازی دید صفت اندیشه باطل
 در سر چوکان افلاک سرازاری کم کرده پیش دید **ع** درم شد و خود را بر زمینها کرد و در مقابل
 معا و چوکان گفت بر روی نور جهان داری پیوسته که من خاکی با منم فکند که افضل الاشکال بر سات
 مستدیرم نمونه بنغب بتان کشیم مرکز قوی از محیط تدویرم تسلیم میدان تقدیرم **سمر** بکننده که
 بکنند کوی که عا جو بنود چوکان کا از غبار رکوب مضمور بیغه کا فور حضورم و مانند آه نشی **ع**
 کان ذلک الکتاب مسطورا چوکان الف حمد و من ما معصوم آدمی زخم ناجف از تراض قولم
 نه چو دیگران **ع** کردن کش و سرازار و کز طبع و فضول الله ته که چون مدعیان بنایه جوالنت یارم بر بیز
 نکند هم در مدار جوانه بزحمتم چون بران جز بران بدست نیست چوکان از شور این
 توفیق چون مجلت زدگان سر در پیش انداخت و بزبان چو پسر کوی را لحنه زن شد و گفت از خودی
 زبان بدوشی بر کشای تا از زیر کستان آسیب سر اند یعنی مزه جدم که تم سلطان عراب است
 بر میگردد **ع** اذا احب الله عبدا لم یغره ذنبه مردان میدان مثل فرجبت بمن زنده و بوسط
 من غضب البقی زمان چون نسیم تاریخ و صاف دست بدست می برند در آنتا ملاجه کوی چوکان
 و عبا و به نازک پذیر ایشان غنی غنی که در میدان غنی از آسیب مراد بوده و بدین چوکان
 بازی خیال کوی سخن و دی از شهسواران میدان بیان می بود بادل بدل خفا این راز در میان
 نهاد

چوکان

کافور فصوص ورم

در میان نهاد و گفت مدتهاست تا از زخم جفا کسبه چوکان صورت با پشتی چون چوکان شکسته
 و دی چون کوی خسته سوخته سرگردان و در طباطب بل در تب و تاب روز گذر آشفته ام و بر این که چوکان
 چون آتش برود دل با در کف و چون آب با ناله ملی حاصل شک در بر و چون چوکان با چنین خوش
 کوی خاک بر سر داشته منور کارم چون کوی سر و سامانست و چون چوکان چون بر بخت
 بالرش دست آویز می ندارم **ع** دلگنت تو شاگد باش و اندوه محوز یعنی که چوکان تا اول دست خوش
 مطا و عت نشد و چون فکک حرکت جایم بر زبان کشید از دست ارنه و بدست والا نیدید
 و کوی زخم چوکان کشید و بروی عبار جوادت نشست در میدان پادشاه سلطان مکت سابت سابت
 زود باشد که در بقیه میدان این سوخیم چوکان عانت برشا و تربیت محده مان اعاطم کوی این جنت جوی
 بهوی مقصود رسائی انکسار **ع** حال چوکان بدین اشارت سر تقدیر بخشاید کوی نیز بقصد انجا رفته
 امتراز نموده و در بساط طوی از طایر بر آید و این داستان بسیار کوی چوکان و شمار دولت او را و نون
 در جهان با کار ماند **ع** پادشاه با حال لایزال با کاشی و سر حکمت نامتناهی و قصه ارادت **ع**
 هر چه تو خواهی جان بود که تو خواهی که تا کوی غبر زمین در خم چوکان دوران استوار دارد و چوکان
 زلفکان مجده بدستکاری با صبا با کوی زخمندان بتان می باز و نقطه معنیه خضاب با نیم دایره
 عالیه بر کتا رحمة و بلند از کوی و چوکان خبر میدهد کوی از روی دو جهان را کعبه چوکان ارادت
 سلطان ستمت اقلیم **ع** پادشاه ملک بخش و ملک کبر و ملک دار او با بنو سلطان کردان **ع**
 بین دعایت که بر نامه امین گفتن **ع** چو براخر فرخنده اجابت وضعت **ع** اگر کوی کوی چو چو چو چو
 و کربدست چوکان مرا چو کوی بزین **ع** فاحمد لله الک الواب **ع** والصلوة والسلام علی نبی و آله و صحبه
تم احکام صر و وجبات تو جبه چو کوی منصور مصوب رحمت الشام
 سخن پیر هاست او را خاست که ما را خواست چون خواست می کاست **سمر** پرورش از دور درون پروران
 روز برانده روزی خوران **ع** لعل طراز که آفتاب **ع** حله کرات و حل بند **ع** فعال خنایه که
 عن الاقلاب **ع** ملک ناصر بر ملک معروشات باز ناکند **ع** و کار سلطنت با ستقامت معبود باز رسانید
ع تقوم قناده و عاود زایل **ع** و چنین ملکئی که هر سال پنج هزار و با صد تومان حقوق دیوانه
 با وجود سهولت در فاع سخنان اران حاصل میشود بدین تفصیل قاهره و اعمال ملک **ع**
 دشمن و مضامات ادرع بر ما طلب دبره و حص و حوا و التوامی **ع** حاص و ما **ع** مانند کوی
 زبور بسته بر هفت کرد **ع** در انوش دانال سلطنت او دلال حال آغاز نهاد با اول که چهره حال

چوکان

چوکان

باجد پرتک

وجه میدان

از غبار تغییرات اعمایان زشت بقتل مخالفان دولت تعلق جنت نخست صد و هشتاد تن او امری
شاهی بدین اسامی از ماضی: موسی بن الملک، صالح ابن اجنه، بزرگچاشنیگر، سالار بلدرغی
بیکوت، نخاس، بگور، بگمورتا، بدار، ایدر خاوری، طشور جاق دار، قان زغا، جاسلاج دار
جانی آفر سالار، داود آفر سالار، کودی بولاد، بگمورتا بگری، وازد ماشقه، رستورد قلع بیک
کرای منفردی انجالی، بیزر علائی، بیزر مجنون، بیزر علی، بیزر تاجی، التون بغار، علائی، اماهای بگمورتا
قتلای قیجاق، سانی جاوچی، ابن الصبح، العوش، تراچی اوجی، حصارا غلغلی غارانی
تکاسف طغان، نایب بیره، و دیگر بار کسبیل منا و به از مانس جیات نجس مات فرستار
کفته و صاف **س** بنزد خود این سخن دوریت، که زندان دشمن بر از کوریت، بریان
بنود لاجرم از هر اندیشد پیش و کمال و ملک لایق را استغور حکم دشمن و حال الدین او هم حلیه
و او را زرد کش و سفور مشید و مستوحش گشته او را و بسیار در آنجا شدند و با مغز با نقد سوار
مالیک با هر وقت حاضر **س** عوام لوالی علی الارض ثعلبا، شکست منه مالم شکم تر جالها
را مصر دگشته به بند حضرت سلطان عالم انجا نمودند و در حال اللیل **س** دعوت اسل ارقالها به سلها
و اطوی الدجی حتی اری صیها المجلی، خوانان و در سیاه انهار تلبست سباب و قنار بخطرات و اکب
خوش و قنار قطع کنان، در مقدم سلطان بر دین مرد فرستادند و او صورت حال انها حضرت طبت
که امیران قلع بیا، و ادوجی مصاحب یرلیغ و طعت در حدود دیار بیکر بدینان رسیدند و در
جایی اول سلطانید که طلق سر بر سلطنت به پیکت ارکان حضرت شرایط اجلال و ارال
و او اسم استقبال بر عاریت رسانید شرف اوجا بدینی یا قشدر انواع و رحمت و سوز غایبی
و تشریفات کرانما به از قبا و کلا، و کمر وضع مبدول اقبال و دست نزد، تومان زر انعام فرمود
و در وجه تشریف اشباع اینان شازند، هزار دینار صرف شد **ع** بکذا بکذا طریق اللعالم
و چون و استغور شب نجافت نامری تا صبح اخروامیت سلطا ندر سائیده بود
از حضرت تغال را بقیب آق کسغور مشرف شد و امیر حسام الدین مناسر و راء اشام نیز
از مطاعت ملک ناصر متجانی گشته رسول لبت سدره طاق سلطن باظهار اریلی و طاعت و عراضه
اهل و بر از و کبان صر حرکت و جوارح غنقمت روان کرد و بر اطم سلطا و غواطف المغانی انار
بول و اقبال **ص** دست و الاقبال و القبول و نیان، باظهار رسانید و برین شمل استغاف
و کتر عابا خلعت خاص و تشریفات اقارب که هزار قنار غده، حواله بر عاق عرب و بار بیکر
محبوب

کتابت در روز ۱۲ بهمن ۱۰۹۹
کتابت در روز ۱۲ بهمن ۱۰۹۹
کتابت در روز ۱۲ بهمن ۱۰۹۹

روای ایجابی

۲۰۹

محبوب دلبه ایلمی بوسنالی **ع** موصل ایجابی، ظل و عقبا، و ابل، آفر مصری بکرات کجایت
ملک ناصر و غلغلی اغال او در قتل دارنای و ظلم و اجحاف عرضه داشتند علامت و تحمل و حنظله
که کینسل انصاف مظلومان و موکل بر انصاف ظالمان تواند بود مناصرت ایشان از زبان دلا
و چه بیک زرک را بستر کابو استعداد و استنهاض و احتشاک برین رسائیده، رابیت ظفر بیکر بر غم
بباد شاهی متوجه مشی موصل گشت و در ایوان بنیویجت ارم ز نعت خورق نکار بیدار
لرلو نزول فرموده و روزها جشنها، باکشانان کردند و در خیال امیر سلیمان بر امیر حسام الدین مناسر
از راه بغداد رسید و لبعا کشتی و فیض انعام کشتی منتهی سفید و مخصوص و تشریف ایدر
با کمر نگار پوشیده و یکتومان زر از عطیات نامی در دامن ریخته، با تفاق قوم که اینان نیز
علی صلا جامه و زر و انعام یافته بودند زانو زدند و کلاسات رجی خراج اوقات نقاب پوشیدند
از حکم یرلیغ حله و کوفه و شفا نه با اعمال که زیارت از جهل نومان ارتقاع انت بر کسبیل انقطاع
بنام امیر مهنا منیا و مناسر گشت **ع** اذ اما جدت یا سح العوال، پس ارکان حضرت
با سخن آلات حرب استعداد توجه اشتغال نمودند آنچه مشاهده افعال از اسب و عدت
این سفر بنجام و پنج هزار دینار، در مونت حرو و کنگر انجریا و مجانبی در موصل و سنجار و درین
صرف رفت و همچنین که در بغداد بود بدان منضم شد و در انشا بر این امور هزار روپان نقد
رزق و تغلظتی از مسغلات دیوان وزارت دامت جلالت که در فرنگ ساخته بودند
برسید و در تواریخ مسطور بنید بایم و از رولت شونده نیامد که در سبج زمان جهت کرانمان
صاحب قران در بلاد یاغی مساسر و صلاح خانه سمت تربیت یافت و دولت نصبت
بر اسب مجدی بخاک، با نهاد خوش بیکر، تا مونس سپر اجل و بر مغها کونا کون از خلص
و اسکون و دین وضع ستام، در وی بند پرین شکل و زین پوششهای زرکش، بدست غلامان
پرسی و شش جنایب کش روان ساختند و دو هزار روپان نقد تشریف کوه نخل باد فوایم بر سر
صل عمل ساوری در رتبه قطار کشیدند **ع** فدمج و کخی و المطنی مقطر، و نمود جرج دور
ویازد، هزار و کمری تر بولاد گذار صحنه کید از، و منده کنگر انجریه شکاف قلعه دوز و صد جا روزه
نقط اعدا سوز و صد خوار کوس سل سبب است و صد عدد علم عالی قامت عالی قیمت ازین
ماهیچه بر جم کیسوز رغبت شعار و رنگ گشت و کلاک و صاف با سوار این اوصاف در خیال
س ای با طوطی زرد ای علمت، سعیدین فلک ما بهی ساس علمت، کتره، بنو و کسب سینه فتح
بر بینه ملکات ساس علمت

انوالی

صعرب

صعرب

صعرب

صعرب

حاجت منجیب علی محمد صاحب خط استنباط

بشدند و قلعه مانند فلک البروج در آرزوی بروج و قد فی عنق آن می کرد و عرض یازده کرد و شبت
در کسبه طبقه منی بود اسب دیوارها بر سنگ حکام تمام یافته در دیوارها و نجاری مفلحات از باجاک
رفشان مندم ساخته جانک بیندگانرا وضع آن هفتاد و شش در نظر می آمد و در آن درزی حصین از
خشت کخته که تا و قدی یا مان علی الطین . حاکی آن است . و از چهار سوی بر سنگ راحیل
نشاند او کشته و مع بند خایر وافر و مردان مجرب و اسلحه مرتب از جوی و تیرا و کشت
و عداد و عروسک مشون و کشته و مصانع آب اصلی من رضای اجاب و اصفی من کوس اجاب ملان
گذاشته و این را از سفی ۶ من کل یا مینه ^{مستخرج من طبل} نیاز کرد آید و جانک در وصف قلعه
سورت و لکن من مناعه حصنها . نکا نهانی کل یوم تکبر . حکم برین عقاب است تا نکران بدم
قدی را از بسا تین رجه و وادی فرات بقلع میرم مشغول شوند و تورا یا یعنی خوکا سازند
در روز و شب جنگ نیاسیند در دو روز معاینه دید که کنار با رور از بسیار بیستیم . حاله اکتب
ساخته و نهیب سیصلی نارادات لب . رسانید و صورت جانق که از اطراف او کشته
نه جید با جل منسد . نود سه روز محاربت پوستند و آن که اسب تخریب دور رجه که در میان قلعه
اقاد بود و غیش نجوات و بیرون آوردن مواشی از حندق اجدها نمودند فاضل رجه نیم الین با سه
تن لبیب آمدند و بایلی و غرض نرساید شفاعت نمود خلعت یافته حاجت کردند باز دستارچه
خاص و خاتم ز نهار از حضرت سلطان سلیمان مکان جانش نمودند شرط نزول جمله و تسلیم قلعه چون مدخل
اقاد در عقب کوسه دیو و دم قان سبیل استیناف در جنگ پیش آوردند و چندین را از زیر و با تیر و
از کم بر بلخ خواستار و فوج ایشان در عقب بردن قدم فرزند و راه چشند نزدیک سید که تعبان از قلعه
منا و ضد زمان با شوهران استراق کتد و معارفت عاشق و معشوق مشاهده نمایند باز فاضل با چهار تن
بسط بساط شاعت و تجدید فاعده شفاعت را از قول کرده اجازت اطراف نیافت و این را
خواجده جان رسیدا کف والدین غرقه سپردند و عیال و عیال اولاد و پوستگان او از با م قلعه رجه کوش
نگره نه قلعه کردن گرفت در شب سلطان اسلام برابرش کردن خواهم بر امن قلعه طوائف میفرموده با
صبا صیاح عورات و الهفال بمع اعلی بلیت سرور را رسانید و داعی شغفت و حرمت سلسله عقود و انعام را بچسباند
دور دیگر مشیرین نظر دستور اصف رجت عرضه داشت که لکر سلطان عالم دولت روزگار سلطنت روان
فرماید تا کار این کار از جیب تراد و شمس فیصل کنند و مشکل روزگار ایشان را بگره کشای حرمت صل دولت
روز افزون دهند این تفریر موافق معتقد مایون آمد و صلحت آن بجاواب دیداد معوض فرموده ای حایب
دستوری

سیدی خرم
۱۱۱
۱۱۲
۱۱۳
۱۱۴
۱۱۵
۱۱۶
۱۱۷
۱۱۸
۱۱۹
۱۲۰
۱۲۱
۱۲۲
۱۲۳
۱۲۴
۱۲۵
۱۲۶
۱۲۷
۱۲۸
۱۲۹
۱۳۰
۱۳۱
۱۳۲
۱۳۳
۱۳۴
۱۳۵
۱۳۶
۱۳۷
۱۳۸
۱۳۹
۱۴۰
۱۴۱
۱۴۲
۱۴۳
۱۴۴
۱۴۵
۱۴۶
۱۴۷
۱۴۸
۱۴۹
۱۵۰

دستوری با تمام مصالح صلح و اصلاح دشمنان سوانج و پنج و انجام استخال نمود و روان فرمود و سی می سراید
کلید در بند بینه نوی . چهار سروسش خسته نوی . هر چند نویسیان و او آرزو کربان یک شکار شگفت
میرسایند بنا بر مسمات و بطللات و مشروطات می طایل ایشان و قرع و عوقب کرد آیدن لکر از یک
سر باز رزون منافی رسم محاربت بنماید اما خواه جهان نظر الی اصلاح الجهور و انجام الانور و ادخار
خار و ثواب یوم بخاره و انحرار تعاب اللوالا و ابکفایت عطار و احاطت در ایست بر بهر اواله و اولوع
الحایف و خون حکم کار بست و بعد از نوارد و توافد و مزاج و شناعه که بعد از این مقرر شد که اوز کشی
سنگال و یک تن از او را بگری و معری که مجذبه قلعه حصنا اند **سور** بد عیونیت سستی که است از سستی نارغ
بوجود آید و می که سستی سستی مانع . سوزند یا کتد و خط شرط دهند و برین امان استانند که تا بوسی
در نیک کل و اطراف شراب و غرور با شراب تملاز ما بندند و دلیل مخالفت مخالفان دولت و موافقان
حضرت باشند و از حضرت با استیصال فرم و پرواض قلعه تکلیف نوبت آیند و اطعامات و اعطیات و نایساره
و مشاهرات ایشان چنانک غایت مقرر بود . باصفا موز دارند و ترا عولان و اواد و نکران
علوفه و ازال از ایشان بطلبند بد این شرایط نوزد . نمن دیگر از اسهل قلعه نزول و بسپان عزلی و اولیانی
کردند و جهت چو یک نفا و آوردن ایشان را بترتیب شرف داشتند و چون مسجد جامع را نکران توخت
رسانید بودند و عمارت آن در اصل با تمام نه پوسته این سخن عرض افعال سلطان اسلام نه هزار بار
تقد از خواند انعام فرموده تا فاضل نیم الین در عمارت مسجد صرف کنند بر جای نغز و زین ساکنان نواری اوای
مطربان از با م قلعه بگوش زهره و کبوتران رسید و دعای دولت سلطان رجم باصوات بلند و رجم سبب زانها
گشت . تا کار از جوابت لشکران ایشان در بیستم که جمع کرده بودند در صورت . ترجیح بشیر کالعصر . کانه جا صغر
آشکارا نمود شغلات آتش شاعل دار علم بالایی قلعه زبانه میزد و دیوار قلعه جوارج بجوم و زن محوم
گرم گشت سم درین روز که بیت و چهارم رمضان بود سلطان هفت فرمود . بجا و کار از فرات برود
و طرایف لشکران مسارعت عبور را بر جز چون خلا بقا بروز جز بر سر پول صراط جمع شدند در آن معانی
نوابین آثار ز جهتها رسید و درین حال بیک از فاضل شیراز صفت رجه بدین عمارت نوشته اند
ملکس ال و اعدا . هر چند قلعه رجه چون فحیه رغا دعوی عذرانی میکرد و الفحیه
تاره تاتی و تاره تابی . لکر چو یک مضمود میروز دیگر علم مبارکت و استیصال بر پاسی میداشند و سبب
بدوشیندی که سبب حمایت بل چون زمان حامله در طلق محامن اعالن ساکن آن چنین صورت بقوت
قرری از سببه نواری بیرون می افادند و معول معول انجوا ای رجه رخنه رخنه می شد . ولکن آید بفعال ایشان
و حکم مایرید

منه ۶

تاریخ جهانگشای
چنگیزخان
جلد اول
فصل اول
در بیان احوال
چنگیزخان
و احوال
ایرانیان
و مغولان
در آن زمان

اغازه سخن چون گم اندر فم آید کاغذ سوز نو و انجام بت طوایف تارا
یعنی مغول که بسیار مجزای نبوت از صفت بدیست صراحت ایشان چنین اجاز کرده
لا تقدرم لبس اعتراف حتی نقائلو الزک صغار الالعین عرا لوجوه ذکف الالوف کان رجوم
الجان المطرقة و تکثر الراج قیل یارسول الله ما الایح قال القتل القتل چند قابل
و شجوبت استلذ آن قنات که اجدله جنگیز خان قباب سرودی او داشته اند و افعال
اروت . سفوت . قباغین . سلوت . سوغایوت . توامات . بیسوت . بارین
جیوشن . بودات . بارولاس . ادرقین . ده قولات . که آنها ترابیت داشتند
و اویرات . قنقورات . قورالسن . تاتار . کرایت . جلایز . پایاغوت . سلدوز
توبارات . کونیلوت . ادرلات . که در قران و دامادان بودند و دیگران نیز پسر
مزان . کوسین . سا قابت . بنجین . کنگر . بروکیس . زبان . بولجان . بداقن . توغتن
بیادوت . اندکت . چیرغن . نایمان . ساقره . و در آن عهد تقدم قبیله نایمان و ساقره کرایت
و چند قبایل دیگر آذنگ خان داشتند و جنگیز خان را نام تجوین بود پدرش بیوکای
بها در بن ترمان بن قبول خان . و شست پر داشت . جوی چغتای جغتای او کتای
تولوس . تولکان . جور خدای . چا و در او را جوغان . بدو اعی عون . سعادت . و غیره
از جمله اشیاع آذنگ خان در گذشت . بی باو یک جان در دو تن همه . یک نیست
چنانک در کلیله و دمنه در کشتان شیر و نکال و محاسن . تورا او اقبال آند . بر جابل خلعت
ملوح و شایب بستند تا آذنگ خان مهم و مقوم شد . کلک و باید و از قصد جنگیز خان را
اکاس دادند . نکا . را بیگامی . اشردمه قوم خود روان کرد . بر سر چشمه . بالچونه . یعنی آب کلنگیر
آذنگ خان که رسید و محاربت در پیوستند . بجم سابقه ازل . والد اهراما مسعد او معاند
لم بزل . جنگیز خان نظر یافت و از آذنگ خان منکر و متغرف شدند و در کتخ شورس
نوع و بیخ و حساب . درین روز طرز او و در مصاجان قوم را . تا از یک ترک کوچک و ترک
انسانی نیست کرد و در مدت نیکشید که هر یک از ایشان مناصب رفیع و مناصب منبع
یافت . بر سائنی صاحب سائنی . و هر طایفه صاحب را بنی شد . عمت از تربیت از خاک
و در شول اصطناعت صغره غنای خود . کلک و باید و در ترخان فرمود . و این تربیت اولاد
و افعال ایشان . ما تنها سلوا و نوا لودا . موقوف کرد آید . لاشک دولتیاران بزرگ عمت
صوف

تاریخ جهانگشای
چنگیزخان
جلد اول
فصل اول
در بیان احوال
چنگیزخان
و احوال
ایرانیان
و مغولان
در آن زمان

صوق اولیا و دولت باضعاف اصطناع حسن پاداش مقابله کنند چون زمین بر و مندر که تخم را یکی
و صد گلا تا مقصد عوض دهد و لیسان بداصل و مجبان خود پسند ساعی بن کاران و خدمات برود
بهرج بر نیکرند و از حق بر نیکرند که خود شناسند بر شال زمین چندانک تخم در دامن او ریزند و تربیت
کنند ضایع و بی فایده باشد . نیست تا وان بر سر شک ابر و نور اقباب . گز رشورستان
پس ایچیان بقیابل دیگر و ستال و اضداد و انداد را بایلی و طواعیت دعوت کرد هر کس که در دایره امتثال
جمع شد امتثال تنبیه اویرات و مغزات و طایفه بنظر عواطف مکتوب آمدند و یا سا فرمودند
تا از قبیله اویرات و قنقورات قضا و حقوق این از اکثر اولاد و افعال او ذکر خواستند و طایفه
کردن ایشان افعال ادبار ابدی داشتند . سرچنگیز قمر بیرون میکردند تا کلی قبایل با او عینک بلون قبا
یک تنه شدند . طبع نسیخ تو خنک و سوز آند . زان شدش خون گرم و تر در مان . و لاجا کجی اقدار
و شخصی بنگری نام بود از قبیله توغتن . جاها رسید پوشیدی و بر اسب خنک سوار گشته بر سر راهی
و اسما ز قبله دعای سافتی و کفنی استراق الهمم کنم . و با خود اسب بکویم . باری خود و اعتراف
و میمنت الهامات بمن میرسد او را کفنت من فرستاد تنگرم . ام با کت می از آن نسبت و تر نام
چنگیزی کردم معنی جنگیز محکم باشد . بعد از آن لغت چنگیزی را . جنگیز صیغت جمع بدل کرد . و او را جنگیز
دما ز جنگیز خان را در حکم زوجیت آورد . و گفت باید که منجومی نه سر سازی و علم جهانگیری و اولاد او از
درین حالات نیز گویند جنگیز خان بیست شب متوالی در اثنای منامات او از می میشوند که
ع . چهار سوی جهان یکجاست در بستان . و حقیقت که نجابل اقبال و انار فرست از روگات
و سنگنات او ظاهر بود . و بجکاب قنایان که سالها در کیشینی شدند و دور با اسم نام مقدر کرد
اول را در در شانک ون . و میان را دور . چونک ون . و آفرین را دور خاون . از میدان آفرینش
عالم تا اول سال که جنگیز خان . با کتاشی شست . بیست هزار و شصت و سه ون هر یک ون
ده هزار سال گذشته بود . و از ون تا قص یعنی شصت و چهارم نه هزار و شصت و سه و شصت و سه سال
مقتضی شد . چنانک سال ستاد کم . آفرین دور چونک ون . و چنین گویند که در مبارکی پارسای جنگیز
چون نیکرم . بزر صورت و معنی بود و کشتن در ظاهر و باطن جنگیز خان روان با مبالات
زودیک می شست و در بسیاری تقابل بر نمی خاست . بزرگ سالان قوم حکومت عوض داشتند که
این کارایت بزرگ . دویی پذیرد . چنانک سرد و غوج در یک فرغانه نمودند بر خصم
او را بهماز قدم . لک کوب عدم کرد آیدند . و آنجا گفته اند . بت تنگرم نداند دانی سخن
بت تنگرم چه باشد از اهل مغتن

تاریخ جهانگشای
چنگیزخان
جلد اول
فصل اول
در بیان احوال
چنگیزخان
و احوال
ایرانیان
و مغولان
در آن زمان

تاریخ جهانگشای
چنگیزخان
جلد اول
فصل اول
در بیان احوال
چنگیزخان
و احوال
ایرانیان
و مغولان
در آن زمان

تاریخ جهانگشای
چنگیزخان
جلد اول
فصل اول
در بیان احوال
چنگیزخان
و احوال
ایرانیان
و مغولان
در آن زمان

بسی وضع مایه ای امور کلی علی از جوئی و کلی در یا سانه بزرگ از تو چینی کوی نیز زوجهی کرد که گنگشکان را
مایه و تسویه و ایندکان ترا غنائش تذکر شد و ضبط کرد و عجبی شماره از دهم و ده و هزاره و قریب
انواع سلاح و راه و بیستون و مقدم و ما خود در وطن و اقامت و طاعت و فریضت خود مختار و غیره بود چنانکه
شکام استرکاب و میعاد استنهاض را روز روز را و شب شب را و عذر را است و سنا خلی را است
و ضمیمه قناری و شکام سکون و مقام قلیات و عوارضات طاری را پیش از آنکه بیستون جن آب طاری
بچه معاش چون چو کلب بلنگ در جنگ از جنگ ساخته اند و بیستون سر و بیستون جان چو نیز از کیش خویش دور انداخته
شاهین بجای کوهت و در جنگ چون عتاب در آن جن کوهت و در جلد چون عتاب و اگر کوهت
از عهد او تا اکنون بجای او کنی فیکون صاحب قرآن جانگیر و دو دنیا وی دشمن مال جن جنگر خان بدکاو در دست
و مضامین است غمان سمد کا کاری بسوده و کنگری چون لشکر مغول پیش و بهایت پای در کتاب
فریست و سوری نهال بیج بزرگ صاحب قیاس از ابراهام و مخالفت حمل لشکر جلیلی موافق حالت
و مفرغ در قالب قانت و خود چه محتاج کنی فریست معاصیل کردن گشتان جهان و اعداد مالک فاقا که
در دست لشکر تار سحر و مدو گشت و درین اودان بحر و قنار احوال پارتان سلف از طبقات فرس
بشدادان و کیا نیان و ساسانیان و اشکانیان و ان دیگر طوایف رایان هند و قیامه روم و خواجسته
رقانان ترک و اقیال عرب و ما بعدون مطابقت میکنند صیفت **سور** و ان المانعون لما اردنا و ان التارکون
و ان العاصون اذا اطعنا و ان العاصون اذا عصینا از روش و افعال اینان روشن و معین کرد و اهل طاعت
مالک حکیم خان و اذغ نامی او زبان خام از تحریر و تصویر قاصدست و بیان و تتریر بر تقصیر مقصود و در
قناعت افعال و اطلاع بر ان قیاس و ازان استدلال گیرند ابوالمعالی غزنوی در دیباچه کلیده دلیل بر ان
عرضه ملکوت محمد که حکم بچون وارث ملک سامانیان و چند بار گشت چنین آورده که گاه گاه
بر نقطه که بر افغانان آن بگوشه رفتی که ملک ما را یک حد سپانان گشت و دیگر ترمه و سوم خوارزم و چهارم
آب کنک و هر کس که مطالعه کتاب ممالک کرد با شد و اندک مساحت مساحت آن ملک چه مقدار بود
و ابو النصر عینی نیز در عینی هم اطراف منقبت سلطان این بدایع از شهر بدیع ابو الفضل حمدان استنهاض ابرار
کرد **سور** امن ناحیه الهند اساطیر جرجان و من قاصیه الهند الاقصی خراسان و فیوماسیل
با آنکه تو از در سیل طریقی سیل بر سعت فرسل الیه دلیل نتواند بنده و صاف درین باب طرف
رعوت بر رعایت نمی رساند و اعجاب سلطان محمد و سخن طرازی غزنوی و رجوع بکناب ممالک و ملک نمیکند و استدلال
و بیانات

سور
ایضا
موضوع
موضوع
موضوع

انا العاصون

تواند سیل

۲۲۴

بقیاسات بحیل شعری از قبیل احسن الشعر نمی نماید بن قول حسن **سور** و ان اصدق البیت انت قائله
بیت یقال اذا انشدته صدقا مصدق و معتبر میدارد و همین حسب حال با دایره ساند که از بستن در تری
اقصا چین از ممالک شرق تا دیار مغرب استنهاض مصر و از گنار دریای هند و باطن روم و بلخار
دریم شتمل بر بلاد ختای و قرقیز و سلنگای و شکوت و بخت و قواقم و ایغور و ترکستان و قزاقان و ماوراء
و خراسان و غور و غجستان و غزنین و کابل و زابل و سیستان و کرمان و فارس و قهندستان و عراقین
و دیار بکر و موصل و بجزیره و دیار فارین و میردین و طلب و شام و کرجهستان و آنس و روس تا کلان رودها
ملاحظه فرنگ طول و عوفا در کسریخ هزاره و شکوت بگارت مانند و کم از مدت بجا سال بقیعه القدر
در قبضه نیز و تخریب جگر خان و دروغ بیون او آید و امروز که حد و اند سال از زمان خروج او گذشته هنوز
بمالک گنای بر سر اجمت بلند تر میگردند و دم استراحت و استیفاست میزند چنانکه در مقابل این ابد
حکایات شاهنامه سهونامه حشوی میزند و تا تاریخ طبری را از مغالطه بری نمی نماید و کتاب ساجی از صیفت
ناجی می باشد معجم البلدان معرب البلیدین اغلب با هفت و بر وجه الذهب خراج اکلید گرفت و مجموع این معجم
چون ماه معنی باطل گشت و عذبه واسطه مانده و عرابین المجلدین و اس المجلدین نمود و این المجلدین از تاریخ کبیر
آنا در امت دید و این ابدی از تاریخ بدیع بخت زبان جاوید کشید و صاحب بخاری معرب خط کشید
و دیگر داستانها هر صنف چون سرگشت باستان شجکه جهان آمد **سور** عالم بر خیم گشت آفتاب ملک
و دلیل بر بار بگی مایه ای چکر خانه حکما میست که ایراد می رود چون بر نقد کرامت غمان کرانید و در
خوچی قاسر که از او نیکین کوچک تر بهیج موضع اجتماع بعد از آن سختی در ترسید بران تقاعد خیم آورد
موجب این تواند مقود استعداد است چنانکه جناب اگر چه بر روی هوا ابویه نماید چون شفاع اجاب از او
نابیده شد و قطره شبنم با نایت خردی دست حسن زرین آفتاب میزند و نقد بالا میگذرد پس مایه ای کرد که
هرگز او را دروغ او را شاه با نایضا نیست ندانند و چون با رود در آیند از دست جبار دهند و نور این قلم
مطردست و بدین یک منزله نزلت اوقع او با او آرد و او را چو مست او می بندد **سور** هر که با دولت او نیست بکار
نیخ بیکر او بیکر او نه جان کرده آن که او شرح نامه از دیدن گشت و ان که او وصف هر نامه از سران کرده
ستون گشت کرین بیش طو سندان یافت معرفت گشت کرین بیش هر سندان کرد و اندر اعمال با بصواب
استیصال کوه چنگ بسطوت قهر چنگر خان کوه چنگر نیایان از لشکر او گشتان
در مصاف بالجو نه منزه شد و بحایت کور خان و اقای معلق ساخت و لغت کوه چنگر خان یافته
چون میان کور خان و سلطان محمد گشتن متاثر نار ایگه شد بود از کور خان لشکر کشید و مایل قبا بیجا
و امیل شد

این صفت است که در این
بار خیم

والله اعلم بالقاب

بسیار لطیف است
بسیار لطیف است
بسیار لطیف است

باشاعت این آوازه تا ساعت وصول افواج معلغان اوز و خواصی بر گشتند چون لکر نوانک و بنوه دیو و کار
روفق و سامان گرفت طلاف عهد آغاز کرد **سبع** مرزا مزایا با برافراشتن **دو** زینان ابدی پس دانش
سر رشته خویش کم کردند **ب** بحیب اندرون مار پروردگشت **با** سلطان محمد موافق کرد که سلطان و کوجک
از طرف غریب و شرقی متوجه کورخان شوند که سلطان مسافرت نماید با المالیغ و ختن و کاشغور سلطان را
مقرر بان کرد که کوجک پیشتر فراهی را مسخر کرده اند تا آب فاکت باور اسلام مانده بدین شرایط از جانب
فاحد و خاصی شدند کوجک بست یافت و نکر کورخان بهر گیت گشتند **سه** کرد مت اندر صفح فیک
کردند العیاحس الکسود و خاندان او زدند که خاندان او زدند آن ملک بود و عاریت کرد کرت نانی در پلاسا
با کورخان مصافح و مسافری زمان کوجک از دی از می عارف چشایند **ع** نام در میان خود که جان خود
شکر کوجک **ح** چون نویز فاسقان بیکم گشت **و** بدین زخم از جنگ سختی پرده و سپار
و نواز گشت در این صاف جمع بحال و اسباب قال می بویستند چون لشکر کورخان باز مقام خود گشتند
کوجک مانند برف که از میخ بچند پاییل که از خوار از بخور کند بر سر او تا ختن برود و لشکر و ملک او استدل
و شمشیر کرد و کوجک ترس بود بواسطه خطبت دختری از کورخان نیلان **د** زینش پرست رویش جان برار
بسته صلیب زلفش در هر **ه** بسته پرست شد و اجابت صلوة چون آیین عدل بر انداخت
و در عهد و نوازی اذان اذان اسلام را شناخت و در جبهه اذیان با امام علامه الدین محمد
بجلی کجینی روح روح **و** مرم گشت او را بر آید از زمین چنین تغذیب نمود بهبهات طلمت وجود سلطان
در بجلی کانی نور لا هوت چنگار دارد **و** چون تخم صیفت دین در زمین یعنی او نایت یافت و دل بر قدم صدق
بر در مدینه امام معصوم را که محرم سوار بود **و** کوشش بود **و** چون برود **و** چهار میخ فرمود خاقانی راست
ای شتری رد اینه از سر که طیلان **و** در کردن مجر کجی طیار شد **و** چنگیز خان طایفه از نوبنیان
مقدم ایشان جبهه برای دفع شر او با لشکری روان کرد **و** متمک مالک ایغور که با صلاح ایشان
ایون قوت خوانند صاحب ایشان بود **و** کاشغور اتفاق مصافح افتاد صف ما گیند پرست بر کرد
مغولان همان تعاقب سبک گردانند و بهر موقع که رسیدند اجازت اوزان و اجابت صلوة دادند
و عیالی کرد بودی بر آمد که هر کس قاعد خوش گیش محمد داند **و** عاقبت او را در دره از بدیشان
بگشتند و بمغراض فنا سر او را چون زبان شمع برداشته **و** مواجی کاشغور و ختن تا سرط ملک
سلطان ایشان جهانگشای را مسلم شد **سبع** بحد اینه از شرق تا بغرب عالم **و** شمشیر شاه جهان شد مسلم
ذکر المالیغ و قیالیغ و فولاد **د** حاکم ابن نواحی ارسلان خان بود **و** شمه از قبل کورخان با او در جنگ
شکر

صل

۲۲۵
بسیار لطیف است
بسیار لطیف است

شکر چون ملک کورخان را غنیمت خانه کورخواست شد و از اطراف معاندان خیره چیره گشته بودند **ع** سلطان ختن
دلگشیدار سلان خان با او موافقت نمود **ب** از آن جهت تمامت خایف گشته شریقی زهر ممالک تخرج کرد و در گشت
کورخان جای او پیشتر و از طلا از سنگرات عادات شخمه سامنت فرود **و** بر قتل او مبارت نمود و بدین کار ایشان
جهانگیر ملغی شد **د** اوزار نامی از قرغان قویاس بمطابرت جمعی منهوران بی باک المالیغ را مسخر کرد **و** مانند کل بدان بال غور
شوکلی یافت **و** جنغ آیینین دل امانی فولاد امانی را چون موسم نرم گردانید **و** بار با کوجک کایت کرد **و** بدین شکست خان
رفت **و** انطوار خیر رخصت مطا و عمت نشر کرد **د** از حضرت بجاطفت انحصار **و** در خرد جوی حکم فرمود **و** سلطان
یافت **با** المالیغ از کم برلیغ مراجعت نمود **و** در مصفا می عادت چون چشم و ابروی دبران با تروکان پیوسته
در شکار بودی تا حتم کوجک او را در مصفا می شکار کردند **چون** اوزار با اوزار **و** اوزار از دار غور بگشت **ب** سر
سفاق نکلین بتقلید برلیغ بنا بر تادیت حقوق پدر جدی پذیر گرفت **و** بمصرف نوجیت دختری دیگر
از دختران جوی **ح** چون زنک بیان چین و بربر **د** در **ع** بهرانی را عروست بر در
حرکت چنگیز خان **با** طرف ممالک سلطان محل کش **د** در ملک سلطانی ابتدا خروج چنگیز
آب امن و امان در جویا رباغ رفاع روان بود **و** نظام کار تجار و رعایت حقوق ابرار و بچار و توانا
زما توان تا توان **و** تبار را همه مسکنی معین گشتی مقرر بنود **د** بین واسطه اضاف طبوسات و غوغات
بیش ایشان **و** چون بر روی ایشان غلبه بود **و** مکاسب معاملات و منافع دله و گستدی غایله کسین از ملک
سلطان اتفافی کرد **د** بقاعتی از مذبهات ثیاب **و** دیگر اثواب **و** انواع سلاح **و** او اهل آوردند **و** عیبت
شرف نمودند **د** برین قبایل مغول از معاندان و طغاه **و** معاندان بغااة خالص گشته **و** چنگیز خان قراولان را
گماشته بودند **د** دارد و صادر دکنف سلامت متوارد **و** متواتر باشند ایشان متاع تجار را صاحب خود
بخدمت خان بردند **د** قماش با لیلیج نامی در رسته عرض مقدم داشتند **چون** از تئین سوال رفت **د** سگات
اطاع تا جوانه تا چرانه کسب ده چهل بردارد **د** بردات چهل داد **و** بنظر مقبل خود بها مضاعف گفت
آنش خیم بیلان خیره کوی استقبال یافت **و** فرمود ما نایب آورنده **و** کجا که طارنده کسوت جلال حال نمایان
برانت که هرگز جامه در خوانه **د** محبت عرض بنا فتنه و زینت شامی **و** خیر کیا **د** با بجم حکای **و** خیر تمنا خیر
هرزه لایی میکند متاع او را در قلم آورده **د** تاراج فرمود از دیگر ر قعا **چون** بهار قاش پسرید گفتند بهاران
نظر قبول خانت **د** تقریر ایشان بار تضا پیوند یافت **د** هر جامه زرا با لیلی زرد **و** کس را با لیلی نوره فرمود
دادن **و** بهین نسبت جاها را با لیلیج را غر معین رسانیدند **ب** هنگام مراجعت ایشان با شازده چنگیز خان از قبل
بران و دامادان **و** نوبنیان استجماع طوایف اطراف **د** چهار صد و پنجاه مسلمان جمع شدند **د** چنگیز خان سلطان خورند که

فصل

یکی را ز کسب دیده در مدینه حقه برد و خست دیگر از آن گفت من تیره کانه در بیخ میدارم شایسته جان بجان خود را
 در بیخ دادید بفرورت چون زه کمان تا فتنه تن کوشه گرفتند و او بخوارزم اقباله با جدی بر دلان لشکر سلطان بشهر
 گشت رفت و شکر مفعول را قتل کرده باز در غیب سلطان بر راه شهرستانه رفت در شبانه روزانه شد و خدا ترستان
 در بیخ رفت و آتی که بار و زکار غدار در نکا پوی بود بنگ بندگها نمود و فرزا بنگها فرمود **ع** و من بقیه مشایخ کسب
حالت ما و آراء آلهم چنگیز خان چون تحت بر استخلاص ملک سلطان مقصود گردانید و از
 جنود و ترتیب و خود که نامزد اطراف می نمود فراغت یافت بخیس خود از راه زر زون قصد بخارا کرد و نولود در دست
 رکاب جهانگشای بود بان شکر **ع** همه فلک من و کیوان دل و شهابکسان **ع** سپیده دمی که بر کتف فلک بود جاد
 از قرصه آفتاب عملی خود خستد ریت ملبون در کنار آب بر افروختند انالی سر کسبه و فرغانه در در زب بستند
 دانستند حاجت برای ترسیل آفات نجات و رفت و گشت چنگیز خان با موکب جهانگیر رسید است و حقیقت دانید
 سیزه نمودن با مقبل و تقابل نمودن بکل کار و انامیان و کار و انانیت بعد از تسلیم و ان شنو ایندند تا
 بازن و وزند بخوا آمدند و شماره رفت جوانان را بجز معین کردند و دیگر از اجازت مراجعت دادند و دیر را
 قنق بالبع نام نهاده روان شدند در مقدمه طایر بهار با اعلام حرکت اعلام عالم کبر بنور و ستاره و منظمان
 بر سدک جاده انقیلا ترغیب کرد طایر بقال نیکو بگذشت معارف نور رسول با نزل و برگ و نواهی طاعت
 بند که چنگیز خان فرستادند و بیخ شد که بستند ای میرسد آن رفته را بوسی تسلیم کنید امثال نموده خانها بگذشتند
 تا آنکه بستند ای نور را بظلمت غارت تیره تر از کلبه مسکین کس خند چنگیز خان نیز بان گری چون ملاطمت موج پایل
 بر انجا بگذشت و منوجه بخارا شد او ایل محرم سبوع و غره کسنامه بر خطا به دروازه قلعه نزل کرد حاکم
 از قبل سلطان کوک خان بود و او را دیگر چون حید نور برادر براق حاجب و سونج خان چون سپاه سپاه پیشام
 بز بود بر نور روز دست کسب تاب در از کرد با اکثر اقوام از حصار بهر من آمدند و در کنار همچون طلبه داران لشکر ازین
 اثری و عشرتی نگذاشتند روز دیگر که روی جهان از کشته خورید کککون یافت دروازه را بر صفت دل برار منفرج
 کرد ایندند ایله و معارف و نکا و بر بخارا مصاحف بردنت برداشته بخدمت چنگیز رفتند باری بطالع و صهار
 در مسجد جامع آله پرسید که این خانه با بطن سراسی سلطنت و سروریت گفتند خانه تنگ است پس بدو
 پایه منبر بر آمد فرموده تا از بخارا غلات آوردند و در ضایق مصاحف میرحیت و علبی دو اب ساخت
 او را قی کر اس فرین با عشار و اناس اعشسته بقا و درات و بی سپر کشته فوایم انعام بود و سابقان
 با کاسات ملان از شراب در قعود و قیام و مطاربه شهرسی بانواع ملاهی و مفعولان بر غنا محمود او از
 رکشیده و سادات و ایله اعلام و کبار کرام چون سید طلیل جلال الدین علی الترمذی و کن الدین امام زاده علی طط
 ستوران

بجای

مصاحف بخارا

مجاوزه جمع خیر و خیر یعنی بخارا

ستوران مشغول شدند و در آن عجب نظر اغیار کما برده در هم دیگری نگر بستند و گفت **ع** سامان سخن گفتن با بهای
 پس چنگیز خان بیرون رفت و در مصطفی عید بمنبر بر آمد و با هزار عاقله شهر فرمان نهاد یافت و اغیار را تفصیل خواست
 دوست و منتقلاتی معین شدند بواسطه زچان گفت سلطان و مال چینی مسلمانان ننگانه بدر و تبار کرد و این بخت
 عدد و غور این بلار با بود کشید به اندک ننگ بزرگان شایر تکب گناهان بر سر خودان ستمها کرده اند و آفتاب
 هوا که صورت عذاب آسمانی ام بر شما مسلط گردانید بعد از انعام خطبه انداز بر سر مقلان منولان استیفا مال کما
 و آتش در حلمات زد و بچند روز اکثر سوخته گشت **ع** در سوخته آتش زدن آسان باشد اما لی را بحاصره حصار بر بیخ
 رسیده اند بر من و اندرون منجیقتمار است کردند و کمانها را خم داد و نیزه بران چون قطره باران و ننگ بر
 چون نزل عذاب که کوک خان و دیگر اعوان و انطاقی از اعتناق مالا یطاق طاق گشت قلعه را آتش زدند از ارکان
 سلطان و اعیان خانان نه اغمال اذلال بیارکاه خایت و جلال آوردند و بیاسا مخصوص شدند درین رقع
 بر این رقع سی هزار کشته در شمار آمد **ع** نودانی و یزدان در روز شمار ایلی شهر دگر و انان کسول ایلی
 بقاعده در صحرا مصطفی باستقصاص اجهار رفت و حشر جنت استخلاص بر قند جدا کردند بقایا شمشیر سالها
ع و الترفن حالاته امسی الام در نواحی بلاد منتشر شدند **ع** کابیات انقیاد فی البلاد ذکر سمرقند
 سمرقند گویند معرب سمرگنت است چون رکاب جهانگیر اسکندری بدان خطه رسید و غارت رود خانه کوثر رفت
 و زینت عمارت بهشت سرشت بدو سحرین بر عشق را که دوازده هزار ارکان زاده در زیر رایت انعام اوجود است
 بستند آن اشارت را ندانند و رقع شهر مشتمل بر دوازده هزار برزن موکس گردانید و در هر برزنی دو مسجد بنا کرد
 و دو بار و محکم بنیاد افراشت طول از ربع مرقعه اول چهار فرسنگ و مرقعه ثانی محیط بر اول دوازده فرسنگ بود میان
 هر دو بار و مستطال و دو محله متساوی ضلع **ع** با بسایین ارگسته تر از خوایتی در نور دین موضوع شد
 و آب را بجای متبوع در تمامت خانه شیب و بالا طاری ساخته از کنار بار و تا کلندان چرخ که حاصلت
 میان سمرقند و بخارا مسافت آن چهل فرسنگ در عرض دوازده فرسنگ چهار هزار باره دیده معجزه نصیبت
 مشهور و بسایین فریق بانواع اشجار و الوان انمار استحداث رفت مشارب این جمله هم ازین رود خانه
 سوخته و معسوم و عذرا بسفد که یکی از بهشت جهاد کانه حسانت موسوم و باز از قلعه کوهی که بر جانب این
 افکار بجوی از بریز بر سر تپه مسافت یکفرسنگ است بشهر را آورد آری شهر امصار در ملک سلطان سمرقند بود
 و صفت کثرت جنود و انصار و حصانت قلعه و حصار آن در جهان شایع و انان زینت بهت بقوه و زینت رقع
 بر صفات عرصات آن لایع سلطان حدود و نهاده لشکر کثرت هزار ترکان تنگ خوی جنگجوی و نجاران
 نامزیک بار یک انداز در انعام خانان که اعوان بجار و اعیان بیخ گذار بودند و منب فرموده بود و بیت در و قیل

سغد

با فرطها در از تر از صور اسرافیل کینا طیر شکل مهیب سیات هیون سیکل نهنک نهنک تجافیف انواع اسرافیل
داشته و از دام خلاص و اجتناب طرایف و بکارت از مزاج و میان بنا بر این مقصد چنگیز خان بابتدای علم استنحاج بخارا
کرد و گفت نخست کار حوالی می باید ساخت باز با سخنان سر قذیر داشت چه کرد خیره برکت را تا نیکان این از طرا
فروگن بند می توان انداخت و در نضای عیفت نهضات هر کجا با بل نیسیل می نمودند و مطا و عمت را تقبل و ارباب
مبارکت نمیکرد و جای که قدم نفع می فرزندند چون دوس و سر بل از از ترکیب خوات مبردا ایندند و جند دفعه ترکیب نیکو
نکاره لکری نشاند تا بر قند رسید او کنای و چغانای نیز از کاز لکری در دل برداشته و دیده معاندان دولت برداشته
نمادست پدر متقل شدند با رکا فلک مهیب را که کوی سراسی او گشته کردند و چهارم که چون غار صد سر قند را بخاران
اشارت کرد و فضا را بخارا آنجا از اعداد اجمالی تعاقب گرفت از بر خان بود دیگر خانان و لکری سر برکت نهاده و دل از
خان برداشته با حرم جاگیر در مقابل ایستادند و از طرفین سر با در خاک و غریب براناک شده از ک سبطان ازین روز
غم اندوز در میدان مروانکی جولا نهادند و فوجی را از لکری خانی شمشیر بر آورده و بر فوجی دستگیر کرد و چنانکه
مسئول شبت نمودن بر عذاره فوجی روز افتاد هر کس از لکریان چون جود از نیکان باز پس رفتند روز
دیگر چنگیز خان سبب خود منجم شد چون یک مغول از بیرون و چون یک سلطان از اندرون چنگ از پیوسته راه مجابا
ربست شیخ الاسلام و دانشندان و کسبنا بر بدان بعضی اعت جیش آمدند و از بندگی بازش کاکار اهل کس
و انجامز هوا بعد نمود انار قبول ساطع شدند و سرور از دروازه نمازگاه بکشاند و لکری مغول چون مواد فاسد
در اعضا و اجزاء شهر اضباب یافت و بتخریب عکالت ما فرزند این فتنه سفول شدند و مضیل از عمارت مصالح
بخت بارور با روی دیگر کرد ایند انالی را از دستار بند و بجز بوش **ع** محمد از فرور و لایق بوش نو
بانام و فروش بیرون راندند پس روی بکهار آوردند از بر خان با هزار مرد و در بین تن بیشتر دل از حصار بیرون
تا ختنه و با قنلت اعوان بر قلب کوه منابت مغول زده دران حمله بسیار تن بر رفته معو که انداختند
و خود بیست بیرون رفت تا ب سلطان پیوستند و بهر دل آن بکانه و کستان مفت خوان اسخند یار
دشمن جهان منوخ کشت لکری سوار و ارحار را چون ساعد در میان گرفتند و دیگر لقیه دروازه
بستند و دیده دور آن از دوران شیر و دمی دید و می بستند و عصار خواب و کاد اسلام جنیم نسیان
نمایند ساکنان از قلعه حضا که عذر ای حسنا بود بر رفته صحرا را اندند و قاده سلطان با جکر و قاده
اشال بر ساس خان و بغیر خان و اولاغ خان با بیست و پنج تن از اعیان اعرا که کمر بند جز را را طلقه فزاک بسته
خود می دانستند با سایر فغانان اعدای ایشان س هزار بر سبب خوات که در ایندند بیرون جشکا
از زیر خنجر تیز و درون خشکان از کردن محنت فرای و بهر بر عکالت شمار کردند و می هزار نفر جهت حشر افتبا
در بقایا

نیز

توان

نیز

در بقایا که جان بخشیدند و بیست هزار دینار زر حک فرمودند تا از اغیاب استند و از است گفته اند **ع** بهر چه جان بخرد
ذکر خولع نرم نام خوارزم جو جانیه است چنانچه مولع بتجینی این توصیف کرده بجز جانیه تجر جانیه چنگیز خان
خواست که بیست خودی سلطان کرد و مجاب معاندان از عرصه خراسان بردارد درین حال خوارزم از مظاہر خوارزم
خالی بود و چون خانالی در بل شخصی سر می نمود چغانای و او کنای را **ع** خوارزم خوارزم در دل نداشت
بان که منو جانی کرد ایند بر راه بخارا جوی نیز از طرف جند مد و رستاک در خوارزم خار نیکس با سیم سلطنت موسوم
و حقیقت انواع فرقی و اصناف هم در اینجا تمدن نمود و سواد اعظم نین امانی غافل از باز چنگیز خان ناکاه
روزی طایفه مغولان از دروازه روه اسبان چون این سخن آسان آسان راندند جمعی اجداث کوه نظر او پیش
اشفته سرلی تحقیق حال سواره بیاه از عقب ایشان روان شدند و غلبه عوام نضاعف و تراوی میکرفت تا به
فوج رسیدند چون یک مغول از مکاسن پاس و افزار ابتدا نمودند و شهریان بدست ن غفلت از باغ خرم میوه عجم
ع دشمن خندید بر من و دست گریست **ع** س هزار مرد بزرگ شهوات رسانیدند روز دیگر بارش زادگان بان که عجم
مار عادت **ع** چون بلا در چنگ چون کبیل در چنگ رسیدند خوارزم نقطه مرکز بود و اشخاص لکری محیط دایره بر
و لشکر منجیق و قذف نفظ و عقب و مدام و جوفی اشتغال نمودند و بیستی برین سیاحت مکا و حشر ارفقت از لکری خان
سه هزار مرد بر میان جبر زدند تا آب سنجون از شهریان باز در اندازد اب شهرایش را چنان در میان گرفتند **ع**
که بخوشی کل اساطیر رسید خوارزم میان بلین جسارت بر معاشرت مشا برت زیارت نمودند بهیات موج دریای چان
بدم جلوه سان کرد و در فرخ نافته بقطرات شبنم کجا نطفیه پذیرد خوارزم کفلس کردند و صد هزار ارباب بی بیلا در
صیایا و صیایا را برد کردند و شیوخ و کول و عجز را بجا راندند و بر لکری کشت رفت هر یک تن از لکری را بیست
مستول رسیدن هزار دکان بر آ کاسو غنان را حجت منطف کرد ایندند **ع** تا در خوانه کاشو خوارزم نالی خند
و اقعش شنب و تره **ع** چون سر قذیر کفلس و لکری استصفا نواحی را محقق شد آن رنج که رباع میوش و سر
طنز نام بود و کنا بر قذیر بیاید **ع** فوش باش که بگو فوش نیت بجز فوش باش **ع** باستان که جهان را شوم
آثار باستان بود در مغز از نخبه کب سبب بیل خاطر بگذرانید **ع** بس قاصد صوب تره آمد از این بقعه که
بم آن نیل و فروار در قرا چون بود کسند اسی داشتند از نسیل امتناع نمودند روز یازدهم را بهر و اقیام و قمر و احترام
بگرفتند و بر شیوه پیشین **ع** و در دوزن بزن خان به خان کوبو **ع** گشتند و بردند و گشتند و سوسو قند چنگیز خان
مده و سبکخان راند و دفع دشمنان از ابر صبح سیلاب خون فشاند چون ارستان د آمد و عقلا را از **ع**
رستان پیام انگ درده شراب **ع** بر او روز آرد بیا و رکیاب مقام کرد تا از عداة آن نواحی نواری بگوش کس
بر معبر تره استخوان بلخ را جره کرده در مقدمه ایچان روان انالی قبول این کردند چون بو کس جلال الدین

مطلع تصنیف

صحنه

الاضرام الاضلاع والاسصال

و توفیق بر مطابقت ایشان بنود و توفیق از معاندت او و از غایت طالعان و حضرت کوه که ابالی را حضرت کاه خواست شد و توفیق

و در آن دیار خوردن و طلال نداشت غریمت طالعان و حضرت کوه که ابالی را حضرت کاه خواست شد و توفیق
چون تولوکا در خوابان مکنی و جهان بخانه ملق ساخت آن طرف نیز مستقیم گشت و قلع و معمار هر وقت
طالعان و بار و کسری کوه فصاحت ناچیز کرد ایندند و از آن حیوان از آن فصاحت هم برداشت پس خبر آمد
سلطان جلال الدین اشعاش یافته و بر صغیر تخیل او مورد امانی اشعاش بر آه کزوان فاهدا و شد ابالی
شعاش اصل بر تمنع و تابی دلالت کرد و یکایمی اقامت نمود رست قتل و تحریب بنیدیم پوست و در ابالی
نهضت نمود در اشعار مکاوت انجالی تیری از موقوف تقدیر بر پیری از آن چغانای رسیده پیری شد تا
شیخ لماع سایه برداشتند و با چنین جاست تا چنین در شکم ما در دنده نگذاشت انعام نیز عوفت خاص عام
بگشتند و در راه و ابالی و نام آن مایه و ولین کردند از آنجا دو کوه در طلب صید معصود با لشکری **ع** و غنچه
میرفت تا غنچه محل محط رحل هر یک جهان آشوب شد اما را با بسا سقا قصب کرد و روان شد در کنار آب نشاند
بلطان جلال الدین رسید چغانای و او کتای نیز از طرف خوارزم کایباب بر رسیدند سلطان را سیل سخت از
بگذشت و سنگ توییل در قذیل تدبیر اقله سبک با کزگران چون شیر زخم یافته بخورشید در غنچه
رز و نوز بود در آب ریخت و هر کس امانی که داشت یا خاک بر اینجست چو ما و اولاد صفا و کبار را **ع**
با دیده نادیده رخ یار بکاهم **ع** و داع کرده مقدار سفید سوار از موگدان بیکار و بنیدکان پیشیا داشت
بر قلب و کاه خاجین **ع** عیسا قد جنی جیسا رو آسما **ع** دو ایند و در زیر آسما سنگ آسما موک
مخون دیران میگردد ایند امثال فرمان را مگو سیدند تا او را چون آستین دستگیر کرد اندر چون دایره شکرا
از طغنه شکرتکتر نمود و فرجه بلا فراختر گشت سلطان کرمی دیگر کرد و بر چشمت سواد گشته عنان بر تاش
خود چون دل از سر برداشت و بند جوشن چون امید از جان خود بهرید و از آن بر مثال موس سلطنت پس شبت اند
مقدار یکسره بود از کنار رودخانه تا لب آب **ع** عنان ریز **ع** رهوار برق تاز و هوا سوز سنگ هم
ره جوی با هادی پای زمین سای خاره در **ع** راتا زیانه زد و در آب افکند و چون ابر و بالان دریا مقدار کوه جگر
با تبقی چون قطره آب و سپری بر شکل جناب **ع** بر روی آب بگذشت **ع** خلیج طان شکفتی را دست بردان نهال
با پسران گشت چون ازین تیار خو بخوار بلا و نایزه اصطلام عنان انا و طخاص یافت بر عاقل نا او را دست
در طلب از پای نشیند **ع** اندر طلب تو من ز با نشینم **ع** آلا که مگر از سر جان بر خیزم **ع** با از
مغول خواستند که در عقب او عنان فرا آب دهند چنگیز خان مانع شد پس مگر سلطان و سر
فلک سایه بان ما و اولاد و هر دکیان در پنجه تر مغولان با جمال غارت و دست زده امانت شد بر تقضای
آیه

۱۱۹
۱۲۰
۱۲۱
۱۲۲
۱۲۳
۱۲۴
۱۲۵
۱۲۶
۱۲۷
۱۲۸
۱۲۹
۱۳۰
۱۳۱
۱۳۲
۱۳۳
۱۳۴
۱۳۵
۱۳۶
۱۳۷
۱۳۸
۱۳۹
۱۴۰
۱۴۱
۱۴۲
۱۴۳
۱۴۴
۱۴۵
۱۴۶
۱۴۷
۱۴۸
۱۴۹
۱۵۰
۱۵۱
۱۵۲
۱۵۳
۱۵۴
۱۵۵
۱۵۶
۱۵۷
۱۵۸
۱۵۹
۱۶۰
۱۶۱
۱۶۲
۱۶۳
۱۶۴
۱۶۵
۱۶۶
۱۶۷
۱۶۸
۱۶۹
۱۷۰
۱۷۱
۱۷۲
۱۷۳
۱۷۴
۱۷۵
۱۷۶
۱۷۷
۱۷۸
۱۷۹
۱۸۰
۱۸۱
۱۸۲
۱۸۳
۱۸۴
۱۸۵
۱۸۶
۱۸۷
۱۸۸
۱۸۹
۱۹۰
۱۹۱
۱۹۲
۱۹۳
۱۹۴
۱۹۵
۱۹۶
۱۹۷
۱۹۸
۱۹۹
۲۰۰

ما و ابالی

تا کباب
پس از این با چغانان
پس از این با چغانان

بر مقتضای **ع** بتلقون ابنا و کم و بستجیون نسا رگم **ع** از مردان بزرگ خورد بگشتند و از سنون عوایت
و صبا یار برده کرد **ع** بحرهار دیگر ما کنی کرد ایندند و بر ایشا از دکان قیمت رفت بعضی را بجل براری
بدگشتند و باقیات با شراف و ادوان بگشید حکم ابلیخان عواصان در آب ماسی سان غوطه خوردند
و آنچه بافتند از خوانه بیرون آوردند درین حال او کتای را بغونه فرستاد تا طالعین را بخوا جواند بیرون
مختره و صنایع نامت هر چند ایل و مطیع بودند نکال قلیع قتل کرد و بر تاسی یعنی با او تو مان
شکر است دراک کار سلطان جلال الدین را از آب سبک بگشت قلعه پیه را که یکی از او را سلطان از خرابی
کرمانی اشراف کرد بود بگرفت و کشتی شیخ کرد از آنجا بولتان رفت و محاصره دله معونت هوا مانع
مقام ادمونسان و لها در را رسوم غارت و قتل که اوی ضروری میداستند کار بستند بر عقب خرابی
از راه غنچه روان گشت **ع** چکر خان در بنه کهور مخیم اقامت اختیار کرد و معونت هوا بر آن خطه موجود معونت
بعضی شکر بان شد ابلیخان بعضیات و نواهی و سنال و اکثر ایل کرد و رانا را بعد از خضوع و استیصال بوا
ظهور عصیان بیاسار ساند پس از راه هندوستان خورشید خانان غم شکوت کرد چون ماه در
دوسه منزل رفت راه بیرون نبردند که مریخ وار رجعت نمود و بغوشای بوزش و راند و عنان کاکا
باردوی اصل از راه با بیان معطوف ساخت و تابستان در مراتع بقلان بگذشت چون بالخوان که
رنگ رز بر زرسیم بود و در آن کشت و در آن **ع** بوستان از بزرگ کوه ازین که درون از غام
بر چون عبره کرد و درستان در سر قذ مقام ساخت **ع** ایلچی با مختصار توشی یعنی جوی روان که چغانای و اول
بترا کول آندند و بتما شارسید پرندگان اشتغال نمودند هر هفته چند شتر وار قوت **ع** اقول من جعل الاحبار را
نشانه شکا و کاه و فرستاد چنانک ساکنان بوی زمین ایل دیاغی از حرکت ایشان در داپل و نا پروا بودند
سیا خان ساحت فضا و جلالان میادین جوا نیز نیک پر زدن می آسودند چون کسره بر لب جوی نکالند
ع نوز و تروما زک خوش غم برداز **ع** و برینسان **ع** چون کف را د ابلیخان در فشان در برق بهاری چون
برق تمار در فشان آمد جوی برف تکشمنی مستعد گشت از جمله عواضات و پنکس سبب از ارباب
بر کوش دراز کردن کتاه **ع** **ع** زلفها شان سطح زمین گرفته بمال **ع** ز کوشها شان اوی
او بجای می کرد **ع** رایت شیر پیکر از آنجا نشاط انتهاض نمود چند روزه شکار کوره خورا نگر بزرگ و کوفته
میرانند و از آنکه سم فرموده **ع** کشت نعل جی بستند در موضع او تو قانید از نگر ننگ شد با قول جگر خان و دیگر پسران
رست نشا **ع** زلکان و او را در کریان **ع** بر رفته تماشای سب فروراندند و کوران **ع** خوش میجو زدن تا کور
چولاز تا جتن ملول شدند و بقایا ناتوان و مهزول بودند هر کس دلغ خود بر زمین نهال و یله میکرد **ع**
در بنه کوزن از پنی نام نو کند پاک **ع** در سال نخست از نطق بهوده رانرا

۱۱۹
۱۲۰
۱۲۱
۱۲۲
۱۲۳
۱۲۴
۱۲۵
۱۲۶
۱۲۷
۱۲۸
۱۲۹
۱۳۰
۱۳۱
۱۳۲
۱۳۳
۱۳۴
۱۳۵
۱۳۶
۱۳۷
۱۳۸
۱۳۹
۱۴۰
۱۴۱
۱۴۲
۱۴۳
۱۴۴
۱۴۵
۱۴۶
۱۴۷
۱۴۸
۱۴۹
۱۵۰
۱۵۱
۱۵۲
۱۵۳
۱۵۴
۱۵۵
۱۵۶
۱۵۷
۱۵۸
۱۵۹
۱۶۰
۱۶۱
۱۶۲
۱۶۳
۱۶۴
۱۶۵
۱۶۶
۱۶۷
۱۶۸
۱۶۹
۱۷۰
۱۷۱
۱۷۲
۱۷۳
۱۷۴
۱۷۵
۱۷۶
۱۷۷
۱۷۸
۱۷۹
۱۸۰
۱۸۱
۱۸۲
۱۸۳
۱۸۴
۱۸۵
۱۸۶
۱۸۷
۱۸۸
۱۸۹
۱۹۰
۱۹۱
۱۹۲
۱۹۳
۱۹۴
۱۹۵
۱۹۶
۱۹۷
۱۹۸
۱۹۹
۲۰۰

سخت
صعب
هوای
میرا
مخوف
مخوف

سید

در کسب و سبندی نوین و انار قهر ایشان در ملک بوقت اجبال خان بر آن خاص بر قند خور
 سلطان محمد از معجزه با فیزی متوزع و لذت می آسباید بجز جمع بگذشت خانان صفدر و مستعد نام در آن
 نکر در قلاع مالک و بیقاع مالک متبذ و نظام بکد است از نو بینان بزرگ و بهادران شکر که روحیات
 کنگ بودند جبهه سبندی با سه تومان لشکر **سحر** جو فرغام از دم جوشان جو غنیمت چون کوشان
 تعمیر رفت تا از معجزه بجا برون برق از ظلال سحاب نمود کردند اول ببلج رسیدند ارباب انجاشنه قبول
 کردند و نه نوضی بگذشتند طایبی بهادر در مقدمه با هم منغله روان بود از آن آواز در زاوه دروازه
 در بستند و زبان بشتم و قیام بر کن که لشکر بر در حصار زدند کشیدند روز سوم انالی را قتل و آنچه
 یافتند غارت و عرق و نمودند تخت مهره جفای که حریف و غارت با هم شمشیر کعبین فلک بر عرض کینی
 کشیدند و آن بود **ع** ای زردی در د از زوت اول دن چون ملال ریح لاله رسع و کت و ستاره
سحر چنانک گیری در زر حقه نعل ستور چنانک مالی زینچ در سروی بکمال بر صغی جوشی از زوق
 دیدند بنیشت بود رسیدند از آن سلطان بفرود ابل اعضام نموده علوفات و از آن زمین و ستارند
 ایشان از زمین و یاسانانه جنگی خانه مکتوبه با آن دادند در غایت اختصار و نهایت انداز طاصه
 سروران و یار و رعیت بسیار بدانند که خدای با قوت روس زمین را از آفتاب بر آمدن تا فرود شدن
 چنگیز خان دله نکر ابل شد با زن و فرزند تخت امان یافت و هر که بعضیان و غور و پیش آمد ما چه گویم
 آنرا خدای بزرگ میداند جبهه بر او جوینی و سبندی راه جام روان کشند سبندی بطوس رسید
 طرف شرقی ابل کشند و حال سلامت کوشه یافت چون از نفسی شهر جواب ایلچی نه بر صواب دادند و بهر آن
 و اهل سابق را قتل موقوف تعظیم رفت از انجاشنه غلبت را در کان نمود آسبیدی نرساید و شمه کماشت
 در جوشان و استو این خودشان کیش تمام کردند باز جبهه از جوین عنان باران را بچید و آن جلوه
 خط امل و امل با بجز لا یامل از قتل و غارت هیچ دروغ نداشت قلاع مشون بچم سلطان محصور با
 کردند بخدمت چنگیز خان و سواران بر سینه عرض داد کشند و عودات چنگیز خان نمودند و
 کوچ بر ملک سلطان توجه میکردند **سحر** از نو که لاف زد که نایلند زار زار از نو که راجت کنگ
 سبندی از زور و موس هم بر سیاحت شتافت چون بدامغان رسید اربابان بگردو
 تو لا جسته لاید امان در استخفاف نمودند و او غار و فتاک در پردی شب راه جنگ میزدند
 از فریقین بسیار کشته شدند عرصه بجزارت بقایم بر افشاندند و روان شد در سمنان
 و خوارش و مصاحبات قتل بیناک کردند و عالمی کسیر بر دینج و اصل خانی بچم الدین دایه خواهر
 الملین

نامه امان

موت

۴۴

چو آه خیر ابرو در دیباچه و صلا العباد ابر کرده که لشکر تشار در سینه سبع و عشره و ستاره از شهر می که مولداوست
 قریب منقصه نزارش کشته اند و کسیر گرفته لغو باد من انجی و انخلان و این دو یعنی اوراست در رخ **سحر**
 شایان جهان بجلی بشتابید تا بکوتی بیتی زمین دریا بید اسلام ز دست رفت بسنه خرید بگرفت جهان کفر و
 از حد و درمی جبهه بر پی سلطان رکاب حمله کران و فشار غم سبک کرد آینه بطرف میدان شد و سبندی بجای فریب
 لشکر کشید از هجوم جبهه بدان صوب علام الدین حاکم میدان با ابتاع المهار ابتاع فرمان فضا دوران کرد و بجزدات توزیع
 درین حال خراب که از اعوان سلطان بلیکس سلاطین با کوس اهل بس در شجاس و آن رباع سمت اجناع
 ثریاس با فته انداختند دفع ایشان را غان که لفت و بهر را چون رکاب در پایی مملکت انداخت و اکثر بلاد
 ناراج کرده و قتل موقوف بجایه و استدر اراج از انجا بر فضا اربیل حرکت نمود و فله را بجای رات مسلم کرد آینه و بد بکرات
 منقسم پس فضل شتاشت **ع** و در برضی رخ زمین کپیذ که رفت در موفان اقامت نمود در عراق جلال الدین
 سیمیری با جمن لوزر کشکان اظهار دین پروری را سخن میدان بکشند و علامه را کسب و عت تار با خود معقول
 و در فلو کت مجوس داشت برین حال رشتان خنک مواجه دوی شخصت و از با کسیرین شافه ناز بکنگت و آن
 یعنی صبا با ط اخضر جن ددم موکب کل را پاک رفت **سحر** رفت ز نامی برون چشمه آتش نشان شمع فلک
 جبهه نوین بانگر بر زکین بواق دادند و حال الدین ایبه را با انصار و بناد قتل کرد و بصوب تبر منسابع شد و آن
 نواحی ایل کرد و شمه کماشت اما و اند و نجان و آن حدود را بر اعنه عارت و ارباق فرمود بازان اربابان چون
 قطره باران در سرعت و انحدار باران راند و بیقاع از استخلص و نواحی حواب کرد آینه و سخن بجز بجز آمد
 از حال شش اولی ارباب **سحر** مساز حجه خلوت درین مصیقت حواب که روم صبح سلامت با کد بر غاب
 هر دو نو بینان درین حال چون آتش و باران لری کسبیز انبار بهد بکریکته بودند و آتش سوزان کبریله خشک نمود
 از راه شروان که شروان لشکر نماز مان بودند بید بند سیرون رفتند و در دست فحافی بچیک جوجی بکن شدند
 و از عتار و فتن ایشان عتار فتن از زمین نا آسمان انگینجه منوجه خدمت چنگیز خان شدند سبمان آینه تا قدرت
 هشت جهان توین بساط لبطه اعیر بر قضیه جعل کم الارض و انشا سق و مکن آدی زار در سخت او و
 این اف نه عجب بوار طه لعاب املو مدله بر جین این اوداق بخلوات قدم قلم رخم می پذیرد در هیچ عدد
 از کردن گشایان جهان و همان بهد زمان ایام نشان مدله اند و در هیچ کتاب مضموم و مشور نیافته و ستوار و حال
 رسید که در اندک مدت از قوی نظری و از بجزی نری و از لکری صفدری چنین در آید و دیگر کفشت عالمی
 برسم اندازد و جهانی از ظالی پیر و از د چنانک تا انواض دوران اگر کمت نوع انسان بر استخار و گدان
 موقوف با لدا اجناع و دم و عارت بیقاع بیایه معهود ز سر عاقبت بر مال برق که بدر خند و با بجز کرد
سحر و کما برق تالق با کس **ع** هم انطوی نکانه لم یلع

صعب

صعب

صعب

استخلاص خراسان بر دست تولوخان خراسان اسم جنس است و عبارت از آن
 چار شهرت در جهان مشهور بلخ و مرو و مروان و نیشابور بلخ را چنگیز خان بنفش خود جواب کرده و سه شهر دیگر انخوا
 بر دست تولودست بردایم یافتند و دیگر نصبات دعوات یمن و شمالا لنگرستان و دینا و جودیه را دست
 کرد ایند انقال ایورد و باز و طوس و جاجوم و جویس و بیسوق و خوف و در خراسان چنانک نرخص بنفصل مودع پسند
 با طاب و نظویل و از طرف هرا که نرف سراه جهان با عتر آن صحیح بود با بختستان و سیورغان و آن حدود
 عرضه غارت و اقتتال کرده ایند اما مرد در الملک سلطان سنجین ملک شاه بود که کشت و کسالت بدست
 از آن جلد چهل سال را بت جهان داری آنجا افرانته کرد و هر ملک خراسان بر فضیه ازل ازال بدلطین خوارزم
 انتقال یافت یعنی رفته و کرات صامت و اطوق و طارف و قالد از دیگر بلاد خراسان بل از سایر امصار جهان
 ممتاز شد و وقتی که سلطان محمد از جمع ترمید بکنج اح انزام بکشد متوقع فرستاد که از لب انتقال دیوان و تخم
 بقلعه کستن نمایند و اصحاب هفتت و عوام مقام کنند و نکر تشارا عرام استقبال و انزال و مثال این
 انتقال واجب دانند بدین سبب پشولیده کشت بهار الملک جمع معارف که در مذکک شهرت سر امر خسرو بود
 بحصار یاق یا زربنها رسیدند خوف و هراس بر طابع کستعل شد در عقب جبه و بستدای برسیدند از بار
 اظهار اهل را رسول فرستاد اما طایفه بنسلیم شهر را عقب و جمع از اندیشه عواقب راهب بودند غره مخم
 سنده نام و عن و سمانه تولو با هفتاد هزار خنری و لنگر مغول **س** کما اذ الاعراف كانوا اعنة
 یعنی هم حسن الثبات عن الهم برسید و کرد مرکز شهر از لنگر محیط هدایت دایره زد از اندرون شهر
 افواج اعران سلطان بیرون آندند و بران سوال که لقا بان صورت جنگ آوران را از صد و بی هفتاد
 بیرون آوردند و محاربت کونه را بعوض سر بازی دست افشانند کتند قطارد تی عا جوانه چون جوان
 نتوانستند بمودند با مدامی که مرغ سحر خوان فرده با مدامی و با مدامه تسکین صبح در افق شرق کوی شیر بادلو
 ایخته بودند یا کا فور از غایبه انگشته ایته نامدار را برسانت و ستاند و بجان امان طلبیدند با مدار
 فلک سینه نتوان کرد و چمن و فایز زمانه بر جفا نتوان داشت **ع** نو خود دار چشم از زمان یا
 نوازل قضا امرم یعنی لنگر ایجان عالم در شهر ریختند و چند کشتبان روز طایق بیرون و راندند
 زن و مرد از یکدیگر جدا کردند شوهران نظاره کی که عورات خوات پرده نشین **س**
 من الاوائس مثل الشمس ما یر با ن ساقه الدار لابل و لاجار در می ریزد و دل برادر چون بلاد
 برانش غیرت میسخت چه خواهر که جو جواهر خوشاب کناره روی او را ریز از سپوسن شود بود
ع چمن سر و پا برهنه و چون کل کلاه روی در بران و کوی می بردند عواقب و اجاز و بران غیرت
 میر کشتند

عده کشتگان بلخ

بجان کشته ام

زده با دلو
مغولان را کشته

بلادر

چون بخت بر او افتاد
بسیار از او کشته شد

اگر گرفتند و چهار صد نفر پیشه و در کین کرد باقی از آن و در بر لنگر محقق رفت تا زجسته کشته با مون
 پشت کشت با رو و حصار و قبیل که از آب بودند بتفصیل با زراب مجربا خند بکند و دفعه کران معاقب
 برسیدند و حصه مردم کشی یعنی **ع** خطوط امانی الامیر لا شک تعمیم و طلبید از اول طایفه کشی نیز بر ایشان
 نامند مل بیع ابکون نکل با کشید اگر جمن ازین مرد و حوت بودی و تعمیم و طاری را زبان طاک گفتی **ع**
 ان طالب انش و جنت از فرود **ع** چنان شد که از در دیوار کجیتت نزدیک نیمی **ع** مروا و او ازین شهر
 ماند جین کونید و العده علی الراوی که سید عزالدین است با جمع از اکابر و و سیزده شب از روز کشتگان
 نموداد میکرد آنچه معین بودند بیرون مغولان در اجواف مغارات و اشداق صحاری هزار هزار رسیدند
 و کسری براند و دو بیعت عمر حیات طباب خیمه استدلال و شقه بارگاه معنی کشت **ر** باعی دارند و جز کشتی غلام ارباب
 باز از چنگلستان جین دمک و کاست **ع** کرجب بنام این بنا عجب کراست **ع** در عقب آمد خوانی از شهر است
 لکن نیک بعضی و نوابغ آن سلطان محمد چون از بلخ با عینی بلخ چون شب بلخ روان شد نامه از انعام
 باطن دلیل راج بود و در افعال و اقوال آنها دانگزار با هر و یایح و وار زدم صومعه سع و عن و ستامه بنیسا بود
 دانند و امانی را بر تنزین ذات البین تحریف میکرد و کیفیت **س** شاه هر یکی چاره جان کند خود را بدین کار جان کند
 که کار لنگر مغول با را آسمانی و فضای ناگهانیت با ایشان نه صامت حصار میزدند و در کثرت جیش انصار **ع**
 برید او ان آخر آن روز برسید که جبه و بستدای با لنگر ننگر آسانی از آب مغز کشت و چون ازین محرف
 برسند سلطان بتوید شکار بیرون رفت جمع اکابر بتخصیص مجرای ملک کان عمر بنی را بکشد است تا پیاده
 تدر فرزند بدین سازند و بوس تنوس مغوبه انگیزند با شد که حریف روزگاد شد و با بیعت تسویل و ایادی
 تا کس ندهد جبه غره ریح الاخر من السنه برسید و بهدم فصل سورا ایشان اوصیت کرده بکشد روز بروز
 لنگر که علواتات بود میرسد و علواتات میرفت مسهل رمضان طغاجاد کورگان با یکدیگومان لنگر
 در مغول نو نو برسید امان محاربت آغاز کردند از برج قرا قوس تیری روان و طغاجاد از امان بجان شد
 برخ از آن لنگر عازم طوس شدند و حصارها که مانده بود خراب کردند و بواجی اطرف سبزوار رفتند
 در سه شب از روز کخلص شد مغولان در مقول در دل خاک دین کشتند و این حال در بیت هشتم رمضان
 بود **ع** بنس و ستم این فلک در کار تو **ع** نوقان و قار را که منقاد در جنگ تیز کرده بودند
 همچنین بخلت همین قدر بکشتند امان نیسا بوز مجاهرت مظاهرت میفرودند و او با من در نود و نود و
 مغولان هر چه خواسته و دینار بود می ریزد چون بهار کشته ثمان و غره در آمد نو نو با لنگر طلع و عرض از
 گرفته بیل تا میل تا میل غمان بلخ و نیکل کلاه کردند **ع** پیش پوز لبست بنش بود با وجود
 صامت نام

تا به بلخ

سهراروخ بر باره آن بر او استند و کسبند و عیون و عواد بر پای داشتند اما هم پای نداشتند و در چهار
نوزدهم هجری جنگ جنگ آنک از فوجک بگذرایند تا خندق انباشته شد و از اطراف راه برداشته
اعلام تا در برسد دیوار خسرو کونک چون کوشک بر او استند و نولو نیز بر سید کونک مغلان شهر را گرفتند
تمامت شهر مغول گرفت بعد از غارت با انتقام طغاجار هر دو بند نوازل عرفت که در وقت بیخ آشبار
خاص یا قنده و بر گستان و ستادند از حیوان از ننگد استند **ع** به توان کرد چو کار در وانی
بیشتر شهر نیز خواب کردند **ع** شهر را کین نماند با کین **ع** نه زنا بود ماند و نه شای بود
خاکتت حال جنگیز خان و جگوس حاتم افریزان اولتای قاسم
در عالم ملک بر وادی نشینی و هر راحتی آسپنی در پی دارد جنگیز خان چون بانک مدت نفا و صفا و
درج سکون سحر و مسلم گردانید و چهار گوشه آن از عدوان طغاه و طغیان عدان پیر است از اطراف مالک
عزیز بر سر کتک شرفی پوست و از آنجا بجانب نکت لکر کشید و از شوایب شیا معنی ساضه
گفته و عتاف **ع** وصف حال هانیفا آمد **ع** ز جور هودی آفاق دهر پر آشوب **ع** زفته کشتی جوقی
اگر زهم تو گشتی بدین که تا ن بگفت **ع** و گرنه تیغ تو گشتی بدان که بین التره **ع** در انشاء مرضی توای طبیعی
ضعف قوی پذیرفت اشبال بیته خانیفت را که ملازم اردوی آسمان مدار بودند چنانی و او کتای
دنولو و کلکان و جور قشای سبب خوانند و بیلهکهای قدیم تازه کرده و او کتای را ولایت عهد تو لقی در
رضان کسه اربع و عزیزین دستا به **ع** از روی زمین بدل استند بر زمین **ع** دین حاله او را می دانست همین
بعد از آن دیت مراسم عزاد با کتای **ع** زادگان بر میوعا اجتماع در قور بلتای و تهیه اسباب النفا حاتم
از دقا خود شدند چون روزگار بر این جوانی بر خود بست نامی فاخته بر ساز جنگ بیل ساضه
وسار در سار خشار خیار سار موبک کل در کوشس ملکوش انداخته **ع** آسا **ع** رادگان باز در
آمدند پس از جوی هر دو و با تو و کشتای از حیوانی و چنانی از ابل و قیاق و او نیکین
بر از جنگیز خدان و بیلکهای نوین و اجناس نوین از مقام خود علی الترادف بار دو پیوستند
روز با طو بهار ساضه و طو بهار از غش و غل پرداخت در شهر سینه ست و عزیز و ستا به **ع**
روزی بسعه یک فالی **ع** حال و زهر کوشس خالی **ع** قان بحر مناقب کجا ابرس اباکی نشان **ع**
حاتم جود و گرم خاتم آفرزان **ع** او کتای بر بساط و کوشس زینت پای فرقد سالی نهاد مشیر او
در مکتت رای و عقل و معمار باس و عدل و شغل سه روزه عیش و بذل نخت یا سا با بر قاعده موقع
جنگیز خان معذر گردانید و با فالیم جهان کران تا کران **ع** لکر کتای کران **ع** در جهت برادران و نوینان
نوزده

سخا ابری ام

نارزد کرد لوتای و کشتای نوین را باسی هر که سواد بجانب قجاق و کستیس و بلغار روان گردانید
و چو راعون بطرف خراسان و عراق با منل آن لکر بزمستان در سلطان جلال الدین سنور باروز کار کارغان
بر دست گرفته بود و در حالت انزوا و نظر بر نایمکس انداخت فرمود کار سلطان بدست توطن کرد
و همچنان **ع** همچنین مجد و دیت و سلنگای از چوب و راست لکر متوجه گردانید و چون بلاد ختای **ع** بکل ایلی قبول
نکرد بودند معنی خود و غنبت آن طرف با مفا رسا نید از برادران ختای و الخ نوین یعنی نولو و از پیران
کیول **ع** دیگر شهرادگان در رکاب خدمت جلال هیات روان شدند با لکر **ع** سید کندی لکر **ع** دیه روز
جنگ نونک قلم در کتاب طلقیم **ع** از خطوت و وطأت آن قبول و خوال اعطاف سهل و جبل فراز
در ابتدا بشهر جویا متوجه پستین رسیدند لکر بران زمین محیط چتر افوار فلکی محیط گشتند از وقت
استعاره تا شکام آنک ساده رخ اوز بسوله شام مختط می شد جنگ **ع** پیوستند در مدت جمل نود و یک رفتند
و طابونه نام خطیب خطبه گشتند و در خزان کس خرام پیران سیم اندام ربه در ربه رقیقت آورد از این مقام
نولو و کتک کیول **ع** با بکتومان لکر جز از دمای دمان بر قصد بلاد التون خان روان فرمود از طرف آن
عزیزت مجزه قدای زنگو و قرنگوز با ده تومان لکر **ع** همه نبره قدان تیغ گذارد **ع** کیمس بران **ع** پویش
معارضه را از جانب نجیبند الخ نوین **ع** قتلیمان را بعل باسی انشارت راند از ما واری لکر ختای
بر ما و بر اکم دیار نهادند **ع** شد ملامت ختای میان جویا آب در شرح گرفته بهیمه کرد از در شرح و طو
آن در رخ با نند مغلان **ع** قلو را یمنسا و طور ایشالا **ع** دست تیغ برده و پانی مهارت فرزد **ع**
چو خواب اندر سر مردان گرفته بغشان موضع **ع** چو دم اندر دل گردان گرفته ریحان مسکن **ع** قایدیز
گر از کیز کیز بر نند گشتند و بست بنود **ع** ای پشت جهان روی توان روی بر کنی **ع** خوابان بری
بیکر زره پوشش و سر و قدان در خور آغوش **ع** کسیر گرفتند و حکم شد تا با ایشا است اصحاب لوط
ختا نچه خطایان **ع** با مغلان در جبال بود کار بستند **ع** با نغافا در خدمت رکاب دوران حرکت قاسم
بشهر تا میلک که دار الملک بود **ع** نوزده نمودند **ع** در روزگار میکوت **ع** التون خان اکنون جان کجا برد با نوزده
در کتکان از ظاهر روت و فرمود تا ارتش در زدند و سوزن ارتش هر دو **ع** دینی و عیبی شدند لکر مغل
در شهر ریختند و غنایم و نعم نامشایی با قشد **ع** جندان زکان ختای **ع** بر بغا بردند که جهان با روی
ایشان ترک خفا گرفت **ع** و اطراف دیار از حسن آن بختان کلغدار جویا جشن در بهار آرایان است
قاسم حاتم عطا دریا سخا **ع** عزیز مبلو **ع** را بجا حفظ مالک ختای منصوب **ع** و غم نوبه با روی خاص
منصوب فرمود و بطرف مرتی میری بزرگ **ع** و بجانب بت **ع** و نکت کس مغل لکر از مغل روان شدند

دیو روز
صاحب کتک

دسوزنه و خوش
بندی و عیبی شدند

نماست شهادت دکان و نکرهای اطراف مؤید و مظهر حاجت کردند در ای مالک آرای قانی اقتضای قوریلتانی
کردن حکام انگ از حلول عماله بجمع حل جهان بکس نشستی در گرفتگیها . برون بیان ما منظر و الحان
ع از دست ساقیان من ساق سیم بر . بان اگر گرفتند و احکام با سار سابقین و لاحقین درین سال خیز
ماه نو که در خرابی عالم بر اقا و ابنی و خاص و عام توفیق فرموده و نکر با بیکر نوایی که داغ اذعان بر صبه
افلاک تنهال بودند تا فردگشت و خود بکسینغام لذات با آزار و عشا بر و شمشیر عدل و داد کار نام نیکو
بذل خیران و ذخایر کا و اندو کام روی میگرد **سعر** ز فو بان جو ابوان بهادی کند . ز صلعت به بزم او ششتری
پو و خنده زمینی استی سوغه . سوغه در سخا دست اد کوثری . جو عنبره بوی خوش خلق او .
تا بچم جالی لاف سوزند نه و فلانین مستجاب ایلمی اجل بر لتو برسید فان همه عظمت و سلطنت و کج و کول
و عطا و بهیات هیات بهیا گرفت **سعر** حاصل کار روزگار نیست . بر چه کاری توفیق چو کار است
در جهان بی ذی بیاری نیست . همه قوی گیر چیزها نیست . و این دو بیت در تاریخ وفات او یکی
از اهل عصر با و در اندر زندگ **سعر** در خلط خلط فروز کرد ز هر سال او کتای . مفر کجست لاجستی جز از
اندر احکام و جیش از نری کرد تمام . مشتری در دربان و اثر با ده بیان . و از لای چهار پیرمانه
کیوک . ملک اعول . خدا قان . نوشی اعول . **دگر کیوک خزان** . بین از وقوع حالت
خان ایچیان مستخفا کیوک . با بر و با محضان کنند بودند و از طوطی فحاشا مبارک را در این اشک
محضت آورده . خود فلک و صفت طافات ندله . و قان چون این سر گذشت در گذشت تو را کی فکتر
که مادر بران بزرگتر بوده با تغافل خو اینر و شا هرادگان . تا معین خان امور جهان بنانی را برای عالی
غیبت میکرد اما از جوانب هر کس بهارشا . زلفه . مؤمنل بود . و هر یک ایوس و هوای خویش مغشوش
دکسل . خیز کیوک بار دور رسیده . قاعده او او را در را مصادغ به . و در معالجه ملک مال بکم و سیر
لب نشسته . تا بجمع قوریلتانی سمت اجناع یافت و تقاصیر اجناع بر نشستی لالی مولات او حسن
انتظام گرفت . با اول از اردوس بالغ نویسن . سر قوتی بیکی و فرزندان او در زینت و اسپینی **ع** که بیج
و کتاری و او نکیس . با فرزندان و او جتانی . و اعوام . و بی عمام . و از اردوس جتانی قول و بسنو بودی
و پادار و بسنو قان و نوادگان دکر . و از اردوس با تو هر دو . و بر کتانی و بزرگ و بر کجا برسیدند
و سلاطین مالک او آرزو بزرگ و صنادید ایام و بخوم هر دو بخوم . و بزرگان هر مکان از ختای و چین
وزرگستان و ما و در اندر فراسان و عراق و لاریچیان و سروان و کبستانا و کبستانا و بیدلیو
در وصل و طلب و کتستان و فارس و کرمان جمع شدند با تغافل عمه نام . و مهره علم نوم و انظمان خوانند
و از آنجا که

خلط
۴۳۶

که مادر بران بزرگتر بوده با تغافل خو اینر و شا هرادگان . تا معین خان امور جهان بنانی را برای عالی غیبت میکرد اما از جوانب هر کس بهارشا . زلفه . مؤمنل بود . و هر یک ایوس و هوای خویش مغشوش دکسل . خیز کیوک بار دور رسیده . قاعده او او را در را مصادغ به . و در معالجه ملک مال بکم و سیر لب نشسته . تا بجمع قوریلتانی سمت اجناع یافت و تقاصیر اجناع بر نشستی لالی مولات او حسن انتظام گرفت . با اول از اردوس بالغ نویسن . سر قوتی بیکی و فرزندان او در زینت و اسپینی **ع** که بیج و کتاری و او نکیس . با فرزندان و او جتانی . و اعوام . و بی عمام . و از اردوس جتانی قول و بسنو بودی و پادار و بسنو قان و نوادگان دکر . و از اردوس با تو هر دو . و بر کتانی و بزرگ و بر کجا برسیدند و سلاطین مالک او آرزو بزرگ و صنادید ایام و بخوم هر دو بخوم . و بزرگان هر مکان از ختای و چین و زرگستان و ما و در اندر فراسان و عراق و لاریچیان و سروان و کبستانا و کبستانا و بیدلیو در وصل و طلب و کتستان و فارس و کرمان جمع شدند با تغافل عمه نام . و مهره علم نوم و انظمان خوانند و از آنجا که

و بارش . زلوکان . با فر و نام . بر دوشی که تاریخ اجبال میو کیوک در چهار بابش فوج دست رفت بخش نشستی
قرار گرفت **سعر** زکان دلکش فو بان سرکش . از چشم و ابرو بر بسته ترکش . پای طرب در میان عزت باغ
و لوتیاج نهادند و در شادمانی آن که نصیحت مولف چون نوای جنگ و فووش نامی در گوش گرفتند **سعر**
داد دل خند و غیبتی ای بود جهان . چون ساغر و بوسه هم بود هم بستان . زرا که نیدیم پس از او کسی
پس در موعظ بکت از عمال و شخص از امور بر لیخها و پا پزنا که بهوش . زرادگان در او ان فرزند بی راهه
بودند از ارباب ان استر داد نموده . و فایده را بدان نخبیل و تبخیم واجب دید . و بسو رایجان چنانکی
از زانی و قرا اموی که نواد بود از سلطنت دور داشت و اقصای چین یعنی متری محتاج خرید تا دین بودند
سختی بهار و چغان زمین . با نکر منوچه ایجا کرد اند . و مثل ان سختی ایلی کنای بزرگتا بیا نکر و کج
در اهتمام او به طلب و موصل و پز بزرگ هم بود معوض فرموده و مالک ختای به حاجب اعظم بلوایچ سپرد امیر
بلاد و ما و الهه زرگستان و مضافات ان در نظر مقرر داشت . و امیر ارغون . بر طول و عرض عراق و اردکان
وزرگستان و سمد و ستان و فارس حاکم ساخت و سلطان رکی الوبی را از آن سلطنت روم بکوم
کرد و رسول دار الخلافه را بنا بر شکوت بیزامون پرچور با غون جوابها روشن گفت . و بیخا معاد دلکش حاکم
و با بیچیان سده اللوت انتفات ز رفت . و تنفید احکام خانیست بطریق تسلط و سلطه آغاز نهادند
در حضرت او عرض سخن و مجال سخن متو بان موقت بزمان معین بودن و در محادات آن بدل و عطیات
تا چلی که بهماحت و گرم بندر دعوی مجازات کرد . و مستعدا هزار بارش بیک لقیه نا گفته بخشید . و این بیت
شامل شامیلی او تواند بود **سعر** بیکر نیخ اجل شایه با سالی اوست . حاصل حد بود دکان قیصر دربان اوست
برین سوال بود . تا عو جیت ملاذ غریبا را انتها حق فرموده . و در بیج الا فر سینه بسج و اربابین و ستانم که بگوید
سرفند رسیده **ع** چیز فند و سمر گذاشت و بکشد . **مهمید جلیس منگو قان**
انغ نویسن یعنی نولو خان . بر فرد تر فیکر خان بوده . از بزرگ قتی بلی بزرگترین خوانین . برادر زلو و اولنگ
و هر بزرگتر نولو خان . برین تفصیل . منگو خان . قبلا . مولاکو . اریخ بوکا . و با سار معول اخص اند
جان بند بر اهوارا که نازش بنیب بزرگتر باشد . مهند و مورد دارند . و از کیوک خان خواجه و نا قو . و هو قو
مانند و ماهریشان امول غامش خاتون . درین حال که واقعه حادث گشت و راههار مالک قریق شد
و ایچیان برابر با بیان متسابق **سعر** کان آیدین با القاع الموق . ایلی جواد بیچاطین الورق
باتو بر عنم خدمت کیوک خان بپوشه قیامین رسیده بود . چون او از راه ریحیل او شنید هم ایجا توقف کرد
و بکسفا ر دیگر شد که کان ایچیان روان . خویش اولنگی قان امیر و اقوام را بر ستاندند و حجت داد که

که او در بیج و لاریچیان از آن

معه بیگانه
الخط حاجت القوریلتانی
جدی غیبتی

شهریار

بسیار از آن است که در بعضی از اعضا
در بعضی از اعضا که در بعضی از اعضا
در بعضی از اعضا که در بعضی از اعضا

اغول غاشق و قد افاح ما در کسیر امون را سبز قوتی بلی و ستانند یعنی پس از آن که معترفند که تیر کتده اینده مهسان
ایشان بود اند و فرا مولاکو فرمودند در حضور بیو خاتون او غاشق را اعضا کسیم صوت حریر بضاغت نکر در بار
کرد اینده و بعضی نشانها در کان را در غصیه کار با قند اما کسیر امون و نافع و چنان مومین و یسوقا در حجت قبلا اغول
بولابات منزه و شکوت و سکنکای و ستانند تا بیب موعنه نادیب تهذیبی با بند و خواجه را از اجبار حقا
و عشا سفر معاف و کشته در حد و سکنکای یورت معبر فرمود پس شما در قیود در ما در راه و هر اسان نو کور
ممنون از ادب و بنار و مقل را یک بنار و در قضای و مترس منزه را از باره و دینار ما اصحاب سکنت بگذرید بر رویه
کرد اینده و بساط عدل کسرت بر دیار نیکو نهاد و چون در زمان لیوک خان و بعد از آن اغول غاشق و خواجه و نافع
با از نماند و دیار کسرت بزرگ کرد بودنده و حالات بران بنده بعضی از آن حاصل و اصل و برخی عاقل
و باطل کشید و بعضی موضع احالت ناموسه درین حال استغاثت کردند و فرمودند که کینه دیوان و خراجچان
احتیاط کردند معتمد هزار بارل نقود بر آید و توقف و تدبیر و کشتارت از ارکان دولت بر بیغ داد
و از مالک الحلاق کردند و از بیغ تاریخ مطالعه زنده که اگر شای قروض اعادی دولت و مخالفان ملک کز کرده
لنا الدین بدل انحراب طرا و دین عیضا منی معنیفا در شهر کسرت و غیر کسرت ازین غار غرور بگشت
و معنی این دولت از کفنه و صاف یا و کار گذاشت **سعر** یا رب آن عهدی کند که جانداران را بخند و خندید
بجو ای بگشت آن و بجا ویف فلک بعد امدید اکنون خبر منکو خان **ذکر جمالت جوجی**
جوجی از خدمت تخت چنگیز خان با گشت عنقوب باز گشت بر اسس بر مخالف ارادت بود را با اوت که
بود بزرگ جوان نبست پیش گرفت از وی مغت پس ماند که بر اسان ضایت مغت گوین بودند و شخص ملک
عشابت مغت اعضا و کعب هر دو بانو پرستای منکوت بر که بر کار بوقایم بود از زبان
بانو که بنهامت ذات و کسرت عدل و بیجه عطا نماز بود و ارت فلک پدر گشت ازنده بودند در نظر
را از بزرگتر مرد که در محکرم بانو نواحی آب ایتیل بود و استبنای شهر می عرصه آن چون ملک جوجی
و ان موضع طب سرای را سرای مجوانند و هر چند ملت نصرانیه داشت که نصرانیه آن خلاف خود را
مایل و منقطع بهیچ طرف از ملل و نمل شدن و از تعصیب و تعلق دور بودی جوجی عطر عالم بکسوس
حاتم آخر زمان کسرت و چشم جهانی بین فلک بانوار معدنش روشن شد و این بیت و ز دربان
رفیز و زمن **سعر** همان روشن از مایه بخت گشت زمان کسرت از پاینده تخت گشت در
قورینمای نانی در ایها بران گرفت که بخشیری از قهر بر سروران و در کسرت و کسرت برانند چه قدر
مجازات در صف مبارات نهاده بودند از منزه دکان منکو خان و کیوک و قاقان و کولکان و بوری
و بنایه

و این است که در بعضی از اعضا
در بعضی از اعضا که در بعضی از اعضا

و پدید آید و در تنکوت که هر دو روز مو که با پدید آید و در بعضی از اعضا که در بعضی از اعضا
سعر کلین بیکان نامی در صف بستان کشید خیز مینا بزرگ نیزه سر نیزه خاز حرکت کردند و در بعضی از اعضا
به دیگر بکسند و بسا در کس کشید **سعر** بیتی شیخ هندیش منزه سنانی علی روس و کسرت و الا ان
تا شد بکسرت و ملو بکسرتی فزون تر از جواد و بکسرتی تر از ذباب و در بعضی از اعضا که در بعضی از اعضا
بر بعضی از اعضا عادت بزمان کوشها و کسرتان بر بند **سعر** بکسرتی هم آورد تو کوشها و زبانی تو کوشها
دوست و ستاد هزار کوش در شمار آمد **سعر** تو نیز کوش کن که فلک کوشمال طار با کسرتان دکان با آواز بزرگ
و از دکان مغز و کاهان **سعر** فلک مهر و ارادت قدر بچشم خاوت نگران و زبانی ملک بدین کسرت
سرایان **سعر** بود آنرا که در او تو کرد خطه عاصی بود آنرا که در ملک تو خواهد در نقان بچشم انور فر روی
بکام اندر زبان باج بکسرتی اندر کسرت بیکان باز گشتند و با تو را کسرت استغفار و کلام و کسرتی که ملت
عیسوی داشتند محض آنکه چون جبل برستان از بیم خیز بیدوی بر نافت و کلامی چون بخت موبلان با حدی
کشدی دوی نمود و بلبل از کفنه متور برود **سعر** دانی قینه را که بر اصوات تعلقت یعنی که از رخ تو کل کل
تو کله دار و زلف تو بهنا سر بران گفتا که بر عذار تو جاسی تو کل است **سعر** پازان ز لوه و ولتیا بکسرت
زیر عیان و زمانه زیر رکاب **سعر** روان بند **سعر** چو رکاب تو روان شد چه عجب روان مارا ارشان نیز
بستند و شاعت هزار با چه از صد هزار اسوار هر یک پشت لشکری جوار دوی با آوردند و کسرتی که
فریقین آب زنی در میان حایل بود با تو ش را بیکتومان لشکر بفرستاد تا جرت کردند و خود بر سر
بسته رفت و در حضرت بخشا بنده مطلق نضر و بیجاری نمود با دلی سوزان چون جواج شبنم
داشت و با شمس سردیج انا ریشی بر روز آورد روز دیگر که خسرو یک سوار بر جهان نوزد خوش
و جوجی از تیغ کوه پیداشد لشکر از جانبین معاف آد استند سرتاق در مقابله ضم با بیکتومان جمله کرد
وقتی بقیه نیز چون که از هر طرف پشت درآمدند مانند قضا نازل که بیج خیر دفع آن بنا شد و بیج کسرت
و شمشیر طایب برد تا چون جبل مودت لبیان پاره کرد و عیب و هر اس بر اعمال کلام شناس و شین
غالبت بیشتر آن که را طعمه سباع و اکل صباع ساختند آن مالک نیز با اخوات انعام یافتند
سه ملت و کسرتی که منکو خان مورینای ساخت سرتاق را بخدمت تخت کردون رفعت و ستاد
براجعت ناکرده با تو عودس ضایت را تعلیقات که کانه بر کوشه چا در بست سرتاق بیحاطت
عواطف و عارف محض کشته بختکا اصلی بیوست ان زیادت مکنی انقطاع کلی اضطرار
روی نمود از حکم بر بیغ منکو خان بر انجمن خاتون که بزرگتر خواستین بود امور مملکت را رعیت و اولاد

و این است که در بعضی از اعضا
در بعضی از اعضا که در بعضی از اعضا

و این است که در بعضی از اعضا
در بعضی از اعضا که در بعضی از اعضا

و این است که در بعضی از اعضا
در بعضی از اعضا که در بعضی از اعضا

المعطف الرداء
الرفق بناب فم
الجالس

پسر سزاق را تربیت میکرد او را غنی نیز بنا کرد مدت **ع** سر بایزغ خود پیا پیان آورد. بر احوال فرغانی رفت
و کلاه را با نکر سول کو خان بد فعات مکار و حات افکاره **ع** خیز نوبت خایت بمکو تهور رسید با ابا قاضی
بجینز طریق سنا و نشت سلوک بود **ع** خانک طرح داده آمد **ع** **ع** چنانی خان بود
در سبب هدایت او که در پیش مجمع در یک استخوذ بطش فتنه را حسین تر از سدا سکنه سیاستش دیدنا را
سول نیکتر از موج دریا را اخف از بیم تیغ آب نیک آتش بار او کس را با بار نبود که روز دهاب روان نشستی نکر
پان آب در زیر این سطل نگون آبگون دست از جان شیرین نشستی بنا بر معتقد باطل که صاعقه دران
صورت خود میگوید تولد میکند **ع** چون صاعقه است بیخ تو ختم تو تیغ تو خنجر است آن بدیع که بود از صاعقه
عزمت مکتب او ما و دانش و ختن و کاشغور پیش با بیغ بود تا حد قبایلی بعد از واقعه طایم او از انان یعنی
او کسای تا آن درگاه او سلاطین آفاق و ملوک اکلای همانا معصوم و مقصد و مطلوب و مطلبش برین کیبوه بود
ع تا از سر تخت تخت تابوت گرفت و ذرات جهان را سرایدن **ع** آنکه در آب غی رفت کمی از پیشش
عرف در بحر محیطت که بس با پنداست **ع** خاتون او بیلون و پسر بزرگتر ماسکان و بیس و مگو بود در عقب
پدر ماسکان اما سکه چوده ترک گرفت **ع** قوا اعول در حال وفات پدر پایی در سراج و وجود نهاد تا آن ولایت
ولایت عهد او را مورد داشت بیلون خاتون با جشن عید می عفت مال جشنی اشغال نموده جشن سول خان
بر تخت نشست با بیس و مصالفت داشت گفت با وجه پسر نواده چگونه وارث باشد حکما و برین موز
کردا بد **ع** در عهد مگو تا آن بوار سله ظهور عصیان از بیسون قوا اعول را قاعد خایت عهد داشت
و با خون اغوا از حضرت بازگشت در راه بریدستی مصالفت او شد مگو تا آن مکتب بنام پسرش که
سنود طفلی بود موسوم فرموده **ع** و خاتون او هر غنیه را معتقد حکومت در قبضه تصرف نهاد و همه احوال
اولاد چنانی در موضع خود مستورا است **ع** در سلاطین خوارزم **ع** اول اینان محمد خوارزمشاه
پدرش بکاکا تکین غرچه غلامی بود در اخو عهد سلجوقیان با اسم طشت دارن موسوم گشته و خوارزم در
و ظایف بیت الطلث معدود و قصب الدین محمد پسر بزرگتر او بنامید بخت در سده اصدان و سیزده و پادشاه
خوارزمشاه شد و در مدت بیست و نه سال نوبت یکسال بنفس خود خدمت تحت سلطان سنجر در پان
و یکسال پسر خود را آتیز بوزستان در سده عزیز و خفا به وفات کرد آتیز بخت خوارزمشاه بنام
و کانی استوار یافت و خاقان راست **ع** کردون مکتب مکتب نامش شنود **ع** کابشر نشت
بمرد استظهار شجاعت کرد نموده سلطان بکرات قاعد او شد آتیز در شمع می کند و بجهت سلطان عفو
و اغاض کارش بست تا در نهام جلالی لاف سینه اصدان و عسین و خفا به گشته شد سلطان ایلارسلان
عدم چپ

در سبب هدایت او که در پیش مجمع در یک استخوذ بطش فتنه را حسین تر از سدا سکنه سیاستش دیدنا را

سلطین خوارزم

و کانی استوار یافت و خاقان راست کردون مکتب مکتب نامش شنود کابشر نشت بمرد استظهار شجاعت کرد نموده سلطان بکرات قاعد او شد آتیز در شمع می کند و بجهت سلطان عفو و اغاض کارش بست تا در نهام جلالی لاف سینه اصدان و عسین و خفا به گشته شد سلطان ایلارسلان عدم چپ

سوم رجب ایل سال افروز خوارزم شاهی بر سر نهاد و پرا در را سیدمان شاه مقصد و انا بک عول بکر اسپان نمود
و متوجه خان سر قد شد از قراضای ایلک تر کما از یازده هزار سوار بمرد و متولد و لاکر بر جانبین است
نزل کرد و ایلک در مقابل سگت و روعت خوارزمشاهی تخم و نزل نمود خوارزمشاه با یازگشت در سهر سهر
از خانی و ماوراء النهر احسنای کنای ابنوه کردند و متوجه خوارزمشاه شدند عیار بکر از قوغغان با و رار النهر در عهد
دفع این را با مویه و سنا عیار بکر هم در غیا رنگ کیند گشت و لشکر مندم چیز ایل لرسلان بخوارزم پارسید
نور دوم رجب آن سال بر با فاعقی بوست عمار الدین بکش از ایل ارسلان دو پسر ماند بزرگتر عمار الدین بکش
در جند بوده خود تر سلطان شاه بر او ولی عهدی بر تخت نشست نگش بد خرخان و اخصای که ابریم صایت دا
موسل شد **ع** فرمان فرمانی مملکت فرما بود **ع** شوهر او این از این و اموال خوارزم مقدر حاله
تا فو را با نکر در صحبت نگش روان کرد در سلطنت با ما در مکه ترکان بکر بخت و نگش سبت و دوم **ع**
سه اصدان و سیزده **ع** خوارزم پسر بر خوارزمشاه تکیه زد **ع** بکده رگا که هر گاه بنا شد کم کین
فرما را بتقدیم کرد و مواعید با بخا زرسا بند بس مدتها میان اخوین محاربات و مصالحت فقت تا سلطان
در گذشت و مملکت با استعمال نگش را بم گشت در آردگان طرس سینه نزدیم حادین الاول سنه غنی و نامتر
و خفا به تخت سلطنت را بر خود فرزند داد و او از بیسون او در جهان منتشر شد بر انا بکر محمد ایلک که خلیف
ایشاخ از عراق رسول و سنا گشردان که سلطان طول سلجوق از مجلس خلاص یافت و کینزال مملکت علی
را در حرکت آمد در سهر سهر سنا **ع** قاعد او بند در سنا و سناکی سلطان طول لوانی معا و سنا و اخصه
بعد از آنجا اسپان حوب در دوران آمد سلطان طول با کز سینه من در پیش صفت با هزار ما و منی کزازان **ع**
تا گاه اسپان چون ابدن خطا کرد و قتلع اینناج در دن رسید و بیک ضربت لوح و تن او را معصود اصلی
در محیط سفلی رسا بند **ع** او را بیشتر انداخته پیش سلطان آوردند از کتر دن کردن خیره خور که
کا و خوارش را ماند این سینه سنا گشت و شهاب الدین ابوالشرف الجزبالی خانه را در و سینه او قصد این **ع**
بخت شد **ع** نحوایه اسپان و عبیده **ع** وجود و الله حسب النجاج **ع** ترکوا بختک اللام شنود **ع**
سلطان در دن در دن عفت و طلال توقف **ع** ظیفه الساهر با به انماس بعض عراق کرد تا بر دیوز
عزیز مسلم و ما بد اجابت نکرد و مویه الدین ابوالفضل وزیر را از سده خلافت باطلع و کرامات
بیش سلطان فرسایدند وزیر ارسلان رسولی کرد و انماس که سلطان حرام استقبال رعایت گشته و بیاید
و کب وزیر بود و سلطان سامه را از استماع این الوکه کرافت و لشکر را با استقبال فرستاد
دان لشکر متوقف کردا بند وزیر بکر بخت و اب رودار الملائخه با خون بس مسلمانان بخت سلطنت

۲۴۶

چنانچه سلطان صلاح

زند قما تعرف می شود قوم کراه اورا نسبت با پدران امام متوفی و عالمی نذر نهند که پیش بظاهر شیخ
شراعی کرده و در مقدم رمضان کسب شیخ و عیال و عیال در پای الموت میبری میبری از عهد خلافت
نصب کرد **ع** من برین ام از تو نام آن با من بری **ع** و چهار علم مقرر نمودن رهنج جونا امام
عشتم بپس بر آمد و چون مرغ شوم بر درخت زقوم نشست و از تخم میزدی فرا خور معتقد مذموم
فاریغ شده مرده داد که ابواب رحمت بفتح هدایت کالی است و قیامت موعود منقوم شده و قیوم
بن مذموم یعنی حسن بن محمد امام بحق و وظیفه مطلقست و مولانا فاما تنهم ایشان را بخندای رسانید و اول
نکالیف برداشت جونا از منبر نزول کرد **ع** سهاط عظیم کتره آنرا عید قیام خواند و بزرگ غور و نشتر
لهو و سرور اشتغال نمود و برین حسن را اصطلاح ل استعمال علی ذکره اللام گفتند عاقبت روز
ششم ربیع الاول که احدی کسب زعمایم بر قلعه کلم سزاوار کار در زند و با سفلی الی قابل شش
پس او هر در بدعت خانه و ضم پدر معین و چهل کوشش سال در مملکت آستان **ع** نیز داد و او
با ضلال مردم و تکلیفی قواعد سنت و جماعت ملت یافت و کلمات نکاسه کوفه با اندک برای
مستعار نیز مجرب بود نه مرشح در ظلال الفاظ با اختلال معانی فرخرف درج میکرد هر چند از ترکیب
الفاظ هم خطی نداشت یا در دم روح الاول کسب و استمایه خانه حیوة پیر داشت برترین بر او
طالب الدین حسن بود و او را نو مسلمان گفتند چون بدرجه بلوغ رسید طریقه الحار را فکر بود
در دم نامیون اباحت را مستقذ بدین واسطه میان او و پدر سیاط معاشرت نداشت چون
مملکت پدر یافت اظهار شکار شریعت کرده و قوم نامحرم را با انواع زجر و تهدید از بیعت آنان
اسلاف اجلاف معروف گردانید و کتبها را حسن صباح و طوایر بدل نماید پیرایش را
محمود طایفه از صلحا و قزوین بسوزد و بخود خود مکتوبی نوشت پس بر آنرا هم قاعده اسلام
و بقضاة قزوین داد و از دار الخلافه دیگر ایام بر صدق اسلام او محض با نوشتند
و با نارت دیوان غریز از و جوه کیلان چهار زن در حباله نکاح آورد و در سنه تسع
و سنمایه سبیل چ با ما در روان گردانید و سبیل او را بسبیل سلطان محمد خوارزمشاه مقدم
داشتند و یکی از موجبات وحشت میان او و وظیفه آنرا صردین الله این بود طالب الدین
در منتصف رمضان سنه ثمان و عسز و سنمایه لذات بریم عمر را بر خود محرم گردانید پس او
علامه الدین نرسار بود که بر جای پدر نشست تا دیوبی و تعلیمی نیافته با ذات رسائی
مشهور شد هر ساعی که پدرش در اصطلاح قوم صباح با نجات رسانیده بود و عرصه
بطلان

بطلان گردانید و باز طریقه الحاد بسین گرفتند و چون در زعم برین ایشان است که امام را کسب صبی و کسب است
متفاوت نیست آن کوزل کوزن یعنی هر حکم که بر فقیر و غنی کردی مثل بودی پس نه اشارت اطبا تصور کرده
خون بسیار که حرکت بوج حیوانیت کسفرغ شده و مرض مایه لیا پیچیده داد و روز بروز علت غالب و جنون حکم
میکشت و چون مجال رد بر قول او نبوده با جمل راحی می پنداشت و حق را باطل میگذاشت نه هیچ شیخ امدت
تپسهی و زنجیر دانا را حضرت تذکیری بود کسب غل همه دوزخ ارغای موانی و نظواف دروغی گو سفند داشت
و بر خود را رکن الدین خوارزمشاه **ع** پیوسته ریجا میدی و بعضی از خواص سمت متابعت با رکن الدین ملحق گردانید
پس رسول بغارس و سنبله از آتانا بک مظفر الدین ابوبکر طلب طبعی ماهر کرد و چون از ترس فدایان الکالا
تمامت ملوک اطراف منقش عیش بودید امام با آرا الدین ابراهیم این جیار الدین الکازرونی را که صدیقی شال
در شطی علم و عمل داشت بنوستار و آنرا در مهارت او در معاشرت ظهور یافت و ترسب و نواخت کرد اما
مراجعت قطعا رضامنی داد چون در آن جا بل مجنون سخن عاقلانه تا میبری نداشت حکیم عاقل نیز مجنون بر او
ع خود چو رونق دیوانگان عشق نو دید **ع** بعد بهانه بر آورد و خویشتن مجنون **ع** تا بجنی علی التجهنم
بیرین بهانه خلاص یافت علامه الدین کسبی شراب میخورد با دو سه غلامان و شتر بانان هم در اصطبل کسبید
مت بخت و در دست تا گفته اند **ع** رخت خربزه به بنکا شتر بان آرد **ع** روز دیگر او را کشته یافتند
و با خواه گفتند رکن الدین را در قتل بدر **ع** با قوم مواضع بود **ع** و الله یعلم بما فی الضایر **ع** خوارزمشاه چون
قابل مقام پدر گشت لشکری را که در عهد پدرش تا مرز حاجت حکمال بود بجهت کرد و قلعوشان زود بگرفت
و تاراج و قتل فرمود و آنرا را کله مصافات با اعیان کیلان و دیگر ملوک اطراف چون اظهار کلماتی کرد تا
بواسطه حرکت پادشاه زار و جهان سولا کوزان در رتبه تسخیر آمد بر حسب طعن او را بجهت منکوقان
فرستاد فرمود که با سایر چنگیز خان و قاتان است که از ظلمت ابلا تلحد یک تن زنده نگذارند و فرستاد او
این همه را موجب تشقیل و تطویل بود حکم فرمان در سنه و کسب و سنمایه او را با سایر پادشاه
و شعله اقبال صباحی جز بهر لغیم مرد اطفا یافت **ع** و اینی سراج با نوایب لا تطنی و شمع دولت
معدی لازل نور ساطعا اشتغال از سر گرفت **ع** و کان کذا ما دامت الشمس تطلع **ع** که سواج
غیبی در حالت انجام کتاب **ع** چون این کتاب در بندگی حضرت **ع** و کما جابه
مرعجان سجود او مجالس جود و قبول یافت و بعواطف پادشاهانه و طاعت خاص و لقب و جاف اکفرت
اختصاص دست حاله و اوزه تربیت مخدوم جهانیان **ع** میشد دولت و درین عصر جهانیا که اهل عالم
جهان نزار و چون او و او جدا گشت **ع** صیقت انگ ندارد درین جهان **ع** دامت للال ولده شایع شد

۲۵۷
من را در این کتاب
فصل
از اغیبه
تقریر
در جهان
کلیک است
در جهان

و اقبال و استقبال موال عظام و فضلا ایام تالی آن گشت بعضی از افاضل مشیانی در ضمنی که ذکر
 ممکن این کتاب بر گرفت تقریر کرد که در غایت ترکیب و براعت تصنیف و شیوه سخن گسری و معنی را
 بیخ نمی توان گفت همین قدر پیش نیست که معاهد را بیخ در ضمن بدایع و صنایع در بر زمین برسد هر چند
 جواب نیز به لادن خوب روی و کرما به نامست که گفتند چه عیب داشت بکن از عیب جویان گفت اب
 از حوض بسیار میرکت **۱۰** اذما محاسنی اللاتی اول بها کانت **۱۱** کما ذنوبا فقل لی کیف اعتذر
 آما آن حضرت جواب فرموده و حاضران تصدیق کردند که موضوع این کتاب بدایع ترسل و علم معانی
 و سخن رایست و حکایت تاریخ بالعرض پر این آن صورت ساخته و جذای کسب آن داده اند بدین خوب
 در انشای این سفر چند بیت و چند رسایل مختصر چون رساله بدر کسب و رساله نصایف خدایان
 و رساله نگشمنی و معالمت کوی و چوکان و رساله پیش دا فرینش و رساله عرض جبه و نهیته العباد
 بان و انشا رساله چنانک ز باب سلاست از مجاری الفاظ طاری بود و بلندی آنگه موسیقار
 معانی آن بعلاقه چنگ ناپید میرسد و مع بدافنون تجنیسات و ابهام و تلویح و تفریح و تزیین
 و تسمیح و توشیح و دیگر زین قبایح شعری و تجنیلات سخن را شامل می نمود **۱۲** اذ اچار موسی با یاقوت
 و به شک مطالعه آن رسایل بر حکمت این معنی دلیل تمام باشد **۱۳** غرض چون رساله کوی و چوکان پر دا
 یکی از افاضل عدد چوکان استی آن کوی لطن می بود و میفرمود ما و در این عبارت از طرف حرف
 تکفید و تمیست حد سخن پروری **۱۴** ختمت بر تو حسن و بر صفت تو خیر حرف **۱۵** انصافه که ختم
 گفتیم میدان قدرت ازین فیض و زبان میان فیض **۱۶** و از زبانه لقول ان رقصی علی مقدار اربعاع الزمان
 از دعای زبیت و اشارت تا پیدا می شویم که در خلال الفاظ و سخن سخن طرازی اصول علم بیان از مجاز
 و تشبیه و استعارت و کنایت و فصاحت که معظم معانی و اعجاز و روانی بینی بر آنست با امثله درسی
 ازینجا بسبیل ایجاز و سهل مستح بسبب و مضبوط ابراد کنیم و اصلا بسیار تکلف و تصحیف
 در دنیا چه عبارت نگذاریم و بدیهی که ذکر مصطلحات و مسایل این فن سماع را از صرف فکر در آن
 بیازی دیده و چون تشبیه بود غایت رضوح مبتدیان را اصول و فروع آن هم معلوم کرد و بدین سیاق
 اقسام مجاز نیست و پنج کانه اطلاق علت بر معلول **۱۷** و عکس آن **۱۸** لزوم بر لازم **۱۹** عکس
 محل بر حال **۲۰** و عکس آن **۲۱** اطلاق واحد الفاعل بر **۲۲** اطلاق واحد الفاعل بر **۲۳** اقامت محذوف **۲۴** مقام مذکور
 مذکور مقام غیر مذکور **۲۵** مضاف مقام مضاف الیه **۲۶** تسمیه با اعتبار ماکان **۲۷** باعتبار رای اول **۲۸**
 باعتبار رای تعلق **۲۹** اطلاق نکره بر معلوم **۳۰** معرف بر نکره **۳۱** اسم شی بر مایدل **۳۲** آتشی پر شی **۳۳**

موضوع کتاب
 سخن است
 نه تاریخ

ولایت

اقسام مجاز

الاطلاق کل بر جزء **۳۴** عکس آن **۳۵** مطلق بر مقید **۳۶** عکس آن **۳۷** عام بر خاص **۳۸** عکس آن **۳۹** وصف غیر
 و آنکه مجاز یا لغویست و آن نمود باشد و مجاز فی البیت گویند یا عقلی و آن در جمله باشد و مجاز فی الایات
 خوانند لغوی معین و غیر معین معین برسل یا استعارت استعارت مصرح یا مضمحل یعنی مصرح
 تخیلی و تخیلی و احتمال هر یک اصلی و تبعی شعر این جمله مجز و موشح یا غیر مجز و موشح و عقل معین
 بکلام و غیر آن کلام جری یا انشائی سربلی را از آن یا طریز حقیقت یا مجاز یا مختلف اما کنایه
 یا مقصود مشقی الیه تعرف موصوف تواند بود یا تعرف صفت و این کنایت در نسبت باشد
 یا اختصاص صفت بوصوف و این کنایت در اثبات باشد و صفت قریب یا بعید قریب یا ظاهرا
 یا قلی و بعید بوالسطح یا بوالسایطه و موصوف یا مذکور و آزا تلویح و ایما در عز و انارت خوانند
 و این مذکور باشد یا مقدار یا غیر مذکور و از آن توفض گویند و الا تشبیه را حد و قرینه وجهه و علاقی
 و عرض و ادوات و اقسام شازده کانه اعمی طرفین که مشبه و مشبه به است هر دو جوهر یا هر دو عرض
 یا اول جوهر و ثانی عرض یا بعکس **۴۰** باذ جوهر و عرض را طریز محسوس یا معقول **۴۱** یا اول معقول
 دوم محسوس یا بر عکس **۴۲** دیگر مکن محسوس حیالی و مکن معقول دمی و وجدانه و شرح ترکیب
 و بساطت جهت و طرفین امتزاجات تنز و عوالت ششکانه تشبیه و کیفیات چهارگان محسوس
 محسوس یا کیفیات کیفیته استعداده کیفیته نفسانیته آن **۴۳** و اما فصاحت که عبارتست
 از ضاعتی نظری استنباط کرده از احوال سخن مبرا از آنچه موجب نوبت شود و محلی بدایع احادیث
 و اینست که معنی معنوی و لفظی معنوی طویض الکلام عن التعقید لفظی مر و طریز ارباب
 بیخ داخل و سیرده خارجی محتساش و آن یا عرضی و آن از بلاغت محقر و بلاغت اینست که در صحت
 بواسطه چنین عبارت بکنه مقصود از سخن میرسد مع ایجاز بلا اطلاق و اطلاق غیر اطلاق و عرض بر صحت
 بیخی و آن هر دو یعنی بلاغت و فصاحت بر علم بدایع مقصود یا از عرض معنوی یا لفظی معنوی دو نوع
 ترتیبات و بینیات اما ترتیبات مطابقت مشا کلامه **۴۴** و مقابله لغت **۴۵** جمع تفسیر بر تفسیر
 جمع تفسیر جمع و تفسیر **۴۶** تا بکند التدرج ایام اعتراف الکلام طراد عکس **۴۷** توجیه و اجوبه **۴۸** اشارة **۴۹** اشارة
 استلاف حسن مطلع حسن فصل و وصل حسن مخلص حسن طلب حسن خائمه و تعلق **۵۰** قریب ایجاز
 تفسیر ادراج مساوات **۵۱** کسند را کواعات **۵۲** کما عمل عارف **۵۳** ابرام حسین المستهین **۵۴** و اما بینیات
 بر وضع جروج اثنی عشر حسن بیان تعلیل **۵۵** ايقاح **۵۶** تزیین **۵۷** افعال **۵۸** تهمیم **۵۹** اجراس **۶۰** تا بکند استراد
 تکلیل **۶۱** تکمیل **۶۲** تدبیل **۶۳** و اما محتساش لفظی تجنیسات عجزه **۶۴** مؤذون **۶۵** جفست **۶۶** نام ناقص **۶۷** زاید

مستقل است

تشبیه

مقصود

المدح

مکرر خط مشکی اشارت و مرکب سه نشانه مرقوم رد البحر قلب و انواع چهارگانگی
 تجمیع ترخیص توشیح توکلیف تردید عطف تعدیل حذف تخریب شیط تطریح تسمیط موصل مقطع
 فیضا رقطا موارد اخذ نقل و سلا و سنج و فتح و نزل اطلاق سلسلی تسبیح حدت اعمات
 دو طرفین ذوق فیتن تغیر المزاج انتیفات تعویف تصحیف جرمین بدیجا سید ناما ساجده
 برین ترتیب کتب و اوکین کرد و اقتراج در صورت الحاق و مورد القود برین تقاضا و امن صبر کف
 پس بر اقباط خاطر و ظاهر این رساله فرموده باشد در تفسیر فضل و شرفیقا افاضل همان را
 خاتمت کتابت الرسالة التیسیهیه خلعت بها الکتاب
 شکر و سپاس بجزا فرید کاری را که جناب عزت او فرست از ند و نظیر و نزدیک شیده از آنجست که علاقه طریقی
 اعنی التاویین فی القود و القربیه و عوض از تشبه که اشارت بدان میکند بموافقت چیزی مویک را در رنگ
 وصف یا بیشتر مقطع الوجود است پس مناسب صفات او سلبی اندک لیس کند شی تا در کتب این را
 در تشبیهات معقول و محسوس و متخیل و مرموم و توجیهات جهات جوهر و عرض برای علم معانی نسبت
 علم البیان داد و در بیان ایشان ببیان بیا را کلک طاری اللسان نهاد جانانی که از قطره آن زیر
 این کاشن نیلوفی رخسار را چون کبرک طری بر و از قافهای عذری آراسته داشت بزم این
 نوز از نوزتری میزدیم و جانها را با ایست بگردار می سروش میباشسته بر ملکتم خن زمان روان
 کدایت هم آفتاب زکرا سحر کالها بوقته اجیبت ببول فها ذمبت ذایب جنت حقیقت
 استلاحتی در جوه افلاک روح آسار حیات بخش جانیا ن کرد و ع والش کاروخ فی اوج افلاک
 جان پاک در عرف مرد خاک کسراب بقیعته یکسبها الظآن ماء جنت حقیقت کسلا عقلی
 آفتاب دش مکنت ملک آریا حال و روح کاشن فی اشخاص انسان در صحر مرات صبا صبح او
 از کنت معبر غمچ مانند غمچ جیب عروسای خون غیرت در جگر نافه جین انداخت و آن للعبره
 در شب مسارات طیب الطافش اطلاق دلنواز دو ستاره کعب الامانی و نیل الامانی
 رسم جواقت سینه مجوران ساخت و آن از البیان سحر از شان شیت او تا قبله معجل
 مشوفان کوی معنی لطیفست در خاصیت روح افزای و از قضای میرش ۱۱ عدد و بیانی و شکر
 برقیست در خنده بادی جنده در پای نه بر جای ۹ نیم سقیم غمچ شیم خن نفوس فکسان صفات
 و بگورد مشک اندود غیر آلوده چون اخلاق بهشتیان معطر بر روضه مشور سغیر با محمد مصطفی کلفشان
 صلوات نامیات و بجز کردن نجابت طایکات الی آفاق مطلع الصباح کوجه العید و بدایا انجایب
 کساح العید
 نقاصه

تج
 التفت
 در شب
 و شوی
 و شوی
 و شوی

لواقه
 و شوی

۱۳۵

نقاد نفود فضل را معلوم باشد که سخن فرب کوه خوشاب است کلا لیلو طلوا و لطفه نضاغف
 تا بمان رسید شرح محاسن لزد و حلیه عبارت تکفید سیمما که طبعی هم برق و سن معانی روح صفوت از را
 بر ترتیب عقل صوره معنیت در کنار و اعوشن زهره زهره پرورده باشد انجام این کتاب در مقام محمول و معانی
 در دنیا ضد محمول است صفتش جو عذار دلنوازان مرغش چو سرود رود سازان آن چهره های بزم
 چون کلبه بار عقل ستم باخو اسفند ارمد ماه دست حال مرسته اش غر و بیغاه بوقتی که عارضان لکر بر سع
 خیال بگرکن بنحو اب اعلام یا قوت نزن عمل رماح عز زبرد بر حوا فرشته و بوقت و سبی خار سرتیز چون
 خون دامن گیر را کباب اللینه در گوشه شجقه مشه شق زده کل بازین بیکر کوناه غم می آویخته و بالا صبا
 از سر و جوار این دم و جدائی میداند کالجی تو دلای ز حسن نام ندانم چشم بدود بالا از آنجی تو داری و طعل
 عینم در بر و نعت با ساز زبلبل میگفت شربت بلکس اکب من المهدی بره طلا و ساجی العینت
 و در طرفین چهار چرخ دوار و چرخ اذام نمودار این ترکیب عجیب شبیه بود دکان اهرام السمار تو اصحاب معانی
 در نزن علی بساط ازرق سحر بر شاخ از زنگوفه گشته جنیان چو یا عز که شد در خنده مایل و اواد
 طهور در صفت افراد پیر ایدم سحر بیغته بر بفرین بر نهاله بو کرد عا غشش زلفش جابل
 عرض از تشبیه این تشبیه انگ در مجلسی از مجلس سحر زبم آن آراسته چون درین خوبان از خوش مجلسی
 شام از بهج حال بر حسب الوضو للکرب عز الامور للاویع یقن عند الامعان سحر بدت قر او مال خط بان
 قفاحت عبرت اورنت عزالا درشت و طاست و غمچ و نماز آمدند و ارباب طبع و اصحاب نظر متقابل
 تقریر تنبیه در تشبیه اول بنا بر سلاکت ارکان اردو ما جازا بهشت مشن در نماید مطاره تشبیه ما
 آغاز کرده یکی گفت آ دعد کالقرن الصبا سحر نکام جو ماست اندر بکوی که دیکت ماسی شرب روی
 دیگری گفت تم مثل القرخ الصبا سحر بنام ایزد جو ما در خوبی و دیکن از فطرس که شکر از اوزون
 دیگری گفت س ما ماست تم به بین چه روشن گفتیم سروت نکا در بیدم کخنت و دیگری گفت
 تم جانت بشیر منی و عمر بوزیری ماست بکوی و صورت بمایل و دیگری گفت آ
 فعال اند که دلدارم جو ماست چیز خودم لوس دلدارن کر است و دیگری گفت آ
 و ز شرم ما رفت بنوب درون همان و دیگری گفت آ دلدار ما و ز شرم ما رقصت غم
 تا رقصت زمانه بنیند بخ زمان و دیگری گفت آ ماست که دیدن ماسی که که بند و سروت
 و تا اثر و تقریر بیت و محاکات و تمثیل را زبان حال در جواب معدر مقابل تشبیهات مذکور
 میخواند س عهد تو عشق بر آبت و تده ایچدم آب فرو که در واتش ترست ز غیب کز تر را حاضر
 هست ایچدم از عشق او ز لرد و بی
 ز غیب کز تر را حاضر
 هست ایچدم از عشق او ز لرد و بی

بشد غایب
 سخته

بشد غایب
 سخته

بشد غایب
 سخته

بشد غایب
 سخته

آورده و از روی او از وصف بلیغ بدست سابقان کالبد بر بل اجل و کالبان و لایمیل ترین را نهادند
 و عقل جهت امکان وجود این خطاب میگرد **س** که از آب کل و بر تر از آب کل در جان و دل و خوشتر از
ع و آن از آنجمله است **س** العین و در مجاری اطراب که نماز کثر از لطف بخیل و حسن استطراب
 بوده آبی حافی از نایزه زرین آبدان **ع** که از زنجی می پست بکنند. نجان بسم پلر روز **س**
 بر غزاس موی از کشای **س** که نه کان خیر تکلمها **س** بحر من المکر موجه الیه **س** و کالمه نزه
 و نای حالت بخت بلطف حق تعالی حاصل که جز بمطالعه انصاف کسب افاضل مشرف شود و در رنگ
 آفری الفاظ و نقش بیدر خیال و معانی روحان شامل این کلمات اعانی کنند **س** زنده **س** رخ
 بر آرایش کردگارش بنود **س** بت از آن جز نقش آید بید **س** بر انکشت حیرت بدندان گردید **س** و انصاف
 طاکر که کلمه کلمه کلستان **س** خارشبهت مشابهاست بر شایخ سار لطف تو بر عجز دلون
 و چنین عبارت زلال این در ظلال خطبه و صحت پیوند و ساق او صاف بر سه فنون صیغت
 بدیع از ایهام و انواع و تجمیع و تمثیلات مؤنث و مقتضیات بی بدل بردن ذکر قول و قول و مجلس
 بزم و فضا و عات بستن کواسی امینست بر خاطر سحر آفرین بل اعجاز مبین و نیز مصداق باشد
 بدان که تا غایت این طریقه معذور سخن سرایان **س** و اگر فاضل طریقت ابعوی بر صفت
 و معنویت عمل کند و گوید تواند بود که بهتر از این ساخته اند اما با نرسیده جواب آن باشد که
 هر آینه متابعت طریقتی مستلزم از اختراع طریقه و تجمل آسان تر باشد انما کس نماید
 تا موی تا با سخی و فضلا و عصر که فارسان جلله علم معاند و بیایا باشد با جهت مشابست یکی
 یا بیشتر از اقسام پنجگانه که در صدر رساله بالگردیم با امثله و مناسبات آن فریم برین طرز
 پرداختند **ع** و قد قیل ز غرور یقاصی کفر جلا **س** اگر توانند ساخت تا این در بیان که با وجود
 بدرینیم اند **س** یاری از آن اخوات جدا نمانند حکم بر امکان مثل آن در سالف توان کرد **ع**
 و الا فانی عا زور و شکور **س** ناسخند و سازند خود نیست آری **س** و لکن فعل البه بوقیه فریاد
 و اسلام **س** رب اضم بحیر و احمی **س** **خاتمه کتاب و الحمد لله الملك الوهاب**
 چون فایده علم تابع و بحیرت احوال گذشتگان است که بزرگ فرد مندها بدان بند گیرد و از
 موجبات شرافت نامیده خواستیم تا بر حوائط و نصایح که دین و دینار را سودمند باشد
 ختم کتاب کردیم و از عواید حکمت و فواید سخنان ایمنه بدی **ع** مخملها من الخمال خال نمانند
 و در تلیق کثر جنگ عمل غار یک بر مطیبه قلم خوانده آید چه نظر در مقام معینت و هیت
 دریافت

خاتمه
 در بیان که با وجود
 بدرینیم اند

دریافت و استغافات سایر طبقات و آنکه ملهم ایحی و العالیات پس تبیین را افتتاح بالفظ
 در بار پیشوای امت که اگر نه او بودی در پیش وای امت کرده میشود چه هر چه موعظت ارشاد که
 نه از صدف صدق ترا فریبوت زاید یا در سخط مطابقه با آن انسانی یافته بود عقد کردن
 عقل و زیور صورت یقین را **س** اید **ع** فقال علیه السلام لا مال اعود من العقل ولا و حده
 او حسن من العجب ولا عقل کالتدبیر ولا حرم کالتقوی **ع** ولا قرین حسن الخلق ولا میراث
 کالادب ولا فایده کالتوفیق **ع** ولا تجاره کالعمل الصالح **ع** ولا ربح کالتوابع **ع** ولا درج کالاولی
 عند الشبهه **ع** ولا ازین کالتزید فی الاحرام **ع** ولا علم کالتفکر **ع** ولا صب کالتواضع **ع** ولا شرف کالعلم
 و لا مظاهره کالمشاوره **ع** فا حفظ الراس و ما حوی و البطن و ما و عنی و اذکر الموت و طول البلی
 از ترجمه الفاظ و توضیح این کوه خورشید حکمت بنوک قلم الماس و شمس سفته کشت هر که عیب
 خود دید غافل شد از عیب دیگران **س** و هر که عیبی ستم بر کشید **س** هم بدان کشته شد و هر که برادر
 خود را چاه می افتند تا چار در آن افتاد و هر که سنگ بردن دیگری او داشت در کشف عورت
 حرم خود کسی کرد و هر که بر مردم تکیه نمود **س** خواری یافت **س** و هر که سفاهت پیشه ساخت
 خود را بدست دشنام و سخن ناهنجارم کرد **س** آینه و هر که بحالت علمای بزرگ موقر گشت **س** و هر که
 فعلی از افعال کرده او را بدان شناختند **س** فرمود نیست با قطیعت اجم او ذلی از با خود
 توانگری سر علمها وقت و خوش خوئی و افت آن حماقت و کینزه **س** جوی هر آنک حساب
 خود کرد سودمند شد و هر که از آن غفلت ورزید زیان زده **س** کشت و هر آنک ترسید امان آید
 و هر که اعتبار را یافت بدین **س** و هر آنک دید دریافت **س** و هر آنک دریافت دانست **س** در پیش از جمله
 بلا ماست و سخت تر از درویشی بیماری تن **س** و سخت تر از بیماری تن بیماری دل و توانگری از جمله
 نعمت است و فاضلترین توانگریها صحت بدن است **س** و فاضلترین است بدن بر همه کارهای دل پسندید
 که عدل فاضله با خود فرمود که عدل نهان چیز است در موضع خود وجود بیرون بردن چیز است
 از موضع خود دیگر عدل فضیلتی عاقبت و سخاوت عرضی خاص پس عدل شریفتر باشد از سخا
 از تجربه حکامت نوباد **س** بوکستان خلافت **س** اکسین بن علی رضی الله عنه **ع** و عرابیه این عمر
 فواید اقطاف کرده اند **س** نیکویی بشناخت هر که طالب این شد و بدین شناخت هر که خود را
 دور بداشت **س** این سخن با قلت الفاظ بر معانی بسیار شملت چه موقت استیفاء قسمت
 یکی موجب منفعت و دیگر موجب مضرت **س** و باری تعالی مردم را خود در دماغ آنان جهت
 و دیعت نهاد

بل اینها

تا در طلب منفعت سعی کند و خود را از مضار و مضایق نکه دارد بلکه سایر حیوانات را در قوت لیز تمیز
 با انواع ایشان مشارکت و این آن اسباب دفع خطر مضار و جو مضایق بحسب حکمت و قدر استوار و بسیار
 و از امیر المومنین علیه السلام خطاب رضی الله عنه این فصل الخطاب بطابت کرد اند که او را گفتند ملاکس
 بدی را نمی شناسد گفت من را با بندگی در آن افتد از حلاوت اخبار محمد بن علی این فراید معانی یافته اند
 چه زشتت بد خبی و غفلت نزد نظر یافتن بر مقصود و اندیشه ای در حالت نزول بلا و زشتی بر روی زمین
 و سخت دلی با همسایه و مخالفت با یار و بد خوئی با اهل و دراز گرفتن در قدرت و عینیت همیشه را
 و دروغ در سخن و سعی در شکرات و غدر از سلطان و سوز خوردن از ارباب حرقت از ما نور احوال
 محمد بن علی بن موسی رضی الله عنهم نوشته میشود اینجا تمیز و الفاظ بی بهتر از بی گفته است
 و نیکو تر از نیکویی کوفته آن و اقرون تر از دانشی بردارنده آن و بدتر از بدی خواهنده لیز
 و ترسان تر از ترس از تکاب نامیده آن از جوان حکمت تعان نواله این نواله نصیبه حال طالبان
 که اهل علم را شناسند جز در حالت خشم و دلیر را جز در روز جنگ و برادر را جز وقت حاجت بد و دعوت
 بر تحصیل مکارم اطلاق از علمت بر اخلاص و چنانکه معبودی گفت آفت مروت کراست و آفت طبعی
 همیشه بد و آفت علم خاموشی و آفت علم خواری و آفت سخاوت اسراف و آفت فضل تحمل و آفت
 سخن سخن و آفت عقل عجب و آفت نظرافت صلف و آفت جفا ضعف و آفت جلالت کمالی
 و آفت خاموشی فرو ماندگی در سخن صاحب کلیله این لطایف حکم در سایف کلم درج کرده بهتر
 یاران و برادران آن باشد که در نصیحت مبالغت کند و بهترین دوستان آنک از بیخاف دور
 بود و بهترین اطلاق آنک بر پر بهر کاری معاونت نماید و بهترین سلاطین آنک بطور دروا
 نیابد و بی نیازترین توانگران آنک اسیر دلم حرم نکرده و عابو ترین ملوک آنک آسان گیرد
 و نظر در عواقب کم کند فروریوس که در فور و روس حکمت از الفاظ او مستحاصلت فرود
 اگر چیزی با با شکل و نظایر متمیز و متحقق ندی دروغ با بدلی یا فتدی و راست با پردلی و تناس
 با نگو کاری و نظر با برد باری و خواری با حرم و عزت با قناعت و اخراج با عفت و سلامت با قناعت
 یکی از نقل نقد حکمت عیار را یعنی بر حکم تجربت زده نیکویی نباشد در گفتار جز با کردار و نه
 صورت جز با معنی و نه در مال جز با سخاوت و نه در دوست جز با وفا و نه در علم جز با عمل و نه در سلامت
 جز با حسن ادب و نه در زندگانی جز با صحت و امن و سلامتی دنیا منحصرست بر کسب قسم او
 لذت یکا عتد و آن مباشرت است دوم لذت یکروزه و آن مجلس شرب است سوم لذت
 و آن

در عواقب کم کند
 فروریوس که در فور و روس حکمت
 از الفاظ او مستحاصلت فرود
 اگر چیزی با با شکل و نظایر متمیز و متحقق ندی
 دروغ با بدلی یا فتدی و راست با پردلی و تناس
 با نگو کاری و نظر با برد باری و خواری با حرم و عزت با قناعت و اخراج با عفت و سلامت با قناعت
 یکی از نقل نقد حکمت عیار را یعنی بر حکم تجربت زده نیکویی نباشد در گفتار جز با کردار و نه صورت جز با معنی و نه در مال جز با سخاوت و نه در دوست جز با وفا و نه در علم جز با عمل و نه در سلامت جز با حسن ادب و نه در زندگانی جز با صحت و امن و سلامتی دنیا منحصرست بر کسب قسم او

و آن استراحت بدنت بعد از استقامت چهارم لذت یکماهه و آن نشاطت بوس و شماع و شمع
 لذت یکساله و آن اشتهای و فرصت بفرزند ستم لذت عملی و آن ملاقات برادران و دوست
 در بیعت و قدرت خاطر فیلسوفی و تاج ارسلا مستر شد از ابوبکر بنیب او در این مساجت بسیار است
 بسیار چیز باشد که درین زمین و معین خود سودمند نیفتد علم نه و روح و غبطه نه عقل و جمال نه سلامت
 و حسب بی ادب و شکایت نه امن و حکم نه عدل و اعتدال نه بحسب کلمه چند که بگر فکر بنده و صفا
 چندی در صفت مطارحات و تمیلات و بعضی اسوه بالمواعظ و الامثال تحریر میکند
 لعل بینه الناس عند احوال و هر که نزل کریند که نند زمانه بیند دیگر آزار از آزاران و جو نیاز
 بنا زیاده بلا شمار و دیگر هر کس که نیک کرد یا بد هم دوری جوار خویش نیاید و دیگر چون دوستی برجا
 تکلف بر طاعت دیگر هم آنک بزرگتر بخرد و بزرگتر بخرد دیگر ای دل نیک باز بین و دیگر باز بین
 فرزند خود جوان خوبان بسیار میباش و الا ترک برک عاقبت عاقبت خواهی جوانی آرد دیگر
 سر کردن دن بزین مکن علی جو خراب در کلو آب رفت بساعی جز جو جو ریختن و دیگر تا بنده
 نیاید اثر ابراهیم باشد خداوند خدا و بد نبرد در بندگی دیگر روزگار از سر و بیایمین هر روز
 یا همین حیر و خشک تر و خشک سج باقی خواهد گذشت دیگر چهار چیز است که وجه لیز لازم وجود
 چهار چیز دیگر است نگو کاری که نیند تا گفتار با کردار حال کرد و توان گفتار خوار خسته ماند و تا در دل
 شیرین گفت و خود را بعبودیت بداند تا خدا بر بویقت لبش از لذت و نبات در کار با اختیار کند تا
 برود طغیای بد چهار چیز آنک اندام لیز همیشه اندام چهار چیز تواند بود صورت سایه تا صبر
 مستوی شود و دوستی دنیا در دل بدارد تا غم بیهود تا خشن نیارد و از یال حق غافل نباشد
 با جوارح دل و غیره و در کار با طمع پسندد تا در خوشدلی بر خفته بنده و بیخوش چهار چیز
 مستقیم استقامت چهار چیز یافته اند تکبر را پشت دست همت نند تا پای در رنگ بدلت نیاید
 و حال در زمین برومند نشاند تا غره بشیانی بچیند و فراخ را با افتقار عراج بخند بصفت
 اینجا و طاعت با ظواهر بسیار آید تا حسن ضایع نیفتد استقامت چهار چیز مستعدی نبوت چهار
 چیز دانسته اند بد نکلند تا امن زید و ترک قناعت نرید تا توانگر باشد سر درم نشود آرزوی آید
 تا شاکشود بد آنچه باید و دروغ نگوید تا دافار بر قرار بنید دیگر مطیبه اذگرونی بخ از کرم نیست
 و معیبه سو الله جز قسبیم بنهلم و بجهتم رائزه و یکبونه دلا و داو و ابجدی کا صخره علقه
 آوف بعد کم ادمونه مغناطیس وقت استجب لکم آند و رضی الله عنهم زصور انما
 و رضوا عنه شناسی

کلمه

ما لي بغير...
 ما لي بغير...
 ما لي بغير...
 ما لي بغير...
 ما لي بغير...
 ما لي بغير...
 ما لي بغير...
 ما لي بغير...
 ما لي بغير...
 ما لي بغير...

ب القار

ب القار

نتیجہ مصنف ذکر ابو سعید خان و ذکر غنائم و طبیعت خامس و در باب عدد سببیات
 اشکال دین اولاد جنگیز خان احوال چغتای ولد جنگیز و قراہلاکو و غیرہ ذکر فتوحات شہزاد
 صفت بنا، قصر التجا، شہزاد سورباہلی و توجہ ابو سعید بصوب خراسان و قاتل ابا توحید خان
 جلوس ابو سعید بہادر سبب ترقی بکتوت اور خراسان ذکر خیرات شہزاد و نشر افتاب
 تصدی و اصناف با کلید و دمنہ کفتر در مرتبہ سخن تحقیق در آیت نور دوازده قرینہ اثر
 انعام سخن و دعا مقدمہ در محاسن ملک و محاسن المصنف و ذکر بعض احوال تجنیبات
 ہجوم شہزاد اورنگ و لشکر دیوسون بصوب اران تحقیق در سیرتیز و قلعہ آذر در قزوین
 ذکر دارا عادی دولت قاہرہ ترتیب عسکریں جنگ و ہزیمت و قتل و استیلا
 رسالہ عربیہ فی ارسال السلطہ علاء الدین اللہ علی عادہ آلب خان المشرقی از دیار عراق
 رسالہ استیفائی حاتمہ کتاب و دعا پادشاہ و بعض صنایع بدیعیہ و بلاغت و فصاحت

تم الكتاب

۳۶

۵

مستطاب

۱۵۱
۲۶۱

[Faint handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page, containing various entries and notes.]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

نستفیدم و در میان رجوع کفایت و خروج بزود تردی میسر و از جدول عالم و غلوب تعالی بگرد تا عاقبت
صورت عقلی که عمل شود و خاطر فاعل را تشنگی متبلان و موه و اشارت را اند که لا تقدر طرب مرکز اسوق
الفضل و خوی تیمها و واضطران الامور کوا تمها بجدانه اسباب و ادات و قدرت سخن را می و ملاعت کجایی
روز بروز افزونست در عهد دولت پادشاه و پادشاه و زلفه سلطان جوانی که امران مساعد ساعد دولت
محمدی و رافق ملت احمدی ابو سعید بهار خان بانی مبابی جهان بانی فرود اروج چنگیز خانی و نغز
الوینة الدین بر رفعة لواءه المنشور و الجزایانی العالمین لواءه المیسور و عمار تاریخ دولت خانی که بطور
و عکس تاریخ دعاء دولت خوانیست و عنوان فضایل و برهان افاضل جوانان نیست چهره نظم طبیعی واجب
دان چه **ع** در آن رو که تو خود نه هر چه یابی خواهی از دولت او هر آنچه خواهی یابی بدو از این عذر
تک نموده گفتیم ای نغمه و وحدت و آدم معنی و معلول علت اولی اشارت نافذ و فرمان مطاع است یا بمسئله
اولی بی در مجلد رابع مسطور است در دستور حافظه مستور که اقسام این کتاب عناصر و در هر چهارده اولی
میباشد پس وضع خاص با کدام ملوای متوضی منوع عقل گفت **ع** جویدانی که میدانم میگویند و میدانی
که دلیل **ع** عناصر اربعه است که حرکت عنصری یا از مرکز باشد یا از محیط یا از مرکز اما آنچه از مرکز باشد
بمحیط یا از محیط مرکز خفیف ملوای باشد یعنی آتش یا خفیف با صاف است یعنی هوا و آنچه از محیط باشد
مرکز یا ثقیل ملوای باشد یعنی خاک یا ثقیل یا صاف است یعنی آب و حرکت فلک و کتی مستدیر است بر
مرکز و با اصطلاح چکار از طبیعت خامه خوانند و بیولی فلکی از قبول تغییر و تبدل مصونست و ترکیب
آن از عین متحرکی چه مانند بیولی عناصر که مشترک افلاک بی اریات و صور آن با هم دیگر در موضع تبدل
و انقلاب چنانکه آتش کرد و آب هوا و خاک آب شود و آتش هوا اکنون چه وضع عالی تر از آن
که وضع این جمله مجلد پنجم و نیا از جمله مجلد پنجم موافق طبیعت خامه افلاک باشد و در مجموع همین القاب را هر
پادشاه از ملوای عالم که دولت روز افزونش چون اجرام فلکی پدیدار و باقی خواهد بود **ع** تا فلک پیروزه کن باشد
تا لوکبیا و آن باشد به صاحب آن و حکایت و معانی که اخراج کنی از نتیجه عقل فعال عین حقیقت و عرفان
عهد هایون در سلسله نسب اروج بیون تا مبداء دولت چنگیز خان منعم در خا فانیست و دولت از وی
و برهان از نا طبیعی عهد کامل باشد چه عهد که مفصله و مانعه الجمع است در تفصیح عقلی چهار مرتبه دانند
یا زوج باشد همچون دو که اول عهد باشد زیرا که جد عهد است نیمه مبلغ هر دو حاشیه دو باشد
و یکی را یک حاشیه پیش نیست پس یکی عهد نتواند بود یا از باشد همچو سه و آن اول عهد و دست
یا زوج

در عناصر
در عناصر
در عناصر

طبیعت
طبیعت
طبیعت

در عناصر
در عناصر
در عناصر

یا زوج نوزده همچون چهار که اول عهد بود و دست یا زوج نوزده همچون کشش و ازین تفصیح روشن گشت که در عهد منتهی اقام چهار
کامه حاصلست و عدد معدول که آن کشش است در وی موجود است که عهد یا عهد زاید باشد بر اجزای صحیح
ناقص اند چون منتهی که بنده آن چهار بعد و بر بود و منتهی یک و یکی و مجموع آن هفت باشد یا مساوی
اجزای صحیح در هر آن سوی که در آن کشش که بنده او سه بعد و منتهی دو و منتهی یکی و مجموع آن هم کشش باشد
و بیان هر دو عهد از عین عهد بعد از عهد بعد از بین از یکی نامتصور باشد فایزده من لوازم القای
چنانکه در اجزاء و عجزات و در میات و در ساق و اگر با عقل حواله دهد اشارت بالعدل قامت السموات
والارض بنا برین مساوات تواند بود و ازین جهت حکمت بالغه حکیم مطلق و ذاتا بر روح عظمت الاوه
این کشید و پس مطابق با جود که آسمان اسم آن است و این چنان است که چنانچه از این که در عرف
عجم اندر ستاره مستیار و ثابته خوانند و این و من لبطه انگلیون آثار و الارض و شنایا فیه الما یاء
که زمین است و منتهی آوند و کشش زمین یعنی اقالیم منتهی آمد و در باره ای بزرگ و قدرات معدنی یعنی
سبعه که نظام عالم فلک بدان منوط است و روزها و هفته و اعضاء انسان همه را منتهی منتهی از منتهی
عدم بعضی از جهت او و در مدت کشش روز که آن نیز هم از خاصیت عهد منتهیست و داخل در هفت
عهد منتهی و نظم و آن که آن نیز هم از خاصیت قدرت کارنامه از است ازین معنی عبارت چنین کرد **ع**
قل انکم لکنفوت بالذی خلق للارض فی یومین و جعلون له اندلعا فلک رب العالمین الی قولیه
فقتضین سبع سموات فی یومین و اگر کسی را توهم افتد که الفاظ این آیت اعماد اوین معطل است
در هفت روز خلقت عالم تمام شده خواب است که خلق الارض فی یومین و لاصل عهد فی اربعه ایام
باید انگاشت تا محقق گردد معصوم کشش روز است چه در روز یکشنبه و دو شنبه و سه و انواع نباتات
و اشجار و خواص کهنه سرابستان کن فکانت آوند و در سه شنبه و ریش و انواع نباتات و اشجار و خواص
و چهارشنبه گویند و معاون و منابع با منافع و مضار و ارزاق خلایق سمع خلقت یافت و در شنبه
این هفت سر برده خضراء بغیر عهدی مدغیر بر افراشت و مثال آن چنین باشد که گویند از موضع چه بود
تا فلان متر که بدو روز رفتیم و تا مقصد عدت چهار روز رسید یعنی با دو روز اول و آن مجید است
لغت متر که در قریب و بهمان و طی و جلیه و بدیل و سبلوه هوازن و الیمن و قرآت
مشهور منتهی است و معاصف مانور منتهی و فایزده کتاب که نماز می آن در دست نیست منتهی است
و مجموع آن هفت مبلغ آری چون این سخن بمرهن گشت تا اثر سبعیات در ادعیه مانورات
و وضع سیاه کل و انواع مختارات که در معتقدات جمله فرق را سمعست هم از خواص این عهد تواند بود

سبعیات

طبیعت

در عناصر

در عناصر

که مالک ستمین و قبیح و خوارزم و بلغار و قرقم و اوکاک تا روس داشت بعد از و پسرش با تو
چو نوبت آنست که گویم با تو بر سبیل ارث شایان و نیک آمد و دیگر پسر او سزاقا بجم بر لب
منکو خان بر سر و نای سلطنت و نای روی کرد و ازین دینا پانزده روز بمنزل ناکر ز کوه فراید
چون او بمطوره زوال رفت آفا پ خانیست بر بردارش للاغی هنوز تمام نمانده بیچیک یام
اجل ماکام از می پذیرشافت بر که اغول بر افریا تو بر تع سلطنت خرا مید و در عقب او منکو مور
پسر توکان نوله با تو بردست جهاننداری پای نهاد قبا و بقا او نیز در گیتی او چین گرفت
برادرش تو دای منکو سکه بر جبهه زر زدن بنا بر تنگ او القوی پسر منکو مور و تولا بوقا و نیک پسران
تاریخ و در اجزای ناسره درین صوره غزل نهفتند و پنج سال پیش رکت بعد دیگر دران الویس بر رقیبه
شاهی و عوامی و نای از اذانت بشزله تقای پسر منکو مور ایشان را با اسب عدم سرد و عود کسای هر
ست خردشاهی را یکجذی در اغوش کشید تقدیر تقای را پسر تاتار نواده جوجی که نکر کن با تو
و بر که بودی بر روی اعالیله و لطراف الویس را و با غلبه زامن و استقامت برداشت عاقبت طومار
اعمال و اعمار تقای را بدست تقای در نوشتند زنده و بر پسر این عرق تقای نیز بخار اجل
موسع و چون دامن کل با صبا بدید بشزله و پندار او رنگ بن طعلق بن تقای بن منکو مور
او رنگ صبغه الهی و او رنگ بارشاهی دایه بچکان استحقاق کوی شاهی بر دو اکنون رایت خایت
چون اعلام سلام بر پسر برین می افرو اما جغتای که چنگیز خان مملکت ما در از انروز و کاسفر
و صد پیش بالیخ و قیاس تا نوازی و ارقم بنام او موسوم گردانید بوقتی که کله کوشه جباری
زک گفت بنیره اول پسر مو بوکان فراموشا گو اغول را براد و ولایت عیداد حکم بر لب او کسای قان
مشهور ضابطت بر خوانند که بول خان او را معروف و مملکت بر سیسیو منکو پسر جغتای مقرر و مو
یعنی با وجه فرزند صلی نوله بکونه باشد باز منکو خان بر اسطه مخالفت بیسون در میان جلوس خایت
بنک عزله فرد بکست و منصب سلطنت بر و آهولا کو و ار حاکم جزا و نماند پسر مبارک شاه طفل
بارش میر غنه خاتون بدایجان طفل سلطنت در صدر آرزو می بر ده تا القوی بن پایداری جغتایا
در عهد اریخ بولک بکلید تغلب طلسم خایت بشکاه و بر غنه بر خود را پسر مبارک شاه از غایت تلکی
بردست پادشاهی نشاند برای پسر بیسون توای بنیر مو بوکان بمعادات بر خاست و مبارک شاه
مقدم پار سیمان خود ساخت و دران مملکت بخانی استوار پذیرفت بعد از بران پسر او تو
بر توانی چند سال سلطنت کرد چون تو در گذشت از میان فرزندان عقیب بچک کردن
از اذانت

احوال جغتای
و اوکاک

افراخت و جده استیلا افروخت با فرنگش عقیب پدر پانزده روز تا خفت تا القوی پسر قداغان پیمان بنیست
بودی بن مو توکان بن جغتای اندک مدتی آن مملکت را بر شوکوه خود بسیار است بس کار او و اریخ او
بردست شزله پسر تو با بچم رسید و شزله کان قیدویی و توایی را بر خانی ایستوقا پسر تو بیعت
باستحکام او نیز ازین خاکدان رفوزوال فقار حلت بخارید برادرش شزله که واسطه عقد اریخ
جغتای او را گفتندی یکجذی آن مملکت مالک با مملکت قیدویی با نضام رسانید و او روز از شهور سنه خان
و عشر و سعا برادرش شزله ایکی کله ای محمد کابانی و جهاننداری را در زین زمان روی پسر او را
میراند اما شزله قید و پسر غانی اغول بنیره او کسای قان که عرصه مملکتش قبالیق و از جوابت تا سر حد
ما در از انروز معین شد چون از میان ملک مجاری گذاره جنت چیر قید که او را از جمله چهار پسر و نوازه
بر تارک شهادت فاده شردنی بر بساط سلطنت مقصوبه اغلوطه جنت خانه گیری می یافت عاقبت
از زخم کردند کعبتین فلکی چون مهره نزد از ششده وار گرفت و بدست استیمان در دامن دولت
مور قان ادیکت و شزله کان توایی آن مالک بمصرف او نماند و احواله نماند اکنون بدین معنی
عقلی و نقلی شمع شری و عرفی صحت قال برائی و فال فرامی از قبیل قبیل بن و صاف الکفره و اریخ و روشن
شد و کلام دلیل و اختر و روشن تر از مشاهد حال در خزانه و هم و خیال توان آورد بل معنی
ما اعنی الصباح عن المصباح و حر لم یستضی بمصباح لم یستضی با صباح بر هیچ سیم حسن بگویند
س و ما انتفاع اخذ الدینا باطره اذا استوی عند الانوار والاطلح الظلم علماء اعلام و سخن شناسان
لیام مطالعان تاریخ و صاف کی رعوت عنوان تواریخ جهانست از بدایت معطره دایره ارتفاع یعنی توکی
افق شرقی تا نهایت معطره دایره انخطاطه یعنی نقطه قطب غرضی و اریخ شمال تا مقاطع جوانب جنوب
طولا و عرضا و اندو شناسند و ضمیر آقا پسر تو جهاننداری لازال مشرقا که از نور لایوت منعکس است
تصدیق فرماید و نویسیان فریدون فر دانند که این سخن چون تیر از جود از انهرشان در بخش میر
و مخدوم جانیان دستور جهان بنان عیانت الحق والدین که تا جهان باشد در جهاننداری و جهانگامی با ناز
خلعت انصاف بخشید و ارکان دولت احوال و جریخ شهادت ملک صولت و ایستاقان خروزم افواست
رزم این کلمات صدق بودند با بحسن تصدیق مقابله فرمایند و دستوران دیوان که عطا به کتابت
و شترتی تعیبت اند درین مختصر مختصر جغتای از سر نیک محضری رقم عاتی شهادت بجای می خردی
کشند و ذرات کائنات هم گواهی در رخ ندارند شزله که بسوز کل دولتش غنی میکند و در اقبال
تا شیره بکورد دایه و نمره شاخ عمر خزه با کوه گرفته در مدت یک سال کم با پیش سرفه نامدار بر روی
باقی و پایدار کز الله

است

وصافی

لمح

تخلی التعلیم از غایت

شاید آنکه مالک از دور و نزدیک آسبی رسد یا از خوانه زیند اتفاق اتفاق افتد آنرا فرقی غایت آن وقت
پادشاه امری ثالث گدایست که عمل بران توان کرده اول قصد منزلت او را که دریا موج او که
عقد چون قضاء مبرم به از راه در بند که حصین نوری از غفور مالک بسط است بگذرند و برکناره کور ضمه
اقامت رفتند بی جدال و نزاع بی آنکه در بند و زور و زور شد حمام بی آنکه در مصاف در خنده شد سنان
در کشتب عنان مراجعت در انجام و انهرام و اسراع و اجفال تمام معطوف کرد ایند خورشید از بند و جگر
در آمدند زنده رفتند و عبقوق این صبوح قصه یکدیت و سوسو عقیقت با عیان بزرگ و کرد این سترگ
نور زمین و ایری عین که بر روی سبت با حضرت جلالت حال بیوه و قارون مال و غوغوغ خیال با دیگر
اعوان بی عون بیگ چاست که خورشید خانان در کر جوایبی چون سنبله سنان کین بر بست و تیغ بر رخ
کد از بر کشیدند چون حشر یا فکی ستارگان از تیغ کشی صبح صادق متفرق گردانند و اگر سغبه دست فعال
و عطف تیغ اعتیال کشند و موبند این فتوح در درجه و ثالث خیر جز بیست و جهور و بیگوت معقوت
که دود شمن چیره و دوشیر مصور و لشکر پیاره اثر ایشان که در سر شتر و در دل غل و در جان غایله عصیان
از دا شدند و بجای هر یک حکم بر تیغ بولای مانزدان در آمدن بسعی بندگان قاهره بی آنکه کشیدند یک خراز نیم
نه آنکه کشند کال یکی ناوکل از کان نزلوه بگل از آب آتوبه که کشته ایشان را بر دو بر ساره زمین خراب کسی
آبادان پراخت و اعوان و اتباع را در اقطار جهان چون ابیات قصاید متفرق ساخت و ساخت ملک
حراسان مؤسس بر راحت و تن آسانی شد از بند آنکه حضرت زاید برای تو بهر از بخت از و دولت
و الرابع نزهة المراج و جهایم این قضیه قضیه دمشق است که از این بگفت و سر الیس ملک مصر
و هفت الالهات تجری جاری میگردانند و بیچ آن احوال چوپان و الخس مع تجسیر که پای از بخت
سقطه تارک فلک مینهاک و امثال این احوال که بظن رسید چنان که قال زد این بند مبارک قال
بستت با آنکه ایچ منتظر و موعده است چه باشد باشن ماشاخ عدل بر بند کین نخستین شکوفه ترا
صیر کن تا علم و انو هر کین بنا شیر صبح را از است این معلوم و مقرر است که سالها باید تا بی سرو پای
بدین قطب مجور و جلق دوری مکر زنده مگر بعضی ازین اسباب و سببات توافق نماید و ازین نوع طالعی از
مطالع توفیق طلوع کند و زیند که بدین نژده جان دولت در تی ملک چون کل از نیم سحر بیال بدین
موبت بسنی ابر بر تو دعا طفت پادشاه کا مکار و بسعی رجحان نوال صدقات بر عالمیان چون زال
بینان در بیابان و زوای روزگار از کفته بند و صاف این بیت آتو عالم از خود شایسته
بند هم با ضعیب او فر بار و خوانین عظمی ملکات ملک و در کافی دولت و اینا فان حضرت و اصفا
بندگان

فتح در بند
نور زمین
عقد چون قضاء مبرم
اقامت رفتند بی جدال
در کشتب عنان
در آمدند زنده رفتند
نور زمین
اعوان بی عون
کد از بر کشیدند
و عطف تیغ اعتیال
که دود شمن چیره
از دا شدند
نه آنکه کشند
آبادان پراخت
حراسان مؤسس
و الرابع نزهة
و هفت الالهات
سقطه تارک
بستت با آنکه
صیر کن تا علم
بدین قطب
مطالع توفیق
موبت بسنی
بینان در بیابان
بند هم با ضعیب

بندگان علی تجار الدرجات بر کسی بقدر قدرت و اندازه توان تا توان آدا و شکر و شکرانه پادشاه ولی نعمت
بر خند فرض شمره و بدین نژده بخسین و اچسان در بیخ ندادند و از حکم عمل بر لیج نوبت عدل در مقابل
که از حضرت دولال الملک والا کرامت کرامت کشت باضعفاء رعیت باضعاف رسانند تا جانان نیز واقف کنند
در سجد شکر بر بند این موبت با متاعی بدعا و سحر کاهی که با میزد بود رفت الهی را می طلبند و امیدوار
بیمان دولت این پادشاه صاحب طالع سعادت پناه جان خوف خواب چون بخت معقل و دل عاقل بچند
آبادان کرد و در مصداق حال بقول الله مطوعا ذلولا کن للمسلمین ولیلا همان از دست خیر خدای
بر از تیب و نگار و عرو آیین سحر زمان انت فی لفظین فن علی النعم الوف من همان نقطت
چهار بلبینی بلدا بلاغت بوگون از کن چار در صیقین بی حیثنا شکرنا چه فائین اگر در کون
بندان متنی بر حسب کفته شاعر در متنی سحر عسانها بالقرین و لوردی مانک بروی شجره لنا کها
گوید مستطیر عبارات و السنته تفتت کالریاض الفوالیا بدی اللغة الاعرابیة و بقا المنطق
مانا چون تیغ ایشا سرخ روی باشد و بدین بیان عذرا این سخن آرای توان خواست مای خیر کن سحر
موج نامی بدین مقام بخشد در جواب تفریر عقل و مقاله عقل فذلک معقول کفتم عذرا علیه
و عون انه در ایا لدریه سحر ز عمر کم شد در غم زنده عشق و چه شد من از تو سیر نکردم برای این و ک
علی در اشارت بشارت فرای بعد از استجازه از ملقن عقل و استخاره از ولایت فضل در شریعت
ما لوف و المؤمن الف مالوف سحر نوسنا لجل الجرد عا شقة فلو تسلت اسلنا علی الامل هم
فوق معصوم رفت و الفقیر اولی بحرقه اقول الماهر بصیر بحرقه ان الله ذو فضل عظیم طافه که
بما زیر این کبند دوار در آینه و تن و شبیاری رادل و خانه دریافت را در آینه دیدند و آشنند که
در آفر رمضان سه اشقی عشر و سبعا به سلطان روی زمین از رجهه الشام عنان انصاف بدمت
که در انصاف و انصاف بیوه و صفت اوقات خود در عدل و بدل مصروف گردانند و چون یک منصور
بما کن و یورتها تجدر نموند چون موسم ربیع و تناع امتناع از چهره کلها رباع برداشت بیت
وز شکوفه باغ شد مانند خسار دوست و زینغه ریح شد مانند و خسار رفیق یار و در کار بدین عمل آنک
سبب هنگام نوح و تماشا است که لاله چن جوای چوراست و فراغ بعشق کل زبیل و صوف صوفی
بر عزم بیای سلطانی نهضت مایون فرمودت شست بندان رخ آبی آب عنوان یا چودستی بخوان الهه در دست چار
امور مالک روم منزلت بود و فرم آن بوم نامعول و لشکر که آنجا مقام داشتند درین مدت بدو وعده
آن وعده محتاج نوزین اعظم جوان بیکه از بند عواطف و تجدید عوارف مخصوص داشت و چون دران نزدیکی

فضل
تخلی التعلیم
نور زمین
عقد چون قضاء مبرم
اقامت رفتند
در کشتب عنان
در آمدند زنده رفتند
نور زمین
اعوان بی عون
کد از بر کشیدند
و عطف تیغ اعتیال
که دود شمن چیره
از دا شدند
نه آنکه کشند
آبادان پراخت
حراسان مؤسس
و الرابع نزهة
و هفت الالهات
سقطه تارک
بستت با آنکه
صیر کن تا علم
بدین قطب
مطالع توفیق
موبت بسنی
بینان در بیابان
بند هم با ضعیب

التعلیم من الله
انها کان فیها
الاسماء و الحروف
محل الازدواج
محل الازدواج

تلقین فی علم السیاسة
و ما یصلح الالمانه
السلطنة فی علم السیاسة
فی العلم فی السیاسة

و باین که بلغت ایشان یوست خوانند روی خود خاک بکن او بهشت اقی باقت می شد و سخن این روی مناس
آمد **س** فاذا غلاشی علی ترکتہ فیکون ارضن یا یکن اذا غلا الا الدیق فانه هو قوتنا فاذا غلا یوا
در کوهها اینجا علق باشته انرا تترن گوید عوام انرا مسکه معاش و لهنه انشاش می ساختند پس توثیق مباد
اخلاص را ایلی با لولکها و اجنا و اجنا حضرت سلطانی روان کرده محافظ پنج سلطان اسلام بدین بشارت را
آمد ایلی را غلاشی یعنی اعزاز و مرسل را سیور غلابشی و عاظف و او ان مبدل فرمود و بنوا فرخ و کراما
و فنون تسولیات و انعامات ایثا نرا مخصوص کرد ایندند و علی او در مصیبت و شتی در حد و بال عیس که بال
عیش دران روضات بهمت اساموزان بود و زونا و او و نوایچی بخا و رخس و جلم راند از تمام ملک
بر سبیل مساعدت و کون یراق و وجوه استعداده از تغارات لشکر و لیکن مقید از افواج مفر اطلاق کرد
بس حکم بر لیخ نغلا یافت که شاه زلفه عالم تختگاه فراساندا بطلعت خورشید بهجت مشور و فرین کرد از سوخ
یعین بر اه بیکریکی و سیلاسیون در خدمت رکابش روان شوند و امیر زلفه کان و نام یا فکان دولت هر یک
موسوم بر این در بندگان رکاب آسان سای تعیین رفت بدین تفصیل سان قلع بر قلع شاه سرور تومان
قاره نوین زلفه حسن سرور تومان جو او قار تو کمال بر استغلت با اتفاق رسم بر ملائکه بر سر دیولن
توشا عیسی و عبداللطیف بر خواجه رشید الدین بر اه صاحب دیوانی محمد سیک بر با پیش و با یغلا و بر الیابا
و نویک بر اه قوشچی نیکروز بر نوین نوین بر اه ایداجی علی بارک بر جاک مشارکت ایلدیش بر سوخ
خواجه جینگتور بر ملای ساری بر اه علمداری این بر سلطان با اول بر اه اولی مهر خواجه بر اه اولی
فرامهر بر سنای نوین با اتفاق سیور بخش بر نغلا بر اه خواجه شیخ علی بر سر بر جین بر اه قشقا اختاچی بر نو
بوز اختاچی منظم بقربت ایتاق دستور جهان قزلباغ الدین علیخا با ختن مصالح امور سلطنت و جهمیر عا
و صرف خزان و ذخایر چنانک لایق بندگ شاه نو و تختگاه نو باشد اشتغال منور و با ختیار سیور سر پرده بر نو
شاه بیرون نرند سپه خیمها با با موم زنده جون زمان حرکت رسید زمان فرمای ریح سکون
بر طالع سعد و فال همون نودیح فرزند دیند فرة العین جانانی جبه القلب جاندارای را رکاب زدون سای مستقیم
فرمود و بیاچه بر سلطنت بر اه ازاله اشک شفقت جون عارض کل بشتم سومی بار زلفه ساخت بهمانا با بر است
بارکسانه و نور بعین میداست که دیدار توای دوست مکر بار پس است **س** دل ز می دیو کوی کوی ای
که باشد عوار و روی از توها جدایی **س** بلی نه شکی نه آید بدم بران پیش از نر میده دل کوی ای جدایی کان بر هم ای
نه جزدان که بکس و نهی اشناهی **س** بس بارک زلفه دولیا و مبارکی و فرخدا **س** قدر چهره یورخی نوق
قوتاشن ظفر دولت چو اویناش **س** روانه شد جون عرصه فراسان محتم چو یک شهر لوه عالم گشت
ایمان

میدانست

ایمان بسوزد کف دست تحت تشرف جسته او طامیسی کردند شهر لوه عاظف و استیناس تمام ارزانی و فرود
چو یک اورا با نغام جینل و اسرامیسی مخصوص کرد ایندند و کار را تشفی و رونق پیدا آمد و هر چیز در چیز خود
قرار گرفت و سودا را استبداد از دل مد ماغ قاصر نظران ازالت یافت و دیگر امر آرزومان را هر یک در مقام
و اخلاص و موقف خوف و رجاکا کذا عینه طواعیت و طاعت با شد بداشت و رعایا و لشکری در مهالها
خوش بر آسودند باندک زمان عراض فراسان و ررقاع رقیع اساء لیز با روضات جلاله دم ابنازی نو
و در دولت روز ازون روی کف غار شیری غوغا و بهتو بر استی با شاه مین باری کرده شب زور دران طرف
خیال معشوقان یافتند غیب و کاکل ترکان در قناتی بر سر پیشانی بود و بر حضرت شاه لوه
ملاک امور ملک و چونیک نمون و تا جنیک و معلت نال و حال در روز نزدیک بر تیغ بتا ر شهیر
و کلک شکار دیر نوین بزرگ سوخ و صاحب موعظ علماء الدین بند و بود **س** ان لم اقل القابه التی
شما تجل منا قبال القاب چون سلطان چهار نگر کوشه مالک استغلا و لان چرم و رانی مضبوط و محفوظ
فرمود شغل در ملک از نماند مکر غل هو و طب و کند افکن و خوانکوزه بنه و الا دلیران و آن نیز بتا
و غناب دولی خون ریزشان ندر لونه بدرست ساق اما از دین صراحی و دراه زن بندید مکر در کجک
در صوبی **س** خوزمه افکنی از ساغرم باز کرد لارنگ از دست علامت بخور کبر است چکر اگر لوه
در کفنی و خفانی چو دل نمکین است **س** گاه در صدر ارایک رای و گاه در ایوان روضا مین بزم بر روی
اراستی و جام جشیدی **س** و قوه من ید المغنوج صافیه کانه عصرت من خد مغنوج خوانشی کنی
س نمادند دیدی درین شکر نام **س** نه پرویز بزم و جشید جام در رسته فرس و سعاده خیر کر کل
شاه برک جنک اشتاب کرده و شیشه خیا بکری بر روی آب **س** و بکت سبحانها بلا اوزان حیاط
قبای سیمایی در پوشید و آفتاب در فوه **س** و فوط البرد حتی الشمس ما طلعت الا زلفه فی فوه سبحان
س زهی ووه نذای کس و توه خزید حکم یر لیخ شده در سلطانی ساز اقامت چو بر کزستان
ساختند و این دویت از گفته امیر معوی که در قشر صورت مغزی داشت و شاه اسما در بر این حال
نوشی مینوه **س** یعنی به کل مایه واه انسان عریضه حال پیر و جوان گشت **س** دو کوه است زلفه
قینه معدن این و توره مسکن آن یکی چو آب ز اندر میان جام قرح یکی چو برک کل اندر میان آتش لیز
بر قاعدت مالوف غریزت میمون قاعدت تقاصیر عیش و عشرت بود و عدل او میسر نشد عدل و عدل او
بوقایع بر شریف و نذل و در نضا عیفت از خاطر مثلدهی بر تمام عمارت سلطانیه و خیرات جاریه
و ابواب البر سلطانی مشتمل بر مثنوی مینمونه معطوف اما روزگار چنانک عاگت و اروان اوست
مینمونه

ترقیع السیاه
المنه تعطف الی الیسیف
از غلط

ایمان از نو

منفی
شاه

العدلیه
و السلام

تو نزل فی السیاسة
و ما یصلح الالمانه
السلطنة فی علم السیاسة
فی العلم فی السیاسة

ای دل اگر باغبان قضا و آسانی بجای آوردن آن را برب جویدار از لطف مستقیم توفیق پروردگاری برزید کلنی نگره کام
از کام انتظار و امید دل خسته بر آوردی جانک بیل طبع سعدی می سزاید از کلب سخن که گفته است
کم باز آید محبوبیم اندام سنگین دل کل از خرم بر آوردی و خارا ز پای و پای از کل قشیب سخن جویی را
در شهر سینه سحر و سحر سلطان یاول را خطبت دخر ذوالقوین برادر زده یسورا استقلع نام
دلشان در لنگا و دزد او در با دلتوازد و دلفویب دلفوز و دستان بر یغینه علی القلوب سیف لفظ
بزلقها یضا هر چه الشان سه قدوری دزلت سرو و ما و منکر ملک بجان ما تابان سرور است
دامن خاطر نیست استیلا حکم بگرفت تا ترتیب و ساختگی اسباب تمنجات که معهود چنین داعیه تواند
کرده متوجه مرغزار چو کتو که اردو بپوشد در آن حال یسور بکار چند روزه بر نشسته بود و آتش شوق
یساول فروشسته تا ترصد و انتقادی یا بقصه و اعتباری کار بپزد خاتون را علی الرغم اولی
و دخر را نگهمنشی کرده طبعی در کمال تکلف و آراستگی و تنوق و دلفویب ترتیب حال و دل خاتون نیز
مخاطب کس کرد از جذب کرد از کوشش توفیق قیاس می کشاید کرد کجا که ز رست پاره ز رست
باری و عدل و ساز و عدل جوانان همین باشد که یسور را عرضه داشت کار مصداقت و مطابقت
با تمام رساند یا ساول بر مقتضی سخن بصریع هر و یا عجایب ان الطیار بطرفها تصید رجالات و الطیار
خیمه اقامت هم اینجا برافراشت و نقش وصال که میخوابه می بایست بر صغیر احوال بنکاشت
بر ابلهان الوصل طیف خیاله و سپهات طیف نزلت وصال و بقیة القصید حال آنکه بکوت مدنی
این ستاره بروج خایت برصد امید بروج تزویج ترصد میکرد چون این خولستاری و پند قاری آگاه
بد رفقاری که بر نفس سبعی استعلا دانده فکلیف با طرف دشمن جهت تحصیل لذات نفس همین
درین کار چون مرکز و پرکار دند در کار آمد و آتش عزت و دفع سعت لاجوه اندوه رسانید و
چند سر نه پنداری در دید بیداری او کشید تا چهار تکبیر تنگ بر حق با کت و لی نیت نوبت
و سوز را در کارگاه او چینی کرد یعنی عرضه داشت که سلطان او جای سببست عدل بویست و آری
ابوسعید منور در شرح صبی خدایانست اگر یسور کیسور غایبی کند و اندیشه های دور از خاطرش
و اینستقلع را برین آرزای دلمه و ناید متعدد بسوم بانفاق یساول را بر داریم عرضه فراسان
حالی یسور را مصفی و مینیا کدازیم ارا بجا خود بافعال عرصه امیدات مع کرده و مشعله دولت
اشتغال می بریند محض غمنا را ردی تسلیم و بت مجله لفرصه عرضت فایز نم فی الجمل
بدین شرط جیم سخن ختم کرد با بارک را با لشکر معین کرد آینه تا در عوض مواظبت
مستقیم

امروز منقذ از غم
السلام علیکم وعلیٰ آئالتکم
و سلم

مهر خفایات ملا بست مرصقات او را بناید و ما در بوس بر روی مندی ما تم ساقه ز نذیر اول فارغ و مطین
سرود و سوز نشسته و دل در مطلوب مجال بسته و باجیال محبوب چون خامه از غم سرگردانی میخواند
بافت افزا با طرف الاطاریث بیننا و مسالت با عناف المطلق الا باطی ان کت کتبه و بر رسید
آفریدیم ای جان در روز خوبی تو دست خفا کتای باهی صواب است با یاول عذار دوست سوارانی
چون باهی در شبکه اضطرا از تمهید و بعد کوشش بر واک سوار گشته اجل مانند تیر از سونان کتای
و کار چون تیغ در کردن اقبال حاصل تمامت اعوان را عن آخا بقتل آوردند یا ساول در لنگر و داد در
فرجه مغزی یافت و عنان بر تافت تا فتنه دشمنان و کشفته دوست سوخته روزگار و فتنه کردن
و باجیال دل بند است و تحت نوزد خویش میگفت چون خط نو بارخ تو می اصاف بر لب از بره اقبال
و در این حال برین بیت جوابی که اذما یکنما الحرب بالیض و العنای جعلنا المنايا عند ذاک طلا قبا
بما ذک چون صید خسته و انکار او را بعد کت خسته از قید خسته دید بر با پیامی که زیر آن او بر سر
ضبا و دیور دعوی ز بر رانی میکرد امه اما نه و سوطه غنا و سوطه غنا هوا
با کردش سبیل ممتد برق سیما بچرخش صبا عقده رخ ابردم باران منش دریا فغان با جوی بردلان
از لشکر ماکب اینان نیز فکاتما بر فغن مالم یوضع صفت حرکت داشت در عقبت
دود بشتافت و چون باران کرد می شکافت بعد از دور روز ما تدبیرت دولت باب در این راه نزدیک
حنجران که خوا سو خواند روی رسید معدوی که مصایب بود زنده را ماکب کلیم علی این مانع و عرضه
امید از عمره حیات بر افشاند هم اینجا او را بگرفت و فرمود تا جیلا امیر صد تجیلا لا تا جیلا بدست خود دگر
فر در اسرا و عراضه در بنای تیغ گردانید و لند در القابل و اما المر باغ لیس بدر که والعیش شیخ
سارک شاه عذار به بن خدمت محلی فرمود و نفی و رسلکوت یافت و لذت کفا و امثال منازند بکوت
چون تیر میگردد از شخصت سوز عقیدت بنیاد خف و از کار یساول دل برداشت بر موجب شریکه که
ذکر رفت مبارکی استقلع را از یسور چون کاد لواز کادکاری بسته و از آن بتوان مطابقت مستحکم یافت
تمیل را با خود میگفت بر پشتی قدر و رویش علامت و انصاف ر سوز و باغ و کل نوبهار بستاند
بس ایلی به بند حضرت و سلا و ملوای این الخراج و مزاج این بیاج و اعذار این عشار را توبر کرد که
عم خود مغرور این قصد بویست و نیز فضا رفته بود ندانگون رخ و اندر سه و در زینا مغرور
بند همان بند است و زمان بر کوچ دنون و بند کردن را بر میان بسته جان بطوع کرد هر چند
از کم بر لبخ سلطان تغرور با پولاد قیاسبب مواظت سز لوکان ساربان و ذوالقوین و غار زنگار ایشان
بیا سار ساند

کوفه
و درین ایام
الانتم الصلوات
السلام علیکم
و سلم

چون کارگاه
زبان سرود

میت باز خوش برتر از آنست که او هر چه کرده و سبب برکت اعمی کرده **چرا** مایه ملت رسول علیه الصلوة والسلام
و حکام عظام و ملوک ایام علاج و اوارا کریم و قضاة اعظم و کار اظام و زناکم کوش **بیشتر** و عباد موقع بوسه و وضو
و در مس و داده در باطل الخیرات و استهلاک آن میرات کوشند و بنا حق صرف بعبت و جذب و وسیلت جاه
و عمت و **بیشتر** زینت خود سازند و بیندینند که مردانه از آن چیز اگر بر سر بیاید و واقف بمصیبت استحقاق
بیونده بواسطه سیاط تعلبات ارواح و مدارج حالات آدمی گفته **برکت** تو نیست که گشتت بندید **اطلس**
و درم که از آن لغوی بر آید ملک موت خود و تسبیح آن ملک این دعا باشد **اللهم اغفر لصاحب ذری الخیرات و از نذر ریاض**
خلدک و موافقت تو بک بفضلك العجم و چرمه و جهک الکریم **و لک الله ذریه تانکی از عیدت اطلبین بوند و صفت آسمان مانند**
و نظر آفتاب فیض و نصان ابر بکشن و توفیق سعادت رفیق مدرسه شاهی **ای عاقله** چرخ بنام تو بمانی
در جوار خانه دولت اتا بک استجدات فرمود **مر آن البناء** اذا تعظم شأنه **اصحی** بیل علی عظیم البان
بقچه چون خورا عوق زوز و زوز و جوز جوزا مزین **بغور در** چون قبه کسری بتسا و بر زین **خویشمانی**
چون چرخ فلک کسری و جوز فلک برین خوب **چو ابیت** چرخ چرخ **بغور** ارم خوش **چنانک** بکل آراستگی و فخر کسری
و صیحت ساخت وقت صنعت و طیب **بنا** و زیب بنا نظیر آن در رفته ریح کون **مستعمل** به صفت اقالیم بوقلمون
آثار هیچ دید ندید و هیچ زبان نشان ندگاست و از طرف قبل قبه شما نمودار قبه شما در زینت غیرت خسته الما و
جوزایت دولت بر افراستند یعنی چنانک شاه فلک با نگاه بارگاه کوان رتبت **در دار دنیا** بکار آید و آینه
بعد از استیفاء عطیت کبری **خوا بگاه** به منت سزنت نیز عالم بعضی ضرورت نما **و عمل** ساعات و وقت جهت
صلوات قس و معرفت مفاد ریش و روز **نزل** و عروج شتادات سبع **در منازل** بروج **در صفا** صفت
از جانب یمن و یسار **موتون** بعین در پیشگاه مساحت راحت وین **مستعمل** بر دقایق علم و عمل **مانند** نگارخانه
بر آراستند و از آن آبن و صداف که علی سبیل الارش و الالکساب **بروه** اصطناع و در افت و بر اولها
نظر رحمت ارومه دولتیار سلو نیست این ابیات هر بر سطح آن ایوان بهشت ارکان **آب** زوز و تکمیل
لابویو چون نقش مانی بل صورت اما بی **بر دیوار** تکمیل مسطور گردانند **لله** وقت و ساعات بود و روز
شب تو قدر و روز نوروزت **ساخت** قیادت جوز فلک برین **بخت** اندازد راحت اندوز **از بلند** طاق **بخت**
دل قبل چرخ بسوزت **بر سطح** چو روز و شب بی هم **باز** تو تو و او تو تو **بیشتر** کسری بندگان لعل و کبر
کسری بند چرخ **ببر** و زین **بار** و ن ظلم از تون روزت **عدل** راجحت از تو بروت **بیشتر** خوان نوال آید اجبت
چرخ با قصه **بر** دیو زین **طبع** و صف در نشا **توشا** **چون** اقبال بود و روزت **کرد** و چین بال درد کسری
حافظش طالبی شب و روز **و این** دو بیت هم بر جوانی طاسی که همه نزد وقت **در** زوز **ببر** و زوز **توشا** آمد
مستعمل

در این کتاب
بسیار از
کتابهای دیگر
در این باب
نویسه شده است

دعا

تکمیل

وصاف گفت طاس فلک میگذر طین **از** زده سعادت و اقبال **کرد** و چنین **دینا** و دین مستز اهل کمال بند
با دست تو کالات آن و این **در** حوالی عمارت **مرا** انسانای **چون** صحن ارم و بهشت **ختم** غرضت از دست ابر
در حقیق **سایه** پرور **وز** زوز **مرغان** نو **اگر** در شام **و سخن** دل ولادت **سمع** و بصر **بسر** استانی **و از** طرف **سایه**
و ایمن **بالیسا** **بین** الله **سقا** **رفع** ارکان **منع** بیان **سقا** **الرضوان** **رضوان** **البواب** **اب** **رونی** **طورا**
انجا رفته **شوه** و از آب **ظاهر** و **ظهور** **ش** **موت** حیات **ملت** **حیثی** **در** روز **مختر** **اعظم** **ع** **عمر** **مخجل** **ولی** **غیر** **مخجل** **شوند**
تالی این مواهب **نی** **گشت** **و چا** **می** **بست** **بایت** **بها** **نوابان** **عقابی** **وزرت** **بها** **بغیا** **فی** **حجیم** **در** **مقاله**
این **اریکه** **جان** **بر** **صفتی** **بر** **داخته** **که** **از** **غایت** **غایت** **و حسن** **ع** **قیامت** **ست** **که** **درون** **بر** **منه** **تن** **بست**
و سز **که** **طشت** **سجین** **ماه** **و سطل** **رزی** **خورشید** **مکتر** **اللات** **قیان** **باشد** **و مای** **فلک** **حوضه** **کو** **نور** **تا**
آن **سباحت** **آمنون** **و سنان** **بصد** **زبان** **سجانه** **ما** **اعظم** **شانه** **دقیقه** **ب** **طال** **لنا** **مقامنا** **چمانا** **حی** **منا**
بر **سرع** **راند** **بر** **چشمه** **که** **آمنور** **خورشید** **بر** **سنت** **م** **تغرب** **فی** **عین** **حیثی** **شاید** **که** **در** **انجانی** **تمت** **جانب** **عقلی**
واجب **شود** **و درست** **بنا** **ز کل** **خوش** **بوی** **آن** **بر** **سز** **کنده** **تا** **جا** **نیا** **ترا** **روشن** **کرد** **که** **خورشید** **بکل** **می** **تول** **اندوه**
و جور **العین** **از** **سز** **حیثی** **سلبیل** **و ما** **معین** **چون** **ملالت** **خزاید** **و بوسید** **از** **رضوان** **تجارت** **ی** **که** **کر** **اید**
اذا **بر** **زن** **من** **احکام** **ما** **بیل** **و** **اورا** **کن** **صعقلات** **التراقیب** **ان** **لک** **مکر** **و** **ب** **الحا** **عندی**
ومن **لست** **اود** **یها** **بها** **بنا** **بجل** **صعقل** **لا** **ینی** **عن** **طمع** **فی** **الرجل** **یود** **یها** **از** **دست** **منت** **شده**
نی **کو** **کرد** **از** **دیوان** **کان** **یسار** **بکوش** **از** **زیمه** **خوانان** **عالم** **بالا** **یعنی** **بلا** **یکه** **بیل** **و نه** **از** **سز** **بوس** **نواهی** **اطلال**
ارثا **والکتاب** **با** **مواری** **افلاک** **من** **معدلسن** **تو** **امان** **و از** **رض** **رحمت** **نامه** **مجید** **اعنی** **وان** **کلام** **مک** **بخوان**
مرا **و با** **چند** **فله** **عشر** **امثالها** **مستکفل** **شوه** **منوبات** **آن** **و الله** **یصاعف** **لمرثا** **و** **مک** **این** **بیان**
صدق **و اجبت** **ابا** **طلبا** **لوجه** **الله** **تعالی** **بر** **ان** **خیرات** **جاریات** **وقف** **مخدر** **فرمود** **ب** **بنا** **المواهب** **الریاح**
مندی **المکارم** **و السماج** **بمانی** **و مشاهرات** **و میاومات** **طلبه** **علوم** **و عملة** **و خفله** **و مقصوفه** **و مرتزقه** **و مقیم**
و طاری **چون** **دعا** **بانی** **ابن** **بیلانی** **ز نور** **بر** **توی** **رجال** **من** **تاب** **بگو** **اتی** **لغفار** **لمن** **تاب**
بر **زبان** **کسان** **غیر** **مرتاب** **و رت** **و موظف** **گشت** **و مور** **کرد** **ایند** **که** **آنچه** **از** **مصارف** **این** **خیر** **میل** **که** **کفیل**
اگر **جدیل** **خواهد** **یون** **و ثنوت** **عمارت** **رقاب** **موقوفات** **فاضل** **آید** **در** **وجه** **صدقات** **انما** **الصدقات**
للفقراء **و الماکین** **و العالمین** **علیها** **و المؤلفه** **قلوبهم** **تفرقه** **کنند** **تا** **جا** **نیان** **از** **کفنه** **وصاف** **نحو** **اند** **و در** **ان**
در **معدلتی** **عاقله** **روح** **امیث** **در** **حکمتی** **مالکه** **روی** **زمین** **بلقین** **دوم** **رابعه** **هر** **سب** **نبات** **شهر** **افاق**
در **ان** **تا** **این** **خیرات** **و احسان** **نمودار** **خیرات** **چسان** **ملم** **سعادت** **از** **لی** **که** **منفر** **باید** **ابدی** **تواند** **بود**
در **طوط** **طوط** **سنان** **میرند** **مک** **کتاب** **ان** **نرا** **نرا**

الکلام

ذخیره

البحر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطاهرين الطيبين الطاهرين

در آنکه مالک بیضا بواسطه عرابی که از دستش برآید یکی بوفایه سورت و هر یک مجذور موم و در مخطوطه معلوم
مصور و مناد و فرغ با اصل یکی شد و هر دو در زیور احوال دعا و انقفت رکنه و انقفت برکنه
مستجاب گشت چنانکه در شهر سنج خانی موافق سنه ثمان و عشر و سعمان و حاجی در مملکت سیران
که بیلوکی معین فرمودند خطاب موحس و حرف فاضل بر رعایا ماضی مستوحس کرده اوقات بسیار
انداختند و باز لکن توفیر موم تعصیر محقق دیده آمد اعتبار فرص برقرار نگذاشت و حاصل بقای برداش
و در دیار انا رعایا گشت بعوض تخمی در دل امین زمین دین می بایست تا ناخشن فی کل
سبب مایه جبهه والله یضاع لمن یشاء و شوه تخم غم در ساجت سینها پاشیدند و از آن رخ نداشت
حصار رفت و نمودار را صورت ولایت فرزند آبله که از حکم بر لایخ فراخ انجامیدند و صفای کفره معین
گردانیدند و بر آن این معنی و مصادق این دعوی ساخت در معامله مذکور این ولایت داخل بلوک صابر
سجید علامه الدین مندوب و نصر الله بجهه الکریم و از نیابت او یکی از آل بهمن مباشره منبره ام
سختی میکند می بهمن با وجوه تکثیر در توفیر و بر طیل و خدمت و افر زعیت بل با اذیت و خطاب رسمی
الخص و الا من اظلمت الحیض و الحیلا که در عین فرج عین ندی می تواند بود و اجتماع حکم که در شش
و هفت مهر و دویست سوار و بیار و حکم و اغلب علیهم بخلک و در جگ بعد از اقامت کس ماه
مواضع فراخ را مال با افرافات ستخلص کرد و محمولیات را حصه دیوانی بخش برداشت و حق السور
باعتد و در هم مدت خرداری سه روز و علوق محصلان با ارب و سخن بر تحقیق نگاشت در افراف مساجان
و فرافان با پنهانی فی فی مساجان دروغ آرای و مقرانی لا جرمه و لا عبره و لا عقل و لا دین صفت دانستند
سور نه فکر و نه تحریر و نه توفیر و نه تدبیر هم طامع هم باطل و هم مغلس هم عور بودند سالج توفیر که بر سر
عین تقصیر بودند تخریح کرد در وجه فراخ با پیر آمد اینت منلی که سایر آمد توفیر غم آورد از توفیر
تقصیر نمی گذر تقصیر اما سحر ملال درین حال چه بود با خوار معوض محمولی نیز که صاحب فرج اصلا
نداشت و بنا بر غیبت مال حکام شرط حصول و جنس و احکام دلو بودند و بعضی ملاک غایب را همین
انجامات کار بستند و بی حضور قیم و وکیل و مزاع و مالک علا ترا در مجاز کردند از دیوان مصرف
سایندند باز از راه توفیر انگری بساجت فروردین از بر تنیشتی و فروردین توفیر رفع
و می تفاوت را قلمی کردند لکن توفیر بسیار بحسب اینار و اختیار روی عنده از راه خدا توفیر بعضی
بر جبهه تخفیف ثبت شد و بر سبیل نیک ثوابات العظیم لا والله در رعایت عدل اولاد و برکات
الشفقة علی خلق الله در افاضت بذل ثانی با هم جمع گردانید و دادها اجتماعا علم توعده

در دیار انا رعایا گشت بعوض تخمی در دل امین زمین دین می بایست تا ناخشن فی کل سبب مایه جبهه والله یضاع لمن یشاء و شوه تخم غم در ساجت سینها پاشیدند و از آن رخ نداشت

از بر توفیر

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطاهرين الطيبين الطاهرين

ظلم توعده است بخشش تو ظلامه چشم بدان دور رجته و کرامه بس باقی شمع ترا زرق خندان ابدی
بر صیقل باقی مالک فرار جوی دیگر نداشتند کشید و بسوزد دعوی مبالغ باقی باقی والله هو الباقي بر کسب
آن منسوخ می شود بر سبیل تعیم با دیوان در وجه توفیر باقی تعیمه رفت و آنچه مخصوصه صرف گرفت عفو او را
میتا ماند اللهم عفو او صفوا و عفوا و ازین نکتة غرا غافل و ازین رنور زیبا عاقل بود که درین صورت
مالک فرار جوی مجذور را دعوی حق الرزاعه و حصه مالکی از نسبت این توفیر که دیوان بر حصول آن حکم
میفرماید حکما فرما می رسد تا بدعوی باقی چه رسد و محض خلال آنکه پانزده هزار دینار در عوض با بر از اصل آل
تغوا و رعایا از اصل فرایح محسوس بقال خبر این ترا درین فراخ آردی و از مطلقا مجری دانست و یک
در ذلک این صاحب بنام ان جمع و نوینا و علم بر آده تومان با انواع اچا فات و اچا فات ستخلص کرد
درین ابواب از بالا باز خواستی بر سید و رادعی از هیچ طرف در کار نیاید بعاقبت در مصافات که بخت
و الصافات رنگ مصافات نداشت تحقیق که صورت تصحیف بود در خارج آنرا مزیت الوجود تحقیق
در خشوی نام و نشو باز می دید مصادرم همه تکرار این مصادره بود زنی سامی سامی کجاست نصر یعنی
و خاتم الحسن ابن مجاسن با مؤلف این تاریخ که از حکم بر لایخ رضانت و وصاف حضرت المغان و حکم و مان
شهر لوی جهان با مضار آن حضرت قضا روان دلربا ترا ز حال حال بر حال زرخ بنان سر تقا جع قیلت و مانع
ویدعی و بنوق الملاجه اعجازا خاتم الحسن خطاب این اقسام اسقیام افزای با سر کار است اما از نوک
خانه سیاق بر اندازد بیک نقطه موم جمع که فرو چکید دو نکتة اغرا چستانی تخریح و موه چنانچه بدان
فصل میرد و صاف کفره از دیگر رعایا شرف امتیاز یافت و بر فکر قس بن ساعد و سیاق توفیر
ترقین تبیین کشید آمد اول بگردد و موضع در ملکیت اوقاف خاص مشارکت داشت و خود کلام گواه از
دیوان پادشاه معتبر تر در حساب آید حصه دیوان اوقاف خاص مذکور متوجه دیوان اوقاف خاص بود
در فرج مجری داشت اما از حصه اوقاف نیز توفیری بر کار خاصه کشانند که توفیر این حساب باید
دست مجمل توفیر بل مفصل این تقصیر تخفیفی اینجا مناسب بود سر العادلون تم بعدا عدله
ای توفیر خوبی رین خوبتر مشو و الثانی نعته المثانی سیدی قدمت خدمت با چاکم که چاک
خاکم سدوم بود ثابت داشت و مالک صاحب فرایح موضع دیوانی بود بوقت تعدیل قانون فرایح بنام
مستعد شد و اراد و مسامح موز در موضع فرود آمد و زراعت این موضع وکیل و صاف کفره می کرد
و از حصول جواب با صاحب فرایح بگفت درین حال سید غایب بود و من غایب خاب نتیجه بمقتضای
متعارف حصه دیوانی را ششوی و صیغی سالیانه بخش در محارز کرده دیوان برداشت و وجه اراد

در دیار انا رعایا گشت بعوض تخمی در دل امین زمین دین می بایست تا ناخشن فی کل سبب مایه جبهه والله یضاع لمن یشاء و شوه تخم غم در ساجت سینها پاشیدند و از آن رخ نداشت

العصن

در فرج مجری داشت اما از حصه اوقاف نیز توفیری بر کار خاصه کشانند که توفیر این حساب باید دست مجمل توفیر بل مفصل این تقصیر تخفیفی اینجا مناسب بود سر العادلون تم بعدا عدله

بشرط حصول و جنس ترغیب و ترسید کرده بر سر عمارت داشت و در کمتر از یک ماه تمامت ولایت سلوک
 و معمور کرد ایند موافق با بیانات که با ترازب داشت خاوران مجاوران بهر مذکر مردی از حضرت و لغزت
 بر میان بست و در فرطه اصف و اجرتی مختصر معشوقانه نمود و تخانما و الطبع کان الغانما زنگاره از مور
 خراج یا حق التوقیر اما جهت دیوان در بست و در توقیر رشتوی بجز منصرف مال بدل مجبور است
 آنچه تعلق بمطلبان داشت بر روابط حفظ و احتیاط و روابط جرم و اعتیاد محصول کرده
 باندک و بسیار مجال تخلیط و تعلیط نگذاشت **مهر** و ما کان غرظک فیضی نظامی و لکن لا صدی باجینا
 چنانکه در چند موضع از نسبت خراج توقیر مضاعف است و منته شناعیت بود و بنوعی برکت
 و معمور بعد از امعان در ساجت و بریح میان جزو و محصول مختیر داشت لکن حقوق دیوان
 و قصه رعایا بر استی موز گشت و غلات را بی کتاب خطاب استلاف بسع واقع مسع
 و قواعد دفع و تخفیف احوال و مراسم دفع تجویف و احوال هر کل الوجوه نهادن است و رسوم مذموم
 چون زیاراتی بفعل و مشاء محصلانه و سحره هر روزه و الاغ بی کسوت و در خوت ایلمی خانه رخ کرد
 و ماده تقاول نواب با سقا که معظم اسباب خرابی ولایت و توقیر رعیت تواند بود قطع
 و ذرات کابینات کواسی در بیخ نذارند تا با مالی چه برسد و الصدق شهید بگوئی حتی با مالی که حرکت
 عالت متعارف **مهر** وانی لعف غرظک جمیع اذ ازین العشاء للنفوس جو عیال بیرون حتی
 السحی که در وجه اجراجات ضروری معین بود بغلیل و کثیر فایده و اصابت ارشال ظاهر دیوان
 و رعیت با حق الحباب و حق التوقیر که این اهل دو اوین باشد و باقی خرد رعیت مستهزل بل بخشی
 مستمر بمنور راه نداده و این اعدونه معین بخدمت نهاده جهان طرد ملکان رسید و تعدادات
 فرستادن مشتمل بر انک مساعی او کرة بعد افری و مره بعد اولی در پای تحت کیوان عمل عضه داشته
 و سندیه اقاله و سیور غایبش فرمود و هر آینه در حضرت حق عز و علا مجازات آن مدو بخیر خواهد بود
 و چون او بلاس اعمال و تصدی عمدت اموال نمی شود و این معنی در نفس او را سخ میدانیم ولایت را
 بمقاطع داده شد و الا چگونه حواله بدیگری رفتی و احوال لانه مدع ما کان ذلک الامر کذلک و جزو نکا
 برین خط کرده و الحکم للخلیب فقط لاجرم از هر طرف کین مری بروی کشانند و از هر گوشه کان تصدی
 در وی کشیدند و عاقبت الامر بوارطه افرایم دور از عقل و نقل که نزدیک همتاد دولت **مصلح**
 با زبچر کودکان نماید و از عین بطلان بر مان بهتان ظاهر بود مبالغ خرج و قرض افتاد
 و باز صاحب مقاطع که بعد الله بذل مساعی و صفای قرا به پنج هزار فرور صیف حصه خاص کرد
 و مت

العنف العینف

این کلمات بر سبیل اجمال و تفصیل غایت این حال را در قلم آمد و در تعلیقات الوصافیة موضوع علی الا...

و مت یک جوند داشت بخلاف حکم بر اینج سابق و زمان لاحق نکته صریح و قصد ضاح کرد و خطاب سحر
 زاید و فرج بعد از رفع خراج و با واجب دانست و ستر حق السعی رواد داشت که مست رد روا
 ندانند و روزگار میگفت **ع** خضبت شیبا کسبت شیبا **ع** حفظت شیبا و غابت عنک شیبا
 این کلمات بر سبیل اجمال و تفصیل غایت این حال را در قلم آمد و در تعلیقات الوصافیة موضوع علی الا...
 الثاقبة و الصافیة بنا بر حکم کلام مشطون از معانی حکایت یعنی سطر معانی لطابت با بدلو بدلو
 بر صغیر سیمین یا جن نکاشت **مهر** اگر عنقا عنقا جانب مرغی ظیب مرغی ندانند
 نام عنقایی که بل بر دیال که زینت حال و زینت رویال بر و دیال آید تا بدان چه رسد که اینان که
 ایشان خلاصه عالم ملک و عالم ملک عرفانند و ما سوی فهو عرفان در حکومت مجاری و فرا ولت
 امور تجاری چنانی مورد سراب دور باشد که بچشم خشم نظر بطور بر حال تر حال مال و مال مظلوما
 و مهوران افکنند و بدست عمل حلقه اهل رزجو در طمع طبع انیکر طبع زند مسکین شخص مروت و وفا که
 وفات یاخت و در بیخ خوان مردی و چیا که از نعمت حیثیات محروم ماند رنی بار از محرقه و بوقاف
 که تفاق تمام گرفت و شکفتا پیرایه محاسن اخلاق که بدست اخلاق سمعت اندر اس پذیرفت
 و بدلا لا یقضی الی یوم العقیل **ع** که روی فضل سیده بار و خان و مان کرم و اینک مثل مثال
 اوصاف فیروز آبلت و و صاف که نکبات و بلیات ایام و انام نایب نایب با سفاق با سفاق
 آجاست **ع** و قد قبل فیک قبل ما این **ع** و شوم الشوم فی وجه الغشوم چه با تفاق دروغ
 یا تفاق او در بیدار بهتان پیدا و پنهان دل اصحاب ولایت چون ولایت خراب جواب روزگار
 زور کار گشت و زینت رعیت در جلا و وطن نسلک وطن صفاق مسلمان که در قاعت نام سلما بی
 نص تبلیغ تبلیغ آسمانی و حکم بر بلخ آخانی بدل راست بدل مساعی کرد از جارت آن نام مساعی
 پرافترای افری از خاب من افری فارغ از روز جزا معاد نا کان معاد با چه مایه
 خسارت مالی و جانی بکام چارسد کشیدن و خان و مان در ساین کار کرد و در زیر چیدن
 قرض طریف و تولید و تقاضای نه بعضی طریف و بلید پاک و بلید همواره شرجی یوما بیوم
 و پیرجی قوما بقوم و دم بدم یعقل دما بدم صورت حال دانه و آخر الامر چون در آن موطن
 معوض تبوه از فی طمع و رعیت داری و آبادانی و شیوه سنت آبادانی در عوض آن
 با ستر دلو حق السعی و ایچاف مساعی و احتیاجی حاکم را بی درک شرعی و درک عقلی بهانها
 و بهتانها نهانی بها یک استر دلو و البعل استر لمعا یب الرکوب و هنوز در دریا
 بی چسبی عوض میکند

باید که...
 این کلمات بر سبیل اجمال و تفصیل غایت این حال را در قلم آمد و در تعلیقات الوصافیة موضوع علی الا...

اشم السود
 اشم یقین العیز
 اشم الطغ

نام
 این کلمات بر سبیل اجمال و تفصیل غایت این حال را در قلم آمد و در تعلیقات الوصافیة موضوع علی الا...

وزبان ریای عقل بروی میخواند در صورت نبودن این زمین توجیه بسوسو، معامله و تصرف
بطرف باطل ممکن بود که نگرانی سهلست رت عند عبید رت عند الهی از ظلم ظلم زمین
ملک و ملک سیمای شیراز که کثیر از چین قوم ظالم بوقت مظالم بهراند درین مشاغل مشاغل
عدل و نورده را برافروز و علم علم نگویند برافروز یا دافع بلاد اللآ واء و رافع لول الالاء
ادراکنا بلطفک الحفی و کریم الحفی محض محمد البنی الا بطحی اکنون معلوم و مقهور و مغلوب و مصور گشت
در عهد دولت ایشاه ^{ممنوع} و وزیر آصف و حجت این قضایا ناموجه را در ظلم مطلق عامه
دانند و بر موضوع این حکایت بالضرورة لازم بحسب وقت هیچ عذر معقول محمول نگردد و ایدام که
حکم تغییر درین شرطه خاص مبین بنیاد همت در سلب این مقدمات نامنتج محصور در این در حالی
این شیوه را چون ممکن استقبالی نامعتبر شمارند و بنا بر تصور تعکس حکم بر بیخ بارگشا بهمان دستور
صاحب قران کدام عاقل آنرا تصدیق کند و در حق ایشان بحد اوسط که قاعد اضبط التناست
این صغری را بر عوایل کبری باز حواله بارگشا چرا قیاس نکنند و از تحصیل این چنین و جوانی
بعد دل الزام چگونه فرمایند و بدین جهت رابطه مباشرت اشغال دیوانی تا امکان باشد بر ایشان
بجه وجه منتظر ندارند تا قیاس انسان ملک طرد او عکس نتیجه دوام دهد و مطالع طامعان جاهل
که موجب خرابی ملک و دینست چون عکس سالیله جوفی صلوق نیاید **بجویم شاهزاده اورنگ**
و لشکر دیوسون بصوب اراک در قیامت ارسنه خان و عذر و سخاوت که قلب شتاب
در خورد بوه و بتاثر کرده زخمیر بر پنجه سرو و شاخ کل کوس دست مغلوج و پای تهور دست
برک نارنج و شاخ پنداری بر طولی و سیاق عصقورست کاتنا چشوی جو تا ابر
وارضنا و شها قواریز و شمشه چو تخذرت لیس لها من صباهاها نور بوقت مقام
در قشلاق کاو باری بر قضیه حکم باری مجاری و مباری شزلوه اورنگ بر طعلق بنیر
تفتای از حد و سفین و قشاق با لشکر کران و اسبای ن براق تاخته و تیجا و براق آخته
هر تنی با سه الاق تا خبر شد کاللیل المایح و الضیغ المایح در بند تحریب از درین زمین
بگذشتند امیر تر متاز با هزاره خاصه محافظ این نخر مانور بود چون اقوام لکزانان
سلط الله علیهم لکرات از جث نیت و رجس طوبیت با آن اطراف زیارت انضالی داشتند
اورا از وصول لشکر نابوسان حسن اخباری نگر دند لاجرم با دست برد لشکر بسیار باری
نبات نداشت بنا کام سرخویش و راه اردو در پیش گرفت در راه امیر زنگی استعلام صدوق
طال را

دعا
سیان منقبت
و مطامع
و ارض
صبا با
مباری
و ارض
صبا با
مباری
و ارض
صبا با
مباری

حال را مصادف او شد و صورت کزیت لشکر معلوم گردانید اما توقف نبود تا حوالی نزار میر حسین
که رحمت بر روان آن و اصل موصول بلهراکز اعلام و مضارب چام هر یک بجای گشت و اراکنا
بر خراج مسارعت بصوب بندک و اجعت کرد شمشیر لوه اورنگ چون بری اسلام مترتی بود
و بزرگدن اضلاص او بعقد حسن اعتقال مترتین زیارت ربا تواضی بسیار و فوجی اندک از
ایساقان بخانقا و زینالیه پر روزگار ملکوت خان وقان در خانقا درویشان با ازین پوشان
یکبیت سرای قتلخ برادر قتلخیمور پست از آنک هر یک مورعدو را بمین دیار و منفلا و کجا
در حال خوف و آندندی زیارت را کلا محورت و سلطنت از سیر اختیار بهنانه و متواضعانه سری بر
استکانت و افتقار بعدا که علی الریح الصوفیه سین کوفه با بمین سلام مقارن اقبال ساکنان بقعه
از اسب و عوض آن لشکر که طول و عوض آن مهر و گه اقلیم کتاب و مندرسه او نام حسابت
پذیر بوه استعانت بر روز و عرصه داشت که از متعلقان و موطنان اوقاف شیخ رحمه الله چندین
از مردوزن اسیر و مرجع یافتند غارت کردند چنانک من هزار کوه سفید و مقدار بیت هزار کا و دراز
از آن طایفه عرصه تا راج کشته بود از جمله دو مغول از روزنه خانقا نیزه و نو کردند که برده را
بر دارند کفتند ان بخره یعنی بخ ما را میدتا باز کردیم ساکنان و عورات غیر و عوعل بر آوردند
و ایشان بر رفتند چون در خدمت اورنگ خان این عرصه اقلای بر بیخ شد سخت آن دونه که
از بهر پرده بی ادبی کرده بودند یکی را با سار رسانیدند و دیگر را شله کرده سر برید را در گردن او و بخته
کردن لشکر گاه بر آوردند و عاقبت او را نیز با رفیق بی توفیق سخوابه مطوره عدم گردانیدند از حشم
با برادر الویس قتلخیمور و عیسی اغری بر بیخ رسانیدند که هر گاه گرفته اند با هر چه برده حالی بریدان شیخ
سپارند و بعد ازین بکم و بیس رخت نرسانند و اگر منرا بمشی و تقصیر کنند تم و جان ایشان بمصعوط
انسان و زمهریر سام بدین هم سخته تعیین رفت چون حکم بر بیخ او او آو تومان با بر آو هزار و صد و
رسید علی العور برده و غارت برده را حاضر کرده بسره دند و تا یک کوه سفید و بگرار عجمی که در میان تلف
عوض آن تولا بمشی رفت بل بر غاصبان تولا بمشی فعال حکم بارگشا و مطا و عت لشکر و سپاه برین بر
بی هر یک مغول را که در آن حد و با فتند دست نرفت از موجود بر تافتند پس پنجه عده سفینه عوه
هر دو طرف آن متع باشد و آنرا سوم خوانند هر صوی معادل بیت دینار راج ساکنان بقعه را انعام فرمود
و بیک شب سمور و قاق دروین نواری و خرقة باری کرد و روز دیگر را بونی فویند رخشان در پیش
در پیشان نور از گوشه قلعه میناکون بر او داشت کور کای شندر اوای کوچ زدند و عت

و در این کتاب
و در این کتاب

باید
باید

تاریخ الامم و الملک
در بیان تاریخ

توغل تالب آب که با مضا پیوست چنانکه روی در یای محیط از جنبش بالاصبر و نگار در توج آب خیمه
تک و جعله علیا مطیبا مطب کر داندند جای که در روز نوزدهم یقین ما نند خطی مستقیم و هیا جان دو
سطر قویم جاری بود جو یک نیز ما را با آب رساید ندا و مغول آنرا سر و بینی خوانند و این غنی است
تسلط و رعوت داشت اورنگ باو بران بر حسین قدش رو چه گفت تر متا را را چنین عرضت
داشت که چو بان ترا چو تخت پالشی دایه اکنون غمناکم او خف کاست و روی از ما کشید داشته
درین حال نونین اعظم چو بان بیکه زیگارش تق آتش رسید ز پیکانش دل این فلک است
ز سهش بجا شرنه شیران بستنی بجا ساخت چارست افاس لشکرش نتوان رفتن که در روی
با چو تیک دجال شکر که فریدگی نداشتند در صد فیلغان بود و امیر صیر بان که موهو جهت دفع
غایله سور و بیکوت که درین سال حکم بر بلخ در زمانه نذران قتلان کردند موهو که تر تواجی
و امیر استغلیح با نومان لشکر که در ایتام داشت در مادی عربی بصوب اران چو بان
یورت مستی براه از غنا کوچ کرد از غنا و فلک غایت بعد از دو سه روز موهو بعضی
رضی افاس موهو با بان او و ازان ختلا و خیالات جز در رخ و حسرت و خسرت چیزی
نماند و دیگر آراء نومان و هزار در یورتها موهو دور ماند و هر یک حاضر را بوار طه تراک باران
و بر همها و تصالم رعده و بر قها که مرکز مثل آن مشاهد بیشتر عوانی سقط شده بود
و خلاف معال در آن دیار علاقی تمام دست طاره چنانچه بکن جو و شلتو کراسه آتی بهار موهو بود
و بیکر وارگاه که جوید درم مسامنت نگرندی بچهل و پنج دینار خریدند با و جو این معنی
بدرج و ادضاع عزیز صاعق اعظم تاج الدین علیش غرضه بکمال فرزانی و صفت نای و کد
رای همان آرای سراط ناموس مکراری و دقایق احتیاط و بیداری بر عایت رساید و ایلیان
چون آهوی رنده و بل و منده با حصار چو یک از دور زردیک روان و موهو موهو چو یکا رفت
مقید بشرط و ما انا غیر هم فی هوا و یعود ولم یجد فیه امتنا کا موهو چو تیری که اند
رسیدن من و وا کشتن یکی باشد میان اهل نظر خلافت که تیری را چون سوی هوا اندازند
اندر مایه لبی کنده نگاه بشیب باز کرد و محققان گفته اند قطعا هیچ توقف و مکث متصور
نیست چنانکه قوت محرکه که از کلاشت و قبضه کان فعال یافته منتهی شد بالظنون میل
تجدر کند پس آفرین چون رسیدن هوا اول زمان بازگشتن او باشد برین و در بافت انعمتی
مهیبت رفتی دانه که همجز خط فاصل میان آفتاب و ساید که قابل اشارت حسی
و نه

جذب درم

در سیرت

تعبیه

و نه بوم و نه بعقل در مساحت نمی آید مثال دیگر آب سرد کم چون برهم آمیزد اعتدال محسوس و بدرک
نمی شود یعنی چون انگشت که آن زنده همچنان از گرمی منکبت کردد باز سر سخن رویم جو ایلیان بر فنا
رایج روان کرد ایند لشکر حاضر را با سایشی کرد و سلبک سلبک ساز و سلاح و الاغ و عدت و غنای
مرتب و اراسته داشت چنانکه ماورای رود از انواع جبه و برین اسب در نظر خصمان کوهی است
وستی اسکندری بمغول گرفت و راوی قدر از زبان وزارت در بند حضرت سلطنت این بیت
خواندن **سحر گران گران زیر چرخ گبود** **سیر ایرده و خور کرد و خیمه بود**
بس رایت منصور پادشاه جهان نشاط نهضت موهو و در کنار آب بنو خذ که نزول کرده از آن
ایلی مجذمت رستم آفر زمان جو بان رسید با او آتش و در زم جو بان صغیر کنکاج کرده غم جویم موهو
از راه پول شهره منگوتی راه در بند برایشان بر زبان تیغ کمال بسته دایه و سندن مملکت را
زخم شش بخ کعبتین ارباب خدمت کمال کردند و همجز از اطراف مالک جو یک منصور روی بر کز رایت
سلطنت خفا الله بالنصر والتیاید ما کند فوج فوج چون در بار در موهو رسیدن گرفت پادشاهی که موهو
بضراف بوض سپاه و سلاح و ترتیب قلب و جناح و تعبیه طلیعه و بزرگ و نسویه سیمه و بیس نی رنگ
حاجت نداده کا و اواصر عصمت آفرید کاری او تار او تار عکبوت را حصن حصین دوستان او
و کا و عواصره جاری او و حرکت بر پشته نیم مغلوبی دمار از دماغ هستی دشمنان بر آید توفیق
بعا صدان مملکت و طاسدان دون دولت روز افزون راه طار و سبب ظاهر آن بود که دوهول را
از جو یک سلطان عالم گرفته مجذمت اورنگ خان بردند بخود ازینان استعلا حال امیر جو بان کرد
گفتند جو بان با ده تومان لشکر براه و چقا از روی زمین کشایی پس پشت نشا گرفته اورنگ خان
مغولی با قلغمور و عیسی کورکان گفت انگس که مطلوب است در پس پشت ما است ما روی در کجا داریم
صبا که سیاق آفتاب تیغ لناع بر کله قله راند و بوز کشتغانی حجاب ضباب که میان و بری
جابل بود بر گرفت عراض صجاری از جنبه و سیران خیمه لشکر نشان گذاشت اورنگ خان با آن
لشکر منکر منهنم جو ز دل عاشق از روز و اقا و منکسر جبر زلف تیان در شب وصال مراجعت
ماندگان جنگ ناکرده پشت بردادند و چون وفا در جهان قضا بموهو در بند اجفال و استیصال
دو روزه راه بیک روزی نمودند و منازل در راه جل میبکست و شب در روزی پوست جو یک پادشاه
دولتیار تا در حقیق متابعت موهو او را میگردانند و بر پیرضا کیتی بعننه این اسب میرسانند که
جز این حسن وفاق و فاق علی الآفاق با اتفاق و میسر انجام که مفتاح ابواب فتوحات و صباح سر و ارتجاع

تاریخ الامم و الملک
در بیان تاریخ

تاریخ الامم و الملک
در بیان تاریخ

تاریخ الامم و الملک
در بیان تاریخ

بوعرفی غمزه بشارت ناچار با طراف ممالک بر آن گشت وظایق را ز نور بوقایست و قال بنو صفی
صدق مقال بنوه و بر زبانها از شکر حق ثنا بوع و در دلها از فتح شایسته و در راه رجعت و غفور
الآن بعد فورا و اخلف الایام فی استغفارها لذنوبها حتی التقت بعفو رابع والله لکورد و غفور
اللهم تعافا و بر ما نانی بصیر فکونوا عفو لنا و شوقا و بیانا فی جواهر ارجاء و شوقا و عیانا
فی حقایق امرادنا و نور ایچی بیز ایدینا و ایما تنایچین نیوجه چه الی جانب جبروتک الاعظم مخلوقا
خط اتنا ذکر و مار اعالی دولت قاهر زلوم الله دبارا عادی اجلاف اصلا لهم **بیب**
در مضامین قضا و قدر چاره زای این قوی و قدر خلق بسیار و قدرت **قبل للعوئی انت لغوی**
فعال لا والله انک لغوی قضا بوف لغوی حکم قاطع و او جازم باشد و قدر از قدر
گرفته اند و بر مقادیر اطلاق کنند بالذات بجزم جم و طول و عرض و عمق آن و بر ذوات مقادیر
بالعرض بجزم و بیاض که تقدیر کنند در کیت ابساط ایشان بدایم ایشان در انداز سلوک
اجسام و بر کسبیل استعاره و مجاز بر غیر مقادیر و ذوات مقادیر نیز گویند بجزم عارض در وقت
شدت و ضعف آن و اخلاق و علوم و معارف و آنچه بدان ماند که آنرا طول و عرض و عمق و مقدار
و تقدیر بالذات باشد و بر حسب قضا و قدر عبارت باشد **بیب** از هر چه بود و هست و باشد
ورفت و می رود خواهد رفت چه در ملکوت و چه در عالم کون و فاعل معقنی حرکات املاک و تاثیرات
ایم که در علم حق تعالی سابق بود پس سبب کلی را که مسیبات بدان مربوط باشد قضا اول و حکم
و حکم بهم خوانند **بیب** قضا اولی حکم لا یمدل اوست که صورت و ما از اول و اولی کلیم بالبحر
داده و ظهور مسیبات جزوی مرتب بر تقاضای آن اسباب حالها لا یتدرج و ترتیب و ما نیز
الای بقدر معلوم قدر است و حالی مثال غرایب قضا و قدر را روشن تر و محسوس تر از این قضیه
می دانم که در عین تسوئین سزده اورنگ پیاده اثر او با استحضار قوریشی پسر السیاق
نیز رفته بود و تخلف نموده چو بان نویسن از نو نغاری در خاطر داشت از حکم بر لیغ ایلی فرینا
و او را حاضر آوردند در پار عو جرحی رسیدند چو بان نویسن را گفت ما بان حکم بر لیغ ایلی
گناه چه بارند ازین تویر چو بان یک بهم بر آمد باری حکم شد که او را حد ضربه خوب یا ساق
علی الرسم بوضع از آن زنند باز او را فریاد کرده ظاهر دو وجه ضرب زنده ارباب شایست
بعرضه داشتند که روی دل دیدن ضرب معدوم بر موضع مصدوم زده اند از حکم بر لیغ ایلی
جوانین مصدوم را بپوش معین را بیرون کرده اچنیاط کردند و آثار جوارحیت بنوعی این نظر
بصرت

ظنن انک بجزم و بیاض که تقدیر کنند در کیت ابساط ایشان بدایم ایشان در انداز سلوک اجسام و بر کسبیل استعاره و مجاز بر غیر مقادیر و ذوات مقادیر نیز گویند بجزم عارض در وقت شدت و ضعف آن و اخلاق و علوم و معارف و آنچه بدان ماند که آنرا طول و عرض و عمق و مقدار و تقدیر بالذات باشد و بر حسب قضا و قدر عبارت باشد بیب از هر چه بود و هست و باشد و رفت و می رود خواهد رفت چه در ملکوت و چه در عالم کون و فاعل معقنی حرکات املاک و تاثیرات ایم که در علم حق تعالی سابق بود پس سبب کلی را که مسیبات بدان مربوط باشد قضا اول و حکم و حکم بهم خوانند بیب قضا اولی حکم لا یمدل اوست که صورت و ما از اول و اولی کلیم بالبحر داده و ظهور مسیبات جزوی مرتب بر تقاضای آن اسباب حالها لا یتدرج و ترتیب و ما نیز الای بقدر معلوم قدر است و حالی مثال غرایب قضا و قدر را روشن تر و محسوس تر از این قضیه می دانم که در عین تسوئین سزده اورنگ پیاده اثر او با استحضار قوریشی پسر السیاق نیز رفته بود و تخلف نموده چو بان نویسن از نو نغاری در خاطر داشت از حکم بر لیغ ایلی فرینا و او را حاضر آوردند در پار عو جرحی رسیدند چو بان نویسن را گفت ما بان حکم بر لیغ ایلی گناه چه بارند ازین تویر چو بان یک بهم بر آمد باری حکم شد که او را حد ضربه خوب یا ساق علی الرسم بوضع از آن زنند باز او را فریاد کرده ظاهر دو وجه ضرب زنده ارباب شایست بعرضه داشتند که روی دل دیدن ضرب معدوم بر موضع مصدوم زده اند از حکم بر لیغ ایلی جوانین مصدوم را بپوش معین را بیرون کرده اچنیاط کردند و آثار جوارحیت بنوعی این نظر بصرت

بصرت شمشیر چه مناسبت داشت بیک نیک معنی گشت این معنی و آزار خاطر شنی چون در
معاوتت بقاوب او را با کاسه میکرد زانو زده بر میرخ الدین ابوبکر سرور نواب چو بان
عرض ایاق کرده و از راه امتدادش زانو زد و سزاد نوشتند این حکم اصناف خستکیها
دیگرش را و بدین قلت التفات مستر بدو سنجش گشت **ع** و علی المرید شواهد لا تنکر
عدا نذیر سیاسی که معظمتین قانونی از حکمت علی تواند بود آنت که مخوف و ارجان عصیانرا
دارد از لطف و عطف آینه زنده چه گاه باشد که بر حسب تفاوت افرجه اعراض از ترتیب
ناخفته از اقبال بران در حساب آید چو خیاطان درند و بار زد و وزند سز در هم دو جلدانی که سوزند
باری تخم کینه بناتید و بنا زیاری و آب یاری قیام نموده ما برومند گشت و بزه این طاکه
با اغفال و الکاف مواضع و مواطات کرده و با عتاق سرجیل نظر ابل شرجیل اشقیاء ایریحین و دیگران
بر کافت و قدر دستم آفر رخا خسر و او را جهان چو بان بیک انطباق پیش گرفت **بیب** آ
تا از حکم بر لیغ ایلی سنیاق ایلی اولاد و امیر معظم نج الدین ابوبکر اخرا بره ایلی صاحب مہات را
بطرف کرجستان پیش تور ملیشی فرستادند خواست که هرگز اندیشها بر بباط مجامع سزدر
کردند و سر رشته نخا لغت بدست حرف روزگار دهد و سر بوش از طبق مطابقت بر اندازد
و چنانه او تاروط عصیانرا بیانه او تار جوی از و نور فوران مال معادات علی الفوری اند
آن بد اندیش فرعونیه ایشان را در کبر استری صوابی و شیعه ترین صفی قتل کرده پس از عدا
طاعی با در باب مواضع لشکری را تعبیه حال که در شبی چون دل نادان تیره مغاصه شیخی
دار خون گشته همانرا نمودار چیزی کردند اما وعدت حق خلاف بنا شد و هر که عو جرحی نگهبان باشد
ع اگر سزده دشمن او جلا عالم چه شود از نزد یگان تور ملیشی قراطنی که حقیقت برید رضت اسلامیان
بود صورت حال معلوم کرد ایند ما نند دعاء نیک دفع قضا بد شد می گامی بنگاه خود بخا
آجا گذاشته بخدمت نویسن داد ملجی و داد آرد در حوالی سیلاق آقره از کرجستان شتافت
و با طباق امتداد و معاد سببش تویر کرد تا صح مشغولی غرض بود و سلوک طریقی احتیاط
مغرض چو بان بیک تعاق را در بورت بد داشت و با تعاق ملک اعظم قراطنی که اوق طعای
شد و او را از نسا بر فشتای و کرجی و چند معدود دی دیگر از خدم منکر و ابروین رفت
بیب بدین تو منکر و از حال روزگار پرسس که روزگار ازین جسی بار ما کرد دست عالی
شکر عو جرحی اثره بر افر خانها چون دایره محیط سردند و تا ختن کرد معلوم گشت که شیر درین می
در فکاه نیست

نویسن
بجزم و بیاض که تقدیر کنند در کیت ابساط ایشان بدایم ایشان در انداز سلوک اجسام و بر کسبیل استعاره و مجاز بر غیر مقادیر و ذوات مقادیر نیز گویند بجزم عارض در وقت شدت و ضعف آن و اخلاق و علوم و معارف و آنچه بدان ماند که آنرا طول و عرض و عمق و مقدار و تقدیر بالذات باشد و بر حسب قضا و قدر عبارت باشد بیب از هر چه بود و هست و باشد و رفت و می رود خواهد رفت چه در ملکوت و چه در عالم کون و فاعل معقنی حرکات املاک و تاثیرات ایم که در علم حق تعالی سابق بود پس سبب کلی را که مسیبات بدان مربوط باشد قضا اول و حکم و حکم بهم خوانند بیب قضا اولی حکم لا یمدل اوست که صورت و ما از اول و اولی کلیم بالبحر داده و ظهور مسیبات جزوی مرتب بر تقاضای آن اسباب حالها لا یتدرج و ترتیب و ما نیز الای بقدر معلوم قدر است و حالی مثال غرایب قضا و قدر را روشن تر و محسوس تر از این قضیه می دانم که در عین تسوئین سزده اورنگ پیاده اثر او با استحضار قوریشی پسر السیاق نیز رفته بود و تخلف نموده چو بان نویسن از نو نغاری در خاطر داشت از حکم بر لیغ ایلی فرینا و او را حاضر آوردند در پار عو جرحی رسیدند چو بان نویسن را گفت ما بان حکم بر لیغ ایلی گناه چه بارند ازین تویر چو بان یک بهم بر آمد باری حکم شد که او را حد ضربه خوب یا ساق علی الرسم بوضع از آن زنند باز او را فریاد کرده ظاهر دو وجه ضرب زنده ارباب شایست بعرضه داشتند که روی دل دیدن ضرب معدوم بر موضع مصدوم زده اند از حکم بر لیغ ایلی جوانین مصدوم را بپوش معین را بیرون کرده اچنیاط کردند و آثار جوارحیت بنوعی این نظر بصرت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

مرد اعدایش که بی مزید در خوی تیرز افلا سر بر آوردند از بعضی مجتازان استغلام حالی رفت
دانست که عقاب قله معالی بجاج بجاج بقرب نیمن و ما من دولت سوت ارس بنا کام خایا
خاسرا در دم بازگشت **ب** جوارزدن عنی بر دل ویکن ، ز چشمش دیدن می شد آب ارس
درین حال صاحب اعظم تاج الدین علیتاه در تیرز ملازم بدکا سزله چنگیز خان اروج سلغوی
فرغ رادت عظمتها بعد و بنا بر تصدیر مزور فوریشی والقاء اراجیف اری جفا جمع
شیطان تسویل در بعضی محبتش دماغها بیصنه وساوس نهال **ع** وعل تدا الوساوس الا انوابا
چون قضیه فریبیح کل مورست و حکایت من بیصر یقع واقع شیخ علی سیر اریجی قصد
نومین زله اعظم دستخواج پوسته بعد جانک نهارا چهارا در عین توریق بطیح راسخه
غارت و عرضه تاداج کرد ایند در تضاعیف این امودا تا یک ایلی از اردو استغلام کیفیت حال
متوجه تر صوب کرد ایند بتبریز رسید و فرود و معل رکاب خسروی شریکاران عنان بر صاحب
اعظم لشکر حاضر آراسته با اہبت و عدت تمام از جنایب و مقاب و صنایع و اعلم و کوس
و کور کا و و خیمه و فرکاه و زر تو خانه و اسپان نامی و کسوتها و شامی و زلهار بارش اما تیر
و اسم استقبال و صن تلقی بتادیت رسانید و حقیقت ذکر این احد و نه جمیل بر نخسته لیل و نہار تار و
قیام ارتام یافت و در عهد و خلائیق وصول اورا حصول مقاصد جهان و زوال مصائب حدان
و رونق بازار اسلام و اسلامیان دانستند و اما یک بقولهم مولوی طیور بند کا حضرت که
موب و اوقدی با طیران منف بارش ، جهان بیج و اہتاج و توج و ارتیاج فرمود اورا ترخان
فرمود و برادر رادت عظمتها و زینت معدلتہ و عن انصارہ بسرف نکستی بدکا خلد سلطان
تسرف جنند و از حضرت جلت در اسرا بیسی و اجلالی و اغلا بیسی و سیو عالی اعظم نومین غلو
و ایغال رفت و با کسین استیناس دہشت و زنگ چنت از سر صفی خاطر و سخته حال باطل
وز ایل کرد ایند و در صحبت عن قریب یا عیان و اردن اخر با لک بولا دیکر بنوا حی زندگان رسیدند
و انجا مخیم ساخت بارش ، زمانہ عنم قضا قوت قدر قدرت ، ستارہ زینت خورید رایج آند
زمین توان مواصفوت اثر انیب ، جهان مکانت دریا توان کوه و قاز **ع** اذ فوق التدر جانب
عل شکل قد رام اقص مارمی ، فرمود مصحکت نیز بازند ما مسند روز رزم و ایمنی خانہ زین
بر کوش تحت با فر وزین عرج داریم و اتش این فتنہ را باب حسن تدبیر فون نامیم چه اگر جوان
تفا با این بر تقابل و تقابل اقدام نماید بواسطہ تغیر عقاید و تغایر ریاہا این کار بر بیج

و اینست که عقاب قله معالی بجاج بجاج بقرب نیمن و ما من دولت سوت ارس بنا کام خایا
خاسرا در دم بازگشت جوارزدن عنی بر دل ویکن ، ز چشمش دیدن می شد آب ارس
درین حال صاحب اعظم تاج الدین علیتاه در تیرز ملازم بدکا سزله چنگیز خان اروج سلغوی
فرغ رادت عظمتها بعد و بنا بر تصدیر مزور فوریشی والقاء اراجیف اری جفا جمع
شیطان تسویل در بعضی محبتش دماغها بیصنه وساوس نهال ع وعل تدا الوساوس الا انوابا
چون قضیه فریبیح کل مورست و حکایت من بیصر یقع واقع شیخ علی سیر اریجی قصد
نومین زله اعظم دستخواج پوسته بعد جانک نهارا چهارا در عین توریق بطیح راسخه
غارت و عرضه تاداج کرد ایند در تضاعیف این امودا تا یک ایلی از اردو استغلام کیفیت حال
متوجه تر صوب کرد ایند بتبریز رسید و فرود و معل رکاب خسروی شریکاران عنان بر صاحب
اعظم لشکر حاضر آراسته با اہبت و عدت تمام از جنایب و مقاب و صنایع و اعلم و کوس
و کور کا و و خیمه و فرکاه و زر تو خانه و اسپان نامی و کسوتها و شامی و زلهار بارش اما تیر
و اسم استقبال و صن تلقی بتادیت رسانید و حقیقت ذکر این احد و نه جمیل بر نخسته لیل و نہار تار و
قیام ارتام یافت و در عهد و خلائیق وصول اورا حصول مقاصد جهان و زوال مصائب حدان
و رونق بازار اسلام و اسلامیان دانستند و اما یک بقولهم مولوی طیور بند کا حضرت که
موب و اوقدی با طیران منف بارش ، جهان بیج و اہتاج و توج و ارتیاج فرمود اورا ترخان
فرمود و برادر رادت عظمتها و زینت معدلتہ و عن انصارہ بسرف نکستی بدکا خلد سلطان
تسرف جنند و از حضرت جلت در اسرا بیسی و اجلالی و اغلا بیسی و سیو عالی اعظم نومین غلو
و ایغال رفت و با کسین استیناس دہشت و زنگ چنت از سر صفی خاطر و سخته حال باطل
وز ایل کرد ایند و در صحبت عن قریب یا عیان و اردن اخر با لک بولا دیکر بنوا حی زندگان رسیدند
و انجا مخیم ساخت بارش ، زمانہ عنم قضا قوت قدر قدرت ، ستارہ زینت خورید رایج آند
زمین توان مواصفوت اثر انیب ، جهان مکانت دریا توان کوه و قاز ع اذ فوق التدر جانب
عل شکل قد رام اقص مارمی ، فرمود مصحکت نیز بازند ما مسند روز رزم و ایمنی خانہ زین
بر کوش تحت با فر وزین عرج داریم و اتش این فتنہ را باب حسن تدبیر فون نامیم چه اگر جوان
تفا با این بر تقابل و تقابل اقدام نماید بواسطہ تغیر عقاید و تغایر ریاہا این کار بر بیج

و اینست که عقاب قله معالی بجاج بجاج بقرب نیمن و ما من دولت سوت ارس بنا کام خایا
خاسرا در دم بازگشت جوارزدن عنی بر دل ویکن ، ز چشمش دیدن می شد آب ارس
درین حال صاحب اعظم تاج الدین علیتاه در تیرز ملازم بدکا سزله چنگیز خان اروج سلغوی
فرغ رادت عظمتها بعد و بنا بر تصدیر مزور فوریشی والقاء اراجیف اری جفا جمع
شیطان تسویل در بعضی محبتش دماغها بیصنه وساوس نهال ع وعل تدا الوساوس الا انوابا
چون قضیه فریبیح کل مورست و حکایت من بیصر یقع واقع شیخ علی سیر اریجی قصد
نومین زله اعظم دستخواج پوسته بعد جانک نهارا چهارا در عین توریق بطیح راسخه
غارت و عرضه تاداج کرد ایند در تضاعیف این امودا تا یک ایلی از اردو استغلام کیفیت حال
متوجه تر صوب کرد ایند بتبریز رسید و فرود و معل رکاب خسروی شریکاران عنان بر صاحب
اعظم لشکر حاضر آراسته با اہبت و عدت تمام از جنایب و مقاب و صنایع و اعلم و کوس
و کور کا و و خیمه و فرکاه و زر تو خانه و اسپان نامی و کسوتها و شامی و زلهار بارش اما تیر
و اسم استقبال و صن تلقی بتادیت رسانید و حقیقت ذکر این احد و نه جمیل بر نخسته لیل و نہار تار و
قیام ارتام یافت و در عهد و خلائیق وصول اورا حصول مقاصد جهان و زوال مصائب حدان
و رونق بازار اسلام و اسلامیان دانستند و اما یک بقولهم مولوی طیور بند کا حضرت که
موب و اوقدی با طیران منف بارش ، جهان بیج و اہتاج و توج و ارتیاج فرمود اورا ترخان
فرمود و برادر رادت عظمتها و زینت معدلتہ و عن انصارہ بسرف نکستی بدکا خلد سلطان
تسرف جنند و از حضرت جلت در اسرا بیسی و اجلالی و اغلا بیسی و سیو عالی اعظم نومین غلو
و ایغال رفت و با کسین استیناس دہشت و زنگ چنت از سر صفی خاطر و سخته حال باطل
وز ایل کرد ایند و در صحبت عن قریب یا عیان و اردن اخر با لک بولا دیکر بنوا حی زندگان رسیدند
و انجا مخیم ساخت بارش ، زمانہ عنم قضا قوت قدر قدرت ، ستارہ زینت خورید رایج آند
زمین توان مواصفوت اثر انیب ، جهان مکانت دریا توان کوه و قاز ع اذ فوق التدر جانب
عل شکل قد رام اقص مارمی ، فرمود مصحکت نیز بازند ما مسند روز رزم و ایمنی خانہ زین
بر کوش تحت با فر وزین عرج داریم و اتش این فتنہ را باب حسن تدبیر فون نامیم چه اگر جوان
تفا با این بر تقابل و تقابل اقدام نماید بواسطہ تغیر عقاید و تغایر ریاہا این کار بر بیج

چون زلف بنان دراز گردد و بسیار ایراخته تبا مشوق و حقیقت اندیش صایب این بود که ملقن
در خاطر نظیر هماننداری انداخت سبب آنک تو تم بر ضمایر اکثر خلائیق مستولی بود که موجب حیرت
با خط ازین لک مطیح و زمان برستیما با چین نوری خیر و فرغانا در پردہ ماند **ع** ز او از کل در کمر
که کاوس فکرت دیگران برکنکره ادراک نمی تواند نشست فکیف که ابرینجین با وجه انتاء و ثابت پیشوای
ایشانت پس رایت منصور **ع** مطرز بطراز هو المویذ نصر **ع** و بکیش بکیش نحو الاعالی
بغلوب علی احمو الحقوق عراض ، مطعی اسیر العلاء لحوما ، بالمواضی بطونہا و الخاص
الظنہ نادکی اورس الاعادی کبیین فی اراجی النعام بالادلاء ، نصتت فرمود براون قارش
آراسته بعوده ، اعھ عشمت بحیل الله ، جواد قارش فارس آدا جار نصر الله ، ہر استہ با بیل
و ما توفیقی الا باللہ ، لکما ، او مستظہر بظاہرت و ما انصر الا فر عند الله ، از کشیک چهار کانه سلوروش
صاحب تصرف کشتہ در معنی ، لا یرف السؤ الا الله ، او یرلوش بر نگیں یعنی نکاشته نقش
و ما یکم من نعمه فر الله ، تورجین در کین خاطر نیک اندیش یا فتنہ قدح معلی ، و الله یعصمک من الناس
دخرش دمار دشمن محقق دانستہ کہ ، ان الله لا یددی العوم الکافرین ، در وجودی که موجب حقیقت اسلام
و اسلامیان بقو کسندی ازالت کوز و طغیان ، از بیت چهارم عالمی الافر لسنہ تسع و عتره و سلطان
برکنارہ دیدہ میماند **ع** خنک کسی که گرفتار این میانه کنار ، عسکرین مقابل صف کشیدند
و عجب که آن بی ضاطحان کافر نیست را سمن خارجی کہ با قطری گفت ، در تخریض بر مقاتلت حجاج
عاقابل الحجاج فی سلطانہ ، بید یقر بانها مولانہ ، ما ذا اقول اذا دفعت ارایہ ، فی الصف
دامن کبر نیامد بارش ما سلام چون قلب در دل ایراز در مکاشفہ اسرار کسقبل نور و جبر العزہ
مطین و چوبان نوین ، جویان کین با مرد و اطلاق صدق ، سیر لشریک کہ در بیت سیر
از نیم تیغ شان بندتن بروہن ، در میمنہ با ین ، عین الله ، و کلتا یدہ ین ، جز تیغ خود
در روی دشمن کرد ، دستور رکوش روی سرا و از روشن ضمیر **ع** قح آثار مبارک پی میخیزد
با هزاره او کسوران و بہار ان خراسانی کہ **ع** رسم دل و روی حق بیرون زخند ، را کت کوب
از پای تا فرق ، در امن عرق **ع** مہم بہر تن و خال صبر و کوه جگر ، بر تیسرہ با ین و بر سر جانباری
نشات قدم نمفہ ، و اعواد بزرگ او کرج رزم سیخ ، و العزہ جنک جو ، و ستای سلطان ستای
و میرز لو ، ہمنام الله سیخ علی بہارہ و سیور عشق بزرگ منس و دیگر امر آ، تومان و نرا زیک
در مقام انتقام بر عزم سر اندازی ایستادہ و از جانب با عیان ، لکجک دختر سلطان اچہ با شوہر
ابریجین

و اینست که عقاب قله معالی بجاج بجاج بقرب نیمن و ما من دولت سوت ارس بنا کام خایا
خاسرا در دم بازگشت جوارزدن عنی بر دل ویکن ، ز چشمش دیدن می شد آب ارس
درین حال صاحب اعظم تاج الدین علیتاه در تیرز ملازم بدکا سزله چنگیز خان اروج سلغوی
فرغ رادت عظمتها بعد و بنا بر تصدیر مزور فوریشی والقاء اراجیف اری جفا جمع
شیطان تسویل در بعضی محبتش دماغها بیصنه وساوس نهال ع وعل تدا الوساوس الا انوابا
چون قضیه فریبیح کل مورست و حکایت من بیصر یقع واقع شیخ علی سیر اریجی قصد
نومین زله اعظم دستخواج پوسته بعد جانک نهارا چهارا در عین توریق بطیح راسخه
غارت و عرضه تاداج کرد ایند در تضاعیف این امودا تا یک ایلی از اردو استغلام کیفیت حال
متوجه تر صوب کرد ایند بتبریز رسید و فرود و معل رکاب خسروی شریکاران عنان بر صاحب
اعظم لشکر حاضر آراسته با اہبت و عدت تمام از جنایب و مقاب و صنایع و اعلم و کوس
و کور کا و و خیمه و فرکاه و زر تو خانه و اسپان نامی و کسوتها و شامی و زلهار بارش اما تیر
و اسم استقبال و صن تلقی بتادیت رسانید و حقیقت ذکر این احد و نه جمیل بر نخسته لیل و نہار تار و
قیام ارتام یافت و در عهد و خلائیق وصول اورا حصول مقاصد جهان و زوال مصائب حدان
و رونق بازار اسلام و اسلامیان دانستند و اما یک بقولهم مولوی طیور بند کا حضرت که
موب و اوقدی با طیران منف بارش ، جهان بیج و اہتاج و توج و ارتیاج فرمود اورا ترخان
فرمود و برادر رادت عظمتها و زینت معدلتہ و عن انصارہ بسرف نکستی بدکا خلد سلطان
تسرف جنند و از حضرت جلت در اسرا بیسی و اجلالی و اغلا بیسی و سیو عالی اعظم نومین غلو
و ایغال رفت و با کسین استیناس دہشت و زنگ چنت از سر صفی خاطر و سخته حال باطل
وز ایل کرد ایند و در صحبت عن قریب یا عیان و اردن اخر با لک بولا دیکر بنوا حی زندگان رسیدند
و انجا مخیم ساخت بارش ، زمانہ عنم قضا قوت قدر قدرت ، ستارہ زینت خورید رایج آند
زمین توان مواصفوت اثر انیب ، جهان مکانت دریا توان کوه و قاز ع اذ فوق التدر جانب
عل شکل قد رام اقص مارمی ، فرمود مصحکت نیز بازند ما مسند روز رزم و ایمنی خانہ زین
بر کوش تحت با فر وزین عرج داریم و اتش این فتنہ را باب حسن تدبیر فون نامیم چه اگر جوان
تفا با این بر تقابل و تقابل اقدام نماید بواسطہ تغیر عقاید و تغایر ریاہا این کار بر بیج

و اینست که عقاب قله معالی بجاج بجاج بقرب نیمن و ما من دولت سوت ارس بنا کام خایا
خاسرا در دم بازگشت جوارزدن عنی بر دل ویکن ، ز چشمش دیدن می شد آب ارس
درین حال صاحب اعظم تاج الدین علیتاه در تیرز ملازم بدکا سزله چنگیز خان اروج سلغوی
فرغ رادت عظمتها بعد و بنا بر تصدیر مزور فوریشی والقاء اراجیف اری جفا جمع
شیطان تسویل در بعضی محبتش دماغها بیصنه وساوس نهال ع وعل تدا الوساوس الا انوابا
چون قضیه فریبیح کل مورست و حکایت من بیصر یقع واقع شیخ علی سیر اریجی قصد
نومین زله اعظم دستخواج پوسته بعد جانک نهارا چهارا در عین توریق بطیح راسخه
غارت و عرضه تاداج کرد ایند در تضاعیف این امودا تا یک ایلی از اردو استغلام کیفیت حال
متوجه تر صوب کرد ایند بتبریز رسید و فرود و معل رکاب خسروی شریکاران عنان بر صاحب
اعظم لشکر حاضر آراسته با اہبت و عدت تمام از جنایب و مقاب و صنایع و اعلم و کوس
و کور کا و و خیمه و فرکاه و زر تو خانه و اسپان نامی و کسوتها و شامی و زلهار بارش اما تیر
و اسم استقبال و صن تلقی بتادیت رسانید و حقیقت ذکر این احد و نه جمیل بر نخسته لیل و نہار تار و
قیام ارتام یافت و در عهد و خلائیق وصول اورا حصول مقاصد جهان و زوال مصائب حدان
و رونق بازار اسلام و اسلامیان دانستند و اما یک بقولهم مولوی طیور بند کا حضرت که
موب و اوقدی با طیران منف بارش ، جهان بیج و اہتاج و توج و ارتیاج فرمود اورا ترخان
فرمود و برادر رادت عظمتها و زینت معدلتہ و عن انصارہ بسرف نکستی بدکا خلد سلطان
تسرف جنند و از حضرت جلت در اسرا بیسی و اجلالی و اغلا بیسی و سیو عالی اعظم نومین غلو
و ایغال رفت و با کسین استیناس دہشت و زنگ چنت از سر صفی خاطر و سخته حال باطل
وز ایل کرد ایند و در صحبت عن قریب یا عیان و اردن اخر با لک بولا دیکر بنوا حی زندگان رسیدند
و انجا مخیم ساخت بارش ، زمانہ عنم قضا قوت قدر قدرت ، ستارہ زینت خورید رایج آند
زمین توان مواصفوت اثر انیب ، جهان مکانت دریا توان کوه و قاز ع اذ فوق التدر جانب
عل شکل قد رام اقص مارمی ، فرمود مصحکت نیز بازند ما مسند روز رزم و ایمنی خانہ زین
بر کوش تحت با فر وزین عرج داریم و اتش این فتنہ را باب حسن تدبیر فون نامیم چه اگر جوان
تفا با این بر تقابل و تقابل اقدام نماید بواسطہ تغیر عقاید و تغایر ریاہا این کار بر بیج

شور چه تو خواهی زیدی بروی خواه . از قلت عقل و کرات بدیختی . در قلب جز طلب عویب
مخوب پای طبعان است نهاده و خوریشی با پسر و ابشقا . در میمنه تا میمنه از نماندی بمادی قضا
اوز **ع** میادی دریا کار حاجت روا می شود و نجینس . مسک مسک . ولا سترک سترک
وسرک شرک . هلاک هلاک . قلنا اولی لک . ما اولی لک . از خاطر زلوه و صاف مناس
حال ایشان می آمد و توقاف و ارس . در پیسره تا پیسره یکس از نظر ناسر . با سره وک خود در این تیغ
معاینه میدیدند از حکم بر لیخ ایلی پس ایرجین مسارعت عفو که بی موجب در وادی عائب پویدن
غایت عباوت باشد و نعمت کوان را در مقابله نعمت غوان . بعضا طیب لیا طیب طیب کیدن
نهایت شقاوت تا جهان باشد شاد خه مخالفت یا ساقی و غایله مجا هرت بر صوفی حال او
باقی خواهد بود . و از ضلالت نکول کن . و از فریب و سعوه و زور و دمان محال اندیش بریز
و بدست اختیار در دامن سعادت کلی او نیز کار را پس از واقعه در باب چشم اعتباری بکشای
و بی تردد بیدک مسابقت نمای **ع** که راه و جاه تو از آنچه بود افزونست . شیخ عبدالله بن
انصاری گوید . گناه پس کرم زبونست . چرا که کرم قدیم و گناه . اکنونست . بیا که عفو نمیشد
که مشریم نشود از هزار چیز گناه . مبهات **ع** همی مات تا قضی الرحمن فی الازل . قضا بریم
برضا آمیزم برنگردد . و بدیخت بنصیحت مغفل . چنانک زنی بشستن سپید نشود و کافر جز
کیف بدی برده و ظالم از ظلمات نجات نیابد . افسانه چیست و بهانه از هر کیست حکم بر لیخ را
مطاوعت عفو . و خوراه شقاوت پیچیده . و همچنین اصرار نموه برین . و قال عذ و علا ای و ابکر
و کان من الکافین **ع** یا لیت لی فرخله و جهک رفته . فاقد منها حاله فزرا للما شهب لاجرم
زمان شد تا سر پیش شیخ علی که هنگام معارضه با ما . دو هفته نظار کنان میگفتند **ع**
چون یک بدیدم از یکجا تا یکجا . مانند علم شاه بر سر نیزه بر افراشتند و گفت . اذ اجنی مجا بیدک
فقان للدر عب تطلع بیدک . ما در دهنه چیز بر کبر کجیقت . بر کبر دست جهالت ایشان بود برین
علم جوین در عوض سر و سیمین مساره کردند آتش غضب شعل گشت . و لکر را بر چله بی مجا با
اغز کردند درین حال . قول که جای پادشاه و وارثگاه . توقا بزرگ باشد . در جنگ بعین رفت و بر او
و جوان قاده و مغلا و جگاه . معبر از دست راست . و دست چپ . و پس لکر نسویدند
و توارخی یعنی فوجی بردلان از هر صد نوی را بیرون کرده . مفودان لکر نصب گشتند علی شرطه
آبیدین لا التفسیر تا چون نگاه دارند و صفای گردیدند خف و اسب پوشیدند که ایشان را البعده معول
جراسان

مکن

جراسان قافلعه گویند در مقدمه لشکر روان شدند تا گاه در کاوازار شروع پوشند با اول کجک
و ایرجین و توقاف و ارس . با عصبه شقاوت مسابقت حسه عصابه کوان و خود کوان بود .
بر چنین نامین بسته تا ختن آوردند نزدیک شد که صفت مقابل را چشم رضی رسانند بیکار دور ظاهر
وزیر عادل و دستور بشردل . و میر زلوه بزرگ شیخ علی هار **ع** جوانی جوانی . جهان پهلو انی
برش بود در استان کمر بر میانی . مسابقت را نیز کشید . و عنان کمال بود هر یک از مقام خود بکری
که در اهتمام داشتند چون کسیر کرسند که بر اهوی خسته تا نو یا شاهین کبراکه با کورت برین بر
تا بق جمله بردند و آن زحف را چون کرد تلاشی کرد و در میان جذتن عرصه شنسیر گشتند این
بر باره **ع** چرخ گردش زنده را مش تیر دانش ماه کسیر . مهر فرکیوان منش بهرام کین برین
عنان اسنان واره و رکاب زمین آرام . و سبک کردن فرمود . و نویین راستین از طرف راست
و باقی امر از جواب **ع** سیون پیکر انرا بر الیکتند . و جویدک منضوب بیک باکی . عنان ریز را
ز نیزه جویدک شد از خشت و نایج فخر . هوا چو میشه شد از کز و نیزه و زوپین . تیغ از دست آورد
بر سر آمد تیر بر راستی از قبض نامی زه و نرا شد . کان از پی کینه تونی . در نزع سوژه چون عاقلان در
کن کش فتنه گوشه گیری آنوقت کوس را شقا و طبع . نغیر با سمان برداشت . جان درین علم یار آمد
سنان مانند جو احان ماهر . بقور جواحت بگومر رسید کند درین میانه از تعابین بر خفنی چیدمای رویی
خوردن سنان دولت روز افزون دم و در وقت از نهب جان بلب خنجر رسید جویدک از خود بر خاک
پیکان چون بیمان نومضب . بعوض خاک در صدر نشست . پیشانی سپهر جویدک خنجر خان از دست
در بریشانی چین گرفت . زره همه ش چشم بود که بشیر پیکان شکر صغیر بیزان فلک . خرو بهن منش ستم افزان
سلطان هزارا نظاره نشود تا چگونه درین مقام ترس و بیم اگر دو آید پیش کند بنیزه بکی
و کز آید پیش کند تیغ دو نیم . کردنا و در دگاه . چون صیبت . لکر کشی و دشمن کشی . بملک رسید و زلزله
از شنایک عنان . و دران بگوش سبک پوست . ز کز موکب ثوری ماه پر خاکست . و نعل و کفش
از ریش خون بر اشخاص کوه پیکر ان بالا جا پای برق رفتار و عداوای بوز . بمرول و قلیون
ملکوز عفو . و قله بقنغور و سیاه بچده استقامت . لکر سلطان عادل را . بر اتباع شیخان
ظالم منصور کرد ایند ایرجین با معدودای کفنا آمد و دیگر مخا دینل راه انهم نام گرفتند آوازه آنچیز
ملایک فرش بگوش پیکان **ع** کس **ع** پوست **ع** پوست **ع** و بدلند بدل ارباب لکر و خاطر
و صاف از ملائین الهام بر رسید . بوسجد است که امروز بهار خاست . لکر عام نهمه مانند شاد او جا

جنگ

پلان و هم

بوسجد است

اداملا رعه و لکی ماه

Handwritten notes at the top of the page, including the name 'الملك الناصر' and other illegible text.

Main text on the right page, starting with 'وباني وبيوت اوربا...' and continuing with a detailed account of military and administrative events.

Handwritten notes at the bottom of the right page, including the name 'المراء' and other illegible text.

Handwritten notes at the top of the left page, including the name 'الملك الناصر' and other illegible text.

Main text on the left page, starting with 'المراء... يملنا به بدار...' and continuing with a detailed account of military and administrative events.

Handwritten notes at the bottom of the left page, including the name 'المراء' and other illegible text.

Vertical handwritten notes on the far left margin, including the name 'الملك الناصر' and other illegible text.

بعد اليوم على سبيل الاشتراك ليزيد رونق الملك ونماء السلطنة بهذا الاتفاق والاشتياء فالتزموا بغير
طاعة واقدموا في الاصدار واليراد واجب متابعتهم فلم يروا الدنيا الا بعينه الباصرة ولم ينالوا الاماني
الابدية اياهم المتناصرة فاذا تفرغ من تقديم هذه المقدمات الغير المنجحة طلب الحد الاوسط بالراي الاوسط
فواخذ على ابنه الكبير قطب الدين مذهب مبارك الذي والدته بيسجدة مالكه البقان ولم يقدرا ان
يكلموا وتكلموا بشفاعته فضلا عن ان يلغوا او يردعه معين الفاه الكوفة اربعة انفس من فناء الهنود
في سولوا الليل وقد ما قبل الليل اخفى اللويل والسيل اذ ذهب للنيل امر باراقة دمه غير راجع
على نفاة نفسه **سنة ثمان مائة** فاسلمه والدته شفيعا الى الشيخ نجم الدين مر اولاد الشيخ
الواصل الحقاقي احد يعرف بالجام وعرفته صورت تلك الواقعة العظيمة والداهية الشنيعة فاجابها
لا تجرعن وثق بكلاءة الله تعالى فان عونته على القلوب لطايف **سنة ثمان مائة** ولله في سر القلوب لطايف
فكس على لم راسه طايفة وقال لوالده لا اسويها حتى يستوي ابنك على سرير الملك تشبعت الامر
ويضج الغشوم المشوم تحت تيمر الملك الملك الاله الخلق والامر تبارك العرب العالمين ثم راقب
وقته وقارب سره بما جاة تورية قلبية واشراقات لاشربة ولا عز بية فلما اتى قتال الهنود
الى الملك قطب الدين وهو ايس بردي الجيوش وبرد الشباب ناظر في حارة الحال يلا واياه صورة
المات فاعطى لهم قلاوة الذهب مزجج وذكهم صوف الوالدوا ستوتهم بالتحليف وتاكيد
بان يضربونه سيفا قاطعاً برة وكحو بحر عونته كاس الحمام شربة ليسترج من محل الراس وخوف
معة الباس وقال ابو نواس **سنة ثمان مائة** عليك بالياس عن الناس ان غنى نفسك في الياس وقت
تلك القلوب القاسية لذاك السلطان الرحيم حتى رجوا على المظلوم وتابوا على اللوم واللوم
وخافوا اليوم للمعلوم فالقوا عن ايديهم الحديد وقبلوا بين يديه الصعيد فاذا كفو كفو جوتهم
وكفوا قيو سلطانهم اسرعوا في خدمة السلطان الى قتل عرقا وغدر ونعوق بالله من اللعيب اذا
قدرة فقتلوه حيث تعفوه في مبيته بذاك السلاح المجده والياتر المجدد واستحضر في تلك الليلة
شيخ الاسلام نجم الدين وعلاء السلطان قطب الدين على سرير الملك فلما اضاء الصباح ومادى المقعد
بجى على الفلاح والديك للصبح صباح على الديك الصباح تبارك اركان الحضرة واعاظم الاعزاء الهنية
زفاف عقيلة الملك اليه واعلان الثماتة للعدو الشقي كجران البعير في المهلكة ليدية فكروا الله
تعالى على نصره الاسلام وبهجة المسلمين اذا صاروا من شتاء استيلا الممالك مسلمين فاستغل
السلطان باقامة رسم المالك وحجم مواد الممالك وصبط الممالك الخراين والاموال وربط المصالح
والاجوال

وتكلمته

سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة

دعوا
الملك الخليل

سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة

سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة

سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة

والاجوال **سنة ثمان مائة** وولي ولي علي وقلب جوي وعيش هي وكان وزيره وكاقل تدبيرة قاضي خا
واراء دولة واعيان مملكة فيريك بهرام خان وخسر و خان وهو امره سواء عن قول ام
وجان رايح بناط وحسن بارغ نار وكان منطولا جل جل الناظر مسطورا فوق جينه العلق
لا يفلح والله ساطر قوطا مندمتة من العلمان الدلرية وانتهزوا فرصة حين كان في مجلس
للخوة متمليا بالورد والاسين والبولد والكاسين طلبا للاستيان وطلبوا على الايساس
وسل خسرو خان حجة لرايس السلطان وسد حجة بتصنع الشيطان بمحوه وقتلوه بيوت
الملاية والضروب المتبالية ونفوذ بالله من بغاث استنسر وكلب استأسد وعلب
تليت وقران بدين مجلس الحان الغا فز الله على ايشاد قار بالفاود الشيطنة على دست العاو
والسلطنة وذلك في ربيع الاخر سنة ثمان مائة وعشر وسعدا وسمى بالسلطان ناصر الدين خسرو خان
وكان فعلق من بخار معلول اخذ بامر السلطان علاء الدين مناضه اوجه وحوالى سندوسامانه
فنبض اعرق اجمية واظهر الالفة الاسلامية فخرج عليه بعد اربعة اشهر في اربعة الاف ربحم الاف التواع
والمصاع صار فو النيات في وقع التواكيفيات وسقون من ربا الميرقيات ولا يتر وجون الابطلال
الدينيات فاذا احسن خسرو خان الذي خسرو خان بخوجه طفق بخص اعيان الامان بنفوا فخلع
والكرامات يصب عليهم سجال العطايا مطايا في مطايا ولم يقتصر على ذلك حتى نصب الجانيق
على شريطة التبذير لا التفسير بلقي على جواب العكر بد الزمب والكياس النضار والعكر لا اقطار
الذمب طار بجيب الجامل المعزود ان قضاء الله يقبل الرشي ويميز بين الاسد والرشا او يتدى
الى ورد التقدير سبيلك او يعينه المال فيلله ولن تجد لسنة الله تبديلا فلما سوتيا صفوف المناجزة
بين الجانبين كان ابن يتوسد سيفر النبال والسيفوف في البين قبل ان يتطاه لها مع السجنان
ويجاء لد السرية الفرسان وفض العكر خسرو خان في حومة السفر كاعمال الاسلامية مخطوات العلاء
فاظفوه وسلكوه في اسار الخبار وشجار العار وانزلوه في ديار الدمار وجوار البوار واظفروا القار
والاذعان لخلق خان فخل سدير نظم شوانه الامور وجمع اوابد الجمهور واقام بشفاف رايه الرزين
اودا الملك وطبب بالطب النطاسي فترتدبر مرض المهالك ملك الدفاين والخراين ورضب الحقايد
والضغائن فحافظ على كل موال حريه ودمدم على كل مناو حريه وكذلك جعل الله باساده ويك ما يريه
وكان له سبع عشرين كلم في سماء الشهامة بنج ساطع وشهاب لامع وتوانان الشيقان الشيقان
شادي خان وبضرت خان وكان شهاب الدين الورني وجمع بين الامارة والوزارة ولطجة المصاهرة

سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة

سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة
سنة ثمان مائة

وحرمة المطاهرة و امرایه المقوی لرأیه بهرام الموسوم بکلیک خان و من الدلیل علی کبابه
وضبطه انه تتبع من العساکر و کل مال صرقة و ابقده خروخان فی ذلك المهرج و المهرج بتذرا و اسراف
و اجماعا استرد منهم بالتمام و استوفایا بحیث لا یغادر صغیرة ولا کبریة الا احصایا فاشاع
انما رباه و استیناسه فی الافاق و حدث بها الرفاق علی الاطلاق و ففضی ظهوره فاستوفی
عمره فی سنور سنة ملک و عشرين و سبعماية فافضت النوبة الی ولده و خلف صدقة و ولدت کبد الخ خان
و اطر حسن و فاء الدهر الی خان فقد اذعن الاخوان و الاخوان لنا فذا حکامه و تحسنت الارباب
والایجاب بمیرة احکامه اصاب فیما قال وصال قبلا و رایا و اوقی بالفی و المملک الی قبل
ورایا ۷۷ فخذ مطیع و امر مطاع و سیف مضیع و مال مضاع و من اهبته سلطنته انه یصطف
حوالی فطاط دولته الیوم سماع و ربط من العیول کالسویول مهابته و کالجبال ضخامة المجلد بالدریاج
المجرت المجلد بالتجایف المشترک ۸ ینسرن بالوان و یلعین بعبان فافض الی ملک مور و نا
بعد ما کان ملکا مکتسبا و فی حنات الوعم لا محتسبا و فیه بنان فارسین جن و افانی الجبر
بجلاسه و الزمان اذن ربيع و ووشی الروض بدیع - جزا که الخ خان بجهان سلطان شد
بلیل زوزمه خوان بر سر کلس ران شد بیدل او کرمت عالم طایس طی کرد عدل او طره در قصه نورشوان
و سنکت فی موضع احواله ما هو من العدل الا حوا و غناء احوی له **مسألة استیفاء**
این استیفاء استیفا نیکامی و استیفا جاهلکامی حضرت مخدوم جهانان مارا رفید تحریر آوده بر وال
رزبان سالف و اوست اما جواب در آنف ازین جناب مامول تواند بود زیرا که علی الاطلاق
صاحب دولت عالی همت آن بود که زیان دیگران دیدن باشد و ازین ان انتفاع گیرد و بجزت جان
که شتکان را صیقل آینه رای خود سازد و ازینجا گفته اند السعید من تعظ بغیره و العاقل من شخ
بخره فا سرده مقولا من معقول و منقول فاقول مقبول پیشگاه قبله قبل لا لعله معنی و انا
امن و علی ضالحا فله جوار الحسی حکم حکمه فاحکم فظلا و لا تتبع و کیل مطلق و لا تطرد و فل الحی قدسی
ناظر معاملة قل انظروا حافظ قال اجعلنی علی خرائین الارض انی حفیظ علیهم مستوفی سیاقه بین
و کفر بنا حاسبین شکسته نواز و ما انا بطاهه الذین امنوا معاملة شناس فمجموع العالمین
علیکم بالمقابلة خوان بل نقدف بالحق علی الباطل توفیق یافته ان احسنم احسنم لانفسکم
متعلق باخلاق و ما ربک بظلام منشی ظرافتاز الحمد لله الذی صدق وعدده و نصر علیکم و یجذب
جایت ستان معاذ الله ان ناخذ الامن وجدنا متاعنا عنده مکمل فذلک و کذلک بخیر الظالمین

اینست که در این کتاب
در بیان اینست که
در بیان اینست که

جانات

بیان

در بیان اینست که

مخ

یعنی مخدوم جهانان نایب سلطان و کیل رجان که هدیت هدایت از جانب هدیت در ذات مایون او ظاهر و
و حسن اشفاق بر حال مال و مملکت پادشاه و لی نعمت و زراعت عرض جنت زهمت و بنامت اطلاق
بنامت ماند بنامشیر صبح مشهور و بر صفت مناشیر عطا و منشور و از آرایش و نمایش بر سخن کستر
دور بیناید هر فریاد در طلیت این حالت و صورت این مقال که درین چند سال پیشین خزان جهان
مشتمل بر اوف تو مان اولاد را نشاء و دار الملک سلطانیه عزنا الله بدولت سلطانهها صرف شد تا چنین
مصری جوامع مل نوری لایح در طلت خانه جهان یا دکار ماند و تا منقرض عالم و محتج کار بنی آدم مور و مؤمنه
آنجا یکاه توالد و تناسل فریاد و بر معضی خلافت حقست که خیرات و برکات نامتناهی بل نسیر نشود
الهی ازان حاصل میشود و ثواب و ثناء آن بر وان سلطان سعید موفق بتاید و رور کار دولت اوون
پادشاه جهان بهار خان ابو سعید خلد سلطان میرسد و با وجو این خیر تام و صفت عالم که مقصد بالذات
اضعا فان مال که استعدا ک اتفاق اتفاق افتاد بالوض خانه بزرگ حاصل و متواصل شد و خواهد شد
این مقدمات مستعدی که نور مشفق متدین روشن ضمیر سیلی بخرد روزگار نحو لوی عمر از در این
تا حد مصر در تحت تصرف و قبضه نکل و موهبی مانع و منازع در تحصیل بدل یا بیکل اندیشها و صای
کار بستنی و استعالی اعلال و استخار اموال و استدر کل احوال را با ضعا ف عارت ایوانی متوشن کار
منقش یا دریاچه بحر و با دار چ مسقف سعوا جهال صرف و معنی و الطالع الهی در صفی متیله نقش رسم
و مصور و در نهانخانه ضمیر این مخمر و مقدر کشت که در استیفاء مسجدی هزار تومان تشبیه آیات معالی را
صرف کند و تا غایت قریب با نقد تومان بمصرف پیوست و چون در حکمت روشن شده که زر ناموس
اصح است و مصالح و منافع جهانیان بران مقدار این مقدار در نظر عقل و شرع اندک نباشد بلکه سالها
باید تا خازن کان یعنی آفتاب زر که در دو بیکر بر میان بستند بر سطح منطقه البروج بمقنطرات ارتفاعی
و انحطاطی بالا و زیر اوج و حقیقت بیاید و خاصیت تاثیرات اجرام عالیه و تاثیرات اجرام سافله در جسم
احلاب اجزاء با ظاهر پیوند باشد که این مقدار در نظر عقل مکر بندد باز اگر انرا در وجه تخ و تعادی بر ملک
پادشاه محمد محقق کشتی یا بعضی ازان بر رعایا در وجه حق التوقیر موهب مساحت رفتی یا بر دیگر ارباب تقوی
تفرقه صدقه کردی یا شارت بل اطعت جایعاهل کسوت عاریا آبادانی طالی و ولایت و شادمانی بال رعیت ناصر
و مکتب حق جل و علا داند که در وجه نصاب بونی و این ماثوبت در حضرت چه منابت داشتی مع نهاد در لیس
عارت غایت تنوق و نهایت تحذوق تا حدی کار بستند که در نقل سنگی شخصت هزار وینار خرج شد و چون
عارت طاق سپهر نطق بقرب اتمام پیوست تصویب آنک در رفعت بنا و سعت فناء طاق کسری را بخت کردی
باید کرد ایند

زر ناموس صغر

تعالی خلق از اینست که
در بیان اینست که

ابطال و استیفاء آنرا تو با خاک برآمیخته شد تا در اصل طاق خلل شایع و ظاهر گشت و نیز غارت
 ناتمام و نامنتفع ماند و عکس شو طهر الیرین فارابی **سوم** جزا بر صین عمل بین که روزگار بمنور
 جواب می نکلند بارگاه کسری را **ازین** تلیق یکی از افاضل تبارزه عرضه زبان و سینه داستان
 بر و جوان آمد **سوم** جواب قبح عمل بزرگ روزگار بمنور تمام مانده طاق عملی کند ویران آوردند که
 مارون الرشید در دار الخلافه ایوانی را سر بیکوان برافراشت و فضلا و شواء عصر در شان آن بنا نمود
 و قضاید بر در آن خند اعقل الجاین بهلول درآمد و او خطی خوب نوشتی خلیفه او را فرمود که
 بر سطح دیوار آن چیزی نویسد قم پاره برداشت و این کلمات نگاشت **که** رفعت الطین و صفت
 الیرین ان کان من کا ماکر فقد اسرفت **والله** لا یحب المرءین **وان** کان من مال غیرک فقد ظلمت **والله**
 لا یحب الظالمین **و** حقیقت استعمار مساجد بعضی آنها بعمساجد الله من امن بالله والیوم الآخر
 و حدیث ماثور من بنی لله مسجدا و لو کبکب کفخص قطارة منی الله له ابیتا فی الجنة **خنده**
و سبب و موجب قربت و رضای حق عز اسم دانسته اند تا حدی که محققان گفته اند
 مراد از معصن از میان آستانه اشیا نه است بل از محض مستحق است یعنی مقدار آنک
 این و عکس حقیر نیست متقارن لام هیات خود را بنو النون زمین رساند پس این معنی است
 معصود و صدق و خلاصه اخلاص باشد **و** صدق پیش آنکه اخلاص پیشانی نیست
 چنانکه در نظم کلام قدیم از بنای جرم و بنا پوش یعنی کعبه اخلاص و ابوالانینا ابراهیم طلیل
 علیه و علیهم الصلوات الزاکیات این جن اجار از زانی فرموده **و** اذیر فرخ ابراهیم القواعد
 من البیت و اسمعیل ربنا تقبل منا انک انت السمع العظیم **والا** بایستی که بنا کعبه از پیش روز
 و دیوار مرصع بیا قوت و **و** معنی و از نظم رحمت نامه از این آیت هدایت بخشید یعنی را
 ظاهرست **یسئلونک** ماذا ینفقون قل ما ینفق من خیر فلولوا الیرین **والا** قریب ظاهر جواب و بسافت
 این سوال مطابق نیست زیرا که سوال آنست که در راه حق چه انفاق کنیم در جواب مال مصرف و معص
 و حق این اشکال آنست که هم ترین سوال لایق حال و ماییم مال انسانست که چقدر بوفیق انفاق
 چیزی یا بند بمصرف و خوب رساند تا بقبول موصول شود **و** بموقع ارتضا پیوند **سوم**
 ان الصنیعة لا تكون صلیعة **حتی** یصاب بها طرفین المصنوع **چون** درین سوال آنچه مهم مقاصد
 اعمال مفرود حکمت بالغه در جواب حکیم دقیقه مصلحت کلی را رعایت فرموده **و** بمقصد اعلی هدایت
 فرموده و از آن جهت این مسئله را در علم معانی اسلوب حکیم خوانند در خدمت شیخ السیوخ
 ربانی

مفخص

و حل این اشکال

اسلوب حکیم

سوره بقره آیه ۱۷۷

ربانی سباج بخار العوارف سیاح تقار العارف جید الزمان اعشق جلاء الرحمن شرف اللیة والدین
 محمود در کزین ادلم برکات انعامه الشریفه روایت کرده اند از زبان صاحب سعید نقل است میران
 حسنة که وضع بست مع معلوم کردیم که در دیار و نیک گونه بود **دیری** راجعت معبد صنم بمحرف
 مشتمل بر سبده و شلخت قایمه مذهب و روق **بنا** در غایت تکلف و آراستگی تمام **پیر** ادا خند
 و فر این جهان **در** آن هزینه ساخته ما نیز خواستیم که بدولت محمد علیه الصلوات از کیهان در بلاد اسلام
 فرید منتبت اسلامیان راجعت خانه صد معبود چین عمارتی ساخته شود **شیخ** فرمود که کس از مال
 طلق و کسب چلال خود در دیوار و سقف مسجدی را صنوف تدبیر و آرایش کار بندد و تصور ثواب کند
 منظور نباشد اما سخن در عقاب **وهو** **و** الخالة **هن** در تقابله اسراف وجه کرم براق بسور و ندادن کفایت
 لشکر و حرسون بلخ و اقطاع افراد ایشاقان حضرت از مسند صدقات دولت روز افزون **الطلاق** **وهو**
 که بنیالان بیشتر در عهد دولت خانان سپین با و جوه بیکالی زمین تیسیر یافته بعد از آن پادشاه
 عالم عازان محمد و بازمان اسوه سلطان مغفور او چای تو محمد نقل حسنة میرانها عیضا من
 فیض بران فریدی فرمودند **و** در مواضع معمر ماملو خارجی از اصل مال گردانید در حشو بهرز
 دیدند چنانکه در دستور المملکه از منشاءات محمود صاحب سعید رسید الحقی **والدین** نور الله مرقع
 در شرایط قانون مسطور است **و** این احد و نه **جمیل** در شرق و غرب مشهور مذکور بر سطح که می کم
 و حیف لم و کیف نگویند **و** بعلت یا سالیسی **و** ایضا ییشی **و** جاملقی **و** دیگر مناقشات دیوانی
 متوض شوند و منصفان از اعتدال در ادا اووز و فدا نگویند **و** کینه بنده و صاف اخضره بروفق **و** ان
 در ولایت فروز آباد و کارزین بوقت تعیین خراج صد و چهل و چهار لوح مشتمل بر شرایط مذکور نصبا
 علی شریطه التذکره او داشته **لاشک** چون حکم استرداد اطراد یافت **و** فارغ عوارف شامی از صواب
 کو تا کون نامشای مامون و مصون نماید طاعان بجان تقرف و شخصت مدارحت یافتند چنانکه
 در شهر سنده نمان و عشر و سبعا **یک** از آن بهمن پناه صاحب سعید **علاء** الیرین **همدو**
 بنا شربلوی از شیراز بعد **و** ذکر جمیل **و** احد و نه **بیل** او معر و مسطور است **بالن** که ولایت را
 عالیها سافلها گذاشت **و** آیت **لا** تبقی **ولا** تذر **بر** صحنه **حال** رعیت نگاشت **و** جدا در ارات از
 دیاری چهار دانگ **و** آنک حوالث کرد اما از توفیر موهوم **یعنی** عدم مطلق که بر مذهب معتزله
 الخلافی بران هم نتوان کرد **و** بر مسند این مسند تکیه غفلت میزد **و** نکته دور از عقل
 و نقل میزند که ولایت را معا طوع گرفته ایم **و** خسارت و اخراجات فاحش اقل شیراینه
 تیم مال و تقویم حال از افرافات مفر توان ایگفت

د مشرفان اموال

این معنی دارند و این قدر ندانند که لا محاله اینچنین کسان در کسوت ایلی و بنده مقصد دولت پادشاه
بودن کرده باشند که دست بیخ یاغی و طاعنی سترک بدان نرسد سبب آنکه با عیان در هم الله بر فرض
اخلاص و وصتی که ایشانرا مبالغه در وقت از گوشه قصدی مالی و موطن و نیکبیل و عرض نایل
توانند پیوست و در اکثر اوقات غایب و خاسر باشند باری هر حال چیزی استیلاب منقبت نیکبانی
و قطع تعلق جزین سم و خواطر و لخواطر ماثر و اللهم اننا رکه حراست ذات پادشاه و دولتم دولت
روز افزون را لشکر سحرگامی و سلاح پنهانی و صلاح دو جهانی اند و موجب نیکبانی ارکان
حضرت و احوال دولت نتوانند نمود اکنون در نظر اشرف جهان بینی این حال موجه است
یانی و چون امروز عهد دولت ابوسعید است که مدتش دامن تمامه گیرد و در میزان صحت
کیوان معذارس قنطار و قراط یکسان می نماید و وزیر بی نظیر صاحب تدبیر که با جهالت
تاجرت چنین صاحب دیوان باشی و ملکت ارا و جهان بخش و جهان بان باشی چند تومان در
بنای صرف نیکند که از صدقات دولت روز افزون استمداد رود بند و صاف انحصار
از زبان بندگان دولت قاهره که وظیفه خوران انعام عام است بهنشاهی و حراست ستانان
دیوان عواطف نامتناهی اند جوهر استغنا جوهر دوام عمر و دولت پادشاه دین دار
شکو کردار میجوایند و می گویند اگر در پیری خوان عدل و احسان پادشاهانه شده را پیشی
فرماید و محذوم جم فرمان وزیر نصف مکان در یار غنوغت شهر ایلی بنماید
در موبست توفیق یار غنوغت ثوابت کرد تا سر قوت صدقات تمیمی تا شرفوت و مسکه معارض
و عهد انتعاش چنین هزار خلافت از علما و سادات و مشایخ و صلحا و توانکارها در رویت
وزنان بیوه و اطفال نارسیده موقوف مانده بر لب جهانگشای و آل نفع عالم آرای نفع میوند که بعد ازین
عطا درایت مشتری نعتبت در دیوان اعلی حضرت بهنکام و جوهر انگیزی و تخریج عبثت دیوانی
صدقات دولت روز افزون را که بهر اسمی و موسوم شد از ارا و کسب و احتسابی و با بعد منها
و نسیبها رقم ترین نگشند و در حرف موقت و معور نویسنده و مقرفان اعمال قط بقرط
تغویق و تخفیف مسقط چون از اصول حال و متوجهات محسوسیت تمام و کمال برسانند و حجت بکنند
تازه نطلبند و کرد کعبه معاذ بر طواف نمایند تا بدین مرده ظالم را نفع آرامی و آسایشی
دست دهد و گوید طالع این طایفه بگویی چشم فلک کعبه از درجه اجراق بیرون آید و سر برده
دولت قضا صولت پادشاه جهان بسامیر تا بید مسمر و مسطری جلیل و مسامی شکور وزیر
جهان

سلب

یانه

بسم الله الرحمن الرحیم

جهان بان دستور جم فرمان در شاری و خازن جهان عمل قرالایام سر کرده و بعد ازین عمر پادشاه دراز
سبق خوانان ملکت وجود **سور** از تحت آیات بخوانند که این بوده کورا نظری بر نسق ملکت دین
در عقل پیرسد که جنو هست چگونید **ایمان** بود **بسم الله الرحمن الرحیم** و فی السلطان الاعظم
و دویه لما یرضی و یرضیه و ارزق له العیش البر فی الدنیا لا شرفیه و صلی الله علی سیدنا محمد و آله
الطیبین الطاهرین اجمعین **در حاجت کتاب** **و دعای پادشاه**
آفتاب سایه گسترش که آفتاب در سایه اوست و سایه آفتاب پیکش که آفتاب است
تا آفتاب آسمان نوزد و سایه زمین گردد تا بند و پای بند است تا بند و پای بند باد و طالع کامیاب
در مظلوم پادشاهی بتسبیح توفیق و تیسیر تقدیر عطای کبری را یا بند و جوهر کردن روح انور
و جنبش نام و اختر فرمان قضا مضار چاکریا بند **و دعای این جزیر نور سایه** گرفته خور و ماه
تا سایه ز خورشید بود سایه نگاه خورشید چو در سایه جزیر تو کویخت ای سایه حق جام جو خورشید
بر خیز آفتاب بر تو محذوم جهان میان ناظم مناظم دین و دولت عیاش الحی و الدنیا و الدنیا عزت بالنازید
انصاره و حلت بالنازید اعصاره و از زمان مشکل کشای موالی عالی سلاطین علم و حکمت و اساطین
فضل و عظمت که هنگام درک وقایع معانی و رقایق الفاظ که وعده تعقید بر عاقله عطا و انداز
پوشید مانند که روز عرض تاریخ در پایه سریر اعلی تمیثل معقول در تمثال محسوس نموده شد یعنی دواتی
سایه از چوب بقوت استنباط صنایع و وقت مهارت اختراع بر داخه بودند و بجا کردی
و حوده کاری زنجیره و مقله آن با بغوش منبت و اشکالی مصور هم از اصل بکر آن ایکنه و بنوک
قام صنعت نگاری بار ما در موضعی خط و ظل آوده آنرا بوعرض رسانید و تقریر رفت که این
چوب پاره پیش ازین لایق کوشش خواره میموده این صاحب حرفت بوساطت صن عمل
و استادی بدین رسانید که نسبت آسیبی زنجیره آن اختلال پذیرفته و از زر طلا که بزرگ
جوهر و متانت و عزت و وجه ناموس اصنوست پیوندان رفته و آنرا هیچ عیب باورای
و صحت این منقصد مستدرک نیست اکنون بند و صاف انحصار با مدلول مناقب دولت روز
افزون و تا ریخ ماثر عهد نمایون پادشاه ریح سکون را موضع علم معانی و بیان که میزان
معرفت بلاغت و فصاحت و مجموع و لارطب و لایابس الافی کتاب مبین جو آن نیست ساخته
و آن را در عمل چنان آوده که در نظر اولی الالباب و خداوندان این فن برهان ادوات معقول از مشا
دوات محسوس روشن تر و هویدا تر باشد زیرا که در حکمت مبرهن است که نفس انسانی را اصولی

اعمال در کتاب

مطلوبه در کتاب

تجربین

ناموس صوفی

موضوع

از مجموع مسموع بمعقول معلوم صعودا من الكثرة الى الوحدة مسموع روشن تر معلوم مسموع
صعودا من الوحدة الى الكثرة وعلى البيان وبالله التوفيق درین دعاء بظان اجابت بوند
از دو قرینه فارسی ویژه **عذبة المناول** و **سهل المناول** میان خاص و عام اتفاق افتاد و مشتمل
بر سی کلمه و بیست و سی اصول و هفت روابط و در ظلال این کلمات اندک و مجال مضیق هفت
از اصول فضول صنایع و مضمون نصوص بدایع ادب کرمه چنانکه تکلف بر طایفه عارض
عروس سخن نهسته و عبا رنضعت برداشن نازنین خواص ترکیب آن که از ترکیب اسامی بی
مشابهت نتوان کرد **۱** طرد و عکس طردی چون قاعدت عقل مطرد و عکس بصورت و معنی سلس
۲ حسن تکرر بوجهی که اگر یک لفظ مکرر متوزن دارند نظم و نسق سخن و زیب و زینت ترکیب
بکلی ضل پذیرد **۳** تشبیه بلیغ همچون آن چتر آفتاب پیکر که مانند حضرت و دوس حضرت و طلعت
مشتری انارت بی آدات تشبیه گفته آمد یعنی چتری که پیکر آن چون پیکر آفتاب حضرت که در
حضرت همچو دوس است و طلعتی که در انارت همچون مشرقیت بخلاف تشبیه سال معلول
چنانکه در عرب گویند زید کالاسد فی الشجاعة و در فارسی گویند کوروش بام ماند در روشنی
ازین جهت در عرب از جمله رابت مشتکاه تشبیه زید است للکل دانسته اند و در فارسی
از عهد این تشبیه بواجبی تفسی تواند نمود **۴** اعتراض الکلام قبل الکلام که صاحب
آنرا حشو لوزنج خواند **۵** همین حشو طبع ایهام افاده ایهام نازکت که ایهام نازکت
۶ تعیین مزدوج که در انشاء سخن کشش صحیح کسج القاری و اطواقها وان الهاز و اطواقها
نگاه داشته **۷** دعاء تابند **۸** مطارح بچینس خط مجانس دعاء تابند و پایند و تابند و پابند
اند لفظ **۹** لف و نشر که آفتاب را تابند و ماه را پایند بحسب تداول و استعمال صفت کرده
۱۰ مساوات در دعاء تابند نگاه داشتن و گفتن که تا آفتاب و سایه چنین است چنانکه
و طال آنکه در عرب و عجم اکثر و اغلب رعایت این لطیفه نگنند بل عرب گویند **الله یکلوم فی عتق**
مادام چنت الی رعایها الابل و در عرف فارسی گویند تاسی و مورو را بقاست جاه عرض و شمت
مستفص در تضاعف و بلوغ دانند که میان این دو مرتبه تفاوت چند و چگونه است **۱۱**
براعات نظیر در رعایت و ملازمت آفتاب سایه که گفته ام آفتاب اسبان نوره و سایه زمین کرد
زیرا که در صدر کلام حمر آفتاب سایه مثلا زانند بودند در دعایز بایر نیز آفتاب را ملازم اسبان
و سایه را ملازم زمین کرد ایند تا جان معنی در پیکر تناسق و تناسب علم تپاس که بر ملازمت
زنده

وست و سه ام
سیاه
نسته

زنده داشته آمد قضا لقی الحکمة و ما الحسن الا التناوب كما نسمع وترى برت الوری والبری
والبری **۱۲** حسن بیان اول معنی بیان بیان کنیم از راه لغت بیان یا مصدری باشد از زمین
یا اسمی باشد باز از زمین همچون بیات از بیت و کلام از کلم و سلام از سلم اما از راه معنی
معنی بیان بیان معنیست زیرا که بیان بیست علماء این فن نقل صورت معنی باشد از ذهن
متکلم بدین مخاطب بعبارتی رابع چون این مقدم معلوم شد بیان حسن این حسن بیان را اعلی
آن تمام باشد حسب طلبک اصعبی را از معنی المعنی در زینت سوال کردند **۱۳** الالمعی الذی یظن ان
کان قدرای وقد سمعا **۱۳** فصاحت مذهب صایب مفرح و بعضی متأخران آنست که معنی از عقیده
دور باشد و لفظ از منافرت سلیم ماند و در استعمال ادوز و اشهر یافته باشند و در محشری عذبت
علی للعبذات سلت علی الاسلات و مذهب امام عبدالقاهر که معلم اولست درین علم آنکه فصاحت
لغظت بواسطه نظم و فریتی که در معنی باشد نه مجرد حسن و صوت و صداه فرق و اختیار
وصاف اینست بنا برین مقدمات و آنست که بر حصول مدعی متقلدان مذاهب باجموع کرامی
دریغ ندارند و مفصله تصدیق فرمایند **۱۴** بلاغت جمهور علمایا یسین را اتفاق منعقد است
که بلاغت آن باشد که متکلم صورت آنچه در ضمیر او باشد ابراز و ابلاغ کند مخاطب را بوجهی سخن بر
حالات راند باشد اما ارباب طبع و ارباب حدس را درین مقام انظار متفاوتست چنان
بن سهل گفته ما فمته العامة و رضیته الخاصة بلاغت آن باشد که عوام آنرا فهم کند و پسند
نظر خواص باشد و اذا ما اجتمعا و فو کذام عام از دریافت این الفاظ روان و معانی واضح
قاصر ماند یا کلام اخض الخواص فضل بر خاصیت این ترکیب و براعت این عبارت دلفریب
شیفته و مفتون نکرد **۱۵** جوانت بلاغت نیست در اصل معنی قول فطخ است گویند بدان
زمن ابرال و ابرال همچون حصاد و صداد و ابرال تمام عطا و درست الفاظ و نیکورای شدن
در تا ویل تسمیه اگر معنی عطا باشد گوید مقطوع من الجمل و معنی اصابت دای گویم مقطوع من الجمل
و اخطل و معنی درستی الفاظ و تمام سخن گویم مقطوع من الجمل بس جز لفظ ریتق و معنی متمیز
باشد چنانکه می گویند لفظ جزل و قول فضل و ما هو بالهزل **۱۶** سلاست در تعریف لغت گفته اند
کلام بدخل فی الاذن بلا اذن و تاویل و الوصاف بقول و یقبله القلب بلا تاویل و تاویل کون
موشمند و دل سخن پذیر سخن دلپذیر را باسانی مسموع و مقبول دانو **۱۷** سهل متنع دلیل
سهولت در آفتاب گردش چتر آفتاب و سایه منهور و معروفست و چتر سلطان عالی و سرفراز

فصل

در ادوز و اختیار مولف

بلاغت

عادی

۹۰

ساعت

وپسینستدیان طبعه ترسل نویسد آفتاب دولت تابنده و سایر مبارک پاینده بالا آما بر صفت
 نسیل محوس که بوضوح پیوسته افعال این معانی معقول مشاهد و مدرک نگردد دعوی اشباع الی یوم
 التنا که قایم و باقی خواهد بود بعد از اقامت برهان بر ساقوی و سخن وی سخن انوری مناسب
 حال نایم **ع** ساقوی کوتا یا بد گوشمال لاماس **و** و کیف لاج **و** سخن سخن دردی که در خون محوم بپوش
 و بپیل ناطقه بر فرجه صدق نوا براید **س** سخن سخن تا سخن اندر سخن افند باشند
 سخن اندر سخنان از سخن آرامی **و** درین مذب ادب که دست بردار دست بمضوع اعجم
 وین سحار و مجامیری عقل فعال فضل فضل به بعد عذرا رسانند شد اگر کعبین غنا
 مخمض بها بیان عزت انصار دولت نقش رهش بخشش و پائش و انعام و تربیت بیخ
 ندان **س** در بیخ طبع و اگر مزیتی بعدی زبان ناطقه دلی به بندیش آوار و توفیق در اقا
 احسان که کفیل عثمانیست لایزال روزگار دولتیار مخدوم جمانیازا کرامت بار **س**
 و هذا دعار لوسکت کفیته لانی سالت الله فیکم وقد فعل **و** الحمد لله رب العالمین و الصلوة علی سول الله
 محمد و آله اطهرین **تم** ترجمه الاعصار و تجزیه الامصار المنصور بتاریخ اوصاف ابنای
 الفضلاء البلاء فی الاطراف **و** العزلا و طریقه شهابه شهابه و نام **و**

Sileymaniye	aphanesi
Kismi Meset	ex.
Yani	?
Ex Kay	2191

بهم او علم **ع**
 والده کرده او کسک **ابله**
 زکامدن او لطفدن **عزیز**
 رشتی بوقدد **و شیرین**
 مادیه کز مالو ابقده **نصیح**
 مزاج ابلدی بوجبه **باید معلوم**
 سوردبه محمد افز ابله **دخی**
 فنا بکره خبر کو در **مسئله**

حلاط و بر صومالیان
صفت

اصول
 حلاط و بر صومالیان
صفت

صفت

حلاط و بر صومالیان
صفت

حلاط و بر صومالیان
صفت
 ۱۲۵۲